



KAUFMANN  
DÁVID  
KÖNYVTÁRA

B. 806.

ס' 1160 ב' 25  
ב' 27

Il Libro che si chiama ~~1795~~ 1797 e  
Loel Sig<sup>r</sup> Simon. ~~Fontanella~~

sto tanto avendo e detto  
di sì sì una vita Fontanella  
Fiorenzo. 25. Dic. 1795.

P. simon vita Fontanella

Fiorenzo. 25. Dic. 1797.

1795

1797

1193722

2

בְּכָלֵךְ כִּי־בְּכָלֵךְ כִּי־בְּכָלֵךְ כִּי־בְּכָלֵךְ  
בְּכָלֵךְ כִּי־בְּכָלֵךְ כִּי־בְּכָלֵךְ כִּי־בְּכָלֵךְ



## אמונה, שביל,

סיד ה'חכם השלם הר מאיר אלרכ' ספרדי'. סולם מוצב  
ארצה' וראשו מגיע השמיימה' בו כלולים עשר  
נתיבות חכמה' נרפס עלי ידי' הגןן מהרב  
יוסף אוטילינג יץ' ומוחנו תחת  
 ממשלת אדונינו החשטי

## קרישטופיל מאדרוייז ירה

נרות חנוך טנה שיט' בלבן  
ר' ריאוא רמלעט

15



15

האי מאן דיבע' דליךוי ליה נהירא שביל' רשותא' כשביל' רשותא' חשתא' ית'  
ויזבן שביל' אמונה' חובר והגעה אויבו הומכש השלים חד פאיד אל דבי ספרדי  
דרכיו דרכ' גועם' וכל נתיבותיו שלום' עשרה חמה קטני' ארץ והטה מהומכש  
טוביים מעשר' בניס' לא הניח דבר קטן' ודבר גROL אשר לא הואל נאר בספריו  
קטן' חומכות גROL האיכות' חלה' עליה שםיס' וידבר על אלהים' ומלאיכיו  
ונגליין' יש' תחילת' וירד על הארץ' וידבר על חאדרס וחאראן' עד האזוב  
אשר בקי' שבע חומכות בנתה כיito' וכו' ימצא כל איש מכוקשתו' מלתי'  
לכת אננה ואנה' ללקט מן הרוב המורה' וחרלבג' ושאר מעולם אנש' השם'  
אשר דברו בכל חומכות' וכאשר ראה הרגאון מה' רוד יוסף אוטיליניב' יז' גודל  
מעלת חספ' ותועלתו' וכי' עד עתה היה נורוד' שוכב ישן' במעגל' למקומות  
המשכן' למען זכות הרכבים' להודיע להם על עולמות חכמה וסתרי תורה'  
בקצוץ' לא יעפו ולא יגעו' בהכנות' אמר להודיסו' ויצו' על' לאמור' קום  
היש' לתקן את אשר עותנו' ואני' לא נסוגתי' אחר' ועל משמרתי' עצמודה'  
עד די' בער' וחסר משוכתו' אם כי' קאראהי' מעבורח קשה' כי' לא נמצא  
באמתחינו' רקסופס' צר אהנת נשנתה'יא' וחדבריס עתיקם' אול'  
מכת' בת' די' המחבר בעצמו' או ממעתקין' דברי' ווחחפץ' בידינו' זילח'  
למען לא יארע תקלה' כל שכן על' יד' צדיקים' בערדנו הקדש מן הבית' אשר  
כהעוטה והונחתו' עד תם חלאתה' ועניכם הרואות' וקרוא זה אל  
זה' וואז ליזל ולומר' כי' נחמד למראה וטוב לטאב' וחרוח את  
גולות עליזות וגנות מהתניות:

ביה דרכ' הרופה ולא לו

יעקב ככט' רוז' מקר'iah זל

# שְׁבִילֵי אֶמְוֹנָה לַרְבִּי מַאֲרֵב אָבִן אַלְדָּבִי

וְהוּא נָהָלֵק ל' נְתִיבוֹת כְּמִנוֹאָר דָ' ב'

לְמַעַן תַּלְכֵד כְּדָרְךָ טוֹבִים וְאֶרְחֻות צְדִיקִים חַשְׁטוּ  
מ' זֶה הָאֲשֵׁר יַעֲזֵב יְרוּן בְּדָרְךָ בְּתָרְבָּה  
אֲשֶׁר יַתְּמִימִי דָּרְךָ הַחֲלִכִים בְּתֹרוֹת "

דָּרְךָ עֲנוּוֹת כְּמִשְׁפְּט וְלִמְדָד עֲנוּוֹת דָּרוּנוֹ  
רְגָלִי עַמְּדָה בְּמִישְׁרָה בְּמַקְהָלִים אַבְּרָך "

ולחַשְׁבָּר וּלְחַרְושׁ 'וְלְהַתְּבוּן וּלְהַבִּיט וּלְפָנָת  
וּלְחַנּוֹת וּלְתִמְנוֹת 'וְלְחַקְרָר בְּعֵד פְּעוּלוֹת שָׂוֹן  
מַעֲנוֹן 'בְּחַבּוֹרִי הַכְּמִי קְרֵמוֹן' וּנְדֻעָה  
טְרוֹפָה לְרֹעַת אֵת "

וְאַנְיַי הַצְּעִיר  
שְׁבַמְשִׁפְטָה בֵּית אָבִי" מַאֲרֵב בֶּן הַחֲסִיד  
רַבִּי יִצְחָק זֶל המִכְנָה אָבִן אַלְדָּבִי מִכְנִי  
גָּלוֹת יְרוּשָׁלָיִם אֲשֶׁר בְּסֶפֶר אִישָׁר הָא בֵּין  
הָעִמִּים מִפּוֹרָה וּמִפּוֹרָד 'מִדְּמִינָה טְלִילָה  
אֲשֶׁר בָּאָרֶץ אַנְדּוֹלָם הָאָרֶץ הַגְּדוֹלָה "

בְּטַף הַחֲמִישִׁי לְפָאֵת מִעֲרִיבָה דְּרוֹמִית הָיא  
מִחְלִילָה ' בְּרָאוֹת הַמִּן הָעָם הַגְּנוּי כּוֹלוֹ  
אֲשֶׁר הַלְּךָ הַשְׁכִּינָה אֲגָנָה לוֹ ' וּמִשְׁכִּילִי הַרְבִּי  
כְּלִים ' וּהַחֲמִיכָה הַוְּלִים וּדְלִים ' וּהַגּוֹנְשָׁכָם  
אַצִּים וּוְלִילִים ' וּזְדוּפִי אַחֲרֵי הַבָּצָע קְלִים '  
וַיַּהַגֵּנוּ בְּכִכְרוֹת אֲשֶׁר הַחֲכָמָה שָׁוֹאלִים '.

וַיַּנְתַּן רַחֲלָל בְּמַתְּבוֹא וּבְסְתָרִים ' עַד קְבָרוֹ  
אֲוֹתוֹ הַמִּקְבָּרִים ' לֹא יַדְיוּ וְלֹא יַשְׁכִּילוּ כִּי  
טָחַ מְرָאוֹת עִנְיָנָם ' אַבְדָה הַאמָּות ' וְנִכְרָתָה  
מִפְּהִים ' וּבְכִנְסָה וּגְסָמָלָה נְפָשִׁי '  
לִדְעַ אֲמִיתָה אֶמְוֹנָה וּלְסֹרֶר מִמּוֹקְשִׁי יוֹנָתָה  
אֶת לְבִי לְדוֹרוֹשׁ וְלֹתָר בְּתֹרְמָה ' וּלְתַקֵּר  
בְּעֵד חַעֲלוֹמָה ' מִפְּסֹרִים ' וּמִפְּסָרִים  
וְאֶרְאָה הַרְבָּה חָבּוֹרִים ' מִזְהָב וּמִפְּזָרִים '  
אֲשֶׁר חָבּוּ לְנוּ חַכְמִי קְדָמוֹנִינוּ ' לְכַרְבּוֹ אַמְוֹנָתֵינוּ ' וַיְשַׁ אֲשֶׁר רַמְזָז בְּסָדוֹת  
וּלְגַדְלוֹ ' גַּם עַלְיַט לְבָקֵשׁ תְּמָא ' וּלְהַזְּהָב

א ב ב ז ז ז לְהַחֲמִט

אָוֹדָה לְאַלְוָהָלָה ' וּזְשָׁמוֹת הַמִּיחָה  
אַנְדָּלָה ' וּבְנְדָלָה ' וּבְנְדָלָלָה ' אֲשֶׁר  
אַמְלָלה ' וּאָמָר בְּתִיהְלָה ' וּבְשָׁבָת גְּנוּדָלה '  
וְעַזְבָּה וּמִמְשָׁלָה ' לְנוּרָא עַלְילָה ' כִּי הוּא עַלְילה  
עַל כָּל מַאֲדָן גְּנָלָה ' וְאַחֲרָן לְאַחֲרָונִים בְּלִי תְּכִלָּה  
לְבָלְעָלָה ' וְאַחֲרָן לְאַחֲרָונִים בְּלִי תְּכִלָּה  
תְּהִלָּה דָּבִי אַתְּאִי תְּשִׁבְחוֹתָה מַלְאָא ' כִּי הוּא  
סְלִיק עַלְיהָן לְעַלְיאָא ' אֲשֶׁר חָסְדוּ עַמְּנוּ  
תְּמִיד הַעַלְהָה ' וּבְהִוְנוּ בְּמַצְרִים בְּתוֹךְ  
הַמִּלְחָה ' אַוְתָּנוּ מַשְׁמֵד לְהַדְלָה ' וְהַפְּאִירָנוּ  
לְעַטְרָת וּלְכִילָה שְׁנָאָמַר בְּקַרְבָּה ' יַי לְחִוָּת  
לְוַיְלָם סְגָלָה וּנְזָנָה לְנַחֲווֹת אֲשֶׁר תָּמַת כָּל  
חַכְמָה כְּלִילָה ' וְזָנוֹת לְחַנְתָּנוֹ וּוְמַלְאָה  
כִּי לְהַתְּבֹונָן מִמְּנִזְדָּק אֶמְוֹנָת הַמְּעוֹלָה '  
כִּי כָּאֵשֶׁר צָנוּן ' לְדוֹרֶשׁ בְּאֶתְמָת אֲשֶׁר אָנָנוּ  
וּלְחַשְׁבָּר בְּוּ וּלְסָבוֹר ' בְּדִינִי הַשּׁוֹרֵן וּבְבָבוֹ '  
וּתְרַחְקִים וּהַשְּׁפָטִים וּהַמִּזְוְתִים ' אֲשֶׁר חָסָם  
בְּתוֹרַתִּיעַ כְּתָוּמָה ' וּבְחָסָם נְכָלָלָשָׁן  
וְאוֹמָה ' עַל אַחֲת כְּמָה וּכְמָה ' שְׁהַזְּהָרִינוּ  
בְּרוֹאָנוּ ' לְשָׁם לְשִׁבְלַה אֶמְוֹנָה מִגְמָתִינוּ '  
לְמַן אָנָּה חַיִּים לְהַזְּהָב וּלְבָרְכוּ '  
וְחַמְדָה עַלְעַט לְהַמְלִיכָו ' וּלְזָהָב וּלְפָאָרוֹ '  
וּלְקָלָס וּלְהַדְוָה ' וּלְשָׁבוֹת וּלְהַלְלָה וּלְחַזְמָנוֹ  
וּלְגַדְלוֹ ' גַּם עַלְיַט לְבָקֵשׁ תְּמָא ' וּלְהַזְּהָב

אל רצמן ' גל על י' מטעיך וברך יאמץ  
 כי אומך דעמל ולוד' ואיזו דכם הרואת  
 את הנולד' ואישלי כי שעמלו בטורה'  
 ונודר תמד ריך האמנה רישלה' עתה  
 אם תגביר נפשך השכלה על הבקמיה'  
 נשפיך תחיה ואותה לא חמי' ואל  
 תשאיך הכל בתבליה' כי היא חמיה  
 במפעיה' והוכחה תחיה בעליה' זאת  
 יהוד' אחריה' אשר היא לכל הכם ניכרת'  
 שאמרו יודע דעת ומזומה' ומותר האדים  
 מן הבקמה' אכן יש נשמה וחיה  
 הניש החכם' אשר תננה לך אליה הרוח'  
 והיא בר בכם' ואת אל הפועל תוציאנה'  
 בהעתפקך' בחכמה לחביבנה ואז תעלמת  
 מעלה מעלה אל המקום אשר היה שם  
 אהלה בתקלה' ובשמעי הדבר הזה  
 הפתוקתי' לשל עדרי' עד מהר' ואפתח פ'  
 ואומר אל העומ' אלי' מצאות און ל' זדר'  
 מביה אב' ומארץ מולדת' ומאת קרוב'  
 ומשפחת' וטלטוני' טلطלה נבר'  
 מוזמן לכל אשר הגזמי' אלה בדורך אישיש  
 ונדהין בזינה מלוי' אמר' ולא נטשוינו  
 להשלים מאוי' וקצת' בהי' לא שלות'  
 ולא שקטתי' ולא נחתתי' כי מרות' אל דחי'  
 הלכת' כאשר למדו חזות' ' כמעט  
 כלום לא הבנת' כי באורך הנז' נטבללה  
 דעת' ואחשבה לרעת ולא ידע' גם  
 מחם' או ר' הדברים אשר בספר' המחברים  
 ללימוד בהם קצ'י' כאשר בגדלים הבינוט'  
 ישבי' בצדקה: משוחמס בשעה חרוא'  
 בחשב' איך אשר יגע' מלפניהם' בימים  
 הראשוניים' הנה עתה הכל אבדת' ולאן  
 מלונות בחכמה נמנית' ' ויהי הים  
 ואשמע את קול הקוויא' ואשא עיט' וארא  
 והנה עום' לנגי' כמראה נבר' הווא מיין  
 בדבר' ויערני כאיש אשד יעד' משננו'  
 ואעמדו בכהלה לעומתו ויאמר אל' בן  
 ארם' מה לך נרדס' ומה כל אשר  
 בתקלה' יגע' עתה הכל אבדת' הלא  
 דעת' אם לא שמעת' געת' ולא מצאי'

כאשר

חכפר אשר אתה שואל כי הם אורי' עליון קרוישים' ואני נבזה וחודל אליהם' ום כי צער אני לימים זהם ישישים' כי אני כאשר רמתי' לקרות בקרים אשר לפני נלאתי' ובחלבי החזון נחיתו ונחלית' ועהה איך תזווח אוטי' לקצר הפספרים הנעים' אשר דברו לנו הקורומים' החוכמים התמיימים' והם טהומים ותהומם' וכל מאמריהם קרים מפוגנים' נתען נעמנים' ועהה אם הדבר בעיניך' ערבע' מוטב לו' להה הדבר שלא ליקרא מליכנס ברוכר אשר הוא מנני רב' ויהיה עמי' כל אדם רב' כי אין לאל די' וכל חכם לב' ריב' עמו' וישיב עוד לדבר אלו' ויאמר השקט ושמעו מל' הרלא אם קטן ארה בעיניך' כאשר הארצת בעמאניך' הבט אל צור חזובת' ואל מקבת בדור טקרת' כי יעדותם כי הם זרוע ברקי' ותמייר מצאו חן בעין' זום הי אנשישבל ויראי האל' ומלה יצא תול' לישראל' וחכו לראות פנ' שכינה' על אשר דרכ' בשבולי' אמון' זום אתה קרייה ושנית שלשת' ותלמייר דרכם שמשת' כי תורה הזורת לאככיא שלחה' ותמייר נסתופפת בצלחה' ושוווק על דלהותה יום יום ראהיך' וכן לך להה הדבר בהרתקין' ועוד כי אמוניך' היא וכונה' כתאת אל אמונה' ועהה שמע בקהל' איעץ' ויה אלחים עמק' ולא יבצער מזומה מפק' ואל תאריך אמרים אל חוסוף דבר אלה הדברי' ואסם זה הספר תהרבר' אשר אנסי' ודמן' יהיה לך ליבורון' ולולותך יכברונו' כי ראיית בני' אדרס אשר איז' וועתס' שלימה' כי לא למוד חכמה' ואכמון' היא מושבשת ולא תמה' ויראו מגשח לחכמתו הרמות' כי ראות' לאיל רכמות' וכאשר יראו הספר הזה לפניהם' יהנו בו ותמייד יהיה לעיניהם' ולא יקוץו בקריאתו' כי היה קטן בכםתו וגדרל באיכותו' ובזה יכורו מדרבם

באש' עשי' בחרלה וועליך המלך אלמור' כי המתחול במצוותך ואומרין לו גמור' ואורה לך תмир בכל מאר' זה חסוך אשר העשה עבדי' וווקף עוד לדבר אל' ויאמר כל מה שזכר עלי' ואיעצץ נא עזה' זאת חוקין בתוכחות' ואיעצץ נא עזה' ובעשורה האمراה הפקץ העזה עיוזה' קה לך' חסוך אשר בם אשר אהבת' סוליה נקייה מהם ברוח לך' והגיפם למך' ובנטה שבלך' וקצר מהדברים בנגע אמר' בנטפה שבלך' כי היה בעדרך' וכותוב חמל וכסדר החדרה' וכאשר תדועה' מהרה לא תשכחחו' כי היה קטן ועם תביהו והשננת' בו תמי' ותגארחו' ובזה תעש' חטוב והיש' ותהייה בו תמייר מאושר' וזאת העזה היא טובה ונברחת' ועליה נאם שם עולם אתן לו אשר לא ימרת' ואם גלית אל ארץ אחרית' הגלות עונת מכפרת' ומעיתה ספר עוניך' וחתאתך תפופר' ותויטב לי' משור פר' ואען ואומר אדני טוב דברת' בבל אשר ספרת' מה נמלציו לחמי אמרתך' על בן אהבת' מצויך' כי כל אמיין הם נכווים ומתקוים' והדברים עתיקים ועהה מדוע מצאת' חן בעיניך' להכדרני' כי בעצתק הנחוני' מה הי' ומה אני' ואחתה יעדת מעיט שכל'ו' ורוב פכל'ו' ולמה ידרור אדני אל עבדו' כדברים האלה' ואני' רשות נקלת' ואיז' כי לא דעת ולא תבונה' ואיך התזוני להורות שביב' אמונה' והנה לילכת באלה לא נסתי' ולא עדדה' לי' חכמטי' כי זה כמה לתרב הספר הזה אמרת' ומחרוז שבל' וועת' זום עין כי בנוילה הילכתי' לא נתקיימה מחשבתי' לכן לא אוכל לחבר ספר קטען ולא גורל' כי הקטע הוא אצלי' כמנגול' ועתה תיקך נא נפש עבדך בעיניך' אדני' ואל תשים עלי' חמשא הזה כי עצום הוא מאני' והנה כמה הכם' וונגוניס' בישראל' והם יחboro

## חקרmeta

מודכם הרעה ' ומאמונתם הווועה ותיה  
אתה הספה ' להנחים ח'י' העולם הכא' .  
הספר הזה ברנה' וקראיו שביל' אמונה .  
יע' כי הוא יוריך למדיו בוגנותו . שביל'  
באמונתו יחתה ' גם בה נגאל באומנה ' שנ  
וארשטייך ל' באמונה ' ובתח על הסרי  
השם וועל חסדי אבותיך ' . ואז המלא  
משאלותיך ' ותקח רשות מעוז לכל עוזר '  
זהוא יתיה לך לעוז ' . ובתח בכל עוזר לכל  
כאשר מכהאר בעמי המαιר טבלו' בעבורת  
דול וחדר ' . כי' אלחיך מלמדו' להוועיל  
מדוריך בדרכך תלך ' . וכאשר ראיyi  
כ'יעצה' טוביה' וחותוכת החובבה ' . ולא  
שצאתיה לה תשובה ' . כי היא מיבור השכל  
שאובה ' . ומחר הבינה חצובה ' . אז את  
הצני נערתי ' . ויהבי על בוראי השלכתי ' .

### הנתיב הראשון

### הנתיב השני

### הנתיב השלישי

### הנתיב הרביעי

### הנתיב חמישי

### הנתיב השישי

### הנתיב השביעי

### הנתיב השמיני

### הנתיב התשיעי

### הנתיב העשרי

אללה  
הם עשרה הנתיבות . אשר ולן'Dבריהם עמוקים .  
זופים מתקיים וראויותיה כרא' מוצק חוקים .  
ומרובש גוף  
והחפץ לעוברי רצון  
להאמין בנאוליה וכתחיה ובעלים הכא  
וביריך אשר הוא לכל הסבות סבה

כ'

הרבך אל יאשׁוּס אֹתֶה' ' בְּכָן צוֹתֵה' ' וּמִלְשׁוֹנוֹגִים  
ומקם שאמרו לcker נא רישא להאריך ' ולא אקרר כי אם מה שאינו כל כך אריך ' גם מהקרוא בספר הזה אני מבקש ' שלא יהיה לי למקש ' ואם ימצא בו מאמר ' שיראה לו כמי מה שספר ' שהוא טעות ברבור או במלה ' שיעין בו וכספר ' הרבה תחלה ' כי בתרתת הכותנה ' אליו יהו הטעות שנותן ' יושא ויתן בו ברבורי ' עם אלופיו מירודיו וחבירו ' שאנו אכרוב דעתו עקרות ' ורכמו שלביות ' ולזה אשם בונתי ' ולא אשקר באמנותי ' אמן אם אהורי שיחקו אלה החקרות ' אשר הנה אמורויות ' יראה לקרואהו ' שעיל כל פנים צרך תקון יתקוננו ' והטעות כי יתלויז ' וזהה משברתו שלמה ' מנת שוכן שמיימה ' יואה יתקונו כמי ריעוני ' הנה שכוו אתו פועלתו לפניו ' ואם בשנהה עד פנינו ' ישלם לרעה אחר אשר טבה אמרנו ' בשלום שוד בוגינו ' כי יונכו ' שאינו תימה אם טעוبني אדים ' אשר בעפר יטודם ' דבר אודך או בשנים ' פעם או פעמים ' ואך כי בזאת הרכמה ' אשר הדא מאדר נעלה ' כי היא משאול עמויה ' ומני ים רוחקה ' ושכלאי אלצלה בקיין מהט דקה ' ומוכרה חווית להברכו ' ואננס רהמןא פטור ' ואך כי הרוב הווה אשר נזא ' מנת אשר אני עושה ' ולא ירצה ' אולי אני העתקתי ספר בשגגה או יהיה טעה ספר ' שאני בוטה בברוא יתעלה ' אשר השולם כאשר חולה ' שלא אמרה בברבר כאשר לכני התפלתי ' ולא אשנה מן האמת הכל אשר התרננת ' כי הוא ברחווי ישמע תפלי ' ובחרדיו עש' בקשתי ' וכן אבטחה תמיד ואהලנו ' והבנטה בי' חדס' מובננו ' וכן דמי' והא יאן בעדי בטנו ' כי מגן הוא לכל החותם ב' זהה עד הנה הפלאי עזה ' רהbin משל

כימסתרים יקרים חבורתיים ' ומילשונוגרים תרגמים ' זמחכם מקובלים קובליתים ' כילא מלבי' זמחכם ושבלי ' מבעל אבבי מאיש ולא בעיה אדים ל' ' ואין רצוני להתנאות בטלית שאינו של' ' ואני רק ומאותה לא אדר' ' בכל חכמה ומדע ' גולוי וידוע לפני חכמה בשם עליות ' אשר הוא מוחן לברוח וכליות ' כי אין כוונת חבריו זה השפר להתנור בו ' ולא הדרא שמי בקרבו ' כי אם יען שהשכח מזוהה ' ונש שמחברה הארכו בראיה ' ולא השגה די להעתיק חפציים חם ' אשר למדתי ' בהם ' ואומרה אלקטה נא ואסתפה בעמיה ' אחריו הקוצרים ' שנים שלשה גורדים ' בראשי אמרים ' מספריא' אורות המתרבים ' ואמרתי אני בלבני לברוח אל הדברים ' מען יהוא לי למזרת ' ואשمرة אותם משמרת ' ואם אמא סבר נאה ' שהמזרי' הנזווה לפלאה ' אלקטה לי לארוחה ' עד לא היה שבחה ' ואדב להשפער הזה במצוות המדרב אל' ' כדי אלה הטובה עלי ' והנני מתחנן ומתפלל ' יומס ויליל לפני אל עליין ' השוכן ברים חביב' ' ומבקש מלפני ' למזיאן חן בעינוי ' ולהוות עם לבבי ' בעית מחשב' ' ועם ידי ' בית מעבר' ' ועם פי ' בעיה הטפי ' ויהיו לרצון אמרפי' ' בעניין של אשל בברבי ' ולא להאריך יותר שודאי במאמי' ' ולא לカリוב דבר ישיאשימים עליו ' ועוד אני מבקש בתפלה ' מנת נורא טליתה ' שיונני ולהברוי זה להן ולהרחים ' בעניין כל היקומים ' ובעניין כל אשר בספר זהה יקרא ' ויהיו לו משגב לעות בזירה ' אם עשה את אשר אבара ' והוא שאני מטהלה ' כל אשר בלבו עלה ' לקרויא הדברים האלה ' לעין בזם בעין התפללה ' יתנוס עליו מלמעלה ' וירין אותו לclf' אמות ' והחיקום ידינן לזכות ' ואם אקראי

## הקרמה

אליה החזרוים' שביהם עשירות חנויות  
כסדר רמותם' ובראשם שם רמותוי'  
בעבור תחתה לי' לעודה כי חברתו' ועתה  
אפתח דברי ואומרה במרץ' בעורת שוכן  
שם ערך' עורי מעם י'ועשה שם יארץ'

קדושים יהודו שוכן מעונה  
בלי' שניו גומ' לא ברומו  
עשות אדם והמציא לו חניתה  
ונתן לו לבת זוגו למנה  
ילדים על פניהן לשכנתה  
בניהם יהיו זרע כבודה  
נפש שם בתרק הנוף שכונת  
להצל הוניה מתלונה  
ירפאים הו' והראשית נתונה  
והנפש אשר מכם צפונה  
שכם יציל בבל רגע ועונה  
אשר אמרו מתי' שבל וביתה  
ותזום להחותו געם שכינה  
יהיה עוד וועלם בא' יהי נא  
עמוקים נמשכו מבור תבונת  
עד' באתי מזאתיה טמונה  
ואוצרות' ובם אמצע רננה  
כל' מילת וחללא ארגונא  
ויניכלים אלהיכם עדינה  
לכו' אישים ברו' שבל אמונה

דרך דרכ' נעם וכל' נטבותיה שלום  
נ' לרגלי' דברי' וא/or לנתקתי'

השלימות האמתי' באמת הוא' לדעת מה  
שאפשר לדעתו' מאמתה אמונה מציאות  
הברוא' ת' כי מה שיאמר עלייהם שלימות  
בעצם אמנים מה שיאמר עלייהם שלימות  
מן' שייחו' דרך להגיע אל זה השלימות  
האמת' והוא' אמר הנביא' באמרו' אל  
יתהلال הכם ברכמותו כי אם בזאת יתהלל  
חמתהלו השבל וידוע אות' ולכן אם' דוד'  
שבץ

משל' מליצאה' כי השבל הוא האיש  
המדובר' אשר הערני הרבר' האלה לחבר'  
ואעידה לוי' עדם נאמנים על זה' כי' אני  
חברתי היביר הזה' ושם הספר גילה'  
כי מאור עה' בגין' מט עולה' וגם עשי'

לכו' אישים ברו' שבל אמונה  
מציאות אל ויהוו לעינייכם  
אשר דרש לעולמו למען  
ישרו מעדר ארץ' ברכמה  
לצונן היריה שעשו הם  
או' אם יתנו יתד באמנה  
ברכמה איר' ותבן אביריהם  
נ' חלים נחרי נחל' עדרנו  
אבל אם ינבו' עליו' חליאים  
לירע' שכלם' שיימו' לבכם  
יעו' הדאל ועבורו' והוא' נפ'  
ככל לב האמינו' בדברים  
ישלים אל בטופכם את' זמולכם  
הכ' אל יגאלת ארכם ומתקם  
קדחו מאר' צער' שגים אמרום  
טהורי' לב אפנום הס' ברכמה  
נכאי'ם וכספי' ווחבי'  
תמודות יקרו' מפו' וכבל  
א'קו' דודים הגות' כי כל' ימיכם  
קדושים יהודו' שוכן מעונה

**גנוחיב' הראשון** באמונת הבורא ירב  
שפט' ברכמי' ויהוו' וביאור  
שמוטוי' ועוצם כבוזו' .

**שבל אמונה** ברכמי' משפטיך  
שוויט' באאות  
יזה עלה' שעם היה' שהוא מיבור בעוני' כל  
בעל' שבל' כי מני' השלימות רביט' אמנס

אנכי "אליהיך כלומר האמן בכלך אמתת  
מציאותו ואוחך הנובל לקבל על מלכותו  
לפי שאין קבלת על מלמות ראות כי אם  
אור אמרנו מציאות כמו שבארותי 'ואם'  
"אליהיך בלו' הווה קדמונו ומאותו היה הכל  
בחפץ מלחה וזרא אלהים להם שחביבים  
לעמדו אונו' ואמר אשר החזאתיך מארץ  
מציאות כי חזאתו אוננו משם תורה על  
המציאות ועל החפץ בידעה ובשנהו  
מן נצאו גנס תור על החדרו כי עס קדרו'  
העלים לא ישנת דבר מטבעו' ותורה  
על היכולת תורה על היודע וכמו שאמר  
בעבורך תדע כי אין כמוני בכל הארץ'

ומצוה זו שהיא אמונה המזיאו' לא נאמר  
ברבויות על צד הצעוי כשהאמציה והטעם  
הוא לפ' שא' ראי' לא צוות אלא אדר שידע  
השמע עמי הוא המזואה יאמני בלבו שהו'  
نمצא על ענןך ופיפיך אמר ברבו זה  
אנכי 'ולא אמר על צד הצעוי אלא על צד  
האמניה' ואח שהודיעינו אמתת מציאותו  
ורוכי הנගנו לעולם אזי' החtile לאות  
אותנו ולהודיע לנו שאין דבר זולתו ראי'  
לעבור לפ' של הנמצאים זולתו כלם נ  
מציאו' במאמנו ואין ראי' לכלול באמנותו  
ובקבלת על מלכותו אדר מכל העברים  
שייא להשוו' כבוד הכר'ית לכבוד הנבר'יא'  
ולפיפיך סמ' מעתה ולאמתת מציאותו לפ'  
שאמונת עבדות זולתו מכחשת אמתת  
מציאותו ועל דבר זה החtile לאזו' יהויעש  
שאי' ראי' לעבור לו'לו'ו ולכך הזה' תחולת  
הצעוי' אמר לא היה לך אלהים אחרים על  
פני ואל יעלה בדעך מהה שם' אלהים  
אחרים שיש במציאות אלהים אחר זולתו כי  
מה שאמר אלהים לפ' מהשכט עבוריהם  
בם והאנשיט ודףו אחרים אמר אחריס  
מלשון אחרים כלו' אלהים נשכין אחר  
אחרים שאין להן מכם עצמן אלא שקיינן  
תלי' מדבר אחר זולתםomi שאין לו כח

ב א 2 1 קי'ם

שבחד חמיד ונתקן פונטו בהשדרות לירע  
בל מה שיוכ' להשיג מאכובתו והוא מציאו'  
הבויא' ית' ובן' צוח' לשלהמה בנן ואמר לו  
ועת' שלם בנו דע אל' אלהי אברך ועבדחו  
והקדשים החד' עט' עבד' לפ' שעדי' עה היא  
עיקר ושושך לעבדה שם אין לו דיעה  
אם כן' למי' עבבו ולבן בתחתת דברות שני  
נצחינו באמתי' מציאו' ית' כמו' שבא'א  
כדי' שנדע' כי יש' נמצא' ייחד מושל על כל  
המצאים מצד' הוינו' נושא אוטם ומילך  
מצד' הוינו' ממצאים ואין כל' הנמצאים  
דבר' שיתדם אלוי' ית' לפ' שהוא ית' נושא  
וכו' נושא'נו' וענן' הוינו' נושא'ה  
ענן' הוינו' מקיים' ועל' כן' הויא' ית' ברכ'  
מחוויב' המזיא' וככל מה' שזולתו אפר'ר  
המציאות' ויעקר דבר זה הוא' שצרי' אדים  
לדע' תחלה שיש לו' ברוא' שברא' אותו  
הומציא'ו' לא מצד' הוינו' ית' צרי' אותו' מאה'  
שאן' לו' צור' בכל מה' שזולתו לא' מצד'  
הוינו' ית' חפץ' למגמול' עמו' חסיד' ולחרות'  
אל'ו' דרכ'ים במה' שיכל' להתקיים' לועל'  
ומאחר שידע' האוד' שיש לו' ברוא' נמציא  
היו' קים' נושא'ו' ומכלכל' אותו' ומשפיע' עלי'  
טומו' וגומל' עמו' הרסרו' אוי' צrisk' האוד'  
לקבל' עלי' עלי' מלכותו ולהוות' לפני' על  
כל מה' שעשו' עמו' מהחסדר' וועל' רב' הטובה  
שהשפש' עלי' ושות' עלה' האדר לדע' אמתת  
מציאות' קונו' וכב' עלי' על' מלכותו דראי'  
לו' להוות' רץ' עבורה' ולעשית מה' שהוא  
חפץ' ולהricht' מיה' שאינו' חפץ'. ומכו'ו  
הכמי' המתקר' לא' יוכ' לעבור' על' העלה' ית'  
אל'א נבי' הדור בטבעו' או' הוכם' המבוקח  
במה' שקנו' מז' החכמה' . וכאשר' ישג'  
האוד' להז' אוי' יגיע' לכב' השכר' התוב'  
ותתקיים' בו' כוונת' הכר'יא' כי' לכך נוצר'  
כאמרנו' כל' הנקרא' בשמי' וocab' בראי'ו'  
ונו', כמו' שאבאר' בתחתת הנתקיב' השליש'י  
בעה' . ולפי' עיק' ז' נאמ' בראשית' הדמיות

## הנתק'ב הראשון

עצמנו'. אמנים הם בראשון ית' אחד ור' עצם הראשון כי היחסים בו הם המודע בו כי התי' גו' חי בעבו' שמשיג אס' שישיג מוגש ואמ' שישיג כמושכל ודראשון ית' אין חזיע' ח'י' הרגש וא' חמ' ח'י' מדע והשנה רצוני ולמר שווא' ח'י' חיים משכילים וככל משכילד והא שב' לאס' כן' הו' ח'י' חיים שם' שכיל ומרא' וא' ברכמת' דראשון ית' חס' חי'ו' וא' ח'י' נוטפ'ים על עצמו לפי' שאס' כן' י'יה' ב' החומר ומפני זה הו' ח'י' שהוא עצם התיחסים וכבר הבהיר שאן' מציאותו נוטפת על עצמותו ואס' כן' כל שלימות' דראשון ית' הנזקים על עצמי' את' פשומה וזהיא עצומות' הראשון יתברך' . ואין שם' רבוי' ראשון אין' רבוי' בהמציאו הדרבים הרכבים .

ומפני שהוא עליין על כל הדרבים מרדו' למלعلا' מכל מדע ווישרו למעלת' מכל רידעה כי השלם שבוויז'ים לו' השלם שבוויז'ים מושכלו' השרם שבמושכלות' כי השלימה שבידי'ו' היא לשלם שבירוע' ואין מושכל נב' ושלם' יור' מעצמותו ולא משכי' שלם' יות' מעצמותו וא' י'יה' שהרב' אשר הוא משביל' אותו עוד שבעבורי והוא שכל כי כאש' שיכיל' הו' השכל' הו' עצמותו בעצמה' וא' עצמותו שהו' השכל' המשכילד' הו' המשיכל' ואס' כן' השכל' והמשיכל' והמשיכל' בראשון ית' חס' אה' ב' שם' צד' רבי' כל' כי בעבו' שעצמו' שבל' הו' משכילד' עצמו' והוא משכילד' בעבו' משכילד' עצמו' וידיע' הו' משכילד' . אמנים אינו' משכילד' מפני' שהוא משכילד' דברים' יגאנ' מעצומו' עד' שהייה שבל' בעבו' דבר זולת עצמו' . ולא נס' כן' הוא משכילד' בעבו' שהו' משיכל' לרבר' זולת עצמו' . אמנים הוא' בעצמו' ואמתה' ברחותו' הו' מחות' שיכליך' בפעול מוחלט כי הוא' נבדל מכל צד' חומר' ומכל צד' נושא' ומכל צד' הרוכבה' . ולכן הוא' שביל' למילה מכל' שבל' כי אלה' הם המונעים להדרים

קיים מעצמו' אלא מחולתו אין' ראוי להעבר' ולא להשבע בשמו אבל העברה הרואה היא ליחיד אשר הוא נוש' ומקי' כל הכרוי' הנמשכין זה אוצר זה וудוי' ית' עינ' הכל'ית' והוא אין' לו' נושא' ואן' לו' מקיים ית' שמו ויתע' זכרו' . ולפי עיר' זה צרך הא' להקה' ולהשתמט' ברכ' המרע' ולברון' מציאות' שאר' כל הנמצאי' זולתו' לכשודע' מציאות' ויתברר לו' עצם' אמרת' א' ישג'ן הדר' על' ברוי' ויושב' יצאר' על' מכם' . בצד' דע' כי הכר'ה יתרבק' ויתעל' הו' סבת' הסבות' ועלית' העלו'ה כי' הו' רעל'ה מן' השכל' והנפש' והנצח' והמציאות' והסבע' והזמן' וויה'ו' . כי' השכל' הו' א/or' ראשון ולמעלה' מן' הנפש' והנפש' היא' השכל' ולמעלה' מן' הטבע' . והטבע אחר' הנפש' ולמעלה' מהתנוועה' . והתנוועה' היא' אחר' הטבע' ולמעלה' מן' החפן' . וההוויה' היא' במן' נמצא' שהחפן' הו' בא' בתנוועה' וההנוועה' בטבע' והטבע' בנפש' והנפש' בשכל' והשכל' בברוא' י' . אס' כן' הכר'ה ית' הו' על' הועלות' וסבת' הסבות' והחיה'ת התחיה'ות' וממנ' נמצאו' כל' הדר' ב' . כל' נסמכין' על'יו' והוא מקוף' בכל' הדרבים הקפה' מדע' והשיג' ויכולת' ובורה' . ואס' כן' הראשון' ית' י'ורע' שאס' לא' כן' מאין' הניע' הדר'עה' ככו' שא' אפשר' של'יא' הו' נמצא' שאס' לא' כן' מאין' הניע' המציגות' . ולא' של'יא' ח'י' שאס' לא' כן' מאין' הניע' החיות' . ולא' של'יא' עיה' אה' שא' לא' כן' מאין' הניע' האחד'ו' . ובכל' צר' שנמצא' לו' ת' כל' של'ימ'ות' צו'וי' ויה' מרווח' ומשולל' מכל' עניין' חמר'י' . ואין' השלימות' בו' בדור' שהם' בנו' שהח'ים' בנו' זולת' עצמנו' זולת' מדעת' וזלת' רצוננו' זולת' ב'ת'ית'נו' . ובכל' שהענ'י' נמצאי' לנו' מצד' הוצר' והוא' היחסים' וחומר' וזרצון' והיכולת' והמציאות' הם' בנו' רבים' אין' אחד' מהם' בנו' הוא' וא' אחד' מהם' והוא'

אמנם בראשון יתפרק אינו כן אלא דושכל  
והמשכיל והמושכל הו' בו בתכלית האחדרו'  
יבר' שמו ויתעלזה זכרו כי הם בו עניין אחד  
ומהות אהת ועזם אשר בל' מתחלק כל  
ואך הראשון לבר הושכל והוא המושכל  
והוא המשכיל במוחלט ואינו של בעבור  
דברים ורים מעצמו וכמו שהוא העין בכל  
ולתו כי הם של מפניהם של מושכלם דברים  
זרים מןנו שהשביל אשר בפועל אין וולת  
מה שצוויר מן הנמצאו' ואם היה הראשון  
בן היה מתברארב בו רבי והרכבה וא' אפשר  
זה חלילה והס' אם כן אין הראשון של  
ומושכל בעבורם ויזמים מעצמו מפניהם  
שהמושכל שלימיות המשכילד ואלו היה  
הראשון משכילד בעבורו משכילדם דברים  
אחרי זולת עצמו הנגטלים באורחות והדברים  
זה אי אפשר' אבל הושכל ומישכיל מפניהם  
מושכל עצמותו ומחותו ואן בעצמותו  
ומחותו דבר שריא ישכיל אותו כי אך היה  
עצמותו מתחלק וזה סן אין אפשר'.

ואם כן הכל מפניהם של מושכלים בכח זה  
ונקי מן ההליך ומפני זה הוא למעלה מן  
המשכילים' ואינו מושכל בעבור שיכילו  
אוו רבר יוציא מעצמו כי זה אי אפשר  
מן שאין שום שלב שהוא למעלה ההיא  
מפני שיכילו למת' מןו במעליה ובשלימינו'  
אבל כל שלב כהו שיכילו מושכלים' ובפשיטות ויתור פרשי' ואם כן אי אפשר  
בשם שלב שהיה בקוף בראשון ובבעור  
זה אינו מושכל בבחינה אל שלב אחר ואם  
לא היה מושכל בבחינה לעצמו לא היה  
מושכל כלל כי אין אפשרות בשכל אחר  
שיכילו מפניהם שאין שום שלב שהוא אליו  
ולכן אין מה שיושג וושכל מפניהם הוא שהוא  
למה שהוא עלי' בעצמו ולא בעבור שהוא  
בעצמו אין בטבעו שהיה מושכל שלם כי  
הוא לברו אשר צרך שהיה מושכל שלם  
למעלה מכל המושכלות מפני שהוא לבדו  
השלול בתכלי' השלילה מכל מה שימפגעו

לדברים מהיוthem שלב וכל מות שהדר' מחרק יותר מהך בר' יותר להו'  
שלב וכפי חוספ' שליחו מהם היה חוספה  
מעליהם בהירטו שלב אם בן הראשון תבר'  
שהוא משולל מהם הכלית השילחה ואין  
דבר זולתו ישלא' ימצא בו צד הרכמה' .  
הנה אם כן הוא יתברך השכל אשר הוא  
בתכליות כן העמלה והרוממות וכל שלב  
הוא למת' מןו במרוגה ובזומות כי נבל  
שביל זולות הראשון ימץ' בו צד הרכמה  
ולין לא יאמר שלב עלי' ית' ועל זולתו כי  
אם בשתו' השים לפי' שהברוא יתברך לא  
יתברא בו צד מן הרובי ובכל דבר זולתו  
יתברא בו זה ומפני זה אין היותו שלב  
מושכל ומושכל הוא בתכליות מן האחדות  
כמו שהוא בראשון ית' ונקיים זה מושכלינו  
כי הנה היה זמן שאלתם מ' ברובי גמור  
כי החשוב חמרי' קודם לשיכילו הוא זולת  
המושכל אך' השכל והמושכל  
הם אצלנו ברובי' כשאנם משבילים בכח זה  
היה בהבריה מפי' התרליה בחמר ואין ספק  
כי השכל הפעיל שהוא סבת שיכילינו אי'  
אפשר' שעיה בזה בתכליות מן השילימות  
בו' ואמנם היה שלם בו בערך לשיכילינו  
זהה בעבור שהוא רוחוק מן הרובי בתכליות  
מן השיליה עד שעיה הענן הזה בו בתכליות  
מן האחדות וכן אין ה' הענן בלי ספק מידרג  
יעולת' . וכאשר אין שום שלב שעיה  
מושולל מן הרובי בתכליות באש' וזה מושולל  
מןו הרראשון' . כן אין השכל והמושכל  
והמושכל בהם בתכליות מן האחדות אמן  
הוא בתכליות בראשון יתברך לרבר כי האדם  
דרך משל מושכל ואין לעולם המושכל מן  
האדם הוא שיכיל ואין השכל מפניהם לעולם  
דו' האמושכל ואין שיכילנו אנחנו מפניהם  
שלב הוא מושכל ואינו משבילים לא מא' מפני  
שעוצמנו שלב ומזה שהוא משבילים און  
הדבר שהוא עצם לנו שבו אנחנו עצם' .

## הנחייב הראשון

מדת האחד האמת' ומדת הקדימות אך מכך  
שראו ממדת האחד מפני שהنمצא תDIR  
לא יתכן שוויה נמצ' אחר אף ולא ישנה  
מעניין המזיאה אל אף מזיאה ולא מאפס  
מזיאה אל מזיאה ומה שהוא במדת GRAT  
אינו יותר מזיאה מפני שהוא לא מזיאה  
תDIRה מפני הקדימות האחד כל הנמצא  
תDIR איןנו כי אם איז'. וכן ראייה לו עוד  
מודת הקדימות כי הנמצא תDIR אין לו תחלה  
ולא תכלה אס' בין הקדימות דבק לו על כל  
פניהם הרו בירנו כי שלושת העניינים אחד  
והעןין אשר בין מהם שהברוא יתבר' אינו  
נעדר ואינו חדש ואינו מתרבה' . ואלו  
ה'ינ' יוכלו להילין כל עניינו במלחה אחת  
שבול אל המודות בת' אחת כמו שככלו  
אותם השכל כדי שייעלו אלו השלש ענייני'  
ברעתינו בה כאשר חם עלי' בשליש המודות  
אשר בירנו היינו מליצים בה עלי' תDIR  
ובין' שלא מצאננו במה שאנו מדברים בתה  
מן הלשונית מלא שתורה על אמרית עניין  
הברוא יתברך הוזענו העניין בדור מלחה  
אחד' וברובי הנמצא במדת ובברוא יתבר'  
אינו מצד עצם בכחו רק מצד קוצר נח  
מליצת המספר מהשיג עניינו במלחה אחת  
שthora עלי' . והמיות והאליות הפעולות  
אשר יטוף בהם הברוא ית' אפס' שישתרכ'  
בספורים עם קצת ברואו וחותמו וככמיס  
לספר אותם בהם מפני הדוחק המציגך  
אותנו להוציאו ולעמדו על מציאותו כדי  
שנקבל עבorthו' . וכן מצאננו שימוש משין  
במן זהה ממדות הברוא יתבר' בסוף התורה  
ובספר' הנביאים הרובה מאד ובתוספות  
הנביאים' . ואשר נסכים עלי' כלו כי  
הדווק היביאנו להגשים הברוא ית' ולמספר  
אותו במדת הברואים כדי לשע' עניין שבנס  
מציאות הברואת' בנסיבות והוציאו אותו  
ספר' הנביאים לבני אדם מכלות גשמיות  
שם קרובות לשכלם והבנות' . ואלו ה'ין

ספרים

העצם ולפיכך הוא יתברך עצם לבר ושאר  
כל הנמצאים עצם וצורה ועל עניין זה נקרא  
'תברך פעול ואורה והכלית' . פועל שהוא  
המציא כל הפעולות שפועל' . צורה שהוא  
מקיים הצורות כמו שהצורה היא קיים  
העצם' . ותכלית שהוא יתברך תכלית  
תכלית שבל המעלות הנשכנת זו אחר  
זו שום מתקי' מות זו בזו תכלית כלן עדין  
ית' וכו' יפסקו לפי שהוא המציא כל הפעולות  
זהו קיים כל הצורות ותכלית כל התכלויות  
בי' ידוע הוא שלכל דבר נמצא מזיא עד  
תחלה כל נמצא שהוא סבת כל מסובב  
משלפינו ושלפינו משלפינו פניו ועד המסובב  
הראשון ית' שמו שהוא סבת כל הסבות' .  
ואל תחשוב שאמרנו בו ית' שהוא הצורה  
על דמיון היהת הצורה בעל ההומר' . צורה  
להומר התה' עד שהחיה הוא ית' צורה לגשם  
לא על אלו הפנים כמו שבארתי כן ה'ו  
נמצא הוא קיים העצם כמו שבארתי כן ה'ו  
יתברך קיים כל נמצא' . ומאל' הדבר' אשר  
בירנו צריך כל אדם לדעת שאין בכל ה  
המצאים זולת יתברך דבר שני' וזה  
להקריא אה' אמר' לפי שככל הנמצא זולתו  
לפחו פחותה הם כוללים שני' דברים הנקריא'  
עצמ' וצורה' . גם צרך אדם לדעת כי  
אחד זה לא נרצה בו כי אם לשולו ממנה  
ית' הרקי' ואמרנו אחד אין דעתנו מקרה  
כאשר יהשבו הקלים שאר' לא' ישיגנו ית'  
שם מקרה בעצם בכבודו בשום פנים' : אמנם  
אמרנו אחד הוא כ אמרנו ונדר וחורי': אם  
בן אינו אחד מצד המספר לפי שהוא יתבר'  
אינו נדר בגרור המניין אלא נקרא ית' אחד  
מצד היותו יתברך מיותר מכל מה שולתו'  
ולכן צריך האוס להבריל בודעו אחר זה  
משאר האחדים' . ודע כי מ' שהתקיים לו  
ענין האחדות האמתית ב' ותקיים לו עניין  
המציאות והקדימות כי מדת המציגות  
וזחמיד' כשהיא נאותה לדבר תאوت לו עמה

להבדיל בין הבורא יברך ל'זולתו וזהו  
מי'יהר אותה יברך יהוד גמור כי מי' שאנו  
ירעד דרכ' הבהיר אין יכול ליהר אותו ו'  
יהוד אמרת' אמנים כאשר ידענו על מתחנותו  
או' יתרקרב לאמתה בוראו ויתקרב נפשו  
בחשנתו ממazziah ויתעלה בחשנתה כי  
כשאין אדם וכשה לידע אמרת' בוראו אפללו  
יהא מי'יהר אותו בלשונו והרי הוא כאלו יש  
מחיצה בין ובין בוראו ת' כי זה הוא דבר  
אשר גיע עלי הקטן וחפת' אש' איננו ידע  
ענין האמונה ואין אמרת' קבעה בלבד' .  
אבל כל עוד שמתחיל להזכיר לעץ אמרתו  
יתפרק או' המחזצח היא הולך ומתרמעת  
והנפש הולכת ומתרקבה אל בוראה יתפרק  
ותתיח' נפשו ויתעלה שכלו רבעוננו השנתנו  
יתפרק בהיות הנפש מתעסק ברברי' 'שלבי'  
ואז היא נמסחת אחריהם לפ' שהיא גם כן  
מקורה השכל נמאז' ולכן היא משתקקת  
ונכספ' להדומות לבוראה יתפרק ואין יכולת  
להבהיר מפנו עד' . שנמציא תמיד דבקה בו  
ועל ביזא בענין זה אמר יתפרק בתרותו  
ובו תפרק' . גם על זה אמר הכתוב קרוב  
וי' לכל קוראי כי מאחר שהBORAO IT' איננו  
גוף ולא כה בוגר' אי' אפשר היה קרוב איז  
רחוק אלא רחוק מין הנפש מצד המחזצח  
והסלכות בשאנן נפש וריעת אמרתו עט'  
וקרוב לנפש מצד הדיעת וההשגה' . ולכן  
צrik כל בעל נפש לתרור ולבקש ועד' ורק  
דריעת אמרת' מציאות הבורא IT' כי היא  
עקר וסוד לאמונה ועל דבר זה צוין בדור'  
ואמר וידעת הימים והשבות אל לבך כי 'י'  
הוא אלהים וגומר' . ואל עלה בדעתך כי  
תוכל להשיגו יתפרק מצד היותך דורש  
וחוקך בידיעת מהות עצם אמרתו כי דב' זה  
איננו אפשרי ואדרבה הוא מחרך ומגנף מי'  
שהוחקור בדבר שאין כה בכל מה שזולתו IT'  
להשינו וכל שכן כל שלב שהוא בחומר' .  
ועל זה הזהירונו לר'ל' באמרם במופלא מפק'  
אל

מספרים אותו בענין שראו לו מן המלוע  
הרוחניות והענינים הרוחניים לא הינו  
כברינים לא הענן ולא המלהות' . ולא היה  
אפשר שנעבדו מר שלא נדע כי לא יתכן  
עבותות דבר שאיננו נרע כמו שביארתי  
בתחלת הנטיב' . ועל כן היה צרי' שתהיינה  
המלות והענינים כפי' כי הובנה השימוש  
כדי שיפול הדבר על לבו על זר' גשמתו  
הובן מן המלות המונשות בתחלתו ואחר  
כך נזרם לו ונדרקם להבינים ולהוועדים  
שבל זה על דרך הקربה מלילית הספר  
ושהענין האמתי יותר דק ומעולה ומרומס  
ורוחון מאשר נוכל להבין אותו על תכונת  
דקות ענין' . והמשיכל חנלבב ישתrole  
להפשט קליות המלות גשומות מעל  
הענן ויעלה במחשבתנו ממדורה אל מ  
מרונה עד' שיגע מאמנת הענן הנדרש  
אל מה שיש בכח יכולתו והשנתנו' . ועל כן  
אר'ל בזומה לזה וברחה הווח כלשון בני  
אדם' . וכן נאמר בבבל ענין הזרמה לזה שיש  
בספר תורה כמו גמול העולם הב' וענישין  
כי הזרמה קדרה ביבאים מפני שסמכה בה  
על השכל כמו שאבאר בנתיב התשיעי  
בגמול בעלה' . ורומה ממן ברמי' להעתור  
אליהם מי שיכל לחזור עליהם ולדרוש  
אותם כמו שיכל להגיע אליה ולחדין' כמו  
שנאמר ומקשי' י' בינו כל' . וכי טלא  
טעה הסכל הפת' מצד פתיות ומיועט  
הכינוי ויחסוב שהBORAO IT' הוא על דרך  
הזרמה מלילית הספר שיש לו גשות  
זהירות' IT' בתורה שנשמר מאר' מלחשוב  
שיש לבורא יתפרק צורה ולא דמיין והוא  
אמרו ונשרתם מאר' לנפשותיכם כי לא  
ראיתם כל תמונה' . והגביאים הזהירונו  
לחמן' מלדרמוו בשכל ומלחשילו ברעין  
באמר' אל מי' חזמיין אל ומה דמותו ערכו  
לו' . ומתייך ואל מי' תדמיין ואשווה' . וכל  
זה אריך כל בעל אמונהינו לירע' ואז יכול

## חנתייב הראשון

שומר בית קבולי הנזר מאתו יתברך כי  
זכותה הצדיק חסר וברכה ורוחם אלוי  
לשכני ולזרו והמלךך דרכו מפק' עצמו  
להתרוק מהטו הנזר מאת הבורא יתברך  
ומקבל החפק הנזר וס מאתו יתברך כי  
רשעת חרשה משפט ודין וקללה אלוי  
ולשכני ולזרו כי גמול ידים יעשה להם  
כאשר אבאר אך מצד הבורא יתברך אין  
דבר רע ונטה יורד מן השמים כי ח' פשות  
והנהנותי פשוטות ועיניהם אלו צדיקARDS  
לייעז בהם הטיב ואיז יתברך לו מזוכך שהז'  
מעידין על היהותו יתברך ייחד שאין צד  
שנוי מכל צד שיבחנהו ואדם והענינים  
ההווים בעולם מענייני הגמול והעניש הם  
מעידים על עצם שם באים מכח דבר  
אחר. כיוד הר' אתה מוצא אחד מין  
התבעים הגוונים שאנין חיים ולא פעילים  
ברצון. אלא בטכע ובאים מכחן כמה  
פעולות משלימות זו מזו וסבת שני הפעולות  
מן היותו עמד בכח אחד. כיוד הר'  
המשמש מלנכת נdry הפשין ומשרה  
לכוכב. מתייכ השעה והחלב והזופת  
ומקפייה הטיט והמלט. מגדלה והצמיח  
ומחרשת להחות וכל אלו הפעולות נמצאות  
בה משוננות זו מזו מפני שיש לה כח אחד  
והוא כח החום. ועייר עניין זה והוא כי  
המשמש מצרכ' לכל התבעים ובוקע בכלת  
מן היותו עמד באחד וכשהחרבר' נברקים  
כח אחד אי' נרע שאין כח כלם שהוא זה  
נקפה וזה מותך וזה מתלבן וזה נעשה שחור  
זה גדל וזה חסר' הרי המשמש בודקה בכלם  
כח אחד ואלו היה הכח הזה משנהו לכל  
אחד לעולם לא היינו יודעים דרכי המשני  
שבנברקיס חישך זה רואי להיותו לבן וזה  
ראוי להיותו שחור וזה להיותו מותך וזה  
להיותו נקפה וזה להיותו צומה וזה להיותו  
כליה. וכדריך זה יוכל לדעת בהיותו יתברך  
עומד באחד והוא מצרכ' כל הנמצאים וכשה  
מצד המקבלים כי החולץ בתום ובירוש

עוקבים

אל הדרוש ובמכוסה מפרק אל תחקול במא  
שהורשית התרנן ואין לך עסוק בנסתרו'  
גם על זה אמר דור לדור דומה תחלה 'אמן'  
השנו ית' היא ברובי השליה והשלילות  
הנאות לכל בעל דתינו לשול' מהבורא  
ית' הם שלוש שליות מודעות לכל משכיב  
בענין האלהות ושם גשומות ופירות  
ושנוי' ושילית הנשמות הוא שבורא  
היא צוֹף ולא כה בונף' וכלל השליל  
היא צוֹף שאיננו מוגבל לא במקום ולא  
בזמן אבל היא והוא 'שכל גמור נצחי'  
ושילית הפליא הוא כי כאשר אויה להאמין  
כי הוא יתברך שב' גמור כן ראוי להאמין  
עוד שאיננו שב' נפרד כמו שב' המלאכ'  
אבל נאמין כי הוא יתברך שב' של שלם מוחדר  
יחוד גמור עד אין קץ ותכלית לשיליות  
אהרותו יתברך ושילית השינוי היא כללה  
שנוי עניינים שני' מחשכה ושנוי' פעלוה  
ענץ שני' מחשב מה שיורו מקץ' הכתובים  
লפי' פשטים שדרבו' כלשון בני ארים כמו  
ויהם ' נחמתי כי המלכתי את שאול  
וענץ שני' פעלוה נחלק גם בין לב' עניינים  
הא הנטגן' והשני' שלו' וענץ ההנחתה הוא  
שיורו הכתובים בהנחתה הבורא ית' בעולם  
השפ' כי לעת' דין ולעת' מרחים או בכללים  
או בפרטים וכמו עניין נינה' ודומה לו' וענץ  
השנות הוא מה שנמצא שמותיו מה' ייר  
על הרחמים מה' ירו' על הרין וכלאו נחלק  
ומשתנה בשמותיו ושלש השיליות האלו  
כלן בבלوت' במאהר' אהדותו שלימה וככל  
אמונה הבורא יתברך בשלימותו הו' שאיננו  
נף ולא כח בנו' ואין בו לא קצב ולא טיעור  
ולא שב' נפרד ולא ישנה מחשכה אל  
מחשכה ולא מפעולה אל פעלוה ולא  
מהנהנה אל הנהנה ושחו' שב' שלם ופשו'  
ומייר' בבל החקי' שמותיו בכ' הלק' מדורתו  
ושנוי' הפעולה אשר מצד הנהנה אינם רק  
מצד המקבלים כי החולץ בתום ובירוש

ונעשה לבן זה שנעשה שחור נשתנה  
המצרף ונעשה שחור שאלו לא נשתנה  
המצרף שניהם היו לבנים או שניהם היו  
שחורים ואלו היה בך לא היינו יוציא לך  
הדברי אף על פי שאל לבנים ואלו שחורים  
אבל בהיותם המצרים עמד בכח אחד בלי  
שניהם נמצאו זה לבן וזה שחור נדע כוראי  
שהז ראי להיתם לבן וזה ראי להיותו  
שחור . וכברך זה חם הגמול והעונש  
בהיותו יתריך עומר באח' ונשותם החדיקים  
והחשעים עוביין במצרף שהוא נשיטו זה  
מוח נדע שאין החדיקים והרשעים העוביין  
במצרף שווין במעשתם שחרי עברו נשיטין  
במצרף אחד יצא הצדיק פזהב שנא' בהנני  
זה בחזק אצז לאפי שהזוכות הנשיטה  
כמאמל הקטוב אור זרוע לאצדיק 'עד נאם'  
או צדיקים ישמה לך רימה אתה לוחב  
שמזוקך להאריך' והחותמו מהשיכין אתה  
ולבן נשיטה הרשע רומה לטיג ובריל קורי'  
ומשובים כיון כתיב כספ' נמאס קראו למeo  
ובאשר עוברת במצרף נשיטה אפר דכתיב  
ועסוהם רשיים כי היו אפר תחת כפות  
רגליכם' . אם כן מ' גיט להיות זה הוב וזה  
אפר ולהלא שניהם עברו במצרף אחד אלא  
משעריהם גטנו ואם כן לא חוכל לומר כי  
הוא יתריך רזה להנקם מזה וזכה לנמול  
סב להז לא כל אחד מהם הב' ביז אורה  
או ביזו' . ולכן אמר דור ע"ה בפסק אשר  
בו התחלתינו שבלי אמונה בהרת' משפט'  
שיטתי בלו' כאש' כוותי בהשתדרות להשיג  
אמונת הבודא יתריך איז' משפטיך שיטוי'  
כלומר מה שאתה זו על הצדיק ועל הרשע  
ידעתי שהכל שוה לפניו יתבושאנ' השינוי  
בא כי אם מצד המקבלים' הנה למדת  
שאין לו יתריך שני רצון אצלך רישע  
אבל הכל לפי המשעה' שבך אחד מאנשי  
העולם עושן ולא נשאר ספק בעניין זה  
שהרי' הוא מבואר הטענו גענעם' . ואם כן

ג א 3 מהו

עוטרים במצרף נברליין זה מזה וכל אחד  
המנול כי המשעה הצדיק נבחן בהיותו  
צדיק' ווירשע נבחן מהיוו רישע והכורה  
תברך עמד באח' ובורך כל הנמצאים  
בדרכך זה ועל עניין זה' נאמר וחכמי את  
השלישיה באש וצופטים בצורך את הכסף  
ובתנאים כבתוכה את הזהב' . ואומר מצרף  
לכסף וכבר לוחב ומזה ללבות' . ואומר יי'  
בדיק' יבחן ומפני שהוא יוצרה יוד מעשיה  
מדומה לה מצרף' הר' בבר' יעת שאין  
שמי מני רצין אחד לדzik' ואה' לרשות אלא  
המצרף אחד הוא' והצדיק' והרשע עוביין  
בתוכו והצדיק' נעשה לבן בכספי והרשע  
נעשה שחור כברול' ושןיהם גברליין זה מזה  
בחיותם המצרף בוחק חחס ועומד בכח אוחדי'  
ובענין זה אורתה דין שליש' עשרה כוחות וכן  
מה שאמרו ר' ז'ל' כל' מקום' שנאמר יי' זו  
זו מדת הדין' . וכל' מקום שנאמר יי' זו  
פרה רוחמים כי חליליה מהוין יחרך נושא  
מדות ב' המהות מקרים הם בגוף אבל עניין  
ז' מדות הוא כלל כל' מני' המנול והעונש  
לכל בני עולם וכלם נברקים ונברלי' מחייהם  
ירברך מצרף עמד באח' וכל' בא' עולם  
עוביין באחו' הממצרף והראוי לרוחם החום  
והראוי להנקם הנון וכל' אחד מסב' מקבל  
המנול וכי המשעה' וכפ' שהוא' ראי' ולא  
בעבר' הילתו תברך רוץ להנקם מזה ורואה  
למנול לו' לא רצון עמד באח' והעטירם  
במצרף נברקים מآلיהם' . נמצאו' מודה  
לכל בני עולם מצרף ומתק' מחתמת' חיינו  
יתברך עמד באח' וכשבועירין' במצרף' והוא  
טויה יתפצע זה לבן וזה שחור זה כלח' וזה  
צומה זה בקפת וזה מותך' נרע' שאין כלן  
שי' בכח שאלו' היו כלן שווין היו כלם לבני'  
או כלם שחורי' או כלן נקי' או כלן מותכי'  
ואלו היותם המצרף משתגה טמיין' הרכה לא  
ח'ינו' ירען' ביצד נברליין הנברקים זה מזה  
שנובל' לומר זה שנעשה לבן נשתנה' המצרף

## הנִּתְיָבֵרֶאשׁוֹן

למשביל כי בהיות הארכ' צדיק הדין נתן  
היות לו טוב ולמה יצא מעוקל משפטו. ס.  
ובחוותו רשות הרחמי' הוא לכחותו ולא באהיו  
לדרואן עולם'. ועת חזרה זהה שביארנו  
כל המדבר בעניינו הבהיר יתברך אין ראוי  
לו לקבוע לא בשמותיו ולא במוותיו לא  
שם קבוע ולא מודה קביעה חזקה לומר שלא  
אמר שם פלוני יאמר על הרחמים ולא על  
הדין ושם פלומי יאמר על הדין ולא על  
הרחמים וכן מודה זו היא דין ולא רחמים וזה  
ורחמים ולא דין כי הצד' שוה ביכולן בין  
בשמות' בין במחוי' מה ה השגוז והחכינות  
המיוחדות והכלולות בבריא' יתברך זו בז'ו  
ופשונות והחפכים הנראין בהם מצד' ה'  
המקבילים חז' ואמ' ישאל שואל ואמר  
מאחר שהוא יתברך אין משתנה לשום  
ענין שעבולים אינו אהוב לחז' ולא שנא  
לה' אלא שהכל לפי' כה הנשמה כשותיא  
עוברת במצרף כמו' שניבורך אב' מה תועלת  
בתפלות או בתחננות שאנו מתפללים ז' ז'  
ומתאנני אם אני איפר האיך אנו מהפלין  
שכחוד טהרה דקה' והרי' הכל' דבר' כתומאנת  
הנשמה או בטוהר' אם נזה' תועלה לנו  
שנא' מלחה לנו איבינו והרי' אט' יודע' שאנו  
טמאים ומזה' הדין לחוינו כלים נספרים כי  
מעשינו נהרין וחכל לפ' המעשה' ז' ז'  
ונאמר משתנה לאחר התפללה ממה שהיה  
קיים התפללה הרי' זה שנוי גדו' שאין שני  
גדו' להיכט' נשב' דעת כיימה שאנו  
מתפלין וצעקום לברוא יתבר' לא להיו  
יתברך משתנה מרוץן לדzon' אללא כשרה' ר' ז'  
שאל מאת בוראו מזון' ופרט' הר' מעיד  
על צדיק וישראל הוא: יאמ' כי פועלות צור  
עולם' הטעימות והוא עצמוני צדיק וישראל  
כל דרכיו'. כלומר תמים ופושט בכל  
מורויות ואחר שהוא ישר' בכל דרכיו תורה  
מלת אין על על התנמול שהוא מצד' ה'  
המקבל' ז' ז'

מהו זה שנאמר ב תורה ואhab את יעקב ואת  
עשו שנאי' יתדע לך שלך זה דרך Marshal  
ורמיון בהיותם עברים במצרים ורביה תורה  
כלשון בני אדם'. מוסכמים לתוכה או  
לרעא' ובדרך זה כי את חוץבת' י' אשר  
שנא' עשו לאלה יה' וכן מתח תמה את זכר  
מלך וכן לא תחתה כל נשמה כל תליה  
מה היו ית' נעשה להם כאויב ורוצ' להפרע  
מהם מחמת אפ' אלא דברה תורה כלשון בני  
אדם' והעיקר המוכן בדברי' אלו שהודיעו לנו  
יתברך כי בשבעבו אלו האomo' במצרים הדין  
שלחן להיוthem כלים ונבדים ולא מהיו  
יתברך חפוץ להנקם מהם אלא הטע' שלהם  
היה כשבבו' במצרים נעש' אפר ולפי' אמר  
לא תחיה כל נשמה' ומכל אלה הדברים  
אשר עוזרנו עליהם יש לך להקיש על כל  
מה שצמצא ב תורה מענן אהוב ואיב נגן  
ית' כי הכל' משל דרך הרי' הראי' כשבבון  
הגדיקים וורשעים במצרים אחד ומגן  
לצדיקים שם אהוב על רוך היותם קרובים  
לביראים יתברך ומגן לרשע על שם איב  
בஹו' מתרחק מבוראו ית' ז' ועל הריך  
זהה הוא ענן שנוי השם' שכחתי' למעלה  
שאף על פי' שאמרו ר' ר' כל מקום שנאמר  
י' ז' מדה רחמים ובל' מקום שנאמר אלה' ז'  
וז' מדה הדין ענן היהו' יתברך נתקל  
בשותוי אחר השמות מרים במקומות על  
ההשנה התובה הייתה מאתו אם רעה ר' ר' ז'  
אם גנו' מאתו על ביראו' לקל' הטע'  
בזכותם או החק' ברשעם' ז' על הצד' השוה  
רצוני לומר במוחות השם אמר הכתוב הצו' ז'  
תמי' פועל כי כל דרכיו משפ' אל' אומן' ז'  
על צדיק וישראל הוא: יאמ' כי פועלות צור  
עולם' הטעימות והוא עצמוני צדיק וישראל  
כל דרכיו'. כלומר תמים ופושט בכל  
מורויות ואחר שהוא ישר' בכל דרכיו תורה  
מלת אין על על התנמול שהוא מצד' ה'  
המקבל' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

## הנתקיב הראשון

והתקיבתי והוא אמר גדרל השם וקרש  
 איז הויא מתרפער בו' ואלו לא נתרפל ההינו  
 שוכתים בורא הכל יתברך ולא הינו יודעים  
 אם יש עליינו אידון מושל על הכל נזון לכל  
 נמצא מן הנמצאים החק הרואי לו אבל כל  
 שעיה שאנו מתרפלין לפניו ותחזו מהחטא*אי*  
 אשר עשינו איז התרפה נשמעת והעיקר  
 ההזה רמזו ר' גול באמרום כל אהמודה בעבר  
 ואינו פורש ממנה אפילו התרפל כל הימים  
 וכל הלילות אינה נמהלה לו ומושלו של  
 למי שטובל ושין ביו שבעוד שהשרץ  
 בירדו לא עלתה לו טבילה אפילו טבל בכל  
 מימי עולם ' הנה רמזו בזה המתאר שככל  
 עניינו חתפות אינן לשנת רצונו גנרכז  
 אלא כדי שישוו החפות והתחנות פתוח  
 לנשמה שתוחודה על מה שהתאה ותפרוש  
 מכל חטאיה וכנק היא עולה מטומאת  
 לטהרה ונמצאת קרובה לברואה יתפרק  
 אולם הוא יתברך אינו משתנה בשום עניין  
 בעולם לפ' שכל המשתן לצרכו הומשכנן'  
 וכל המשתן יש עליו משן' שיוכל לשנוו  
 אבל הבורא יתברך אין לו צורך כלל מה  
 שוויתו ' וכתרב כי אברם עוזיא ז'ל  
 ידענו כי הבורא יתברך הוא אחד ולא ישנה  
 מעשייו כי כלם הם בהכמה וחושנו יבא מז'ן  
 המכבריים ' דרי כביך התבנאר כי הפעולה  
 אש מסצר ההנחה אינם כי אם מן המקבלי'  
 מסצר המעשה אבל לא מסצר היינו יתפרק  
 משתנה כלל וזהו שאמר הכתוב אני י' לא  
 שנית' וכותב הרם במלוא כי עיקר אמונה  
 רתווי ומוסוויה הес י' עירקים ' אמונה  
 אני המדבר לא באחר התנה כי אם העשרה  
 מהם ושאריהם אפיקם על הספר ' העיקר  
 הראשון להאמין כי הבורא יתברך נמצא  
 מציאות גמורה והוא יתברך עלת מציאות  
 כל הנמצאים ובו קיום מציאות ומונט  
 ממשכו מה החקואלו נעיר על לבנו מניעת  
 מציאותו מד בטלה מציאות כל נמצוא ולא  
 אב ב 3 22 נמצוא

ומתקדש א' על כל הפליה שאנו מתרפלין  
 אנו מסקיים מפסק אחד ביןינו ובינו יתרברך  
 לפי שאנו מתרפין את הנשמה ומעבירין  
 אותן מטמא ואלו לא הינו אומר בתרפה  
 סלח לנו או מחל לנו ולא היינו מוכרים  
 עכינים אלו לעומס לא הינו מרגישים  
 בעשויינו הרען אבל בהיותינו תמי' נבלמים  
 על עונינו ומבקשים משליח ותאנוגים על  
 שבערנו לא נשוב עוד להזיד ולהרישע וכן  
 אלו לא הינו מתרפלין ומבקשי' ממן מזון  
 אז הינו שוכת חדר הבוא י' המפרנס  
 אוטנו והז' ומפרנס לכל מה שזילו אבל  
 בהיותינו חמיר מבקשי' ממן כלבה ומזון  
 הרי הנשמה הולכת ומתקדמת ונתרחת  
 ונמצאת יתרברך משנה לנו בחסירות המהיצעה  
 ומשפיע לנו טוביה אבל הוא יתברך אינו  
 משתנה ' ומה שאנו אומרים סלח לנו אף  
 על פי שהכל תלוי בו ובורה תורה כלשון  
 בני אדם לפ' שכל החוט' אצל חבירו מבקש  
 ממנו סליה והרו שיתיש רעת כל החוטן  
 אנו אומרי' הענינים כלשון הקروب והםובן  
 לחם כדי שלא השבת דעתם בע' שאינם  
 יודעים עיקר הורבים ואיז היה דעת התרפה  
 גנעל ' וуд שאלו לא נתפל כל בלשון בני  
 אדם בא' זה לשון מכל להזפלל ' וכדרך  
 זה הם כל מי הפלות ותחנות שאנו  
 מתרפלין לפני תמי' ואף על פי שהוא ית'  
 אינו משתנה הרי הנשם חילכת ומתקדמת  
 בהיותה מתעסקת בעסק' שבת והודאה  
 וגופסת להשנוו יתפרק וממצו התרפות  
 מוקובלות והעונות מתיילין והמזומנים מזומנים  
 בחיות הנפשות מתקבבות בתרפה ובתשוב  
 אם נהקן ונתרחות אם נטמא ' מכל אלו  
 הדרכים אשר התרפערנו עליהם יש לך  
 לדעת כי התרפה עמודו של עולם היא כי  
 התרפל והמתהנן ומהל לבור' י' באמת  
 ובכונה הוא הבהיר שכלו במשפיעו והוא  
 אחד ופועל פעלת' ' ואמר והתגאלתי'

## הנהיב הראשון

כִּי לֹא רְאֵיתֶם כָּל תָּמוֹנָה' רַוְצָה לוֹמֶר כִּי  
לֹא הַשְׁנוּתָם לוֹ יַתְבִּיךְ הַמּוֹנָה כְּמוֹ שָׁאָמָרָנוּ  
שָׁאוּן גּוֹן וְלֹא כָּתֵב גּוֹן' וְהַעֲיקָר הַרְבָּעִי  
הַקְּדוּמָה צָרֵיךְ לְהַאמְּנִין כִּי זֶה הַאֲחָד הַנּוֹכְרִי  
הוּא קְרוּמָן בְּמַלְהָ מַוחְלָתָה וְכָל נִמְצָא זֹלְחוֹ  
אִינוֹ קְרוּמָן שְׁנָעֵרִיכְתוֹ אַלְיוֹ וְהַרְאִוּתָה עַל זֶה  
רַבּוֹ בְּסִפְרִים וְהַזָּה הַעֲיקָר הַרְבָּעִי בְּאַמְרֵי  
מְעוֹנָה אַלְיהָ קְרֵם' וְהַעֲיקָר הַחֲמִישִׁי כִּי  
הַזָּה יַתְבִּיךְ הַרְאִי לְעַבְרוֹ וְלֹרְמָמוֹ וְלוֹרְסִים  
קְול בְּיוּמָכוֹתָו וּבְעַבוֹדוֹתָו וְלֹא יַעֲשֶׂה לְזֹלְחוֹ  
מִן הַגְּמַזְעִים בְּגַן חַמְלָאִים וְחַכּוּכִים  
וְהַגְּלָלִים וְחִסְדּוֹתָו וְנֵהֶה שְׁהַרְכָּבָה מֵהַמִּנְיָן  
כְּלָסָהָם מִגּוֹבְלָות עַל פְּעֻולָּותָם וְאַن לְהַמָּשָׁךְ  
רִישׁוֹ וְלֹא חָפֵץ אַלְיאָ רְצֹנָן יַתְבִּיךְ וְלֹא יִשְׁמֹכוֹ  
מְלִיצִים בְּינָם לְבִינוֹ לְהַחֲבֵר אַלְיאָ אַלְיאָ  
יִשְׁמֹכוֹ הַרְעִוִּינִים מִגְמָרִים לְעַומְתוֹ יַתְבִּיךְ  
וְלֹא יִשְׁתַּחַטֵּל לְזֹלְחוֹ וְהַעֲיקָר הַשְׁשִׁי כִּי  
זֶה הַרְוָהָה הַנּוֹתָנָה לְמִשְׁתַּחַת הַגְּבוּרָה  
וְשִׁנְתָּנָה לְנוּ מִשְׁתַּחַת הַגְּבוּרָה וְלֹא נַהֲלַפְתָּ  
וְלֹא חָבָא חַוָּה מִאֵת הַבּוֹרָא יַתְעַלָּה זֹלְחוֹ  
וְלֹא יַהְיֶה בְּהַתּוֹסֵת וְלֹא נַרְעַזְוָן לְאַבְכָּתָב  
וְלֹא פְּרִוּשָׁן כִּאֵשֶׁר אָמֵן לְאַחֲרָךְ עַלְיָה וְלֹא  
תַּגְּרַעַן מִמְּנוֹ וְהַעֲיקָר הַשְׁבִּיעִי הַזָּה  
שְׁהַבּוֹרָא יַתְבִּיךְ יוֹדֵעַ מַעֲשָׂה בְּנֵי אָדָם וְלֹא  
יַתְרַשֵּׁל בְּהָם וְאַנְתָּנוּ כְּמוֹ שָׁאָמָרָנוּ עֹז יְיָ אַתָּה  
הָאָרֶץ אַלְיאָ כְּמוֹ שְׁנָאֵר גָּדוֹלָה הַעֲזָה וּרְבָּה  
הַעֲלִילָה אֲשֶׁר עַינְךְ פְּקוּדָה עַל כָּל דְּרַכְיךְ  
כְּנֵי אַדְלָתָה לְאַיִשׁ כְּדָרְכֵי כְּכָלְלֵי  
וְהַעֲיקָר הַשְׁמִינִי הַנּוֹתָאָה וְהַזָּה שִׁירָוּ הַדָּם  
כִּי זֶה חָמִין הַאֲנָשִׁי נִמְצָא בּוֹ אֲיַשְׁם שִׁיחָשָׁ  
בְּחַמְדָוֹת וּמִמְּאָד וְשְׁלִימָוֹנָדָה וְתִשְׁׁוּבָ  
נְפָשָׁם זֹכָה עַד אֲשֶׁר תִּקְבְּלָה צְורָת הַשְׁכָלָ  
אַתְּרִיכְן יַרְכֵק שְׁכֵל הַאֲנוֹשִׁי בְּשְׁכֵל הַפְּעוּלָ  
וַיְפּוּרַשׁ עַלְהָם מִמְּנוּ שְׁפָעָנָכְבָּר וְזַהַתָּה הַזָּה  
הַנּוֹתָאָה וְהַעֲנִינה' וְהַעֲיקָר הַחֲשִׁיעִי  
זֶה מִותָּה הַמִּשְׁהָה לְהַאֲמִן בְּבִיאָהוּ זֶה  
יַתְהִמְמָה חַכְמָה לְזֹה וְאַיִשְׁסָה דָּרָם זֶה  
וְלֹא יַוְצִיא סְכָרוֹת מִן חָפוֹסָן כְּלֵי לְדַעַת זֶה  
כְּנָאוֹ

נִמְצָא נִמְצָא' וְאַלְוּ נַעַלה עַל לְבָנוּ בְּטוּלָ  
הַגְּמַזְעִים כָּלָם זֹלְחוֹ לְאַבְטָלָה מִצְיאָתָ  
בְּשִׁבְלִים וְלֹא חִסְרָה כִּי הַבּוֹא יַתְבִּיךְ גְּקָרָא  
עַשְׂרֵה מִסְתָּפֵק שָׁאַן לוֹ צָרֵךְ בְּמִצְיאָתוֹ  
לְזֹלְחוֹ וְכֵל בְּלָעְדֵי מִן הַדְּרוּתָה וְנוֹפִ  
הַגְּלָלִים וְמָה שִׁשְׁ בְּתוֹכָם כָּלָם יַצְטָרֵן  
בְּמִצְיאָתָם אַלְיאָ יַתְבִּיךְ וְזַה הַעֲיקָר הַרְאָשָׁון  
אֲשֶׁר נִרְמֵן בְּמַלְתָּא אַגְבֵּי 'אַלְחִיד'。  
וְהַעֲיקָר הַשְׁנִי 'יְהֹוָה יַתְבִּיךְ לְדַעַת כִּי עַלְתָּ  
הַכָּל אֶחָד לְאַחָד חַמְעָן הַכּוֹלָל שָׁהָ מִן  
הָאָדָם שְׁכָלָל אַישִׁים רַבִּים' וְלֹא כָּאֶחָד  
הַמִּן הַפְּרָטִי כְּמוֹ שִׁתְאָמַר אָדָם אֶחָד בְּפֶרֶט  
וְאַתָּה כָּל בְּרָמָח אַבְרָהִים' וְלֹא כָּאֶחָד  
הַמְוֹרָכָב אֲשֶׁר יַחֲלֵק לְאַחֲדִים רַבִּים' וְלֹא  
כְּגַעַפְתָּו אֲשֶׁר הַזָּה אֶחָד בְּמַסְפָּרוֹ וַיְקַבֵּל  
הַחְלוֹק עַד לְאַיִן תְּכִלָּתָכִי לְכָל אֶחָד מֵאַלְוָ  
יַתְבִּיךְ אֶחָד עַל דָּרְךְ הַעֲבָרָה מִפְנֵי שְׁהַדְּבָרִים  
הַהָּם אֲשֶׁר יַקְרֵן אֶתְהָה הַשָּׁם הַזָּה שְׁוּם  
בְּעַנְיָן אֶחָד אֲבָל אַנְתָּנוּ אֶחָד עַל דָּרְךְ אַמְתִּי  
אִמְמָנָס אֶחָד הַאֲמִתִּי הַזָּה אֲחָתּוֹת הַכּוֹרָא  
יַתְבִּיךְ אֲשֶׁר אַנְתָּנוּ אֶחָדָה כּוֹמָה בְּשָׁוּם פְּנִים  
זַהַזָּה יַתְבִּיךְ הַשְׁנִי בְּאָמָרָו שְׁמַע יִשְׁרָאֵל יְיָ  
אַלְהָיָנוּ 'אַחָד' וְהַעֲיקָר הַשְׁלִישִׁי לְהַרְחִיק  
מִמְּנוּ יַתְבִּיךְ מִרוֹת הַגּוֹנָף כִּי זֶה הַאֲחָרֶה אֲשֶׁר  
זְכָרְנוּ אַנְתָּנוּ גּוֹן וְלֹא כָּתֵב גּוֹן זֹלְחוֹ  
מִשְׁגִּיא הַגּוֹנָף וּמִקְרָיו כְּגַעַפְתָּו הַתְּנוּשָׁה וְהַעֲמִידָה  
לְאַבְעָם וְלֹא בְּמִקְרָע וְעַל כָּן הַרְחִיקָה מִמְּנוּ  
דָּלֶל שָׁהָ שְׁחָבָה כְּנֵי הַרְחִיקָה לְמִעְלָה  
לְאַיִשְׁבָה וְהַדְּבָרָה כְּלֵי זֶה דָּרְךְ הַעֲבָרָה כְּמָה  
שָׁאָמָרָנוּ דְּבִרְתָּה תְּרוּהָ כְּלָשָׁן בְּנֵי אָדָם  
וְזַה הַעֲיקָר הַשְׁלִישִׁי גְּנָרָא אַלְיאָ בְּמַלְתָּא

ויכתשו בזה הנטלוות שהם כשיוני המנהג  
הנקראים נסים נגלים ומקשים לפלאות  
למزاלא להם סבה וטבע" וуд יש רעות  
בכחות שזכרנו זה אומ' בכח זה. אום' בכח  
אי' צורך להזברין אך הכללו היוצא מוחם  
הוא הרישת התורה או מילה או מקצתה או  
להוציא רברים למשלים ורבלים. אבל  
אמונתינו תחתיה היא כי התורה וכל עינינו  
וספריה מתחלה ועד סופה חם עניינית  
לא יורה עליהם שכול ולא טבע כלכלי לכך  
הגע עינינו בקבורו איש מפי איש עד משה  
מסיני והמצאות המהנוגות בעדרת ישראל  
איש מפי איש הם עדם נאמנים על כל  
האמון שזכרנו' כי הטבע הוא אח מעבר  
האל וכשרתו יגנו וירוץ עברך לפניו  
וכשיגער בו זיהה יונס מפני ענין' שנא'  
היס ראה וים' וכשישך ממנה יהזר מיד  
למלאתו כמו שנאמר ויש רם' לפנות  
בקר לאיתנו' וועל חזך זה הם כל הנומים  
שעשה' הימרא' יתברך כי כשהוא רצונו  
יתברך לעשיות הנם והוא נזהה לו הטבע  
בעת ההיא ונזהף מפני רצון האל תברך  
ומאמרו ואחר שנגע' הנם ההוא איז' חזה  
הטבע לעשות מלאותו. וכותב הרב רבינו  
משה בן מימון ול שהנפallow' פומי' שיחיו  
בעניינים הנמנעים בטבע דרבנן' חמתה  
לנחש ושקעת הארץ בעדרת קרח וכקיעת  
הים' ופעמים היו בעניינים האפשריים  
בטבע כבא האורה והברד והדבר. במאדים  
בי' מרדך אלו הדברים שיארעו בקצת העתים  
בקצת המקומות ובכמה קריית מזבח ירכעם  
במאמר איש האלים זה המכופת אשר דברי  
"הנה המזבח נקרע ונשפך הדשן אשר  
עליו כי מרדך הדבר' שיארעו בקצת העתים  
הנכונים החדש' וכרות המתיר הסודך  
בזמן וזכה על ר' שמואל'. וכברכות  
וקלות הכתובות תורה כי כל אחד מהם  
אפשר באו בכל ארץ ובכל זמן והם כלם  
מפתח

באו' והכמי' אמרו תפא רוחם של מהשב  
קצים' וצריך להאמין במשיח ולהתפלל  
בעדו כי מה שבא על ידי כל בני א' ממשה  
עד מלאי' וכל מי שיבא כלבו ספק בהז  
הוא מכבב התורה אשר חבטיהה בו במאי' או  
ימכלול זה הוא שלא יהא מלך לישראל  
אלא מושע רוד' ושלהמה בלבך וכל הרולק  
על מלבות זאת המשפה הוא כופר באך  
ובברבי נבי' והוא עיקר העשורי הוא  
תחיית המתים וכשאברה לארם עיקר מאלו  
העיקרים יצא מן הכלל וכופר בעיקר ונקר  
מן ואפיקורים וקוצץ בנטיעות עד כאן'  
וזיך כל בעל דתינו להאמן אמוני' שלימה  
מוחלתת קבועה בלבד שיש אלה קדמון  
מחודש וודע ומשגינה יוכל כמו שביארתי  
למעלה והוא הממציא לכל הנמציא' מאין  
וכל הדברים יש להם שיעור אצלו והוא אי'  
לו. שייעור אצלם וכל המתבודד ומשכיל  
בשל כל מרצין בהשנת שמו הנדי' תברך  
אי' בין ברתו אמרת בורא עולם שהוא  
נושא ואין לו גותא ומקי' שאין לו מקוף  
ושאננו משתן' כלל כמו שביארתי למעלה  
לפי' שאין דבר בעולם שינוים לו שני'  
יש כתות באמונה מתחלהות והם דעתות  
זרות ורועית ומברלות האמונה ואלו הם יש  
כת שכופת בעיקר ואומלה כי' העולם  
קדמון כחו' בי' ויאמרו לא הוא' ויש  
כת אהורה שמאינה בחחש' העולם אך  
היא מכחשת כי' עית מחדשו בשפלים אמרו  
אי' כה ידע איל יש דעה בעלין' יש כת  
אחדות שהיא מוד' בידיעה ומסין החשגון  
לຮוממות האל יתברך גדר פרחנות הנכרי'  
ויגזרו בהז' כי' אין דעת וחשון במעלי'  
איש ויעשו אום' כרגע' הים' והכל לדעתם  
עובי' את הארץ למקרים' וושדעת  
אחרת שטאנון בחוזק בידיעה ובכחשה  
אך גוזרים היה נמנע דבר של' ואירה עלי'  
声称' וא' טבע כי' עולם כמנגן גנהן ז'

אשר העידותין עליו אברוח מאמנות חזמות  
ענין יציא חוץ לטבע כמו שביארנו כוה  
המאמר' ואומנת המופת שבענין' נס  
האפשרים הוא כל אשר יתmir ויארך יותר  
ראוי להיותו מופת ומפני זה נאכין החמתה  
הברכות עם העברות והקללות עם המרים  
לעולם בזאת האומה ובזה שבו אותן ומופת  
כמו שביארנו' ואולם אלו יש רוך או  
דרךם רבים אחרי' היב' אותן חכמתה היבורא  
יתברך ואנתנו לא נרעם עכ' וכתרח הרכ  
רבינו בר נחמן זל' כאשר יוצאה הבוראה ת'  
בעדרה או בחדיר ויעשה עמהם מופת בשני  
מתחו של עלים וטבעו יתברך לכל בטול  
הਊת הרעו' כלם כי המופת הנפלא מורה  
כפי' ליעולם מושך יוודע משוניח וכיל  
וכאשר יהוה המופת ההוא נגזר מפי נבי' נא  
יתברך ממן עוד אמתה הנכואה כי ידר'  
אליה' את האדם ולכך יאמ' מ' התבונ' במופתים  
למיין הדעת כי אני י' בקרב הארץ' להוות  
על החשנהה כי לא עזב י' את הארץ  
בדעתם ואמר למן תדע כי לוי הארץ  
להוות על החדשן כי היא שלן שבאותה  
מאן' ואמר בעבור תדע כי אין' ממוני בכל  
הארץ להוות על היכולת שהו' שליט בכל  
אין' מעכ' בידו' אם כן האותות והמופתים  
הם עודים נאמנים באמנות הבורא יתברך  
ובתוות החתמייה ובהשגהתו עכ' ואמונה  
החשנהה היא פנת הוה וכונת מעמד ההר  
סיני שאם אין' השנאה עלינויה אין' תורה  
על�ויה כלל אשר שדבר פשות שhortה:  
ניתנה לתעלת מקובליה ופיקימיה לא'  
להועלה נתנה' אם כן נאמני' שהBORAO  
יתברך' משניהם בועלם ולולו' השנתתו בעולם  
שבכל הארץ' לחה' כמאמר הכתו' הרב' צייר  
פניך' יכהלו' אמר כי אם יתmir פנוי ממנה  
רגע' ישוב הכל' עכ' עוד אמר הכתוב  
וاثה מהיה את כלם וורשו ר'zel החיה' א'  
כתב אל' מהיה הווה משפט' בכל' טעה  
טהיה

פעוט האפשר כשיתקבל האדם בזום' וזאנם יהיו אלו העניין' האפשר' מופת'  
באחד משלשה התנאים או בכלן' הארדר  
פרהם בא האפשר ההוא בעת אמר הנביא  
בשותה כמו שבא בשמואל אקרא אל י' ויתן  
קולות ומטרנו' וכתיב' ויקרא שמואל אל  
ויתן קולות ומטר בזום ההוא' וכמו שבא  
באיש האלים הבא מיהודה והמזבח נקרע  
וישעך והדשן מז' המזבח מופת אשר נון  
איש האלים' וחתני' השני' זורת האפשר  
זהו על כל אפשר מימי' כמו שבא בארכה  
לפנוי לא היהת כן ארבה כמושׁו' ואחריו לא  
יהיה כן' ובבגד אמר אשר לא היה כמושׁו'  
בכל ארץ מצרים מאז היהת לנו' וכבר  
אמר ומקנה בני' ישראל לא מה אחד' כי  
התה' האפשר ההוא באומה נרמו' אליו  
בשכל' הוא מורות דאפש' ההוא' וחתני'  
השלישי המשך האפשר ההוא המתחרש  
והתרהורו' בכיבות' והקללות כי אלו היה  
פעם אהית או שי' לא היו מופת והוא אומר'  
שהוא במקורה' וכבר באר זה ברורה' ואמר  
אם תלכו עמי' בקרי' ולא תאבו לשמע' לי'  
רוצה לומר שישים מה שידול' בסם' ואלו  
המכות מקרה לא שם עונש אמר שהוא  
יתברך' יתmid בדורן אפו' הדבר ההוא אשר  
חשתם אותו מקרה והוא אמר אם תלכו  
עמי' בקרי' ולהלכ' עמכם חמת' קרי' וזאנם חמת' קרי'  
ואור שתחטא'ר וזה דעת' שהמופתים בעניין'  
המנענים בטבע לא' ייחادر כלל ולא' יארך  
ולא' ישאר על עניינ'ו' שאלו' החמיד' לך' היה  
מורין' לספק' במופת' שאלו' נשאר' המטה  
נחש' הו' מספק' היזו' נחש' מתחלו' ומפני  
זה היה של' מיטות המופת' בשומו' מטה' ויהי  
לטעה' בקבו' בין' אלו' שקעה' וארץ' כבערת  
קרת' והוה נישא' שקיעה' לעולם היה המופת  
חסר' ואמן' של' מיטות היה' בשוב' הארץ'  
לענ'יה' ותכם עליהם הארץ' וכז' יש'  
חיס' לפנות בקר לאיתנן' ומפני' זה העיקר

בתרח ירמו כי לא בכח יגבר איש'. רצה  
לומר כי כשייצל קצת בני אדם מן המכות  
וחמקרים ונפול קצת בהם אין לפ' כחוות  
הגופים והכוניותם הטבעיות הוא אמרו  
כי לא בכח יגבר איש'. אבל הוא לפ'  
השלימות והחזרון רצוני לומר קרבם אל  
הכורה יתברך או רחיקם ממנה. ומפני זה  
הקרובים אליו בתכלית השמירה אמר רגeli<sup>ר'</sup>  
חסדיו 'שמעו' ווירחוקים ממנה מוכנים  
למה שקרה שייכזא, איזן שם כי שיימר מס  
מה שיתאחד כחולך בחשך ואין ספק  
שיכשל' ונאמר בהשגרה על ההסרים גם  
כן לא יגרע מצדיק עינו' וכותב שומר כל  
עצמאותי אתה מהנה לא נשכיה' ותפסוק'  
אשר באו בענין זה רבי ר' בהשגרה על  
בני אדם כי שער של למותם והם יודעוהם.  
וכת הפליגוסוף מי שיש להם יכולת להעתיק  
נפשותיהם ממודה למדרה הם אשר תריה  
השנתה הנוראה יתב' עליהם יותר כי אף על  
פי שהborrowה יתברך בראשיהם וומצאים  
בדרכן שהמציאו האזריך' אינו שומר כשמרו  
האזריכים כי כאשר רתקו הראשים ממנה  
יתברך כן חרתקו שמייתו מהם ומידם  
הית' זאת להם ולא מזד שיש למעלה שום  
שטי' חיליה'. וכל מקום שאתה מוצאת  
שהborrowה יתברך מאבר הראשים ומשמידם  
וכיזא ב' מרעתה שעשה להם וזה עניין  
ל' הסתיק השנתהו מעלייהם לבריחתם  
הרעה אמרם המורה יתברך לא עינש אלא  
חמוחיב' והדראי להענש'. ועל זה הדעת  
נמשכדרבי' היכן היכמן ז' לבאים אין  
מיתה בלא חטא ואין יכוין בלי עון וכן  
אמר הכתוב אשר עניך פקוחות על כל  
דרך בני אדם לחת לאיש ברוכיו וכפריו  
מעללו'. אמר ננס שאר בעלי חיים ולתי'  
האדם הענין נחט מורה במושג בא' ומפני  
זה היהת שחייבת מותחת לנו ועם מצוה בה  
וחותר להשתמש בסם להועלתיו בכל אשר  
נרצה

## הנתק החריאון

דעת ורעת ראת לשבלים ועליהם אמר שילבָת  
בחכמו על דורך משל כבשים לבושך  
ואמר ר' גול בפירוש משול זה וברם שם  
כבשונו של עולם היו לבושים כלומר לך  
לברך זום עליהם אמר דבש וחלב רחה  
לשונך ואמבר' גול וברכם שם כדרב וכחלב  
יהיו תחת לשודך זום וכן אף כי נרמו הנה  
מהם לא יהיה כי אם מעט מעזר כי אין ראוי  
לגולות תכלית מה שייכל אדם לגנות על  
ספר לפ' שעינם ראוים לגנות אלא לאוטם  
העומדים על הספר תמיד ומפני עסוקיהם  
ומתעסקין בו אבל לא למי שעופר על הטפ'  
בשעת הפנא זום מצינו שצונו השם  
יתברך בתרתו הקדושה לייחד אוthon פעים  
בכל יום וענין יוזר זה שנאמר שמע ישראל  
י' אלהינו י' אחד זום כי זה השם הוא  
סדר שם המוחדר ית' הנקרא שם בן ארבע  
אותיות שאותיותו יוד הא ואו הא ז' ואותיות  
אללו שומרה עצמן בסכט' בצד' פעים  
' מהר' הר' לך באחריות ז' ה' פעים ה'  
כה' הר' ה' באחריות ז' פעים ז' לו' הר' ז'  
בכוף וזה יורה על יהוד ז' זה השם הנזול  
זה המורה על אמרתו כי אכמץ אני ז' הזה  
שמי' כלו מה שומרה שם בן ארבע אותיות  
זה הוא האמתתי עצמי ז' ולפיכך נקרא  
שם זה שם המוחדר גאנט' שנתייד ונברל  
משאר השמות שם להורות עליו יתברך כי  
אין בשאר שמותיו שם שאינו נכלל בשם  
זה והוא הנושא כל הלשונות וכל השמות  
והוא עירק קיומן כמו שהוא יתרך נושא כל  
הנמצאים והוא עירק קיומן כל הדברים ז'  
זה חסר המוחדר שאנו אומרים הוא שנתייד  
בתורה החכמיה לדורותינו יתרך ועלוי אלה  
בראשית דברינו אנט' ז' אלחיך כלו אמרתו  
מה שומרה שם זה שהוא ענן מציאו והיה  
ולא דבר אה ולשין היה כולל כל הנמצאים  
שבעולס היהות נשואים בהוויה ואין כל  
הנמצאים כולם לשון היהת פפני שהוא

יטברך

נרצה ז' והראיה על היותם בלתי' השנה  
אישית כמו שביארתי הוא מאמר הנכਆ  
בשרה מהתגבורות נברך נצר ורוכ' חרנו  
ובנני אדרס שאמר והעשה אדרס כהגי' הים  
כדריש לא מושל בו ז' בלאמר בעלנו נטענו  
בני אדם ונשכחו ונעשו הפקר בדנים וחוליע  
הארץ ז' ואחיה כן ביביר שאין העין ז' ולא  
על העזיבה והשכח והעלות ההשנה אבל  
על צד העונש לחם להתחייבם מה' שחיל  
בhem והוא אמרו ז' למשפט שמו וצור  
להוכחה יסודתו ז' הנה מבואר כי ההשנה  
האלתית אינה כי אם באיש מי מיז' האור בפרט  
ובשאר בעלי' הימים בכל קיומם המין ז' ואל  
ההשובה שהוא הדעת יסודו אמרו מותן ללחן  
לחמה ז' ואמרו כפירים שואגים לטיף וו ז'  
ואמרו פוחת את ייך וגומר ז' ומאמיר ר' גול  
יושב זון מקרני ראים ועד ביצ' בנים ז'  
וחרבנה כאליה המאמרים הנכתיים הנמצאים  
אין ברם סטור כי אלו כלם השנה מה' מינית  
לא אישית וכאלו הו מספ' פועלויות הבהירנו  
לכל מין מזוננו והכלהו וחומר עמייתו זהה  
מבואר במע' התרבוננות ואין ישאל  
ספק וזה מבואר במאיר אברך באיש בני אדם  
למה השניה הבורא יברך באיש בני' בני  
ולא השניה בהשנה היה באשר בעלי'  
חיים כי כן רצה יברך ויתעלה וכן גורה  
חכמו כאשר גורה חכמו ליתן שכל באדם  
ולא נתנו לשאר מני בעלי' חיים עכ' ז'  
ואזכיר כל בעל שכל למלוטש רעינוי לדעת  
ענין ז' יוד הבודא יתרך ויתעלה מצד  
קבלת תורהינו תרמימה מאחר שנתברך לנו  
מצד השכל באר היטב ז' עניינים אלו אדרס  
יכל להגיע להם מצד הקבלה אם ייעין  
בעין נמרץ בחרותינו הקדושה הנמסר לנו  
שהה נובל להשיג כל ההשנות האפשריות  
כל בעל שהוא בוחר וואנו נובל להשיג  
אוינו יתרך מצד תורה השגה נבונה ז'  
ועניינים אלו הם עמוקים עד למאהר ואין כל

עם ר' אותיות הרי עב' . ויש לך לדעת כי זה השם לא היה מודע לכל ישראל אך היה הדבר בו ובאי זו תנווה יתעצל אות מאותיותיו או אם ידרש קצת מאותיותיו אם היה מקובל דעתו אצל כל הכהנים ואנשי הכהנה היו מוסרין אותו זה להזחה לזרע תאר הדבר בו והי הכהנים מטוריין אותו בגעימות קולם ולא היו מלמדין אותו לכל אדם אלא לתלמיד הצען פעם בשבעו והוא מה שאREL שם בז' אותיות הכהן מוסרין אותו לבניogenesis ולתלמידיה פעם אח' בשבוע . ועוד אמרו זול' שם בן שביעים ותשעים קדוש ושקדש ואין מוסרין אותו אלא למי שהוא עומם בהצז' מי' וצנען ואינו משביר ומבעל על מרותיו והיוודעו והair בו ומשמרו בטהר' אהוב למללה ונחמד למיט' ותלמודו מתקי' בידיו ואיתמו מוטלת על חבירות נוגול שני עולמו הועלם הזה והעלם הבא יין ארל' בשם של ארבעים ושטים אמר רב יהודה אמר רב שם של מ' ושטים אין מוסרין אותו אלא למי שהוא צנען וכל היוציא והair בו ומשמרו בטהר' למללה ונחמד למיטה ואיתמו מוטלת על חבירות נוגול שני עולמות העולם הזה והעלם הבא וזה שם של מ' באים תיבנה אחר בפני עצמה ולא שם אחד בפנ' עצמא אלא הם אותיות מוקבצ' זומר' על אלהוות יה' שהוא אחד ומיהוד ואנחת לא נרעם .

ואני מצאי כחוב ולחירות נראת ברוך עד כי שם של ר' אותיות שלח כ' ג' עיליה י' ח'ר' והוא גם כן יסוד זה לב' החזן ונוחת עולמיים הר' פ' ח'ר' פ' זה השם של מ' בעל דר' זה החיזוק' . יוד' עליה כ' הא' הא' עליה י' ח'ר' לב' ודר' לח' עם ר' אותיות הרי מ' . ודע כי שם של ר' אותיות שזכרנו הוא כמו כן היסוד שמננו נשכין שאר כל הכתין ואחד אדורך כמו שאבאר' . ואין בשאר כל

יתברך אמרת מציאות והיה ' וכבר אמר ר' אליעזר הנဂול בפרקיו קודם שנברא העולם היה הוא ושם בלבבו . ומה נעם זה המאמל לכל בעל כל באמרו עליו עת היה הוא שה' הוא אמרת שמו שאלו לא אמר היה מה תוכל לו' שהוא עיק' מציאו' היה' . ומה שאם היה הוא ושם כונתו לום' שהוא יתרך בלבך נמצא קודם שנברא העולם ואין שם דבר שני זולתי יתפרק' . ואל קשה עלי' אמרו היה ושם ותחווב שחת' שני ר' בכים הוא ושם שכבר אמרנו בשם עת' מעד אלו אמרת מציאות והוא ית' הנמצא באחת מציאות שאין דומה לו וכבר העיד הנגיא שהוא יתרך ושם דבר אחד באמרו אני ' היה שמי ' זאמ' וירדו כי אתה שמך י' לברך ונומר' . השם הנברא הזה הוא מקוור ומעין לכל הדרב' יומנו ונשכין יוצאנן כל הנתק' יהוא איננו נמי' מולתו לפ' שאינו צריך באחתו לדבר אחר שהוא עיקר המיציאות וקיים שאינו צריך בקיומו לזרלו' : והשם הזה הוא יסוד שם המפורש שהוא מזכירים הכהנים במקדש כי השם הנגול של עב' היוצא משלשה פסוקים של יולק' ויבא' ויט' לא נקרא שם המפורש אלא על שם של זה שממנו יוצא ונצל והוא בעצמו מעד שכן טפירו עב' על שלשה ענייני צירופים כיצד האחד יוד' ה' ווי ה' אותיות שעשרה ומספרם עב' העשרה רמז' לעשר ספרות הקשורות ב' ביהור אמרת' ישלהבת הקשורה בנתלה : והע' ב' כנגד שם המפרש' . וענין הצירוף השני הוא כן ליקח האות הראשונה לרבה ואחריה כן לצירף אותה עם השניה ואחרי כן לצירף השלשה ייחד . ואחר כך לצירף ארבעתם יחד' . כזה ' יה' יהו יהוה שמפני כלם אחר כל הצירופים הוא עב' וענין החיזוק' השלישי צירף . עם ה' הרי טו י' עם ה' הרי לו י'

## הנתיב הראשון

היהו' ומינם שנים עשר ולכז נקרא זה  
השם של שנים עשר אותיות' . ואצל  
שם בן י' בתוויה היו מזערין אותו והנה  
בבית המקדש וכו' משלבו הפריאט'ים היו  
מוסרי' אוโร' לאצענים שבכוון והיו מביעין  
אותו בignumות אהיהם הכהנים' . התובן  
במשמעות והשם המיווד והמצעין כל  
מוראה מציאות והוויא ואיננו מורה עניין אחר  
על זה אמר הנביא אמי' לא שנוי בהיות  
אמתת שם העצם שלו מורה שאן לו צד  
שוו' . ואם כן הרי על הורכים אשר ביארנו  
למעלה שאנו משנהו שמו הנדרי' עדות  
על כלם וכמו שהוא אין לו שניי' כן שמו  
הנדרי אין לו שניי' והרי' עוזת זו גדולה  
ולפיכך אין אומר' י' אה' כלומר מכל צד  
שתהף אותו המצעין מורה עניין אה' והויא  
אמתת מציאות' והוא' עניין זה לא המצעין  
בשאר כל השמות' . והתובן בעניין אל  
שהו' ראש' הכנין כשתהף אל המצעין  
לא והרי' נשינה אל ונעשה לא ואין עניין  
זה בעניין זה ועל ביזא זהה אמר הנבא' חס  
קנאני' באל בלו' כפרו באלות' והפכו  
אל זאמני' לא' . וכענין אמרו כתשו' ביי'  
ויאמרו לא הווא' . ואם תחובן זהה תורה  
שהשם המיווד איןנו משנהו ושואר כל  
הכנין וככל הלשונית המזאים מקובל' שניי'  
ועיקר זה כבר הודיענו אוטו שאין הכנין  
מידין על אמרתו כי אם על פועלותיו  
ולפי' יש לך להסביר באמתת השם המיווד  
המוראה והמידע מעיד מאירף אלפי' עניין' שמור'  
וآخر שרמוננו אדר מאירף אלפי' עניין' שמור'  
השם המיווד והעירנו כל בעל של תלתנו'  
אח כל אחד ואחד מהענין' שהשם המיווד  
מוראה עלייהם' . מעיטה נזהר לבאר  
שני שמות הנגזרים ממן ונרמו בהם  
מעט מזער' . השם הנזר מאמתת  
השם המיווד והויא ראשית כל הנחלים  
המשכין מארנו הוא הנקרא אהיה והוא  
מוראה

השמות שם כולל אמרת מציאותו יזכיר' כי  
שאר כל השמות כינויים הם לפועלותיו .  
וחפס הזה הוא המורה על אמרתו יבהיר  
קדום שנברא העולם מפני שהוא עניין  
מציאות כמו שביארתי' ואין נמצא בלהי'  
מציאות כמו שהוא יתברך אינו מהודש נך  
שמו הנדרי' אינו מהודש אבל שאר הכנין  
בנון אלהים ארני' צבאות' שדי' כלם כינויין  
זה לפועלותיו וככלן מהודשים בחוץ העולם  
ומאיתן כה בשאר כל הדבר' ישני' שמות  
אליהם אהיה ייה ולפי עניין זה ציין  
אנו לרמזו סדר תכונת עניינים אלו וזה אחר  
זה כרי' ישיה פחה לכל משכיל ויתעורר  
שבלו להפש טרי' תורה כדי שתודבק נפשו  
בשלשלת העליינה ויוצא מה שכח שבלו  
אל הפועל בחיוו' מבין ומשכיל דברי'  
אליהם חיים על דרך האמת והוא סדר  
شمאותו וכינויו : השם הנברא והנרו  
הנקרא שם העצם הוא' יהוה' . ואחריו  
אהיה' ואחריו ייה' ואחריו אלהים' .  
ואחריו ארני' ואחריו שדי' . יש אמר  
אף צבאות' כמו שבאים כלם בעיה' .  
אלו הם כל הכנין הנמשכין מאמתת שם  
המיוחר וכל מורים על פועלות יוזעו והנני  
רמז עניין כל אחד ואחד' . השם המיווד  
הנקרא שם העצם המורע על אמרת מציאות  
וותואה והוא מעיד על שהוא יתברך אין לו  
שני לא מעט ולא הרכה' . כיצד הרי'  
הוא מורה היה ואלו תחפק השם הזה לכל  
אחד שתהפכו לא תמאנאו מורכבי' אם היה  
מה שאן כן בשאר כל השמות שתמצאים  
מקבלים כמו שישתיכר' . כיצד  
הר' צירוף שם המיווד מורה היה לכל  
אחד כורך זה יהוה היה ותהי היה התי  
ההוי היה והיה ויהה ותהי היה התי

זה זכריו כדי לגלות לך שאיננו נזכר השם  
ההוא כמו שנכתב כאמור ר' לריבניא רמי  
כדבריו זה שמי וכותב זה זכריו לא כשתני  
נכתב אני נזכר אני נכתב בדור ד' והוא  
נקרא באלו דלא ואולם על דעת מקובל  
האמת שאמיה הוא גנילים ומיעלה מיטם  
דור הא ואוותא'. ואם תאמר מה הוא  
זה שנאמר למשה אתה איש אשר אהיה תדע  
לך כי זה הוא סוד שאמרכן בענין אתה  
כלומר אני הוא הנמצא שמאכחת מציאות  
נמצאו שאר כל הנמצא והוא שם משוקף  
למציאות ומציאות זולתו', או נבל לומר  
שליך טנה פעמים ואמל אתה אשר  
אתה היה כלומר הנמצא אשר הוא הנמצ' אין  
לו תאר חוץ למציאותו אלא הוא מהוויב  
המציאות ולא במציאות זולתו אשר הוא  
מרקחה נספ' על עצמותו וזה אתה אשר  
אתה ר' ל' מציאותה היא הא ואינו מkr קרה  
לו שנמצא מפני שהוא מהויב המציאות.  
וסוד אתה נספר למשה ע' האבל סוד  
תבלית אמרת יהוח לא נספר למשה ועל  
זה נאמר לו ואית את אדר' ומפני לאירוא'  
ואלו אמר וכיצד אתה אומר שלא ידע  
משה הכלית ואמתה שם המוחיד שפודו  
יהוה' הלא כבר עוררתך שהשם המוחיד  
הוא סוד אמרת מציאות הברוא יתבר' ואלו  
שיג משה ע' הכלית זה היה משיג עצם  
אמתת הברוא כמו שהוא וכבר הודיעו יtbl'  
שאן בטבע האות להשיג עניין זה ועל זה  
נאמר לא הוכל לראות את פנ''. ודי  
במעט מועד שרmono בעניין אתה' . ואחר  
אמתת אתה שכורו יהו נמשך סוד יה  
שהוא עניין הנגנתו יתברך עם כל ה  
החוויות הנמשכות אמרת מציאותו  
יתברך וענין הנגנתו לעולם'. וענין  
זה כבר להשיג וזה כוד כל הנשמה  
התחליל יה הללו יה'. וזה אמרתי לא  
אראת יה הבארץ החיים' . ואם כן הרי שם  
בחיקת השם המוחיד זה שטי' לעולם  
ד ב 4 נו יהוח

טולה על המשכת מציאות כל הנמצאים  
מאמתה מציאותו יתעללה כענין אמרו 'י'  
קמני ראשית דרבנו . ואומר ואהיה אלך  
אמון הר' ואהיה זו אדריכי השם' . ומה  
שאמר ואהיה מעיד כי אהיה סוד ששה  
אותיות ראשונות טמודות אב ג' והוא שבן  
עלות זה כהה' . ולכן אמר ואהיה כאלו אם  
עד ואו אחותה סוד אהיה' . ואם כן  
תרי' בראשית דרכיו יתעללה מאמתה שם הנazel  
בראשית דרכיו ועתה סוד אהיה מהויב  
וזעה בין בד' וגחך לך שם יהוה ואצלת מן  
הארבע אותיות של שם אתה הא תאהרונה  
וישא' בירך יה' וזה סוד שם אהיה כי אהיה  
עליה למינן כא' וכמו כן שם יהו עליה  
למנין כ' . חרי' לך מבואר שיש אהיה  
בגדר ונazel משם יהוה' . וככשר תבין  
סוד אהיה שהוא סוד אב ג' והוא תואח  
מה שנאמר בספר יצירה כי אדר' תואח  
בראשית כי סוד אהיה הוא סוד יהו והוא  
חוות ששה סדרים טמודות אב ג' והוא  
בדרכו זה א' יהו מעלה ב' יהה מטה ג'  
ד' מורה ד' הי' מעלה ב' יהה צפונ' ז'  
ז' ידרום' . הריכבל המשושים מתגלנים  
בסוד אהיה שפטדו יהו שהוא חותם אב  
גד' יה' . ואם כן הרי' סוד יהו שהוא סוד  
אהיה הוא סוד המשיש מציאו כל הנמצאים  
מאמתה מציאותו יתברך' . ואם תבין  
זה חזר לך פיטה פתוח לחקר אדר' עומק  
הענינים שברוחה עליה שם אהיה' . והרי  
רמזונו מעטבי' שתחשוך לשאר מה שהוא  
בכל' . ואנן מעלה אהיה כמעלת  
השם המוחיד מפני שסוד אהיה יכול  
מציאות ממצאים מאמתה מציאותו יתברך  
אבל השם המוחיד אין מעיד כי אם אמרת  
מציאותו יתברך למד' . ולכן אתה רואה  
שאהיה נזכר כפי' אותיות' והשם המוחיד  
אי' נזכר כפי' אותיות' וולח' נאמר  
בחיקת השם המוחיד זה שטי' לעולם

## חנתי ב' הראשון

בויאמר אלהים'. חרי כי הנבל באלהים  
הוא צורה כני אלהי' ואל תקש' עלי' מאמרנו  
בויאמר אלהים תזא הארץ ויאמר אלהים  
יש רצוי המת' כי אדר שאמ' במציאו התהלה  
הוiot החדוש יהי' אוrh בהיות הרוחה גורמת  
מציאות יהי' וסוד יהי' מורה עין הנחטו  
לעולם כי הענין יnis הוהם בו כי המשכת  
קיים הנמצאים עמייתם'. וזה סוד ויהי'  
זהה את יוסף ויהי' איש מצליח' ויהי' בימי'  
חham' . ויהי' הנשך על הארץ . ויהי' רעב  
בארץ' . וזה סוד היהת הטובות או הרעות  
בכל הנמצאים כולם ממשת הוהה יהי' .  
ודע כי זה השם במלואו חזקה לומר יוד' הא  
עליה נכל מספר השם המיזיך שהוא כן' .  
תחלת הכרונין הוא אלהים והשם לעולם  
קדום לבני כמו 'אליהם' וסוד אלהים הוא  
מפני שתמכנה לו יתרך על פעולות הטבע  
שהזו סוד מעש' בראשית ולפיך לא המזא  
בכל מעשה בראשית כי אם סוד אלהים  
שהוא בני' לאותם הפעולות' . ומזה  
בראשית עד וכילו לב' פעמים אלהים  
שפודם לב' נימצת חכמה שהם כב' אותן  
עشر ספריות וסימנים כב' אותן צדדים  
שהם מעלה ומטה מזרח ומערב צפון ודרום  
וארבע יסודות כלם כבב' והסוד כבב'  
אליהם היטר דבר' . ואם אמר מודע  
לא תחילת תורה בשם יהוה מאדר יהוא  
ראשון כבר הודיעך כי שם 'אין' מורה  
כי אם על ממשת מציאות הכרוא ואלו  
תחילה הזרול לספר מהו עצם כבוד הכלול  
חייתה משתמש בשם המעד על זה שהי'  
יהוה' . אמן מאדר שסתמה לספר מהותו  
יתברך ועצם אפרתו טמונה השם המעד  
על זה' . וכן שהחילה בפעולה מעשה  
בראשית תחילתה בבני מעד על אותה  
הפעולה והוא הנקריא אלהים' וסוד יהא  
גמש' ממשת יהה וכשתמי' מלאה' סוד יה  
המצא בשאר אלים וזה סוד ויאמר אלהים  
יהי' או' . הtribon כימדרב נאלהים הוא  
זה שמו נאמרו יהי' או' וסוד יהי' הוא סוד  
זה' . ואלו לא אמר יהי' או' מה תחולת

יהוה מורה ממשת מציאות יהי' . וסוד  
אהיה מורה ממשת מציאות' נמצאי' ממשת  
מציאות יהי' . וסוד יהי' מורה עין הנחטו  
לעולם כי הענין יnis הוהם בו כי המשכת  
קיים הנמצאים עמייתם' . וזה סוד ויהי'  
זהה את יוסף ויהי' איש מצליח' ויהי' בימי'  
חham' . ויהי' הנשך על הארץ . ויהי' רעב  
בארץ' . וזה סוד היהת הטובות או הרעות  
בכל הנמצאים כולם ממשת הוהה יהי' .  
ודע כי זה השם במלואו חזקה לומר יוד' הא  
עליה נכל מספר השם המיזיך שהוא כן' .  
תחלת הכרונין הוא אלהים והשם לעולם  
קדום לבני כמו 'אליהם' וסוד אלהים הוא  
מפני שתמכנה לו יתרך על פעולות הטבע  
שהזו סוד מעש' בראשית ולפיך לא המזא  
בכל מעשה בראשית כי אם סוד אלהים  
שהוא בני' לאותם הפעולות' . ומזה  
בראשית עד וכילו לב' פעמים אלהים  
שפודם לב' נימצת חכמה שהם כב' אותן  
עشر ספריות וסימנים כב' אותן צדדים  
שהם מעלה ומטה מזרח ומערב צפון ודרום  
וארבע יסודות כלם כבב' והסוד כבב'  
אליהם היטר דבר' . ואם אמר מודע  
לא תחילת תורה בשם יהוה מאדר יהוא  
ראשון כבר הודיעך כי שם 'אין' מורה  
כי אם על ממשת מציאות הכרוא ואלו  
תחילה הזרול לספר מהו עצם כבוד הכלול  
חייתה משתמש בשם המעד על זה שהי'  
יהוה' . אמן מאדר שסתמה לספר מהותו  
יתברך ועצם אפרתו טמונה השם המעד  
על זה' . וכן שהחילה בפעולה מעשה  
בראשית תחילתה בבני מעד על אותה  
הפעולה והוא הנקריא אלהים' וסוד יהא  
גמש' ממשת יהה וכשתמי' מלאה' סוד יה  
המצא בשאר אלים וזה סוד ויאמר אלהים  
יהי' או' . הtribon כימדרב נאלהים הוא  
זה שמו נאמרו יהי' או' וסוד יהי' הוא סוד  
זה' . ואלו לא אמר יהי' או' מה תחולת

וְהַמִּבְּן סָר שְׂדֵי יְבִין מַהוּ כֹּזֶד הַשֵּׁם וְהַזָּה  
סָר הַשֵּׁם שְׁקָרָא אַבְרָהָם בְּשָׁם "אֶל עַלְמָם"  
וְכֹל זָה שְׁחִצְרָבוּ הַאֲבָתִים לְקֹרוֹא בְּשָׁמוֹת  
אֶלָּו לְהֹדוּעַ לְאַנְשֵׁי הָעוֹלָם אֶמְתַת הַבָּרוֹא  
יִזְבְּךָ וְאַלְהָתוֹן זֹה חַיה בְּעוֹד שְׁלָא חַי  
בְּעוֹלָם גָּמָס נְפָלוֹת אֲמָנָס כָּאַשְׁר בְּאַדְרָן  
הַבְּאִיאָמָשָׁתָה רַבִּי עֲלָה וּפְרָסָם בְּעוֹלָם אַוּחוֹת  
וּמַופְתִּים אָוִי נְסָתָם אֶל שְׂדֵי זָהוּ שְׂאָמָלְוָה  
הַבָּרוֹא יְתָ' וְאַרְאָא אַל אַבְרָהָם אֶל יִצְחָק וְאֶל  
יעַקְבָּר בְּאֶל שְׂדֵי ". כָּלּוּמָעַד שְׁלָא חַיה  
שְׁמֵי מְפָרָסָם בְּעוֹלָם וְלִכְנָן אָמָר לֹא נְדֻעַתִּי  
לְהַמְּלָאָמָר לֹא נְדֻעַתִּי וְלֹא נְתַפְּסַתִּי  
לְאַנְשֵׁי הָעוֹלָם עַל יְדוֹתָם שְׁלָא עָשׂוּ אַוְתּוֹת  
וּמַופְתִּים בְּשֵׁםָי כָּמוֹ שְׁאָתָה עַתְּדַעַתָּו ".  
וְהַאֲמָנוּ "כְּמַפְרִישִׁים בְּעַנְצָן שְׂדֵי שְׂהָוָה" מִגְּרִיטָה  
שְׂדֵר וְהַעֲדָה כְּקֹל מִימְרָבִים בְּקֹל שְׂדֵי רַלְלָה  
שְׂהָוָה מִנְצָח וְשְׂדֵד מִעֲלַתָּה הָעֲלֵינוֹת וְעַוְשָׁה  
גָּמִים טָרְזִים לְצַדִּיקִים כָּמוֹ הַנְּמִים הַנְּעַשְׂיִים  
עַם הַחֲסִידִים אַמְנָמָה הַנְּכִיסִים וְהַגְּנִישִׁים עַל יְדֵי  
מִשְׁחָה רַבִּי עֲלָה חַי נִסְתָּהָגָלִים וּמִפּוֹרְסִים  
מִפְנֵי שְׁנָעָשָׂו בְּנֹרוֹת הַשֵּׁם הַפִּיחָד " אַמְנָמָה  
שֵׁם אַבְרָוָה לְפִי שְׁנָמָגָה הַשֵּׁם הַגְּנִכְדָּר וְהַנְּרוֹא  
סְמִיךְ יוֹ וְהַאֲלָהִים צְבָאות הַשְּׁבִינוּ ". אַט'  
אַחֲרַ מַהְקָרְנוֹנִים כִּי שֵׁם צְבָאות הָאָרֶן  
לְשֵׁם הַבָּרוֹא יְתָ' וְרַ' אַבְרָהָם בֶּן עַזְרָא וְלִפְיָה  
כִּי צְבָאות אַיִן שֵׁם תָּאָר וְהַעֲדָר רַאיִתִי אֶת  
אַדְנִי יוֹשֵׁב עַל כְּסָאוֹ וְכָל צְבָא הַשֵּׁם "עַמְדוֹ"  
עַלְיוֹ וּמְלָתָא לְאַלְהִים אַבָּאוֹת וּרְקָצְרוֹת כִּי  
הַטָּעַם הוּא לְהִיוֹת בְּהַבְּרוּ שֵׁם רַבִּי אַלְהִי  
הַצְּבָאות ". וְהַנְּהָבוֹא תְּמִשּׁוֹן עַצְמָה  
וְאַחֲרַת עַמָּה כָּאָלוּ אָמַר אַלְהִי אַלְהִי צְבָאות  
כְּמוֹ הַנְּבוֹא וְעַד הַנְּבִיא כָּאָלוּ אַמְ' הַנְּבִיא  
בְּבָוֹא עַדְדָה הַבְּנִי ", וְקַנְהָאַלְהָה שְׁרָה אַמְנוֹן  
וְאַנְיָ אָמַר כִּי לֹא יַרְאָה כִּן מְדֹבֶר לִזְלָל אֶלְאָ  
בְּדָבְרֵי תְּקָרְמוֹנִי "שָׁמָרְוּ יְסִים אָוָם" צְבָאות  
יְכֹל אָרֶם לְמַחְקָן מִפְנֵי שְׁנָקְרָא עַל שֵׁם שְׂרִי  
צְבָאות יְשָׁר אָמ' שְׁמוֹאֵל הַלְּכָה כָּר יְסִים הַנְּהָה  
רְמֹזָה מַעַט מַזְעֵר בְּעַנְיָן כְּדוֹתָה שְׁלָמָה  
כָּלְבָר יְלָוָאֵקְלָנוּ צְרוּךְ בְּכָל מָה שְׁזְוּלָמָה  
הַבָּרוֹא

וְאַלְוָלָם לְמַזְלָות מְדֻעַתָּם וּמְאַשְׁבָתָם שְׁאָלָה  
אַתָּר בְּעוֹלָם זָלִילָה כִּמּוֹ שְׁאָבָאָר בְּנִתְבָּ  
הַתְּשִׁיעִי בְּגַמְולָה . וּבְשְׁנוֹלֵד אַבְרָהָם אַכְיָעָה  
וְהַתְּחִילָה לְחַשְׁבָּה בְּהַנְּחָתָה עַלְמָם וּבְרִכּוֹתָה כָּל  
הַמִּזְיאָה הַשִּׁינְגִּשְׁשִׁבָּרָא יְהִיד שְׁבָרָא כָּל  
אַלְוָלָה הַנְּמִצָּאִים וְשְׁחוֹא אַדְזָן וּמַוְשָׁלָה עַל כָּל  
זְהַמְתָּלֵל לְקֹרוֹא בְּשָׁם יְאָל עַלְמָם יְעַנְּקָן אֶל  
עוֹלָם בְּעַנְצָן אַדְזָן הָעוֹלָם לְלִשְׁוֹן אֶל מְלִשְׁוֹן  
כָּחַ וּמְשָׁלָה וְכָنְאָדָזָן מְלִשְׁוֹן כָּחַ וּמְשָׁלָה  
וְעַל זה הַזְּעִיר לְקֹרוֹא אַלְזָעָם שֵׁם אַדְנִי  
לְלִשְׁוֹן אַדְזָן הָעוֹלָם עַד שְׁנָמְשָׁק עַנְצָן אֶל אַבְרָהָם  
בְּתָמָה שְׁאָנוּ רֹאִי לְהִיּוֹ אַוְמָה גְּדוֹלָה גְּמַשְׁתָּה  
וְחַולְכָה אַחֲרָיו לְפִי דָעָתוֹ . וְאַמְנָס תְּמִצָּא  
שְׁאַנְטָן קְרוֹאִים הַשֵּׁם הַמִּיחָד בְּכָנְעָן אַדְנִי

חולות אם לטש רעינו שכלו ברכם האלוהי  
ובדברים המצוופין לה כפי שייעור השנוו  
עד שיתאה שלם בשמי זו או שילמדנו בפני  
מי שנזהק בנה נבר עלי דרך אין וראשין  
מעשה סדרת אחד זאו יהא ראוי לזאת  
המודרנה תעלונה אשר היה הצלת יצירוי  
האדם וכינס בשלום ויצא בשלום ואמתם  
אם לא יעשה כן ותוהה הדוחלה קרייאתו  
בזה הנתקב לבדו שלא מפני המשיכל בו  
אי לא ייעיל לך לאל ייחדשו לבבב  
באמנותו ואולי חם ושלים יהא מציז ונפצע  
ובאמת יזק לו כאשר יזק לנער היינק לדם  
חתהובש ושתות הזין שומיתחו בלא ספק  
לא לפוי שאלן המונזה בלתי טבעות לאך  
אבל יזקיו לו להולשת לזקם לעלים עד  
שיגיע לקל החוזלה בהם כן הוא הנזיב  
זהה למי שלא חנק שכלו מכם האלהות  
ואל אלהים "הוא יודע שלא היה זה אט  
כונתי בתורה זה כי אם להועיל לעצמי  
ואולי גם להועיל לאחרים אבל לא להזק  
כלל גם יודע הרודע כי הדבר אשר דרייך  
במוחן השליימות האמתיה זהה מבני אדם  
מקף על מה שבתורה במצוות היה קוצר  
הברנס והיותם מבקשי שבולה וחכלה  
ולכן פטי מהקו' בנתיב הזה שלא יארע  
לו כן אמר החכם איני דושך ההכמה  
لتוקה שאגש לתוכליה ובא ערד קצה  
אליא לרעת מה שלא יסכל האדר' הל לשות  
מר למתוק' והוא שבקשת החכמה היה  
הכחה ובקשתי השנת הצליטה ואוטטלות  
ושלמה עתה האשיט לעשה זה באמנו  
התאות עצל תמיינן כי מאנו ידו לעשות

וגהיות

הברוא יתפרק וכינויו יתפרק שם וויתעל  
זכרו ומיתכו יתעורר חמס כל לה במסיל  
שאר הכותות הגודלים ועומקים שבגלילים  
בשם וטפה מן הים הגדול אני שואב וויתעל  
בנתקב זהה ואלהינו אשר אמרה היא  
אמנותו יגלה עניינו לראו נפלאות מהורה  
הנה נשלם הנתקב זהה הא ב' יוזה הברוא  
זאת וויתעל וויתעל לו חם אליל ובעזרתו  
אחל הנתקב הבכוכה כאשר יערת  
זרע את הממעין אלה ייחב' החכם  
הרבות אשר היה באמניתו  
באלחות ובתנו' אביה לאורך חגולות ולאורך  
הఈסה הזאת כי ארוכה מארץ מורה ווחב  
מנים' גם לחיות העניינים הללו בלבתי  
מורותים לבני ארם כלם כי הם ממעשת  
מרכבה וממעשת בראשית ואמר ר' אין  
זרושין מעשה מרכבה ביהיר ולא במעשת  
בראשית בשנים' ולא הזר לכל בני אדם  
למלך זולתי רומי הפסרי לרב' ווועה הא  
טאפי'ו' הצלמו המקובל לא היה מוחבר  
בספר מקומות לענן המתפשט באמרו' ובבר'  
שאמרתי לך על פה א' אתה רשייא לאמר  
בכתב כמו שאבאר בנטיב השמיינ' בעלה  
והיה זה בצללית הוכם' בתורה שהוא ברה  
מןנה שנפל בו באחרונה לר' רוב הדעות  
והשידורים וספקות נפלות בפיוש המכחד  
בספר ושגנה תיתחבר לו והזהריש המכלהק  
בין האנט'ו' יישעו' חברות ויתחדש הכלמל  
במשעים אבל נמסר הדבר הזה כלו לבל  
הנדול כמו שבואר והרב'ם זל ממשנה תורה  
שלו' ואם דצלהמו נפלה בו הקיידה  
מהשאותו לעד בחבוח מפוזסם לבני אדם  
כלם למה שייגש בויה מן הփסיד כל שכן  
שיטום מאלו סדי' תורה ויפורסם לכל בני  
אדם אבל היה נמסרין מחיור' סגול' לחירות  
באמרים זל אין מוסרין סדי' תורה אלא  
לייעץ וחכם הרים' ווילן אני מהלה  
טהתא'ן לקיות בנתקב זהה שלא ידרוך בו

## הנִּתְיָב הַרְאֵשׁ

וביהות זאת מונת מבקש החכמה ישי' בה על כל פנים. אמנים המבוקש תכליות לא ישים כאש' יקרה ללבסיל הסכל' בתקרבו לפתח החכמה דרומה לו כדר קשה ותולול ולכן ייחד ויבירח מישם ויאמר מי' עליה בהר כי' כאשר רמזו ר'zel בפטוק ראמות לאויל חכמות ר' רב אמר הפש זהה נגנס לבית המודרש ווואה אוטם עוסקין בזלה והוא תימה ואומ' חייך למזרם זוזה' אומ' לא' שהלא עצמו כמו שביארת לעמלה' זומץ' שהה מציאו כל מכוון ממן ית' ליפר' גזען אם כן לא נבקש לו עליה ולא הכלית אחרית הכל' כי כמו שלא נבקש הכלית מציאתו ית' כן לא נבקש הכלית רצונו אשר בעבורי החתחדש כל מה שהתרחש ויתחרש כפי מה שהוא אם כן אין לנו לבקש הכלית אהורת מה שאין הכל' לו אלא מציאתו הנתקלית ברצון הבורא ית' ואם תרצה אמור בחכמה דומה לדבר החלוי' באויריו של בית טפש' אמר ט' יכול להוציא את זה' היכם אומר ולא אחר תלאו שם אליא הרני מביא שני קנים וקושרים זה בזה ואורידין' נך טפש אמר מי' יכול ללמד תורה ארכחה מאירן מרה ורחהנה מני' יס' ופקח אום' הרני לומר הילבה אהרי היום ושיטים מחר עד שנמצא למד מעט מעת ולמד את החר' כי הרצ' להגי' לעיד תכלית החכמה אי' אפשר לו כל שהרי' כבירות האעלם אשר בו נחיה לבאר בסמו שוטטו חכמי' הפתחק להגי'

## הנִּתְיָב הַשְׁנִי

ומהלך בזמנם ופעוריותיהם

אי' תהה ואמר מה רבו מעשיך יוננו' וכן ישעה הנביא ע"ה היה מוכיח לבני זורו לתקון זאת החקור' באמרו שאמרום עיניכ' וראו מי' ברא אלה' רצונו לומר כאשר תשיגו תקונית הגelogלים ומוחלכם ורוממותם בזוחליך מעלת בוראם ית' וזה טעם מי' ברא

## הנִּתְיָב

באמונה חדש העולים וגנגלי' וכוכביהם מה רבנו מעשיך י' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קניין' בראותו חד ע"ה שראי' לכל איש חכם לבקש ותורה בידיעת הווש העולם ענין' גלגוליו איז' דרש והקר להבינים כרי' להחכמנן מהם בגורלו' יוצרם יחברך' ובאשר ידע אותם

שבספר משל' כאשר מדרט שם במקומו אורי  
באמרו בהכמה יבנה בית ובתבונה יכון  
וברעת חרדים ימלוא ונורא' וכזה הסור  
מצינו שנאפריו בתורה זאמלא אותו רוח  
אלhim ברכמה ותבונה ובדעת וגומר' .  
וכן הוא סדרון בבל מוקם בענין אה' הכמה  
תולה ותבונה אחרת ואחרי כן הדעת כי  
החכם היא התחלה וצער' לקללה והשומע  
הכם חכם יחש' . ואמנם נבן היא מדרגת  
שינה והוא המכין ובר מזון דבר מעצמו  
בלא שיורו אויר' . ומזאת מדורגה גיע  
האדם אל המדורגות השילישית - שזו הרעת  
הוא שיזע דבר משיקול דעתו בלבד .

והודיענו שלמה באלה הכתובים שבków  
הזהלנו כי בשלשים ברא הבורא יתברך  
העולם ' כי הכמה היא בשם תברך והוא  
הרכם כי הואascal והמשכיל והמושכל  
אשר ביארתי בנתק הראשן . נהציאל  
מעלו יתברך הכמה ותבונה ו דעת וברא  
ברם העולם ' וזה מה שאיןascal יכול  
להשיג כי אז הינו מושגנים מהותו יתברך .  
וחזו מה שאין לשוםiscal יכול להשיג  
ואין צrisk לומרiscal שהוא בחומר אלא  
אפילוiscal המלאכים אין יכולון להשיג  
עלת הבורא יתברך וזה נוכל לידע כאשר  
תקור על מציאות זה העולם ' כיצד דע  
scal הנמציא' זולתו יתברך נתקלים לשלש  
מעלות ' מעלה ראשוני הוא עולםascal  
והוא עצם פשוט וקיים שהוא צורתו תלוי  
בברא יתברך . זו היא המעלה העליונה  
שבשלשת המעלות ' וזה עולםascal הוא  
המשיג אותו יתברך התשנה גורלה עד שאין  
מעכב בהשונו כי אם גדול התעלמות  
הבורא יתברך שאין זולתו שם נמצא יכול  
להגע לדעת אנתה מיציאתו כמוות שהוא  
חזקתו לו' והוא שהשיב יתברך למשה על  
מה שבקש ואמר הראנני נא את כבודך .  
אמר לו לא תוכל לדעת את פני כי לא  
ראני

ברא אלה' . גם במקומות אודר מצינו שהיה  
מכוח לישר' על התרשלותם בזאת החקירה  
והיה מורה ביד העוסקים בהבל' עולם  
ושוגים בתענגיו ואינס' טמי' למם להתחבון  
ולחשכילד תחכונת העולם אשר הוא פועל  
הבורא יתברך ומעש'דיו כאמור והיה כנור  
ונבל תוך וחליל ויין משתיהם ואת פועל  
'ילא האביהם ומעשה ידיו לא ראה' .  
אם כן אריכין אנו להתעורר להזכיר ולהזכיר  
מעשה הבורא יתברך בבריאת העולם  
ולדעת הבנת הגelogים וכוכבים וכזאת  
ועצם גדרם ונשיאותם וסדרם ומצבם וכזאת  
יהיה לנו העירה נוראה להשכלי מירק כד'  
ולחתבון בנדולות מעלה יוצרם ומטעןיהם  
ועמק מהשבותוי יתברך שם ותעליה זכרו  
וכתו הנוול הסובלים ושחם עבדיו ומשרתיו  
עשוי רצונו כי הוא בראם . ולכן  
ראיתי אני המחבר לחבר הנט' הזה ביאור  
הראש העולם ותבונתו ואלהלקחו לארבעה  
שבילים .

**השכיל הראשון** בביוא' חדש העולם  
וארבע היסודות ו  
וביואר פרשה ראשונה של בראשית .

**השכיל השני** בביוא' תחכונת וזה העולם  
וישובו :

**השכיל השלישי** בביואר הגelogים  
וכוכבים ומלהל' .

**השכיל הרביעי** בביואר גלגול המשם  
והויה ומלהלב' ולוקות :

**השכיל הראשון** בביוא' חדש העולם  
וארבע היסודות וביאור  
פרשה ראשונה של בראשית .

א' ברכמיה יסוד ארץ כונן שמים בתמונה  
בדעתו תהומות נבקעו' שלמה עלה  
סדר הכמה ותבונה ו דעת באליה הכתובים

יראנו הארץ וו' רוצח לומד ולא אף היה  
רמז למלכי הארץ והנולדים להם שלא  
בין המשיג ובין המושג' . ואלו הנלגים  
והכוכבים' שביהם כלם חיים בעלי' שביל ודעתי  
ומכירין עצמן' ומכירי' זולתם בקייפ' ממציאם  
ואף על פ' שהם זולים וצרה מפני שאין  
галמים משנתה מאותו הערך שנגע' בבריאת  
ראשנה' . ולכם המשיקים תמד'  
להונשתה' יתברך' ? ואין בינהם כמו כן קנאה  
ולא שנאה ולא תחרות לפ' שאין בהם דבר  
שינויים דברים אלו אלא כלם מוסכמי' לדעת  
אתה היא השנתה' וזהו יתברך' וזה ששים  
ושמיהים לעשות רazon' קוניהם ולמאנרו  
בסופה יודענו ולפנינו בסאו' הם מישתווים' .  
למטה מעולם זהה עולם החיבור והפרiron  
זהו העולם השפל שיש בו והomer אח' מקבל  
ארבע צורות' קב' ממש' יפריד והוא לא ארבעה  
ראשים' נט'�ן קגיאים ארבע' יסודות' שם  
האש והאוויר והמים והעפר' . וארבע' יסודות'  
אל' לובשין' צורה ומשיטין' צורה כפי'  
הנעות הגלגל על ידי עולם השבל' שמשם  
הצורות' נפשות' בעולם השפל' באמצע  
חניתת הגלגל כמו' שאבא'ר לפנים' . ויסודות  
אל' אין'ם בעלי' נפש' ודיעה' ואינם משיגים  
לא' עצמים ולא' זולתם' . אלה הם השלשה  
עלמות' וכינורות' התקנו' הקrhoisha' משולשת'  
כברה' לששו' צבאות' העלים' . וועל' לשון  
קדוש' עניין' מובדל' ומוחדר' ולן' נאם' בכנזר'  
כל' ימי' נזרו' קדוש' הו' לוי' . כל' מובדל'  
ומייחד' הוא לו' יתברך' היו' נבדל' מכל' אשר  
ועא' מגן' החין' . ומפני' שצבאות' העולם  
הם שלשה' כמו' שביארי' שהם השבל'ים  
הנברדים' והشمיים' וצבאותם' . ווארץ'  
זבאותה' . לכן' אנו' משלשין' הקדווש' כל'

קדוש' ומובדל' מצבא' המלכים' וקדוש'  
ומובדל' מצבא' הגלגלים' . וקדוש' ומובדל'  
מצבא' החthonים' ולפיכך' כל' בקדושה' יי'  
צבאות' להיות' הכרוא' יתברך' קדוש' ומובدل'  
משלשת' הצבאות' . הנה' כיarity' שאין

שחחות' שלו' והוא המיעקב' עכוב' גדוול' שתורי  
גדולה' אינ'ו משיג' הוכרית' אמרתו' יתברך' .  
שחוודוש' של המשיג' הוא המיעקב' בהשגת  
הברוא' יתברך' שהוא קדמון' כי' מן' הנמנע  
הו' שיא' דבר' מוחדר' בכול' החניע' לידעית  
הקרמן' ואין בעולם' העליון' ההוא' גוף' וגוניה'  
כל' נט' אין' שמלא' קנאה' ולא' שנאה' ולא'  
חרחות' אלא' השנתה' אמרתו' יתברך' לרבר' .  
ואין' יש' טה' כבל' מפנ' שכנות' מחי'יכת  
בן' בה' היומם' עצם' שכלי' פשות' ונקי' . והצורות'  
היאל' הם' קיימות' לעד' ברצון' ברוא' יתברך'  
ואינ'ם משרנו' מצורה' לזרחה' ומעמ' לענן' .  
והם עשר' מעלה' ו'על' מעלה' מזו' לא' מעלה'  
בקוט' אל' מאועל' התשנה' לפ' שאין' מעלה'  
מקום' אל' לא' למ' שיש' לו' נק' וגוניה' . אבל'  
העשיר' מרעל'ות' כך' שט'ם' וסדר' הראשונם'  
הם' חיות' הקדוש' והם' למעלה' מן' הכל' .  
ואחריהם' אופנים' . ואלאים' . וחשמלים'  
ושרפם' . ומלאים' ואלהים' . ובין' האלהי'  
וברכובים' . ואישים' . ושנינו' שמורים' על' שם  
מעלה'ם' הו' . והמעלה' העשויה' שהיא'  
מעלה' הצורה' הנקרה' אישים' הם' המלאכי'  
הברושים' עם' הבבאים' ונרא'ת' להם' במראה  
הנכואה' . ולפיכך' נקראו' אישים' שמעלה'ם  
קדומה' ממעלה' דעת' האדר' והם' צורות'  
נפרדו' זו' מזו' ואינט' זו' גוניה' . ומה'  
שהביבאים' אומל' שרא'ו' מלך' אש' ובעל'  
כנפים' הכל' במראה' הנכואה' ודרך' משל  
וחידה' . למטה' מעולם' זה' דוא' עולם'  
הגלגלים' וכל' צבאות' השמים' שאבא'ר  
לפניהם' בע'ה' ומערכות' המכוכבים' . והעולם'  
זה' הוא' עולם' החומר' אבל' החומר' שלו'  
זך' ונקי' ותותר' והוא' משיג' למורא' ית' השנה  
גדרה' אבל' לא' כהשנת' העולם' העליון' מפנ'.

כהוע ברא העולם וודח שבראו ולא קוד' ר' לבן כי מתחלה קודס שבראו לא היה לו ת' מונעין ומעכין' ' גם בשבראו לא נהופ ל' זבר שהיה חסר ממען קודס לנו כי אין שם עד הכריאה דבר שיתמה עמו זולתו יתברך' אסן כו' וראה שהיה שם שנין רצון' גם יש אהדים נובכים בחוזוך וז' טאלת ידו' הו' הוא כי שלישי הנמצאות הטעויות הראשיות חזרה' אם כן העולם דרש' ' והם החומר'

והצורה' ' וההדר' ' ובכיוור העדר החומר מן הצורה הזאת שאם לא היה יותר העפר על הרק' משל נעדת מוצאות העבר שקבל אחריו כן לא היה העבר הווה ומהודש אך היה קרמן אם כן החדר תוסבת ההיה' ' ואין החדר התחלת מוחלטת כי בהטרתו תהיה ההיה רצונן לומר בהטרת ההער' ' אך החומר והצורה הם התחלת אמתית בעאמ הגשמיים ואך לפוטיטים שבם כמו ארבע היסודות והנשム החמייש' ' על כן כל גשם ונשム הו' מהomer וצורה' ' ולала השליש ראשיות שבאייר' ר' ל' צור' ולחומר וההדר יש שלוש תאים המתיחסים אליה והם מהובי' ' ואפשר' ' ומפע' ' מחויבית תייחם אל הצורה עט הוויה עופרת עצם' והוא בפועל' האפשר יתייחס אל החומר עם היינו נמצא במצוות הדרה ו/or' חמיד באפשר ובכח' ה' הנמנע יתייחס אל ההדר בשחשדר והוא נמנע מבוא אל יישוט מען האז שחוא בו העוז תעאי' ר' ראשית אל' במקורה מזד הדבקות אל החומר' אספנן בראית העולם לא היה מוכחה להבראות שם בן כבר נתיב'ה וקרמי'ו' ' גם לא היה נמנע מליחסות שם בן לא היה אפשר מציאתו' אלאזריא הוה' אפשר' ' אם כן מ' היה נושא' אפטשות' ' אלה הפס השתי' השאלות' ' ואולם מענה שלחה הראשונה אמרה' ישעה הנכני' עלה' וממנה משתלשת מענה השאלת השניה' ' וזה אמרו מי' תבן את

כח בושים שכל להשיג אותו יתרך' השניה שלימה ואמ' כן לא נבל להשיג איך האziel' ממעלו' החכמה והתבונה והدرעת וברא בהם את העולם' ' וכחמו תכמי המתרך' שחמופץ' אשר הוו' שזה העולם מזרוש רבו עד למאר' ' נהאחת מהם הוא שאנו רואים העולם מחותר ומוכרב אין חלק מחלקי' בלי' חברו' ופירוד' זכל מחותר חרש' אם כן העולם דרש' ' ואחרי' שהוא מחותר צrisk' לומר שיש לו מחותר בORA שבאו מאין' ' והראיה לה' היא שהרבה אי אפשר שעשה עצמו כי אם היה עשו עצמו לא מלט מאחר משני דברים' שעשה את עצמו קודס היינו' ' או לאחר היינו' ' ושניהם אי אפשר שאם נאמר שעשה את עצמו קודס היינו' צrisk' לומר שבעתה היא היה אפס ואין אף עוש' דבר' ואם נאמר שעשה את עצמו אחר היינו' אם כן לא עשה ולא כרום' שלא' היה' צrisk' לעשו עצמו מפני הקדמת היינו' למשחו אס' בן הרי' נתקbaar שהו' מן הנמנע שהדרבי עשה את עצמו אם כן נתקבם שהבראה י' אשר הוא יחיד ומיחיד בעולמו בראeo מאין אחר החדר הגמור מאPsiת מוחלטת בלי' מקרקה וטבע ומנהג אן בחוץ' ויקולת' ' וambilai' התחלת זמנית אבל הזמן נברא כי הוא נמי'ך להנעת הנגל והנגל נברא' ' נאם המחבר ראה' וראי' בני' אדר' נובכים כיitorה המר' יתבר' על אדרות דריש' העולם כי' שואלים' נאמרם הנה' בפיית העולם תורה' שיט' לו' יתברך' שני' רצין' بما' שיצא העולם כו' מן ההוא' מן' הכל' אל' הפועל' ולא קור' כן' שהיציאה מן' חכח' אל' הפועל' איט' נאם' אל' אל' על' מי' שה' בכח' ואינו' יכול' ליצא' עדין' לפועל' או' מפני חסרון' הדברים שבם נתקנת הפעולה או' מפני' מונעין' ומעכין' שהו' בו' ותמו' נבראו' ' או' מפני' שני' רצין' שהיה' לモ齊'ה ההוא' ' אם כן' הכרוא' י'

ישאל בששת ימי בראשית תלמוד לומר  
לימים הראשונים ' גם המחבר אחריו אשר  
ניצן לנו רשות לחקר בששת ימי הבראה  
ראתי לבאר הנה מה שיכרתי לשוגג  
במושט שביל' לאחר הרבות השדרות  
חוישה והתקירה בספר הרכמות ' רע כי  
הרבה הראשו אשר ברא הכרוי' רע מן האפס  
הנמר ובaan חמלת היה 'סוד דק מאד'  
איןנו ממש אבל הוא מוכן לקבל האורה  
ויצאת מן הכה אל הפועל והוא החומר  
הר שקר בלשון יוני יויל' ולאה הכרוי' עז'  
כי היה חסר לו כח העמודה והקי' אם לא  
ילבש צורה ולכך ביא לו תקף הבז' זאת  
הצואנה יכלה להראות לעין אם אינה  
מלבשת החילוך בסבב' ומגן אין כל אדם  
יכול להבינה ולהתי חמעיק בהכם' כי הוא  
יכיר את ור מכח' וחקיא נתנה כח בחילוי  
לקבל הצוחן' ואלה שם' בדבר' הי' שורש  
מקור כל הנבראים אשר נבראו בצלמו  
שהם עולם ההאנ' ועולם הנגלי' ועולם  
החפשי' וזהו יול' נחלקלשני טינין המין  
האחד ממען הנטז' זונקי' זיהמי' השני עכו  
והצורה נס' פטלקט לשני מינין האוח' היא  
צורת התומעה ותורתה זוקישה מהדרכ' אל  
החילוי' והמן הטע' צורות חילולה ופתו'ה  
זרואה להרבך אל ההילוי' ולהלבשו צורה  
וזו הזרה הטהורה והחותמה המתוק' מיט'  
בעצמה הקדשה מהדרכ' אל החילול מפי'ז  
ומפשיע על הצורה' החלולה تحت כח  
העمرה להלביש ההילוי' כל הצורו' שיכל  
להתכסות בהזו' וכאשר ברא הכרוא' ית'  
שניהם הדברים האלה כמו שביארתי' חזק  
הצורה הזרה והצתה' שצתחזק ותתקיים'  
על זיה' מבלה' ווצדק לדבקות ההייל'  
והיא' צורת חמלאים והשרפים והנסיכיות  
ובגל אבאה השיטים הנקראים שלמים נפרדים  
כל' שהם נפרדים מכל הילוי' והוא הנקריא  
עולם מרווחי' זאור הצורה הזרה המהורה

ה ב 5 יי שפ

את רוח י' איש עצתו יודיעען' כל' מי  
עד לעומק רצונו והשינו ולשון תבן' הוא  
לשון תבן' לבנים' ולשון רוח במקומ' הזה  
הוא מלשון חפץ' ורצו' בעז' כל אשר היה  
ברוח' עמו ר' כל אשר היה ברצונו יוכן כל  
רוח' ויציא כסיל ר' כל הפה' ורצונו יאט'  
ישע' מ' יכול להניע ליקוע אצונמדו ברא  
עלמו כשבראו ולא קודם לבן' וממושע עשו  
בתוכו ה' וא' ובשער הזה כי את הכל' עשת  
יפה בעז'ו' ואיש עצתו יודיעען' בן' של  
יריעת רוחה' כל' מ' הגע להכליה רצעת  
יתברך בבריאת העולם יוויע' אוננו' ועל  
ענין הרצון אמר מ' תבן' את רוח' י': ועל  
ענין היציאה מ' הכת' אל הפעול אמר את  
ס' נועז' ובתיו' ב' בלו' חעה על דעך  
שהובו' יתברך היה לו קורס טברא העולם  
בונן' שעיכבו' מלבראות העולם והוסר בשע'  
הבריאה' א' או שנוטף ר' דבר בשעת  
הבריאה' שהית' חסק ממנה קודם לבן' זה  
אי'נו' כאפשר' כי לא היה אז זולתי' הכרוא  
ית' זהה טעם את מי' נועז' ויביטה האלא' צרייך  
למרן גוז' חמתו' ואין מ' שוכל להניע  
ליידעת חמתו' ולאל' השיג' ולאל' אצונו' יט'  
מן' שחכמו' היה היא עצם אמתתו'  
וראזנו' ינו' הוא והמתו' שני' דברוט' בפמו'  
שאינו' הוא ורצינו' שני' דברי' כאשר מיארתי'  
בנתיב' חרט'ו' חנה מענה' השאלת'  
הראשונה' וממנה נרבונם מענה' השאלת'  
השנייה' כ' היאל' ולא נוכל ליג' למלה' היזה  
או' הכריאת כל' שכן' שלא' נוכל לידע' אין'  
תיה הכרוא' ת' נושא' אפשיות' העולם' קודם  
שבראו' ולכן' אמרו' ר' כל' להרור מה' לפנוי'  
ונס' דרש' כבוד אלה' ר' הסת' דבר' קוד' שנברא  
העולם' ונבר' מלכים' הקור' דבר' משקבתא  
ב' אמר' כי' שאל נא' לאמים' ראשונים' יכול  
ער' שלא' נבר' האולם תלטוד' לומר' למן'  
היום אש' ברא אל' האים' אום' יכול לא'

לעשות מין קוה אלְיָה' <sup>ו'</sup> בון ההיוי צריין  
לצורה להיות לה כעיז שטח למען הראה  
ותושג בשיטה והותים : <sup>ו'</sup> ולשון יורך  
בעבור שהוא יתפצע מורה על שראפת חזהם  
הטבעי עד שיפך . <sup>ו'</sup> אלה אمثالם  
נדמיים רכבר נודר מך הפשיטות והגען אל  
ההפסד עד שלא יוכל לעמוד בגאנזנו .

וישן מוקף כל העולם מורה על שיש מון  
בוח קלבל כל האzuות . <sup>ו'</sup> ובו פירשו אלו  
אכunos מפלומות ללחוחו מן המקריא אבנין  
בוח והוא דמן לזרה שמתקי' מות בעזמה .  
וaban מורה על חוק שן משם הוועה אבן  
ישראל גום האבנין עיקר הבנן . <sup>ו'</sup> ואמרט  
מפלומות רמו לזרה תלולות הנמנוא  
להדוק בתהוילו . <sup>ו'</sup> וכחוב גוטה צפין על  
תחו תוליה ארץ על מלינה וווח' ובלימה  
שטעמאות בון נאמרות על דבַּה אֶדְרָסְמָן  
שעטבו כפסק אשא לפני זה ערום שאול  
נרגזאין כסות לאבדן <sup>ו'</sup> ב' יאשאיל ואבדון  
רבך אחיך חם . <sup>ו'</sup> מזחוחו מזחוח אחד  
הוא . <sup>ו'</sup> לפ' שכחוב גוטה צפין על הוח' .  
וכחיב' מצפון אונז מסוכבאת פלומר פתחה הייא  
צפוני אונז מסוכבאת פלומר פתחה הייא  
ואין לה רחטאיט והוא משל להויל שאנין  
לפעוט בעצמו ויהיה פיר בלילה מה בלא פלי<sup>ו'</sup>  
צורת און קיים כ' מליה מה היא שארת  
על עינך הרבר ושורש צוילו וושטנא קיטים מון  
דרכ' שב ואמרטו אונז אל אחוי מון האבא . <sup>ו'</sup> לא  
שטע מודהא כל' לא ידע את תוכן צירח  
יעוד נכל' לומר פ' מלהת מה דיא הצורה  
והיא אונז בעצמה ששורק וקראי מאיס אחרוי  
בון שבtaboch עעל פ' הרום זורו אלהים  
מדחפה על פניהם . <sup>ו'</sup> והחשך הווא רבי  
שאקסלו צורה שחיה מכ' התהום וההתהום  
שטענאה מלישן הווא הווא הייל <sup>ו'</sup> כאשר  
תחבטי זוקט ננטפתי בזוזום כמו שננטפאי  
במליה חט הנגנאי <sup>ו'</sup> מזון מעין חמ' שהיא  
טינען כל מא מהלו' <sup>ו'</sup> זכמלה זא' קיט שנגנאי

מrix

שפע על המין האון מון הזרהה' הרלולה  
הניכנה לחתרבר אל ההיוי ווונן בהכח  
להרבך אל חמץ חזק והנק' עד א' אשר לבש צור'  
שהוא חמץ חזק והנק' עד א' אשר לבש צור'  
קיימת בלתי געוותה שהיא חפהה בז' א' בפ' חזק  
חזק ומזה החבר נע צו גו' השם' זא' קיט' בז' <sup>ו'</sup>  
וינקרא עולם הגולוי . או עולם האנטק' <sup>ו'</sup>  
אחרי בן חוברה האזרה הפלתויה זה חילויה  
אל המין השני מטמי ההייל' שהיא זא' קיט' <sup>ו'</sup>  
העוכר ונעשה הבור אחר שקרוא זא' קיט' <sup>ו'</sup>  
החותר הלאשון ולקאו כמוצע בין האין  
והפועל ומיציאותו בכח כל' לא גורך מה  
בפועל מון הצורות הסובבות עליין תמי' כ' <sup>ו'</sup>  
מרוב עובי חומץ לא' קובל קבישות האזרה  
עד שלא מידקה באנטק' א' אורות באדרת' <sup>ו'</sup>  
והרכס ר' אברום ז' עזרא זל' חוץיא מרהפסק  
אליה הסברות ודוקון כפרש' בראש' למציא  
כה ההייל' והזרה שאמזרתכם המתקר' <sup>ו'</sup>  
ואם שחשס' יתחו ובז' א' חטבו' בפרשה שרט  
הו התרחלת' ביראת כל' העולס' <sup>ו'</sup> ויהיילו  
יעחים אל הזרה <sup>ו'</sup> שאין זו דמות ולא צור'  
זם לא יכול לעמזהה עצמוני נאש' ביראנ  
בתהלה . והתרחו אין בז' הולעת' שנ' בז' אשר  
לא יעילו ולא יצילו מ' תחן המה' . <sup>ו'</sup> וכחיב'  
לא תחו בראשה כל' לא לאלט עזול' <sup>ו'</sup> והזרה  
זוויחם בלשון בהו לפי' יש' בלשון ברה מה  
שמעורה על דבר ע' קרי' גאנז' מטליב בא' <sup>ו'</sup>  
עווד יש להבין מה קלחה' האונז' שטי' פלאז'  
מורחות עלי' נמושות טומד פלא' בור הווא' <sup>ו'</sup>  
במלת לא תוכל עשותה במדך' שטהורס' און  
והאלף וזהו כל' אונז אמר עשו חזא' <sup>ו'</sup> זורה  
שהוא ובר המתקי' טב' גאנז' זורה האזרה  
גס ההייל' צרי' לא' גאנז' טמנה וליה  
כונ' ר' זל' באמרט' מה זה קו' יוק' שמקוף  
כל העולם ליקחו' לשאנ' א' מדברי הנכיא  
שאמער וגטה ער' קון זא' הווא א' גאנז' זומ' מה  
הנביא לקו' שאינ' עשו לחשע' עצמו א' <sup>ו'</sup>  
להזרות לבוגים אשר בו הנבר' זומה שטהורס'

לברשותו ותורתו אפ"ה לא פגנ' כתם לך הנחות  
בראשית ברוא זומו'. וירצ'ו לונר שככלול  
כמלה' השם כל מה שבשים מוגן  
היד ומלعلاה. וכמלה הארץ יכול כה  
שבדא גלול היד ר' ל' ח' כדור הארץ  
ומכה גורה אפ'ן אדר באדרן. וזהה פ'  
המ' נובן ב' תחלת הנבואה ברא הבריא עט  
העליגים יוס' ח' חתונים ומצ' לנ' כל זה  
במלת ברא לרמו' לא' הגאתה הייש מן' ח'א', כי  
אין מל' בלשון הקד' זק' לה לעני' זהה כמהות  
ר' לא' שאנ' אג' לנו' בלשון הקדש בחוץ' האיש  
מן' האק' זול' לשון בראה'. ואחר אשר  
רכ' לנו' זה הנח' לא' הדאריך לבאר זה יותר  
מהטע שבנארת' יוז'רו ובאי' באורך דורך  
פרט איך' היריח' יציר' זה העולם השפל  
ואמר והארץ העתודה בו' במו' שבאבל  
לפנ' בע' . ואחר שהקדמת' זק' זאת  
הקדמת' נעה' אבאר דרך' החתום איך'  
באי' לנו' יסודות זה העולם על דורך' הפש'  
ודע' כי' כו'ת התרזה הוא שיתברא' על שני'  
כנים' פנמי' וה'ין' ה'פנמי' לחכם' המודקם' . וחו'ין' הנלה' להמן' ועל  
דרך' זה נא' את דבר אלהים שתים' זו  
שמע' . והנה ה'פנמי' שבפסוק' הרשוני'  
שבפרש' בראשית' ביארי' כבר' . ועדת  
אבאר ה'חיזון' רוז'ה לומ' אשר הוא' גנלה  
לה'ם'ון ואחל' ואמר' . כבר' ביארי' על מעלה  
כ' ייסוד' העולם' הזה השפל' ותחמו' היה' גורה  
מודבק' אל' ה'ה'י' ה'ע'ב' וה'ע'כ'ו'  
הרבק' החוא' לא היה' חוך' ואמץ' עם' חמץ'  
זה' מ'סרך'ן בח' המקבל' לרוב' עכ' וכובד  
ר'מו' זל'ן' תה'רף' וישתנה' גורה' לא' גורה' .  
ומה' המ' ה'ה'ו' י'צ'ר' ד' ב'ו'ר' י'ט'ר' ה'א'ר'ב'ע'  
י'פ'ו'ר' ש'ה'ם' א'ש' וא'יר' ו'ל'ים' ו'ע'פ'ר' . ש'ג'ם  
ה'ם' מ'ש'ת'נ'ם' פ'ע'ג'ל' גורה' וה'ם' ה'ז' ה'ת'ה'ל'ת'  
יצ'ר' ה'ע'ל'ם' הו'ז' ה'ת'ה'פ'ר' כ' ע'ל' ז'יכ'ו'  
ה'ר'א'ל'ש'�'ה'ו'ז'ה'ו'ל' ש'ב'א'ר' י'ל' מ'ע'ל'ה  
לא' נ'ט' פ'ג'ז'ל' א'ל'א'ב'א' כ'מו' ש'ב'א'ר' .

מ'ר'יק' . וכאשר אמרנו בתהום ש'מו'חה' על  
תהו' וגנ'ר' מ'מו'ן' יש' לומר ורו' אלהם  
מרחפה' על' פ'ני' המ'ם' כי' א'ותם' ד'ם' י'רו'  
על' ה'צ'ו' ו'יה'יו' ג'ג'ו'י' מ'ש'ו'ש' מה' ש'פ'יר'ש'  
שה' ג'ז'ו'ה' ו'יה' מ'ת' פ'ג'ר'ה' על' צ'ו' י'זר'ה'  
ו'ם' י'רו' ע'ל' ח'ב' צ'ו'ה' כ'מו' ש'ת'א'ר' מ'ש'ן  
ש'ג'ו' ו'מ'ש'ה' ש'יא' . ו'יח'ס אל'יה פ'ג'ל'ב'ע'כו'  
ש'יר'ש' ה'ר'או'ה' מ'ק'ב'ל' א'ו'ת' ק'ב'לו'ה' מ'ש'ר'ו'ה'  
ל'פ'י' ה'מ'ז'ג' ו'ק'ר'ה' ב'ז'ו'מ'י' . וא'דר' כ'ן' ה'ב'ד'יל'  
ה'ב'ו'ר'א' ת'ב'א'ת' ג'ז'ו'ה' ה'מ'ת'ו'ה' ו'ה'ז'יא'ו'ה'  
ל'פ'ע'ל' ו'ק'ר'ה' א'ו'ר' כ'ד'ר'כ'י' ה'ה'י' א'ו'ר' ו'ה'י' א'ו'ר'  
ו'ה'א'ו'ר' ב'כ'א'ן' ה'יא' ג'ז'ו'ה' א'ש'ר' א'כ'ו'ז' ע'ל'ו'ה'  
ח'כ'מ' ה'מ'ה'ק'ר' ש'א'ינ'ה' נ'ז' ו'ל'א' נ'ד'ב'ק'ת' ב'נו'פ'  
ג'ז'ו'ה' ג'ז'א' א'נ'ה' א'ז'יכ'ה' ל'מ'ק'וט' ש'ק'ע'נ'ה'  
א'ב'ל' ה'א' מ'ק'ו' ל'ז'ו' א'ה'ר' . ו'ע'ל' ז'א'ת' ג'ז'ו'ה'  
א'מ'ר' ה'כ'ב'ו'ב'י' א'ז'ע'נ'י'ה' ק'ב'ע' ב'ת'ר'ה' ה'מ'ס'  
ו'ה'י' פ'ג'ד'ל'ב'מ' מ'ז'ט' ל'מ'ס' . ו'ה'ר'ק'ע' ה'ג'א'מ'ר'  
כ'א' ה'יא' ג'ז'ו'ה' ה'ג'ז'ב'ק'ת' א'ל' ח'ל'ק' ה'ז'ז'  
ו'ה'נ'ק'י' מ'ז'ה'י' ? ו'או' נ'ד'ב'ק' ב'ו'נ'ת'כ'ב'ר' ח'כ'בו'  
ג'ז'ח' ב'ל'י' ה'מ'ז'ל' . ו'א'מ'ר' ב'ת'ו'ח' המ'ס' ל'ל'מ'ד'  
ש'ג'ז'ו'ה' א'נ'פ'מ'ז' ב'מ'ל'ת' מ'יא'ז'ה'ז' מ'ק'ו'ן'  
מ'ע'מ'ד' ל'ק'י'ע' ז'מ'ק'ת' כ'ל' ס'ב'ב'א'ז'ו' . ו'ז'ז'  
מ'ב'ר'ל' ב'ז'ן' ג'ז'ו'ה' ת'פ'ש'ו'ה' ה'ג'ז'ר'ה' מ'כ'ל'  
נו'פ' ו'ה'א' א'ה'א' . ה'ג'ז'ב'א' ב'ז'ו'ט' ר'א'ש'ן' ו'פ'ז'  
ג'ז'ו'ה' ה'ג'ז'ב'ק'ת' א'ל' ה'ה'ו'ל' ה'ע'ב' ה'ז'ז'ע'כ'ו'  
ש'ה'ו'א' י'ס'ו'ל' ז'ה'ע'ל'ו' א'ה'א'ו' ז'ז'ק'ז' ע'ב'  
ג'נ'ה' ב'יא'ר'ל' ל'פ'י' ח'נ'ט'ר' א'ק'ז'ג'ל' א'ל'ש'ה'  
ע'ל'ל'ו' ש'ע'ל'ס' ה'ז'ה'ג'ז'ג'ל' . ו'ה'ג'פ'ר'  
ו'ע'ת'ה' א'ק'ד'ים' ו'ק'ר'מ' א'ז'ה'ז' א'ז'ז'  
ד'ע' כ' ה'כ'ב'א' ת'ב'ד' ל'א' ר'צ'ה' ל'ב'א'ל' ל'ע'  
כ'ל' ז'ה' ב'ת'ר'ז'ו'ה' ה'ק'ז'ו'ש' ר'צ'ו'ן' ל'ו'מ'ר' ב'ר'א'ת'  
ע'ל'ס' ה'ג'ז'ג'ג' ז'ה'ג'ל'ג'ל' י'ס'ו'ל' ש'ל'ס' ה'ש'פ'ל'  
ל'רו'ב' ד'ק'ו'ת' ז'ע'מ'ק'ס' כ'י'ד'ם' מ'ע'ש' ב'ר'א'ש'ת'  
א'ש'רו' ה'א'ז' א'ז'ה'ז' ל'ש'ר'ז' א'ש'רו' ה'ש'ק'ז' ק'ז'  
א'מ'נ'ם' ר'כ'ז'ס' ל'ג'ז' ד'ר'ך' כ'ל' ב'פ'ס'ק' ב'ר'א'ש'  
ב'א' א'ל'ה'ז' א'ז' ג'ז'מ'ז' א'ז' ג'ז'א'ז'  
ש'א'מ'ז'ג'ז'ב'ז'ז'ג'ז' ז'ל' ה'ג'נ'ז' מ'ע'ש' ב'ר'א'ש'

ash-nora v'atom' . ash-yokrit kol ha-yom' .  
v'ba ud-makom ha-chomer asher hi lo nafon' .  
asher shem bi-hak ha-as la-hem v'ngel ha-as  
v'besh . bi-hak ha-as la-hem v'besh . v'rik  
m'meno yikd ha-as mazbow' . al ha-makom asher  
hochon lo v'igz horno b'hantnodo m'makom al  
meko yihhi libo nemo yil'd v'lom bi-hantnodo  
l'hachbi hoi nognim' . al ha-makom asher amar  
lo ha-alot' . v'ild m'mano galil ha-roah v'roa  
chom v'rotzob v'hi chom bi-hita chom' . m'kazha  
yikd ha-as . b'natoro m'makomo' . v'hi  
rطוב כמפעט כל נהר . arsh b'natoro yipog  
v'irbat b'asher yisdr bi-l'd ha-lok v'nafon' .

v'irbat b'asher nemo' . v'urd' . gem' nafu ha-ard  
m'galala' . v'neu m'bolala' . ud asher al  
neshar hos broot' . v'la azur bo-hadom' cat'  
bi-hita ha-lok v'og' . v'cl asher hantnodo  
m'makomo' hantmogn' . ud bi-hita chom' yin'z  
v'rpeh di'im' . yims libo v'hi l'mim' . v'nbra  
is'or ha-mim' v'ha-rotzob v'ikr' . v'chi kru ci-gala  
m'meno chom' v'bm'hi'ya ikr' . v'et ain' le-zion' .  
avoh le-shet nafzo' . bi-hukot ha-o avbod  
ha-chom' . kashf ha-halilah abor ha-yom' .  
v'hiy' rطוב bi-hosif' ul' rطוב ha-roah  
r'tovo' . v'irbat ud asher-c'er v'gal m'kom  
galil ha-ite shovo' . v'shalah galil ha-mim'  
nafro' v'nech'el'i'ao'ri' . v'ca asher lem'roek  
nafro' v'nech'el'i'ao'ri' . v'ca asher lem'roek  
v'stip' . v'mb'vir ul'v'abut' . v'ibshim  
ha-kra' . v'ikf'iam ha-kra' ha-tora'

ו'עמידים כנ' הקור והאנ' . ud asher  
kfa'o cabina' . v'chais at rotzob mim'zi  
v'ikf'iaho' . g'ur bim' v'ibsho' .

v'ca asher h'ita ha-kra' uza' v'ksha' .  
h'afk' im' libsha' . v'chi' zok ha-kor b'thatnot  
v'busim' . kfa'o ha-homot bel' yis' .  
v'ild galil ar'oma v'ha-ikr' v'besh' .  
v'hiy' kru bi-kriyot ul' kru ha-mim' v'ibsho'

iyah'

על אלה חארבע יסודוק אמר הפטון וחרוץ  
היתה תח' ובהו ובינה שם יט' ה'ם לסתו  
מלשונתיהם ' כי חואיל וקרא בוחשלייש'  
למקוה ה'ם ימים אם כן נרא כי מ'קודה  
לכן לא היה שמו ים אלא תהום ' גם מצינו  
מי ה'ם שנקרו תהום שנאמר תהום  
יבס'ים' . וכינה לעפר שם בהו כל'בו הא  
וחסר ה'ו וחלף כמו שבארתי למעלה'  
והודיענו הכתוב שותיה הארץ טבוע במי'  
ה'ם שנקרו תהום ולכן אמר וחש על פני  
זהם וזה הרשך וזה האש השדים שהוא  
דקה וכה ונקרו חזך להיוות בלחתי מ'יאר  
אבל ספירתם שאם היהת מאייה אז היהת  
מאייה לנו האoir בלילה מל'ח האש .  
זהו החשך שאמר עליו הכתוב יוצר אור  
ובורא חשך ואמר ורוח אלהים מרחפת על  
פני ה'ם הוא יסוד האoir שה'ה על ה'ם  
מש' . כי הארץ היתה טבעה בירכו כמו  
שביארתי ובכבר ששם אותה מתרעעת  
וזואה לזרם מרחפת ותנווע רוח לעולם  
שיותחת לשם יתברך כאמרו וווח נס עמאז  
ו' . لكن ייחס לה רוח יי' . ולפי'  
שהארץ עמדה בתקן ה'ם ים ראשון  
ויום שני עד יומ' שלישי שאמר הכתוב יקו  
ה'ם כמו שאבבא לפנים לכך אמר והארץ  
ה'ה וואה לומר שעכ' בהיוה ההיא שני

ה'ם הראשונים .  
תנה פהគ'וב ב'יראת' ה'ה'ת  
בריאת ז' וה'ולס אשר בו  
ז'ה'ת' . שה'ו מ'ה'ס'ות א'ר'ב'ע'ם .  
ו'עה א'ב'א'ר' א'ז' ה'ית'ה ס'ב'ם ו'ט'ב'ע' 1  
ו'ה'ל'ז'ת' . דע' כ'ל אשר יונ'ז' . ואשר  
יל'ק' ה'לו'ק' ו'ג'ע'ו' . י'ק'ד ל'פ' ר'וב' נ'ס'עו' ו'יח'ו'  
ל'פ' ר'וב' נ'ס'עו' . אף כי השתקים אשר אין  
נע' כ'נו'ם . ואין מסע' כ'נו'ם . על כן  
תבער אש ג'ר'ול'ה מה'ט'ב'ם . ו'ו'יה'ר' עד מא'ר  
ו'ו'יק'ד ו'ג'ר'ל'ה'ב' . כי נ'ה'ר' מ'כל תנ'ו' ו'כ'ר'ים  
עד לב' השמ'ים . עד כי נ'ל'ד מ'יק'וד ה'ט'ב'

ולא ימעורו' יקומו זולא נשמי'ו' על כי  
בראם בוראמ במאמרו' לא שם עז רדברו  
כי הוא לבחו העמיים בכחו' ויפארם בעוזו  
רוווע' יונצקיטס בגבורתו' יצוקם ביצוקתו  
ולוליבי שאללה גנוו' שליש נפשות'  
הטהרתו' והקורשות' אשר בנתק השי'י  
יהיע מפורשנות' להווע'עס ארכעת החסדי'י  
לא הוי היסודות לבוט מולדדים' וישלה  
הברוא יתפרק נפש האומות' והווע' בחמד  
כל אשר תוציא הארגם'עם היסודות מתלקחת  
והוא הרשא הארץ' והפריה' והיליה  
ואהכימיח' ישלח הנפש היה' עם הנפש  
האומות אל חמרי כל היה'עס היסודות  
איש למינו' ותעמידים היה'עס איש על מכונו  
על בן הנפש היה' עזה כל ביה היה'  
איש על שם' ויהיה ותגדל עמו' וישלה  
אלהינו הנפש החכמה' עם החיים העם  
אל הווע' האדם להחכימ' לעמודו לפני'י'  
לשratio' ימברך בשמו אבל הארץ טהורה'  
לבזר אין מילויות' אבל יולידו כל אשר  
אין בהם רוח ממוצאים וחרים ובקעות' .  
ואבניהם וכבעות' כי אין בהם רוח חיים על  
בן לא עצרו כה' להודיע ירים כל אשר טו  
רוח' אבל כאשר הראו להדרות לנפשות  
לחחיות גולוד' וולידי רמה ורך כי לא  
השינה על יותר מזה ירים' וולידי רמה  
ומיני זובים' בפירות הנשחות' ובכבלות  
ובאשפות ובכחות ובמקומות אשר יבאשו  
וירטבו' וולידי גם עש וрокב סקס בחתה  
ובשערה ובזרעונם ובבגד' הצמר ובעצים  
אשר ריקמו' חנה נישכתי לבאך איך  
גולודו ארבע היסודות וסדרם וטביעם ואחרו  
לעמעני לבאר בראש העולם סדרה חיים'  
כב' בארא הי' למעלה כי בום ראשן נבראו  
ארבע היסודות וכל מה שיש מגנול הירח  
וימעהה וכשאמר הבורא יתרפרק יהי אור  
נבראו המשמש והירח ושאר הכוכבים וכן  
אול הэн חמתאות שנבראו בום ראשן  
ולא

זיה יבש כי היבשה אבוד הרטווב' .  
במו שהרעה הו אבוד הטוב' את ארבע' אלה  
יולדו לשמים בהסבם' ומה ילי' פשע  
בקרים' כי את אשר יולידו' הכל ישמידו'  
ואשר יצמיחו' מזרע'יהם' כי יתערבו אלה  
עם אלה ארבעתם' ויבאו אלה על אלה  
בהתה השמים בלתרם' ווילידי כל ח' אשר  
הארומה וכל המזאדים והאנבי' והוזום להם  
ויעמידם איש איש על מכווניהם אבל את  
אשר יצמיאו' יחד אווינו ינאו על בן הכל  
כל מפעלים' און אפס מעשים' ולא  
יעמרו איליהם' וישקר כל מפעל אלה  
הסודות הארבעה' בכל אשר יצמיא זד'י'  
היתה בס לדעה כי כל מפעלים נשמר ונכח  
ולא נשאר בהם עד אחד' על בן כל יושבי  
תבל בלו' וכל שוכני ארץ'יכלו' על  
בי ארבעה הם ועיצה ושותפה' בפשע  
דבכים שרים' ושותה בתבל ומושל על כושל'  
וחמס בארכ' ומושל על מושל' . כי בבל  
היום יcano מעבדם' ויענו מעשך זדים'  
זה הומה להם וזה מטבח' זה מושך וזה  
זובח' זה יכיהו' וזה ירככו' וזה יתדו' .  
זה אמר בכה' כי יכלו ידרמו' .  
וחמשבות הפרו' על בן יכלו ידרמו' .  
חלק לכם עת יאשמו' עד כי יכלו הנולדי'  
ואבוי המלויים כי כלם אך הכל המיין'  
וכשל עוזר ונפל עוזר ויחדו כלם נקלין' .  
על בן אמרת' כי אין אמן בארכעת ילי'  
חשתקים' עין הם מטמים ומפיקם' ונבה  
אנרנו נמקים' לאין יהי' גבוחם' בני  
האלים' אשר אין בהם כי אם קדוש  
טההור' ומאריך נואר' . והם ילי'  
וושר ותומה' ילי'ים אשר אין בהם כל מום  
ומטובי מראה ומשכליים בבל חכמה' יעדמו'

כי האמת הוא מה שכתבתי תחולת ואלו  
הימים שאמר עלייה המתוב שהם למלחת  
מן הרקע אין מפסיק אלא שם כינוי  
הוא ליסוד שבול גלגלי המשגיאים ואבאים.  
וכל חישות האדעת והאמתות שלהם ור' ל'  
שה רקיע הוא מבית לבון עצם השמיים וככל  
אבאים 'לבין' גוף תשלים שהם כינויים  
החתונים' ואל תזהם שקיים הכתוב ליסוד  
זהה מים כי על כוחו אמר במקום אה וממי  
יעמדו בן כבודה לילה מבלי אוור אז נחיה  
זמן שעם היה שמננו הווא' ברנעיט  
ושעות שהם באור וחדר אמנים משהיה  
יש יתפש בו זמן ואדר שעמו מחרת  
לילה מבלי אוור נאמר יה' אוור וכן אמר  
והי עבר זהה בקר יום אחד' ווקריא  
תחלת הלילה ער בעבו' שער בעו הגורו'  
ותחלת היום בקר שיבקר אדם בנזום'.

וביום שני נאמר יה' רקי' ור' זול פירשו  
יתחזק הרקיע' ואמרו להים הין נעשין  
ובשני קרש'. רצונם לומר שם הייתה  
שבר נבר' הרקיע ביו' ראשן כמו שביארת'  
למעלה שהוא הצורה הנדבקת אל החלק  
הruk' והנקן מן ההייל' אמנים עדין הרובק  
ההוא לא היהאמין ורצה הבור' ית' לחזון  
בימים שנ' שיחיה הדבקה החוא מוחוב' בתבור  
גאחי בלי הבדל והוא גלגל הלבנה ולפי  
שאו תקן שטח עקממותו אם יועש אלהש  
את הרקיע' רוץ' להמר הכנין ותקן כמו  
יעש לו רכב' ופרש' יש טוע' רוח שכטמו  
ב' הרקיע הוא גוף כדורו היק' נעשה מן  
הימים כי כאשר נטרח האורי על הארץ  
יבש מהארץ ונעשה ממנו הרקיע והקמע  
ומוצע בתחל' אויר חעלם והוא שאמר  
הכתוב יעש אלהים את הרקיע ובדל בין  
הימים אשר מתחז לרקיע ובין הימים אשר  
מעל רקי' ומם ממש הם קבע' עלייו ומם  
אחרים תחתיו אלא שבני אדם אין מרגשי  
בם' ואלה הרבים לאם ותזהו נחשט

זונים'

השביל

הסוי והוא מנשׁב ומולדך ומוקף היס  
והאותן משיש קצוותיהם ווהאש היסו'

מקיף הרוח והים והארץ משיש קצוות .  
ואזיז הולכם ברעת ובחפץ אלא מנג נקבע  
בשם וטבע שנטבע בהם . והשימים שהם  
הגיגלים הם מקופים האש והאויר והים  
והארץ ולפי שידיעו הוא כי כשבניצא אחד  
מהחשי נגידים יימצא האחד ברכשו שכן  
לפי שמנצ' נוף מהרנווע חמיד והם הגיגלי  
נתרחי למצו גוף שוקט תמד והיא הארץ  
שהיא קבואה באמצע הכל תלויה על

בלימה כאשרו תולה הארץ על בלימה .  
המשל בזה לתפוח שהיא בקורה מלאמיס  
וקורה אחרית מכסה אותה ואוטם קעריות  
בתוך קעריות אחרות ומכוסות בקערו אחרו  
שנמצא חצי התפוח שהוא שקי בתוכו  
המים החזיו האח למלעה מהמי והקעריות  
מקיפות המים והרפוח מכל צד וגם דם  
זה את זה כלבי בצלים וכולם מקיפים יסוד  
הаш שהוא בבורק בשטה גלגל הלבה .

והאש מקיף האויר והאו' מקיף הים והארץ  
מכל צד אמרו מעירה כי כדורי הארץ דוא  
בתוך באמצע ברור השמים . שאם אינו  
בן יהיה קרוב אליו בפיה אחת ויתחרק  
מןנו בשאר פאות ואו הוא נראן המכבים  
בפיהה הקרובה גורלי העצים יתור ממתה  
שיראו בשאר הפאות . ואנו רואין  
אתם בכל חלקי השמים בשיעור אחד אם

כן זה יורה שהוא באמצעים משיש .  
ובזון שהם כדורים עגולים והעגולה היא  
אזורת שטוח יסובבנה קו אחד יאמר לו  
קו הסובב ויש בתוכו העגולה נקודה הנקצת  
מרכיז שבל הרים היישרים היוצאים ממנה  
עד הקו הסובב שווין כלם זה זהה .

והוכחנו שכדור הארץ הוא בזוק אם כן  
מרכזו שהוא מקום אבן השתיה הוא  
מרכיז . ונמצא כי שפת ה' הנגדל הוגובל  
העולם והוא גבנוני בעין חצי כדורי והאויר

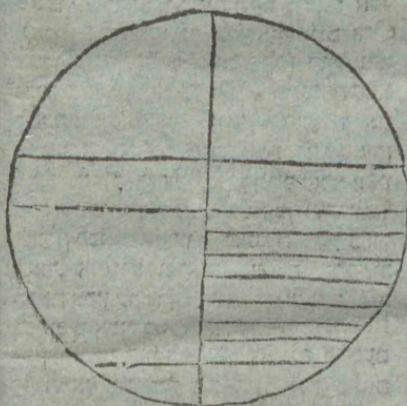
בביאור תכונת זה  
העולם ויישבו .

כבר ביארתי למללה כי יום ראשון לילה טכע' ביט  
מי' היירה עמלה הארץ כליה טכע' ביט  
אוקיאנוס שהוא הים הנדרול והוא חוף  
ומקיף אותה משיש קצומיה שהם מללה  
ומטה' ומזרחה ממנה אפילו נקודה אחת כמו  
שהיא מוגלה ממנה אפיו נקודה שאם הבודא  
שביארתי למללה ובו' שלישי שאם הבודא  
יריבן יקו הימים מתחת השמים אל מקום  
אחד וראה היכשה איז' הפק רצין  
מאטו' ונצבו' כמו נד ביט אוקיאנוס והוא  
ונערמו' ונצבו' כמו נד ביט אוקיאנוס והוא  
אמרו' כונס ננד מי' הים ולן הוא יtier  
בבוח מהיכשה כי כן אמר הכתוב הקורא  
למי' הים ויטפם . ואין שפיכח כי אם  
מלמעלה למטה' . והבודא יתברן ממעיין  
בבוח הנדיי וכובל שטן להם שלא יבואו  
על העולם אמרו' נבול שמתי בל עבورو' בל  
ישובן לכסות הארץ . ונתגלה חצי כדור  
הארץ על ידי כן ונראית היכשה שהכתוב  
קראה הארץ על דרך פרט והוא שאמיר ב  
בכתובים אשר בס התחילנו בדרכו היחסות  
בקשו והנה היה הפק מן הנאות בטבעם  
כ' הראי' לבכחות העפר ולקלות המים  
שכנגדה להיות הארץ באמצע הרים .  
ומוקפת מהם מכל צד כאשר בלילה .

אלא שעדרן לא נתקי' הטבע עד סוף ששן  
מי' הבריה ולן ארzel על הדבר' שנענשו  
בשני הטבע כמו עשרה דברים שנבריאו  
ערב שבת בין השמשות כלומר מעט טרם  
קיים הטבע אם כן אין לשאול על דבר  
מהטבע בכל ששת מי' בראשית ולום מהה  
הה דבר פלוני כך ולא היה כך או אין  
אפשר שהיה כך . אם כן נמצא עכשו  
שחצ'י כדורי הארץ טבוע בימי' א'  
אוקיאנוס והחצ'י האחד הוא מגלה לאoir  
העולם והוא גבנוני בעין חצי כדורי והאויר

הדרומי ליקוט הצפוני מאת ושמונ' מעלות והוא מחייב חלקי היקש'. וכן שיערו הכהנים והם כל הארץ רצונם לומר מה שבתקופתם ומה שוואצטה לו לשך. חלקים כמו כן יחוואיל וחצץ כדור הארץ חושקע במים כמו שביארתו וחציו האה זנקיר יבשה הוא למעלה מן המים נמציא מיניה שהוא מגולח מן הארץ והוא היבשה הוא מאה ומונונים חלקים ואין יושב מטנו כי אם פ' חלקים כאשר תראה בזאת הארץ.

היכשה סכיב' וקצת גבול החוזה נקרא אופק' וכתבו חכמי המהקר כי זה שעה אין היא באמץ' והוא לפי שהשם מנדיחין אותן להזה לפ' שבמיסברתם ובמרוצחים העצומה המייד סביבה היא נחדפת לה מפניהם טכל צד בשווה' ולין היא נחדפת לאמצע' וזה המשל בזה תחשיב לבך שיש גורש של הרול בחוץ ביצת ענה ומrixת הביצה במריצחה עצומה שתמציא שMRI'צותה זו דורה לונגרי מכל צד ואינו חונה בשות מקום ומרתחיק מצד מזרחה מרתחיק מצדי מערב ומרתחיק פ'צד דרום מרתחיק מצ' צפון ומרתחיק מלמעלה מרתחיק מלמטה עד שאינו נתה לשום צד והביצה מתגללת בין שני מסמרא' בין הס הנגלי' מתגלגים על כמין שני מסמרים אחד בצפון ואחד בדרום בקצת הבריח מן הקצה אל הקצה והם נקראים בלשון ערבי קוטבים ובלשונם נקראים נקודות' והנגליים נסמכים ומהגליים על הנקודות האליה וסובבין על הארץ מהם ממדרחוב למערב ומהם ממערב למזרח' כמו שאבאאר בנתיב השלישי בעיה' ועל שת' הנקודות האלה נקראו הנגליים שם יסח'כל אחד מוהם הוא שם במקומו ר'ל שם עומדים שם ואין להם בעומקינו בגודל שמים כי תעש' משם שמים כמושעתה מיען עינים ומאין אונס' פ' ולפי שהאחד בצפון שהוא קד' ואחד בדרום שהוא חס' כמו שאבאאר אמרו ז'ל מא' שמו אש ומים' אמן יש מ' שכטב שנקרו האנגליים שמים על שם שת' הנקודות' ה' מהחריות הנגליים הנקריות ראש תלי' חנבו' כמרשאבאאר לפנים והעד ברוחו שמים שפהה זוליה ידו נחש בריה' ודע כי כל אחד משנים עשר מזלות הלקחו חכמי המהקר לשילש' מעלות כמו שאבאאר לפנים שבלל כלם שלש מאות וששים' ומהזיותם הם ק' מעלות נט' שיש מקומם



והיישוב הזה נקרא רבל וזה שאין יושב בחצי ארץ הדרומי והוא לפי שגנגל השמש נוטה כלפי' בסכומו לצד דרום כי מרכזו אינו מרכז העולם אלא נמשך לצד דרום כמו שאבאאר לפנים' ומפני זה יתפקיד החום באלו או הצד בענין שאין יכול לעומך בו או ולא צמח לכך הוא מדרכות ושםמה' ומה הטעם עצמוני רצוני לומר פגני קירוב המשמש לצד דרום יתרחק חומו מצד צפון ויתחזק שם הקור בענין שלא יצליח' לישוב' והנני מביא הדרומי הנפותה ההם ומכמה שעת' הוא היום האخر בכל

ונתנו לך נילוט נישך לטעון על צפונן הכווית  
וחכם צבאיים בבלגיה ובאזרבייג'ן עד היום הסוכב  
ונגלי אנטוליאן קראטם בק' קהיראי אקצ'ה ה  
זהירותם פלאי לא קרבין ז' וחוות הנפש  
זהירותם פלאי ז' וחווית האירק בו הוא מיג  
לעניהם ומי:

הנוף הבלתי נורא של הארץ, מתחילה מן המזרחה  
וילך עד צפון ציון, ולבסוף עד אזור ירושלים  
אל עבר המדבר יהודה ומשם צפונה צביה ועדי  
דרמיאט עכו עד הר היסובב ונפל אמצעיו  
באכזב עמק שא' בקרוב וקצתו הצפוני  
על אקלים זמוניהר ושר. ורוחב  
האזור גודל מיל וקצת האורך בו הוא  
הנוף הבלתי נורא, מתחילה מן המזרח  
וילך במדינת אל-סודאן אפריקיה  
תראפת והאי היראן חראל שסעד אפריקיה  
ופערוב וחלב מצרים ושורש-סנו ואל-  
מואץ ואצטדיון ובצדו המערבי, ובפאס  
וקני. איזון-המערכת נופל אמצעיו קרוב  
למגנט אל-סודאן וחארן הנורח הזה, ש-  
כל. ואלה ים ארכט מ-ה� מד' שעתה  
הנוף הבלתי נורא, סבב הארץ כל-מן המזרח  
וילך כמדינת סודאן  
וארמניאו הלאק נוראה וטבריסטאן  
ומלטיה ורומא ערך-זום מים ודרות מרכז  
אנדלים ומיטיליה קרטטה ומה שקרם  
כמיום חעריות הדרומיים ומיצראט אנטלי טרי  
אל-קנגב אפקהנה וסקליה ובקרוב מ-ארמניאו  
לזרזומים גפל אמצע' בקרוב מ-ארמניאו  
וקצתו הצפוני בקיזטמן אדרbill. ורוחב  
הנוף הזה המ-מא-חים זורוך בו הוא  
מלו' טעות :

הנוף הרשטיין מתחול ממורה וילך  
באזור חרטמן ומרינטן  
אל כאר ווּתְרָקְנוּתָן עם מרינות הרומייס  
ו ב ۶ ۱۱ הצעניות

# הנוף הראשוני - דASHIOT - מזרחה

הארץ ותולות ניפותיו . ודע כי קרא הכרוב  
למרות קדרה ולדרום ימין ולצפון טמאל  
ב' יתפומ הלשון בניו בארכס הפונה אל אורה  
המשמש כי או זהה לצד ימינו דרום ולצד  
שמאלו צפון :

**וחטיל השטייש'** בכיאור הנגליי'  
וכוכביה ומלהלב'

ודע כי השם מחלקים חילה לשני חלקים  
חילה ואחד חם הנגליים כלם גדולים  
ועוד קטנים ו החלק השני הם המשמש  
וחירות וכל המביבים . וכל אחד מפרטי  
טה' החלקים האלה העידו עליי המפרטים  
חוועופים כי חם ברוקים יונה לה' שחואורה  
חפרורים היא ראשית חזרות וראוי לחייב  
חנואה והראשונה לוחזחאשון . עוד  
לולב שהוא כドורי היה מזבח לו או פנו' וא  
גפו' אהוח מתפעל וכבר נתבאה חלוף  
זה . יעוד ביציגנות השמים היא יורה  
קלת משאר התנויות ומהיר התנועה לא  
ימאייכי אם לא בקדורי . ועוד כי  
הכוכבים בעלייתם ובירוח ובאמת השם  
שלחכם שוח כשייר או אלה היה להם  
פניות לא היה מפרק שוחה אמרה שהשמי  
חסם עגולים ובורדים ; אמן אינבל בדוחי  
השמים שיש מיחוגלים כלם או מרביקם  
הם בורות גולים אבל המשם והירה  
וככל הכוכבים הם בורות אטומים . עוד  
יש חלוק אמר ביןיהם שעזם כל אחד מ  
בנה גלילים הוא זו וצלול בזוכות לבנה או  
כمرאה שם ומפר ויחדי שלא יעבנו  
את מיאז'י אורי הכוכבים וזהויהם מלפלש  
ולעובר בהם להאר על הארון . ועצם כל  
אחד מהشمץ וחירות והכוכבים הוא עבה  
כדי שאחיז בדאותו ולא יעברנו ונורא  
מלוטש כדי שישפיע מזותו ויאצ'ל על  
זולתו . ומה אכאר תולח' החקלא הראשי  
והם הגלגלים . דעתה הגלגלים הם על דרך  
כל גמץ . חסן האחים גלילים קתנים  
שאינם

הצפוניות וצפן מזינה אנחלום . ונפל בו  
גמורה ובלחה ופאנט אל באמא ביבזואו  
ומางנו וקטן מהינך אל-אקדאלבת' אשר  
על דרום ואורך הקורק יאנטומטב' ה'  
הנוף הזה ר' ב' מיל' . והיים קאהרה בו  
ט' אשען .

**הנוף החשייע'** ב' סט' מז'ה  
מצפון אונגו ז'

ומางנו וילד על עפק אמוץ' אעל גונאן  
ויחתוך ארץ אל צאלקה ויבלה לאם  
המערב ואין בו מדינות קפושטונטונגרא  
ונוף דיפיס פירושה הם הר' שלג . וכפוה  
וארץ אשכני . וקצתו קהומי נפל  
בקירוב מצפונה עפקל אנטזען באוז אל לאו  
ונפל קאהו האנטזען גאנפן קאהו ארץ אל  
זקאלבה ורוחב הנוף הזה קפא מלך .  
העם הארץ בו הוא מלו' שעעה .

נמצא מסך המילין שלם תלקו' חכמא  
המחקר כל היישוב' הם אלפיים ומאותים  
ועשרות ושלש מילין . והשכנים על  
קו השווה אשר באדרץ-שרשכמי' באזור  
והוא אדר הארץ-שהאט' פרראש' הגמאות  
עה סוף תבער' טיק' וחלילה שניין להם  
לעלום ואין האדר מושפע על השמי בכל  
ימות השנה . וחותטם אטא'גה שאומר .  
זע-כי יש בركיע אופן מוקה אל א  
אמצעיתו והוא רחוק פט'חה אחד משנן  
הគוטבים שבארה' למעליה תשעים מעלה  
שם מתקצת חלקי' הרקיע ועל אופן זה  
נמדדת הקפתה הניגר וליו' היא נקבעת  
נקודת אמצעית המזוח' ונקודת אמצעית  
המערב אבן אט'א-נקודת ראש טלה  
וראש מאוני' ושקיעת' . וחוופן הזה  
מיישר היום ספנ' שהיטוכבים תחת' האופן  
זהה והוא סובב כגד' ראשם ממצא במקומות  
ההוא היום וחלילה שניין לעולם לא יפוחות  
ולא יוסוף . ווכמי' המתקר קרא לאופן  
זה אופן המיטור' . הנה ביארי' יישוב

הארץ רלן יש לכל אחד מהם שבל בפנוי עצמו שמניע אותו ומשפיעו נפש מושוכת לוחש הפעלה ביחס המתחדש מהם עליון בתנועות ואורם . ומספר המגעים כמספר המתגענים והם קצרים מדרגה לעלה מקזרים ובפני תנועות היא נצחית ראייה שהייה המגע להם יש לו כך שאנו לו תכלית ומפני זה צריך שיש לה המנייעים עצם שאנו גוף ולא כה בנק אבל נברל . ומפני שיש תחת כל תנועה כללית תנועות חלקיות אחרות כמו תנועת גלגל ההקפה ותנועת גלגל היוצא מהרכז . ותנועת גלגל הנושא ואלו כלם הם תחת החכו הבלתי למכוב . כן יש תחת הראשית כל עצם נבדל מהכללים עצמים נבדלים הם נאצלו מן השבל והוא והם נמנין עמו אחד . ולכן יתגעו הניגלים תמיד על האצר שיתגעו המשמע אל המשפיעו והוחשק למי שייחשך בו להשיג שלימות האפשר להשיגנו ממנו וזה היא התכלית בתנועות ועליהם רמזו שלמה באמירות עמדו עשה כסף וככפ' גזר מוכוק כמו נכספה וגם כלת נפש רצה לומר שהם נכספים בסבוכם להציג רצון קומו וهم מעהיגים העולם השפל ופועלים בו כל הפעלו הנעשה בו בכח הבא להם מיארס יתרך על ידי השכלים האלה כמו שאבאר ומאלה תשעת הניגלים הנזולים השכעה מהם נקראים גלגלי וכוכבי לכת . וסדר שבע הניגלים האלה ממעלה למטה היא שצם הנכל והם שבתי ארך מארדים מהמת גונה וכוכב לבנה .

**הגלל הראשון** הקרוב אליו הוא הקטן שבכוכבים ?

והוא גלגל לבנה שהוא גלגל היה . וטבעו ממוקד אין קו לחום . וצורת גופה כדור והוא מעבה ושורה הלק אין בו אורה כי אם מה שמקבל מה着他ם כמו שאבאר

שביל

שאין מקופין את הארץ כלל ר' שהארץ אינה כובעה בקרב שום אחד מהם אלא כל אחד ואחר מהו קבע במוקמו הראי לו מתחלל עובי גלגל אחד נдол שמקוף את הארץ כחלק ממנו . והגמל והקטן הזה יקרה ניגל ההקפה או עיגול על עיגול ומו הוא המכוב תקווע כד' שיטיגל גלו וירוץ על קטפיו הולך ונוטע המכוב החוא סביב מרכו גלגל ההקפה . וזה כי כמו שהוא הגמל הנושא לא גלגל ההקפה נסוע בגלגל ההקפה ומყיב בו את הערים כמו שאבאר כן גלגל ההקפה הזה גם הוא מתגלגל על עצמו ומוקומו שהוא קבוע בו הולך וסובב סביב מרכו על שני קטפיו ובריוו מתגלגל במוכב ההוא התקוע בו הולך ונוטע בו שם' והמין השני הם ניגלים אחרים שמקופין את הארץ מכל עבריה אבל אין שם אחד מהן חוק סביב מרכה אלא סביב מרכו אחר שהוא יוצא ממרכזי הארץ ורחוק ממנה לצד אחד ' והגמל הזה נקרא גלגל הנושא לפי שהוא נושא גלגל ההקפה כי דוא חוק בעבו . ומהין שלישי הם הניגלים אשר הם גוזלים ועוזים שככל אחד מהם חזואן חוק סביב מרכו הארץ זולתי גלגל השתש והם כלם מלווין זה תוך זה כאשר יהיה האפן בתקן האפן והארץ קבוע באמציאות כמו שביארתי למעלה נמצאו שמרבים והוא מרכזו העולם . והניגלים הניגלים מופיעים למשחה השמונה מהם מסבכין מופיעים למשחה אחד מתון מזודה ואחד מחר ' והחשיעי מסבכין מזודה לערב פעם אחת בכלו י' ומכירה לשמונה הניגלים פלט לשוב עמו הפק תנועות חטבויות במושבআ . ולפי שלבל אחד מלאה הניגלים נמצאת הנעה משוג' מהבוי ר' כל שכט אשר מהו יתגעו לסדר ותכלית אלה רסוד יתגלת שיתגעו לו והאחד

**הגלגל השני** הוא גלגול הכוכב הנקרא דרך פרט כוכב' ובילשון ערבית נקרא עטהדר'. וטבעו קר והוא קרן מכל צבא השמים כי הוא כדי חלק אחד מאלף הארץ' והוא מופיע והפה את מעירב למשורה בעשרה חזישים' ועל ידו הוא פועל הבורא יברך בעולם כה חכמה ואלו וקרוק הלשון וצחותו ושבושה הלשון ובבלוי וקובץ מטהן ומיטמן ומימי מסחר ומעשה תול ועסקי והיות והקמצז והפזרו' ומחלקות המלכות של כוכב זה הם התאים ובאותה: והפטין כתוב'.

**הגלגל השלישי** הוא שמה כוכב הנקר' נגה' ובילשון ערבית אל זהה' וטבעו קר' ולה והוא כדי חלק אחד ששה ושלשים מנוף הארץ' ומופיע הקפה את ממערב לאחת מההערת העשרה חדש' . ועל ידו פועל הבורא יברך בעולם השקט ושלוה ומימי זבר' וצירות ורננים וקיים מצחליות היפות והתמים וכן אערורו כל תופש כנור ועוגם לשימוש ולהתחלל והרחבת הלב וטහרת העינים ושימים זכים והארץ אלה ושם בהיות כל הלבות מתעוררין לנבל וכנור תוף ומהול ומהינ' יעוגב וכן בכל מי שמה' והארה' ומקטר' רועה בפרי' . ומחלקות המזלו' לכוכב זה הם מגן' יושר והם נב' ש**הגלגל הרביעי** הוא גלגול המשמש שבנו גופה גדולה מכל צבא השמים כי הוא גדול מנוף הארץ' מאה ותשעים פעם' . ומישלים הקפה את בשתה' וס' ורבייע כמו שאבאר בשביל הרכבעי בעש' . וכן יתחשבו ימי' יומדיים ועתים קביעות ושתות וחוות' והוא עומד באמצע מכוב' לכת' כי שבתי' צדק ומאדים למלחת ממנה נקראים כוכבים עליונים' . זנוגה בוכב' ולבנה אשר למטה ממנה נקראים מכבב' תחתונים' והוא כן כד' טבעו' .

שישפי'

בשביל הרביעי' . גם שם אבאר אין הוא מחלמו ובכופה זמן' . וגופו והוא כרי הלק אחד מט' ושלישי' מנוף הארץ' . ודע כי לכל אחר מלאה שבעה כוכבי' לבת נמצא כחות ידועות שפועלים בעליונים ולא שהכוכבים פועלים מעצמן חלייה' וחת' אמנים בוראמ יתריך פועל באמציאות בכח שנוץ' להם על ידי השכלים שביארתי למעלה' . והכל בהלוכם על יב' מזרות שאבאר לפנים שהם בת' אלה השבעה כוכבי' שלב אחד מלאה המכוכבים הוא מלך בפני עצמו ומימה ורואה בニアיר עירין' . ועל ידי' הכוכב שנגן' הזה רצין' לומר על ידי' כוכב לבנה פועל הבורא יברך כה ממשלה ועבורות ובכח חכם' וסכלות ובה תחנן' והכיעוד' . גם גלי הים בהמלא' כי הוא נתה לכוכב זה התהותנים' . ומחיקות מהמזלות לכוכב זה הוא מול אחד והוא סרטן' . והפטין' ל' . ובקימיותה והגלגל סמוך ודקוק בו' הו' יסוד האש והוא זך בעדכו לאיר הסמוך' לו' . ודרת אלאכטדר הוא שהאיש ההיא אינה כמו האש הנמצאת אצלנו לפי' שזו שרופת ופסדרת ואותה עשו'ה' הו' . ואינה שרופת והיא אש בכח ולא בפועל ויאמר עלי' . וול' זאת הנמצא' אצלנו אש בשותפות השם בלבד' . ובן רشد כתוב שבזה הוא שרוף כי היסדר ראוי להיות באיכותו על הכללית מה שאפשר ולא ומצaddrם גיע עלי' באות' איקות שנציריה באותו היסדר הלך לא' מצ' דבר יותר חם ויבש ושורף כמו היסדר' ועליו אמר הכתוב שם האחד פישן' והוא ונגן' יסוד האיד אמר ושם הנטר' החשי' ניחוץ הוא הסובב כי שניהם סובבים זהן' מקיפין' הימים והעפר' . אמנים על המ' אמר הולך ועל העפר שהיא' . נחה לא אמר הולך ולא סובב לפי' שהוא שוכן בטבעו' .

אם לעודר לבך' והוא מוחש הזרעים  
ברנוכה וגונה מזון לנפש רעבה ומחלקות  
המחלות של כוכב זה הם קשת ורגים וחש'י  
צ'ך'.

**הגלגול השביעי** הוא שבו כוכב שבתו  
ובלשון ערבית נקל אל  
זהל' וטבעו ישב גונטה אל הקור כי כל  
מיין קrhoת קריות מושלת בו' והוא גדול

מנוף הארץ כמו תשעים ואחד פעמים.  
והוא המתוון והכבד בתגונתו יורם מלאה  
שבעה וכוכב בנתה זה לא' שמה שיש מהם  
יתיר קרוב לגלגל העליון והוא הכה המגש  
אליו מאתנו הנוף הראשון המונענו יותר  
חזק ר' לה היה המונע מנטנותו הפרטית  
שה' הלוּקָגְנוּתַדְלֵי יְהֹרָ וְמָה שְׁנָהָרָהָק  
ימור מהיר מכובן זהה ונלא שבתי הוא יותר

מתבונש בתגונתו עד שאינו משלים  
ה Kapoor כי אם בשלשים שנה פורת מ' ים  
על ידו פועל הבורא יתברך בעולם הנבורה  
הענק' והמושלה ומשפט ונקמה ומלחה  
ובוה ובשי וערב וטלול מלכיות ועקרות  
ארצאות ומחלקות חמוץות אשר להז הכוכב  
הם גדי ודילוי והסימן ש'ג'. אלה הם שבעה  
כוכבי לכת ונקראו כן לפ' ישכל אחד מהם  
נמציא מהלך ידו ניכר כלפי מזרחה ואינו כן  
לזהו ר' שהה מחר בהמלחו יותר מזיה  
זהה הוא מזוין בו יותר מזה ומוגמת פניו כלם  
במהלך זהה ועבר פניהם הוא לא' זגד מזיה  
כוכב שביארתא'. עוד קוראים לא'לה שבעת  
הכוכבים בכוכבים נבוכים מפני שם הלבטים  
פעם לפנים פעם לאחרו נארם שהוא נבו'ך  
בארץ' ושבעה מקרים שבארץ הם נבו'ך

אליה השבעה בכוכבים ביאז הכם לר'יח'.  
וככפ' ח' למוכב והנasha לתגונה וזהוב  
לשמש והברול לא'זך והעופרת לשבי'.  
והכדר למאדים' ושאר המקומות שאינם  
ידועים מספרם הם נבוגר הכוכבים הקיימים  
שם

шибיע מאוין ואיציל לעליון' ולהתנותם  
כארד' וכל אחד מאלה הגלגלים מרכזם  
העולם רצוני לומר כי אוד עמוד על  
מרכז' ומרכז' הארץ'. אמנס זה הגלגל  
שהוא גלגל הימה איןנו כן אלא מרכז'

הוא יוצא מעט מהקן והוא לציד דרום ועל  
ידו פועל הבורא יתברך בעולם נפלאות  
המים רעים בשלום ומבקשת ההימה' ו  
והעונה ונכח ממשלה ומילכו' גודולה מעלה  
ומוריד בונה והורס ומוציא תשועה למלכים  
וכח שרים וughters ומושלים לטוב ולמוות  
ומחלקו' המחולות לזה כוכב חימה מז' אדר  
ונקרא אריה והסימן הא':

**הגלגול החמישי'** הוא שבו כוכב  
מאדים' ובראשון  
ערב אל מריך' וטבעו דם וביש מאדים  
ובעיר בתינויו סמוך לכוכב חמה והואפו' הוּא  
במי שליש מז' הארץ' ומשלים הקפ' אהת  
בשנים פhort ר' יומ', ועל ידו מעניש  
הבראה יתברך על' בריותי במקות והרג  
ואביך' וגעים פצע ורבורה ושרפה אש  
ובצורות וכל מני מכות רעות כי ה'ז' הויל'  
אחריך ומלהימה לעקרו מדינות וערים  
ורוביל פריד בין' האחים כי רגלו' לרע' יוציא  
וימחו' לשפק דם' ומחלקות המולות של  
כוכב זה הם טלה ועקלב והסימן מט'ע:

**הגלגול השישי'** הוא שבוכב אדק  
ובלשון ערבית משתרע  
ויעז כי הוא מתווך בין' שבתי' שהוא קד  
ומאדירים שהוא דם'. לכן הוא זה צרך דם  
ולח דומו ממאדים' ולהחותו משבתי'. והוא  
בדול מנוף הארץ' כמו שמונים ואחת פעם'  
ומשלים הקפ' אהת בשיטים עשרה שנה  
פרהו' לה' יומ'. ועל ידו פועל הבורא יתברך  
בעולם צדקה וחווים יוושר ואחבה והבראה  
ומשבתי' האיכה והמריבה ומעוור הלבטים  
לטעה הטוב והז'ור בירושה לא' להחיות  
יתברך פריה' למעשה הטוב או להפכו כי

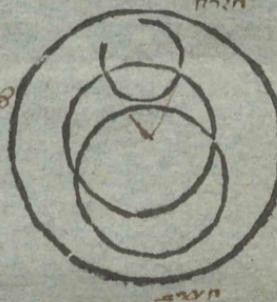
ואחר שבעזר צפונן נקראים ראש תלי' וונבו  
האחד שבמערבה נקר' ראש והאחר שבמזרחה  
זוב וקראוו תלי' או תנין לפי' שהוא הולך  
בצורתו שבאמצעו הוא דחוב והורך ומזר אל  
שתי הנקודות כאשר תורה בזאת האורה  
שציריה' והוא זכרנו כל אחד מאללה הששת  
כוכבים לאלה השלשה הנגליים שביארת  
לפי' שאם לא היה לכל אחד מהם משה  
ונושא איזי היה בכל חדש היה קדנות  
המשמש ובכל חצי חדש היה קדנות היה  
כ' בחודשיה היה לפניה החמה ובמלוא  
היתה גנדה בצל מרכז הארץ' והוא הדין  
בשאר חמשה כוכבי לכת' וועוד הזכינו  
הכמי המחק ארלה שלישת הנגליים בכל  
אחד מששית גלגול' נבוכה כמו' שביארת  
לפי' שראו תנועתם מבולבלת כי במקי' אחד  
מוגבל יראה לכל אחד מהם תנועתו מוגברת  
ובאותו מקום עצמו תראה מתארחת ולכך  
הנינו להם ונגל הרקע שהrangle הענוה הוכוב בו  
בסבוב שהוא ובגלגל יוצא הוון למרכז נושא  
אוותו ולכן במוקם שסבבו שוה הנעווה  
תורה בלתי שוה כי הנגלגל שהוא נושא :

### גלגל השטני מרשות הנגליים

שביארתי' הוא  
המקיף בגלגל שבתי' וטמוך לו ונקר' גלגול  
המולות' וכל כוכבי הרקיע הקבועים  
שאין להם מספר הם קבוע' במקומותם  
הגלגל' ונקראים הכוכבים הקיימים לפי'  
שם כוכבים לעולם אוთו הרחוק שבנינהם  
ולא ישתנה אף על פי' שיש לכללים יחד  
הנעווה' והנעוואת אינה בעצם רצוני' לוט'  
שמקרוין' גוף השמים אך הם מתגעגעים  
במקורה כמסמר בספינה ולפי' שאין להם  
תנועה בעצם אלא שהם קשו' בcordoria'  
כאלו הם חלק מהגלגל לפיכ' אין להם קול'  
והסבה בזוב שיראה בכוכבים איזו כי אם  
האויר בשיתולב בקיוב מפרק' אותו  
הכוכב

שהם בגלגל השמייני כמו' שאבא'ר'  
וזע כי בקרב עובי כל אחד מגנלי' אלה  
שבעה כוכבי לכת' זולתי גלגול חמה רצוני'  
ולומר ששת הכוכבים הנוציאים יש קביעות  
בגלגל עובי גלגוליהם שני מיני גלגלי' אחריו'  
ההקפה או נקר' נומה לפ' שהוא נומה  
דצפון והשני נקר' גלגול ההקפה או עוויל  
על עיגול'. אבל הגלגל הנдол שביארת'  
שערכו מרכז העולם נקר' משה אמר' מען  
שיש לכל כוכב' מהשזה שביארתי' ג'  
גלגלים כאשר תורה בזאת האורה'

ח'ג'ה



ה'ג'ה

וציר העוויל רקטן והוא ברורizo של הנושא  
ולכך אם המשוק שני קווים ממרכז העולם  
שקו האחד נוע בעוויל רקטן מצד מזרח  
והשני מצד מערב נקודות הנגיעה שבزمור  
נקראת עמידה ראשונה והנקרה השניה  
שבמעריך נקראת עמידה שנייה וכשהכוכב  
באה משמי' המיקומות נקי' עומד וכשהכוכב  
בחילק העליון של העיגול רקטן נקר'  
עהיר'. וברילק ההחthon בין שני הקיימים  
נקרא שוכב ר'ל הלוך אהרוןית שה' מהיר  
לרוין והירה מפני שהוא מהיר לרוין אין  
שיך בו עמידה ומחריות ושובבות כמו  
בחמזה כוכבי נבוכה'. ומקום דבוק שני  
ה滚球ים משה ונטשא האחד שבצד דרום

קדאות ז' שמש א' לירח ' א' אוחז עיגול  
 המלות הנוטה לעדר צפון שבוי ששה צירו'  
 טשא' פ' א' נקרא א' חילק האפוני וההלה מז'  
 מעקנו' א' נקרא חילק דרום' א' זבל ח' חביבם  
 בחסכחה א' ת' ۲۸ לשות ראש מז' טלה  
 טהווא' במשן ולקרתו רаш המלות ר' ל'  
 שטמם יתחולו' למזהם על הסדר האמור.  
 עם היהות שהגמל גול עגול וכל עגול און לו  
 החשיה אונגה מגוארו וראשון עין כי' ב'  
 בראשיתו' נסוק האור על הלילה כמו  
 שאבאר חילק כל מול לשישי' מעלה וכל  
 מעלה לשלשים חילק צל חילק ל' שנ' זבל  
 שנ' ל' שלישי' וכל שלישי' ל' רביעים'  
 וכל רביעי' ל' חמישים' וכל חמיש' ל' ט'  
 ששים' נבל ששי' לששים' שביעים' וכל  
 שביעי' ל' שמינים' ודקדו' בכל זה  
 החשבון כדי לאחסן מזה הגמל ברקוק  
 זבלין כמה הוא מהלך המשמש בגמלנו  
 ואירוע בנגליו בחריש ובוים ובשעה כמו  
 שאבאר בשביל הרבייע בע' זם לאלה  
 המלות הסדריות בזה הגמל הם נחשבין  
 פרקי' שנות החמה ותקופותיה כי בהניע  
 מרכז הארץ עיל פי' מסכמת המזוחית לתנות  
 זכה נקודות ראש מז' טלה ממנה ישיא  
 ראש המלות און גיע העם בכל מקומות  
 הארץ להיוון שוה במוריו ללילה והרגע  
 זהה מזמג' השג' הוא שבולי' חכם הוכן'  
 יקרואה רוע' השואת הקץ' ובעל מלאת  
 העבר וקאה' תקופה נסן לפ' שבוב  
 השג' אה' האזקה' הזאת גופלה בחדרש  
 גיט' און' הו' ס' י' הקור ותולה זמן' הקץ'  
 ועל שם שהחמה מקט המלות נקראת  
 תקופה בעין הק' את העיר' וכן וג האסף  
 תקופה השנייה שעניין כתשטיים החמה  
 הקופה אשר לה נחשתה השנה. וכנהע  
 מרכז החמה לחנות נכתה ראש מז' סרטן  
 מחרם ר' מהמיזות הקבועים און' גיש' חום  
 בכל מקום' מהקליט' לחיל'ת אדר' א' הלה  
 ז' א' ז' לתכלית

העולם ולהשתחוות עמו לפני יוצאו בכל  
ימים וזהו שאמר הכתוב וצבא השמים לך  
משאותם המשל בה לירחיהם שמתגלוין  
במזרחה למערב ובמה נמלת שחולבת מ-  
מערבה למדרום הפלג הנען דרייס חנה  
שעם היו שדריוס פלגיון לנמלת הדיא  
להתגלל מזרחה למערב אמן לא תנייה  
הנמלת לילד הלו' הרצוי ממערב למזרחה  
וחאת התנוועה יאמר בה הלו' ולא ננד כי  
בי אין לחנות הענולות ננד לפ' שאין  
כגנדה התנוועה היישרה וכל שכן שאין  
כגנדה התנוועה אחרת עגולית ואך על פי  
שהאתה מן המזרחה למערב והאחר ממערב  
למזרחה אין זה ננד' וודע כי אין כל כדור  
הארץ יצא זה הגלגל העליון שום שיורט  
ולא שום ערך וזה מעוצם קטנותה אצל רוב  
גדלו עד שהיא כולו נחשבת אצלו כמו  
נקודות מרכז הענולות או מרכז הכדור אצל  
ההקלף וכאשר בקרו המכמי הticks במקורות  
על עצם נטה' מצאו שאורך בריוו שהוא  
ברית העולם הוא עתר ממחרך ארבע עשר  
אלף שנה לימי המילקי-הביבוני לארם שהוא  
ארבע עשר מילין בכל יומס ועתה זאת ומשוכנס'  
מייל אורך הברית זהה ומספר המכילין שיש  
בגלגל המישור ונמצא כך תרע עזם חיל  
הגולם העליון ובור' הד הזוק' שמגלגלת  
אתותם יריד כפי המזרץ העצומה שביאתוי  
שאמ תחשוב בה תרא כי יתר מהילד אלף  
ושמונ' מאו שנה היא מזרע כל נקוד' ונקוד'  
מגלגל המכמי של שעה אחת' קרק ארכטנו  
הגולם הרשייע' קראנוו גיגל החקק מפפי  
שאי בו שום בוכב ולמן איינו נרגש ולא נגרע  
שעירו נלו כל אלא רשבל הוא שמו אלה  
ומעיר עלי' אמן לא השנוו טמוני אלא  
שנתה עקמימותו בלבך ואין להרהור ולהתhot  
במחשכה כמה' הוא עבוי או בענין' שטח  
בגנינוו ומה יש והוא לו כי אין כה בדעת  
האד' להשיגו' ובאהרן זקרו המכמי ה\_ticks  
בחטמתם

להכלית קטנותה' ... והרגע הזה יקראו  
חכמי ה\_ticks היפוך החום לפי שאו תרתקוף  
זהם ובסב את פניה מצוץ ותשומם להביט  
אל רום' ובבעל מלאכת העיבור יקראו  
תקופת תמה' לפי שברוב השנים נפלת  
התקופה הזאת בחודש תמה' ואן הוא סוף  
מי הקי' ותחלת מי החום' ... ובהגע  
מרכז החמה להנחת נכח ראש מול מאנים  
מהם איז' גיעו חיים בכל מקום להיוותשו  
לليل' וחרנע זהה יקראו המכמי ה\_ticks  
רע השואת ההורף' ובבעל מלאכת העיבור  
יקראו תקופה תשורי' לפי שברוב השנים  
היא נפלת התקופה הזאת בחדש תשורי'  
ואן הו א סוף מי החום ותחלת מי ההורף'.  
ובהגע מרenco החמה להנחת ראש מול גני  
או' תרתקוף החמה שנייה ובסב את פניה  
להביט אל צפון' והרגע הזה יקראו המכמי  
ה\_ticks היעז הקור בעל' מלאכת העיבור  
יקראו תקופה בטבת לפי שברוב השנים  
היא נפלת התקופה הזאת בחדש בטבת ואן  
הוא סוף מי ההורף ותחלת מי הקור' ...  
ודע כי הגלגל השמייני הזה הוא מגלגל  
על קטבי בלאי המזרחה בכוכבות וכמה כפו  
מעלה אתה בכדי מאה שנה עד שישלים  
הקפה אותה על סדר המזלות כמו ששה  
ושלש אם אלף שנה לדעת תלמי' ... ולדע  
אל בתאי בקרוב מארבעה ושערים אלף  
שנה אם היה העולם עומד זה הזמן':  
**הגולם החשייע'** הוא גיגול והעלין  
שגבנגלי' ונקר' שמי'  
השםים כמאמר שלמה הנה השמים ושם  
השםים לא יכולך או חכמי ה\_ticks  
קראו גיגל הימי' לפי שעיל פוי ריה רוי  
והלילה כי הוא מקיף העולם פעם בכל יומס  
מזרחה במווצה בה ועצומה סביך מרכזו  
שזה מארכין ונושא בתקו' כל הגלגל'  
ורוכביהם והמשה והירח וכל צבאו השם  
מכביריהם לחייב' עמו בטרו צתו כה להקיף

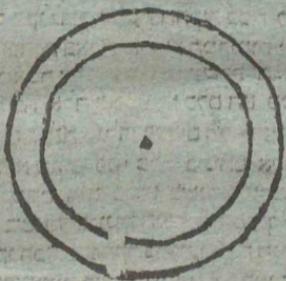
ודע כי גוף הנגלגלו א' אפשר בו שיקבל רמות  
ואפשר שיראה עמו הזרות בליה בαιור  
אדמי' ומותאים לשונו מינורמת והאעכבר  
האו' הנקר לו מקרוון הלייה או מפמי' שנוי  
איכוח האיר הגופל עלי' לפי שיפול עלי'ו  
בישור ר' לבנהוות האיר אובהורה וולתו  
מהזורות' ז' ווב הדרכות נראים באיר  
הוואדום לפי' טיה הדרמו' עש' מפני' עירוב  
הומו' המא' עם השווארו והגדמא' בראיאת  
האי' אדים בצד מז' בקבור וח' עמו' השחר  
והמשם וראה אומה בזוק החום לפי'  
שיטיר בינו' ובינה הבעל הר' היבש'.

### השبيل הרביעי בביואר גלגולים

המשיח והירוח  
זה השם וירוח  
זה השם ז' וירוח  
ביום הרכיע השמי' וככל במאור' המשמש  
מאותות ברקיע השמי' וככל במאור' המשמש  
והירוח ואשר כוכב הרקיע' וכבר נבראו ביום  
ראשון כשם' הא' או' לא' שהחתיין הכתו'  
בזכריהם עד שריאת היבשה כדי' שתהא  
הועלות ניכרת כאמר' להאר' על הארץ' .  
ודע כי הסכימו החכמים כלו' בכנה באול  
נברא העולם נמציא שיש לריאה אל תחש  
ומו' נבר' אדם הא' זרבוביע' נמלחו המא/or/  
והשמש תלחה במצרים והלבן' במערב בגדלה  
הלילה שכאורה שע' רגילה חמה לבא  
וגם באות' שע' רגילה לבנה לזרחה בתחלת  
דוחשה ומשמו' חמה ולבנה ייחד בערבב'א  
מחנית הלילה עד סוף תע' שע' ותר' מב'  
הקל' ווא' קטנה הלבן' באורה שע' שהם  
במלואם כאמר' ר' ל' כל מעשה בראשית  
בקומתין במלואם נבראו זה' בנו' שע' ביו'  
כ' בחמש עשרה בחודש באותה שע' . ש'  
שהלבנה מלאה אז לפעמים חמה במזוזה  
ולבנה במערב וחו' ברטו' שנחלו' ברקיע' ואז  
קטרנה הלבן' אמרה א' אפש' לשני מלכים  
שישמשו' בכתר אחר ואמר לה הב' לכ'  
ומעת' את עצמך ואורו המעוות' הו' שהא'  
מתפעת' מטו' בהרשות' ולמטה וכלה ע' .  
כהות השער' וחותרת מתחדשת בט' האות'

שזכרים ותפקידם העצמה ומצאו כי עוד  
יש ניגל עשרי היה קדש וקראוו ניגל  
הascal והוא scl הפועל' . ונראה ערבית  
באחים סלו' לhocב בערכות בית' שמ' ו' וה' ז'  
כדרוי' כדרוי' גלגולים והוא נברא' כמותם  
ולא השינוי בו' יותר' . ובו' אירו' באותיהם  
השליחות שאז' נז' נז' לא' שום מרחק  
ולא החקשנותו ולא' שי' עוז' מה' ז' גלגול  
ההוא אבל הוכחו באותיהם והראו שאין  
לו חוץ כל' וזה דבר מופלא' שאין דעהינו  
יכול לעמוד עלי' . ولكن אסרו' ר' ל' לשאל  
או להרהר מה' למעלה ומה' למטה ודרשו  
מה כתוב שאמר' ולמקצת החסמים ועד קצה  
החסמים ז' ואמר' מפקaza החסמים ועד קצה  
החסמים אתה' שואל ז' וא' אתה' שואל מה'  
למעלה מה' למטה מה' לפנים ומה' לאחור' .  
נאום המכבי' הנה ביארתי עתה מק' הובל  
למניעת החקירה כמה' למעלה ומה' למטה  
וכתילת זה הנריב ביארתי' מוק' גובל  
מניעת החקירה במה' לפנים ובסוף הספר  
אבל מוק' גובל מניעת החקיר' במה' לאחור'  
בע' . והנה באלה ששית המכניות יתבאר  
כל' המאמר' . ודע כי עשרה גלגולים  
הגוריים האלה שביארתי' כלם לה' פסוקים  
וזבקו' זה לה' גנדי' בצלם ר' לא' שאן' שום  
דוח' ולא' מקום פניו' כל' בינו'ם אלא' כל  
עלין מדם הוא' פוגש בשטח עקמיו'ו  
ונגע' בשטח' גבוניות היזהו'ן הסמוך לו' .  
וניהלו' חכמי' המקה' בטענו' אלה' הגלגולים  
אם' משמי'ים' קול' בטענו'ם אם' לא' .  
יש מי' שכח' כי' תנועת הגלגולים כolidים  
קלוות נראות עצומות מאיד והיתה ראיות  
על זה אמר' שהגרים הקטנים אשר אנתנו  
בשיטנו'ע' תנועה ממדות' ישמע' להם  
קעקו' עצם' ואצלול' מרעד כל' שכ' גרמי'  
השמש ווירוח והכוכבים' לפי מה' שהם מן  
העולם והמהירות אל' מירב' ריחוקם ממנה  
לא' נשבעים' א' אמר' ארכטו' ימאז'ה' וביאר  
שאן' קול' להם כאשר ביאר בספרו' בשם'

הימים וחותמות ביחסות הארץ ווסרינג  
בחרסונו' צאל החשוב שיש חם  
בשמש ולא קור בירח על שבא מחק זו חם  
המלך היליה חיליה בטה איזהו מוכבב  
הרבעת מתי סבת הפסדים ואנו נון כי חם  
עמדו קיימיש לאוזים יושגנו לחים העפין/  
ומזחם באמאלאום יושגנו לחים העפין/  
וחזרינו הכתוב כי עם אצטשלח נבראים  
לחאי עיל הארץ' והנה אבא רגלה השמש  
ובחלכם' גולגי הירוח מהלכם' וקדחת  
השמש' וקדרות הירוח' רע שיל' לשמש  
שפוי גולגים כורות כל אחד מכם מקף  
השנ' מהו הסובב בגולגי השמש' והוא  
גוף כדור' יסוב אותו טמי טהרים שים  
ברובם ברוך הבדואו והאפרך האעם גוע  
ובמניהם בקערית גולגי פארים של מעלה  
שפנווחשתה החתחן יע בגוננות גולן  
ונגה ונקרה זה הגלן הפטוש שעיל  
בנ' הסוב האעלת הנמשת ברגל המלוד



ונקרה נס כה הגלן הכללי לגולגי השמש  
והחלק השני נבדל מזחראשו והוא גוף  
עגול יסוב אורו שני טהרים שום מרום  
מרכז העולה והו צלמרכו העול גע בטטה  
העליק שטה גונינוו לרשות גולן  
הפטוש בקערית על נקודה משפט בינה  
ונקרה זה הגלן הוגמה גולן הייע' המרכז  
בנ' הסוב האעלת הנמשת ברגל המלוד

באטר

עד שלוחת קרכובה מעילאי' או תחניפה  
לא וורה הלבנה עה שבא אדם בראשו  
וקדרה ביום שנברא בת' שעת בו' ולכז  
צריך לקדשא בבל' החשין' נאורי טקדייש  
החדש איזן לוכד' שרואה תלמזה זאמ' נא  
נולדה שש' שאוז' קדרם האמאב' סוף פק'  
דראש השנה כ' שעני' מכתם' קדרה האתמי  
סרי מעיק' אושיז' מחרות' "גאנט' שמיליה  
ראשון היה בסוף' שקה' שמה של יום' שני'  
ההינו וו' ואכל הכתוב על טמי' המאהו'  
וכוכבי הרקיע שנבראו להבדיל' בין ימים  
ובין הלילה לפי' של' די' מסיבת' דזקע'  
ונסיעתו מהם ניכרי' הו' וויליל' אטב' חסן  
זה מה' האילו והשמש הס מזוריין בלילה  
ימים והירח והכוכבים הם מזוריין בלילה  
וענן לאות' זה א' כלו אמר ליטין' כטב'  
איט על דרגו' באתות' כי אלמל' הא' חס' לא  
ה' יטו' מכירין חליך הרקע' ולא' מירנישק' בו  
כל' ואם' למועדים כלומר לפרק' מלשון  
למועד אשר עדו הויא וועל' דיחס' ר' על  
ידי' איזצ'ן גולגיהם' נסיעתם' בהם' מוא  
מיה' קוזמן לפיקס' וולעתים' ווועיס' ובן  
לימס' ושיטס' כמס' מעין' ואחרי' בן' חורלו  
הכטוב זדר' על השמש' והווח' ברט' לפ'  
גדר' מעלהם' זלכן אמר את שני' המאות  
הגוזלים' כי' רח' גודלים' בערך' המכוב' זלכן  
בחט' להאי' על' האין' לפי' שאמ' כבר  
שנבראו למישול' בו' זבליה' והע' חט' משל' ה  
האדר' אוד' מבל' הא' והו' שיש' כוכבים  
שיש' להם' ממש' בום' כמו' השמש' וודק'  
ושבט' ' ויש' שטוטlein' בלילה' והם' הירח  
ומארים ומונז' אומכ' זלכן' הווח' לנו' שיט'  
לשמש' ולוד' מיש' זלה' מנאץ' בטענו' אשר  
ויליד' בה' ומשל'ה בחז'ה ובפאסה' בבל  
הטפל' ב' הטעש' בטע' שלחו' זמיה' ז  
ויליד' ונדל' בכל' האחים' וויבש' ז' וויה'  
בטע' שטוטlein' מושל' בכל' האחים' וויקיס' זלכן  
יעירה' כמעין' וט' ובט' וודא' על' זה' חט' פט'  
ז' ז'

מנקודות שלולה נראית כאלו היא עולה  
ומתרחקה מן הארץ ונראית מחרכית. מ-  
מן רצוחה עד שה' מרקה מנקוד' טלית'  
א' חלקיים והיא נראית בכאן שנייה במלוכה  
השורה ובמרוק' הבינו מן הארץ ובגלויה  
מצה הנקודה החאת נראית מוטפה בעילתה  
ונזרחות את גדרה ממולך השולח עד  
שהיא מגעת אל' גקדות רום ובראה אשר  
הזהילה ממנה ללבוב'. והענינים אשר  
הם מתחלפים עליה במולכו הם שלוש  
ענינים ומראה מעשיה ואתנו בבני הארץ  
מתחלף בבל-ענין ענין'. הראשון מן  
הענינים הוא בשתי' במלך השוה והמרתק  
הביבון' והשני כושא' במלך הנטינות  
ובמרתק תקאה' . והשלישי' הוא מהלך  
המrixיות והמרתק הקרוב'. וווע כי לשמש  
שלש הנענות האחת תנווע הגelog הממושל  
בסיב' ברונו העולים על כור המולות שוזא  
מן צערם ערל' למזרחה על שי קטמי' גבנ' קטבי'  
וגנגן המולות בהנעוט גליג' המולות הוא  
גelog הקופטים והוא הרגנע' הכהה שכך'יף  
העלים כלומר אל' שנינה' . נמצא בפאה  
שנה' מעליה אורת ובכל יום ולילו עמו' נט'  
דקים בקרוב'. ויתנווע גelog' היוצא  
בתנוועתו ונקרת זאת התנוועה הנגע' הנוועה  
ובבלשן ערב אל' אונ'. וקהלת בראש  
טליה והוא הזמן הממושע בין דקרו והרים  
והוא זמן האביב'. והתנוועה השנית היא  
הנעוט גelog' היוצא המרכז הרץ' למרכזי  
העלים והוא בשטה גelog' הממושל שהוא  
כנד' גelog' המולות לא' יטה' מעליו וחוא  
הגעגע' סביב' מרכזו על שני' קטבי' חוץ  
מקטבי' גelog' הממושל ותעתק המשמש עמו  
בדלק' ממנו ואיז' נרש' ממרכזי המשמש עולמה  
Յ. מיג'יט מרכז' מרכז' גelog' היוצא המרכז  
הנעוטו' בכל' יום' המשים' אשעה דלק' וו'  
שניות' שהמעלה שיש' לקלים והתק'ק' ששי'  
שניות' כמו שבאיות' לעליה' נמצאת' זאת  
התנוועה

נאש' תראה בזאת הצורה' . והמשמש הוא  
נו' כדור' מקשה אין מ' חילול תרוכ' בסוף  
הגelog' יעצ' המרכז' באבן התקוע באומות  
בין שני' שטחו עד כי ישוה' גופה עבי' של  
గelog' ומלא שטח' המשמש' שני' שטח' . זה  
הגelog' והןcker' ז' הגוש' שהו' נט' והמשמש  
ונזרחו' משני' סדרנו' והוא' דקונט' הסוכב  
עלוי' מרתק אוד' . והמשמש הוא מהלך על  
האפען' שונו' מסור' בשטה' אפען' המזולות  
ואננו' פנה' מעליו' לא' לא' אונ' אונ' ואפען'  
דרום' . ומרכז' האפען' הארץ ומפני' זה  
המולות אשר הוא' מרכז' הארץ ומפני' זה  
נקרא גelog' המרומה לאפען' המזולות' .  
ובשתה' הגelog' הזה הוא' הגelog' השני' . ש  
שבאיות' אשר מרכזו' יעצ' מין מרכז' תארץ  
ומתרחק' מטנו' כד' שני' חלקיים מיש' דלק'  
בחבל' השטש' אשר הו' קטר האפען' .  
והקער' רזה' הולק' את הגelog' לשני' תלמיד'  
שווים על שתי' נקודות' הנקודת האחת רום  
גנבה' החמה' . והנקודת השניה היא' סוף'  
שפליות' החמה' . ותחמזה גלגול'ה בנגלו'  
בזה' יעצ' המרכז' והוא הולכת עלי' ממזוח  
למערב' הוליך' השוה' אל' שהוא נר' מתחלף'  
מי' בעת' שהיא' הותמה' בנקודות' רום ובזה'  
היא' ברוחק' הקצת' מן תארץ' וככוף' עלייה  
והיא' בראע' באיל' הולכת' במלחית' והי' סוף'  
מיטינונה' . וכשהיא' מתגלגלה מרים' נבחה'  
נראית כאלו' היא' יורת' ומתקרבת' מן האר'  
זה'יא' למראת' העז' מלמעיטה' את מיטינונה  
ופסיפה' בחליכת' עד' שהיא' מתරוחקת  
מנקודות' רום' נבחה' א' חלקיים והיא' נראית  
במקום' הזה' הולכת' פחלכה' השוה' והיא'  
במרתק' הבינו' מן הארץ' . וכשהיא'  
מתגלגלה' מנקודה' הזאת' נראית' כאלו' היא'  
יורת' ומתקרבת' מן הארץ' ומוסיף' במלוכה  
על' הפחד' החמה' מצע' אל' נקו' שלולות'  
נראית' במקומות' זהה' כמרתק' הקרב' . מן  
הארץ' סוף' מלי' צמה' וכשהיא' מזגלאת

## הניב השני

לא מהנוקורה שעלה ממנה אטמול לפיו  
שנהגלו יוצא המרכז מיקף החולם בשנה  
היממה שהוא מהלכו בכל ים לו רגעים  
וחסין ולשם שם אהל ברם . . . ונמצא  
מהלכו שעלה ברודש אם כן אי אפשר שתרז'  
השמש היום מהנוקורה שורה אהול  
אלא מהנוקורה איזור קרובה מאד כמנה  
ושכנה לה . . . והיא כמו כן סובבת וועליה  
בדרכה בונבה הרקיע הולכת ומתגלגלת  
על קשת יסניל אל אחד קרוב מאד מתגלגל  
שכבב עליו אטמול ושכן לו ומקביל לו .  
ועוררת ביום זהה על נקודה אחרת מאופן  
חצ'י היום קרובה מאד ושכנה לנקודה  
מןנו שעברה עליו אטמול והיא מתגלגלת  
משם הולכת בדרךה וירדת על תשלום  
קשת ים תגליל הזה . . . וכן עד שישקע  
קרובה מאד ושכנה לנקודה ששקעה עליה  
אתמול . . . ומיר היא באה ומסתרת תחת  
אופקנו מאיצה ללבב כמו כן ברקיע  
שמיתחנת הולך בדרךה ומתגלגלת לה כל  
הלילה על קשתليل הגליל הזה  
עד שתזרח בברק מנקודה אחרת מקו  
אופקנו המזרחי . . . וכן הוא משפטה כל  
הימים רצוני לומר שלמים ליום ואירא  
את גילה ונקדות מזרחה ומערבה 1  
ומעברה על אופן חצ'י היום עד שהיא לפיו  
זה נראית כמדרגת מים ליום ומקפא מגיל  
אחד לניל שמי מצור קרוב מאד ממנה  
ומקבל לו כמו שביארתי . . . וכן עיטה  
תמיד עד תשלום סובבת על כל נילו .  
מסביה ותגמור אורנה בשנה תמייחת כתו  
שביארתי . . . והחוור אחורי כן מיד לבוכ  
עליהם בשנה אחרת בכראושון ולכך נקראת  
או שנה מלשון טו ויישנו רוזה לומר  
שענין שנת החכמה וטעם הוא שתשילם  
החכמה הקפה אחת ותשנה . . . והשוב  
למקומו הראשו שטמנו רתיחליה השנה  
שערכה

התנוועה מעלה אותה בכל יום פחות שנים  
והמשיכים שניםות . . . והוא התנוועה חנויות  
האמצעית והתנוועה השוואתית . . . וחללה  
מדרש טלה . . . ווותנוועה השלישית היא  
תנוועה מצטרפת בהצטרפוה לגלגול ה  
המולות והיא הרטנוועה הטלפת . . . וזהו התנוועה  
בגלגול אין בו שני אמנים השינוי ה'בעבורו  
המקום שהוא מhalbתו בו מגלגל המזלות  
כי ידווע הוא שתנוועה המשמש על סובב  
הענולה יוצא המרכז על כן ירא' בתנוועה  
שני בערך גלגול המחולו' כי זמן הולב בחצ'י  
האחד רוב מחציו האחד בעבורו שהוא בחצ'י  
גלגל המזלות מגלגל היוציא המרכז יירק  
מחצ'יו והאתר . . . ויהיה בחצ'י האחד מגלגל  
פחות מ恰恰יו : נמצא השינוי בעבורו המזלות ציריך  
שהיא מhalbת בו מגלגל המזלות ציריך  
להוסף או לגרוע על הלוכה האמצאי .  
ואתה תראה שהחמה צומחת וזרחת בכל  
יום ויום בקו אופקנו המזרחי עולה לו מרכז  
משם מעט בונבה ודרקיע הולכת 1  
ומתגלגל על קשת يوم גליל יהווע מגילוי  
שסביה עד שישיע להנחות על אופן חצ'י היי  
מעליה והוא רגע חצ'י הימים ומשם  
אייא נוטה לעורב פינה לסובב וליריד כלפי<sup>ו</sup>  
מערב מעט בשיפולי הרקיע וכן עד  
שרבא וישקע נרכזה על נקודות מערב  
הגליל והוא וזה הוא סוף הימים ההוא  
וחחללה הלילה הסיכון לו במקומו .  
ומשם היא מעמק עוד ליריד ולסובב בדרך  
ברקיע שמתחנות מתגלגלת לשם כל ה  
הלילה על קשתليل גלילה ההוא עד  
שתניע בסוף הלילה לקו המזרח שנית  
ובבר השלים בה הרקיע הקפה אהת  
על פי המסתבה הזאת בכדי ארבע עשרים  
שעות שעבורו מהמן . . . ואזו סוף  
הלילה ההוא וחללה היום הסיכון לו  
בקומנו . . . והוא זורחת ביום זה השני  
ועולה לו מרכזה מקו אופקנו המזרחי אבל

חרית בשם הנגלן חרומה לנגלן המוות  
והויל והוא עומד מכוון נכח חוק על  
קטבי וסבב מרכזו ואינו גותה מישתוח  
האוף והוא לשום צור כי שעה עזנו.  
והשתחה העליין מזה הנגלן יעבקירט  
ולגלו כוכב שהוא למלחה ממן.

והשתחה החרחורה ממטו קעריתו וגע ב  
כובוניות גלגל החנני של הירח שהוא  
למטה ממענו. והנגלן החנני נקרא  
גלגל הנטה ואינו דק כמו הראשון  
אלא עובי נזול יש לו ומדתו כמדתו  
אלא שקטבי אינם מכונים נבה קטבי  
החייזן שם קטבי המזלות אלא רוזקים  
הם זה מזה בכרי המש מעלות מהליך  
האוף העובר על ארבעתם עד שתהייה  
לפי זה העגולת הנדולה העוברת על  
אמצעיתו ושפטבה הם קטבי המזלות  
האחד לאפזון כגון חלקים ממש ברקע  
הירח. והוא חלק בחצאיו ונמשך עם  
עגולת הנגלן חרומה שביארתי על  
שתי נקורות שהם ראש חתלי זונבו ש  
שביארתי. בשייל השלישי. המהציג  
בשות. נאם מהחבר הנה ביארתי  
ונגלי חשמש ומהלבם ועתה אבא גלווי  
חרידה ומלהכם.

דע כי לירח  
נמצא שלשה גלגולים כל אחד מהם למשך  
מחבריהם מקרים לבודר הארץ ומסביבן  
עליה כי היא המרכז. והאחד מרים הוא  
גדול לשכול שאר גלגוליו. והוא נפלג  
בתל עבי תחלה לשני גלגולים גדולים  
מכובנים זה הרק והסובין זה לח הקוקין  
ובכדי מרכז המזלות החיצון מהם הוא נקרא  
גלגלי הנזיר והוא דק עד מאד רצוני לומר  
שביבי הוא כמלוא נימא נטוי מלמעלה  
בעין רקייע וקטביים הם קטבי המזלות רוצה  
לומר שהעגולת הנדולה העוברת על  
אמצעיתו ממשה לערבה היא הkok וקיבו  
בשתח החגורה וכאלו היא החגורה  
עצמה ולפיכך יקרא הנגלן הזה מגלאי  
במא

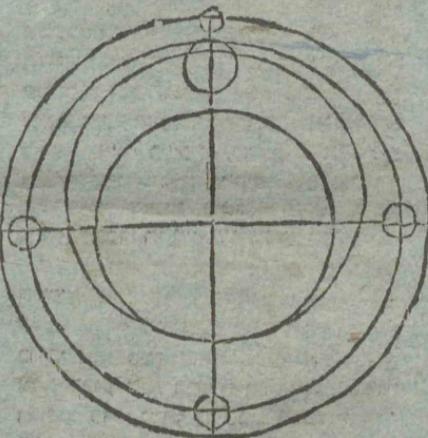
שעbara. וכן לתשובה השנה פירושו  
למוף השנה שהיא תשובה המשמש אל  
הנקודה שהיא בתחילת השנה אחר.  
ובמי ימי השנה שביה היה זה ההקף שלם  
כמו שבiatrics נחלקו בו רוחה לופר שמאל  
דראה שורה יהיה בשעה ים ולביש וס שלם  
ודב ארוא וואה כבל פ' החשבון היכזון ו  
וחמדוייק יהיה בשעה ים וחמש שעות  
ותתקין הלקום מתארך בשעה ים גרים.  
מיט רגעים בחלק. ווע כי אין נראה  
זרית המשמש ושקי עיטה בכל חלול  
בשעה אחת וזה לפי השארץ כדורית כמו  
שביארתי למעלה בשביל השני. ולכך  
בשים קע השמש בטליתה דורך של היה  
עדין יום נורו בירושלים לפי שמצד מערב  
לאה שהוא עדין יום לפי שהשמש שוקעת  
כהצד הוא וכבר יראה יש הוא לילה מצד  
המוחה לפי שכירות הארץ דורך מעכט אז  
שם האור. אבל אם היה קו העולם  
שזה רוצה לומר שהירה שטח העולם שוה  
או היה זורח ושוקע השמש בכל המקומות  
בשות. נאם מהחבר הנה ביארתי  
ונגלי חשמש ומהלבם ועתה אבא גלווי  
חרידה ומלהכם.

דע כי לירח  
נמצא שלשה גלגולים כל אחד מהם למשך  
מחבריהם מקרים לבודר הארץ ומסביבן  
עליה כי היא המרכז. והאחד מרים הוא  
גדול לשכול שאר גלגוליו. והוא נפלג  
בתל עבי תחלה לשני גלגולים גדולים  
מכובנים זה הרק והסובין זה לח הקוקין  
ובכדי מרכז המזלות החיצון מהם הוא נקרא  
גלגלי הנזיר והוא דק עד מאד רצוני לומר  
שביבי הוא כמלוא נימא נטוי מלמעלה  
בעין רקייע וקטביים הם קטבי המזלות רוצה  
לומר שהעגולת הנדולה העוברת על  
אמצעיתו ממשה לערבה היא הkok וקיבו  
בשתח החגורה וכאלו היא החגורה  
עצמה ולפיכך יקרא הנגלן הזה מגלאי

## הנתקב ה' טני

וינגען עמו לפאת המערב השתי נקודה  
הנקרא ר' ראש ונב' שב' היה ליקוי המשיח  
והירח כמו שאבאר לפנים בע"ה ותחלה  
זו התנוועה מן הנקורה שהיא כנד תפלת  
טלה' ותנוועת גלגול השמי שהוא גלגול  
הנתקה הא' וכ' מזווהה למערב הפך תנוועת  
גלגול המזלות סיב' מרכז העולם על שם  
קוטבים חז' מקטבי גלגול המזלות יונגען  
עמו גלגול הנושא סובב גלול הרקיע בפ'ו  
יום וחות' שנות ועדו הלק' שעה ובכל יום  
חולך אחד עשר מעלות והשעה חלקיים ו  
וחלה מהתחלת טלה זו התנוועה נקראית  
הנתקה האונה והוא זוכה היה כבעור  
מרכז שהוא יצא ממרכ'יו וועלם ומסבב  
סיב' מרכז העולם על עוזלה על צ'יה  
פעם נבואה ופעם נמוך ולא כושא זובה וכובי  
לכת שיש להם מקומות יריעים' אמן  
זוכה הירח אין מקו' ירע' לפ' חלו' תנוועותיו  
ולבן נקרא זה הגלגל גלול הנתקה לפ'י  
שתנוועתו אינה כנד המזלות ולא פג'ן גלול  
הזהור אבל הוא נוטה מעלה חמש מ'  
מעלו יורד מנטית גלול השמש' כ' נתות  
ולגל השמש מן הקו' הששה ב' מעלה והוא  
נטית גלול המזלות מעלה הקו' השווה היה  
נטית הירח לכ' מעלה' ותנוועת גלול  
הנושא יונגען מן המערב למזרח סיב'  
המרכז שלו חז' מרכז העולם הכל יומ' כ'ד'  
מעלות וכ'ג' חלקיים בקיוח' על שני קוטבים  
חז' מקטבי גלגול המזלו' וחז' מקטבי גלגול  
הנתקה וויליך עמו הגלגל הקטן וזה הגלגל  
התודיר מנקרורה אל נקרורה אורה ונקרואת  
הנתקה הירוח בעור נט' היה מעלה גלגול  
המזלות והוא בעינה הנתקה דאורך בערך  
הנתקה המזלות' ותולתה מנקרות המהתק  
הגבוה מגלגל הנתקה ושני קטבי זה הגלגל  
מרחקו מעיל קטב' גלול הנתקה בפיאת אחת  
כ' שני קטבי הנתקה מתרחק' מעיל קטבי  
גלגל המזלות בשתי פיאות נחלפו' ותנוועת  
שלישת החלקים ואחד עשר מעלות בקיורוב  
גלגל

כמו מטר וocabן מרגלית טבואה בהורות  
והוא מללא שני שטחים והוא הגלגל  
נשחו ונוסף בו במקומו סביב מרכזו' עד  
שהיה גלגול ההקפה ר' פ' זה פונש ונונע  
בנקורה ירעה מתכליתו לנקרורה מגלגל  
כוכב זוכראה הזאת מגלגל ההקפה היא  
פקודת ר'ומו' וכשיגיע מרכז הירח  
להג�ת עליו על פי מזוזת גלגול ההקפה  
ונמיtro בו על פי מנהגה איז' לש' היה  
הורח כבר הגיע לתכליות נבר' ומירקה  
מרכז הארץ עד כי הוא או' ולשם מנשך  
בגלגל בוכב' והנקורה השנית שכונרה  
מנלול ההקפה היא של ההקפה כאשר  
תראה בזאת הצורה'.



והנה אבא הנתקה כל אחד מהם' תנוועת  
גלגל הראשון הנקרא גלול הנזוהר הוא מן  
המוח' למערב הפך תנוועת גלול המזלות  
סיב' מרכז העולם על שני קוטבי כנד'  
שני קטבי גלול המזלות ויקף גלול הרקיע  
ב'ח' שנה וועוד כ' יומ' ובכל ים תנוועת  
שלישת החלקים ואחד עשר מעלות בקיורוב'

והראש מזרחי העולם ותקף לו מיד יסוד  
לו מנכח ויעבור לפניה לצד המזרח  
העולם ורץ לקרהתה בכל מי החוש ווילק  
אזריה עד שירבק אותה שנייה וכן הוא

משפטנו פעם אדר פעם כל ימי עולם  
וענן הדביקה הזאת וטמה היא שיקרא  
קבוץ שני המאורות והווע על שדי מרות.

יש שהייתה קבוצם הראה לפני מוקדם  
האמצע במלוא רצוני לומר בשיגיע  
להיות מקום היהת האמצע בין הקווים  
המתוות מפרקי העולמים בשווה עם האמצע  
ובין האמצעי. והקבוץ הזה הוא שיקרא  
קבוץ אמצעי או בינוין ואז הוא ראש  
החדש האמצעי והוא הרגע שבעלוי מ  
מלאכת העיבור יקראות מלוד הבניה  
לפי שרומה האור המתייחל בה לילוד  
היויזא מבטן אמו ואלו יהשבו לכל הרוח  
וחדש שירצו ויכוונו וודע באז זה חלך  
מאז זה שעיה Mai zo liliyah או יוס מימי  
השבוע יחול רגע המכולד החוא וזה לצורך  
קביעות ראשית והחדש והמועדים בזמןם  
היאו להט. ווש שעיה קבוצם החוא  
לפי מקומם האמצעי במלוא רצוני לומר  
שעירז או מקום היהת האמצעי לשם עד  
שעירז או עמור מרחב היהת נפל על  
מקותה במלוקת והחיה האמצעי במלוא רצונה  
ולמל שיילך הקו נכוון לברכו הארץ.

וקבוצם זה הוא שיקרא קבוץ אמצעי זה  
רביע החדש אורה חולופי האם' שלאו יחשם  
בעלי החבינה יוכוונו וכי היה את עמו  
ומקומות מהמלואות כרי לידע על  
ידי בן ולחכיר סדר מערכת כוכבי

הרקע זה אצל זה בעת רהי

זהו מאמר ז' פעים בא

כארוכה פעים באשר

בקצהה כאשר

הראיה בזאת

הצורה ז' צורה

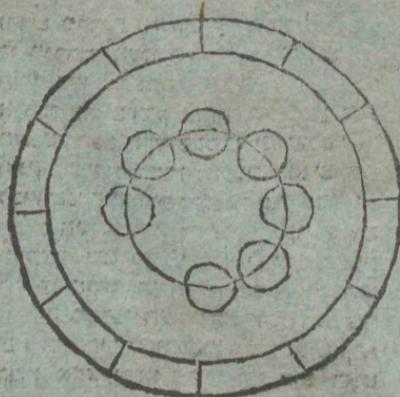
ז' צורה נכוון נכתה בכל ראשתו

בלל תוויל היהת יונגע על עצמו במקומו  
על מחר מישוב ונמי קווטים מישוב' הפק  
תנוועת גלגל המזלות והוא שיונגע מן  
המזות למערב הפק תנוועת הנשא וילק  
עמו היהת בכל גלגול מונבה גלגל התדוור  
בקירוב' ותולתה מנובה גלגל התדוור  
טנקות מרחקה העליון שהוא גבשו' וזאת  
תנוועה נקראת תנוועת ההלוק עbor גלגל  
הנוש' שמקוף העולם הוילק ממזרע למערב'  
וגם נקראת זותנעט מונלת היהת כי שתי  
תנוועת של שני גלגליו הראשון והשני  
חווצה לו וזה מנגעים אותו כמו' ש  
שמונגע ערבות' וגלגל המזלות לכל  
גלאל השמייס' נמצאה טנקות  
הירח האמצעית חוץ מן המקוריים חמש  
תנוועת והם תנוועת גלגל הדנזהר.  
תנוועת גלגל הנוטה' ותנוועת גלגל  
הנושא' ותנוועת גלגל ההדריך'  
ותנוועת כל גלגלי היהת בתנוועת גלגל  
המזלות זהיא' תנוועת כבירה' לא  
הדראה' ממהירות' תנוועת דיאת' ותנוועת  
מצטרפת לגלגל המזלות זהיא' תנוועת  
החלוף'. ודע כי היהת הוא מהיש  
במורצת' והמורחת' כמו' י' פעים' ווואר  
פעט מפורצת' החמה' זהה כי מפורצת  
החמה' במנון החדש היא כמו' מזל' אחר  
פחות' מעת'. אבל היהת משיפורד מן  
החמה' בראש החדש' ויפנה לו ויעבור לפניה  
לצד המזרחה עב' שיזבק אותה שנייה והוא  
מפורץ' לפסע ולעboro נכח תליך' המזלות  
כלם' זוג' בכח המזל החוא' פחות' מעת  
שנטגלה' לת החמה' בזמנ' החורש החוא'  
ויבדק אותה לשם' הר' שברצצת היהת  
כלפי' מזרח' בכל' עת' יציע' יועעה' היא  
על דרך קירוב' כמו' י' פעים' מפורצת  
החמה' המזרחת' בעת' היא' וזה הוא  
שנורם שירבק היהת את החמה' ויעמוד  
לו מפורצת' מזון' נכתה בכל' ראשתו

ז' צורה נכוון נכתה בכל' ראשתו

ומפני זה הוא שחרור כל ומחשיך יומשיפרדו  
לו ויסור מנוח החמה מאין רוץ כדרכו  
ולעבור לפניה לצד מזרח וכפי מה שהוא  
בתרחק ממנה בן הוא חזור השפע עליו  
מןנה מתגלגל הרוך ונפהת מכלפי מעלה  
מפעאת מזוח ומוסף החפתש בחצי שטחו  
שכלפי הארץ מפעאת מערב ולכך תראתו  
בלילה הראשון לחודשו דוא סמו לשקיעת  
היום נובח מעט על אופק המערב והוא או  
כבר התייחל להתייל בנו ולהראו בעין קשת  
דקיה של זוהר ומיל הוא שוקע לו ובא אורי  
תחכה להתגלגל כמוות ברקע שמורת על  
פי המסיבת המערובי ואנו כבר נפרד לו  
מדבקותיו אותן ועבר לו לפניה לצד המזרחה  
ונחרוק לו מכתה בברית קשת המרתך ההוא  
שבינו ובימה ז' והולכת כל הלילה ההיא  
תחת הארץ ולברק יונצאה באופק מזרחה  
והולכת ממעל לאוון בל האון ההוא ז'

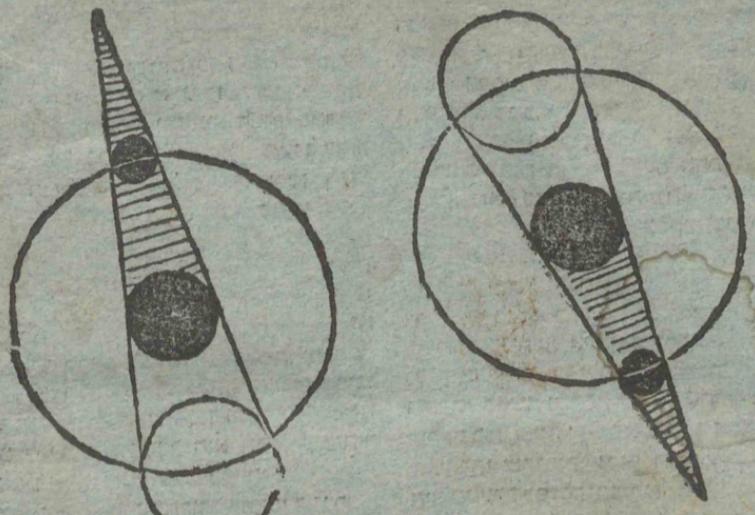
ובתחלת הלילה השנייה לחודשה תראה  
גבורה מעל קו אופק יותר על נבוזו של  
אפש-כדי ושתיים: עשרה מעלות צאל ודרק  
קירוב שטם חלק אחד מהמשה עשרים  
בחמיכח כל השיטים על מדרה ז' אם כן  
יראה שהשיט עשרה מעלות ללולו הנס  
שנתגלגלותם הריח והזר לו בים השני  
כלפי מזורה יוצר על גלגול החומה לזרות  
ויראה עשו שכבר הוסוף האור להחתפס  
ובתחלת הלילה השנייה יוצר מבראשונה  
במו חלק אחד מהחמתה עשת משטה גנוו ז'  
ובכל זה היה לו על פי ממזגתוazz' החומרה והוא  
מתארח ומשקע עכבר משלש קועו וירדה כמה ז'  
שנתעכב: מלילה זה החאשונה בגין ארבעה  
חומי שעה על דרך קוותם והוא הולכת  
ומערבת תחת אופק ככמבה ז' שכן הוא  
דיניו מיום ליום מתחילה החדש ועד חציו  
לחזור לו בכל יום ככלפי מזורה ומוסף ז'  
להתפרק מהחמה שנים עשר מעלה והוא  
הוא ומוסף על ציר בבן החתפס בו טויל ז'



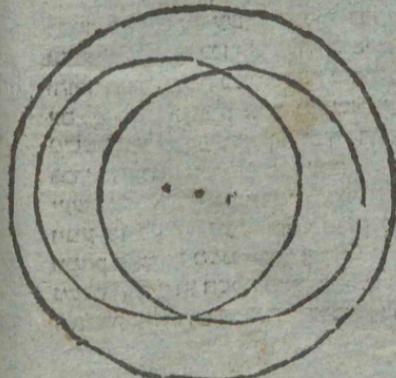
כבר ביארת בשביב השלישי כי צורת הריח  
כדורו מקשה ויצירתה אינו ספרי כנוף ה  
הشمיט אלא שחרור ומעובה אומזון להחזר  
ולקבל את הארץ המשמש לדאי ז' מזורי  
על הארץ כי מה着他 שופעים הזוחרים  
לירח כמו שיקירה בשתקה נחאנ או בחול  
קלל מליטש יפה-עתשימו נסיג-החסיט  
שניא ממנה זוהר ואורה בין היא זלאגנ למני  
המשמש וחצ' שטח וגופת העודר נפת-החתופה  
ורואה פניה הוא המכיר פמי ז' עוצ' חאמיר  
הוא שלול מהאור וזה לפישנוף עבח לא  
יוכלו קוי ניאצאי ז'וחאי החמה המקבילים  
לה ומהירין אותן לפלש להם ולעבותה לאדו  
הארה שבגנוו ז' ודע כי עקומות גלגל  
הקפתה תילק את גופה לשיני גלדים שיעם  
האברה כלפי מעלה ז' והאברה השני כלפי  
מטה ז' ובעה מולד החדר אשר הלבנה  
והחמה נכסין ברונו אדר מחלקי הרקע  
ורואה גן חצ' פ' הלבנה אשר כרפי מעלה  
אשר הוא את השמש והוא מזוהה ומאר בלו  
ואינו נראה לנו זה ציוו האברה אשר כלפי מטה  
אשר הוא נכווי אלינו ועליו בלבך יוכלו  
לייפול קוי הבטינו הוא נסתר מן המשמש

חדש הוא מלהך הלבנה בגלגול מעט  
וביקתה עס אהמה עד שהיא נדבקה עמה  
פעם שנייה 'וְזה ייה בכֹת מִסְׁוּב שָׁוֹת  
וְתַשְׁצֵג תְּלִקִים מִתְּחַזֶּק בְשָׁעה' ואמ' תשאל  
ות Amend הנה מבואר יפעריה כי חננות גלגל  
הירוח העצמי ר' ל' הרוצנית היא ממערב  
למזרח בתנועה חרכית פעם אחת בכ"ד  
שעה' ואמ' כן היה נראה שהיתה צריכה  
הלבנה לחראות בכל לילה במקומות שנאית  
בלילו הראשוונה רפי' שהמurge להערב יש  
כל' שעיה וכשיעור זה תגן תkip' הלבנה  
הגולגול כלו' ואמ' כן למה לא תראה הלבנה  
בלילו ההשניה על אופק היפערבי יה' גבורה  
ממה שנאית היל' הראשוונה כאלו  
השלים סבבה וההילה מאט מהקוף טמי'  
וכל זה בכ"ד שעיה' אשב' כד' הח' כמו  
шиб' ארתי' שתונעת גלגול הירח הרצוית  
היא ממעב' למזרחה ושגולן היום' מוליך  
אות' ממזוחה למערב בתנועה חרכית פעם  
אתה בכ"ד שעיה' ובעוד שיסבב אותן הגלגל  
היום' בסבובו הרכחו' ממזוחה למערב חזרה  
היא בתנועה העצמית מעט מהמערבי'  
למזוחה אב' יחס' לה המשליך ותני' יה' מזרחה  
לנקודה הה' שהמשיכו את' שם גלגול היום'  
ועודן לא נשאלו אז כד' שע' עד שתפרק מעט  
מן החקף הב' ויליה שליש' בהערב שמש  
כב' השרל' הל' ב' הקפ' והלב' מהקוף ח'ב'  
כמו בנ' פעמים יותר מטה' שהלב' הלילה  
הראשון אב' כל לילה יסר' לה מתקי' כפי'  
לה' שהלב' הי' בתנוע' העצמי' וכן בבל' ליליה  
נרא' מזרקה' יותר מאופק הערב ומתקרב'  
למזוחה עד שבסוף חד' תראה בטו' הלילה  
במזרחה' נאם מהחברה הנה ביארי' גלגול'  
הריח' ומלול' עירה אב' ליקוי היה שאננו  
בו ואחרי כן אב' ליקוי השם' דע' כי כאשר  
השמש תהיה ממעל לא' או' יאר' פני' האל'  
ויתשי' תרת' וכתהיה המשמש תחת האל'  
יחס' פני' האל' כאש' תרא' נאלו' שטי' הגו'ו  
במי' כן חלה אחר מדרשה עט' משתחנו  
בכרי' בן חוא' מה שיתפרק הוזר מפנ' מ'  
ומלמעלה בכל' וס' וו' וכן הוא מנהנו עד  
שיניע הא' החדרש רצונו לומר בתחילת ליל  
המשה עיטר מכם' וא' הוא רחוק מהחמה  
בלפי' מזוחה בכורי' מה' ושםנו' מעל' שהם  
מקצה מערב עד קצה מזוח' רל' הגיע  
לחלות ריחוקו ממנה ועمر' לו אז' ככו'ן  
כגנ'ה ומתקבל לה ולפיכך יגיע' אז' להיות  
חציו' המזוחיר הוא' עצמו' שכלי' הארץ'  
ונר' אז' כל' מו' מפולא או' וו' וא' חציו' שכלי'  
עליה קוור' כי הוא' נפטר מן' החמה' זה  
הכללי' ר' ר' יוח' מלחם' בן' הו' הארו' מומי'  
להחפט' בחציו' שכלי' הארץ' וכפ' קירוכו'  
מן' מה' כן' הארו' דורך' ונתקח מהזוחיר  
שכלי' הארץ' ולפיכך הוא' החלק המזוחיר  
מן' אל' עיט' בימי' שני' רבע' הודש' שמשני'  
צד' הקבוץ' פחות' מהקדור' ובימי' שני' רבע'  
בחדש' שמשי' צדי' הקבלה הוא' החלק  
המזוחיר ממנו אלינו' עדרף על הפנים'.

ובעת הרביע' האשון הוא' שוקע בחוץ  
הלילה' ובעת הלבע השני' יוויח בחוץ  
הלילה'. ובעת רביע' החושך ה' הרשות'  
או' השני' הוא' המזוחיר אליו' וփוגם מהחזה  
על מהזה' ומעת הא' החדרש ועד סומו'  
הוא' פיים' לום' עמוק' להתרנגול ולהזו' על  
סדר המזளת' הילך לפ' כן' חזר' ומתקרב  
לה' מה' בכרי' שיטים' עשרה' פעולות' בכל' יום'  
ואתה אחר מלוחה' בכרי' ארבעה' חמשי' שעיה  
והזרק הא' וגופת' ממנה' מפאת' מזוחה' בכל'  
יעס' לפ' כן' בכרי' חילך אחד' מחמשה' עשר  
משתחנו'ו' שכלי' הארץ' ונוסיך' להחפט' שט'  
בכרי' כן' בשיטה' גנו'ו' שכלי' מעלה' וו' וכן  
יעשה' עד שדרבק' את' החמה' במרק' החדרש  
ויגיע' לו' לעמו' בעט' ההיא' מכון' נכירה  
ומחק' הארו' או' ממנה' ויעדר' לגמרא' וא' ז'ן  
נשלם החדרש' וו' חמל' הא' צו'ה' מלש' חדש'  
ונאמרת על' החושך הלבנה' כל' בונ' וונדר'



ח' הי' ב' ליליה א' כ' מהו לא יקר' כן ב' כל הקבלה  
שתחיה ב' ליליה א' אשכ' ב' ארתי ל' מעלת  
ב' מרכ' ג' ניגל ה' משמש א' מרכ' ג' ניגל  
ה' ריח' ו' מרכ' ש'ום א' ד' משאר הניגלו'.  
אמנם הוא ו'זא ק'ץ ל' צ' ד' ר'ם י'טה ח'צ'י  
ג' ניגל ה' משמש ל' צ' ד' ר'ם ח'ט'ש מע'רו' ו'הצ'י  
ב' מות'ו'. ו'על'ה כ' עמוד הח'ט'ש ע'ו' ש'ג'ע  
ל' ניגל ה' ריח' ג'ם ל' ניגל ה' משמש ש'ע'לו' .  
כאשר תר'אה ב'זאת הצורה .

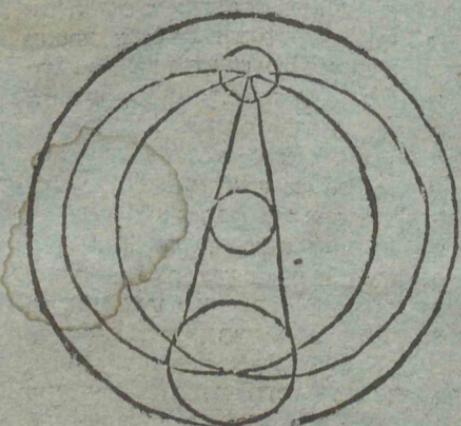


ל'נו כ' ה'ה ב' ארתי ב' ש'יל ה'ל'שי ש'וג'  
ה' משמש נ'ר'ל מ'מ'ה מא' ו'ש'ים פ'ע' .  
אמנם ה'ר'ל ו'ה'דר'ס מ'ע'ב'ן או'ו מ'ל'ע'ב'ו'  
לו'ו ה'ח'ש' י'ת'יל ל'ע'לו' מ'ן הא'ר'ן ע'נו'ל  
כ' ד'מו'ה ו'כ'ל מ'ה ש'על'ה נ'ע'שה צ'ר' ו'נ'ק'ט  
ב' מ'ות'ו'. ו'על'ה כ' עמוד הח'ט'ש ע'ו' ש'ג'ע  
ל' ניגל ה' ריח' ג'ם ל' ניגל ה' משמש ש'ע'לו' .  
וכבר ב' ארתי ל' מעלת ב' ה'ו'ה י'ק'ב'יל לה'מה  
ו'ע'כו'ד ב'ג'נ'ה' ב'ח'ז'י' ב'ל'ר'ש ו'ה'ד'ש ה'ח'מ'ה  
ב'ג'נ'ג'ל'ה ו'ה'יר' ב'ג'נ'ג'ל'ה . ו'א'ס ת'ה'ה ה'ק'ב'לה  
ז'אות ב' ליליה א' י'ע'ל כ'ל פ'נ'ים י'יה' ה'ר'יח'  
ב'ז'ק' ע'מו'ד ה'ח'ש' ר'ו'אל ו'ה'ח'מ'ה מ'ק'ב'לה  
ה'ח'ש' ח'מ' 'כ'מו' ש'ב' א'ר'ת' ' ו'כ'シ'ה'ה ה'ר'יח'  
ב'חר' ע'מו'ד ה'ח'ש' א'י' נ'מ'נ'ע או'ו מ'מ'נו' ו'ר'א  
ג'ר'א' ז'ו' ו'ה'ו' ע'ב'ן ; ה'ל'ק'י א'מ'נ' ל'א' י'ש'ת'נ'ה  
ב'או'ו ש'ום ש'נ'י ו'ל'א ה'ס'רו'ן ב'אותה ש'עה  
ב'א'ש' ח'ו'ש'ב'ן כ'נו' א'ר'ם ' ו'א'ס ת'ש'א'ל ו'ה'א'פ'ר  
חו'א'יל כ'ב'ז' ל'ע'י ה'ר'יח' ה'ו'ב'ש'ת'ה' ה'ק'ב'לה

## הנ庭ב השני

אלפי שיט הנגלל השמש מגלגל הייחד לכן  
אפשר שילך ירח בגלגלו ולא יכנס דבר  
מןנו בעמוד החשך שהו בגלל השם' כה'  
וגף הירח בעת הקבלה שתהייה  
בלילה ואז לא יראה לירח לקוי' .  
ancock אם היה הירח במלואו והוא  
אצל ראש תנן או אצל זנבו בכנה  
השמש ולא תהיה בעת ההיא ה  
לבנה נוטה מטה אופן המולות  
לא לצפון ולא לדרום' נוטה שיש  
כו משא אוי הארץ היא בכיוון בין  
השמש והירח וסורתה או הרשמש  
פנ' הירח כי אין לירח אורה כי אם  
מהשמש ולין יכחה או רוח לפ' ש  
שהארץ מצל עליי' . ועל כל פנים  
יכנס הירח בעמוד החשך ואז יהיה  
לירח קדחת נמר וישל' . ואם  
יהיה בית הירח מהצית ורקע  
אשר התם הארץ ולא יראה לקורה  
לבני העולם ולא יזק להם' .

והנה אבאר לקי' השמש' . רע כי זה  
לא יקרה בלתי' בסוף החדש בעת המולד  
כשהלבנה והירח מתחבאים יחד בחלק  
אחד מחלקי הركיע במראה העין ויהיה  
החבר הזה בראש התרי' : או מזנבו  
כשתהיה הלבב' בשטח אופן המולות אשר  
הוא מחדר החמה ולא יהיה הננות ממנה  
לא לצפון ולא לדרום' במראית העין ואז  
תהייה הלבנה נבח בני העולם ומונעת את  
או הרשמש לגעת אל הארץ או סותרת  
מןנו כמדת החלק אשר היא עומדת נבחו  
ancock לא נשנה בו ודבר ולא חסר מאוורו  
אליא' לפ' שהוא מכוסה מןנו ראה לנו  
שהआ קודר' . וככל קבוץ שנ' המאורות  
רל' בסוף כל הדרש והרש הוה ראי' שיקירה  
לו זה לויל' נטיה' נגלו מגלל הירח כמו  
שביארתי' למעליה' . וזה גב' גורם שפעמים  
נמלט כל' מלקי' במו שביארי' לקי' הכל  
אמנם



## הנתיב השני

ר' ל' יראה ממנו הלקוי כפי פה שהוא  
באמותות ובקומות החשנו לא יראה הלקוי  
כלו אלא חלק ממנה למטה: ובמקומיו שליש  
לא יראה ממנה שום דבר קודר כלל' וסבב  
זה הוא מה שכביר ביארתי כי הדרה שהוא  
ונדר עליינו הוא שמנענו מלאות המשם  
והו עניין הלקוי'. ואם יהיה הדרה בעט  
ההיא ננד עני ראנון הדר במצרים לא'  
ומה ייב' בשביל זה שהיית איז ננד עני  
שמען הדר בטיטלה ואפשר שהייתה חצי  
ונך הדרה לדב' ננד עני לו הדר בקרטבה  
ולא יגעתו לאות נך המשם כולל' יראה  
מקצתו קודר'. וכדי להזכיר זה תובנו  
בזאת הזורה'. ותראה דן שבא לו ונך  
הדרה כלו ונך המשטבל בין שני קווי  
א' ג' הייצאים מהבטנו ולבן יאה לו  
המשם כל' קודר'.

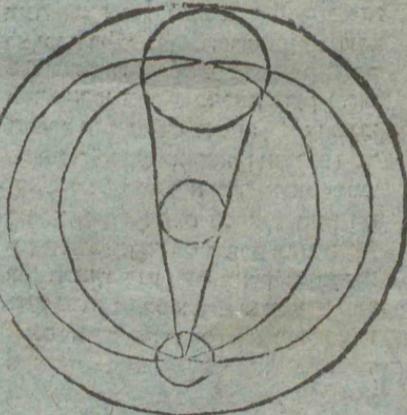
ונד בא לו ננד  
ענינו בין שני קוי  
ז' וט' הייצאים  
מהבטנו חצי ה  
הדרה לכור וחשם  
כלו ולבן ירא' לו  
בחזאי המשם ק  
קדורות' ולי לא  
בא לו שום דבר  
מהדרה ננד עני  
ולבן יאה לו  
המשם כל' מא'  
כמושפונו:

ווע כי כשיקרה  
קדור' בא' משני  
המארות לא'  
יקירה לו קדרות  
שנ' עד שייעבר  
מן הזמן ששה  
חרושים ר' כל' קובל'

תש' או הקבלה ששית וזה לפ' טלא ירא'  
קדות

אמנם נמצ' דבר בלקוי המשם שאינו בלקוי  
הירח והוא שלא יעכבר המשם בקדותנו  
כי אם מעט. וזה כי עכוב הירח בקדותנו  
הוא בעכוב על חלק מהחשך גוזל ממנו.  
אבל המשם כשייה הירח נבדנו גוזל  
הבטינו אוננס לא יעכבר המשם על נוף  
גוזל מעפו כי נוף המשם גוזל מנוף הירח  
הרבה עד מאר כאשר ביארתי'. ואם  
חשאיין והאמר לא אס אמרת בקדות  
חויל דין וו' שפוגע ראייה צל הארץ לפי  
שהארץ מארן מארן הארץ חילך כמו שניכרא  
למעלה כי הוא קטן-קדרי חילך אחד מפלל  
מנוף הארץ. אבל נוף המשם שהוא גוזל  
מנוף הארץ מאה וששים פעמי איז מצע  
הדרה בקטנותו ראיית גוזל נוף המשם  
אשי': צוזו לקורבת הירח ממנה וריהוק  
המשם כאשר תראה שתרב לעיניך דינ  
קטן-ו-ענק מלאות הר גוזל'. והא לך  
צורת לקי המשם.

וזע כי קדרות הדרה נראה בכל העולם.  
אבל קדרות המשם יהיה בקוף אחד ולא  
בשאך הנופות ופעמים יהיה בו' בשלשה  
מקומות ויראה במקום האחד כמו שהוא



יהוד כוכבי בקר' ' הנה נשלה הנתקיב החשוי  
 תחלה לא אל אשר עזרני והוא חמי' יערודני  
 ואהבתנו ולעכבי יערני ' וכברך אמונו תוו  
 יעריכני ' ונפלאות מחרותה וראנני ' ודראי'  
 לחותם הנתקיב הזה במיאור איכות הרוחות  
 והרעיש והרים וקשת החוים בעולם '

דע כי איכות הרוחות הוא ההבל החם  
 היבש וועל מהן חזא' אינס אויר יתגעגע  
 אך טבעם זולתי' נבע האור ופנוי זה  
 יהופו הרוחו משני צדי' צפון ודרום מפהאת  
 מזוח ומערכ לפי' שהיה מהלך המשמש  
 עצמו מזור למער' אין לה כל פאת' אפונ  
 ודור' אלא רוחוק וקיוו' בלבד לפיק' הומחהל  
 החבל המזרחי והמערבי יות' זה החבל והוא  
 יותר לח מהעהלה מצפון מזרום לפיק' הדיה  
 מהילול החבל העולה מזוח ומערכ מטר  
 והמתחלל מצפון ודרום רוח בעבור יבשו' .  
 ותנוועז הרוח אינה ישנה לפי' שה' מרכוב'  
 מתנוועת החלק הקל והכבד לפיק' היא  
 ענליה סביב הארץ' . ותחילה תנעטה זויא  
 מרעלעה למטה וכשתחול היא הלושה  
 ובאש תרוף ותרוחק ממקומה תרחוץ מפני  
 קבוץ הלקי' הבהיר הרוחי' המפוזר באעיר  
 אליה' . ועת' תרוחק הרוח בתקופה החשוי  
 היא בשתקופ השמש מן הארץ קווב  
 בגיןו' לפי' שם תרוחק הרבה אינה עיטה  
 בארץ מעשה מרגש וכשתקרב רובה  
 תשרפ' פמי הארץ ולא יעלה ממנה חמל  
 לפיק' לא' יעsha רוח' . וכשהיא מקרבת  
 קייזוב בגיןו תעשה רוח זהה יהיה ספק  
 לתקופה נסן וטעת קודם אבל בתקופה  
 תשרי' והוא זמן החורף מפני יובש הזמן  
 וקוריוו' ימנע החבל מלעליות' . ומספר  
 הרוחות שתים עשרה ארבע של ארבע  
 רוחות העולם שהן מזוח ומער' צפון ודרום  
 והשונה מהם שתים שיטים בין כל שתי'  
 רוחו' . רוח מזרח' יוצר מהמהערבית . גם  
 והדרומית תקנן העבים' . והצפונית  
 תפורה

הכובי קול כקול הבזיל החום בשיכובו  
במים אם כן קול הקרייה בכובי ה' הרעם  
והאש היוצאה מהעכט הוא הבריך' ועם  
היות שברך נעשה אחר הרעם אמנים  
נראה קורא בהרגש המראה לפ' שהרבש  
הראיה יותר דקה מהרגש המשמע' וזה  
דומה לדבר הנקרה לעומדים על  
הגה עם הוכבtin שבshape האודר שבחובטין  
על הבודים שטראה החקאה קודם  
שישמענה' ואפשר שיתה הרעם מכמי<sup>ו</sup>  
האש לכו במקה'ך' וכאן המכין שואל  
מן מה נראה לפעמי' ברי' רעם' נשיבתו  
מי גולם הרוח והרעש וזרעם והברק כלו  
אותו והוא ההבל החס היבש' ואלים יש  
בניהם הפרש בדיטים הפטרים לכל אחד'  
כיצד אם נראה זה ההבל על פנ' הארץ  
יהיו רוחות' ואט יטמן בוג' הארץ יהי  
מן רעש' ואט יטמן בעקב' היה רעם'  
וכשיתעה הענן יתקבץ עלי' ותתחזק  
תגעתו יהיה ממן ברק ורעם' ואמ' ירד  
הברק למטה ונקרא בלשון ער' צעקה  
הוארה להבת יתר ממכבים ווורה למת'  
לארץ' ואלה נקרא אבן אלג'יב וישראל  
בשנו גולם זו הרוח ולכן יש מהם שיטמן  
הנחתת ולא ישרפו העץ' וישראל הח' בל'  
שיראה עלי' רושם שריפה' וזה תעשה  
בעבור עצך לך אויר' ובעבורי' יעשה הברק  
שדמותו לבן' אבל אם זה העצם אדמ''  
ללא אם תערב עם זה ההבל החם היבש  
עצם אדמ' הוא שורף כמו האש' והברק  
האדום הוא בעבור זה העצם האדמ''

ועם היה שאנין דרכ' האש ליר' אמנים  
מן שיש בברק מההבל הארמי' טממת  
הוא נוק' העכט لكن' יתגענו ייר' למטה  
באונם ובתכל' מהירות כי אי' אפשר ליהלך  
האש שב' ולהפוך ממן מפני שהוא לו  
כזרה' ואולם איקות עשיית הקשת הוא  
מה שאומר' רע' כי העכט יתחלל מהם  
תפוז' ואולם ספת הדרש הוא מה  
שאומר' רע' כי לפי שהיה ההבל החם  
היבש העולה מן הארץ שמן הוא הרוח  
יש מבנו עליה מפני הארץ או מפק' קרוב  
לעמקה' ויש מבנו הבל הגעה בוג' הארץ  
לפיך' כשייצה לעולות' יתגענו ולא  
ימצ' מפולש ליצא וזומ' לו הרוח הנשעת  
בעומק אבר מאכרי הארץ' שה' עוש' מכואם  
כפי עובי הרוח' וכמו בז' היה בע' הרעם  
שכך הזכר בז' הרוח שבכבוד קלוקלה  
בעובי' יעשה הריש' וישמע לו קו'ו' ואין  
אותו הקול במנ' אחד אלא' ישנה כפי'  
איקות הרוח בעבי' והטמות' קוש' יציאת'  
ומחיותה ולפיכ' יורה מה שנשעת שרשע  
שייש בחם הרמה רוחות' וביעטים שהם  
טרחות עיתר' וונעשית יותר לבלילה מבויים  
בשביל ריחוק השמש מפני הארץ' ויתר  
טה שנשעת במקומו' שיורן בחם מ' היה  
או השומות שיש בהם מעורות בעבור  
טמינת הרוח באלה המקומו' יותר מובלות'  
ומסימני הרעם שהיה יוס אנד' קודם לעז'  
ער' עב' אריך' בשמים בקו' יש' ותהי' אחר  
לקוט השמש או הירח ואפשר שראתה  
במקום שנעשה שם הרעם מכות שלא  
היו טם קודם לפ' שאותו הרוח ימסור  
וישליך כל מה שבתוכן אותה הארץ' ואפשר  
שיזהפהכנ' ואפשר שיפוץ המ' עד שיטבעו  
בעבורי' העייר' שנעשה שם הרעם ואפשר  
שצtinynu הארץ' אפ' זורום' ואולם סכת  
הרעם הוא מה שאומר' רע' כשיתעה  
ההבל החם הרוטב העולה מן הארץ' ויטמן  
בונפו מההבל החם היבש והוא כבר הגע' למקומות  
הו' העכט ובקש' ליצא ממן' נזהה  
בגוף הענן וקרעו' ויצ' מבנו בדוחק  
וישמע לו קו' חזק אותו הוא הרעם' אבל  
הברק יה' מפני יציאת' זו הרוח החם היבש  
בחזק ולחץ מהעכט' יתלהם ויעשו אש  
ואנד' בן יכפו באיר' הקר' וישמע לאוthon

וזה הקשית'. ואולם עלת זו הקשיה ר' הנרמא הפעול הוא נזיר הניצוץ בנו' הרטוש ולפי' שהיו אלו רסיסים קוד' המטר או' אלרו' לפיך אם תראה זו הקשת קודם המטר מורה עליו' ואם תראה אחרינו ובעcis כמו המאה הלאטינית ו/or ואו' רסיסים מניזין השמש דמותם מטענים ואחריו כן יגעו' אותן הדמותים מראה אל האור ומן האור אל מראינו וכמו המראה המתגעת מה שעראה בה ללבאה אהרת' וכשעראה זה המקהה בעcis תראה חז'י היהם ואפשר כי לא יראה ממנה כי אם שתי' קשותה בלבד'.

וגם אפשר שעראה בליליה כשהעירות שלט ובולד בעט עליתו או בעט שקו'ו' זוז הנראות בליליה היא עוד לבנה מההראות בזום' ומה שלאל'יראה בעביס נזיר כי אם על זו האורה בלוד רצונו לומר ענולות לפי' שמרכו' בזרוי ונקוו'ת המראה את' וזה שלא נראה כי אם חז'י הענולה או פחות מפני שהקשת הזובט לאופק ואני כנגרו' ולפי' כשההמש על תואפק' רצוב האופק הענולה המוחשבת בלבד' הצעה ואמ' תנבה המשמש ישנא ראש מאור אל' מנתקה ואזרד מהמנתקה ותחומר הקשת לפיך אם תנש' השמש הרבה לא תראה קשת כי אינה נראית אלא בונבה יזע' מהמשש וראי' שתרע' כי מרכז ענולות הנזיר הוא בין' המראה ושתה הענול'.

עט רטיסים אם קודם המטר הוא מפני שעדרין לא נתהלך היטב החבל החל אליו' ואם אחריו הוא מפני הירון הנשא' בעבים אחר המטר וכשהזורה השמש כנגד' אותו הרטיסים והעבים איז' יעשו אותו הרטיסים והעcis כמו המאה הלאטינית ו/or ואו' רסיסים מניזין השמש דמותם מטענים ואחריו כן יגעו' אותן הדמותים מראה אל האור ומן האור אל מראינו' וכמו המראה המתגעת מה שעראה בה ללבאה אהרת' וכשעראה זה המקהה צחוב והוא החיצוני והגדול שבכולם' וירוק והוא האמצע' וכען הארגמן' והוא הפנימי' גראת הצחוב והוא החיצוני' הוא ערוב האור לחבל השחור לפי' שדרך זו חתירותה לעשות עין אדם' גורמת הארגמני' שהוא הפנימי' הוא שחרורית העcis שייעופו בהם הרטיסים לפי' שהחלק הכביד מאלו העcis' גורמת הירוק והוא האמצע' הוא מפני' עירוב הלבן והשחור' הלבן הם הרטיסים ר' לטיישת הגיזוץ בו' והשחור הם העcis' ויאה דמותם כמו זה ביצה בין' הצחוב והירוק' ויש עליו' ספק כי לא' עישה מעירוב הלבן והשחור עין יירוק אלא בעין הירבול' הנה מבואר כי גולם הקשת הוא החבל החלח והרטיסים וראי' להבדר כי כשללו' רסיס' מ' מקצתם פאור השטמש ומקצתם בצל תראה מדות

חס' ונשלם'

## הנְתִיב הַשְׁלִישִׁי

כיצ'ת אדם וחוות והנוגדים באתונה זורעם יפרח כושונת'

כל

זהה בעבור הארים וכן המשלו עליהם  
כאמורו המשילו במעשה ידין כל שה  
חזר רגלו. וכן אמר אני עשתי איז  
אדם על בריאותו בלו הבלתי המכובע  
הארץ היה האדם ויש מי שפירש הכתוב  
אשר בו תחלנו על בריאות האדם הנקר א  
בצלם אליהם. והודיעינו המתוב שבראו  
הברואת יתב לבבומו לא לזרותי וזה והזיכר  
בריאת על העפר אשר מפנו נברא כמאמר  
הכתוב יברא אלהים את האדם עפר מן  
האדמה' והזכיר יצירה על הצורה שציר  
בו כאמרו וייצר אלהי את האדם והזכיר  
עשיה להשלים גלוי כאמרו בדמות אלהי  
עשה אותו' ואמר בו אף עשייתו לנוחתא  
לומר כי עם היהות שהיה גלוי לפניו יתברך  
שצאו מפניהם מושחתים שלא היו ר' ר  
ואוים להבראות אמנים לא השש בונה כין  
שיהיו שם צדיקים שניגרמו לנגלד רסר'  
לעולם זהה אחריו אמרתי עולם חסר יבנה'  
ואומר ואזריך יסוד עולם' ו עוד אמר הכתוב  
סוף דבר הכל נשמעת האלהי ירא ואת  
מצוותיו שמרו כי זה כל האדם מלבד שבכל  
אלעד מאי כי זה כל האדם מלבד שבכל  
העולם לא נברא אלא בשבייל זה' משל  
לוועת חטאים שאעפ' שיזוע שיצ' עם החטא  
פסולת הרוב כונן זרע ובון ומורן איט  
חשש כין שיודיע שינא לו קמה ולסתת'  
ונם כאשר יחתמו הרים עמי יאבחן מן  
העולם אז יודיע לכל כי דני המורא יתברך  
חס צדק ומשפט' ולפי זה הפירוש בונת  
הכתוב אשר בו תחלנו היהת שני' וברים  
שתבליה בראית העולם היה האדם ישען  
יר' נשלם מכוד המורא ית כמו שאבא'.

תהיה השבה לשואלים מרוע לא נברא  
האר' בטבעו מוב שלא יוטא עד כי העולם  
בלו בכללו נחילק בתקילת השנתינו לשני  
הלקים אוז מושבל ואחד מושרש ולפי  
מעלהתו נחלק לשישה הלקים שהם  
נקראים

הנקרא בשם לבבוי בראי' והוא  
'צורתו אף עשייתו'.  
זהו הכהוג שלשה טמי' הולקים  
ביבריא' לרמח על שלשה עולמות' ואמד  
בראי' שמי' המלה הרוך שבשלשים על  
עולם הטלאכים' אמר צורתו על עולם  
הגנוג' שהם בער' צו' לרמח עשייתו על  
זה הגונני' ואמר זהה לשון נזמא וברוי'  
באמרו אף עשיתי לומר שאף זה' ההוו  
והנפוד הוכראו לבבומו וכונ' זהה הכתו' לונה  
של מה שהמציא הברית' היה לבבומו ולא  
עשאו לשום צורך והנה שיש לו בו כי  
קיים בראית העולם לא היה לבבואר תברך  
אוצר אליו וכאשר לא נוצר אליו קודם  
בראי' זה לא נוצר אליו אחריו' כן ולא  
בראו כי אם להרא' כבוד נזמות ואלהות  
תברך כי לא נקר' ברא עד שברא העולם  
יש מאין ואף כי לא היה חסר דבר מיכלתו  
ומכבודו יתברך קודם שבראו גם לא חוסף  
שברא' אמר שם ברא לא נקר' עד  
שבראו ותධין בזה האדם שיש לו בח  
וינולת להכות ואפי' שRIA יכה אמרם  
לא יקרא מכה עד שכח ואם לא יכח לא  
יקרא מכה עם היה שבסביל זה לא יחר  
כח הכאתו' וכן האמור יתברך לא נקר'  
בראו עד שברא העולם עם היהת שלא  
היה חסר לו יתברך בה ויכולת טרם שבראו  
אך ב晦ץיאו המזיאות בבריאת העולם  
הומיך בטלימות שלו שנקר' ברא'.

וכאשר ברא העולם ברא בו מי שיכיר  
אלחותו יתברך, וועכ' תכלית המזיאו' כלו  
הוא מזיאות מין האדם עד שהולג'ן  
אין סובבם רק לתועלתו ולהחמציא ארכיו  
ונקצת פשותי הבאים עה' וורי על זה כמו  
אם לא בריתי יומס ולילה הקות שמי' איז  
לא שמת' וכתיב וימתם כהה לשבת'  
ואם הנוגלים היו בעבור האדם אין איז  
לומר שאר בער' חיים והזמיחים שתבלית

לי שתכליות העמוצה הוא השכר ומאי  
ההשנה, כמו שתיבור בנטיב התשייעי  
במאמר הגמול, א"כ מה החקלאות הזה והרי  
הכור'ית לא יוסוף יו שלנו על שליכו  
ית אם יעבדו כל מה שב' וישגנו כל  
מה שאפשר להם לחשין. זום לא גיש  
לבורא ת' חסן אם לא היה ולגרונמא  
כל' וחותשב זה הוא שאין זה לחסוף  
על שלימונו ית' אלא לשילמותינו כי אין  
יום שיש לבורא ת' הנאה מדבר כי אדר'ב  
הוא ת' ותע' הנהה לכל והוא ראש קיוט  
הכל ולא יחפר דבר מכבודו בהסר'לק והכל  
וכל מה שנאמ' נהנה בו אין כי אם מהנאי  
בריותו ובשלימותם כמו' שנהנה האדם  
בטובך בש' ובחצלהך אף כי הד'עלת'ה'  
של הבן". והוא אמר הכתוב' מ'תין והיה  
לבכם זה لكم ליראה אותו' ולשمرו את כל  
מצותי כל הימי' לעמץ יט' להם ולבניהם  
לעולם. הנה הוכחת' כי הצללית כוגת  
הבריא היה בריאת האדר'ולכן נבר' בז'ם  
ששי להורי' כ' תחילת המחשבה הוא סוף'  
המעש' ר'ול נרעורו בזה לומר למזה נבר'  
הادر' אחר כל הבוראים אהורי' שה' הצללית  
הבריא' ו'יש מרים אמרו המניין שורף' הי' לו  
להבה' במעש' בראשית' ו'יש מי שאם' כדי'  
שאמ' טרף דעתו עלי' יאמ' לו וחרי' יתוט  
קדמך' ו'יש מי שהמשילו למלך' שיזמץ'  
סעד' ואח' מזמין' אחרים' ואם' בעל נפש  
איך ופרשיט מעליך' כתונת ערו ותלבש  
כתונת אוור ענייך' החוינה' מישרים ותדע  
ותשכל ממזאך' דרב' מה לא נבר' האדר'  
עד יומ' שיש' כי איז' נשים הבני' ולא קודם  
לכז' ועל זה נאמ' או' בצלמו' כדמותינו' ו'יס'  
תבין' למה נבר' זו פרצופין' ודי' למבחן' ור'ול  
אט' בטהלה עליה במחשב' להבראות' שניט'  
ולבסוף' לא נבר' אלא אחד' ועתה פקח' נא'  
עין' שכך' והזבון' בזה המאם' שלא אמי' צ'  
ט ב 9 זז' ולבסוף'

נקראים שלשה עולמות והם עולם ה  
המלכים שם צורה שכילת ברא' רומר  
ר'ל בלא שם סיג'. וועלם הגלגים שם  
חומר' ואורה שכליות אבל הרומר בהם זך  
ונקי' והם קרובים ממעלת המלאכים.  
ועלם השפלים שם רומר بلا' צורה  
שכליות וזה כל הנgrams שנבראו בעולם  
השפלה קודם שנברא האדים'. וכל אלה  
הנgrams אינם בני עונש' ושבר שהמלכים  
וזם הגלגים שעוזין רצין קונים אונים בני  
שבר' עין כי טבעם הוא השוב' ואני מורה  
לעשה רע'. והמינים השפלים שפה' כל  
בעל' חיים זולתי' והארם אינים בא' עונש'  
כאש' אינים עובדים ליוצרים כי אינים' יודעים  
לעשה טוב עין כי טבעם הוא השוב' ופחות  
כי' חם מחומר פשוט'. ואין הארון מתפרק  
כל'ך בעבור' שאינם בני עונש' ושבר' לפ'!  
שלב אחד מהעדרים טבעם' בקריהם על  
פה שהותבעם בהם החן לטוב כמו' המלאכי'  
והגלגים חז' לרע' כנון השפלים חהם'.  
וכבבו הארון הוא כשהעברים הם נבר'יה'  
טבעם להשל' רצין קוניםם לפ'יך' ח'יבת  
הכתר'ה ית' לבראות האדם מחומר' ואורה  
שכליות' הצורה אשר בו הוא השכל' שבו  
יחפוץ' בברבים' שכליים ולן נקראי' יציר  
דטו' וזה מעולם המלאכים'. וזה חומר'  
שהוא נפש' הבהמות שבו' יחפוץ' בברבים  
חומריים' והוא דנקר' יציר רעה' מעולם  
השפלים' וכאשר יכricht' האדם החומר' שבו  
לטבע השכל' ויתעסוק בשכליות' כי האדם  
ההוא כיבר' לבוראי' ו'קיס' הכללי' כונת  
בריאתו כי' לך נוצר' כאמר'ו ולכבוד' ב'  
בראי'ו' ואם' ישאל' שואל' ויאמר' הנה  
וחוכת' כי הצללית המצויאות היה מין' ראנ'  
ותכלית' האדם יעכבר' לו' זצרא' ית' אמן'  
ערין' יש' מקום' לשואל' ולומר מה הצללית  
בחיותו האדר' עובד' לבורא ת' עד' שבכבודו  
בריא העילם' כמו' שהוכחת' ו'אם' תשיב

המחשבה הוא סוף המעשה כמו שבירתי  
ומה שנברא תקופה אחד בעבור כי כאשר  
יתקי' בסוף המעש' את אשר עליה בתקופה  
המחשبة הייתה שנים ממש וזה ננד זה  
שיחיו נגידין זה אחר זה באחכמת גערוים  
והיות כל אחד עוז לחברו. עוז האשה  
לבעל במיל' דיברא ולתקנו וכדור' שאבשו  
ולשבעה מלאכו' חיקת האשה לבעלת  
ורמז לדבר שמחה לאיש במענה פוי'.

עווזה בעל לאשה בשאר כוכת וועט' ומיל'  
דשמי' . ומגרות החbero הראשון לא יפיט  
זה מזה כדרכ' הבהירות אבל יהו לבשר  
אדר לקיים העי'ם . וכאשר נעשית עצם  
מעצמי' ובשר מבשר היה לו לאשה  
ולעד ולמסעך אשר היא נחשכת לו  
באחד מאיברו אשר נבראו לשמשו' . וכי'  
יהיה מושל עליה כמושל על אח' מאברוי'  
וועוד תחיה משתווקת אליו' כאשר אברוי  
משתווקין להנאה נופו ובזה הדרה הפיד  
בגנדו' ויעדרתו' וכדרכ' שאברוי הכרגב לא  
טוב היה האדם לבדו' אעשה לו עוז בגנדו'  
ודרשנו ר'zel הרשי' מלא אשה שרוי' בלא  
טובה של'אל טוב היה האדם לבדו' .

שרוי' בלא ברכה שנאמר וברך אorum' .  
אבל לא כשהוא לבדו' . ואינו נקרא  
אדם שנאמר ויקרא את שם אדם' .

מצורף לה' שלא ימלט מהטא' . וזה  
רמזו' במה שאמר לא' טוב היה האדם  
לבדו' . כולם לא היה טוב כשייה לבדו'  
כיא רע' . ולכך הודיעו ר'ז'ל לאדר'  
ליישא סמוך לפרכו' כאמרם זכרונם לרברכה  
בגמרא קודשין תנו ריבנן בן עשרים שנה  
ולא נשא אשה כל ימי' בעכירה סלקא  
רעך אלא בהדרהור עביביה' . שאיא אפשר'  
לאדם להמלט מההרהיר אף כי ימך את  
יארו' ולא יעבור העכירה ואמר רביותינו אל  
הרהור עביר' עביר' קשין מעבירה' . והטעם הווא  
כשהאדם עושה העבירה' דין החומר' .

אזרוי'

ולבסוף נברא אחד כי זה היה מורה על  
כיטול תקופה המחשבה אבל אמרו ולבסוף  
לא נברא אלא אחר' ואדרורה התאמיר  
זהו הוא לזמן תקופה המחשב' עין' שלא  
הטעה בראותך' שמייחלה נבראו יחד זו  
פרצוףין ואחרי כן נחלקו לשנים ותאמיר  
אלו' נישניתה המחשב' לפני הבורא יתפרק  
לכן באו להודיעך בה' המאמיר שאינו כן  
חליל' וחס' מתחילה קודם שבראם עליה  
במחשבותיו שיבראם שנים אחריו כן בסוף  
המעש' אף כי במק' המחשב' שה' בתקופה  
המעש' לא נבראו אלא יחד זו פרצופין  
זהה היה לרמו' כי עם הייז' טוב הויים  
שנ' ליקום המכין וכאשר אמר אחר' ביריאתו  
לא טוב היה האדם לבדו' . וטעם לא טוב  
שלא אשם בו כי טוב בהיז'ו לבו לפי' שלא  
יתקיים כן כי במעשה בראשית הטוב הווא  
הקיים והאדם לא נתקיים באזהה הרקונה  
שנברא שהי' לא נברא אלא אחד' . ומכל  
מקומות אל החשב' כי נ Gambelha בז'ת הדרה  
המחשبة חיליל' וחס' כי דו' פרצופין שני'  
פניהם כי דו' הוא לשון שנים בלשון ר'zel  
כאמרם טב למיתיב טן דו' . ופיישו גופים  
שגבים יפרצוף והוא מלשון אין שם קראי'  
לפניהם פרוצוי' . גם הם קראים לשנים דו' .  
אם ז' דו' פרצופין יצאה לומר שנים פנים  
בלום שהי' טן' . גופים מחוברים עורף בוגנד  
עורף' וזה אהרו' וקדם צרנתני ר'ל שעשית  
צורת פני' וצורות אהורי' שווין ואחרי כן ו  
וותש עלי' כפ' . וזה היה לבסוף כשנהלך  
ולוקח החזי' והיא היה שחובבא לו לפי' ט  
מחשבותיו שהרי' אתה חלק ממנה באמור  
אחת מצלעתי' רוזה בו אחד מחלקו במו' .  
ולכלע המשבן שתרגומו ולטטר משכנא'  
ואז' נעשו שנים להוריות לך כי' חילה

אחרי הittel ולן לא יבא לו עונשנו גדו' כי  
 שמהרר בעכירה כי אין השכלתו לחשב  
 בתקופה כי ד מה שפה מטבליות הארים' ה  
 הנמשבים אחר אורותנו בשיחת שער' או'  
 מירה בגבך שבשדי הלקו ואינו שוה חטא  
 מי שהעביד עבר סכל בחטא מישעה' בן  
 של' חכם' . וכי לסור אדם מה מבטל היה  
 אמרו זל' בן טמונה עשרה לחופה' . ורמז  
 לדרכו והוא אשה בכתוליה יקח' והוא בNEY'  
 יה' היה' . ואמר רב החסיד הא' דעדיפנא  
 מהבי' רנסבי' בשיטר ואלמאל' הויה  
 נסיבנא בארכיסטר היה אמיינא גזרא בעינה  
 דטטנא' . אל ארבעים יום קודם יצירת העולם  
 בת קול יציאת ואומתת בה פלומו לפולומי' .  
 ואכן הבין שואל מה הוא ונרטין במועד קמו  
 מורה ליארים במועד שטאת' קידרימני אחר  
 ברוחמים' . יעוז בברא בתרא הנישיא אשה  
 צרי' שיבורק באחיה ורמז לדרכו ואחותו לרוץ  
 חמנע' . כלומר אתה מוקל שחואת חרוגו  
 לוטן תמנע עצמן מליקחנה כי' ווב נמס  
 דומין לאחד האם' . ואם נגדר על פלוני'  
 שיזהא כת זון של פלוני על כל פנים איך  
 קידרימנה אחד ברוחמים' . גם מה יועל לו  
 שיבורק באחיה אם על כrhoו היה שלו' .  
 עוד גוטין באבות או' לו למ' שפומל את  
 צער ופוג את משפחתו ונושא אשה שאינה  
 הגונת לו ואסך גנזהה עלי' אין ביזו עון  
 אשר חטא' . ועוד כי זאת האשה אם לקרה  
 זה האיש בכתובה וקדושין לפuria ורבייה  
 והיא כשרה לו איז היא מצחה והברוא יתב'  
 לא יגוזר לעשות מצחה שאם כן אין עונש  
 לעושה אותה' . ואם היה בנסואה' האשה  
 ההיא איסקו איז היא עכירה והברוא ירבך  
 לא יגוזר לעשות עבירה' שאם כן אין עונש  
 לעושה אותה' . וחכמתו אומר ראה נתתי  
 לפניך היום את החווים ואת המות את המות  
 ואת הרע ובחרת בהים לשון צו' ועזה לא  
 בשירה זה הוא אמרך זל' הכל בידי' שם'ים  
 וכחויזט

## הנ庭יב חשליש

עשרים כשביעי יומ שלשימים דה'ינו עוז  
עשרה יטש לאחר ים עשרים א' פרוש  
מכלה' שזהו סתת רקבוע' . . . ואם ראתה  
ליום עשרים כשביעי יומ עשרים כאומה  
ראיה פרוש ואם לא ראתה תפוש ליום  
שלשים דה'ינו עוז ערתה ימים לאחר יוט  
עשרים . . . ואם ראה להים עשרים דה'ינו  
פעם שלישית שחתה ליום עשרים שהוא  
נקרא וסת דהפלגות מעה הלהה איתן  
אזכרת לחות ליום שלשים לפ' שבחה לה  
וסת ליום עשרים עזקה וסת של שלשים  
יום כי אין וסת נער ונכבע אלא בשלשה  
פעמים . אבל וחישת אפילו בפעמ אחד .  
והוא הדין בחפק כגן שם היה תחלה ל  
עשרים וחוץ לשלשים . ואחר שיפסק  
הדם תבוק עצם יפה יפה בהנד פשעתן לבן  
רך או בצמר גפן לבן והכינשו באמו מוקט  
עד מוקט טבר התשמש מגע ואם לא  
עשה כן לא הו אלא קנה בעלמא ולא  
יצאה ידי בריקה . ובידקה זו הריה בין  
הشمשות ביום שתפסוק בו מלראות ותלבש  
חוליק הבוק לה שאין בו כהן . ומום  
ההוריות תחילה לספר שבע נקאים וכאותן  
שבעת הימים שחן . מי הספירה תבוק  
פעמים בכל יומ עצמה וחוליק בבריקה יפה  
ולא בקנו בעיליא אהת שורית ואחת ע  
ערבית . ואם ישמשה מטה קודם ראייה  
לא תחילה למנות שבעה נקאים עד יומ  
ה'לא'יתך וקל פולט שכט רע הרי  
באלו ראתה דס וטורת וקל ברכבון דامي  
דיש עונות שלימו בעין הלב א' שם שמשה  
מתת כארד בשב' וראיה בו ביטם פלטה  
שכט רע ברבי עיש' שבכת סורת רעדין לא  
עבורי שיש עונות שלימי הלבך אינן יכולת  
להתחיל ממן נקאים שלח אלא ביט  
חמייש' וחתבול בשבעי' דה'ינו ביום  
רביעי בערב ומבעוד יומ תכטם במרחץ  
ותחוף בימים חמין אבל לא בימים קרין ולא

בנתר

ותחוירנו למוטב או יהיה משלחה הרשות  
בעלם זהה כמו שאבאר כזו בן נתים  
הלשע' שהוא גם כן על אחד מהמשה  
פנס . אז אולי נזכר לה הוא כמו הייסורים  
הבאין על הצדיקים . ואולם הן זה או זה  
גנור מלמעלה ובר זה כתוב בתרזה יושני  
בנבייאם ' ושלוש כתובים ' כתו בתרזה  
ויען לבן ובורא ואממי מי' יצא הרוב' יושב'  
בנבייאם ואביו ואמו לא ידעכ' מי' היה  
היא . ושלוש בכרות' ומ' אשה משכלה'  
נאם החבר הנה באրתי כי כוית' יצירת  
האדם היה לעבותה בוראו יתברך וראייה  
לבר כהה הנ庭יב אירח תחיה העכורה החיה  
שלים א' בה יכח הוא ורעו לחוי העולם  
הבא ואלך לו לשני שבילים .

**השביל הא'** בהלמ' נה ומקו וטבילה :  
**השביל השני'** בענייני החמור .

**השביל הראשון** בתכלות נדה מקה  
וטבילה . תננו רבנן  
זהירותם את בני ישראל מטמאים ' מכאן  
א' אשעיא אהורה לבני ישראל שירשנו  
מנשוויזון סמוך ליסצין ' וכמה אמר רבנא  
עונה . וכמה עונה א' יומ או לילה .

וצירכה האשה להכיר זמן וסת ראייה מתי  
היא רגילה לראות אם היא רגילה לראות  
משלשים יומ שלשים יומ או פחות או  
יותר . בשיגע אתו זמן אם היא רגילה  
לראות ביום תפוש מבعلا כל אותו היום  
ולא תשמש עמו . ואם רגילה לראות  
בלילה תפוש כל אותה הלילה ואם עבר  
היום או הלילה ולא ראתה תבוק עצמה  
ואם מצאה עצמה טהורה אינה ארייכ' פטר  
יורר מבعلا . ואם הייתה רגילה לראות  
לששים יומ ושנית סתת ר' ראתה תפוש לעשרים  
כשביעי וט עשרי הפרושים מבعلا החויישן  
שם רוחה לשנו סתת שהה לה שלשים  
ולקבעו אותו לעשרים ואם לא ראתה ליום

לודמי' שאמורה לו כן תחולת מפני שלא היה  
בכה כה או דבר אחר בוציא בה נאמנות מי'  
שנאה חולה ואשתו נהגה כת' זקנין הר' א' וול  
שהיא ינולדה לשמשו ר' שזוחר ביזיר  
מהחזרץ פגנו ודוידיגלו והצע' ר' המת' בפכו'  
אם ר' של' קשה הח' הר' של' אילו דכמים  
לעמדו עליה כמה מודקיין בה כמה נושאין  
ונתני בה דתנן אמר' ל' שאור בשלום של נירה  
ר' חנמיה אומ' א' פ' ה' בר' שוזא יוציא מא' מהיה  
טמא ק'וא' וכתמו וככמי' חמקר כי הנודה  
בתחולת זותה אם תקית במראה של בתול  
הבהיר והאר' לרוא' בה תרא' במראה טעות  
או ר' עטפו' ר' כ' ה' בטבע הר' המזיק שבה  
שיורי' גנא' ווע' בא' יוק' במרא' והנה ה'  
כאפע' ר' ממי' בהבל ר' ווע' מפי' ווע' קרבי' כ'  
שם הנוי' ימיט' לשוחה ספס' המות' א'ר  
חגינו א'ס' לאדם להליך אחר הנות' ולודו'ס  
את עפרה שהוא טמא אס' להן' ממיש  
וזיה' א' ה' להפרא אשיה' ואשר' ווילודת  
ואהשי' בעלה ואשי' זעה של האשה  
שomez' הר' בנדת' כ' ר' א' ש' טמא' ומטמא'  
בכל דב' ואפי' הריך שלה שرك' על המטה  
טמא' א'ות' והאש' שא' ג' נזרה' בנדת' ג' ר'ט  
בורד' וויפחו' שכבה זרע' וונריכ' לפטוק  
בטהרה' ותבוק' כל' שבעה וויא' תחילה  
למנות עד יום חמישי' לשמושה כ'ו' נודה  
זונוג' עמה' בכל דני' נודה' לענין הדורתה  
אליא' שנדה' גמורה א' כ'ו' במתה' א' פ' כל' מות' לו  
א' פ' כל' מות' כ' שאננה' במתה' א' וככל' מות' לו  
לייש' באותה מטה' לאחר שעמירה ממנה'  
היה משמש עם התה' א' אמרה לו' נטמא'י  
לא' יפרוש מיד כי כמו' שיש לו' הנא' בבייה  
כן' יש' לו' הנגה' בפרישה אלא' עמיד' עצמו'  
בר' ד' יש' עד' שימוש' ד' האבר' ואז' יפרוש'  
ולכן' אם' בתר' ולאיש' אשר' ישוב' עם טמא'  
וסמוך' ליה אחר' מות' למדך' שאם' נמצא'  
טמא' לא' יפרו' עד' שימוש' האבר' האשיה  
שאמירה' בעלה' טמא' אני' ווילוד' ואמרה'  
שה'ו' אני' א'�' נאמנת' ואם' תענה' א' מטל'א'

בנור' ולא באחל' וזריז' זונפה' ורטול  
צפנינה' ורסוק' ראש' א' אבל לא' הסhook' בימי'  
נזהה כ' ר' של' וא' תריד' שער' שהוא נמא' ב'  
ו' מתחשך' הטמל'ו'. הגו' לבנן  
הבעה' ליניש' זונפה' צ'rica' לייש' שבעה'  
ז' קיים' בין' ג'וילה' בין' קטנה' ואפיקו' בדקה  
ע' זמה' בשעת' הבעה' ומצאה' טהור' א' א'  
על' פ'ין' זיא' טמא'ה כי' שט' מדרת' חמוץ'  
רא'ה טפת' דס' כ' חרול' ורא' הרג'ה' בה' הכל'  
ז' א' מננס' א' נינה' צ'ריב' להפס'ק' בתורה' שא' א'  
על' פ' של' לא' בוקה' ב'ois' חתוב'ה' להפס'ק'  
ב' מה' רה' מונה' מים' המחרת' ז' נק'ים' ו'בו'וקת'  
ב' כל' ים' כ'מו' שב'יא'ר'ו'. עבר' וכ'ונסה' תונ'  
ח'זון' הזה' לא' ט'יח'ר' עמה' אל' לא' הו' יש'ן' ב'  
ה'אנש'ים' או' ה'יא' ווע' וא' פ'יל' הו' לא' תלמיד'  
ש' פרישה' א' שט'ו' נודה' וא' פ'יל' הו' לא' תלמיד'  
ה'כם'. כל' ש' פרישה' נודה' ו'לא'  
גב'על'ה א' מ'ו'ל'ה' ז'ה' י'ז'ה' ע' מה' אל' ר' מ'ר'יח'ב  
ז' ג' הא'ג'ש'ים' או' ה'אנש'ים' א' ב'ל' אל'  
לא' פ'ירש' נודה' בו'על' בע'לה' מצוח' בע'לה'  
ג'ו'ר'ה' בא'בר' ה' ו'ופ'ר'ש' מ'יר' וא' פ'יל' הו' בוקה'  
ו'לא' מ'ז'אה' דס' טמא'ה ש'מ'א' ר'את' ט'פת' דס'  
ב'חרול' ו'ז'פ'חו' שכבה' זרע' ו'ונריכ' לפטוק'  
בטהרה' ותבוק' כל' שבעה' וויא' תחילה  
ל'מנות' עד' יום חמישי' לשמושה' כ'ו' נודה'  
ז'ונוג' עמה' בכל' דני' נודה' לענין' הדורתה'  
אליא' שנדה' גמורה' א' כ'ו' ב'מתה' א' פ' כל' מות' לו'  
א' פ' כל' מות' כ' שאננה' ב'מתה' א' וככל' מות' לו'  
לייש' באותה מטה' לאחר' שעמירה' ממנה'  
ה'יה' משמש' עם' התה' א' אמרה' לו' נטמא'י  
לא' יפרוש' מיד' כי' כ'מו' שיש' לו' הנא' ב'בייה'  
כן' יש' לו' הנגה' ב'פרישה' אלא' עמיד' עצמו'  
בר' ד' יש' עד' שימוש' ד' האבר' ואז' יפרוש'  
ולכן' אם' בתר' ולאיש' אשר' ישוב' עם טמא'  
וסמוך' ליה' אחר' מות' למדך' שאם' נמצא'  
טמא' לא' יפרו' עד' שימוש' האבר' האשיה  
שאמירה' בעלה' טמא' אני' ווילוד' ואמרה'  
שה'ו' אני' א'�' נאמנת' ואם' תענה' א' מטל'א'

### חותם הפלוי

כיצד היהות הימים אם לモורה לדאות  
לראש חדרים רושת לראש חדר הראשונים  
שהיא פוגעת בזונן כל כיוצא בהו' מ'  
שלא היה בזק מעורב וחושש שהפליה  
ואינה יודעת מה היא זו טמא לידה וחושטה  
שנא נקבה היהת' המפלת כמיין דים  
ושרצים ובמה זהעף אינה טמא לידה  
מן התורה עד שירא האזע צורת פנו דומה  
לאדם' אמנים האידנא אין אנו בקאיין  
בצורתה המול ויש חרכה בתוית הים שרט  
וחוכות להוית הארץ ואפשר שעהה בצורת  
פניהם מקצת צורות האוד לא נודע לנו לא  
חם ולא צורחם ואם נתהר באחד מהם או  
שנים יטמא יבא הדבר לדי שבוט הילך  
מספק במלן טמאה לידה ז' ים' יולדות  
טמאה כנראה אפילו לא ראייה דם בין יולדות  
חי בין מת אפילו נפל' וכמה חם ימי'  
טומאתה يولדה זכר טמאה שבעה' וביליל  
ח טבלת אפילו אם שופעת מותן' לאחר  
וכל שלשים ושלשת ימים שאחר הז' מותרת  
לשמש אך על פי שרואה בהם' ולאחר  
הילג ימים אסורה אפילו אם שופעת מהזק  
לן לאחר גז'...' וצריכה לפרש מבعلاה  
לייל שמנום ואחר אפילו אם אינה רואה'  
וכליולדות חסובות האידנא يولדות בזוב  
דקימא לנו אין אפשר לפתיחה הקבר בלא  
זם הילך אקליטות נקיים ואם אינם רואה  
בתוך זו של ימי הלידה עולין לספרית נקיים'  
'ים הראשונים יעלו לה לספרית זיבת  
וआתת בז' ימים החשניים אינה סותר וטובלת  
לאחר ז' אפילו לא פסקה' ומן התורה  
מור לבועל ברם תורדר אבל יש מקומות  
שהחומרו על עצם והוא תלוי במנגן'

אי

עצמה בימי נזורה רוח רכמים מתחיה פינה'   
בי' בקוש' התירולה להתקשת כדי שלא  
תתרנה על בעלה' וכל מלאכות שתהאה  
עשה 'בעל' טהה עשויה לבעל הדץ' מ'  
מציאות הכם שאסור למזון הכם ולהנוין  
בגנו על השלחן אלא אם כן תעשה שם  
היכר כגון שתיניחו על הבר או על הכסת  
או על השלחן ביד שמאלת' ובtems שהיא  
אסורה למזון לו את הכם כך הוא אסור  
למזון לה ולא עוד אלא אפרילו ליתן לה כוס  
של יין אסור לא טנא כוס של ברכה לא  
שנא כוס אחר אם הוא מיוחד לה' ולא  
תדבר עם בעל בדברים שברוניים לערוה  
וראי לה שתיירב בגדים לימי נזורה כדי  
שיזכרו שתיא נזה' ואסורה להזכיר מטעו  
בפניו דוקא פרישת הסדין והמכסה שהוא  
דרך חבה אבל הצעת הכרם והחסות שיש  
בו טורה ואין דרך זיבחה שרי' ושללא בפניו  
הכל מוחר אפיקו הוא יודע שהיא מצעת  
שריחן אחר ובלבד שייעשו שם היכר בזון  
שיפרום מפה לבחו או יתן שם דבר בינויהם  
לייכר בזון קנקן או בכיר וכיוצא בו' ואם  
היה רגיל לאבל עמה בקערה אהת בשהייא  
שזהרעה ועכשו אוכל לבר בקערה היי שנני  
ושרי' ומורתן לשיות זה עם זה בכם  
אחד ובלבך שלא תחנו בידה וגס היא לא  
תחזרנו לידו ואסורה לצוק לו מים לרוחז  
בו פניו ידי ורגלו ואפילו אינה גזועה בו'

ולא יטכל אפי' בעקביה ולא בכל המקומות  
המקומות בו' הנרבנן עוברה משחוכר  
עוברה ומnikha כל 'בד' חדש אין חון הוושות  
לוסטן וריאשון אפיקו היה להם סtot קבע  
והגע רוח הזמן ההוא אין זריכות בזיקה  
ומורתן לבעליהם ואפיקו שופעת וראות  
דם באחין עונות שהוא למודות לראות בהם  
אין אלא מכקה' עבורי ימי העיבור  
וההנחת חזרות להוש לוטם הראשון'

אש על זבה ותראנח שיה כל זופ' ושורותיה  
נכנים בםים ולא ישאר משר ער כלום  
חו' למים ותרחיב רשותה קצת ז מזו שלא  
יו' תקנות ורבותות ייד ז אצל ז בשת  
טבילה ' נס' רועו'ת' לא הי דבוקת לגופה  
אלא תגביהם קצת כדי' שכנסו המים פה  
אל בית השטה'. ולא הקמוץ פה בדור נס  
אין צרכ' לפרטוח פה אלא תשיק שפטותיה  
וז לזר בדוק ביןוני. וצריך שלם היא רבר  
הוציא בין שנייה דען דלא בעין שכיבאו  
הmins להתק פרה מירואו לביאת מס בעינן'  
ומנג' יפה נתנו הנש' שאין טעםota כלו'  
בין הרחיצה והטבילה כדי' שלא יהא שוט  
דבר חזץ בין שנייה: ולא העצם עיניה  
ביפור ווגם לא הפתח עיניה ביפור פן יחו'ז  
העפפים למעליה על נב העין אלא הסנו'  
עיניה ברפין' וגרטי' גמר' ברבות ר' יוחנן  
זהה מזיל ויתיב אשרי טבילה א' כי סלקע  
בנות ישראל נחראה ליסרכל' כי היכי'  
וליהו' לתו זרעה שפירא כתוי' הנה מאין  
למדנו שכשהasha עולה מבית הטבילה  
והפגע באדר' יפה יהו' בניה יפס' כמו' שאבא'  
הטעם בשבייל הח'ב'ה' וכן' אול' כשהאה'ש'  
עליה מהטבילה אם פגעה בכלב יהו' בניה  
מכורעין' ופניהם דומים לכלב' ואם פגעה  
ברחמי יהו' בניה טפש'ם כלבו של חמור' .  
ואם פגעה בעם הארץ יהו' בניה מדברים  
ואין נאה בדבריהם ולמדים ומשכחים וכל  
הכרי' משחקין מדם' ולכך בכל אלה צרכ'  
להזר ובטול פעם אחרת אבל אם פגעה  
בסוס' וכ' בטלמיד רכם או תלעה ותשמש  
ויהיו בניה נאים בהליךם ובדבריהם שומיעין  
ומכינים ולמדים תורה ותמים בדורותה  
ו Amitz מוטלת על הבירות' זאת הטבילה  
צרכ' להיות במקורה שיש בו מסאה שאין  
מקורה כשר בפהות מטאה בין להטבילה מט  
אדם בא כלים אבל מען מטדור בכל שוג'  
והם בכלים אבל אישא אפי' קטנה צרכ' פ'

ולין האשה טמאה לידי עד ייגמר צור  
הולד ואין צורתו נגמרה בפחות מארבעים  
ואחד יום לזכר' ושמנונים ואחד יום  
לנקבה' לנו רבנן לעולם ילמד אדים  
בתוך ביתו שהאה אשה מדירה קמיה  
כל בית סדרה במים ושתהא חופת' .  
ויהצץ שער ראה וככל וופה ושתה סורק'  
עראה במרקף יפה שלא' יחו' נרבנן זה  
ביה זו היא מתקנת עזרא שיזרא אשה  
חופת בשעת טבילה' ואלו דברים חזץין  
בה חותם צמד ופשץ שנבראש ואם חם של  
שער אין חזץין ושער שביתה השחוי' .  
שבאותו מקום חזץ' בפניהם אינו חזץ' בנשא'  
שרף התאנח ושרף השקמה הנוטפות מן  
האיין על הבשר יבשין חזץין' ליחס אין  
חזץין' זואה שתחת האפורן שלא לננד  
הבשר חזץ' כנרג' הבשר אינו חזץ' .  
בזק' שתחת האפורן אפי'ו כנרג' הבשר  
חזץ' אם מקפיד' ואיזו שלא' כנרג' הבשר'  
זה השצפון עופר על הבשר ולפי שאין  
יכולות לבין מה קרא כנרג' הבשר או שלא  
בנרג' הבשר נהנות הנשים ליטול אפרוחין  
בשעת טבילה' טיט' הכרות ושל' יצירין  
ישל' ודרכם אם חם נדבקין בבשר והן יבשין  
חזץין אבל שאר טיט' אפי'ו בשר אינו  
חזץ' ובזם יבש של המכח וכחול שחוץ  
ליין חזץין' שירין נסמים וקטלא'ו' טבעות  
אם חם מהודקין חזץין רפין' אין חזץין  
חזיא' קין' התהוב בשר אם נראה מבחן  
חזץ' ואם אין נר' אינו חזץ' לכלי' צואה  
של' הבשר מחם' זועה אין חזץין' נגיד'  
כברדו חזץ' צרכ' לחוץ' שניה שלא יהא  
שם דבר רדק בהן שאם טבלה ונמצא שם  
יבר' בינהין לא עלתה לה טבילה' .  
וכשפושת בגדיה בעור שה' עמוד' בחלוקה  
תפרק בא' אלהו' אלמו' על הטבילה' .  
וחפשוט חלוק' ותמקול' . וכשתטבול העמוד'

## הנתק חליש'

מקולקלין ורכיו כמת מכוירין מעשי עליון  
הכתוב או' באמור להם שם ע"י אלה ומארצינו  
יאנו' הרי לך ראה כי קדושת המורא ירב'  
וחוללו תליים במעשינו' ואחר שתקדמנו  
זה' דע כי בהיות דומרי האדים טבשו סכת  
חיותו רע או טוב מצד' הוכנת המזג כי'  
חטפה שבמנת נחה זה נמצא בדור האדים  
אל' אשתו סבת קדושת המורא ית' או תלוי  
כפי הכהנים שמוליך ולכך הזהירנו' גולך לדור  
עמץנו בשעת השמש מפני חזיה הכבת  
לאדם להורי נגים צדיקים מקדשים שם  
שםים' וואר שתחבר נגן גאנטרך לדעת מה  
היא זאת הקדושים השציריך אדם להחנהגו בה  
שבעת תשמייש וכמי' שאכארנה באור' היטב  
כל הג' לונין' ואסנפֶל כל שווין'  
אל' אחלקה לתמזה שערטם' באותן הנון לונין והזרו להוויה כמראה דין  
**השער הראשון** במחות החיבור לא פסלתו ובן אסנפֶל לחוב' מעט חלב אף על פי שלא נשנה מריאות לא פסלתו'  
**השער השני** בזמן החישול' שראה שיש בו ברא סאה מללא בכחף ט'  
**השער השלישי** במזון דראא לחיבור סאין' ששפכין על שפת המקווה והם נשבין  
**השער הרביעי** בביון' החיבור' וירידין למקוה שהשאיבה מטהרת ברכה ומשכה '  
**השער החמישי**

במחות החיבור' ובענני החיבור '  
דע כי הדיבור ה  
הנעשה קרואי ובזמן החישול וכוכנה הדרואה  
הוא ענן קדוש ונקי ואל' חשוב' אדם כי  
בחיבור הרואי יש גנא' וככינור ולהיללה הילילה  
שהחיבור הרואי נקרא ידיעה ולא' חונם  
נקרא כד' באמרו' וזה אדם דיע' את דוה  
אשתו וזה סוד כי' מפת הזוע' כשהיא  
נשכנת בקדושתה ובתורה נשבת ממקום  
ה דעת והבינה שהוא מהות וידיע' הוא  
שאלתו לא היה דבר קדושה זהולה לא  
הו' קוראיין לחיבור הרואי ידיעה' והנה  
סוד ידיעה' שאני' וומר' לך' הויא' סוד הiment  
האדם כלול בסוד הכמה ותבונה וודעת' וכן' קורא ושותה' ומשאו' ונתנו' נאה בשוק עליון  
אשר בך אחפער' הכתוב אומר ואלי' עבדי אתה ישראל  
כ' האדם הוא סוד הכמה והאשה  
סוד התבונה והחיבור המתו' הוא סוד  
הרעת' וזהו סוד איש ואשה' ושונה ואין משאו' ומתנו' בשוק נאה מה בני ארם אומרים ראיים פלו' שלמד תור' כמתה'

כיוונ'

סאה אפילו' במעין' ואם יש מ' פאה בין טיט ומיב' אם המים אפיקס על גב' הטיט  
יכולה לטבול אפילו' בטיט ואם הטיט עופר  
מצד אחד אין טובילן למ' סאה' סאה' מקווה שננדק  
ישלים המקווה למ' סאה' מי' אבע שנפל למקוה נשינה מראהו כשר' אבל  
אם נפל לתוכו ייז' או מוחל ונשינה מראהו פסול' מקוה שחרס ממ' סאה' ונפל' לתוכו  
שלשת לונין' מים אפילו' ממ' מי' כבשיט שלשת לונין' מים אפילו' ממ' מי' כבשיט  
ושליך פסלו' ואפילו' נרנים בו מושג' או ושליך פסלו' ומושג' או אסנפֶל כל שווין'  
משרש כלים אבל מארכעה אין' מצטפין משרש כלים אבל מארכעה אין' מצטפין  
ואנו נספל אם לא היה מתחלה דעתו ליתן' ואנו נספל אם לא היה מתחלה דעתו ליתן'  
כל הג' לונין' ואסנפֶל כל שווין'  
לא פסלתו ובן אסנפֶל לחוב' מעט חלב אף באותן הנון לונין והזרו להוויה כמראה דין  
על פי שלא נשנה מריאות לא פסלתו' שראה שיש בו ברא סאה מללא בכחף ט'  
שראה שיש בו ברא סאה מללא בכחף ט' סאין' ששפכין על שפת המקווה והם נשבין  
וירידין למקוה שהשאיבה מטהרת ברכה וישנה ואין משאו' ומתנו' נאה בשוק עליון  
**חשייל השני** את' י' האמרת הויס'

להיות לך לאלהים זונר' ווי' האמרי' הים את' י' האמרת הויס'  
להיות לו לעם קדוש וגוי' וכוכב והי'ם לי' תנברא מאלו  
קדושים כי' קדוש אני' חחותים כי' הברא יט' וווע' יעד לו אומת  
ישראל הקדושה והכדילה בתרתו הקדושה ישראל הקדושה והכדילה בתרתו הקדושה  
מל' שר האומות לשratio ולזכר' בשם' מבל' מל' שר האומות לשratio ולזכר' בשם' מבל'  
זמנ' שם' עושים הטוב והיש' שם' מקריש' זמנ' שם' עושים הטוב והיש' שם' מקריש'  
שם' הנגיד והקדוש' יט' וכן' זמן' שם' הנגיד והקדוש' יט'  
יתנהנו' כשותה' ומי' עישוד' מקולקלים חם' יתנהנו' כשותה' ומי' עישוד' מקולקלים חם'  
מלחלים שם' שמי' כמו' שאר' זול' בזמן' שאר' מלחלים שם' שמי' כמו' שאר' זול' בזמן' שאר'  
קורא ושותה' ומשאו' ונתנו' נאה בשוק עליון קורא ושותה' ומשאו' ונתנו' נאה בשוק עליון  
הכתוב אומר ויאמר אל' עבדי אתה ישראל הכתוב אומר ואלי' עבדי אתה ישראל  
אשר בך אחפער' אבל בזמן' שאר' קורא  
ושונה ואין משאו' ומתנו' בשוק נאה מה בני ארם אומרים ראיים פלו' שלמד תור' כמתה'

... פה ..

בבטן יעדתיך' הנה יי"ד צורת הצידיק אליו יתברך כללו הוא מציר טפת הזרע הנמשכת מהצדיק' ואחר שעוריתיך על סוד מהות הדרך האדור מז החבורו.

עתה אורי ערך הדרך השני וזה הפך ההדרך הראשון כי בזמן שאין אדם מתכוון לשם שמים הנה אמות הרוע הנמשך ממנה היא טפה טמאה כליה פיהוה אין לשם תליך בה ונקריא משחית ורכבו על הארץ' והנה גופו כליה למלחה וכאלו נוטע אשרה ומפטט עגל לעז' בהזורה מז' רוזע מטונך ומkillך טפה שלו מركט בסלון ממואר ועליו נאמד זורו רשעים מרחים'.

**השער השני** בזמנן החכמי  
השער השלישי החלק  
לשני חלקים'  
**החלק האחד** בזמנם בימי'  
החלק השני בזמנ העונה מצד  
המזון ומצד ה  
השעות'.

**החלק הראשון** בזמנ העונה  
בימים' כתיב  
שארה כסותה ועונתה לא יגער' ויז'ל  
פירשו עננה של כל אחד לפי מלאתו  
ולפי טרכו' ואם ישאל שואל  
מאחר שכן הוא שקבעו זכרונו לרברכה  
עונת כל אחד ואחד אם אין לה מה אמרו  
זכרו לביבה יציר תינוק ואשה תהא  
שמאל דורה וימין מקרבת' נשב  
צורך להקרים הקדמה אחת לבאר זה  
ההמאמר' דעת כי המאמר הזה יש  
לו שני פתרונים' יש מי שאומר יציר  
חויא התשומיש' והאשה הוה  
שאר עסקה של האשה כנון מאכליה  
ומשקיה ומלבושיה ותכשיטיה שלא  
ירגילה לה למלא כל רצוניה אך ינער בה פעם  
ב' ב' 50 22 פעמים

כומו זו'ל באמרים בשעה שארם מתהבר לאשתו בקרושה כללו טכינה שרואה בינהס והוא שם יה' שהי' והוא רמז לשני באיש' והוא באשה והארם לא רמז לשני שלמות שנבראו בשם זה כמו שברוב כי ביה' י' צור ערומים' וחיר רמז לעליונים שבו עשרה ולילום' והוא לא תחתונים שב' סודות והחרכמה עניין חמיש' אבל עיקר שם אש שחוא רמז לעיקר החרכמה שחוא החום הטעבי' וונוף בהם שם זה באיש היר שב' מה השכל ביצור שחוא נגדר עולץ העליון וגופ במציע רמז לשפע השכל ברומו' ובאהה לא שהוא נכברת בהחרכמה שתחתונים וזה בטף למז' זה' וונוף בהם שב' זה כדי שיוכו שתשתחוף עמה' שכינה שנוננת נשמה ומפיעת ביציה' ולכך ראוי לדם להתנהג בחבור בקרושה כמו שנבראו ואם לא עשו בן שכינה מטלקלת מכינהם שהוא שם יה וגשטייר אש זהו סוד זורו רשעים מרחים' והבן כי בכאנ גלו כל הסוד' ולזה בינו ז'ל באמרים שלשה שתופין יש באדם והם הבה' ואביו ואמו' אביו מוציאו לובן שמטנו כל דבר לבן כנון המכמת והעצומות והגירות והצפרנים ולובן שבעין והשנאים ובוג מעיט' ואמו' מזועת אודם שממן הרם והעור והבשר והטהול והכבד והריאת והמרה והטהול ושחור שבעין ואודם שבשפים' ואו הבה' גנותן בו רוח ונשמה וקלסתר פנים מראית העין ושם יציע אזנים ורכבו שפיטס ומשמוש ידים וולוך רגליים וריה אפיקים וחכמה ובינה והשכל' הנה כי החבור הנעשה קרואי הוא קוזש ונקי' שאם היה בחבור דראוי גנאי אדק היו כלולים בו לברוא יתב' אלא וראוי כשייה החבור לשם שמים ובפי דראוי הנה אין קוזש ונקי' למעלה הימנו ועל זה נאמר בחבור הצדיקים במרם אצרך

סדר כל בני אדם . ועכשו אניהם לבא עונאות רוכב בני אדם ובכאר עונת תלמידיו המכבים הרואה שה מליל שבת לילית שבת ועל זה אמרו זל אשר פרוי יתן בעתו זו היא עונת תלמידי המכבים . ועתה אנלה פורש המאמר והזח . דע כי זו רעה האדם הוא חיה הגוך ומואר זהרו כי הוא הדם המובחר והנקן אשר בנו שאלו לא היה כן לא היהתו בו צורה אדם והנה הזרע הזה מחלקי הנוג ויש בו חלק מכל אבר ואבר כי בידוע שלא ילד עין מאותן רק כל אבר ואבר נמשך מטבע אחד רומה לו ואם כן כל אבר ואבר כל צורה וצורה יש לו טבע מוחדר וככה יוציא שמן מזון הוא נולך ואין להושט לסוגה שמליר פקה כי כת האבר מצוי בטבע הכללי לגוף .

ואחריו שהזרע הוא מכל אבר ואבר מאברי האורט אין ראוי לאדם להיות מצוי אצל אשתו תמיד כתרגיל מכל אבר ואברינו כחו ומואר עניין ימיעט וכל החלק אבורי חוליכים ווליכים אבל בהיות החיבור לעונה חירועה שהיא מליל שבת ליל שבת שהוא סוד תחר גלגל פנים ואחרו רב שבע עמי שבת אז יוכל לה השיע כח בזולתו והוא לא יחסר רבר שיאה מחלש עליו חולשה נראית לפיקדך קבל כח שיטול לה השיע ממנה ולכך אמר אשר פרוי יתן בעתו והינו מליל שבת ליל שבת . וסמרק לו ועהלו לא יבול כלומר לא תבא לו חולשה על זה וסמרק לו וכל אשר ישנה יצית . כל כור הרא חברו לשום שםים ויבא לידי גמר . וטעם היהת מליל שבת ליל שבת לפי שהשבת הוא יסוד עולם והוא דגמתה שלם הנפשות מטעם שבת ליל שבת להיות כונת לנפש חכמים בליל שבת להונת תלמידיו חסרת השכלה דהיננו להוליד צורה ראי לעובדה ברואה יתבר . בעלה נשמה שכליה עליונה טהורה 'אטרו בו' השבעי שבת ונפש' .

והנה

פעמי' פן תכבד עולה עליו . ושלא תתגבר עליו כי אין רעה חולה ברעת האש' באשר חמשל על בעלה . ויש אמרים כי האשה שחוכמו בוהה פמאמר הו האתשמי' . והיצור הוא על שאר התאות העולם שמעמוד האורט פגנוו ולא ימלא את נפשו טוב בעמלו ולא שאבר בנתיב הו' זו היא ודוחית השmeal אך תחאimin מקרבת שיאכל לרעבו ושטר' לצמאו ויראה את נפשו טוב בעמלו ולא צער את עצמו כאמרים זל בירוט עתיד אדם ליתן דין וחשבון על מה שראו עיניו ולא אל כל ממנה . ר' ארעדו הש לדוד מימר והוה מצmitt ליפרימין זובני בהון מכל מין ומין חזדא זומנא בשטא' איזורי שביארתי לך זה המאמר עורה אשיב על השאלת וא' כי עס היהות שנתנו זל זמן העונה לכל אה' ואחר אמנים וזה למלא תשוקת האשה ' כי אמרו דעת האשה שהיא מתפיסת מבעלת בך לפי מה שהוא נזה ותענוו .' אמנים אם יצטרך אל המעשה ההוא הרשות בידו להוסף אם הוא מכין בו להנzel מן העביבה ועל הדרך הזה החזרו זל שמעמוד קצת כניד יצרו ולא ימלא כל תאזו ברח'ית השmeal ותאה בו הרקbert himini' כד' שלא תרכטל עונתו כי טמא מזון הבניעו את איזרו וחלומו עמו תבטל מצותו : עוד נאם כי מה שקבעו זל העונה וזה לפois האשה כמו שביארתי אמנים אם היא צריכה לך בחשידות עמו והתקשתה לפניו הר' הרא חיב לשמה באהו מעשה כאמרים זל בפסחים חיביך אדם לשמה את אשתו בדברי מצחה אפילו שלא בשעת עונתה ואפי' היא מעוברת . וכשהיא צריכה לאווחו מעשה קאמר ואל ירושע קזלו המכיד אשתו שהיא יויאת חטא ואינה פוקירה נקרא חוטא שנאמר וידעת כי שלום האלך וקדחת נך ולא תחתטא' הנה הכר ביארתי תשוכת המאמר . וכי העונת משעתה כפ'

מתוך שתהא נתונה בין צפון לדרום .  
ואמר רבינו יצחק כל הנורן מטהו בין צפון  
לדרום הוין לו בנים זכרים שנאמר וצפונך  
המלא בטנו ישבעו בנים וצריך אני לעורך  
על הגנה זו ידוע הוא שאין פתי או סכל  
בעולם חישוב כי כפני נתינה המטה בין  
צפון לדרום וכשה אדם להיו לו בנים זכרים  
כל שכן שיאמרו זה עומרו עולם אנשים  
חכמים ונבונים כאלו . אמן הם זל דברו  
הדברים ברמזים כמנהג המתוב בכל מקום  
והנני פבואר . ידוע הוא כי הקור החזק  
לפא צפון והדים החזק לפאת דרום כמו  
שביארתי בנתיב השני . וочекם האמת  
ירשו כי הקברת הקצוות איננו מרדן הטוב  
והשרabal המרו הבינוניים הם הנברחות  
ועל זה אמר טלהה עלה אל תה' אziek הרכ'  
ואל התהכם יער אל תרשיש הרבה ואל  
תחי סכל . ולפי שצפונם ודרומם הם שני  
הפעמים לחם ולקור וחם בשתי תכליות  
הסתירו רול דבריהם ורמזום בהם ואמרו  
כי המשמש מטהו בהיוו מזג גוףו בינוינו  
ממזע בין החות לדור איז'וילו תעבעו  
לנה ולא יוציא מהר אבל יכול לבועל  
במטרון ואז האש מקром לזרוע תחליה ותלד  
זוכר וזה סרו אשה כי תורייע וילדה זכר .  
ולבן אול בשבר שמזהוין הצדיקים עצמן  
על הבטן הוין לו בנים זכרים כאמור הנה  
נחלת י' בנים שכרי פרי הבטן . וочекם  
המתקר לנו להה שלשה טעמיים האה' כי  
זרע האששה הוא כרמיין החומר ובשבאות  
אחרי כן זרע האששה נמציא כרמיין היוצר  
שמצוי צורה בחומר . או שהזרע הראשון  
נמשל לזרעה ואשר יבא עליו לרוע ולבן  
זהה הנולד כמו' שנוטן חזרע האחדון . או  
שהזרע הבא תחולת ברום יתרקר ויהלש  
מעט קודם שביאר الآخر והאדר יבא ויגבר  
עליו ולזה העטם אול הרוץ' שיחו לו בנים  
זכרים יבעל וישנה . ואמ' כן היריך טבי' על  
כל

זהנה הייתה חכונה לה בعونת תלמידי  
חכמים וחבן מادر כי לא שמו עונות בימי  
הונפניות זההינו שישת מימי המשעה כי אם  
בימים שכך שבת והוא עולם הנפשות .  
הויאל נא ובין וויטב לך . ואם בעל נפש  
ארה בז' חביב את אשר לפנק . וודע  
ותשכילד מכוזא דבר מה שא"ל במאשי'  
רכבה אמרה שבת לפני הקוווש ברוך הוא  
רבונו של עולם לבלם נתת בנזוג ולי לא  
נחת בן זוג אמר לה הקוד' ברוך הוא נכסת  
ישראל תחאה בת זוגך וו' צדי' סוד עולם  
תשם באות כל הרוחות ובבל הנשיות  
והצדיק הריא את דבר י' קוש' כל מהשבתו  
בימים השבל התהווון עם השבת העליון  
ולפי' שענותו מילמען היה תולדהו כי אין  
ולבן עיקר עונת בשבת והמבין יבין .  
החלק השני בזמן העונה מצד המזון  
ומצד השעות . רע כי  
המזון שהאדם ניזון בו צריך שלשה מיני  
עכליין . ולמדרונה הרביעית נהפק לרוע  
או לום לבן מפרנס הנזוף . ואלו ישמש  
אדם מטיו סמוך לאכילה הנה באורו  
ההפן טבע הנזוף רוחה והדים מעורב ואינו  
זך וצילול מילוכת נסורה ומטונפה איננה  
עכירה ומילוכת נסורה ולא זכה ואם  
צלהה ולא נקיה ולא טהורה ולא זכה ואם  
בן נמציא הנולד מאותה הטפה הוא מסוד  
עכור ומטונף ועליו נאמר הרה עמל וילד  
שקר און לפי' שטבע מזג הטפה מהיב' .  
להיות נוצר ממה מהשוק זוםטאנפ .  
ולפיכך צרען האדם לכין שעת החיבור  
שתחיה בשע' שנטשו מיישכת עלייו ושקטו  
טבע' העוף מרתיחת המזון שאכל ונזרק  
הדם וירדו השמרם למקומם הטבעי  
ויסוחות נזק האדם מסורו בסוד נזון וזהו  
סמוך לחצ'י הלילה האחרזון . ועל זה אמרו  
ל' אול בגמרא ברות חכיא אבא בנימין אומ'  
על שני דברים הייתה סצטער כל מני על

כל זה תבין טו הנות' מטהו בין צפון להר' הין לו בנים זרים' כי נמצא זה בהז' היליה שכבר שקט הנוף מרוחית טבע המזון שאכל ומוג ההנו עומד צח ונקי ולכן אמרו בין צפון לרום ר' ל' בז' הקור לחום' כי יוציא הוא שכט פ' סי' שנולד מטפה קרה יהי לעולם פרי לטבל משולח' וכי שנולד מטפה חמה יהיה בעל כעס וחמה ונקל' אבל הנולד מטפה ממוצעת בין החום' לקור יהיה לולום אדם דבם מיוישב בדורתו יקר רוח איש תבונה' ויפה עיניהם וטוב רואין כמו שאלו שאל אמא של רבן גמליאל מפני רבי אליעזר אהותו של רבן גמליאל מפני מה בגין' פיס' אמרה להם כשהשוא מאספר עמי' ר' ל' משמש אינו מספ' עמי' אלא בחזי היליה מגלה טפח ובמבה טפח וזה מה שיבאו שר אמרתי לו למה אי' כדי שלא אחז ענייבאשה אחרית ונמצא בני' באים לידי מזרות הנה נתרבר כי הזמן הנכון לתשמש אינוכי אם בתazi היליה :

**השער השלישי'**  
בזמן הראי  
לחבור' יוציא  
הוכי כפי מזון כל דבר כך יהיה חנו הנזון  
מנטו' וכורך המתפרק נועץ כי החיה  
שהמזר נמשך ממנה ואכלת אל סבל  
חו' שבולת נרד שפקו נרו' ואיך בהיו' הדם  
מזון הנוף ונחפק לנוף והודם הוא כפי' טبع  
המזון שנעשה ממנתו כי אם היה המזון ההו'  
עב וכBOR' יהיה הרס הנעשה ממנה עב  
וUBLIC' ואם היה המזון זך ונקי וטהר  
יהיה הדם כמותו ולפיכך הבוריון המהורא  
יתברך בתורתו התרמימה והקדושה מכמה  
מאכזרות אסרו' שאמר אותם עלינו קצחים  
שמטמטמין את הלב כhalb וס' וקצחים  
שמייזן את הפגנס בחיות וופות ומחמות  
הדורסים וקצחים שסוגרים דרכ' התבונה  
והחכמה כאינית ושפן וחויר ווומיחס  
ולפיק''

בכונה פריה ורבייה הוואיל ויש בו תקון קצין  
לאשה וולד'. השלישית שאין בה לא  
זה ולא זה אלא שהאהשה מושיקת אליז  
וחומכיר בה שהיא משדרהו ומבדקה אותו  
ברוביה ומתקשת לפגנו כדי שיתן עניין  
עליה ובן בעת צאיו לדרך או בעז באו מז  
הדרך שאודורא היא משתתקת אלוי'.

נ姆 בזה יש קובל שבר כורסינגן ביבמות  
מכערם. אמר רבי יהושע בן לוי כל הידוע באשיות  
שש' בה יראת שמים ואינו פוקה גדרה  
חוותא שני' ורעות כי שלום אדריך ופרקת  
נוך ולא הרטא'. הרבנית שהזאת מזכין  
לגורוד עצמו בה כדי שלא יראה לעבריה  
בשה' רואה את יצורי מתגער עליו' ומתחאות  
 לדבר זה ואולי יתלה אם לא ישמש'. גם  
הכון' הזה יש לה שבר אך לא כראשות  
יען כי שם היא יכל לדוחות את ערו  
ולעמוד על התאות'. אמן יש מחשבות  
אחרות וכונות דעתה שמקולות המעשה  
ופפסיות אויתו ומחליות עליו רעה תורת  
טובה ושולוט ען תחת קובל שבר ואך על  
פי שיש לנו אוח' משלשת דרכם הלאשוני'  
כמו שעשינו במקצת נדרים וביריות' מכב'  
המודז' והפושע' כי ארד' לו' אילו בני השע'!  
מדות' 'בני טנווה שספין לרשות המזות'  
בנ' אונסה שנאנס' בתשימי' שספין לאנס'!  
בנ' נדי' שהיו שפירים או אחר פחים מנודה  
שספין להנודה מקהל ישראל'. יש  
פירשים שהיא נהה שכופין להצטרא'.

שכתבו הרופאים שאפללו' יהוד מון הייד.  
מודט טוב ומושבח אליא' שנטקע' בזוכו  
מודט הנדו' יחמי' אותו' וולד' בנווע השיזין  
ויאבעות למןיהם'. ואם ישאר מאנז'  
בנטפו' קנטז' קיז' הולד' מצועע'. בכ'!  
מריבה שספין' לצעת לריב' מהר ולבן מי'  
שהיה לו מרבה עס' אשתו לא' ישבש.  
עמה' עד שיהא ביניהם אהבה ושרום'  
שכוף'

ולפיכך ראוי למעוררת שזרוז' בסישוע  
המזון כאשר זהחר' בוגוף המזון כי' בוגוף  
המזון צריכה ליוזר' עד מאור' כי' יש' מזון  
שמועיל לעובר ואחר שמייקו כמו שאחד' גל  
שהמעוררת שמתמלה לאבל גורד' יהא  
כינה' בלעינס'. והאומלת טחול' יהו לה  
בני דלאפנ' פיר' שמולגן עיניהם רמזות  
תמיד'. והאומלת עפר האוזן היה' בינה  
מכערם'. אבל האומלת ביצים' היה' עני'  
כינה' פיס'. והאומלת כרפס' היה' בינה  
ופים' ואנשי'. והאומלת כסבר' היה' בינה  
בעל'بشر'. והאומלת צתרונס' יריחו  
כינה' בטוב' . וככל כך הפליגנו וכרכנו לבלוכה  
בזה' עד שאמרו כי' איש' שבר מלכא' היה'  
מעוררת והתמידה לאבל אצזונס' וילדה  
כת' שהיה רירה נורף כל' כך עד שהי  
מכיאים' אומה' לאביה' במקום' בשם'.

**חשעד הרבעי'** בכוונת החיבור.  
כתיב יברך אותם  
אליהם ויאמר להם פרו ורבו'. וכתיב לא  
תחו בראה לשכת' יצרה' . הרי' ההויר  
הכון' על פריה ורבייה ולבן' יש' שבר' הרבה  
בדבר' והמסיד' שבר' בקלוקול ובזועל' מ'  
מחשבתו דוא' להקרא בער' כסיל וטפי'!  
ועהה' יש לנו לדעת ולהבין איזו ריא הוכן'  
הכונה' באיזו מעשה ונחלקו הכוונות' של  
המעש' הזה לארכע' והם נכוונות' ומעולות'  
והלשלה מהם הם עיקר קובל' שבר'  
והרביעי מדם שבר' מועט מהשלשה' .  
והנני מפרש הדברים על אופניהם'  
הראשונה היא' אותה שהכונה בהם לפרייה  
ורביה בלבד' והוא' הנכונה שבכוכבים' .  
השנייה לתקון הولد' דתניא שלשה הדרשים  
הראשונים התשמי' קשה לאשה ויפה לולד'  
לולד' . אמצאי'ים קשה לאשה ויפה לולד'  
אחרונים יפה' לזה ולזה' שטלה'ן' כך' נמצא  
הולד' מלבון וטזון' . וגם זו הכוונה נמסכת

здיק על פ' גלגול שאבادر בנהיב התשיעי  
בעה' ואם הפק הפק' וענין זה הוא גורם  
מחשבת האיש והנהנו עם אשתו בשעת  
תשמש' ואפי' היו סתמן אזרקים או רשיעים  
פומין להם הבויא יתברך נשפה באשר  
הוא שם כאשר ביראות'. וזה כי כפ'  
הכנתו החומר אשר ציריו במחשבות בשעת  
ה时辰ון הראה הנשמה מתחברת אליו  
וכפ' מעלה חומר אחר מחברו כן תתחבר  
אליו הנשמה הנכבד מהנשיה האחות  
שנתהברת בחומר הנרווע ממנו כפ' ערך  
חומר מהבר' א'ך ואיה גם ראה כמה ציריך  
הארט להזהר ולהזהיר לאשטו בעיטה  
תשמש' שהיינו נקיכים ומתרוחים מכל הרהור  
וממחישה רעה והוא כל אשר יעש' יצליה'.

וראה לה' מה מה שבאתה בחלק הראשון  
רב' יוחנן הוה איזיל ויתיב אשער טבילה  
אמר כי סלקן זאtiny' בנות ישראל מנהരה  
לייטכלן כי כי היכי לדליך להו' זרעה  
שפירא כתוי' הנה זה התסדי הודיע עי'  
בביהוט האשה מחשבה בי' בעולתה מ'  
מהתביבה ומתחברת לבעלה איז המחשב  
ההיא אשר ברביינה הציר צורת הולך  
כפי הרמיין שהייא מדרמה' ואם כן נמצא  
הרמיין סבה גודלה והחרהור והמחשبة

לצורת הולך ומתרוחים כאשר ביראות'  
ולכן ציריך כל ארך לנקי' מהשבותיו  
והחרהור ולזכותם בשעת תשמש' ולא  
יחסב ברבר עבריה זומה ולא באשה אחר'  
ולא בדברי הבא' אלא ייחס בדברים  
הקדושים' והנזהרים ופנעה מהשבותיו מכל  
הרהור רע יטהרם ויחסב ברסויים ה'  
התהורים והקדושים' אנשי' של' וכידע  
והשכל כי אותם המחשבי' יחולו על הזרע  
ויצרו הום צורותם בשע' התשmiss' וכן צרי'  
שה' מהשבר דעת אשטו ומשמחה ומכתינה  
וממעודה בדברים המשמחים את הלב כד'  
שתשינה התאה וזה יהא ניכר בנשימתה

ובעגניה

שכור שמו' להשוכר' בני נוישת הלב  
שהיה לבבו לרשות שסוף לרשות כל  
טוב ולודבק טרע' בני ערבותה שהו  
עמנו נשים רבות במתה אחת ובא על אותה  
מהן ולא נתבן לאחת ידועה' בני חצופה  
שהיא תובעת התשmiss' בפה בניה יהו  
עו' פנים' בני תמורה שהיה משמש  
עם אשתו ומהשבות באשה אורת' ווש  
אומר אף בני ישינה שבניה יהו עצלים'  
הנה למדנו כי בהתחבר האדם עם אשתו  
אם דמיינו ומהשבותיו וכונתו עסוקים  
בדברים לא טובי' הנה אוות רהמיין אשר  
במחשבותיו וקלקל הזר' האבה מן הטפה  
ההיא' ויהיה הנילד ממנה הולך בדרך  
רעה ועליו נאמר זרו רשיעים מרתם' וזה  
 يولיד להביא לנער הילך נשמת רשות  
פרין' ואם דמיינו ומהשבותיו עסוקים  
באשתו וברבבי חכמה ובינה ומזרות טובות  
והגנו' הנה אוות הרמיין אש' במחשבותיו  
יש לו כח לציר הצורה בטפת הזרע כפ'  
שהיה מרם בשעת ההיכר כלי ספר' ואפי'  
יהיה האדם הרהור מאומות העולם אף על  
פי כן מתחשבתו הטעבה המשיך לנשمت  
אדיק לנער הילך ממקומות קדושים וטהור  
וחשוב' ולכך כל אוות המתגיר' מאומות  
העולם נפשם היהת מנפש' ישראל עבור  
תיזה הקירוש' שעב' על לב אמותם בשעת  
עיבורי ועל כן קרכם הבורא יתברך חחת  
כגפיו לבלתי ויח' ממנה נדה' ונפשות  
המומרים הי' נשפתה לשיע' אומות העולם  
ששם בהם' הבורא יתברך עבור הרהור  
מהרהור רעה שעבירה על רעת אבוי בשעת  
תשמש' ולכך הבורא יתברך מסלך קו'ץ'  
טתקן כרמו ווודה אותם בשתי ידים'

כמו כן שמעתי מפני מקובלים אמרתים כי  
בשיטראה לנער שהוא תם ישר ואוחב  
המאז' ומתרחק מהעבירות והזוא' בוש  
פנים' ומכל מומר ביהוע שגפשו נפשו

טהורה עלינה הנה הבן הנולד מאותו  
התורה הוא בן נבר וועליו נאמר כי  
בנים זרים ילו און לשם חלק בו ונמצאו  
בוגדים בשם ולך נסכמה ב תורה פרשה  
בן סדר ומורה פרשת תלוי לפרשנית פט  
חאר להודיע כי מאשת יפת תאר לקוחה  
בשביה לא יא אדם צדיק מאהר שאין  
הכונה רק לויי' ואמר כי יצאו ממנה  
בנוט סוררים ומורדים ראים לארב מיתות  
ב'ך' וודע כי לא להנס ארעד לדוד עניין  
אבשלום ותمرיך כי שניהם בני יפת תאר הו  
רק מהטעם שבtabti' כי מכיו שהווא  
השורש בן יצאו הענפים וכן היה הפירות  
היעזאים מואילן ההוא נים לא לחם אhab  
שלמה נשיכם עם היה שיהה בתכלית  
השליקות שנאם עלייו ויחכם מכל האדים''  
כי אם על עניין בת שבע אמרו אשית אוריה  
הוא אפיו לעני חכמי המהקר כי כי  
המחשבה והחזרה שעיבור על בל-הארם  
ואשתו בשעת הפלומו היה הילד מוכן  
ומצעיר אם טוב זה רע' וכבר הביאו  
לאמנו עם ישי אביו כמאמר' זו כי ישי שנא  
לאשונו אם דוד ולא רצה לקרב אליה והיה  
לה שפחה אחת אמר לה לכיתבל ואבא  
אליך הלילך מיד הלכה השפחה לנברחת  
אם דוד ואמרה לה כזה וכזה דבר עמי'  
אדני בעליך ועתה לך טבל ומאי הלילך  
באפשרה למפטחו והוא יכבר שאני עמו  
במיטה וישכב עמך' וכן עשתה נבותה  
הלכה וטבלה ושכב עמה בלילה והוא  
וניעברה מדור מאורה ביאה ונatz' שהיה  
ודע עלה כאחד מבני תשע מדרות שבאיות'  
המקלות שפיצל יעקב לפני הבהיר, יכינו  
והבן מה שאמור רבינו זול כל הנושא  
אשה לשם יופי' חריש נכנס וחדר יוצאת  
זורב אוכלתו' שנאמה כי בנדז' כי בנים  
זרים ילו גו' והסוד הנדרול הזיה הוא  
סחיותו נושא אשה לשם יופי' חכוו  
איןו לשם שמי' לפי שהו מחרור בכזרמת  
ברוך הנפניות ונאינו מחשב במחשבה

ומענינה ואינו יאהבו זה לזה והוא גניהם  
פרקחים כי כפי מה שהחיה אהבתם זה לזה  
בשעת התשMISSIN כז' יהוה פרקחות חנער  
הילד ומכלו וחתעם הוא לפי שהאהבה  
לא תהיה כי אם מן התאות והאהבה לא  
זהות כי אם מחום הלב ומוחם הלב יחו  
הדם וכל האברים ולפי רוב תאות היה  
תמיימות וחיפוי שני הזרעים זרע האיש  
חרע האשה אשר מהם יבראה הילו ולכך  
יהיא הילו פרקה כי הפקחות הוא מאחסן  
לב ומחדרה המחשבה אשר במוחו'  
וכאשר היה הילו גם מטכמת למחשבו  
טהרו וכתיבת כמותנו ג' יהו' שנה אחדים  
בדבר חמוץ ותתקשר מתחשבת כאהר  
וילויזו בן כי האזרה החטורה שציעו'  
ואל תחמה על דבר זה כי טבע פושע  
הוא אפיו לעני חכמי המהקר כי כי  
המחשבה והחזרה שעיבור על בל-הארם  
ואשתו בשעת הפלומו היה הילד מוכן  
ומצעיר אם טוב אם רע' וכבר הביאו  
מעש מהחיה מתרונתא שלודה בן שהר  
זה היא ובעה לבני יופים עד באז וזשב  
בעלה להרשות בסכומו שזונחה עטמוש  
לולי שבאי חכם אהד ואמר שמא הרה  
בשעת התשMISSIN בשאר שחו ברוק ומצאו  
צוזו' שהוות במשכיני' אותו החדר שמשמע  
כי ואמרה היא כי כשבטמזה עט בעלה  
היתה מסכלה באומות צווות ומירורת  
כחן' אם כן חבן עד מאז וואה ער היכן  
ייע' מה הדרה רהור בשעת השMISSIN' נס'  
המקלות שפיצל יעקב לפני הבהיר, יכינו  
והבן מה שאמור רבינו זול כל הנושא  
אשה לשם יופי' חריש נכנס וחדר יוצאת  
זורב אוכלתו' שנאמה כי בנדז' כי בנים  
זרים ילו גו' והסוד הנדרול הזיה הוא  
סחיותו נושא אשה לשם יופי' חכוו  
איןו לשם שמי' לפי שהו מחרור בכזרמת  
ברוך הנפניות ונאינו מחשב במחשבה

האור הבהיר למפה' . וזהבן זה עלי' מאך  
ושמרחו כי יעלוה הספר ולוזלו' זילן  
אמר שלמה במשלו הנמרצים מכל דרכיך  
דעתך הוא ישר אורהותיך . זאיל' כל' כל'  
ואפיו בארכי הגוף קטע זוניל' זמה שאמר  
דעוה כבר דעתך מה לשון יהעה שהוֹא  
חבור הנפש השכלית וכדרכך פארה העליין  
וכאשר חבור האדם עם אשתו נקר' דיעיה  
בן דובק הנפש בעולם השכל נקראת יידע  
ולכן אם הכתו' בטם אערף' בבטן דעתך  
וחח כיוין אל הצורך' השכלית לא אל יצירתי  
עצמותו וכל שמן אל עיר מציאותיו ווועז  
חו' שלא נקר' האור ירוע דב' פלו' עד שנרבך  
במושכל' המשכיל ואמר בפוק' והוא ישר  
אוורהותיך' כי האור העליין היינד' במעשי  
ויהיכל'ם נברך' בטעומ' בעלאונ' נהר' נפשו  
זה התבנן למ' שאיל' האהור' עברי' קשיין  
מעביהה כלו שבאיות' לומעלה' כי' כיבוי'וֹת  
האדם מחש' בדרכו' דשע' ונונפ' אוּז'  
מחשבתו נברך' בטעומ' בעלאונ' נהר' נפשו  
מיהויב לשיטים' לאי' האיז'יא מטמא' במנע'י  
אבל אל' עשה עביהול'ת' לא גנע' אל  
השמט' משפטה' ואיזיק' טעלו' יעד' בן  
ההרהור הרע שהוא נרבך' בעליינ'ם והוא  
קיזוב' לקצין' בנטו'ות' . זמיכאן חביב' עונש  
המוציא בעביר' בשעת תבשיש' כי אתה  
המוחשבה' המטא'ג'ת' חילה על התפ' ומייסרת  
מןנה' יסוד רשות' וועל' וטנו' ובהיותה האר'  
ואשתו מתכוון' בקורואה ובטהורה לדבר  
אחד איז' היא הדעת' ההוא טוב' ישר' ויראה  
אל'הים' והנה זה מכואר טוב' ונעים'

השער החמישי' באיכות החיבור' . אַד'  
ויה'ן' דהכאי' ארבע'  
דברים' שחו' לי מלאכי' השרת' חנין' במפני  
מה' הו'י' מפני' שהופכין את שולחנים' סומין'  
מפני' מה' הו'י' מפני' שמתלבין' באו'ו' בכו'  
ומז' לה'ה ש' נוראה את ערות' והיא תראה  
צוות' . וטמיך' ליה' וגברתו לעני' בני'

עמם

לך הטעם' . דע' כי מעין האמים' בהיו'ו  
גמשן' מקומות' ובוה' למוקם' נברך' יש' כה  
להעלו'ו אותם המים אל' מקומ' ובוה' אחר  
בנד' נובה' המוקן' שיוציאן' ממנה' . וב' יוזע  
לבעל' הקבלה כי' מחשב' האד' היא' מקור  
נפש' השכלית' שנמשכה' מן' העליינ'ם' ויש'  
כח' במחש'ה' להתרפ'ש' ולהתעל'ות' ולהגעה  
עד' מקום' בו'צאה' ובמחעה' אל' המקור' איז'  
היא נרבך' ביסוד' העליין' שמשם' נמשכה  
ונעשין' היא' והוא' דבר' אחר' ול'שה מהשבחה  
חו'זרת' להמשך' מלמעלה' למוה' נעש' הכל'  
ברמיין' קז' אהד' ואותו האור' העליין' נמשך'  
למ' בת' בח' מהשבחה' שמושב' או'ו' למ'ט'  
ונמציא' שכינה' עמו' ואיז' האואר' . נמשך'  
ומתפשט' באו'ו' המוקם' שב'על' מהשבחה  
ויש' שם' . וכר' היו' החסרים' והראשונים'  
מדרך'ין' מהשבחה' בעליין' ומושב'ין' האור'  
העל'ין' למטה' ומתר' כר' היה' נמשך' האש'  
מלמעלה' למטה' כמ'ו' בן' עזאי' שוויה' יושב'  
וישונה' והאש' מל'חתת' סביבות' . ורכ'  
אל'יעז' שהי' יושב' ודורט' וקרנו'ו' יוצאות'  
בקרנותיו' של' משה' רבי' עה' . וום' מתר' כר'  
היו' הרובים' בשביב'ם מתרב'ין' ומתו'ס'ין'  
כפי' כה' מהשבח' וזה הו'ס' סוד צפת' השמן'  
של' אל'ישע' וכר' הקמה' של' אל'יז'ו' כי' כל'  
דבר' שהי' מהשבח'ין' בו' מתרב'ין' עלי' בא'ו'  
שעה' היה' מתק'ים' אם' טוב' ואם' רע' . ועל'  
זה העין' אמרו' ז'ל' נתן' עיפוי' בו' ונעשה' נל'  
של' עצמות' . ואחר' שהדברין' הונזרכו' ר' זל'  
לומר' כי' בהתהבר' הארץ' עם' אשתו' אט'  
מחשבתו' נרבך' בעליין' הרי' או'ת' מהשבח'  
מושב' או'ר' העליין' למטה' והא' שורה' על'  
אותה טפה' שהוֹא' מתחכו' עלי'יה' ומחרה'  
בר' בעניין' צפת' השמן' ונמצאה' או'ת' טפה'  
נקשר' לעולם' באור' הבהיר' וזה סוד' בטוטם'  
אוצר' בבטן' ירע'יך' . מפני' שכבר' נCKER'  
האור' הבהיר' בטפט' או'ו' צדיק' בעית' התבוכ'  
לפי' שהמוחשבה' נקשר'ה בעליין'ם' ומשבחה

עפם כל' שיכרמו עני הכנן' אלמיין מפני  
מהחוין מפני שמנשךין באתו מקום'

חרישן מפני מה הוי מפני שמספר' בשען  
תשמש' אמר רבא מהותיו של הכל' מורה  
בגרא פרת הו הא הפוך שלוחונו יהפכו רגלי'  
זרעו' הו נסכל מרביה הנסדר מל' פיכ'  
יהו רבל נסרךין מרעו'. הא ערב הפה  
המוכר שבנו נתנה הנשיקה ונשך הסתום  
לפייך נסח' פ' זרעו'. הוא ספר בשעה  
שהיה לו לחשוש לפיקח נחריש איזון זרעו'.  
זהה שאם חכמים' כל אין הלב' רב' יוחנן  
בן דהבא אילא כל מה שאר' רוזה לעשו'  
באשׁ צעה הא למא זה זומה לבשר  
הכא מבית הטבח אם רזה לאכל מבושל  
אכלו צלי' אכלו' וכוכ' לא אמרו שעיא מות  
אללא דוק' הפיכת השלחן כי זה אין בו כל  
כך איסול כשהיא מחראה לו אבל בדברים  
הاخרים לא חלקו חכמים' שהרי בನשך  
אבור משום בל תשקן את נפשותיכם'.

במו שאם' צלי' אין מאן דשית בקרן' דאמון  
עובד משום בל תשקע אט נפשותיכם'.

ונס המסתכל באתו מקו' עבד משׁו' והאנע  
לכת עם אלהין' ונס המסתכל בשען תשמש  
הרי אמרו ול מינך לאדם מה שיוציא אפילו  
שיהה תיריה שבין אדם לאשתו מגזין לו  
וזה מדבר בשעת תשמש' וזה משתבעה  
لتשמש' כי איז אינו רשי' לדבר' עמה  
בדברים אחרים אמרו יכול לדבר עמה  
בדברים שהם צורך התשמש' ולהכניתה  
תחלה בדברים מושכין את לבה ומישבין  
את דעתה ומשמחין אותה כדי לקשרו דעתו  
בדעתה וכונתה בכונתו ולומר לה בדברים  
שמכנים' אות' בחשך וחברו ואהבה ורצון  
יעגבם ואולא יחי הבני בני תשע המודעות  
שפתbert' למלعلاה'. גם אמר לה ובברים  
שישמכו את לבה ליראת שמי' וחסידות

## הנתיב

איך נוצר האדם בכתן אמו

## הרביי

ותכונת כל אבר ואבר וטטעמו :

๙ ב ۲۰ ۲۱

**ישתבח**

ויתפאר האל הנדרול

הנברוזהנורא'

שהוא סבה ראשונה לכל נברא' קנה

עלמו והמציאו' ומאין לייש חזיאו'

ואחרי כן יצר הארץ בחכמיה עפר מן

האדמה' ויפח באפיו נשמה' ואורו תהא

מחכמיה' לבא אל הקדש פנימה'

ולהראות לו נברות: לעולמו חזיאו'

ולביבתו בראו' יצרו אף עשו וועל הכל

ען מורהו' ונתק לודעה ושכל מכל

הנבראים' אשר תחת גלגול חירות נמצאי'

והחכים נשמעו' אישו היא צורתו' לדוש

ולתור סור בכנז גופתו' ולוכדי להבין כי

מההפקי הרכבתו' ומטפה מרוח בראשיתו'

ומדים הדרות הוינו' יציר אברי על מכם

צורה בתוך צורה' האל אש ברא כל נבי'

אשר לן הנוללה והנברוה' אשר ברא

מלacci אש ומים' ועשה שלום ביןיהם

בשימים' וכן עשה לאדם שיצרו מרכיב

מההפקים' אשר בכל רגע מצד אל צר

מתהפקים' שהטיל שלום ביןיהם ונתן

השקט ובטהה באלהיהם' וכל זה לכבודו

ולהגריל שמנו' כאשר ביארתי במניב אשר

לפני זה טעמו' ורצה שימשך עד זמן

קזוב' בעולמו ושתל לו נבול קזוון אשר

מןנו והלאה לא יוכל לנטוע' עליו אין

להיחס וממנו אין לגרוע' זולתי אם יזכה

שיעשה לו בוראו מרגוע' או ייחדר מימי

אם ירע' ובעת שהזמן הזהו יגיע' איז'

روح קנהה העבר על ההפקה ההם'

ויבא מחלוקת ביןיהם' וכשהאחד על

חברו נבר' חזוף כאפס ישר' ויהיה

פזואס להרץ וככל'ה' ומחולקת בטלה

ונפרדה חבילה יושב אל המקומות אשר

היא שט אהלו בצחלה' ו Shepard הנפץ

המורכב מההפקים' כאבן שאלו הופכ'

ולזה בגין שלמה כאמור עת להcock ועת

לרחוב מחק' יייען כירוקע הארץ' ויכוננה

לא הוה בראה' לשבת יצירה' ברא כל'ו  
 החוץ באדם כדי להודיע רמווע' 'זואיל  
 וספנו להפוך איכתו' ואמרו בעל' החכם'  
 יוציא דעת ומומה' כי האל קראוו עילם  
 קטן הנבונים' ען כי מצאו בו חלק מן  
 העליונים והחותונים' כי השער דומה  
 לשער שהוא מצמיה' כנעה אשר זוועה  
 הצמיה' והראש גלגול דמותו' והמוח  
 דומה ללבנה לרטיותו' והعينים לשני  
 המאריות' כי כן הם מאריות ולב' השינים  
 החמה' כננד' ימות חריש החמה' ויל'  
 נקי' שבקרבו' כנגד הדש השען נקי' בו'  
 ושבע' בראשם מהם' כנגד מי' השבעה הם'  
 וכננד' ב' מלויות' אשר בשחקים נרתות'  
 נתן בו יב' רבי' זעם הראות והשמע וזריח  
 והרבר והטעם והמשוש והחליכה והעזה  
 והכעס והשוק והשינה והתשיש' זם'  
 נבראו כאר' ב' הלויות שבשורתו' שעלהיהם  
 בני הנוף והוא העבדתו' ולהבל דומה  
 לשמש מרוב הרים' והכבד לרמארים  
 שהדרמים ממננו גוסעים' והכלויות דמות  
 לכוכבים הקבועים' והעווקים שבם  
 הרים נוראים' דומים למים ונחרים'  
 ומפני שהאדם בכחה נברא' לכן עילם קtan  
 נקרא' ונברא אדם נרול העולם כלו ית'  
 כי הגלגול חום לאיש אתה' והראש הקטב  
 הדחומי' כי גבוח הוא' ועל שהוא דר רום  
 דרום קראותו' והצפוני שחו' צפון גרגולים  
 דמותו והזרחי' לישין כי מכנו התחלת  
 ההנעה' ודמערב לישMAIL כהיא יורד  
 מפניהם עלייה המורתונעטו מזווודה למערב  
 ופניהם ור' אמצע השמי' כי הוארטוף הרטנווע'

гуלום ואיבריו נתקנים על ידי יב' מזלות  
כמו שאבארא'. בשבועה כוכביכ' לכת מצד  
שבתי שהוא קד' ויבש הוא מיבש הטעפה  
בחודש הראשון ומחרבה / זדק הוא חם  
ולח בחודש השני מצינו הטעפה בתבניתו  
ויתאו ונותן ברוח' מארדים הוואם ויבש  
בחודש השלישי עושה העצמו זמל הקרכטס  
עם הניד'. חמיה היא גם כן חמיה ויבשה  
בחודש הרביעי עושה הטעפה והלב והוד' ח'  
וחחמיות שבתם' נוגה הוא קד' ולהוויא'  
הם ולח בחודש החמישי עושה בזיה העינס  
והאזורים והזרעטס ופנ' האדרם והביבים'。  
וכוב הוא קד' ויבש בחודש השישי עושה כל  
הנקרים שבגנו' והלשון והכלויות' לבנה  
ה' קרה ולחה יא' חמיה גולחה בחד' השביעי'  
מיישרת הדיאיה וכל האיברי' במקומותיה'  
זהור שברת' בחודש השמיני וועזר את  
האברים מרוכ' קרייתו ולכך מי שנולד  
בחודש החו' לא היה' אבל בחודש התשיעי'  
חוור לעלו זדק והוא מלך האברים מרוכ'  
להוויא ותץקן הולד'. זאבקרט כתבי כי  
סבית הצלת העובר בשכער ובטשי' ולא  
בשמי' הוא לא לפ' שבשביעי' העובר נשלים  
ומבקש לצאתו וינווע זירעש תמייד ואס הוא  
חזק ושלם' קרע הקרום' אפתח המאיצ' אצא  
ייזח' ואטמנ אט' לא ובל דילש מה  
וישאר בחודש השmini עף וחולה ואס איז  
יצא' מות לפ' שיצטרף החול', עם שני'  
הαιיר'. אטמנ אט' ותעלב שם עד הצע  
החד' החשי' איז' כבר הברי' נונתאקו' ואשר  
יצא' זאה' זהה' ז' ובאשר המכרא' תרמרק'  
מציר את העובר על ידי' שבעה וכוכב' לכת  
כמו שביארטיין מתקין איבריו על ידי' יב'  
מזלות' כמו שאבארא' ביצד טלה מתקין  
הרראש והפנים' שור הזרואר והחנן'。  
תאומים שי' הרזיות והודים והאטוטוב'。  
סatan' החזה והריאה והצלעתה והטהול'。  
אריה הלב' בטליה' הבטן והטעים'。

**נאם** המחבר בראות כי כל בעלה  
הרernals צריכין לשקד על  
דלת חכמת הרפואה מדי' יום שדי' על  
פיה אנו חיין ומחלין את השבת והעומד'  
על מזותה דמו סיאטו כי נתה' בנטשו  
ולבן ראיית לזרוש ולתו' בספרי הרפואות  
וראייתם דברם נפלאות'. נזולות  
ונוראות שעשה עמנו השם עצאות'. ליעד  
ולאות כי לו יתברך נאותו ההודאות ולבן  
הכינטו לעמוד ולראות ואטמנ הדבי' האלה  
הי' מפוזרים וספורדים בספרים הרים', אשר  
ונוצרן

## הניב הרביעי

והם האוצר והידים והשליטים וקדרומי. הבטן  
והאמה והבצאים והמתנים והרגלים . וזה  
השביל הוא כנדו' עילם התזרחון כי משפט  
כאה ההוריה שם ורך הצמיחה והוא זם נן

הפסד הנון המתמעע על די' הרגילים .  
ובהמשך הניב אכתוב קצת סנו'ו שלקתי  
לפרופראות זוך לא פא ביה' . וטום פתו'י  
בזה השביל הראשון אקדים הקרימה אהת  
ואומר . מיבור הוא בעני כל בעל שביל  
שהഫיכים אשר מחם האות מרכיב המפ-  
ארבע יסודותיהם אש ואיר ומיס עופר כי  
האיש הוא הפוך המים . וואיר החיא הפך  
העופר . וכונגד אלו הארבע יסודות יש באדר  
ארבעה חלמים וهم המירה הירוקה גורם  
וליתה הלבנה והתרמה השורהו . וכקראי'  
בלשון ערבית צפרא דם כלום טודא . ובלשון  
לעז' קולורוא שנגניניה פלי' מא מלנובוניא'  
המריה היירוק' היא המה יבשה כתבע האש  
ומתליה בטיבו ומשכינה בכיס המהה .

וכשתרנה בגוף כלו' ימשכה הירוקן . ואמ'  
הרבתה באבר אחד תמשוך אהורי האצת  
הירוע באל מרוחה הצבעו יידיעו בכנלה .  
וזורוצה לנזה' זאתה המירה יתנגה לאבל  
ורביס חמוץ' ותועלה אבר בשביל  
השני בעיה' . וזה מהריה היא אצל הדם כמו  
הענק העולה מן הין' בשירתי' זן קצף  
הדם בשירתי' חום הכלב ורבס והחריצות  
ההוונות והרונן והתרחות כלם באם ממטה'  
והיא נתקلت לחמסה מנין' ואלו אן הנוטה  
אל האלימות . והנוטה אל הירקות  
הנקרא בלשון ערבית אכער . והנוטה להרכתי'  
והירוקה' חנותה לחלמון' . והנוטה לעין  
הזונא' . והדם הו' חם ולוח כתבע האור  
ומבונו רה' מן הכלב ומשבכו בורדיין ובלה'  
וישלטנוו בשטח הנוף ובמקדם הראש  
וועלתו ירעעה שהוז' איכרי' הג' רור היגי' .  
כמו שאבא' בשוביל השני בעיה' . וטיבו הדם  
נהליך לשני הלקים דם הטבעי' . ורדס'

למודתי בהם . ולכן ראי'ו לקבצם ולהבר  
זה הניב מהם . ואחרי' אשר ביארתי' אין  
מצרנו אבאר החלט' שבענו שהם מתייחסים  
לאربع היסודות גם פרקי' השנה ומיר'ה  
אשר הם נחלקים ומתיחסים להם' . ואחרי'  
כן אכך כל איברינו ותוכננם ופעולותיהם  
וועלותם וקצת מתחלאותם ורפוואותיהם  
ואכלהוב הכל בסדר לחו' נקל למוצא דברי'  
חפץ' . וככאשר נדע הנשים שעשו עמנו  
הברוא יתברך בבריאותינו נאמין בברוא' ית'  
ונעדרו שנא' ומבשרי' אהזה אלהו' . וכחוב  
הרים ז' בתחילת חיבורו הנקרא ספר המצו'  
בידיינו איך' יצרנו' יתברך ובהין אברינו  
נדע כי אנו מוכראתים לעבו' ברואנו יתברך  
מאחבה אף אם לא' יין לנו' שבר שכ' עשה  
לנו' טובה הרובה בבריאותו אוננו עכל' .

ואני אומר כי נס' כשנודע מיין החלאים  
בכיר חסרי הבורא יתברך שהו' מziel אתנו  
מהם ונאמני בונעדרהו . ולכן ראי'י  
אני המחבר לחבר זה הניב בז' התיבור  
אשר יעדתי' לי' ואכאר קצת החלאים כי אף  
ה א' יש בו צור' לשוביל האמוכ' כאש' ביארתי'  
ואתליך הנטי' הזה לשלשוש שבילים בנד'  
שלשה עולמות יעצ'י' הו' עולץ קטן  
כאשר ביארתי' .

**השביל הראשון** בראש' כלו' מבית  
ומחו' עד האוצר .  
והוא כנדו' עולם העליין' שה' עולם השכל  
שכולל חמשה הרגשים כמו שאבר לאני'  
בעה' ובו השבל שופע על עצם המות שם  
משב'ן החכמה' .

**השביל השני** באברי' הגוף הפנימיים  
שהם הקנה והוושט  
והריאה והלב והכבד והמריה והאטומונא  
והתהו' וחותם והבלוי' ומקווה השת' ווהם  
האש' זה השבל הזה כנדו' עולם התייכ' שהו'  
עולם החיז'ו' והוא משכן הנפ' הח'י בלב הא' .

**השביל השלישי** באבר' האנו' החיזוניים

המתה והזהה 'אמכ' נאר'וּנות כת' כי א' ל' לאן  
הלייה ב' מקום ב' גוף כי כל האיברים צריכ' ל' לה  
לפ' שהוא רומה לדם אלא שאינו מבושל'.  
ושמי' זאת הריח' מטאסק' ב' גות' תוב' מינס'  
מיטפש' ב' כל' הו'. וכשהרב' זאת הלהיה ב' כל'  
הנ' תמש' השירפו' הבש' ז' ז' א' יזרופ' שאה  
ואם הרבנה באבר אה' תמש'ך הצמ'חו'ווע  
ב' אל הרבע' ז' הוא' נפ'יה להה' ועבות' ר' אין  
עמו' כ' א' ו' והרצ'ה לנ'צ'ת' זאת הלה' ז' הנ' הג  
לאכל' מאכלים' מלוחים' ומין' ז' זאת הלה' הד'  
המשה' ז' והם המלו'וח' וטבע' הדם והז'ובש'  
ומה' וטבע' גוטה' לחם' מינ' וולדרות' וו'  
מעט' הם מ' המלו'וח' ז' וחומץ' והוא' גוטה'  
לקור' ז' ליבש' ז' והלה'ה ז' חוכ' ז' וטבע' הקור'  
והלה' ז' וו' ה' קור' ותול' שביב' המש'ה ז' חכ'ין  
והצפל' ז' והוא' גוט' הקור' והרט'בה' ז' מר'ה  
הש'רו'ה' ז' קור' ויבש' בטבע' העפר' ומשכנה  
ב' טחול' ז' י' שמי' הדם ותול'ה' א' בא' בא' בא' בא'  
הש'ני בע' ז' ה' נח'ל'ק' לש'ני מ'ין' הטבע'ית  
ו' טבע' ק' ויבש' ז' והיז'את מ'ן הטבע'ית  
ומג'יד'ת' מש'ריפת' ה'לט'ים' ז' והנט'ה  
והנק'ימה' וההפק'ה' ז' וו'ה' קנא'ה' ורעה' ה'לב'  
ה'וע'ף' הפנים' הוא' בא' מ'נה' ז' וכן' כ' שאר'ם  
מ'תצע'ל' פ'ו'ת'ה פ'ו' ו'מו'ת'ה ד'יו' ו'ג'לו' ב'רג'נה'  
או' ב'ע'ל'ת' בא' מ'נה' ז' כ'ש'ר'ב' ז' כל' ג'ונ'  
המש'ך' ה'רו'י' ז' נק'רא' טראט'ן' ז' והרצ'ה  
לנ'צ'ת' ז' הא'ר'ה י'ת'ה'ג'ן' לא'כל' מאכל'ים'  
הדר'ש' ז' והש'מ'נים' ז' וכמו' שאר'בע' ה'לט'ים'  
ה'אל'ה' ז' מ'ו'ה'ס' לא'כ'ע' ה'יכ'רו'ת' ז' כ'מו'  
שב'יא'ר'ה' ז' כ'ן' פ'ר'ק' ה'ש'נ'ט' ז' י'וח'ם' ז' לא'כ'ע'  
ה'לט'ים' ז' כ'ז' א'ב'כ'ע' פ'ר'ק' ה'ש'נ'ה' ז' לא'ל' ש'א'  
ו'ה'ום' ז' ק'ין' ז' ו'רו'ף' ז' ז'מן' ה'קו'ר' ח' ה'ס'טו' ז' ו'ה'ו'  
ך' ו'ר'וב' בטבע' המ'ים' ז' מ'וש'ת' ה'לה'ה  
ה'לב'נה' ז' ו'נו'ן' ז' ו'א' מ'ת'ק'ופ' ט'ב' עד' ה'ק'ופ'ת  
ニ'ס'ן'. ז' זה' ז'ז'ן' ד'ו'ה' ל'ימ' ה'ול'ות'  
מ'ש'נו'ת' הא'ד'ם' ז' או'יל' ז' ט'א' י'ת'ה'ל' ז' ז'כ'ו'  
ול'ה'ת'ג'ו'ל' ז' ז'ן' ז'ז'ן' ז' ו'ח'ם' ו'לו'ה' בטבע' הא'ו'  
ונ'

ה'ה'פ'ט'ו' ז' וא'ש' י'ז'ג'ן' ל'פ'ש' מ'ס'נו'ת' ה'וד'  
ה'וא' ה'ש'חו'ק' ז' ו'ה'מ'ינ'ג' ז' ו'בו'א' ה'כ'נו'  
ז' מ'ע'ז'ם' ה'וד' כ'ל' א'כ'ר' שה'וא' ח'ם' ו'לו'ה' כ'מו'  
ה'ב'ש'ר' ז' ו'ה'ד'ם' ו'ה'ע'ר'ק'ים' ז' ו'ה'ע'צ'ב' ז' ש'ה'ט' ב'ל'ע' ז'  
ו'ר'ב'ו'ש' ז' ו'ג'ל'ו'ת' ז' ו'ה'ב'צ'ים' ז' ו'ה'ה'ה' ז'  
ד'מו' ז' ו'עו'ט' ח'ס' ח'ו'י'ו'ת' מ'ב'י'ו'ל'ק' ח'ה' ש'א'ן  
לו' ד'ם' כ'מו' ה'ד'ב'ר'ים' ז' ו'ה'מ'ל'ים' ז' מ'ו'ה'כ'מ' ז'  
מ'כ'ל'י' ז' ה'ד'ם' ז' ו'ה'ר'ט'ב'ו' ז' מ'מ'י'ת' ש'י'ש' ז' ש'ב'ה'מ' ת'ל'ק'  
כ'מו' ה'ד'ם' ל'ב'ל'י' ז' ה'ד'ם' ז' ו'ה'ש'ט'ב'ל' ז' ש'ב'ה'מ' ת'ל'ק'  
ה'ר'ט'ב'ו'ת' ז' ה'ה'יא' ז' כ'ע'ס' כ'ה'ז' ז' ה'ל'יה' ז'  
ה'ל'ב'נ'ה' ז' א' ק'ר'ה' ז' ו'לו'ה' בט'ב' ה'מ'ים' ז' ו'ה'יא'  
ס'ו'ת'ר'י' ז' ה'ד'ם' ז' ש'ל'א' נ'ר'ב'ש'ל' ז' ק'ר'יו'ת' ז' ח'ג'ג'  
ה'מו' ש'ל' כ'כ'ר' ז' ו'ה'מ'מו'ו' ש'ל' ד'ם' כ'ג'ג' ק'  
ק'ר'יו'ת' ז' של' ז' ה'ל'יה' ז' ו'א'ס' ז' ש'נ'יה' ז' ש'ו'ן'  
ל'ס'כ'ב'ת'ם' ז' ה'ה'יא' ש'ל'ס' ל'ג'ו' ז' א'מ'ן' א'ס'  
י'ת'ע'ו'ר' ז' ה'ד'ם' ז' י'ש'פ'ל' ז' ה'ל'יה' ז' א' י'ע'ו'ר' ה'ר'ה'ס'  
ו'ה'ש'ח'ז' ז' ו'א'ס' י'ש'פ'ל' ז' ה'ל'יה' ז' א' ל'ק'ה'ה' ז'  
י'ז'ו'ב' ז' ק'ר'יו'ת'ה' ע'ל' הא'ז' ז' ה'ה'יא' ז' ק'ר'ו'ת' ז'  
ר'וב' ה'ה'ל'א'ס' מ'ת'ב'ו'ר'ה' ז' ז' ה'ל'יה' ז' ב'א'ס'  
ז' כ'ן' ה'ע'צ'ל'ה' ז' ו'כ'ש'ל'ו'ן' ז' ו'ה'כ'ב'ו'ת' ז' ו'ה'ש'כ'ה'  
ו'ה'ש'ב'יה' ז' ו'א'יר'ה' המ'ע'ה' ז' ו'י'ע'ט'ה' ה'ת'נ'ע'ה'  
ו'ה'ש'יע'ל' ז' ו'י'ע'ט'ה' המ'ש'ג'ל' ז' ו'ה'פ'א'ל'ה' ז' ו'ה'א'  
פ'א'ר'א'ל'ים' ז' ה'ר'ע'דו' ב'א' מ'ז'את' ה'ל'יה' ז' י'ש'כ'ו'ן'  
ב'ר'יא' ז' ק'ר'יו'ת'ה' מ'ג'י'ו'ז' הא'ו' ז' ה'כ'כ'ם' אל'  
ה'ג'ונ' ב'תו'ק'נו'ג' ז' ה'ר'יא' ז' ה'ר'יא' ז' מ'ג'י'ו'ז' אל' ה'ל'ב'  
ו'מו'ע'ל' ז' ו'ה'ז'ו'ז' ז' ו'ה'ר'ופ' ע'מו' ה'ה'כ'ב'ל' ז' ה'ע'ול'ה' אל'  
ה'מו'ה' ז' ו'ק'י'ז' ז' ה'נ'ש'ח'ה' ז' ז' ו'ג'ס' ה'ח'ו'  
ח'ט'כ'ע' ז' ו'בו'א' ה'ב'ר'א' ז' ת'ד'מו'ה' ז' ו'ה'ר'יא' ז' כ'ל'  
מ'ה' ש'י'ש' ב'ג'ונ' ב'ז' הא'ב'ר'ים' ז' ק'י' ז' ה'ר'ט'ב'ו'ב'  
מ'ז'את' ה'ל'יה' ז' ו'לו'ה' ז' י'ש'ב' ז' ה'ל'ק'י' ז' ש'ם' כ'ה'  
ש'ת' י'ס'ו'ה' ז' ו'ש'ת' מ'ק'ו'נו' ז' ז'ם' המ'ו'ה' ז' ו'ה'ר'יא' ז'  
כ'י' כ'מו' ז'ה'מ'י' ז' מ'ז'ה'ל'ק' ז' ב'ע'ול'ם' ל'ש'נ' ז' ה'ל'ק'ם'  
ת'ל'ק' ע'ל' פ'נ' ז'ה'ר'א' ז' ו'ה'ל'ק'ו'ב'א' ז' י'ש'א'ו'  
ה'ע'ן'. ז' כ'ן' ה'יא' ז' א'ת' ה'ל'יה' מ'מ'ה' ב'ר'יא' ז'  
ו'מ'מ'ה' י'ט'פ'ט' מ'ז' המ'ו'ה' כ'מו' ה'ט'ל' ה'ג'נו'ל' מ'ז'  
ק'ש'מ'ס' ז' ו'ש'ו'ל'ט'נ' ז' ז' א'ת' ה'ל'יה' ז' ז' א'ה' ז'

שעות ממנה' . גם כל המפעמי' . - אך נחלקים לד' יסודות בצד כל טעם מזוק הוא חם ולח וכגנוו הדם' . וכל טעם מר חם ויבש וכגנוו המרה האדומה' . וכל טעם המזין קר ולח וכגנוו הליה הלבנה' . וכל טעם חריף כובלפל ורומה לו חם ויבש וכגנוו מריה השורה' . חיז' מלפלל ארון והגביל שאף על פ' שאריף הוא חם ולח' . הנה ביאורית בהקדמת' זאת ארבעה ג' החלטים ופרק' השנה זומן האדים והימים והmonthsים שהם נחלקים לארבעה חיסודות ומעה' אהל לאדר אידי' האובט כאיש' "עדת"

**הטביל הראטון** בראש כלו מבית ומוחץ' . שערות הראש הם נלדיים ממזרע העשנים העולים מן הלבך דרך הקנה והם מליחות אשיות שאינן גרגשות' . ועם היות שהם נלדיים מעשן טבעם והוא קר ויבש ומפני שהרראש הוא לעמלה דמוו לתקורת החנור אשר יעלן אליו כל הבלוי הגוף לפי שהאדם נצב תחת אחד עלי' שאר החלטים' . וכך מעת יצירת האדם עד עשרים שנה הוא זמן והילחות ואו גDEL האדים ומונז' הוא חם ולח ולכן הוא מושל בו אדם שמוגל אותו לפ' שהוא בטבעו' . זמן הבחרות זומן הישיות והם מושלים שככל אחד מלאה הזכנים והוא מושל תחת אחד עלי' שאר החלטים' . וכך מעת יצירת האדם עד עשרים שנה הוא זמן והילחות ואו גDEL האדים ומונז' הוא חם ולח ולכן הוא מושל בו אדם שמוגל אותו לפ' שהוא בטבעו' . זמן הישיות והם מושלים שככל אחד מלאה הזכנים והוא מושל תחת אחד עלי' שאר החלטים' . וכך מעת יצירת האדם עד עשרים שנה הוא זמן והילחות ואו גDEL האדים ומונז' הוא חם ולח ולכן הוא מושל בו אדם שמוגל אותו לפ' שהוא בטבעו' . זמן הילחה הלבנה ולח ולכן היא מושלת בו הילחה הלבנה לפ' שהוא בטבעו' . זמן הילקה הילקה מששים שנה ומעלה ובו יראת היליש'וכבה בטבעי ומונז' הוא קר ויבש בתכלית והוא מגן העפר ולכן היא מושלת בו המרה' ה השורה לפ' שהיא בטבעו' . וגם בכל יום יום כל אחד מהחלטים הוא מתובר בנו' ששה שעות כמשפטו' . כיצד הדם הוא מתגבור מתשע' שעית מהלילה עד ג' שעות ביום ' והמרה הירוקה משלש' שעית מהיום עד תשע' שעית ממנה' . והמרה השורה משלש' שעית מהלילה ויליה הלבנה גן' שעית מהלילה עד תשע'

מלפנים

ב שער' אם תעביר השער בתרומותים על המקום ההוא חלב איל או דם עטלף או גם אפרודע לא יצמה במקום ההוא שער' להאריך השער' ולוש אפר שורש הקנה בשמן החודם וימשך בו השער'.

או ימשחנו בשמן שומשיין' או ישים במי ביישול הדרין מעת חורל וימשך בו השער' בלילה וידיחנו ביום מרחה'.

לזה' ימשחנו בחלב תרנגול' והסרים' לא רקבה להם זקרות לחוו' מוחם לה מאב' . החשוך הנם יורה על חזק הלב ובירותה תמו' . והשתערק' או זהה על מוך הלב וקור' המוח ומיעוט התשונת' זהיבות השער יורה על השטוח ורבי הטעס וחלבן השער בשיכה לפ' שא' תרב' סתום הלבנה מאפיקת חום החולדי' . ולחזרות ליבינו מרוב אפיקת חום הבלתי' . והפרש בין לוין שען הנקנים לוין שער הכהורים כי לוין הבחורים' לבין תחולת' בראש השער' כמו האילן' שמתיבש תחולת' בראשו' . ולויקנים ליבץ תחולת' בשרשו מפני שהלבנה המלבנה הוא כבומו' . ולוכן הרוצה לעכבר לוין השער ייגד דבטים המטהרים לעיה לבנה וירוח' ראיו בחומר טטר שנטבשל בהם עלי' הותם לעלי' האנים ועל' זמורה' . למריית השער' ישם עלי' מי' גצלים או' לוש אפר געוני תמרים בשמן וימשך בו הראש או יוחצנו במיס שנטבשל בהם עלי' ההדים היטב' או ימשחנו בזואת עכבר' שחוקה שגולשה ברבש' . או בזואת שור מעורבת חמוץ' . ואם ירצה יוסף על זה הלבנה שחוקה' לנתק הראש' . ישם עלי' מלחת כתוסת מעורב עם חלב כליות של עגל או יהצנו במרת שור וצואת צאן מעורבין עם חמוץ' ישן ומעט מס' ודבש' . או ישם שמן' זו בתייכת עופרת ומילנה היטב' בתרכית עופרת' אחרות עד שיוציא מעט העופרת בשמן וימשך בו הנתק ואו' יצמא

מלפנים יען כי שם המות' זום לפ' שהמקו' ההוא דק יותר מכל הראש והואיה לך דקota המקום ההוא לילד' . ולכן מפהה היבש לפועל בו' . וכORBAST' שהמלה להיות קrho' יורה שטבע מוחו' יבש כי הαιל' ו' וחשרות נולדים מליחות אשיות' . אם כן בחודרים בהרכבת היבש זום השער' עדרון' ומהאת להיות קrho' אז שלא יקרה לו כלל יורה שטבע מוחו' לה' . ולכן הנקנים והסרים' לא רקבה להם זקרות לחוו' מוחם לה מאב' . החשוך הנם יורה על חזק הלב ובירותה תמו' . והשתערק' או זהה על מוך הלב וקור' המוח ומיעוט התשונת' זהיבות השער יורה על השטוח ורבי הטעס וחלבן השער בשיכה לפ' שא' תרב' סתום הלבנה מאפיקת חום החולדי' . ולחזרות ליבינו מרוב אפיקת חום הבלתי' . והפרש בין לוין שען הנקנים לוין שער הכהורים כי לוין הבחורים' לבין תחולת' בראש השער' כמו האילן' שמתיבש תחולת' בראשו' . ולויקנים ליבץ תחולת' בשרשו מפני שהלבנה המלבנה הוא כבומו' . ולוכן הרוצה לעכבר לוין השער ייגד דבטים המטהרים לעיה לבנה וירוח' ראיו בחומר טטר שנטבשל בהם עלי' הותם לעלי' האנים ועל' זמורה' . למריית השער' ישם עלי' מי' גצלים או' לוש אפר געוני תמרים בשמן וימשך בו הראש או יוחצנו במיס שנטבשל בהם עלי' ההדים היטב' או ימשחנו בזואת עכבר' שחוקה שגולשה ברבש' . או בזואת שור מעורבת חמוץ' . ואם ירצה יוסף על זה הלבנה שחוקה' לנתק הראש' . ישם עלי' מלחת כתוסת מעורב עם חלב כליות של עגל או יהצנו במרת שור וצואת צאן מעורבין עם חמוץ' ישן ומעט מס' ודבש' . או ישם שמן' זו בתייכת עופרת ומילנה היטב' בתרכית עופרת' אחרות עד שיוציא מעט העופרת בשמן וימשך בו הנתק ואו' יצמא

הריא' צורתה היא ענולה לשתי' סבות האחת כדי להחויק יורר כמהות מן המות כי האזויה והתוכינה הזאת חוכל להמלא כל חללה יותר מאשר האзорות' . ועדת דבר' שליא' יקבל היק נקל כשבא האзорות שיכלות לקבל היק בקרים' . ויש בעצמות הראש מפירות העופרת בשמן וימשך בו הנתק ואו' יצמא יב א 12 ז רמת

ואם ייכא מפנין רוכח חומר לבך אינו מופ' נוב  
והנה צירך שרבול בין שנייה בפרא ודברים  
אשר יצמחו בין הראש . אמן מין  
הראש בשתי עיניים אשר הוא דם לברור הסחות  
משני הזרדים אם לא כי זה אוזמות מופת  
טוב תמיד ' ואמנם במה שיצטח מז' הרראש  
ששת עיניים אם העוצר עב' חזק ונען שאן  
העצמות על הפה שבענינים והעצב' כלם  
עבים חזקים אם לא וחטבתה אשר  
התיעדר בה הראש הוא הקאה' בוגרל נכון  
העיגול שיש רלה מעת נטילתת מה קרכמו  
ובאוריותו מושע' צער' בז' צער' שעה' הצדרין  
אצל האוטומז'ה' כאל אוטומז'ה' כדור שעווה'  
ענולה היטוב תסתה' שני' עדיה' בעט  
שאתה בישח השוב הרראש נן' יעה' בלא  
ספק שא' אפשר מבלתי' היהתו מקרומו  
ואחרונו יצא מגרד ענוותה הכרודו ותני'  
צדדין יתיר גאנס' ויתיר קרוביכט אל  
השתחות ' . אמן רודא' הבלתי' אשר  
נאחוק הרראש כה' עיין עם זה בעקבים  
ובצואר העצמות כי בשייחו אל' צעל' העניין  
הטבעי' אמן בס ההטרון מן הדרון והדרום  
לא מהולשת הכח' . אמן היה ארו' הדברים  
שבאיותה על הענק פורתן מן הענק הטבעי'  
תדע' שהראש הלווש' . כאב רצ'י' הרראש  
קריה' מהודר משני פנים מהחימיות או' ס  
מרקירות' . אמן הוא מהחימיות או' היה פניו  
ארונאים וגופנים וככבים וירוה' שהוא מרומי'  
דם וטוב לו' להקי' בקייפל' מז' הצד שבו  
הכאב יתיר' . ויזה' מהבשר והין  
ויאכל' עדשים עם חומץ' ברכם' . אמן  
לא יהיה עם הכאב' . לא' חמי' וגולא'  
ארמיות' אבל הכאב קר' איז' צרי' לייר' ז'י' ז'י'  
מרבריכט' הקרים יאכל' דבריכט' החמים  
ויכנס למוחץ' וישראל' יז' חזק' טז' וישפוך  
בנחריו' מין' עלי' קיניס' ריכס' .  
אמנם כאב כל הראש כתוב גאליגנוס  
שיקירה ממיינס' ורכס' אין' מספ' פעמיים  
בטלאנון' הווער סוב' הואא' מופת טום'

ילרה'

דרכות ארכוכות נכננות זו'בו' כשר' בגדירות  
והם שבעה עצמות שנקראי' פטילות הראש  
והם מהקרחים אלו' באלו' מביבנאנט' צ'ז'א  
הען' אמן' בראש האשת דא' נטץ' כי אם  
תפיריה אותה ענולה לפ' שטוהה לח' צ'אדר  
צריכה טמירה מעולה מקה' ומথם' . עוד  
לפי' שהיא קדה איז' לה' כל' קד' עשנ' כאיש  
ולבן' ד' לה' בענולה אותה לח' צ'אשי' העשן  
זה'ה' . עוד לפ' שהאשה מתיוחקת בילדיה  
ואיבריה מתפרקין' וווצרך' ראש' לה'ו' חוק  
בלא תפיריה רבודת' . ולפי' שטאי' האשה  
חוק מישל האיש תמצא' שהאשה' נושא' את  
משוי' על' ראש'ה' וזה'א' על' כרפו' . עזם'  
ראש' שח' פאודר' הואא' קשה' וו' משל' פן'  
לפי' שהחומר שהוא רך' הווא' סמיך' לעצם  
שלפניהם ולבן' הוציא' העצם' והוא' לה'ו' רך  
במוחו' . עוד לפ' שהענין' הם' לפניהם  
ויראה המבשותה בענין' של' פול' . ואף'  
אם' כישל' ווועל' לפניהם' ישבר' בודי' ולא' יכה  
ראש'ו' בקרקע' אבל' לאחרונו' אול' צוף' בקל'  
בי' אינו' רואה' וו' אין' לו' במוח' ישמר' וכיה  
ראש'ו' בקרקע' ולבן' ציר' לה'ו' חוק' וקשה  
כדי' של'א' יבל' חזק' כל' בר' . וכיה' אפל' אלטן'  
הרראש הקטן' הו' מופת' מivid' לרוע' הבונת  
המוח' ולבן' צירות' המכ' היא' סבית' חולש' מה'  
שלדר' מז' חמוץ' מן' העזיבים' והות' השורה'  
חה' כשהשורש' יהיה' קטן' מה' שטיכמה' ממענו  
גס' נן' יהיה' קטן' . ויזה' במקטנותו' צירות'  
בשני' המוח' ומעבריו' ולא' יהיה' לה'ו' הנפש'  
רווח' ישתמש' בו' לה' הראש' קט' יתיל' ממעוט  
ההורדר' . אמן' יהיה' הכננו' עם' זה' בלתי'  
טובה' יהיה' הרוע' בתוכנת' המוח' יותר' עצם'  
ונראה' שקטנות' הרראש' יש' יתיר' בו' ויתחוי'  
מוח' שהו' היה' רוע' תכונת' זמתה' יש' בו' יתיר' .  
ואמנם' הרראש הגודל' כמו' כן' לא' יורה' ב'  
בדרכיה' על' טוב' הפלג' חמתה' זהה' כ'יכשיה'  
נדלו' . אמן' בא' מכח' הטבע' ועשותו'  
טלאנון' הווער סוב' הואא' מופת טום'

ויפשط עורי המקום ההוא' ווב הלוון  
בזה החליל'ם הנערם עבר רבו רדם.  
ויציר להזיר מהמאכלים המולדים  
חמיות ושיהה הרפואה המורידות ה  
חמיות ויתקן חום מרפושו ומהרו  
ויתהרגנו ויקי' בשני הגודים שהם אחריו  
האזורים ר'ל' בכל אין אחד והזם ההוא היוצ'  
מהם יטידנו זם על המקום ההוא שבו  
החולוי'. ואם הנער קען האבל המינקת  
וברים המתקנים הדולב והמגע מז' החפק  
ותשרה מי' שומר לח עם סוכר' ויעבירו  
תער על ראש החולה וילוש קמח הרטומים  
עם חומץ וישם עליהם או' בישל ה' דרham  
מעפצים בלתי נוקב' ב' אוקיות משתן בקר  
וששה אוקוי' מדורץ עד שתיתבשלו העפץ'  
ויתרככו וא' יכתש וישיכם על הראש'.

או ידוק מרתק וועל' הדופלה וכקף ח' וחנה  
ושמן הכל בר בברד יובלם וישימט על  
השחין והחי'. או ישם עלי' זוכית  
שהוקה שנולשה בחומץ' ווילו' רוכ  
כנים בראש ובגוף משמרי הליחות אשר  
יורש אורות החולד ונשארו בין העור והבשר  
ולכן טוב הוא ללקות עצמו מהליהות וירחץ  
המקום שבו הכנים בסיס מלחוחים עס  
חומץ' וירחוץ במרחץ היטב או ילוש אפר  
מקרן צבי' עס מורת השור וירחוץ מז' מקום  
הכנים'.

המוח שבראש ההורר שלו מודרב  
מלחות ואינו כטבע המות  
של שאר האיברים כי טבע המוח ההנא  
הוא חם ולח' וזה של הראש הוא קר  
ולח' ולכן חם מكيفן אותו שני קромין  
האחד קשה והוא זבק לעצם הנגללה  
ונדרבק במותם במקומות והזם נוקב נקבים  
ובים בשני מקומות המקום האח אצל הנגב  
שבקצת החותם ונקרו משמרות' והאחר  
אצל העצם שבך' וזה העצם כמי' נז'  
נקובי' שפרק מן העצם הנוקב שבקצה החותם  
ב' ב' 22 22 פטולת

קירה מהום השם' ומזאה או למדת שמשך  
המוח כל ליהו הנף לעצמו ואחרי כן  
ירשות אל האיברים השכנים אליו שהם  
חולשי הכח' ולבטים יקרה מרב שתית  
אין' או בסמת הראש כונן במנע' או מינצה או  
בנפילה' ולמן אותה לעין מאין גוזע לה  
הכאב ההוא' זאנטם פאט' לא גוזע לה  
שבה גזיאו בווב' שיהה מחתה שיתובר  
עליו אחד מהחלוטם שביארת' וזה לך  
האות שאם יקרה מז' הווט' שימצא  
תיהה מן האדומה יהיה לו חום רב בנהירעו  
ופיו' יבש באצמאן ולא יוכל לישן זוכב' כאבו  
ויתר מכאב הווט' ובצד' ימין יותר מצד'  
שמאל' אם היה מן השחורה היה  
כאב צד שאטאל' וויר מכאב עד ימין עט  
קירות וועורה וכובד' זאנט' ואם היה פין  
הלהחה הלכנה ימزا' כבודה הנשימה  
וקירורה בגונו ושינה נופלת עלי' וכאב  
החולק העליין מז' וראיש והעורף' וצריך  
לנקות הלהחה ההלט שובר עלי' ואחרי כן  
לשיטים אעליז' משיחות בון' שירחוין ראשו  
במץ' החזרה או בשמנן שומשקבען וורוב עט  
שיכון ורד' או יבשיל כמנן וחומץ' פטמן  
וישים חמים על הראש' או' ישם בראשו  
כובע מעור של זאב' או ילוש אפר מעץ  
האגנה עם חומץ' אישים ברקתו' או ילוש  
קמץ' שעוריס עט שמן וודים מעט חומץ  
וישים על המצח ועל הצדע'ים או' ישם  
עליהם תחובות מאנגבל זומצטי' שחוקים  
ובולדים עס' חלמון ביצה' ואם יתרחק  
הכאב ולא יעילו' אחד מלאה הרפאות  
קי' בשוריאן' ויקירה בראש שהין  
שנקרא בלשון ערבי אל סעפה' ואל  
רבה' וגם פעמים בוגנים' וועלית זה  
הזרוי' הוא מחדוד האדומה ומהתלבותה  
יקירה עט' איכיל רוכ' מטעו'ת דם רע  
ומן החקין' פדרו' קליפות כמי' סניירוט'

על שעצם המות עצם חמו . ויוישוב הדעת יורה על שעצם המות קר רוצה לומר יגבר בו האיכות הקרה . וכן לאחר איכת החמה נספתה בו . ובמהות

עומדים ארבעה כתות בארכעה חורדים .  
בחדור חרואשון .<sup>1</sup> הוא כה הרגש .  
וטבעו חם ויבש ותחבר עם האתר ויש בו  
מעט מהרזה וחרכה מהרזה .<sup>2</sup> בחדר  
השני .<sup>3</sup> הוא כה הדרמן .<sup>4</sup> בחדר השלישי  
הוא כה השכל ונקרוא שופט כי הוא ישפט  
על הדמיין כמו שישפט הרגש על  
המרוגשות .<sup>5</sup> ואין אפשר להיות מהשכל רין  
ולא ציר לב לא דמאין .<sup>6</sup> וזה הדמיין פעם יהיה  
בכח ופעם כפועל והפוציאו נэн רחכת אל  
הפועל חם כאשר המרגשות יגענוווחו .

ואלה שני הרגלים טבעם רם ולוח ויש בהם  
הרבה מהרזה וממעט מהרזה .<sup>7</sup> ובחדור  
הרבייעי הוא כה הזכרן וטבעו קר ויבש  
ומתחבר עם האתר ויש בו מעט מהרזה  
וממעט מהרזה .<sup>8</sup> וכן יפי הפרק מזג  
המקומות בין הרפאות ארוכות מהופכות כי  
כשהrangleלה שלפני נשרברת אינוטב לשום  
בבעל שנייה .<sup>9</sup>ומי שמוחו קר ויבש היה  
עצל ואילם השיטה לא תחמייד בו בסכית  
הלייה הנרתית ממנה .<sup>10</sup> ומה ראי  
הארם הוא גודל ממותו ? ראש שאר בעלי  
צירין וברים חמים .<sup>11</sup> וודע כי בתוד  
התיכוניenkogn Kra שופט יש בו שביל אדר  
החול ונbens הרוח המרגיש משני החדריים  
אשר לפניו אל החדר האחרון דרך אותו  
השביל יש בו מעט מהרזה וצורתו כדמות  
תולעת עולה ויורד באותו השביל אל  
החדר האחרון וכו' יזכיר מה שזכה .  
ומפני זה מי שטבקש לזכות אי זה  
רכר זוקף ראשו וכוסכל נלי' מעלה  
כדי לסייע לאוחו השביל להפתה ויזכר  
וכאשר רוצה להבין כופך ראשו כדי שייגר  
השביל ההוא ווא ישאר הרוח באותו  
חדרוenkogn Kra שופט עד שידע הוכנת

פסולת השני חללי הנקרים אל החותם .  
ומן הנקב שבחק פסולת החיל האמציע  
והאתהו וובזה ינצל המוח מהתלאים .  
וחקוקם השני האדק ובוקם למוח .

ונקראת אם טובה לפי שהוא מתקנת המוח  
ומחזקת אותו כמו האם הטובה .<sup>12</sup> ושני  
הקרומים הם לתניין על המוח כי לרוב  
לחותו ציריך שמייה מעולה .<sup>13</sup> ועד לרוב  
זה הפך אשר בין המוח והעצם כי המוח  
הוא לח ורך ביצור והעצם הוא יבש  
וקשה יצטרך לאמציע בינויהם שיחברים כי  
שני הפכים לא יתחבו כי אם על ידי  
אמצעי .<sup>14</sup> ובתחתית המוח יש נקב עגול  
ובו ייצא המוח לחות השדרה עד הענבות .  
תכב ברשד מי שטבע מוחו מתגבר עליו  
היום יהיה זריז ולא יישן כי אם מעט .<sup>15</sup>

ומי שטבע מוחו ימוש ויבש והוא גגה לב ועצב  
ומדבר דברי ריק והיקיצה מתמידה בו .<sup>16</sup>  
ומי שמוחו קר יהיה לך לב ומעונג ולא  
ימחר להתנווע .<sup>17</sup>ומי שמוחו קר ויבש היה  
בתכליתו הוא קשה לשימוש וממרך לאבד  
ובבעל שנייה .<sup>18</sup>ומי שמוחו קר ויבש היה  
עצל ואילם השיטה לא תחמייד בו בסכית  
הלייה הנרתית ממנה .<sup>19</sup> ומה ראי  
הארם הוא גודל ממותו ? ראש שאר בעלי  
חיהם שאין בתקם שבל 'ובכן ראי ראש האיש  
גובל ממוח ראי ראי מבן  
ומשביל יותר ממנה .<sup>20</sup> והוכן התאים ל渴בל  
השביל לרוב זכות חום המטבח שבר' והמא  
השביל וחתבנה יורה על שעזם המוח עצם  
דק רועזה למכ ספירות זך העצם כי אז יעברו  
בו חמלות הנפשיות .<sup>21</sup> ואיתור השבל יורה  
על שעזם המוח עצם על ר'ל חזון העצם  
יכבר בו עברת הרכחות הנפשיות ומהירות  
הלמוד יורה על שעזם המוח עצם ממהר  
הקיובל וחותם הדברים בו .<sup>22</sup> ואיתור  
הליימוד יורה על שעצמו עצם כבד הקימול  
לציריך הדברים בו .<sup>23</sup> ורב הנטבולות יורה  
הדבר .

שכחנה בנתים . והשומר הוא רצוף בלו  
שכחה ולפיך היה השמור מעולה מהזכר  
במו שהתגעעה הרוגפה מעולה ממה שיש  
עמידה בנתים . זהה הכה הזכרנית היא  
משנת לזכרים אחרים כונן שתשיג כמות  
מושבך שבר הרגישה אותה ודמתה אותה  
בדמיון לא טבע הכמה הכללית כי אומה  
ישינה השבל יתקדם על הכה הזכרנית  
ההרגש והרומיין האנוש איןנו יותר כי  
אם דבר שכבר הרגישו ומהו ברדיומו .  
ודע כי ציר הדבר יגמ' בשלש בחות' האחד  
diminutus חשי ענין רמות הדבר  
ונקרא ציר' השליishi הרכבת שני עניינים  
אל רצונו לומר הרכבת ותמיון הדבר והוא  
הכינויים ענינו והוא צורתו . וזה היא כת  
המחשبة ולפיך הוא מכווצעת בין שתי  
בחות אלו שהן הדמיונות והזכרנית .

וזכירה תשלים בעזותה אל השרש בחות  
וחבאת כל אחת מהן מה שמיוחד לה כי  
ענין הצורה תכיבינו הזכרנית וחיקיתה  
הביבאנם הדמיונית והרכבת הענין אל החוק  
תתנו החשכנות . והיא המכרת ומשתנה  
מה שאפשר לה להשיג מאמנת מראה  
יזכרך . וכקבוץ אליו השרש יב& הדבר  
השבוכו בעת הזיכרין . ורושי הבארו והוא  
 מפני הפסדר ארד מאלו אין יוזאל הזכרנות  
למבנה סוף המוח ולא יוזאל הזכרנות  
להשלמים מעשחו כי המוח שבשביל שהו  
כמן תולעת שביבראתי לעללה עכבהו  
הליותה חם לוע . והעור להם הוא  
שיטחה ראשו בחולב ארי וישראל משקיס  
המטיריכים בראש מהלוות העם הקרות  
והגסות . כונן שיקח עארך קרחה שני  
זווים וחצ'י בימים פושרין וזה ירך הליחה  
וינקה הגנון וויסף מכרכז ויעשה מעשה  
הבלאור . או יכתרש צמוקים מטוקים  
מנרעיניהם ולכונה זכה מכל אחד אוקיה  
וישני שקלים ברכם וכשיכתשם יחד היטב

קח

הדבר שרוץ להבן' וכבר נתרפסמו כחו' אלה  
החוורים שבאיarity באנשי שנזוקן במורים  
במכה שאותם שנזוקן בחדר החיצון לא  
חי מביים כלל ואיתם שנזוקן בחדר  
האמצעי היו מביים קצת' ואיתם שנזוקן  
בחדר חפניי היו מביים אמן לא היו  
זוכרים . וההפרש שבין כח המרגש וכח  
הזרזון כי המרגש השיג המרגש בעדרינו  
מצוי עמה . אבל לאחר שיעלים אינה  
משנתו . וכח הדמיון מהפך מהו כי הוא  
אינו מציג הדבר אלא לאור שנעלם מן  
העין . ועוד כי המרגש שנייה שופת  
לאחתתיא . וזה חתתיא . וההפרש שבין  
השנת הדמיון להשנת השבל הוא נזהל  
מי השבל לרוב דקוות לא ישג רק דברים  
שאינם גשמיים בכיוון הנפרחות או ישג  
צורי הטעמי מופשט מוחMRIון הנושאים  
או רום . והדמיון בעבור שהוא כח גופני לא  
ישיג מכל זה דבר אמן' ישג הגשם במרקeo  
ד' במרקיאו בתוכנו וובעירו יבוא מצעתו  
ישג השבל לדמיון . כמו שהשבל יפריד  
הצורות מן החמרי' עפ' שאין להם מציאו  
רק בחם בן הדמיון יפריד המקרוי' מן הנשים  
חנושה אותם עפ' שאין למקרה החוא  
מציאות רק בנים . ועוד יש הפרש בין  
בח הדמיון לכח המחשבה שהשבל  
כי המחשבה ירפנן הциודוק מהברח ואין  
לבחמות בעלות הרים אין צידוק אם כן אין  
הרכין הרגש ולא דעת ולא מחשבה ולא  
שבל ולא מרכיב אלא' אמן מה הכוון  
אשר הוא בחדר הרביעי' חלק לשבל  
פעולות והם הזכר ' והזכרין ' והשומר '  
ואולם הזכר יהיה כבדים המושגים במאן  
העברית . והכוון הוא דרישת זה העניין  
ברצון כאשר ינשוח האנוש והבאתו ליש  
אחור שנעלם ממחשבה מטה' . והשומר  
זה זכר רצוף וזה ההפרש בינו ובין הזכר  
פי הזכור הוא שטור שאינט רצוף אך יש

בכריית הוליר מעט וצערך ללקוד המזג  
קרירות בונונית באכילת חזרה שלוקה  
ובשתייה מי שעוריכם במיל' הבומר אם אין  
אצטומכטה מהודחת החדרנשה. וכן ישנה  
מי שעוריכם קרים מעורבים במיל' ורדים  
ואל יאכל מן הפירות ולחי' לב המלפנות  
ולוב הקשויא' אחר שעזה הרולי' הוא מאדים  
מתילדים ממנה יוקה'. אמן אם פטאמן  
האטזומכטה למוח וויה נס בן מל'iah  
אחרת או מהרבה נתעפשו באצטומכטה  
ונעלדים ממנה אדרים רעים עולים ממתר  
למוח או ירפהות אללו קללה והוא שתנקה  
גופו מן הליחות כגן שתתקה מירא בולנס  
סיטריך ואסקומוניאחה ובגופו גתשרם בימי  
וישתנו. ומזונו יהא לדם חמץ בתרנגולת  
או גדי מבושל במיל' רמנינס ומיל' בסר ומיל'  
שעוריכם העשיין כראוי במיל' קרים וירפה  
בעעה'. כתוב אפלאטון מי שצמחו עונל  
ונטה אל פאת פנו והוא רונן כל דבריו  
ועגנוןינו. ואם הוא ישר בל'א עיקובה תוא  
בעל טריבת' ואמ' הוא קטן יהא כסיל.  
ואם הוא נдол ויהה עצל'

הגבות חם להונן על העינים ולשלכם  
מכל הזיק כחומה המקפת העי'  
לשמרה ולהגין עליה'. ונס חם מקבצים  
האור לפנים לעין' וחששות שבחם חם  
לנוי'. גומ' לאחסיר זעת המצח לב' דילוף  
על העיניים'. כתוב אפלאטון מי שצובות  
עינוי רבות השער וברכו כבד והוא בעל יונן  
וצער'. ואם חם ארוכות יהא זו היר ושם  
רואה' לאבעבועות שברך ושבעפעע'  
יתמיד לשיטים עליהם חתיכת חרוכין דריש'  
פעם או פעמי' בכל יום או שמן ורד מעורב  
השערות חם זה בבה' וואו להפריכת  
ביר או בחריתיכת זחוב דקה עד הפרדים'.  
וידק לבון ביצה ויערכו עם שמן ורד ושמן  
שקדים

יקח מיהם בכל يوم וגנו' וזה יסיר השכה  
ויפסק הלח' יחד חראות והשבל וישמה  
דלב'. וילעום מצטבי עם פלפל שחוק  
או צפה עם לבונה או עם חרדל'. ודע כי  
מי שמזן מוחו מאזהר נוטה לשובש והוא  
קשה לשמעו וקשה לאבד כי הוא קשה  
לשמעו מפני שהוא בקש' הוא מקבל  
הדבר כאשר לא תוכל לתפקיד ברבר יבש  
כי אם בקש'. ואולם כאשר תחקיק בולאל  
יאבד ולכך יהיה קשה לאבד כי היוכש  
חותם הרבר'. ואם מזנו לה הוא ממתר  
לשמעו מפני שהלח' מקבל הרבר במתחרו  
וממחד לאבד לפ' שאינו הופס' ומיל' שמזן  
מוחו מאזהר מוצצע בין ב' אל' יהא ממתר  
לשמעו וקשה לאבד ולפיכך הוא כוב ההזכר  
בימי הבורות והשכחה בענויות וזקנה'.  
בנעורים מפני הרטיבות הטבעית. ובזקנה  
 מפני הלייה המקרית'. וזקן שלא נבר על  
מזנו הטבעי להלייה המקרית היה וכו' מין  
לפי שצוג הזקן יבש ולפיכך נמצא במקצת  
הזקנים זכרן ולא שמרן'. אבל הגערדים  
ימצא בחן השטור יותר מהזוכר ובבחוריים  
השמר והזוכר'. ותמצא שהאחים י'כו'  
הרבה ובריס שעדרניין בענויות בזכרן  
היטב לפ' שבנעוריו הוא השוק הרבה  
הצורות שיראה ונפללא מהם הרמה לפיכך  
יאירק לקיחתו בהם ותייטב יוציאו אותן  
על בן' יקשה לאבדן'. ויקירה לאדם חולין'  
אל סדר שקומוטיא' וירטיגנו וה' שיראה  
לוأكلו המזקם שהוא בו סובב עד שיפול  
וזו חמללה תהייל מארדים חרדים מורה  
ירוקה עולמים למוח בנייד' הדרופק' ומתמל'א  
מהם המוח ויארע לרוח הטבעי' תנועה  
רעה והיה עלייה הארדים כשביל רוחב  
ההורין הזרוקים בתחתית ביריהם' וויעיל  
לו פסקית חורין הזרוק שஅחרי האון'.  
ואם אותו האר עולה ומגע לראש בירדין  
עד זרוקין שכשכבל' היה הרומעה לתנפלו

אבל אם יה ה ניצוץ הרוח חלש לא  
יכול לקבל עד מיקום רחוק כי אם ממיקום  
קרוב ליה' עוד תביא אפלאותו  
ונגליונות ראייה אחרת ואMRI שאמ' ויהיה  
אזור המוחש נרשותם באור והבא אל  
העין אך יתכן שתכנס צורה נדולה כמו  
חר גבורה אל העין שתהא קטן בשערו.

אלוא ואMRI ראייה שהרואה יוצאת  
לחוץ ומתרפשת על כל המוחש פאן' ולכן  
יכול לראותו כל אחד בזאת אדר' יארסטו'  
וסי' עשו כותרים נס' זאת הראייה ואMRIים  
כ' נמצאה בזאת בה מראה מועטה ש  
שמסתכלין בה ראייה נדולה ממאה אלף  
פעמים מפני שהיא ראייה ולהתיווחה אף על  
פי שאין בה כה הרבה כל אלא שראה  
גוף ספרי כל שכן גוף העין שהזק' ובמייד  
וספרי' ויש מ' כה הרבה שוגן לקבל  
אורות גדולה ונוראה' עוד הביאו  
הרי אנו רואים השך מעופף שהוא  
שורף בראיתו'. הנה ראייה כי רוח  
הרואה יוצאת לחוץ שם לא כן לרעה שורף  
בראיתו' וארטו' סדר' גם ואט  
הראייה ואמר כי זו אינה ראייה כי השך  
המעופף לא יוק' ברוח הרואה אך מפני  
הכל גדול וחוק מליא ארם שהוא יוצאת  
מן הריו' ומפני שהוא מזיך למ' שהוא סצון  
לה. וארטו' וסיתו הביאו גם הם  
ראיות לדבירם שאמרו שצורת המוחש  
נרשמת באור ונבנת לפניהם לעין ולכך  
כשהאדם סר מאור השמש פתואם למקום  
החוchar לא נעד מיד האור ההוא מעוני  
לפי שנבננו לפניכ' לעין' וו'ם  
כשהabit אודס' צבע אחד זמן רב ואחר  
כך סר ממנה לא נפרד מעינו תקף הצבע  
החוchar אך ירמה לו שהצבע הראשון עמוד  
לנגיד עינוי' ואט' ניצוץ רוח הרואה יוצאת  
לחוץ ומתרפשת שב אל המוחש למטה  
דרמה'

שקדים וישראל עליהם :  
העינים הם כל' חות' הראות והם  
משגינים למרחוק יותר  
משאר הרושים בעבור  
שטbum הואashi' ונבנץ מוקטט  
להיות זבוחה מן הנוף כדי שיבטו למרחוק  
כאשר עשית הצעפה' ונחלקו  
דכמי המחקר אם הכת הרואה יצא  
לחוץ' ופגע במוחש' או אם צורת המוחש  
נרטמת ונתקתקת באורי הסמוך לו ווזמיך  
בסמוך עד הגיעו אל העין' כי אפלאותן  
ונגליונים סוברים כי ניצוץ הרוח הרואה  
יוצ' לחוץ ומתרפשת שם אל המוחש והבאיו  
ראייה לדביריהם ואמרו כי נמצאה אונשים  
מביטים מירוק יותר מזולים והסביר בזה  
הוא מאפייניו של ניצוץ הרואה שהזק' חזק  
בקצתם זלב' צבפס' וו'ץ למרחוק  
כמו שהלך החז' שורה המורה בקשר  
חזק' למרחוק' ועם נמצאה קצת אונשים  
שאינם יכול' להביכ' אם מקרוב זה היא  
בסבת הולשת כה ראות' ונמצא אודים  
הപכים שיבטו למרחוק בלבד לא מקרוב  
זה יגרום שרוט רואובם חזק' עבר ועבה  
בצאיו ובהתפשטו ברורוק האיר' מזוכנו  
והוא מדכך נעשה חזק' וכביר' ואט' הרוח  
לא יצא אך צורת המוחש תבא אל  
העין מה טעם משתנים בהבטחים קצתם  
מקצתם' וארטו' וסיתו סוברים כי צורת  
המוחש נרטמת ונתקתקת באורי הסמוך לו  
והסמוך בסמוך עד הגיעו אל העין וסתור'  
אותם ראיות ואMRIים כי ואט' סבת  
השתנו' בני אדם בהבטחים הוא מופיע חזק  
הרא' והולשתו כי דבר' ידע הא שהצעות  
הנקחות באורי כל מה שבאו יותר  
מרחוק יחלשו ויהו פשנותו יתר' כי  
ואט' ניצוץ דוחה הרואה יהיה חזק' וסהר'  
ויז' יקבל הצורה כזין אף למרחוק'

## הנתיב הרביעי

אהול . איז יראה לו ובר איז שראה שי' לפ' שהעין האחד יidea לו הדבר החואן שהוא למעלה והשני למטה והוא על זה שתרי אם יסתום עיניו האחת לא ירא אלא דבר אחד לפני ויש בעין שבעה מהיצות ושלש ליהות השבע מהיצותם אלו .

חדרת . והשליא . והקשה . וירעת העשית . והענביית . והקרנית . והחבירית ואלו הם השריש לר' החוכמי והספרית . וריר החלומות . ומוחפירות הוא בא דראות ונתקאת ספרית לפני שהוא מאירה כספיר והוא עגולה קצת כדי שלא תקבל ה Zakן בಗקל ואינה עגולה לנמר אלא שטורה קצת כדי שתתקבל הדמי המוחש בגין יזרו . והליחת האורת היא נכה ובחריה מאר ולכון נקראת זוכית .

וארסטו קראה הרובות הכרדיי . ועומדת אחרי הספרית לפני שכל איברי הנוף פ' פרנסתם מרד לבן החבע הטבע הליה היה הנקראת זוכית כדי לקבל הוכן מן הנוף ולהחליפו בחווית עצמה ואחר כך חלחנון זו ונקי לגדל הספרית . והליחת השלישיית עומדת בחוץ לפני הספרית כדי להניע עליה מפניהם או השמש שליא ייכחה אותה והיא זכה ולבנה וחומם לירר החלומן שהוא לבן הביצה ולכון נקראת ריר החלומות ומשבע המתייצות שכבתית הארכעה מהם הם לפניהם ריר החלומות והספרית .

ווראשון הסמוכ' לח' היא רירעת העשית ומכסה החלק מז' הספרית אשר הניח ולא ספטו החוכמי ונקראת רירעת העשית לפי שהיא רום לעששית זהה היא הסבה שנעין בעין כמו שנעין בברא' לפני שהיא מאיה והירה בוחר הנגול מאר ולהט . והשנית נקראת ענביית מפני שהיא כנורנרת ענבי והצבע שלה גונטה לשירותה ותכלת ותועלתה שטහברת רוח הרואה ותשני יעלת והיא הנקרוא בלשון ערבית

הוא

ודם לו שהצבע הראשון עומד לנוד עינו מאה שאינו מסתכל בו אלא בודאי הטעם הוא לפ' שנכנס לפנים לעין ואיתו יצא ממנה מהרה . עוד אמרו שם רוח הרואה יצא לחוץ לר' המוחש אין יצא כל כך למרחוק עד מקום הכוכבים אי אפשר שלא יתפזר ויפזר הרוח התהוו לזרק מקומו קומם הגנוו שם . עוד ראה אדרת כי ידע הוא שיש חום הטעי ברוח הרואה כי זולתו לא יוכל לעשותו שום פעולה ואם היה ויצא לזמן מיד עבד הדרום ההוא באוויר ולא יוכל לפועל שום פעולה ' אלא בודאי צורת המוחש נשימת ונחיקת בסמוון לו והסמוון בסמוון עד הגנוו אל העין כמו שיקורה כשהשליך אבן בבריכת מים ותעשה עגולה לפניו במים ואורה העולה העישה אורות והאורות אורתה עד שהויה הרבה ענווים זה בתוך זה .

ונאלינט כתוב דעתו שלישית וכותב כי רוח זראות יצא לחוץ ואחר כן יתחף ויטוב לפנים לעין כמו שמתהף ניזון השמש' ורוות הראות ארץ' שלשה דברים שאם יתפר אחד מהם לא יוכל לראות ואלו הן הרוח הרואה ' והצורה המוחשת ' ואור השמש או אור אחר שיוציאו רוח הרואה מן הכח אל הפעול ותקנית הצורה געינה ההרגש השורף במיוזע העי ' . והען במיוזע האיר ויראננה ברובות הממיית

שבעין במיוזע הספרית כמו שאבא ' ויש בראש שני גידיט הלוויים יוצאים מן המוח אל העינם האחד הולך מן הימין אל החטאל באלבוכן וום האוד הולך מן השטאל אל הימין ועם מקבץם ידר באמצע וחס נקובים במקום שטנקציג ושם נכנס הרוח הרואה מוח לזה נדי שישיעו זה את זה ' . ובשאל הנדים לא ילו בק' שווה אל העינם אלא האוד ירד ותשני יעלת והיא הנקרוא בלשון ערבית

והרמות היזדים פערם, מן העינים בכבי  
הם מותרי המירה השורה', והוא כי בעת  
שיראנ האדם יתקבץ מתוך הרבה במרת  
השדורה כי היא המכושכת השחרות ו  
ההדרגות. ולכן יתרבה בה המותר ההוא  
וכאשר יכمرו רחמי הדואג ההוא א' הנטבע  
ידחה המותר ההוא לעינים ויתלו הדמעות.  
הרוצה לשמור בריאות העין יזהר מהעשן  
והאבק והאוויר היוצא מן הגוף בחמימות  
או בקרירות ומרוב הכבליות ומהחדרות  
החברה בדברים לבנים או קיבס ומרוב  
המשגן וממלוי מהמאכל ומהสรรות  
ומחייבת תקף המלו'. ומה מאכלים  
העכברים והחריפים והמעלים קטינו לראש  
ככצלים וזרדל ושותים. ומה מונות  
הambilות בעדרים ודברים המלוחים.

גם יזהר מרוב המרחץ ומרוב השינה ומרוב  
ההקזה כי כל אלה מזוקים מאד לראות  
הعين. ומה שיקраה לו חליות  
הרואות לא יכול עיניו כי אם במקול  
מוחב תהור לבך. ושיס פניו  
על מים חמוץ כדי לקבל עשנים ויבט  
במים אולין ותמיד להריח הרופאים.  
ומזונו יהיה באצ'י יונה מבושל בפלות או  
תלמן ביצה מכושל במים ומלה.

וכתב גאלנוס עשן חפת יודד הראות  
וימגע הדמע וסיר השחין בהען.  
ואם יקרה בוocab ישם עליון מורה של דג  
חי. או התהבות מכרפם שחוק או קמה  
שעוריהם שנילש בעצירת רמנום. או  
הלוון ביצה שליקה טרופה ברכם וירח  
עינו במים שבשל בחולבת ואכליל אל  
מלך ומזונו יתא להלון ביצה. ואם  
יקרה בהם לבן ידוק חלק מקצף הים ושבני  
חיקם בסוכר וינפה ויבחול בו. או יקח  
לב לוזים קלופים ושיטם בפיו כל הלית  
ובבקר ילעט עטס מעט מזרע שומר  
וישם הכל בגד נקי ויסחוט אותו תוך

פוא שהצענו השחוור מקבץ הראות מאשר  
יקרא לאנשים שיחילש רוח הראות מפני  
שעמו זמן זרב לשמש וטונרים עיניהם.

וחמיצהה השלייטה היא הקנית לפוי  
שהיא דומה לקרן לבן והיא קשה ולבנה  
ווכה ובחרה אלא שהיא נמצעת בעין  
המחדצת שתחתיה שהיה העיני כבון  
שיקרא כשתנות ארכט עין ארכט או יוק  
אחר הזכוכית ותרא' החוכוכית מאותו העין  
ויה נקובה באמצעות כדי שלא תמנע רוח  
הראאה. והמחדצת הרבעית היא  
חוירית ובס נקראת ארונה וצמיהה מן  
העור שעל הנרגלית מצד חוץ והיא עבה  
ולבנה ולא תכסה הקרן אין הסובב אותה  
וזהו הלבון הנראה בעין. אלו הם  
ארבעה מהיצוצות שעומדים חוץ לטפראית  
והשלשה הנורות מהשבועה והם עומדים  
לפניהם מהספרית בינה ובין עצם הראש.

ווארונה הסמכה לזכוכית נקראת ראש  
כ' ממות וראש נשתי. ויש מי  
שקרו' שכבה או שכבה לפי שהוא נארנת  
בנדדים ופמקות והיא נשאת רוח הרוא'  
אל הספירית ואמרי רוח הרואה עניין  
הרבב שייטיב הראות כאלו הוא אומו.

והגידים החלולים שכבת' שמכבים  
המוח רוח הרואה נוקבב המחדצות  
הפנימיות ועובדות דרך זו הרטת ומגניות  
לזכוכית. והספרית יונקט אחרי כן  
שלייא מעין וכשליה והו עלתה הוא לחוץ  
דריש שעה ליפוי שיש בה רוחים רבים  
וגם להכנים בה החוכ הטבעי על ידי  
הגידים שכבה. והשלישית נקראת קטה  
והיא החתוכונה שבכולן וסמכה לעצם  
הראש. והועלותם לטרמו העין מקשי  
העצם גם לקשרו את העין בעצם כי היה  
ויא' מהרגלית ונמחה עד החותם העין  
ונתפסת על עצם העין העליון כלו.

## הנתיב חורביה'

כנים יתميد המרחוין וווחצטן זום הראדא  
 במי שב' ואלי טרחה הרבה גז אל יאל כל  
 מאכליט הניסים וויפא :

<b>האזנים</b> הם כלוי תוש השמע וומבעט הוא אירוי והוורבר המקובל המשמע הוא עצם קטן ונקרוא עצם אבני והוא חלולונקוב ויש ברוך הלו שבלוי מעוקלים וודורס והוילוץ כד עד שפנגו נגיד הצומה מהמוח' והקל הווא דפיקת אירר הנפק מתנוועת הגשמי' אשר יצא כחט. וזה יהיה על שני פנים האורו הווא קול הקברו באדרס או קול נביחת הכלב וצלהת הסוס וודמייהם שמבעים ווופקים האורי בבלוי הדרכו אשר בס' . והקל האחר הווא משני גשמי' מתרנוועים ומתחככים זה בהזה שניינו האורו הדפק גדור והאורו הקרוב לדרכו הדפק יגיע האורו הקרוב לו והקרוב לקרווב עד הנגע אל האוזן. לפנים בתחל' העצם האבן שביארתי כי הווא חלול ומלא אור והאורו ההוא החיצון והדפק נכסט לפנים' ודרופק האורו הפנימי' אשר בחל' ההוא ורבך בא לא לפנים' מיה יכנס אל הכה הדמיון ואז הדמיון יבריל בין הקולות ההם' . והכאן הברא תברן נקי האוזן ושבליו מעוקלים שאם היה מיוישרים היה נכסט בו האיר החם או הקר מאור ויזק לו לבן נעשן מועל' שאמ' היה האיר חם מאור יתקרר מעט מעת' ואס' הווא קר מאור יתחמס מעט מעט' . וכן אם היה חזק מאור יחלש בעקבומי השAMILIM ' ולכז לא נבראת האוזן מעצב ולא מבשר שאם היהה כולה מעצב אחר היהה דפיקת האיר הדפק שטן גדור והזק ויפסיד השמע כי יבעתו' . ואם היהה האוזן מבשר היהה רכה ביטור ואז האיר הדפק שטן לא יושג לאוין כי לא היה לו קול .	העין' . או ישרוף גפוץ חמור נקי עד שייהי כאבק ווישם בעין בעית שבכו' . ואם יקרה בהם אודם ראיilo להתקין ו ולהרכבתו להוציא רום כפ' כלתו ואחר בר' יששל' . ויזהר מדברים המתוקים ומברש ווין ויתמיד הריקות הקרים ושתית הימס מלמד' . ויעשה תחביבת מתלבון בזאה עם שמן ודד יישם עילו' . או זולף בהם רם יוניס דם' . או תחלוב אשה אלב לבובנה שחוקה ווישם עליו חם' . או ישרוף זניך אודם ויכבנו בחלב אשה שמנייקה נקבה זיל עליו בבר' ובבר' . לדוק שבעין תשים עליו מרמת ארנבת חם' . ואם יקרה בו נפח בשל עדשים בין' היטב עס מעת שמן זית ווישם עליו' . ואם יקרה לעין שהם מדרמי'ות ידוק אפר צפוץ חמוץ ווילוש אותו בחלב אשה מניקת זכר . ויעשוו חמייצה ויתנחו למעלת' מן העין' . או יכתוש לבונה וממצבי' ואצטני ערבי' ווירבדם עס לבן ביצה ווישם על מצחו' . ואם של בעין שם רבר' ישים עליו ראשינה והיא הרמיטבנו ויצא' . כרב' אפלאותו מי שעניינו שוקע' ולנווע ולהביבת מתחות הוא ערום ומאנבל וכבעל מריבות' . ואם הטע נזרלות ומולותה הוא קנא' וועז פנים עצל ואינו נאמן בדבר' . ומ' שעניינו ממוצעים והם שוקעים מקץ זומכין ואוחב נאמן' . פעמים תא' בעפעע כמו' שעשרה ארוכה וופואטה' שירחצנה בכל יום במאין בבר' . ותטבול אבר רותח בשעה מותכת ווישם עליה' וימרחה בזובוכים תחוכים' . ויקבל בהם קיטור הרים זהום' ויתמיד המרחץ ויזהר לראל בערב; מלישן על מלוי המאכל' ואם יונגי'ש בעפעע ההיינך' וויהצט במאם' קרים או יישם עלייה' תחביבת משמן בגונג' עם מין' ערלשן' . ואם יש בהם
--	--

או מײַן צענָן מעורב עט שמן שקייטס  
מִתְּקוֹנִים' או שמן חרול'. או שני  
הנער חם מיד כשייחַן' או שמן חרול  
ושמן בטנים ושׂמֶן צענות מעורבים הוי  
או ייך ביצ' הנמליס הנמצאים תחת  
הארץ וישקם יישיכם בהריכת בָּנֵד ייטַפֵּס  
באחונ' או מײַן פְּשַׁחַן' או יקְבַּל  
באחונ' קִיטּוֹלְהַגְּרִיטִית' וראוי לאחסן  
להזהר שלא להשאיר באחונ' הרפניות  
шибיארטית ושבאבר באחונ' זמן גודל כי הואה  
אמְרָר מוטבע בעיינָת הסמל'. ויתרלו  
באחונ' חולעים ורפאותו שיורתי על האט  
חמאה ומלה הרכה יהוד ייטַפֵּס בו בס' כמו  
שיכיל לסקול'. או ישיט ערלי פְּתַחַם.

או ייטַפֵּס בו צבר בלויל עט מיס ויכומו.  
ויקרא באוניס כאב מאיד שוכן בהט  
וראי לו שלא אכל בשער' ויטַפֵּס בהט  
מיין שומיס או שמן חרול'. או שומין  
יבש שערכה שבטו' או חלב שועל.  
או של בט' או של אוז' או חלב  
האשה בשיא מאהוד חם' או מײַן רותנא'  
שנתחמס בקליפת רימון או שמן ורד חם  
שנחבשה בו עכבייש'. או שרץ שטור  
שנקרא אשקרבוט או שמן עקרבים.

מקטורי איד ליהה רעה הנולד בראיט'。  
וראי לו להוור מהשמש ומהמרחץ וכן  
הנתנווות החוקות ווירתייה מרה של בכש  
וישמן זית ורד ייטַפֵּס בו'. או שמן  
וורד רומץ' או מײַן צענָן מעורב  
בשמן ורדים' או מײַן ברתי מעורב  
באוני גנע וראי שיחיה מזונָן פְּתַחַם' וקידת  
בשמן ורדים וחלב אשה' וקידת  
באוני גנע וראי שיחיה מזונָן פְּתַחַם' וקידת  
בשמן ורדים וחלב אשה' וקידת

עט ובשר שלאה יהא קשה מאיר ולא  
דר אלא בינוין' וכאשד ויצא מהעינים  
בדמעה מותר המרה השורה  
כמו שכחבי' למעלה כן הוא יצא  
מהאוניס מותרי המרה היוקה והיא  
הזהומה שכחן שהוא כמן שעווה.  
ותועל לבקע השפתיים ולצמחים ולניד  
הנשה לזרען האיברים ותמשך ה  
הקויזים' ווירוצה לשומר נח השמשעה  
יתפְּרִיד לנטוקה הזזהמא ההי' ויזהר מזרחות  
הקרים וממהأكلיס העבים ומהשינה על  
פלוי המאכל ושלאל פול בהט דבר'。  
ואס פול בהט אחר מעד מעגלי חיים אס הווא  
מיין קטן כפרעות איז זובב איז מלא  
האזורן בשמן פושר ווירקנו ואיז ציאח הי  
ההוא מט עם דushman' אבל אס הווא  
מין גודל אל הרגנו כי אול' אויל לא יכול  
לציאצ' ושבאבר באחונ' ויזק בו גראלא ייטַפֵּס  
בו מיס פושרין או מײַן עלי' אפרטקן מזונ  
בכיס עד שירמליא האזון אויז יציאח הי  
ההוא ויבור מהני הימים הטעם'。  
ואחר שיצא האזא הימים והטף באחונ'  
שמנ' שבוי והוציאחו בקnoch צמר נפְּן'.

ויקרא באוניס حرשות על שמי מישן  
האחד הא טביע' והוא מי שלא שמא  
מעולט לא קול שלפ' ולא קול גבוח וליה  
מתוקים' או שטן צאנ' או ייטַפֵּס  
ארנבת שנתחמההעם דבש חי' או ייטַפֵּס  
כו מורת כבשהעם שין כבש ועם חלב  
אשה בר בקר' ויקרא באוניס המית  
הקל וויאא שמשמעת קול תמייד ותילד  
בסכת קריויות גודל או רוח סערת חזקה  
גדולה שקרה לאחונ' או מבנים כנון  
בסכת ליהה עבה דבקה שובר על הווע  
השמי ורפואותו שיטميد החליכה והיגעה  
ויאבל עלי' אפרטקן גודל גבוח אבל  
לא קול שלפ' וסבת זה יהיה מבחן כנון  
בסכת קריויות גודל או רוח סערת חזקה  
גדולה שקרה לאחונ' או מבנים כנון  
בסכת ליהה עבה דבקה שובר על הווע  
השמי ורפואותו שיטميد החליכה והיגעה  
ויאבל עלי' אפרטקן גודל גבוח אבל  
ומן המאכלים חמיעלים קיטור לראש כמו  
הכצליס והשומים וויאם' ויטַפֵּס  
שמנ' זית חם' או שמן שקייטס מרים'。  
או חלב כלבטא'。

אל המוח . ופעמים יוצא עם חפורה  
ההוא עשן שמייך למוח וירחנו המוח אל  
העצם הנקיוב בכבריה כי משפט יציאס  
לי'חות הראש דרך הנחלים והנקבים הרם  
הם צרים ווקים ויצטרך לטבע קול והוא העטישת  
בכח גדוול וכן ישמע קול והוא העטישת  
בתב ארטסטו לטבע המוח ניכר בריד היוצא  
מהנקיובים שם הוא מעט ומבשל היטב  
ירוח חום רב ' ואם הוא הרבה ואינו  
מבושל וויצא תמיד בלבד לא הפסיק יורת  
קור ' ואם הוא הרבה ודוק יורת להות '  
ואם הוא פמושל היטב יורת חום ויבוש '  
ואם הוא הרבה וממושל ונוזל תמיד יורת  
חום ולהות ' וכאשר ביאורתי ישיצא מן  
העינים ברבעות מותרי המורה והשchorה  
ומאהזוניכת מותרי המורה היורקהן יוצא  
מהנהיריים מותרי הדם והוא עירפי הדם '  
ופפעמים יהיה לטוב כמו עירפה שטרקה על  
בקחת שטרוף וויל ' מורתה הראש על  
הנקון או מהכתה הדרא ולבעל היריות  
החוותה מה היה מתגונת הום ' שידחט  
הטבע ' ואמנם פעמים תחתה עריפת  
הדם מהנתחריות לדע והיא ההווה מפני  
חום חזק שיתחא בתרוך חוץ שירתה הדם  
בשפלו הונך ומהחומר הזהו תילד רוח  
עשניין עלה ביושר למלعلا וכנאש יתמליאו  
העורקים יתקעוו יתחדש עירפי הדם  
שינר מן הנחויים ' וכאשר ירבה בו יציאת  
הדם ראי לו להזיז העורק הנקרא מאבן  
והובין האצבע הקטן ושכני וזה אם יהיה  
החוללה חזק וום שחזין מהיב לו '   
ואם היה העירפה היהיא בנחיר הימני  
יקני ביר הימני ' ואם היה באשمال '  
יקני בשטאל ' ואחרי כן יקשרו  
הקבצות במיתרים שעשוים מבוגר פרשין '  
ואם יתמיד הנרת הדם מהחומר שישם  
בתוכם חזרפאות הקבצות ומונעות יציאת  
הדם בקביצתם כגון שישורף קרום קליפות  
ארחוין לבחו או בחומץ הבוכר ' .. או מי  
השעורים ' ויטף באזון שין אדם או  
שין ורד ' או מררת השור ' או מררת  
התריש ' וכבר נאלנס פעמים יצא מן  
האוזן רם פטאום בלי' כאב ובל' סבח  
קדמת בה כמו נגע או יציאה או הכאה '  
זה יורה כי הדם החווא הוא ממורת הראש  
ויחזרו לטבע וראו לרפאות ברפאות  
המנקי האוזן מן הדם פן יקפא בתרוך האוזן  
ויטסום נקיי השמע ' ולכן טוב להטיף  
בו מײַן כרתי מעורב עם מעט הווען ' או  
מיין בטון מבושל בחומץ בלבול עפצים  
שהוקים בחומץ ויטיף בו זאם יצא מהאוזן  
מיס או עכטוי יטף-כו מי' הדבש הסט  
פעמי'ס רבודת' כרב אפלאומן מי' שאנו  
גדולות יהיה בסיל אמן' הוא מבין ואיריך  
טימים ' ואם הם קטנים יהיה בהפק זה  
ושיטה '

**הנהירים** הם כל' חוש תריה '  
ומהלכם נחלקים לשנים '  
האחד מפולש לקצה הפה ' והאחר  
הויל עד שניינו אל הנקב שטמוך למות  
ששס הנטפות הימוח והודומים ' לקצוות  
השרים ומו תהיה החורה ' ודור הרית  
הוא איד עשני ניתך מן הגור בעל וריה  
ומתעכט באור ונכנים בנחיר ' ומש נכס  
אל המות דרכ' המהלך השני שבארית' ואיז  
הדמיון מקבלו בפנים ותופס המכמו  
ומברין ומרגנית אותו כמו שמקבל ו  
ומרגנית בהרגש הפנימי' שאrhoחים '   
ודורך הנקיובים שואף האדים אויר לקרד  
ההום הלב כמו פעולת הנשימ' הנכנת  
בפה ' ומוציא מעשנו גם מגרש  
משם מותר הימוח והוא כמו רוק עבה  
היוציא מהם רמייד ' ולכן נקרא האף  
שוער המות כשמור החק' לפני המלך בו  
עליה הריח אל המות אס טוב ואס רע ומכו<sup>ו</sup>  
תודה אוצרת המות ובו מעלה המת הקרב

ואם דק וארוך הוא קל שותה ומכל' . ואם הוא קצר והוא חטב' . ואם הוא סכל' . ואם ייחית נקב הנחירין צר יורה שהוא כעס' . ואם הוא ממוצע באורך ובפומת ונטה בקצחו אל הדריקות הוא אוט' דק' על השבל על החבונה .

### השפטים נבראו להיבנה עניינים להן על השנים מהו'

ומוקר' . גם לazor החשיה שהם משערות באCMD ובקצאים צורך המשקה ומקבלה אותו לבר ווגם הם לעוזר על הדברו שיש אותן שאוכזנתותכו צולתי'יהם ועוד הם לינוי ולתפארת הפנים . וזה מطبع מושבב מעורר ובטרוגדים עצבים' . ואמנם הרוב הוא מגדים עצבים ולכן נמצא בחס' רוב ההרגש וכן אני החולדה של הזכר ו והנקבה נבראו מגדים עצבים כי מפני חזק ההרגש שכחים אדים נהנה מהם יותר ולכן החושים והאהובים מנשקים זה להה בשפטותיהם . ופעמים

ית ילדו בהם בקיעות וחחין ונגעים מליה הדוה וראוי לו להזכיר על האש שעזה וטמן ורד או שמן בנטגן יוטיהם בו' . או יערב שעזה וטמן ורד ומעת כרכם ומעת מרתק ויישם עליהם' . ואם היה החשין והגען לחים ישוק וודים יבשים וירבעם עם אמג ערבי יוטה עליהם' . אם היה הבקעה מארך וגמוקה תיריך טומין עז יטמות אורחה או במתה עצמות בקר' . או בשום' אוט' וירפאו'

השנים הם מطبع קר ויבש ומطبع העצמות ונבראות מדבר עב' וקשה ווועם הלב והעיקעה עצמתה אוט' ו' ווועזאים' . ולכן תמציא ילדים שוויצאים להם שנים קודם מילדיים אחורי' לבי' שיונקים הלביהם בטור מהילדים האחרים' . וכי' טלא' יזקנו לאמס בשעת עיקתם לא נבראו בשעת

ביצים הרבול בדעתו וויאקם היבט וינפה האפל הגהו בנחיריו בקنته או אחד שנילש ברי' או יטבול פtilה בחומץ ווירה עליה זאג שחוק ויכנסנה בנחיריו' או יהו החומץ על צואת החמור מד' בשיזא חס' ויכנסנו בנחיריו' או הרכתי חזרה החיב עט' מעת החומץ חזק ושים הכל במאצוז' עד חז' הרוש' או יכנס' בהם צואת חז' קטן חס' תרנגולות' או אפר שר' זנב הסוס' .

או ישים מן שחוק כהורן ויטוביל בו פירול'ה ויכנסנה בנחיריו' או עירב סיד עט' לבון ביצה ויקשרנו' במצחו' . או יקשוח הגד' שלוי' או חביבים' . או האצבעות הקטנות של הרגלים' או היחיכים אי' הד' שוויה מאלו' יקשרנו' לרבות' הוטב יופסק הדם' . ויתלדו חרבורה בנחלים' יבשות' ורפאיהם שיריה בפרק' מיס חמימים פעמים דבוי' ועירב שעזה ושמן ותלב' טרנגולת' ווישם עליהם' . פעמים' יקרה בנחלים' דוח מגונה מלתי' פוליפום' . זיקrho' זה מסבota רבתה אט' מפני' ליהה מלוחה' מופשת' מופחתת תדרמן התחה' ויסיטה בעבור זהה לנחלים או מפני' ליהה דודה' נפשה' רוד' מין המוח' וינאש בעבור זה להנחרם' וס' נ' או מנגים' מופשטים או אבעבועו' או ירידת בעלי' ריחר'ע' או שמק' בנטגן' . או ינפה בהם דוד' קנה פול' שחוק יבש' או ידוק שב' והאל' צרף' ווינקנעם' וזה' זאג' וטר' וווק' חלק' בחלק' וויה משקה הדם' . או יזקוק על' דיאשן' מיס' שניצבשו' בהם וודים' ועל' הדם' יבנפם' ג' וועוד' קלף' . להעורת החרתה יקבל בחותמו קיטו' העולה מהחומי' חס' ויתמוד' לעשות זה פעמים' ווועל' אט' אונ' טבע' . וכאת' אפלאטון' מ' שקזה' גאנ' דק' ווינקנעם' דוח' אונ' חרביב' ומפה'

כך וועלת האשוות רבתה שארט טרניאו  
 המאלל ומכייעות נזרבורה שי' אורה שאין  
 נחרכתה כי אם בשני' זום רם לנו'。  
 ועוד הם מנינו עלי ללשון והרך מזדרלו'  
 החזק ומזהר-חחזק שלא' יכט לתוכה  
 פתאום' ומפני שאין לעופות שניכ' יש  
 להם זפק שטוחן מזונ' והחיה מעלה גירה  
 כמו הנמל שמעליין נהה איכם עבה לפ'!  
 שעושה זה הילך מהשנים' לכאם  
 הימים ישים עלי' שומם כתושים' א' או  
 ירחצנו במלח ובבש זיין שנבשלה ירד בד'  
 בבד' או יתלה עלי' עצם אדם' או יענרכו  
 בלובנה' או ברע' בצליכ' או בשן לב'!  
 או בהרל' או בחורל' או בכפואה' או  
 בזרע' ואמ' רחצה להפליל' ישים עלי' צואת  
 ערוב' או שנ המת' להלבין הימים  
 يولש קמה סלת בחומץ חזק וישפנה עד  
 לאפר ויסחנה וימחה בה הימים' א' או  
 ישרוף הרם המוחפה נאבר וישחקנו היטב  
 ויתפרק בו הימים בטעמי שלא' כוכב' א' או  
 יתיכנס באפר בקן' עז' זהה ינקה הימים  
 יחזק חרוץ' לישקיט מאבם' או יתיכנס  
 בסוכר שרוק נס' לחזק' השנים' יקה  
 מלך שרוּף מעורב בוטש' וישראל' במתהש  
 עד שיתחזק וישחויר' וישראל' התאנ' יבש'  
 שרופים בשוה' ותשוק הכל הרק' וידך' נט'  
 הימים ברומץ' לשנים' שקו' מאכילה  
 דברים חמוצים יcum אגוז' או טקד' או לם  
 או מלחה' אם יושם חלב תאננה בעמעט מוך  
 במקום הנאלל מן המתהנות' גינח' קאה' או  
 טף' במקום הח' עטץ' או ירחצנו בחומץ'  
 לנגרות הימים' ישים עליהם שב' ומלה  
 ועפצים שחוקים בד' בבד' אם תשי' אפי'  
 עלי' זית בחנכים שנתאכלו' עליה בדם בש'  
 חי' ויחזק' כרב אפלאותן פירוד הימים  
 ווקוטם מורה על חולשת הנע' וקוצא  
 בשרים מורה עם קור המוג' ולחותו' פעפים  
 תארמי' והפנס ביוטר' ופוקאות שימושר'ס  
 אשבות במלאותם אין' ארכיות חזק כל  
 אצל

מותרגה' יאנטה דהקו' זומר'ו' . ושה שהא  
 מן בעוף צובטו והואר ואית לחצוב מפצעת  
 האוואזע' . ויש בלטזן האדם טני נידין  
 שיזא'ן ממהמת טנוון ותקראאס גיט הרכז  
 לא' . שבוחט טישן' הגהן' במוורי היראה  
 ייבאו אל הפה' . וזהם מפלשים אל הבשר  
 חרך שבין הגהן' והקונ' הנקר' זולוי' דזוק'  
 זהה הרכז הוא לש המאכל' . ונס הא' שור'  
 הגהן' וההך' שלואצטגנו' ויתבשו' בהונעת'  
 לפי שביל תנועת היא' מבישת ואם תי'יבשו  
 לא' יוכל האדם לבלווע המאכל' . וזהג אין  
 לו רטיבות' פוחבות' בחק' למיטיעט' ארכו'  
 למפעטט' לפ' טהא' תעככ' המאכל' בפי'  
 מאני הרים' . ויקרא בלשון' בקע'  
 ושהות' מהחו' מג' הקבר' . וראוilo לו לרוץ  
 אותו במ' וווחים עם מין' הבושים' . ולפפת  
 שיקרא בו יונז'הן' בתלב' החמון' . או בתמוצ'ן  
 האטרונס' . או במ'ין' רומנים' המוציא' חת'  
 עשה עד שי'זוב' מטעריר' הרכה ואס' לאא'  
 יונראפ' באחר' מאלו' יטראהו' במלזה'המץ' .  
 ליריה הפ' ישחה קושט' ויתמי' לאכל'  
 שומס' או קינפל' . נס' יתמור' לישט' בפי'  
 זחב' . או ישחה שושן' בין' ישן' בכל' זמכית  
 ג'ימי' אתחרי' כו' ירחץ פיו' בין' ההו' . לנוגרו'  
 קטני' מומוסו' וושחין' ונרב' שבח' ירחץ' במ'ין'  
 הווטס' או בין' שלחים' . או במ' אונו' רטובי'  
 מבושל' . אם' תקח' בשיר' כבש' שמן' לרדו'  
 בקדר' בלא' עזיב' שום' דבר' ותבשלו' ביישול'  
 טוב' ותקת' מה' שיצ'ן' מון' השמן' לאחר'  
 שיטקריך' ותחוף' כו' הפני' או חבש' החשו' בא'

עכ' מאר ו' לא' יוכלו' ליבור' בהזון' .

ואחרים' שלשונם דבוק' מלטטה' ולא' יוכלו'  
 לדבר' וכל' אלה' נקראים' עלג'ם' וכבר' לישן'  
 ובלשון' המודנית צ'יכ' להיות' רהבה ווקה'  
 וונדרת' למטה' גזה' לא' חמץ' זולתי' באדם  
 ולגן' הרבר' בא' הוא טבע' ובלשון' הוכמי'  
 זיבן' לדבמר' . וכל' מה' שהוא' הלשון' יותדי'

דברי. עוד נמצא חוללה אהורה בעיטה  
היא ל科尔 כי לולי היא היה יצאה הקול  
פתאום בתקופה ולא יהיה נבר ונהר  
באותיה כאשר נמצא בנקבים שהם בכל  
חומר שימושי בהם האוצרות כיד לחוץ  
הקול היוצא. וקלות הנשים והטריסטים  
הדרין מקרנות האנשים. לפי שבחן קרים  
בטעם וקנה שלדם צר וחדור הקול ובעו  
הוא מפני הוכנות האידיים כי כל מה שבלי  
הנפש יוירץ צר ואירק הוא יותר חרוד לפ'  
שלוקח אירז נאה בהם יער בינהיות.  
וקולות החגניכ' חרין מקרים הישירים  
וחבוריים. לפ' שאון מנגעין מן האירז  
מי ארכ' מעת לפיק' היא אוטו החלק חז  
צלוול. וכן בבדוריים. לענשו  
הקול אבל צווז לבוא. אז עם סוכוי או  
תבשיל כרוב. או יפהל ביצים וטומיים  
יבשים וודבש נקי בר בבד יהוד בין השוב  
וישנו.

**הוושט** הוא מונח תחת הנקנה על  
תלוית הצואר ונמש ווורז  
למטה עד ישיגו בטרפשת והוא קשר עט  
התליהו כקשר الكرמים וכישערו הטרפשת  
יתרחב למטה ונעשה ממנו האצטומיכא.  
ועל פי הוושט יש כמו כסוי הנקרה להאה  
והוא הלשון הקתן התלויה בחר. ווושט  
הוא מחבר משני עורות האחד מבזרז והוא  
אזורם והוא בשני הולכי חוטי באורך אמנים  
יש בו מעט חוטין שהולבן באכלסן.

ווגנימי הוא לבן וווטו הולכים בחרוב וש  
בו שני כתות כח המושך והדודה. מין  
המושך הוא מושך המאל בעט שהעור  
החיזון עולה אל הפיקה כנגד הפיה ולכך  
חותמי נMSCן באורך. והכח הרוחה  
המזון לאצטומיכא הוא בעור הפנימי אשר  
הווטו הולכים ברוחב שהעור הוא מתקבז  
על המאל וווחחו למטה.

**הריאה** היא טברר רך ורפה כמו  
אספוג

עצל וכטיל' ואסמה לי' עכבר ימיה גסדו'ו  
אם פניו קטנים מאד יהיה רע וכבלען ובבעל  
מרמה וגובה דעת הרביהו. אם חמת  
ארוכים הוא זוד יהיר' ואם הם עטילים מאד  
שהיה סכל'. ואם הם מבועין לא יתכן  
להיות לו לם טוב. ואסל לה' יונפוחן וווטו'  
זוארו עצים מהמלאי' יהיה בעל אפרוחמה'

**השביל השני** באימרי הגוף הפנימיים  
הנקנה והוושט הם שני מהלכים שדים  
בסקה הפה ההוושט והוא  
התווחין דיבוק בצוואר הוא מהלך המאל  
והמשקה אל האצטומיכא. והנקנה והוא  
העלוי' הסמו' לעור הוא רך לנשימה ולקלול  
והוא מטבעות דקתו זו על גב זו ואין ענוולת  
שורה לגמרי אמן יחרד מכל עגول' שעור  
שלישיות והשליש והוא עשה מקרים רך  
חולך בקוו' ישר בין שתי הקצאות. וצנין  
שלישי העגולים והמבדלי והווצץ להווכן  
לפי שהו' נcli הקול ואם היה רך כבשר היה  
לא ביוירז והיה הקול רך ושפfil'. ואם היה  
קשה כמו עצם היה הקול עב גום.  
והקרים המחבר הטבעות הם איינו רך  
לנמרוי אלא רך וקשה וחוצך להוות' קצת  
רך בעבור הנשימה להרחיב ולעוצר הנקנה  
וזכר העגול הוא בולט ווינש בשימושו  
וחחלק היישר הונרבק עט הוושט ובין הנקנה  
וואושט יש געד אשר לבן שהו' מפירים בינהו'  
ובראש הנקנה יש כמיין עטרה לכפות פי  
הנקנה בעט המאל לבל' יכנס לחוכו מן  
המאכל והמשחה שם יכנס בו שום דבר  
זיך לו כאש' יקירה כשייכנס בו דבר שייתעת  
עד שיישליך לו חוץ' לפי שהנקנה מניע עד  
זריאה ואין מכך' המאל כמו האצטומיכא  
ולבן לא תוכל לקבל דבר הדברים הנכנים מה'  
מתהיה שיצא ממנה שום דבר' ולבן  
היא צרבה לאויה העטירה למ' יכנס בה

אספוג' . וניזונת אחר כל האיברים והיא  
מליה צנויות וקונקנות כדי שתתקבל רוח  
גדול ואו תרדף ונשגב היטב על הלב .  
ויש בה חתיכות רבות כדי שביבאו רובי אויר  
לב בשירופו כולם . כמו שעושין בכל  
שמנשבין בו בימי הקי' שיזאץ ממנו  
חותפות הרבה למן ימי אויר דרב' .  
והיא נעשה כפולה בשתי התיכות שאם  
תקבל אותה חיק' שתשלים האחרת פ  
פעולתה . ועוד לפ' שפעולות נשימות  
היא לתועלת גroleה על הרב שה' מנשבת  
עליו להביא אליו אויר קר מבחן למזוג  
חומו הנרול ולרחות מעליו קויטו העשני  
היוצא ממנו . עולה להעלה דורך הקנה  
ולא יכול הלב לסבול בשום פנים העדר  
משיכת האoir כי אם יונח ברגע ממשך  
האור החוא יגע מפני חומו אם כן הכרה  
זהא שיתקרר מהר יותר אשו וחומו באoir  
הנסיך אליו מוחוץ ולධו מוחומו ומשלבכת  
אויר . ולכן יוצא גיד אחד מחלל הלב  
לראי' שבנו געשים אליו שית הפעולות ח  
הרבותות כי הוא מקבל האoir הקר ממנה  
ומוציא האoir החם לחוץ . ונמצא בריה  
תועלת אהורת והוא להעלוי' ליה להמוח ואז  
ית' שב הדעת כי המעה הווא בפתילה שבבר  
וליה העלה לו מן הריא הווא כשן שבבר  
ומעמד שניהם שלhabת הנפש שה' דילקט  
כאש ולהבה כי היא חמה וכשה' . אמנם  
בחיות רוב יובש במוח בכלiot השמן שבבר  
אי' שלhabת הפתילה בורחת וישאר האדים  
ההוא בבל' דעת ומישוגע . ונמצא לקצת  
מחכמי המחקר שכברבו שהריה היא מקן  
לליה הלהנה כמו שהחטול הווא מקון  
לשורה והכבד לדם והמרה לירוקה .  
אמנם אחרים כתבו כי אין ליריה הלנה  
מקום מיוחד כי היא בכל מקומות הגוף לפ'  
שהיא צריכה לנצל הנק' בשיטת אחר מזונו  
ונם היא מלחמת איברי הגוף והפרקים

ו' א 14 I ופעמים

אחר שתות מה שספרנו בשלש שעות  
ד'יסות השעור בשםן שקרים ומעט באניד' או סוכר רטוב' או מתה בו אחר שנמר בשילו סוכר בנפשגא' ואס נרצה לרך החזה יותר נבלבו סבסטאן וענאב וזרע חומשים קלופיט ומידה מ' אחר זה בנפשג סוכר וишנונו' או ישנה מי קרא צליה עס מ' קישואים וסוכר' או ישנה מי שומר לך אדר טיריה והיכם אותו יוכרים בו אחר כן סוכר ובנפש ג' או ימסר בו סוכר רטוב' ולא ישנה מיט כי אם מגז במשקה בנפש ג' אז משקה סוכר ג' או משקה לרמן מתוק עס סוכר' או ייצא ריר שלשים ווריר דעת חומשים וורי זעם מלוייש קל' ויישוק אותו עס מעת סוכר וכתריה' או עס באניד' וצמג' ערבי ועשה מן הדיקות רוזח לופר פרנדאס מגיריש השעור והמוסון מגיריש הדטה ויצץ מי מוסון וקמח פולין ושקדס ואניד'. או יבשל הרנגלים קטנים באחת מאלו הריקות' ויאכל חלמון ביצה ומשח החזה מחוץ בשעה לבנה' ושמן בנפש' או בשמן וודרים עס מעת קמח שעוריים ומ' חלגולות' או כי גרייג קרא' ואס ראנט Ach עשיית זה מה שספרנו יתרון חום בחולה נשלשל טבעו בבשול כיар שנמר ודומו' ואנטחד השועל וכאב החזה מקירות או מוקור ולחות זהורה על זה מיעוט הצמא וקרות האכاب וירטנו לו דברים הרמים או ישנה מי שומר ומ' ברפם מורותים ומטונינט עס שמן שקרים' ועשה דיפא מלב להם עס דבש ושקרים' ויאכל בטנים קלופיט משתחו מידבש ומאכלו עופת קטנים ובל חולבה עם תמרים ותאנים ויסננס ועכבר עמהם דבש ועוד יבשלם שניג עד שישוב כמו אל נטף רך ויאכלנו על האזום

ופעמים יתחרש באכ בחזה בחול' השועל ויהיה זה מפני שנידרכיס או מרווח עבה שהרמקש ואס שתהיה בתוך חמכסה אשר על הצלעות מוגלא כי אלו היהת היה מתחדש ממנה שעול' והנה ראוי לנו לידע כי היה רע שבמיini השועל והיוור מסוכן הויא מה שמתחרש בסביבת ירידות שירוד מ' הראש' או בסביבת גנע באחד מכל' הנשימה או יציאות יצאו באלו המקום או מוגלא תתקבע בחזה' והשועל שאין בו סכנה ולא רוע הוא המתהוה מרוע מג' כל' הנשימה או מנחיות הנרין או מנחיריו קני הריאה' והשועל המתהוה בסביבת רוע החול' יהיה עגנו ריקיה' ואנכם השיעול חיבש אשר לא ירוק הארכט עמי היה לאחת משלש סבות' אם מנחיות אל הלקום והוא חזק' או ברוע מגן הגובר על כל' הנשימה' ואס מון הלהות ישתדל האדים להשליכו וקשה זה ממן אט לעביה אם לדבקויה או לזקוקה שתפריד ותרד קדם שייעלה ושיכל להשליכה ולרוק אותה ואתה הליה העבת או הדבקה נרכת במעברים ולא תמלט מהט כי אם באיחור וקשה צאתה' וכאשר רוזח לרפאות דם' שקרה לו שעול הנה ראוי לנו שנתחיל תקופה לעיין מא' זה סבה קרה השועל וכאב החזה' ואס היה מפני חום והוינו על זה מה שימצא ההורחה עס השועל מנחיות החזה וצמא וכאב חזק ומוצא מנוחה בשאפו אויר' קרי או נצחו להקי הניג התההון ולהוציא רם כפי הכח וזה אם יעוזו השנינים והזמין וזכרנו הכח' ואם ימנע מן החקואה מונע או דבר וולחו כמו הולשת הכח או רבר וולחו נצחו שעשו כל' המציג אל בחל ואל כרען' וישנה בישול איזוף' או משקה שלים' וישנה

במושצת מקור הרכפּ'      השלישי צורך  
מעשחו לכבות חום הלב ולהזיא ממנה  
העשן. והתנווה החיה היא משתנית  
כפי' השנים כי רפק הינויקם הוא. קטן  
ומתרפיר ומחר.      רפק הנערם נдол  
משוכס' קצפו'.      אך דפק הבחרים חזק  
משל הבחרות.      ודפק האנשים שמים  
בחזי' ימיהם אינן מלמד כרפק הבחרים  
וימעט.      ודק הזקנים הוא הולך את וחלש  
וקטן ומתרחרר.      גם בזקנים הוא מתהלך  
כיבין' הוא קטן יותר מבחזר'.

וחולב הוא תלול כדי לקבל הדם ועבה  
כדי לשמור הדם שב'.      ויש בו טני  
חללים האחד מצד ימין והאחד מצד שמאל  
מכשול ועשה גרגירים כמו לוזים ושימים  
חתה הלשון ויברע מטה שייך וזה מ-  
הטבעי ולושׂן פיות האחד שמננו יבא  
הניר האזומח מן הכביר וישפוך הדם מה  
הפה בחולל הימני מהללי הלב ועל זה הפה  
קרניות סדוקות מוחז וمبرננס כד' שייח'  
רכבים ומתעטפים להזה ולודם היוצאן מן  
הלב.      והשי הוא הניר השריין שבאיירתי  
למעלה שהנטבק מהחולל השמאלי בירא'  
והוא ניד שאין לו תנעה וקורומוטיו קשים  
ועבים יותר מקרים הנגידים האחורים ועל  
זה הפה גם כן יש קרומות סדוקות מוחז  
ומברננס כשיתפתח תקרר האוי הבא בלב'  
ובחולל השמאלי משני חללי הלב עמר  
הרוח שהוא חומר להזח היס שבעגבי<sup>כ'</sup>  
ממנו יצ' רוח החיני לכל הגוף דרך הנגידים  
הדורפליים הנגידים שוריין וזהם שבשםתו'  
מעט ומפע הריקו' שבם נבנש הרוח ההיאוני  
בhem ויש בין הדם והזרק קרים'.      והנה  
אבל מחלך אלה הנגידים היוצאים מהחולל  
הشمאיין מן לב'.      הלהה יוציאן טני  
shoreian הthead קטע מן השמי וח' דק משאר  
הירקי השריין וזה הניר הוא בא ביראי' יתהלך  
ב'      והשני נдол ממאן מעד ובצמו יתהלך  
ממנו שני גידין וימתה האחד מהם להלל  
ב' ח' ח' ח' ח' העומד בתוך הלב'.      השני

הצומת זה מועל למי שיש לו כאב נושא  
בחזה ושלול נושא מליחת דבקה ורותות  
עבות יונקה החזה מהליהות העבותה ה  
הפסחות.      או ידוק זרע פשטו קלוי וינפוח  
פעמים וולש מכמה שמספיק לו מן הרובש  
שהוסר קצפו'.      ויעיל למישיש לו שעול  
ששבתו קו'.      או יקח ערק טום גרוד  
ושקדרים מתקדים ושקדים מרדים קלופים וזרע  
פשצון קלוי מכל אחד שני' שקלים זרע שומר  
וחוב ואניס ומפח פולים ולב בטנים קלופים  
במו כן מכל אחד שני' שקלים מירא  
ולבונה זכה וכרכם וסיגמוני מכל אחד  
שקל וחקד הכל ונפה ולויש      בין  
מכשול ועשה גרגירים כמו לוזים ושימים  
חתה הלשון ויברע מטה שייך וזה מ-  
מןcosa' .

בלב      בטבעו חם ויבש וביריות  
ואוצרתו הי' הטובה שבכריית  
האבירים ובצרותם :      כי עצנו הוא  
מרודק מאד וירע הוא שיש יתרון למתה  
שעצמו מודדק מן האבירים ממה שהוא  
מן האבירים רפה'.      ויש לו שתי הופרות  
חומיין לאנשים האחת ימינית והאחרת  
שפאלית'.      ובקשו הוא כשלבנה בראשו  
הוא רחוב והוא לבן ומתחדר עד ראשו.      אם נס  
ארחוב הוא לעמלה יש לו טרפיש מקרים  
עבה לשמרו ולהזקן והוא כובב אוורו ונין  
כל דבק בו כי אם אצל שרשו יבד והוא מונח  
באמצע החזה ואבנה ראיון רוא נטה מעט  
לצד שמאליו כדי שיתחמס הצד החז' בדין  
של הלב ולא יתקדר בשכונת הטחול שהוא  
בצד שמאל'.      והניר הנגיד השמאלי שריין  
וזדנק באדר' הוא איזח מגז' השמאלי ולכך  
יה' ניכר ויחבר בדפק השמאלי.      יותר  
מכשל יונן'.      וראשית תנועת  
דפק הוא לשולש עניינים האחד מצד  
בת החזיות העומד בתוך הלב'.      השני

## הנתק חרביעי

הגיד האזומה מן הלב הירד לשיטול  
הגוף ימתח על חילוות השדרה פונה  
למטה ויתלק ממנה על כל הוליא וחוליא  
גיים ימנים ושמאלים ונברקים כאבירים  
הקרובים אלהם . והנגיד הראשון  
המחליק ממנה מגע עד הריאה וגיד אחר אל  
העציל שבין הצלעות והשנו גידים לקром  
החולוק וגיד קיבת נון ליבור ולתול ולמסט  
ולמעים ולבריות ולרhom ובביצים גידר ו  
ולחלותלה . גיד יצא ממנה ונרבך בעציל  
החיצונים הקרובים לאלו האבירי וכשייעש  
לסוף החלוות יתלק לשנים ופנה כל חלק  
מהם לרגל שמאדו ויתלקו בהם כחילוק  
הנגידים אלא שהם געלמים ותרברר חנוות  
תחת הארכומת ואצל העקב החרבו לפנים  
ובאחרי הרגלים . אלה הם כל  
גידי השריאן . והוד שכתבי  
למעלה שבתוں הלב הוא זך ונקי יותר מכל  
דם הגוף ואינו נבנש אליו מבחן כמו  
שנוגנים לכל איברי הגוף אך הדם החיה  
נברא עמו בתחלת יצירתו שהוא חומר  
ונושא לחות הטבע וממנו מונע ו  
ופרסתו . אמרם נור' הלב ניזן  
ומתרפנס מדם המכבר שגננים בו כמו שנוגנים  
לכל איברי הגוף . והוא יקל הטוב  
והמושבר שבוי ויקחנו למזונו לאחד שבירו  
אותו היטב' . ומזון החום הטבעי  
היותר מזogn והממוחץ שבו ומופשט מ  
מהליהות והנשאר מפסולת הדם הוא  
ישלחו לאיברי הראש והזהה שיזנו ט  
שמזון אלה הוא מזטור מזון הלב .  
ואחריו אין נקיה השאר ובידיהם משי'  
המרות שם הריקוח והשורה וישלחו  
דרך גידי השריאן . ויהיה חום  
ההוא המשולח אל הגוף חומר ונושא  
לחום הטבעי שבוגר ויתפשט בכל הגוף  
בכת אחת חרף עין בלבד זמן .  
וכרבו חכמי המהקר כי ראש' הגוף  
ושרשיו

הלב הימני וח' הקטן שבאל השני גידים .  
והשני יסבב הלב ואה כל יבא לתובו ויתלק  
בולדניים ימתח החלק האח לשיטול הגוף  
והשני לעליונות . והחלק הנטה לעליוני  
הגוף יתלק ממנה במתחו להם ונורגןן להם  
ירבקו באבירים הקרובים להם ונורגןן להם  
כח מבוגר חום הטבעי . וכשרבך באצילי  
הזרועות יצא ממנה גיד עם גיד האצילים אל  
היד ויתלק בה ירבק ממנה גידים קטנים עם  
העצם הנטר והנרא של זרוע והוא נסתר .  
וכשיגיע אל הזרוע פנה לאיד שידר מן הזרוע  
גרבק עם גיד האצילים עד שידר מן הזרוע  
ואחר כך יטמן בעומק ידרלק במננו גידים  
קטנים ירבקו בעציל הזרוע עד שידר מן  
הזרוע ריחוק גדול ואחר כך יתלק לשנים  
ויפנה החלק האחד לקו וזו נמתה על עצם  
זרוע העליון הוא המקום שם משמשן  
הרופאים ופנה השני במנון אל הكب וזו  
נמתה על עצם הזרוע התחתון והוא קטן  
וימתח בكب ואולי הריאה תנוועת באחווי  
הكب . וכשיגיע החלק העליון מקום הלב  
יתלק לשנים ויתלק כל חלק פאלו לשנים  
וירבק האחד מהם היריד הנטר ימתח  
למעלה עד שיגיע לגלגולת ובמתחו ירבקו  
מণנו גידים לאבירים חפנמייס שבאותו  
המקום . וכשיגיע לגלגולת חלק חילוק  
נאה . והוא הקרומית שחתה המה נקרא  
שככה והוא דומה לשכבות ריבס פרושים  
אל מאלו . ואחר חילוק לשכבה זו  
יתחברו ויצאו מזו השכבה שני גידים כמו  
שהיו קור' חילוקם ויבאו במוח עצמו ויתלקו  
בם . וזה חלק השני והוא הקטן ימתח בפנים  
ובראש ויתלק על האברים הח'יאני' בחילוק  
היריד הנראה . ותחברת הנטעת החלק הזה  
באחורי האחן ובפרק חנקש בלח' . והנגיד  
המתגעגע הנראה אצל הירדים וזה החלק  
הגדור הנבק ביריד הגעלם והוא הנראה  
גד הדרבנה . והחלק השני מחלקי

ושני אפ"ס והפה הם שעריו האהלי' והחומות  
הוּא משבץ הנשֶׁם' שהאָרֶן לאהלי' חלב  
הוּא המלך וכל' האבירים משרתו ולכז  
והוכן מקומו באמצע הנוף כיין ה' משפט  
המלך לישב באמצע עמו כדי' שנחוג לכל  
בני הארץ בישוה וכדי' שתងיעו תועלתו  
לכלם בשוה וגס כדי' שייהיא שמור מכל  
עבר והוא מתקרר אחרון בימותה' הכאב  
הוא האופה של המלך ומבחן מה הוּא מאנל  
המלך ונישוחו אליו והמלך מחק אריחותנו  
על ירי רוח החיים לכל משתי הנופים שם  
עבליו'. הריאה היא מלוכה אשת המלך  
כי' היא חובכת הלב כחשוכה שחוובכת  
לחשוך וקוריתה מקרורה חום הלב וליבתו'.  
וכאשר יריגש הלב רוע מג או אי זה פגע  
רע או' יעדר הח' כי בו דוח החוני כמו  
шибירתי'. ואם ישאל אדם ויאמר פוזע  
עדר האר' כי שירע למוות מחלתו או מכחה  
הואיל ורוח החוני הוי בלב כלו שנתקנא'.  
ונשיב לפ' שהמות היא שורש העצביס  
והתחלתה ובעצבי' ישלמו הפעולות הហאות  
מהבחירה אשר חם כמו הפישוט והקב' צ'  
ואם לא יתקבץ החזה לא יצא ממנה האויר  
חHAM ואמ' לא יתפשט לא יכנס לתוכו אויר  
קר וכשלא' יצא האויר ולא' יכנס או' לא'  
ישאר הלב על ישרו וטבעו וחשאותו והוא  
לא סכוב שניי כלל כי הוא שר הנוף ולכז  
יעדר או' האיש ההוא'. ואיל' עליה על לב  
איש באמרנו שהנפש חייה בלב שכח  
זה הואה בתוכו': שריין זה יחייב להיויה  
גוף ובנטיב הששי' אבאר שאינה גוף כלל'  
ואמרנו שהורת החיה היא בלב מכה' נפש  
החייה הויאי' ובו יהיה הרגש והחונעה  
ובבול החיים' המהונעה ומרוגש ותולעת  
תנוועתו היא' תנוועת העוקק אשר ימעוועז  
נדי' הלב בטבעם ומתחפשטם יתפשט  
זהה ומתקבצם יתקבצ' גם כן'

ואם יאמר אומר מדווע שמי' בתרלה שבטעת  
שבראשיהם שמי' העינים ושתי' אונס

הכבד הוא תנול הנוף טהור מהם את  
הקרבים בחוכמו והוא מקור החום  
הטבעי והויא בעמקו. דבק באצטומכאי  
ומזופף עלי' ובגוניגוותם כלפי הטרפואה וזה  
קשר ברקדים דובקיס במו' ומעמקו יצמיה  
צנור והוא נקרא פירח הבהיר והוא רומרת  
גיד ויחלק לחלק ריבים מארוכל חלה ותעלוק  
נהליך לאקלים ריבים ויבארכאות החהלים  
לתחזית האצטומכאי ולמען הנקרא שנים  
עש' ואחרי כן חולכיין אל שאר העמים עד  
שיגיעו אל מעי הישראל ומאלו הפוך שזכרנו  
ישן המזון לביך ומישוך תמצית מתגנוו  
הזרות לצנורות הזרחות עדי שתקבץ  
באגור שהנא פירה הבהיר והצעה ההטנא  
יחלק גם בבורך בשיד הכהן לתקלים והמ' <sup>ה</sup>  
ויחלק הנמשך מן המזון בחתם אשבל עד  
שיתחולל לם ואמרי' ק' יאזהם לכל  
האבירים לוזנים ממני ויטלבן הדם 'ברואשי'  
הניעי הסובין לבש' כי כמושזון תונגןך  
הוא לבן כן הוא משין כל האבירים לבן' <sup>ה</sup>  
ומן מות העצמות מתלבז בעט' מעת ויזונו  
העצימות מהלובז והאהד זומחה לשמן' <sup>ה</sup>  
ויקח הבשר חמוץ הנאות לו וזה עצמות  
והגיד יוחזוקי' המזון הנאות לדם ומתחלו  
המזון ההוא לטבע האבירים ההם' <sup>ה</sup> ומזה  
העצימות הוא יתרון הדם המתביש וומטנו  
יזומו העצמות' וויש מן הח' שאין בעצמי  
מוח כמו הדריה כי לפ' גודל החמידות  
שבעצימותיו תוכל יהו' המוח' וסדר מזון  
האביר' הוא כך תולה גוטל האבר מהבזע  
די ספק ואחריו כן ישוח ללב ואחריו למוח  
ואחרי כן ישלח לטה' האבירים דרך הניר'  
שאינם דובקים' וכירוב אבירוט אם אנחנו  
היים חשים טובוי הוא כשביל בפיות כברנו  
לפי שמעשו הוא שמשנה עצם המאכל  
והיפכו לעצם ומה ריב' <sup>ה</sup> ואם יהלש  
החוות של מלעותם המעשה הזה או'  
מתילד' בינו אדר' רבי' ואותם האדר' מהתקבץ'  
יתוך הלב וימנע העשן חמוץ מהגע לו'.

בבנ' ל'

חנינה הזהה והתפשטו והתקבזו שהיא  
מהעצים הכאים מן המוח' והנה אמרת  
שבבת הרגעה היא תנועת העורק  
התרוגע' <sup>ה</sup> נאמר לו לא נפרי אשר מהם  
מחברת האבל עלת תנועת העורקים עליה  
טבעית' <sup>ה</sup> ועלת תנועת החזה בעצמי המוח  
עליה חפצית' <sup>ה</sup> והדריה על זה שהרי נכל  
להמנע מלהתנשך רגע או שניים או ג' <sup>ה</sup>  
בחפצינו מה שאין ביכולתו לעשות כן  
ברגעה העורקים וירנו זה שהמנשך  
חפצ' אם כן כל פעול הבה מרוגעת החזה  
הו הפש' <sup>ה</sup> ומפני שה' האדר' מוכרת להתנשך  
לא השפוך באחת מהם עד שטמכו לה  
חברתא באש' שבו כהזה שנ' מקומו' ריקם  
שאב' יאו' באחד מהם מארע' יש' <sup>ה</sup>  
דאה' מקומו' בפעולתו' <sup>ה</sup> אמנים שתי' פעולות  
אלר' שמת' תנועת העורקים ותנועת החזה  
אין אחד מהם לבדו אלא עם חבו' <sup>ה</sup> ואם  
האם' איך היה' תנועת החזה חפצית' ולא  
אנ' ראים כל תנועות החפציות נמנעות  
בשעת התנוחה <sup>ה</sup> וכל החרגשות שוקעת  
והוא לאין התנו' נזכר אחר זווית' השקט  
הדרושים' <sup>ה</sup> נאמר לו אין הפתול זהה כתשא'  
הפעולות לפי' שטנו'ת הדעתה ותנו'ת  
העפוק' ושאר הרוגשות אין' כוכרות  
בח' בתנוחת החזה שם לא' תינו'ע החזה  
ימות ה' זנס' רחכומו ועל זה הביבא  
הצורך להזינש' <sup>ה</sup> ועוד שהדר' שחרניל  
האום געשה אצלו טبع שני' ודבר זה  
הריגנו' עליו מעת הייתינו' בהיים' <sup>ה</sup> וקריה  
ללב מן המקירות וחלאי אל נפקאן והוא  
פריהת הלב' יטיל' מרטיבה מתאכפת  
סביבו' ורוח אמנס' חורת החזה יציה' <sup>ה</sup> וט'  
כפנ' שהזוא' גראף' סבובות הלב' ורושק  
לשתוף האoir' ורק' <sup>ה</sup> וראי' לו לחמיך  
שתו'ו הלב העזים' ווירטמה בונרים  
המרטבי' ומרחצאות' <sup>ה</sup> וב' ארסטו' החזה  
יתוך הלב וימנע העשן חמוץ מהגע לו'.

שהאצטומכ' היא אמר קר שה' עצבי לא  
תוכל לעכל המזון ולען צירכה לדבר רם  
שיהוד ויעור אותה על העיכול כי והבר  
חכם הוא מעכל'. וכח הדוחה הוא במעים  
שה' אבר הולש וצמ' לדבר מעור עוקץ  
שעירו וקיצחו וכן נבראת המר' לעור  
הדרוה שבמעים'. עוז' יש בה חעלת  
אהורתה שה' מורתבה הגדי' הארים ודוקי'  
מרוב הדוחה והריפורה כד' שיננס נחת  
הדם בנקל'. ומרבוי המרה יקרה הריקון  
ועלישן בחזי אוקיה סכר ויברא'. וככתוב  
אפלאנון מי' שמרתו קטנה יאריך ימים'  
האצטומכ' היא מתחת הטרפsha  
ספוך לה וו' באמצע  
הבן אלא שהוא מותה מעת' עד שמאלל'  
ותחתיה שהוא נגnder הטבר' הוא נותה  
מעט לצד ימין והוא כצורת עכבר' ואם  
תרצה להגמונן הבנייה קח דלעת עוגלה  
ארוכת הגרון ובכעריתיה יוצ' גרון אחר אלל'  
שהאצטומכ' שוה מישרת מעט מלול  
הארורים' והיא קשורה עם החליות ועם  
הכסלים בקשריך חזקים שאוחזין אורחה  
בל תמות' ותחתיה הוא נגnder הטבר'  
ושם תחוללה המעים' יש בינהם בעלה  
של הדם וזה הנקר שוער ובעו שהאצטומ'  
היא מהופפת על המאכל וכובשת ועוזרת  
או רזיה החשור הה' סנו עד של א' יוב  
מן מאכל ומשקה' ובעת שישלם פועל  
האצטומכ' לעכל המאכל תחת גיעעה  
ותולשה וא' תרפה ופתח השוער ויעבור  
המאכל וחמשקה למעים' נו' האצטומכ'  
הוא מחרבר משלש עורות זה על זה העור  
האת הוליכ' הוטיו באורך' והשני הוליכ'  
הוטי' שטי' וער' 'והשלישי הוליכ' הוטיו  
באלמנון וסבכ' זה לחזק האצטומכ' לעבל  
קערעה כבוי המאכל ועוד לפ' שיזע דוא  
כ' האצטומכ' יש בה ארבעה כחות והם  
הכוון

בכלי' הובן בהדרוזן' וכמו כן אם יהיה  
יעצא מהבטבע לצר' החוץ או' הוא מהמס  
חמון וטורף אותו וא' יודהה הרבה מטע  
לטהול לפי' שביל מה שיירף נסח' לצבע  
הדרזה' ויגדל בו החזהול'. כרב ארטינו  
לכבב האכבר' ישחה מי אנן' רשות' המ'!  
שנתבשל חום' מצט' טב מהלו' הכבב  
ומחול' האצטומכ' והאפסנאן' ומזילות' מבנו  
פורחין את אטומי' הכבב' או שיתית מ' המוטן  
השתן' ומ' השערום' האבטחו' מדרחת העולשין  
בשקדים וערע האבטחו' מדרחת העולשין  
עם הסכגנין' סגולים' באכיות הכבב' וככ'  
גאלנים' כאב הכבב' יקרה מארד מג' פני' או'  
בשביל סתום הבא' מהום' או' בשבל סתום  
הבא' מקור' או' מיבש' ואמנם בשיח' מן  
היום עשו' אנטה גדרה' ושרפה' וויבש  
צמ'חה' ועביתה' הלשון' והדר' והחותם'  
ז'יעובן' וקיא' וצבע אהרוני' והשין' אהום'  
ואם הוא' מז'הקר' מביא' רעב גדר' וצבע  
עmons' וכוב' גדר' וחלשול' מועט ואינו נבאיש  
והשין' למ'.' ואם הוא' מן' חיבש' יקרה  
אלו' יובש' הלשון' וחלשול' מועט וקשה  
והשין' אדורם' וזק' והגוף' הו' רומשין' בשרו'  
המרה' היא' כט' המרה' הירוקה' וביתה'  
ונותה' לו'ו' אדורם' וויה' חד'  
ונעט' מר' והוא' מונה' בכבר' בעקבו' למושך  
מן' המותר' והוא' שיישאר מפסקות' הדם  
לאחר' שיזומו האבירים' מהסלת' שבו'.' נס'  
היא' מושכת הדם' טענו' ואו' לו'ן' את  
האבירים' ולפיך' אם' נמלית' המרה' יasad'  
דמota האנוש' כפנ' שאותו' החלק' מהר'ס  
יתפזר על האבירים' נמציא' שהוא נרמא'  
לבירות' ולחול' במרק'ה'.' ויש לה' שני'  
רכס' ואחד' מה'ש מתחבר בעקב' הכבב'  
ואהחר' ישרג' במעים' העלוי'נים' ובחתית'  
האצטומכ' כר' לעבור' ולהזד' הכח' הרוח'  
וממעים' כר' כר' ור' כר' כר' כר'  
המרה' שתיא' חזה' והריפה'.' ז' וו' לפ'

אל כלולה'. מיאוט וורתאה הカルביה  
היא רוצה ולא רוצה' ורפואת זה היא  
הלבן המזוגן ומרקהת פאניד ושתיתת הלב  
העימים עם הרבש והרוחיצה במים חמימים'  
ואל ורט באצטומכ& יפל עליו אחד  
מהמרקמים והוא מהם או מקור ומרקסוב או  
מיושב' הכרת אלורס החם הוא הימיות  
ורוכב צמאן והליהוב' ורפואת זה לכתת  
מרקחת הספרוגני אל פדרן' ומסקה  
התופחות ומשות בשמנים הקרים הקוביין'  
כמו שהן הורדינם ושם פרחי הרכם ושמן  
אל כדרי' והאל ורט הקר יורה עלי עצלו  
האייריים והתהפק האיברים לירוקות  
מעורב עם לבן' ורפואת זה המרקו' והחמו'  
כמו מרקהת הדאר ציני' ומרקחת הגזוביל  
והזרומים לאלו' ומשות בשמנים הטובים  
כמו דחן אל נארדין על מקום האל ורט  
מבחן' וויהרבת האל ורט היבש כמו הסרטן  
נפיחת האצטומכ& ושחר' הנגוז זה החלוי  
אץ' שמר' גוזל ייא' כי זה האל ורט לא  
יברא' אבל לעשוה בו כפי הכח ברדי שלא  
יפשע בו יעש' לו משק מרקהת האלפאניד  
ולחת עלי' משיכחה הע שייה מורגרא'

החוושים הוא הנקרא דהן חב אל ספרגל.  
ובא אל מרחץ אל מים פושרין' והחבורות  
וחיציות יקרו באצטומכ& מן המר' הירוק'  
המיתודישת והלהה הלבנה הנשבל' והכרת  
החברות באצטומכ& שלשול חמידי' ובו  
קליפ' וטפות דם'. ואם היהת סכת זה  
המרה יהיה לחולה חמילו' זכמאן ועלפון  
עשני'. ואם היהת סכת זה ליהה מלודה  
הברתו שלשלול הלבן' ומלי'ו' בפה וצמאן'  
ובברד עלי' שיתית' המ' ורפוא' זה שטייא'  
מי הרבש עד שנהקה החיבורה ואחר כך  
ספוף אל טין' והענינים הקוביין' כמו רוב  
ההדים ורוב הספרוגן' ורוב התופחות' .  
ואקראין אל גלנאר' . וחפצעיך יקרו כתרת  
באצטומכ& מהלט' נושא' כמו המר' הירוקה  
והליך

המשך' וחוותה' וומרזוק' והמעל' .  
אשר מוסיפים עוד שני' הבוחן והזוכל אלה  
הפעולות הם הפכים כי המושך הוא הפק  
הזרחה . וומרזוק' חוא הפק המעל' והם  
כלם פעולים יחד בזמנן אחד ולכך יצטריכו  
לשש נושאים כי שני' הפכים לא תתחבו  
בנושא אחד מזמן אחד' ולכן הוצרכו להלך  
העור' כי בעור שהולכין חוטיו באורך הוא  
מושך המאכל אליו' ובעור שהוטו נמשכ'  
ברוחב חוא מחזק' . ובעור שהולכין דוטו  
באלכמן הוא רוחה המאכל למעם' .

ו' קירה לאצטומכ& שלשה מינין מן  
התחלאים והם רוע מגז' . ואלורס ויציאת  
ובוערת רוע המזוג החם יורה עלי' חימיות  
זמאן וקיא' מר' ופואתו שתיתת המשקי'  
הקרים אדור ניקור האצטומכ& בחכאל  
בנטגן ואל כשותא . והמשקים חם משקה  
הזרדים ומסקה התופחות הסקרים' . וווע  
המוגן הקר' קירה טבנו אל פאך וחודר  
התאה מהאכילה והשתיה' . ורפואתו  
ליקח מרקהת המכון' ומרקחת הדאר ציני'  
וזומיהם' . וישתה שלק' ורדים שחוק' ב'ין  
ישן' או מים שנתבשל בו רודא עם אוקיה  
דבש' או משקל שלק' במנן' או יקח מיין'  
המנונים חמוץ' עם ברעם הפנימי' לדיטר'  
ין' רהני' ד' ליטרי' ימושלו' עד שיזחו  
לשלייש' יסונגו' ווישם בס' סוכר ג' ליטרי' .  
ובושל עד שיעשה שרוב יונחינו' בכל'י  
זכוכית לשמש ארבע' מים ואחרין בן' ישחה  
אוקיה אחת בום' . וווע המזוג הרטוב' ר'ל  
שהאצטומכ& מלאה מליחות רבנו' יקרו  
מוחה העלפות רוב הרקקה ומיעוט תא'  
האכילה . ורפואתו לקרה משקה הסכנג  
בין הבודוי' ד'ל העשי' עם השרש'ים ועם  
זרעים וחומץ העגוז' . וישתה מוה

אוקיא' עס ג' אוקיאות ממי' חמץ' .  
מרקחת האלאנדאן' ומרקחת כמנון העשי'  
באל בורק' . וווע מגז' היבש' קירה כתרת

שרשי זרעים שנונין בו שרשי העשבים  
וועוי עשבים. יוקה שרשי שומר ושרשי  
כרפס ושרשי טריס ומיוזע השומר ומוציא  
אל טריס מכל אחד ג' אוקיאות וויתן הכלל  
בעשר ליטרין מים עס ג' אוקיאות חומץ  
ענאל וישראל ג' מים אחר כן יכosh על אש  
כחיה עד שיחור השלייש ונונין ונונף עלוי  
בגבס ג' וויתן בליטרא מים המין יום ולילה  
ואחרין כן ימරח ויסון יויסף עליו במשכלה  
סכר טבריז ויובל באש נירה עד שיחיה  
בשאר המשקין וויתה ממנה לניה שזכרנו  
מתחלוא'. האצטומוכא אוקיה בכל  
אוקיה מים חמץ. משקה אל אנדראן  
ויהח מן אל אנדראן הוא עלי החולית ומין  
האנגבוה וזרע מקודנים וזרע שומר דאר  
ציני זנביב כולגאנן דאר פלפלמן כל  
אדר אוקיה ומין כרכם רבייע אוקיה יוקה  
וינפה ווילש ברובש שהוסר קצפו וויתה  
ממננו לד רהם בבלר קודם אכילה. נוארש  
הפאניד יוק מין אל עד הטבו ומין הקרפל  
אנדר מלקצצרי פלפל הנרי זרע שום כטמן  
רכמאני מכל אחד אוקיה פאניד במשכלה  
הכל יודק דכל וינפה וויתח הפאניד במעט  
מים על האש עד שישוב כמו הדרבש ווילש  
בו הרמתקת וויתה ממן ד' וויתה במים  
המײן. מירחת הספרגל יוקה מן  
הספרגל הטוב המכושל באילנט וייבש  
מרובע גל לאובעה דאסיב אדר קירוף  
נקו גן הזרע. תקה ממן כפי רצונך  
אם מעט ואם הרבה ויובל מביך ביישול  
טוב אחריו כן ייבש תחת הצל. ויכתוש  
אותו עד שישוב כמוו וויתה לכל ליטרא  
ממן ג' ליטרין מרובע טוב לבן וויתבש  
הכל על האש נירה עד שיתהבה וויתז  
במכושל הואה אל' הדבש המכושל וויתוחט  
הכל עד שישוב גוף אחד ווושם בו לכל  
ליטרא וליטרא ממן מאלה הבשימים דאר  
ציני זנביב כולגאנן דאר פלפל כרכם  
מכל אחד שקל יודק ווינפה וויתרכו גבלי  
הלקיה מהט וויתה.

טו א ג סדרות

והליה מלחה והכרת זה מה שΖברנו  
לעללה ויקרא עוד זה מהתמרה שתית  
הין ואכילת הדברים החמים 'וובאותה זה  
אקראנ אל כהרבא ספוג אל טין. והגנני  
טברא רפואי האצטומוכא שכתבתי',  
הכוונה משקה הבנפseg. יוקה אוקיה זהר  
בגבס ג' וויתן בליטרא מים המין יום ולילה  
ואחרין כן ימראח ויסון יויסף עליו במשכלה  
סכר טבריז ויובל באש נירה עד שיחיה  
בשאר המשקין וויתה ממנה אוקיה בכל  
יום ג' אוקיאות מים קרם' וזה גם יועל  
לשועל המעורב ברט. הכוונה משקה  
הורדים יוקה ליטרא מין חולדים הלחיזויתן  
עליהם ג' ליטרין ממיב' המין ווישוה יוכט  
ולילה ואדר גך ימראח ויסון ונוכף על  
המשון במשכלה סכר טבריז ויובל על  
אש נירה עד שישוב בשא' המשקין וויתה  
ממן אוקיה בגין אוקיאות מים פושרים'.

הכוונה משקה התפאים סוכר' יוקה ממיין  
התפאים החמויצ' ליטרא וויזע עליו ליטר  
סכר טבריז ווקפ' על אש נירה בכל המשקי'  
ויבשם בארכעה דרham צנדי' שנוי דרham  
עד טיב מודק וויהר על המשקה וויתה  
הכוונה גנארש אל כמוץ הנם הלבן המתוק  
ליטרא ושער' אותו בחומץ יוס ולילה וייבש  
ויללה אוץ על מהבת היטכ' וויתה ממן  
ליטר' ומזונוביל כלוונאגן דאר ציני זעפראן  
דאר פלפל ופלפל עאקר קרחא מכל אחד  
אוקיה' קרפל נוח בוא'. בסבאה מכל  
אחד רבייע אוקיה' בורק שנוי דרham סוכר  
אוקיה יודק וויסר שבנו ווילת ברב' שהוסר  
קצפו וויתה ממן בכלי' מושקל ד' דרham  
הכוונה גנארש אל דאר ציני' וויתה מין אל  
דאר ציני' זנביב כלוונאגן דאר פלפל נוח  
בוא מכל אחד אוקיה' נאנכו אנטון זעפראן  
סכל אחרוביע אוקיה' יודק וויס' הבנו ווילש  
בדבש שהוסר קצפו וויתה ממן בכלי' י' ד'  
דרham. משקה סכגין אצולי בזורי רל'

כל הנוף והיה צבע הנוף כלו משנהו  
שחור אבל אם ישוק הטהול שמי'  
הרט ועכדרתו ומה שיטער' בו מסין המל'  
השהורה או' יוזך עצב הום יהיה מה  
שיצפשת ויצמח טבון בכל הנוף טוב  
שהו מובהר העצם וכשיהה הום בעניין  
זה ההפשת הנפש ותשלה ותראה ממנה  
גיליה ושמהה כי ישאר כל הנוף נקי'  
מחשורה ולבן יתרהה לשוחק ולשוחח'  
אמים כשיינדר הטהול יתרה הנוף לפ'  
שגדלו הוא מנין צמה קישה שבוי וונן  
יילש מלשוך הירון ההורא ויתערב בדים  
וישנאוהו האבירים ווינו' וופאו'ו  
שישיכס וירד ויעלה ממקום ובוה לנמוון  
ומנמוון לבוה וויזן נבל כהו ואדר ייך'  
למרחן ויתעכט שם הרבה כפי' כהו ער  
שימלא זעה' ויבלו זוע חרול שחוק  
מאדר בדבש השוב עד שעש' כמן מרחות  
ומצחנה בה הטהול וחתה הצלעות מכעלת  
למיטה וממטה למעה היטב' וויטהה  
מהימים שהנפחים מעניים בו הברזל ז'ט'  
באוקיאות בכל יוס אליבא ריקנא' אן  
ישירה מץ עלי' תברים בין מזוגים במים'  
או יבלול אפר ורדיס עם שמן ורדיס והומץ  
ורודא ויעשה מהכל החבישת ישים על  
הטהול' או יודק' שיח ארמני  
והתנים היבשים ויבטלס בחומץ חזק  
עד שישוב עב' ווישמן על הטהול לא  
חס ולא קר' או השות על שם  
החוליה שיה או תיש אם הווא כרך'

או רחל או עז אב' חייא נקבה' ותקה'  
מןנה הטהול ותכנס בו מאה קוץ'ים  
מעץ חרמוניים ותשיפנו להמה ויבש  
ואז ירפא הדלה' ומה שישראל  
מהין או מהמים יהיה בכל' עז'תרים  
וכפותיו וקערותיו ובאב' גאלינום כי קל'פי'  
שרשי הביבס והסלולפונדרין הם נאכבים  
לטהול'.

המעיס

מרקחת התפוחים כמו מלאת מרקחת  
הספרג' שווה בשווה.

### הטהול

הוא אבר עכ' לחמי שחור  
המראה וארו'ן ובורק  
מחציו ולמטה' והוא מונת בצד  
שMAIL מחומר לאצטומכ' ואקו'ר בה  
בקישirs ומקשים בקרום הבא אליה מן  
טהצד האחד למונת הדם הבא אליה מן  
הכבד' ומטצד השני הוא מוחובי' לאצטומת  
הגב' וויזאי' ממנו שני צנורים ראה מתחבר  
בפי האצטומכ' להבש אליה מן השחרות  
ההוא כי הוא משכן המרה השורה ווְת  
יעורר תפען האכילה מפני תעם החמוץ  
שבו שהו דורך הדברים החמוציאם לעורר  
חפן האכילה' והצעיר האור דובק בכבר  
אצל עמק למשוך העכירות השחור ו  
והפסולת משט כד' שהוא הדם שייאר  
שם זק ונקי' וכתב גליין כי כל' השרוק  
הם הלב וחומר לפי שלותנות הגופט  
ביהם' כי השרוק הוא ראש גינעט  
שKirah למשחק כשינוי לחשקו מהשעמ' ו  
וחישון מגדי איבור החהה ברותית הום  
והתבורי ולברו בין רות' בשר חזיה' ל  
להרגשת הטבע בתנועת הנפש ליזאה  
ערבותה באה שישמה' אמנס' גול' אמרו  
טהול שוחר ולבן כל מי שיש לו כאב  
בטחול הואナンנה מאדר וכשבריא ישמה  
זה הוא משני תעמי' האחד לי' שתתחלל  
הוא מקטר המרה השורה שהיא מולה  
השתנות והשחוק חוו או'י הששות כי סימן  
השתנות גלו' הנקנים' וועוד לפי' שתתחולל  
מאף אליו כל מרה השורה אשר בונך  
האזור הנזון והאנחה' וכאשד' תחלש  
כח הטהול המכושך שמי' הום ועכירותו  
ונשאו' השMRI' הום נוכז איז' יקנחו  
חשך ושרהות ווילך המרה השורה אל'

כמו הורא דכנתא. אלה הם שלושת המעים הרוקים' והמעי הרבייע והוא המעי הסומא לפ' שאין לו כי אם פה אחד והוא דומה לשק ונכנס בו המזון ויצא אחריו בן בדור אשר בא שהרי אין לו מוצא אחר'. וזה העשייר אמונת גזד הימין אבל שאר המעים הם כלם נוטים צד השמאלי' והמעי החמייש' נקר' המעי הקולון על שם המכובב אשר מתודש משמות קולונג' בלשון ער' . וזה מהלה החדש משבע שבוטה שמעכבות המורה לצאת ממנה הסבה האחת הוא שצתרה בו הליה' להלבן' ליכרו בו וסוחס פיו ומונע מלחותcia המורה ההוא' . והאות על זה אפסית הצמא' ואיתו הנועה הדפק ואורך זמן החול' . ויהיה הכאב חידורי יותר קתון וקשה יותר מעת ויהיה עמו כבדות חזק ויהיה הכאב כבדות והכאב קיים במקום אחד לא יתק' ופעמים שיראה בזבון ליתחה זוכות וקייא להה לבנה' . והסבה השנייה הוא שיבש המ אבל ונעוצר בעצמו ומונע יציאת הה תוצאות' . והאות על זה שירינש החולוה כאב וכבדות במעיים הפליטים כמו דבר כבד שלחץ המיעיס עד שירמה לו כאלו הוא יבקע' . והסבה השלישית מאפסית הרגש המעי ההוא' . והסבה הרביעית מגע או מורסת שנעל בז' ובונע המור ליצאת' . והאות על זה נראה לעין במושט כי בשתקורה המורסת בעין הזה נכרת לתוכן בבשר הבטן' . וכאשר היה המורסת היה תחת היד חמלה והיה מראהו אדוֹס ויהיה לדוליה קדרת וצמא וניחור בלשון עם כאב חזק הנה זה אותן כי המורסת היה מחלצת' . וכאשר היה המורסת קרה בתמושת ולא תהי' עמה צמא ולא קרה יורא אמרנס זה המעי הוא דק מבלם ועגול ונדרול

חמצים הם מזוברים משלתי עורות וחוטיהם נמשכין ברוחב בלבד' כי כה הרוחה חזק בהם ולכך אריך למשך הרוחב ואין כה המושך רב בהם כי שפע המזון שבאטומכאה נדה' ברכה אל המעים לרוב בכבודו' . ולרוזך כה הרוחה שבאטומכאה מהעור הפנימי יש לו ליהה רבקה ונקראת פנד' והוא מחזק' כל החלל הפנימי כי היא במו הטיה בקי' הבני' . גם מפני חילוקת הלילה היא עצה' האמבל ממש מחרה כי היא נחלקה בה' . גם הלילה ההיא היא מנינה על המעים שלא' יאלום המירות בשיבعرو בהם ואות הליה' אינה בשלשת המעים והאשונים שהם הדוקים לקיבתם לחום האטומכאה ואיתו החום יתק' הלילה ההיא ולא תוכל להטעב שם' . ומספר המעים הם ששה' . השילשה מהן דוקים והם העליונים ושלשה מתן גzin' והם החתוניים ועומדים עלבים בעיגול כדי שתעטב שם המזון עד שיקח מהן הכבד מזונו דרך הגידין הדוקים ששביראי' לרעללה שנדרקים בהם מהכבד שבזמן מושך הכבד מזומו' . והמעי הראשון מהדק' הירא' מהדק' והוא המתחבר לאטומכ' נקרא המעי התשנים עשר כי כן מזו'ו בכל איש ואיש ממדת אצעובי' אס' דוקים אם נט'ם' . והמעי השני הוא המעי' היצם ונקרא כן לפ' שברוב הווא רך מבל' ואוכל לפ' שמשוך ממו' הכבד יוּרְט ממה' שמשוך מזולתו לפ' שיש בו גידין שהן מרדוקים כי שבחס' ממש כה המאבל לבך יותר מבוזלו' . ושני החמים האלהחים עומדים ישרים והאחרים הס' עגולים' . והמעי השלישי הוא המעי' והוא המעי' הדרק ונקרא כן לפ' שאין במעיים דק מזנו' . ואף כי שני המעים הראשונים הם דוקים אמרנס זה המעי הוא דק מבלם ועגול ונדרול

ויהיה מורה אורה שירחו ממנה' . וهم על שני מינין מהן מה שייתלו במעט הדרקים העליונים ואולם גם ארוכיך יימנ נקראים נחשים ' . ומהן מה שייתלו במי' העבטים אשר לכתה מן הטבור והם קמניס ונקראי גנריי הקרה ' לפ' שודמיין לגרעיני דלועין ' . ובבעל חמין הזה יאלל אכילה גזרה ויפליג בראות המכאל ואם לא יאלל יעקב'יו אותו ימצא משבריכת עיזור וניעיצה וכאבת ההטהר ובכטנו ואם ינינו אותם עד שידלו יקירה לו ה השיטוק וערובות השבל והקדחת ופעמים תידדש לו רדיקת השנים בשניה וככל שכן בעת המגעה מין המזון ' ואפשר שיצטר עבונה וועור משנותו בכלה ובפר ' .

ופעמים שוויציא לשונו מפוי וויראה כאלו הוא לועם דבר ואין בפיו דבר ' . וראויה להשתול להוזיא ס נאשך ס נראו אלה האותות אשר זכרנו כי כאשר יארך עמידתם יפסיחו הבני מע' ושיחתו הגוירפו האבירים ' וראויה לחמימות בכם המרים ואו יצאו עם האזאה אבל כל זמן שהם חיים נאחזים במיעים ולא יצאו ' .

אמנם פעמים יצאו עם האזאה והם חיים כאשר ישכנו ויהיו בענין ' שיה' כהום חומה למטה ' וממה שימיטו והנישים חורוא ' או יקה מין שלומים ומין קלפת רמנינס חמיציס וערבעט עם פלפל שחוק ומשח הבטן בהם ' ואלה גנריי הקרה יטרכנו רפאות חזות ותר מההורוא ' . כמו פלווי ולענה ואכילת תרומות מרים או שתיתת הרים שנשטו בהם כי מריריהם ימיה ה חרוליעס וויציאם מין הגוף ' . וכן המרים שבשלו בהן התרומות כישניתן צט רודא ופלפל או עם זרע כרוב ינקה המיעים נקי טוב ' . וכתב גאלינים כי מסולא קלפת שורש רמן שמיישל באין' ושיתנו אז אפר קרן איי חומץ חזק ' או מין הרמן החומי

כאב חזק חנה זה אוות כי המורא קר ' . והסביר החמיישית מהולע' שטרבו בכתן האצטומכא מהביישול וחולשת הכבדר ' או יהיה המכאל עצמו מולד רוחות מנהה וירבה ויתילו מנטו נפח וווחות ' . והאות על זה העתק הכאב ממוק' אל מק' והרעם והנפח בכתן עם הצמה' . והסביר השביעית פזום אש' כרכומי ר' מל מרה כרכומית שירבה על הבמי הזה ווינגע לחותו עד شبש וויאבק ויסתבך ימצע מרוט ' . והאות על זה צמה מתמדת וכיਆ מרה כרכומית והיידור וכאוב וחוקתו עד שימצא החולה ' יעכו בכתנו במחטים ויהיה מן ההויל' קאר רב הסכנה וזה יקירה לבחרois בזמן הקץ עד המץ' שאර האותות המורות על מגז בעל' אדמונה ' . אלה הם סבטי מחלת הקולונג' והאותות אשר ברידלו בעינה ונאה יטשו ריבס מן הרופאים בקולונג' וכאנב הכלויות ווילאים להחדרש המקרי' שביניהם והתמודדים וווחשבו לרפאות ' ה הכלילי במאה שירפאו הקולונג' וויתמיא בוה וכבר זכר גאלינס החרدل אשר בין צאב הקולונג' הפשוט וכאנב הכלליות ' . ואכר כי צאב הקולונג' עתק באדר' הבטן ימי' ושמאלא פנים ואדרור ' . אמןס כאנב הכלליות לא יעתק אבל הוא ק'יס במקומיהם ויעמו הטעפה והשתין והקיא ' נועם המכאנ' וחולוי הקולונג' אין עמו חולוי' בשtiny' והקיא לא יפרר מבעלוי' כלום ' . והמע' הששי' הוא הנקר' בלשון מוק' קווקסימים ובלשון ערבי נקר'ה המעי היישר והוא ההלולת ואחזה בירכתי' הייריכים בין שני הכסלים ויש לו חלל גדול ורחב וועלוי' עצב אה' לבל חזא' האזיא' פטאום עד שיופיז' ואז' פטרה ו'יצא' . פעמים יתילו במעיים תולעים מההמשך הפסד המאכ' נאצטומכ' ממאכאל' עוצרי' מעופשים שיוקבץ מהם לרחה נאה בסיעים וכאנש גיבר עלי' האם יבשל אותן'

אמנם כשיחלש יתמעט דמו ולכון יהא  
כחוט' . והחישיש בו שפונן הרכתה הוא  
נכון לקבול. הפתולאים והזקנה זיתמעט  
הרghostו וויליד מעת כי תמעט הדער שלו  
למושוזזה היתרונו נרבלה וויליד עליו הקיור  
והרטיבו לאפי' שהשוכנה בעבור גדרו זבוקתו  
על הבשר משך אליו הבשר חדבי  
אנכון לו מהדר והוא הירור חס' אלח  
ושאריתו והוא הנטה לקריות יון חנק  
ויקירה נפה בבטן וראוי לו שישתה מיט  
המן עם פוכר' או מי תיס' . או יאלל  
זרע צנון' שמרי' שמן' זית' וילבן באיש  
פכளות ברזל ייכבנו בשתן שלו וייתנו  
ג' ימים בברך' ווישט על בטנו תחומשת  
סקמף שעורום שנחבשל במים עט עשב  
הנקרא לשון השור' . ולכאנ הבטן יאלל  
שומס זונגלי' . ולכאנ הטעור  
ווארו' . וכל תלב רכף שחולבין אותו' .  
ויהצנו בשארו ושמן זית' ייר' .

**הכלויות** הם אבירים בשרים'  
עצבים' ומונחות אצל  
צד' הוליות השדרה קרובות זו לזו קרובות  
לכבד' . והכלוא הימנית שהיא לצד  
הכבד שהוא דם היא גבורה מהשMAILית  
בי החות טבעו לרעלות' . ולכל אחת מהן יש  
לה שני צוארים חלולים האחד מהס מתחב'  
בגיד הנגול העולה מעמק הכרבר שט'  
מושך המימי שבכרבר והכלויות ניזונו ממעט  
ארדיימות שיש באותו המימי' שמוסחות' .  
והשאר דוחים למוקה החשין דורך הניג' האחר  
שיזא מהם והוא הולך לתמה עד שתחבר  
במקה החשין הכרבר חזק מאד' . יש בין  
הכלויות ומוקה החשין מכסה מעצב דומה  
לקלייפה דרך והוא נפתח בעת שכנים שם  
החשין ואחריו בין יסגר מיד כרי' שלא ישוב  
מהשתן ההוא לכליות' . ויש על  
הכלויות הלב יותר מעל שאר האבירים  
מן ימץיא רוכב הhalb' אלא' בכמי שהזאה  
ולא ימץיא רוכב הhalb' טוב יש בו הרבה דם  
טהודס

הזמן מבושל בין יציא' כל מי הולע' מן  
הבטן' או יאלל עקב הapk' שהוק מעורב עם  
דבש אם פט' עם חרול' אוبشر מלוח צלי'  
עם חמוץ' או מין עלי' אפרסקין' או  
שיפן מבושל' . או אפונים שרויים בחומץ' או  
ישם על בטנו תרבותה מעלי' אפרסקין  
עם מרחה בקר' . או ממין שעורב ובית  
שעירום ומרה של חזיר' . ופעמים תילדר  
במעים שלשלול' . וופאוrho שאכל ביצה  
ביבשה ברומץ או מעורבת עט גירית  
קון אילו ישנה חמים שנהבשל ברום קלפי'  
השקייכ' הרכיק' או יין אודם שנ התבשל  
מן פרפל' ואל' יתנווע אדר האכילה אלא  
ישזעט' ויטבול האכיה וירחן במרחץ'  
אללה הם הדבירס העזירס' ובושים'  
וותה' ותפוח חמוץ' זוכון חמוץ' ובוגינה ישנה  
ווארו' . וכל תלב רכף שחולבין אותו' .

ונודשים מבושלים בקליפות' וכבר ארסטו  
כל דבר חמוץ הוא טוב לשישול ורע  
לשישול' וכל דבר מתוק טוב לשישול ורע  
לשישול' .ומי שהוא עזיר' יוזר מאלה  
דברים שכבהה' וישראל מורת שור במים  
פושרין או דובש שנ התבשל עט מיב' חם' .  
או מין עלי' החציר והעלושין עט דבש' או  
צואת עכברים עט מים' או מרך דגים' או  
יון טוב שנ התבשל מ' ג' ודרם מעפים' או  
ישים על בטנו תרבותה מלחה שהוק הינכ'  
מעורב עט דבש מרוחה' . או מפרפרת  
הפט מובכת בשמן חמצת' ושי' על בטנו  
כצמר לא כובס לא חם ווילא קר ווישתREL' .  
**הhalb'** המכסה את הקרב ח' מהמס  
האטוטוכא' והמעיס' וכן  
שהליה הלבנה היא ממוחדר הדם שאינו  
ממשל כן הhalb' הוא מכוחדר הדם המבושל  
ביותר שיינבר עלי' החמיות' והרטיב' לפ'  
שם נאותין להיות יותר מאשר האכיה' .  
ולא ימץיא רוכב הhalb' אלא' בכמי שהזאה

עוֹזִים כְּדוּרָגָן . אוֹ מֵץ חַלְבָּוּ וְאַמְלָה  
קְרָא וְחַלְגָּנוֹת . וְקוֹלָיו לוֹ מַלְמָתָה  
בְּמִסְתַּחֲנָה עַם שְׁמַן שְׁומָשָׂמִין . אוֹ  
בְּמִסְתַּחֲנָה וְשְׁמַן וְיאָוֶלֶד . אוֹ יְקַלְחוּ  
בְּמִסְתַּחֲנָה גְּרִירָה קְרָא אָוֹ חַלְגָּנוֹת . אוֹ בְּמִ  
שְׁעָרָוּ . אוֹ בְּמִי בִּישָׁוֹל פָּרָה וְיאָוֶלֶד .

אוֹ שְׁמַן שְׁקָדִים מְתוּקִים . וְאֵם יְהִתָּ  
חַפְּצָד מְזֻוגָּמָה מְתַגְּבוּתָה קָרָוּ יְמַשְׁךְ אַחֲרָיו  
הַעֲדר תָּאתְ הַמְשָׁגֵל וְהַולְשָׁתְ הַגְּבָן .

וְהַבְּטָן וְהַירְכִּים כְּמוֹ שִׁקְרָה לְקָנִים  
וְיהִיה הַשְׁתִּין לְבָנָן . וּרְפָאָתָה זֶה הַוָּא  
בְּשִׁמְנִים חַמִּים מְרַכְּבִּים וְתְהִבּוֹתָה  
מִתְּכוֹתָה וְתְקָלוֹתָם . וְכֹל שְׁבַן קְלָתָה  
הַשְּׁמִנִּים כְּמוֹ שְׁמַן לְאוֹרוֹתָשׁ וְשְׁמַן אַנְטִיטָה  
וְשְׁמַן קְמוּמִילָא וְשְׁמַן שְׁקָדִים וְיַעֲשָׂה לוֹ  
אַלְוָה הַשְּׁמִנִּים עַם שְׁמַן שְׁלָבָר אֶלְוָה אָוֹ בְּמִימָיו  
הַיְּרִיקָתָה תְּמִתְּכוֹתָה בְּמִין סְלָקָא וּמִין כְּרָפָס  
וּמִין קְמוּמִילָא וְדָוִמִּים . וּכְתָבָבָג אַלְינָטָס  
רְפָאָות בְּעֵל הַכְּלִיָּה הַדְּרִיכִים הַכּוֹלִילִים  
הַתְּעִמּוֹלֹת וְהַרְחָקָה מְלֹוי הַמְּאָכָל וְשְׁתִּיתָתָ  
רְפָאָות מְגִנּוֹת הַשְׁתִּין וְעֲשָׂות שִׁקְרָה וְיַכְּרָךְ  
וְיַרְכָּךְ . וְאַולְסָמָה שִׁתְיָהָדָר לְבָהָרוֹתָם  
וְלְזָקִנים מְרַפּוֹתָה הַקּוֹתָה הַעוֹרָקָה מְרוֹן  
הַאֲרֻכָּה וְשְׁתִּיָּהָדָר רְפָאָה מְשִׁלְשָׁלָתָה חֹקָן .  
אַמְּנָס מִי שְׁנִתְיִיְשָׁן עַלְיוֹ לְאָיְקוֹזָה אַבְלָן  
יַסְפָּקָה עַל הַתְּהִנָּה הַהָּאָיָה אַשְׁר זָרָב גַּלְעָנָטָס  
וְזָהָה כִּי אַשְׁר יְעוּלָם הַחַתְּעִמּוֹלֹת שְׁהָוָה יְרִיךְ  
הַמּוֹתָרוֹת מְהַגְּנָה וּבְשָׁלַׁה הַלְּיוֹתָה שְׁמַוְּלִידָתָה  
הַלְּיָחָה הַלְּבָנָה וְזִדְקוֹתָה וְיַחַזְקָה אַיְבָּרִי הַגְּנוֹפָה  
כָּלָם . וְאַשְׁר יְעוּלָם הַגְּנוֹפָה בְּדָרְבִּים מְגִנְדִּים  
הַשְׁתִּין שָׁהָם יְגַנּוּ הַדְּרִיכִים הַעֲבִים הַדְּבָרִים  
הַמְּסִבְכִּים וְנְקָשָׁרִים בְּכָלִיָּה .

וּכְתָבָב אַבְמָרָט כְּשִׁקְרָה נַאֲבָה הַכְּלִיָּה  
לְמִי שְׁעָרָה הַמְשִׁיכָה שְׁנָה לְאָיָג נַאֲלָמָט  
כִּי רַחַב הַתְּלָאִים הַנְּשָׁנִים כִּשְׁקָרָוּ  
לְזָקִנים יְשָׁאוּ מַהְכָּבָב כָּל יְמָהָם .  
וְחַצְצֵן חַנְוֵלָד בְּכָלִיָּה וּכְבִּיסָּה הַשְׁתִּין מַתְיָלָד  
מַלְיחָה עַטָּה מַתְגָּשָׁז וּאָחָר וּדְשַׁמְּתַקְבָּז  
יְעַשֵּׂה

שְׁגַנְפָּן אָרֶמִי לְפִיכְךָ יוֹן בְּחַלְבָּה אַרְמָמִי  
מַהְרָם וְעַדְרָף מוֹשָׁבוּ וַיְעַשֵּׂת חַלְבָּה .

וְתוּלָחוּ הוּא לְחַמְּס הַכְּלִיּוֹת וְלְהַגְּנָן עַלְיהָם  
פְּהַקְרָר לְפִי שָׁהָם בְּסֶפֶק אַיְבָּרִי הַגְּנוֹפָה מְקוֹס  
שְׁאַיְן שֵׁם בְּשָׁרָר . וְלֹכֶן צִרְיכָה לְחַמְּמָתוֹת  
וְשְׁמַרְיוֹת . וְהַיְמָנִית פָּה . זֶה אַלְבָה מַהְשָׁמָאל  
לְפִי . שְׁהַאֲבָרִים הַמְּגִנִּים יוֹתֵר חַמִּיס  
וּמַזְעָנְעָן . וְכֵתֵב הַכְּלִיּוֹת הַוָּא בְּעַרְעָה  
כָּאֵשׁ וְלוֹיִלְיָה הַחָום הַהְוָא לְאֵלֵה הַגְּנוֹפָה עַמְּדָה  
מִפְּנֵי קְרִירָה נְכָל מִקְּהָה חַשְׁצָן . וְלוֹיִלְיָה  
הַקְּרִירָה הַהְוָא שְׁלָל נְכָל מִקְּהָה הַשְׁתִּין לְאֵא  
הַיְּהָה הַגְּנוֹפָה עַמְּדָה מִפְּנֵי חַמְּמָתוֹת וְלֹכֶן  
נְסַמְכָה זוּ זְעָמָת זְחָה לְהַעֲמִיד הַגְּנוֹפָה בְּשָׂה .  
אַבְןָ רְשָׁד כְּתָבָב מְכָאָב הַכְּלִיּוֹת קְשָׁה  
לְהַתִּיר בְּסֶבֶת עוֹבִי גּוֹפָס וְקִרְבָּה בְּהָם מַאֲחָר  
מִשְׁלָשָׁתָה . הַאֲחָר שִׁפְמָד מִגְּנִיתָה  
מַאֲחָר מִשְׁנֵי מִינֵּי רַמְגָן הַגְּנוֹפָדִים אָוּ  
מְוֹרְכָּבִים . וְחַשְׁנֵי חַוְּלִי הַכְּלִיּוֹת כְּמוֹ הַמְּוֹרָמָתָה  
וְהַסְּטוּמִים . וְהַשְּׁלִישִׁי פְּרוֹוֹה הַחְבָּרוֹ כְּמוֹ  
הַחְתּוֹן אוּ חַגְּנָעָו וְרוּמִיָּה . וְאיְזָה מִין  
מִמְּנִי אַלְוָה חַלְיִים יִקְרָה בְּכָלִיּוֹת יַתְעַרְרָה  
בְּחַולָה מִפְּנֵי זוּ זָהָב חֹזֶק זָהָמָה לְכָאָב הַ  
הַקְּלָוְנָגָן אַלְאָה שָׁאָבָה חַרְבִּיּוֹת עַמְּדָה בְּמִקְּמוֹת  
וְלֹא יַעֲזָק . וְכָאָב הַקְּלָוְנָגָן יַעֲתֵק בְּבַטְן מִין  
וְשְׁמַאְל פְּנִים וְזָהָרָה וְעַלְיהָ וְרַד בְּמַוְתָה  
שְׁכַבְתָּה לְמַעַלָּה . נֵם כָּאָב הַקְּלָוְנָגָן  
יִזְרָחָק מִכָּאָב הַכְּלִיּוֹת . וְגַם כִּנְעַלְיָה  
כָּאָב הַכְּלִיּוֹת תִּתְחַדֵּשׁ לְהָם תְּרֹדָה בְּרַגְלָה  
אֲשֶׁר כָּנְגָר הַכּוֹלָיא בְּסֶבֶת שְׁרוּפָה הַכְּלִיּוֹת עַם  
הַרְגָּלִים בְּעַוְרִיקִים הַדּוֹפְקִים וּבְלָתִי זַוְּפִקִים  
הַמוֹּנְחִי עַל הַגְּבָב . וְאַולְסָמָה תִּתְחַדֵּשׁ הַזְּרֹדָה  
מִכָּלְתִּי בָּאָב לְמִי עַטְהָרָגְשָׁת הַעֲוֹרִיקִים  
הַהָּסָטִים . וְאֵם יִהְיָה נַאֲבָה הַכְּלִיּוֹת  
וְחוּלָשִׁים מִפְּנֵי שְׁנָוֵי מִזְגָּשָׁה נַעַזְעָן אָס  
יִהְיָה זֶה מִפְּנֵי חֹסֵם וְיִהְיָה מַמְּטוֹ שְׁרִיפָתָה  
הַזְּרוּעָ וְדִקְוּתוֹ וְיִמְעַט שְׁמַנְגִּיתָה אוּ יִהְיָה  
שְׁתִּין הַחְולָה אַחֲרָה אַרְכּוּמִי וְאַזְנָתָה  
לֹו לְשִׁזְוֹת חַלְבָּה הַאֲרָזָן בְּדוֹרָגָן אוּ חַלְבָּה

ובשוקים וכובדי אצטומכה וובש בכתן  
ונאות להושיבו בעיריה מלאה מים תמייט  
שבישל בהן עלי חכרוב והחולבה ואכל  
אבטיחס בקיין וחוץ שלם בהורף.  
או ישרה טמן שקדיט מרים. או  
שרן של חמץ. או של חזיר. או  
למנוח ונזאת עכבר שתויקס ומעוביס  
במים אוביין. או אוזוב שרחה במיט  
שלשה ימים. או ישוק זרע גד ורעד  
שומר ורעד צננותו וילושם ברכש ואכלים  
אליאך ריננא. וישראלת זקן החרחון בשמן  
השתן. ומרת זקן החרחון בשמן  
העקרבים. ומאלבו יהיה מי אפוגים  
וקליות. יטה מון ההלב ומון הגבינה.  
ומשאר אטקליס העבעם. ואם תרד  
האנן לאבה ערוצנה. ובמיס חמייס עד  
שתי אדרום ויטפל בחתן חם ותמצוץ נה.  
ואם האבן גזולה עד שרטזום פ' המקווה  
יכנים באמה מכחול אדרה אויה מקומה  
או ישכיתו על עדפו וגביה רגליין והיא  
רפו.

**מקווה השתן** היא בין הטעbullet  
והזקן החרחון  
והוא מדורב משני עורות באחד כח המושך  
ובאחד כח הדוחה. והשתן יבא אליו  
מן הכלויות דרך שני שבילים שהם  
מהלכי השתן ונקראים האליבין והוליכין  
מהכלויות באלכסון עד שנגביבם למקווה  
השתן. עצירת השתן  
ירקה מאכלה רבי הלב ובונה וין  
ומייב נקרים והברעים והעורות ו  
ומפעוט הינעה וחמשnal. ונאות לו  
שיאכל אוריניא או זרע אבטיחס עם  
סוכר וקשויאין וין ומאלים החמים  
ופහשי וחותים ולוט. או ישוק זרע  
געני הווונדרנית היטב וירבענו במיס  
וישתנו. אזו ישרה כף ח' מעורב  
כין הס'. אז מין ברפס במיס  
חמייס

וזעשה כמו אבן. גם תילדה מעובי  
המאכלים ובקוחם ובסבוי Dolshet  
בח הכליות יהיה החיצן בה הרבה  
בשביל דחיית הליה אלה הרבה ומפני  
זה הוא מתבקש שט מעט מעת ופרקשה  
יקשה על הטבע לבשלו וידחו. וחזין  
הכליות איןנו כמו החיצן ביס השתן  
בקושי. ואינו מתילד בכלותם כמן  
شمתיילד ביס השתן. אבל גולד בזעבן  
משוקע. והחיצן המתילד ביס השתן  
אם נס התילד היה בחלו וলפיק נמצא  
כאב חק בחיצן הכליות מרחלו חזק  
והוא הולך וחזק עד שידודה ואחר שיתודה  
ישאר בכליות מכה והרגשה בכאבן אבל  
כאב החיצן ביס השתן לא רגioso בכאבו  
הרבה עד שמתרנווע. ועוד יש הפרש אחר  
בגינחס כי החיצן הכליות איןנו קשה ולא  
סודות ולא עבה ורא יכש כחיצן ביס השתן.  
זה לפי שהכליות הם בעלי בשר לרין החול  
והאנבנס הנדרים שם הם רכים. והמקווה  
בחיותו בעל גדים וויליד אבנים והוא קשים  
והחיצן הקטן שבכיס השתן גול מהצין  
כליות. גם החיצן הכליות הוא במרה  
מיפרק ונשר אבל של כיס השתן לא  
ישבר במרה. והאנן לבחרים תמייד  
בלילות. ולנעירים במקווה אשר צוארה  
קצר בהם ומונעת הליה לצאת ותשאר  
שם ונעשה אבן. והאנן אשר להם  
תמה. והסבה הנדולה מהאנן היא  
גנטה השתן שהוא גם במלוחו ורכך  
בנחותו. ובגשיס גולדת האבן מעט  
בי הטבע מאשר גולדת האבן אינו מוקוץ  
בגשים בסבבו. רבota כי צואר המקווה שליהם  
הוא קצר ונתקינה הס רוחבים. ותhab  
נאילנס כשתראה הארץ מתקך האמה  
ומצחק בה תמייד ויצא השתן בעיצור  
וילאב דעת שהאנבנס נכלית שלו  
ויפצע עס עיזור השתן כאב חזק בהוליות

שעציר לוגמי יהיה מהבריים אשר יהיה מהם העזיר לוגמי בשיהיה שערו מעת' ואם רציה לרפוא העזר השתן נעין שאם היה מפניה חולשת הכת חזהה שבמקוה נזוע החולא לאשתקע נמי' הרמים הישרים ושב בהם ישר שיהיה צואר המכונה נתה למטה וחוף סבב העורו בפיו ולדהות מה שיזהו היה אל צואר המקווה, ושעה הרפאות הרמה טובות הריח והטיד להכנים. מריחץ ולהיעבו' ואם היה עצירת השתן מפניהם דם ק:rightוש או מוגלא או שחין תימיר החולה לישב בהם חמים ולחפשו בשנים מתייכים ולקלח אפתחו בhalb אשה ושם ואולד ורעד אבטיח'. ואם היה החולי כנה גנמר ונשלים הנה ראי' שנקי הזרלה אחר זמן העורקים אשר אצל הכלבר ורובו המקומות באספונטבול במ' בישול קומוטליה ואנטיט ורע פשtiny ופה שודומה זהה מן הסמים המתיכים ויקולח החולה בhalb אשה או بما שעורו ויקולח המקום לאפסלני' עשויה משערו' איזוק ושם משתק ויקולח בחלוז עשוי ממלוי קל ושם ואולד ושובץ אותו ושוכן תרינגולו' וישב אחריו זה באכמטי מלאה מים חמים וישיין בהם' וכשתפרק המוראה ישעה דרגון ורע אבטחים ורש' קשותים ונרפאו כדרך מה שנרפא גנע' הכלויות והמוראה החולה בהם' ולא ישכח משבט בימי חמן וממשוח במשיחות המתיכות' וקרחה פעעים שלא יכול ארט לסכל עכוב השתן וישtan בתרמודה טפה טפה ובאין הרגש' ויהיה לאחד משתי סבות' האחת בעבור שהמקוה לא יכולה לסייע איכות השתן בהיותו מחודד וחיף ועוקן' והאות על זה שימשך אתריו שריפה חזקה ועכיצה במקואה' וזה יהיה מהול' הכלויות' או על דרך הנקין' שהטבע יזרה החום אשר נטנו היה החול' יהיה

חמים' או אוזוב שזוק' או זרע שלדים ברכש' או יסוך טבורה בשמן נחש' או משח השחי' שלו בשמן ארנב' או יקח ב' זורם קליפת ביצה מנוקה מהקרום הרוני' בה וישתקנה הייטב ויערבנה עם משקלית מטוכר וישתנו בבר' או יככים ב' או ג' גנים בגד' וכבל ארקטט' עציrol' השתן יקרה אם בסתה הכלויות' ואם בסבתה הטקوة' וקריה לבחרois לבד מכליותם לחום מוגם' וקריה לנערים במקווה לדוע ההנהגה שלחם ואכלם מאכל' בזולה ערום וכשייה זה בסבתה המקווה פעם' יעצ' למגמי' ופעמים יגע מפניהם דבר יעקרחו' אבל לא יעדי למגמי' ואיתו השתן יהיה אם מפניהם מות הלה החולה אישר בפקודה' ומופת זה שלא ימצ' החולה במקותו הרגש כאב ולא צער' ואם במקוזת המעבר אשר יצא בו ממנה ואם מפניהם יצח' כמו שיקרה למי שהחיק שינו לסבה מן הסבו' זמן אריך ואדריכן לא יכול להשתין' וצרות המעבר אשר יצא בו השתן היה אם תפמי' סתום בו כמו האבן או דם ק:rightוש או לידה עבה או רוח נרול' או דם יצמא' בו כמו בילת ובשר נוקף' ואם מסיטו' מעבר המקווה כבון' שיתזרדש בו מורתא כמו המוראה הנקנית פלגומו והמוראה הקשה או המוראה הרפה' ואם תהיה המוראה בזואר המקוה מצ' החולה כבירות במקום החולא וכאב וקורחות מטלחות וקייצה החזקה ואיסור השתן ויהיא מלعلا מהמקוה קושי' וימצא בעליו כאב ודפיקה והוא ימות מהר אם לא ימחרז ברפואתו' ואם יהיה מפניהם סתום במעבר' ווורט על זה קריםות החולא' כלויות' והמקוה כי כאשר היה החולה משׂען' חזם והפוגלא או היה במקום גרב ואחר כך נערץ' שטטו' ידענו כי הדבר הזה' אומגנא נקישו' ונפאו' והפטדו' טעם השtan' ואולם טנעת השtan' מלבד'

בו פעם אחרת כד' ג' נס פעם שלישית לרואן  
אם ישאר בעינו כמו שהוא בראוניה.  
זהה לפי שיש מי שמשתין דק' וישאר דק'  
ויש משtiny עכ' ישאר עב' ויש משtiny דק'  
ואחריו כן יתעכ' ישאר בעכ'ו ויש משtiny דק'  
עב' וידק' וישאר בדק'ו. ויש משtiny דק'  
ויתעכ' ואחריו כן יחוור דק' ויש משtiny עב'  
וידק' ואחריו כן יחוור לעבריו.

הרhom הוא מונח בין מקוה החשין ובין  
חלהולה שהוא המיע' הישר  
אלא שהוא נפרד מהם מעט מלפ' מעלה.  
והרגשנו חזקה מאד לרוב מה שבאי' אלין  
מהגדרים והא מבשר רוחה להעצב וקשור  
בקשיים עצמים חזקים ותולק' שהם מונחים  
שש להתרחוב ולהתקבץ כאשרינו אריך ויכן  
הלקליקתו ולהתקבץ כאשרינו אריך ויכן  
נברא מבשר עצבי כי בתהלה החזירין רחם  
האיש יתקבץ לעצמו וכוכבש וכל מה שנינול  
השובר יזרוב הרhom עד שוגע לשינוי  
גדלווא יזרוב פה' הרhom עד שיז' העובר.  
ויש להם שלשה חורדים יגיעו אל פה אחד  
ובכל אחד מהם יש מקומות עוקמים והם  
פיות הנגידים שביהם חילך החות אל הרhom  
ואואר הרhom יגע אל החורף. יש להורף  
שתי תתיות שומרות אותו מהקו. ופי'  
הרhom של בטלחה צוזם וכאלנו נארנו בין  
צדורי מזה לה גידים דקים. וכשבעלנו  
תקרע אורה הארינה ותשבר ויצא מהם דם  
והם הבתולים ואו יזרוב פ' הרhom. ולא  
יתבערו הנשים עד שיצאו הבתולים כאשר  
לא אידל הפרי עד שיפול הפורה שלוי וסוכוך  
הרhom הם שני בצעי האשה שהם מkn' זרע  
לאש בכו בצעי הזכר לאיש וחומק להם  
אלא' הם יתיר קטעים ווועת פשות' מהם.  
ומהם ישפוך זרע האשה להלל הרhom וזרק  
גוננו כי כאשר יוצק זרע הזכר בידם יצא  
נס בז' זרע מאותם בצעי האש' ווועת עט  
הזרעה הוחא של הזכר' ואו יולד מהם מה

ויהיה מהלכו במקות ובכליית'. ונאות לו  
שישתה דבר' קרים מכובן כמנזר שעליום  
בשמן ורדים ומיב' קרים. או ייח' דרנן  
ולב קשואים ורדים מכל אחד וישחה אותו  
במים קרים מייזרמוניים וטיף באמתו שמן  
ורדים עם הלבב אשה אם בת' ויקולח בשמן  
ורדם עם לבון ביצה יהיה מזונו להוללו  
וקרוא ווועת' ווועת' ותבישלים לבנים  
בל' יוקוט וויהר ממאכליים מלוח' ווועט'  
והסבה השנית היא מפנ' חולשת המקה  
מאפס' כהו ועלן אין יעט טרט' שיקב' שם  
השtiny ואם היה שייערו בוועט'. או מפנ'  
להות המוג' זהה יסבלו הנער' בוכבד שרטט  
ופרכ' לחורם. ופעמי' בעט גודלים כאשר  
బְּרוּם לוח וויהר יערה לנקנים אשר הכהקה  
שלחם רכה בלהות הנוג' . ולארה לו זו  
המחלה נאות ללהתמי' לעשות מוקרות  
חמות מבושמות'. ווישחה יין' והם ווישם  
במזונו בשמשים חיים ווועשה רפאות אשר  
יעצרו השtiny ווישם העורוה בישמן' קשט'  
או ישחק רודא בישה ווילשנ' נרבש ווישחן'  
במים'. או יבשל מוח של ארנבת ביבן  
וישטנו'. או אפר מקה של עז' או של שר  
אוקה בחומין' ווים'. או אפר ערלת תיש'  
או יקשר שער של נמל ביד שמאלו'.  
והשtiny הוא מינית הדם ותמציאת החליטים  
ומורה על פועלות הטבע'. והסבה שהשתין  
של הלילה הוא אמה' יותר משtiny הוי' לפני  
שהתבער ביכnis החזום הטבעי' בזוק הנוג' או  
מרמתה השניה ומיקמת קריות הלילה יותר  
ויהזק פועלתו בעסמל כמו שאבאאר בנטיב  
ה חממייש'. ווילן נזוצה ליקח השtiny בעלות  
השחור בהשלמתה השיטה וויהא בבל' זוכב'  
וז' וויהא אוות' ווועפה מיד' בשיזא קודט'  
שיטקרד' ואס' איפש' זה' יטרטנו מהקריות'  
ומהגענען כדי שלא האבד הוראות' ווראחו  
במקום מאיר זיך האור' וווענעו בעגענע זיך  
לראות זוכתו וויטהו' ואחריו כן יחוור לעין

ולכן יודהה אותו בזמנים ידועים'. וברוב  
יודהה במקף דודש הלכה נלי' שאיתו הזמן  
ויתר קר משאר התרש בעבור' בקבוץ המאורות  
כמו שהוא חם בעט נחים לפי שאור הירח  
שלם או ותמצא שהבשיטים חס קצירות קומה  
מהאנשיט בירוב זהיא הסנה לרוב שפע  
זהביה שבתם', לפי ישנותה ההוא היה  
ראוי לנידל הנגנו והוא יונא בזביה'. גם  
הנשים הקצירות בערכם הם מלחמות ל  
לחערבר', ומחשובו אמין ובוט כי חום  
ההוא הוא חומר העובר ומונע והבוח ממנה  
עליה אל השדים דרך נגידים הלויל' שדרובין  
בזהן שם נשעה הלב'. ולמן המיקות לא  
יתבערו על תחובכ' יצטרך הדום החה' למון  
חולד', וכאשר יציא דמי חותם כפי רודאי  
בכמה ובעת איז' נטהרות הליח' משפעתם  
אמנים אם קירה החפק בכמה ובעת איז'  
שנעדר מהכל אל' איז' ילו' משם חלאוים'  
משפעם והעדרם הוא רולד' או איז' הוולד'  
התולדי הוא כי קירה לנישים אחר המשיס'  
שנה ולקציטם בסם ולקצתה בללה ויתר אל  
השניות מادر ובעלותبشر'. ואיז' תפסק  
הליה כמי' שתפסק בגיןם כשפ' הזוע  
והודרה המקראית הוא או מכח או מן' ח  
האויגניש או הטבעי' מכח אמר חברוים  
רעים' משלו בו על האירבים בתולדה או  
בקירה מן' האויגניש מעצר הרDEC' או  
טפוקירה מעצר הרום הוא אם היא נסה  
והדקה בתרולתה או בקירה'. מעצר  
המקורות הוא אם הם קזרים בתרולת כתמי'  
שיקירה אל השמנות לאישר פ' המקורות  
קזר'. או בקירה כמו מהסתימה הנולדה  
מאו' הליחות עצם נסות וזכות מהטבע  
כפי בימות או איבות או מתונעם בכמה  
הוא בקינות'. והקינות הוא מאכל'יט  
דקם או מרוב הנעה וعمل'. גם כי הנשים  
המיניות עצמן והמלכות לנوع אין להן  
נשות רב'. אפנס העומדות במניהם  
וחדרות

שولد כאלוף הרותה כאש' ישליך שם  
באז' שיצא ממנה קליפה תקף אותה מכל  
סביבה בן יולד על הטפה היא והיא  
הנקראת שליא' ואחרי כן יולד מישנהם  
כמי' שעור' איזומה וויקה ואז' יסגור הרום  
بعد הזרע ההו' ארכיעים יום נזכר וננקבה  
ואז' יברא לפי עלוותו במחשبة אם זכר אם  
נקבה. וכתיב אללאטון כי שכבל אלה' יש  
בעבר שמהרו'. ולפי' שהלב הוא מלך  
ושר האיברים כמו שביארתי למלחה لكن  
היא נראית תלהה מהטוב והזך שבירוע  
ומהשאר שאינו כל כך זך מצטיירים שאר  
האיברים כל אבר ואבר כראוי לו עלי'  
שנבראי' מהעכור שבזוע העצמי' והצפוני'  
ושרש' הרוע ווהצעמתה והנדים נבראים  
במלאת תשעים ים ואחרי כן' יקרוכ' עלי'  
קרום מלמעלה י匝ת לשר' לך' נאה  
שבעת' ימים וכשנברא ירכוק' בו מן הנדים  
הנדקים ברוחב ומביאין לו' מונתו כל  
ימי' היותו בכתן' אמו וכשיימלאו' ימי' החירין  
לא' יפיק' לו' האזון המכיא' לו' ולמן' יתנענע  
או' חנויות עד' שייתבלטו' ואותם הקשרים  
שקיים' חודם' ומיד' תל' המוערת  
במאמר הבורה'. וסכת' אנדרוגינס הוא  
לחזוק שני' הזרעים או הוא יתרון החומר  
במקום התולדה כמו' ששב' החומר וכמו'ו  
סבה' נס' ביחסו' האצבעות או בחלודת  
תאותים' והרום הוא מהוחר' מיערות דבבים  
מקצחים' הולclin החותן' לאורך' מפני' הכח  
המושך' הזוע ומקציטם הולclin' ברוחב' ל'  
לחחותו' להזון' ויש' בו שבעה תחורים שלשה  
מי' מין' וד' משמאל' ואם' חפנה האש' לצד'  
מי' מעת' אחר הבעל' תל' נקבת'. ואם'  
רצד' שמאל' תל' זכר' וסימנק' נן' נון' ימין'  
נקבה'. וזרחם' הוא רדק' למוחרת הנשים  
שהו' דם' חותם' והוא רדק' למוחרת' החותם'  
מן' רום' הול' הליות אשר בהן' ומי' מונ' האיברי'  
לא' ייכל' הטע' לבשלו' עם' ומון' האיברי'

ומראוי לחתת לה דבריהם המועוררים השתו' <sup>ו</sup>  
ותשתחת מין עלי כרפס מבושל בדברש' אן  
על'ישל הום כתוש מעורב בין' אן שאול  
שרוי ומכשול במיין' אן גנה בושם  
מכשול בין' אן ותשוחק לב התאנס היטב  
וילושון בחולמן ביצה והכגינסו ברוחם  
או מין קשואים מרימים מעורב ברכש' אן  
שקרדים קלופס כתושים' או על' פולין או  
מרות בקר' או רקובל ברוחם עשן החילוי'  
או תטף בריחם שמן שושן' ואציכה  
למשוח הרוחם בשמן ורדים קודם שתכנית  
בו הרפאות שכתבת' כדי שליא יזקנו לרוחם  
וישעיל לה התמותה המרתץ' ופעמים יהילד  
לנשימים מדרה הפק זה שבאהר' <sup>ו</sup> והוא  
הלויה דם והוטס יתר מר' יאן מן האורונגייש  
ჭותות או מן המקורות ובקעות ברוחם ואן  
הדם יוצא באכבע אדרום וזר' אן חטבע  
אש' כמוו נזול בירוב המנוח ובירוב המאבל  
או מן האיכות כמו אס הוא מהודר אדרום מן  
הארומה או מליח מן הלבנה או מהודר  
הדם אשר לא יוכל הרום להחויק  
בו וממחר לברש אותו לחוץ' <sup>ו</sup> ואס  
חטבע מן האוזמה יהה הדס מכונכט  
ואס הוא מהלבנה הטבע היה לבן  
ואס החטבע מצהדים היה הצבע אדרום  
זהה געשה כאשר דם כל הנוף נשית  
והוא ברודתו אל הרקם יירהו נזול כי  
איברי הנוף אין יכולין יחד לסבול ב  
ההשתתף עצמו וברוע איכותו' <sup>ו</sup> <sup>ו</sup>  
האשה חלופי צבעים והאספיניסות והרונן  
ויתקרר בהזה הכבדר ופעלו היה אפס' <sup>ו</sup>  
ולכן ציד לעויר לה ולחקיידה בחלקים  
העליאנים כרי' שייא הטעב נmesh ל' <sup>ו</sup>  
למעלה' <sup>ו</sup> ואחרין נגה החלט  
שמסבב החול' ותأكل דברי חמוץ' ותשתחת  
זואת כלב שחוקה מעורב במים' או עלה  
האנה שחוק מעורב בין' טוב אדרום' <sup>ו</sup> אן  
ו ב 61 22 קליפת

המרבות לאבל ואשר חיין בנתחאי' להם  
כocos רב מנודות יאמ' קירה העדר הננות  
מאיכ' האט' היה או מגסתו או מהבקותו  
או מהקירות או מהיבש והודם חנס' שובר  
הדרוג' <sup>ו</sup> ואינו יוצא בנקל' <sup>ו</sup> וכן היה היה דם  
טוקר או מתייבש אינו רץ מחר במרקאות  
ויתגע' חטב' העד אשר יניע עצמו בשאר  
האביר' כמא למ' בנקב' ונקר' אימרו אידיש' <sup>ו</sup>  
או נחרחים' <sup>ו</sup> ועוד מהם מרגש' רב והדם  
ונחמת מרנש' מן האימרו אידיש' או מן חזהה  
או דם רב מהתקורות זונבקעו שם' <sup>ו</sup> אלה  
וכלהם נחתת מהצחות יגון ואננה ומפהה  
נעדר ונחתת מהצחות יגון ואננה ומפהה  
וינרums ומשאר חולוא' הנפש' <sup>ו</sup> <sup>ו</sup> ואשר  
יארך העדרו בארכאה איהם סובלות  
הולי' באצטובייכ' כמו אפיקת החפץ לאבל  
ותיעומו' <sup>ו</sup> והם תאבות במאכלים הרע' כמו  
עפר ופחם וודמיים' <sup>ו</sup> ועוד יהול' מזח חול'  
אדר נול' כמו קדרות וכאב האזא' והשורה  
זההות כמו רוחיצתبشر חוש וחייבל כי  
כל נופם מזומן למוחים ורביס מהרב' מינין' <sup>ו</sup>  
ולכן צרייך לעוזר להן חמד' ווילה ציד'  
להקי' אופסמן המוקור האמצעי' <sup>ו</sup> <sup>ו</sup> ויש  
אומרים ברגל בעורק שאצל העקב בצד  
האנשי' הוא הנקרא אל צפפן כי הרקה  
מן הרגל עם הפך היה שחוא' בלתי' מושך וט'  
הנרות אל הפך הצד אשר יטה אליו הנה  
יעוזר להוריד' <sup>ו</sup> וזה הרקה רואי' להעשות  
בימים שלישי' ורביעי' מסת האשה' <sup>ו</sup> <sup>ו</sup>  
עמדו התשומת כל' המ齊עה אצל העקב  
אשר באחת משני החליים' <sup>ו</sup> וכתרב' גאלינים  
שרהה' אשה שנפסקו פרוחה ארבע' חדים  
וינו' פניה מאדר והפסחה חפץ המאל' <sup>ו</sup>  
וחוציא לה מהדס שרש' ימיס' <sup>ו</sup>  
כראשון חוציא לה ליטרא וחצ'י' <sup>ו</sup>  
ובשנו ליטרא' <sup>ו</sup> וכשלשי' שמננה אוקיאיות  
ואז בשיעור מיעט שהה צורהה למתקנות'

הנרוון ועם כל' הקול יקירה זה המולך  
משם כטו שביארה' ' ורפוואת המחלה  
היא קשה מאד ' והנתאות לעשות לה הוא  
שצמרא רגילה מילוח טוב חזק ותקשריס  
ויתן על חזקן התהתון מושכות גדרו' והק'  
ברוגלים ותשף ותקטר פ' הרום במשיחיה  
יקרה כמי דהן אל ברוק אל' בליה ' אא  
בשמניס שרידס טוב כד' שמיישך חזע  
למטה ותרחצנו בעלמה ובשבטה הוא אנט  
ויעשנו הוריה נריה כמי עז אלוא' והמוסקו  
התקסטו ' ויקראו באניה החלו' ואל' יתיהם  
בשםים כי זיקו לה ' אמן תקתר הרהט  
בכם ותריה רהייה -המבאיאש כסמרטוטן  
שרופין ופריטה עטערן ' ווישמו לה כלו'  
המציצה על מכחה הבטן ' ובזקן התהרו  
וימצאו מבלי' שרופה ותשורה מרקחת כמי  
כמי' קרפם או צפת ליהה בכיצה כגולנית  
וחזרבי' ' שממעט' האז' זיהיכן לחת' לה איש'  
גס חכין עצם' בדברי' רמשמחי' ה郎 ' פעמי'  
התילד המורסא ברה' מגני' כי רומוכן וראי  
בשביל מקומו ישווא' למטה וועוד' שהז' קבוץ  
המוכר ברהט והם מסכות רבו' כי מהס  
שצתייל מהשיך מואר כרכט' ברה' זתהייה  
מורסא חמה' ממן' ' ומהם מה שצתייל  
מפורע עב' ממורה שהורה' ' ומהם שצתייל  
מרוח עב' וקסה להרי' ומהם ותהייל מרט  
הנדות' ופעמים' תתייל מהכא' ' ופעמים'  
שיקירה מופואה חרוה' ששתהה האשה או  
טהפלת העובר' ' ואס היה חדש המורסא  
בקחים מן הרום' משך אחר זה כאנ' חזק  
באצטומקא עם ארמי' מו' השין' ' ואס היה  
המורסא בפ' הרום' משך אחר זה כאנ'  
בבשו' וככפי' הטעט' ופ' הרום' יהיה סגור  
וקשה ' ואס היה החדש בצד חזק בנב' וועצץ  
הכטן' וכאנ' בינה שלמתה מן החליצים' .  
ואס היה החדש המורסא מתיילת' למוחרם'  
ברוכט' או דט' יהיה עס מה שהקדמת  
קחדת

קליפת אנזו ' או ביצים מבושלים בחומץ  
חווק' ' או חעשה פרילה מעפץ ולבונה  
מעורב בתומץ ותקבל ברחם עישן מפלפל  
ולבונה והשב האשה במיס' שמושל  
בhem קליפות רמניגס ועפזים והוסט  
וורדים ' ויקרה לנש' חמק' ברוז  
ומצוקה האט' ובו יאנט הכל' מהט' 1  
ומצידלות תמייד וויזות ולפעמים אפס' מאיד  
דק קטן מאיד ולהלוש ולפעמים אפס' מאיד  
ולפעמים יארע להם מזה בראשם כובר  
עד' שיכנוו אווחו על ברכיהם וכאב היכס  
שהוא מקום חזקן התהתון ותריגש כאלו  
דבר ימישך מהוינו המקסם לציד מעלה' .  
ושים מאירע להט' אחר כל אלו בכוי הלב  
אתכרע האשה כמחה עד' שללא' היה לה  
גשימה אלא היבאת נידים ושנא' תטטט  
ותמות' . ואמר חד' מzechמים' שראה  
אשה שפכלה זה החול' והפסידה הנשימא  
וחרפק כאלו מטה ולא האריכה אם לא  
שהיתה מעת חמה' באצע' הנוף' .  
וכבת זו המחלה היא מפני' שנעוצר דס'  
הנדות זמן אורך שייך בונך כמי' שביארת'  
למעלה' וכל' שכ' בחורף או' בסתיו' . אא  
 מפני' רוע' זרע האשה בעורמה ממשכבי'  
זבר' זה ימים ולכ' יתרבה הזרע' וישחת'  
ויעלה ממנה עשן' קר' אל הצר' היבר  
וידבק בו ומכל' הקול ולכ' יקירה להט'  
החנק' . וככתב גאלינט' שזחער  
ירבה' וישחת' ויעשה כמי' ארט' . זהה  
יקירה לבחרות בהגעס' לבגר' ואין' ג'  
נעבות' כי' החזע' נאפק' בהם והיתה הגר' יש'  
צירכה להט' כמי' לזריכים' . וויתר  
יקירה זה לאלמנות' ולמודמות' לחבעל  
ומיליזות' תמייד כי' עשיית' היוציא' ופעולתו  
הזרע' בס' איז' העשין' הקר' עליה מן הזרע  
לאצטומקא כי' היא ההורם' מוחבירם  
וחדר' ובכבודו שתאצטומקא מהוימת עט'

كبיצה מוגלא אנה ראיי ליעשות עם אלה הרפואות שוכרנו רפואות שבשלו המורט' ויפתרו אנותה כמו תחבותה עשויה מהלב' חורע פשין וקמה שעורי' וקמה כתה ורב' עם אלו זבל יוניס ותאנים מבישלים ועשה מהכל אספלנית'. וכאשר נפתחה המורט' אם תלך המוגלא אל רבקה תשתחה הלב אהון או הלב עזים עם לב ורע קושואיכ' או לב צוע' אבטהים ווומהט' ותצא המוגלא לחוץ'. ואחר שניקה מן המוגלא העשיה והקינה מהסבטים המיבשיט מעורבים עם דכש' לדם מכיה השותה מן הרדס תשחה עשרה שקליט' מקרן צבי' שיזוק במעט מים' או חז' ורhom מך שיזוק בבייצה רודעת בברק' ופעמים' קירה לרhom רפין מפני הגבורות הליהות שעליו או בסכת המליטה הזקה או מפני התכוות ישיכתה על דברים קרים ולכן יבלט הרהט' ויצא כמו שאבא לרפין' שיקרה בתוללתה' וראוי להת夷יש הראה כי אויל' זו ימשך הרדס וישיבתו אל' מקומו ותמשח הרהט' בשמן ורדים או בשמן הדם אחר שרבש כל מו הדס וקליפת רמנים ועפץ' במים ותשב בהם ותעלול בהם חתיכת גבר פשין' ותשימים אותו על ורhom ותשיבו השכה רכה עד שישוב הרהט' למוקמו ואז הריבק' ארוכותיה אותה אל אחריה והישן על בבה ואז תמשח בשמנים שכבתבי' גם הצען' בובל ברק'. ותרופה ברפואות שאבא רב' בשביל השלishi' ברינו' פי' הטע' ויציאו' לאשה שאינו עומך' צער ברוחמה הכניכט בתוכו אפר מעולש אל' . פעמים' קרע' הרהט' בעת האונם להشمיש בעוד' בזיה' או בעת הליה' . אם היה מתחלה מיה שאריע' זהה לאשה שטאוסף' שוקיה ולא תלך ואפשר שירבק' בדרמה' . אמן' אחר שטמישן' וולד בה מוגלא' והבייח' החכורה התרוק' פקוט' ההתק' בצערים' נ' כברא'

קדחת המכ' ושרוף' ברdots עם כל הכאב באדר אשר תחיה המורט' וימשך אחר זה צמא והסתערות' ואזראי להקיה מניר' והתחון וכן כתב גאלינום כי' וועל' לנשים אשר בהם מורות' ברהט' הקזה העוקב יוזר' מ' מכוללו' וזה כי הוא השובכ' הקזה העיר' אשר בין אצבעות הד' בבל' וזרם יודש חול' רע והוא כי' יעוז' רם הנגרות' במשן' הדם אל הפק' האדר אשר יצטרך' שייצא ממנה' לצד' ערלון הנגף' . ואס היהת האשה הקזה נוציא' ממנה' מן' הדם שי' פענים' בים' בקר' ורב' . ואס היהת חוץ' יוציא' נמנת' דם פעם ארת' ביום' עוד' שנית' למחרתו' ורובייש הרהט' בכם' משככים' מהזקנים האפר' כמו' לגלוג' וישלי' עט' שמן' וודים' או בקמה' הטה' שנילוש' בשמן' אווז' או האכתייש' ברבדש' כתישה טוכה וירע' עט' שעוה' שהותנה' בשמן' וודים' ושפטן' אווז' ותחוכות הרהט' או בקם' עדש' וקמה' שעורי' שנילוש' במין' אשקריל' ושמן' ווד' . או' לוב' ביצ' ושמן' ווד' ושבץ' תרגנולה הטף' יתר' ברה' אורטני' שמן' ווד' או' שמן' בננס' בער' כרוב' בהוש' והכינס' ברהט' במרק' . ותשירה בשול' קושואיכ' או בשול' ענאב' וערק' סום' וודמיים' או כתירה ורז' לגולו' בימי' קיל' ותשעה' הקינה' בשמן' ווד' ותשב' במים' שנחבשל' בהם' הדם ועלי' וודים' ועדישים' וקליפת' רמנים' . ואס היהת המורט' מפני מוחר' עבר' וקר' היהת המורט' קשה ובה' ווילה' הכבידות' בה' יויז' חזק' מן' הכאב' וימשך' אחר' זה קווץ' וכבד' במתנים' ובירכי' התקש' הלבה' ורעד' פשין' ואכליל' אל מלך' ותט' מימי' ברהט' או תחובש' ברהט' . ותוון' בזונות' ויקם' שלא' יוליז' מותרות' בגוף' וחוובש' הרהט' בהלב' האנים' מעורב' בהלמן' ביצה' כי' נקה' הרה' וגער' רם הנגרות' וירך' הרהט' יטח' סתימתו' יוכשר' ידע' בו' כי' המורט' נ'

### השבי השלישי באיירי הנז'

בברזל ותפרט בחלקי משי שאינו מבושל  
וזורה עליה מן הטעמים המרבכים והחוותים  
כמו אישנן עם צין הורד' שקווי נילוש'  
במי שושנת הרמוניים או יבשות יושחקו  
ויסננו זורה עליו מן הטעמים על מקום  
התפירה פעמי אחר פעם כי תט התפירה  
אנים מתעפשים כי אם אחר שדריך פ'  
חוותה ויטום' כאשר אשה רוצח  
לאכזר לבעה שלא ישמש עס זולתה  
תקח מהט שטרפו בה תריכי המת לבר  
תובך זורה חוק פ' המהט ותשם אונו  
בחגור אבנטו' או תקח רצואה מעור של  
אליל או של חמור וכישיש משעמה התקשו  
אותה עליו שני קשרים וכל זמן שייחי  
ק'יים לא יוכל לשמש עם זולתה.  
פעמים תילדו תוליעס חוק הריהם ותרגש  
בו האשה חוכן ותאה גדולה מאד ל  
لتASHISH'. וופאותה הוא שתקה סוס זכר  
של ארכמה עליו שום נקבה חן גROLLA הэн  
קטנה ולעת ערב ירכב עליו בחור וירצנו  
הרבה עד שייע נופו וייחיו ביצים מלאים  
זיהה ואיז יכח בר פשין דק וילקתה כל  
ז'ית הביצים לבדם עד שייא הנבר מלא  
זיהה ואחר יכניתו בערותה יעמור שב  
עד הבקר והחולעים שבכה כשיריו ז'ית  
הנבר יאהו בה ומצעאו מלא הולעים.  
אם תלה האשה עליה עינו של ודוכיפת  
חמאן גROL בעני בעלה' או תקח  
מהזעה שתחת אצלי' ידיות ותשם בין  
צחפי בעלה' ויאהבה' או תחן לו לאכל  
מדים נרותה' כרך אפלאטון שחנקבה  
בכל דבר נפש חלה ועור חלק ומברחת  
לבושים ולהתפות ולחשתוקק ובעלת  
קளית ומרמתה וזדונן וראשה קתן ופניה  
רכבים וצואות בקיק הנורה צד ובתפיה  
ופחות צלעות-ונגולן ירך ורב בשער בברכים  
וירקיק השוקן' ומגלו קטן יקפטן והילען'  
עלעת מעללים מז'וזר בכל מיני התפוג'

מעכו'

וילוט' יושם עלי' שאר ושמן ואולשין  
ילש כמה עם חמאה והמשם עלי' .  
הידים הולתנו יתועה לעשות פעולות  
רבות במלחפה הצריבות למן  
האדם וולה נחלה היה לאכבות ונהלדים  
לדרש' כנוגה חמשה גוש' שב אדם וכל אחד  
מהאכבעו הושרת לחוש אחד ר' לעבד  
המוש' החוש התואל פ' שיש לו שכון' טבע  
בינו לבינו ולבן' בל' כונה הולך כל אכבע  
ואכבע לטבע שלו . כי' צד טבע הוודל הוא  
לשרת הפה שמקנה בו הפה השוזה ר' רוש  
הטעם' שהוא מותרי הליה הלכנה והוא  
עכ' מהאחרי' כדי' שיקן' היטוב' ובאכבע הו  
מנק' החוטם שהוחש הריה שבו יורד מות'  
הדם' אבמה הוא ממש וחו' חז' המשוש  
ולבן' הוא אורך מהאחרי' כדי' שניגט' למשוש  
למן' חזוק יתור' בקמ'ץ' מקנה העין' שהו'  
וחוש הראות ממנה יוצא' כיו' חז' המר' השור'  
ברבע' ולבן' הרכ' רחוב' מעט' יותר מהאמה כדי'  
שיקנת' יות' בטוב' באצ' קטנה מנקה תוך  
האוון' שהוא חוש השמע' . ולבן' הוא דק'  
מהאזרחים כדי' שייכנס' לפנים' ויקנה היטוב  
השעשה שבו שהוא מותר הרמה הרוקה' .  
והצעאת המותרו מהגונ' בחזעתה הם עשר'  
כגnder עשרה אכבות ורם' השער ורמע  
העיגנים' כשהוא בתפץ' ווימת האוני' ווק'  
הנחר' יורך' הפה' האכפרים והזרע' וחוזיע'  
והיציא' והשתן' וככל אלו אם יעכו או ימעט'  
מרדת' יונה הול' נבריא ג' באדם' פועל'ו'  
כנג' אכבע' יוציאו אלה הון' קול' הוושטו  
לחויז' שבזואר' אבל' שקל' מצברים' קוטרי'  
בכל' יום או יסף עד' נ' אוקיאות וכשיפתחו  
תלוש האפ' של מרוחה השושבמן' ותשמשם  
או גע' להם' זד' איש' מה' זפר' לבר' ונכברה  
לנקבה' או' ישבו החיז' ואחרי' בן' ייחושא  
עליהם רטיח מעיל' זיר' ושםן' וחומץ' יעד'  
לאחר' שנתרו' יחר' וכן' יעשה עד' טירפא'

בעבור הנשים' עד' שהסובל לא' יכול לשתו  
ונשימת הסובלים' זה החול' והוא בתחילת  
בארכנה כי' קוצר הנרון' זו' סנה אל האורך  
ואחר' שיכשל' כחו' לבת' משך' לעצמו  
מהאור' ברגע' ד' ספק' יתעכט' למלא' ממנה  
אם' כן הנשים' הקזרה הוא' אותן טוב' ברוח'  
זו' המחלה לא' תתילד מהשוויה' כי' היא  
פעלה אחר' זמן' ארוך' וזה מהלה' היא  
טמרה' לעלות' בחרדור' . אמר' נט' תהיה  
טמלה' הדם או האהומה או הלבנה' . אם'  
הוא מרד' יתכן' שהיה' רגיל' לאבל' מאכלים  
מולדים' דס' ויתראה' חילאה' מלאי' בגופו  
ויתארדו' פניו' ופקורי' מלאי' והדרק' מלאי'  
והכפת' חם' ומתקדים' והוא' טעם' כאלו' טעם  
"בן' רומו'" ואות' לה' קיו' כהספל'יק' . ואם'  
הוא מהארומה' עיר' הכב' והמצוק' רב'  
וחחות' והצמאן' והעשן' רב' בגרונו' והדרק'  
רכ' וחזק' . ואם' הוא' מהליה' הלבנה' אין'  
הכב' כל' רך' והאות' הנזכר' לא' ריאו'  
בו' הלשון' העלה' בנפה' ורבך' ותcab' קצ'ת  
ואולי' טעם' בגרונו' בטעט' מלחה' מר' וקלו'  
כך' כל' קט' . וראי' לחול' להלכה' תחליה  
החליט' שמסבב' החול' . ואו' יונצ' לו' לאבל'  
במדה' מועט'ת' מא' זה' מר' ואבטחים' עס'  
שמנ' שקד'ים' וימש' החלקים' הפנימי'ים' מן'  
חפה' עס' נוצר' בזאות' כל' . כהו' שרה'  
היטב' ומזונ' בדבש' ובמים' שנטרבלו'  
בכם' האנים' יכש'ים' . וכטב' גאלינס' כי'  
מרת' הפר' יעל' וועזר' למצוק' הנפל' וכן'  
מרת' הכבשה' וושן' שרש' הכווק' ברכש' .  
לחיז' שבזואר' אבל' שקל' מצברים' קוטרי'  
בכל' יום או יסף עד' נ' אוקיאות וכשיפתחו  
תלוש האפ' של מרוחה השושבמן' ותשמשם  
או גע' להם' זד' איש' מה' זפר' לבר' ונכברה  
לנקבה' או' ישבו החיז' ואחרי' בן' ייחושא  
עליהם רטיח מעיל' זיר' ושםן' וחומץ' יעד'  
לאחר' שנתרו' יחר' וכן' יעשה עד' טירפא'

מעורב עם קמן שעורויס או בחורה ומלה  
ברוחם יה' ולו רוע הנפוח מהקזת  
יש' עליו סלה ודבש מעובי עס הלבעזין  
החזות יש בוגדים רבבים' והעוזמות  
שנוכחות עביכם כדי ליטמור  
הלב שהיא תחמי' וכדי שיקרו מוחם  
הלב און עליהם רוב שוטן ולמן הווא קשה  
מוני יש עליהם רוב שוטן ולמן הווא קשה  
לאטום' והשערות שלעו' וויאס מרים  
הלב ורומי' יורה על הטענה הבהמיה'  
ומיעת התכוונה ואהבת השקר' וזה  
האדם הווא רחוב משאר הח' לפ' שזאטורע'  
הארם מונחין באדרוי והם בשאר ההיבראש  
החזות כני' לילך ולפיקן צרו החזים שלחם'  
זהה העוף חד כדי לקعرو האיר שיקל  
לעוף כמו שעושין תחתית הטפיה חד כדי  
שיקרע המים'. ואיבע יב' מכל עד לאهل על האיברים  
בשירים' ודעכ' חיל הכתן כלו מלמעלה  
עד עצם הכסלים נחלה לישן חללים'.

האחד כל מלעה הווא אופק ומכתה הר' יאה  
והלב' והחלל השמי הוא מתרח וחופף על  
הכבד והמריה והאצטומכ' והמעים והטהול  
והכלויות ומוקה השתי' והזרען' וויפסוק  
בין שני הホールים האלה אשר אחד הנקרא  
טרפה והזאת מתהיל מראש החזה והולך  
באלאסון' למטה עד שיגיע בחוליה השדר'  
אל הולויות השתיים' עשרה והוא רוצץ'  
ומבריל בין היל התהווון והעליזון רצולות  
בין האיברים הרשים ובין האיברים' שהם  
כלי המזון' ותועלת המהיצה ההיא כני'  
שלא יכטם חום מכל' המזון בעט הבשול  
אל האיברים השתיים' שאין להם החום  
ההוא' וуд כ' בהניע החזה הנפישה' .  
ובאמצע הטרפה מאט בשער בעבור רוב  
העצב המגוע שם ממוח הראש' . ולמן  
ויללה החבל ביזלע' כי כאשר יקרה בו ראי'  
לומר

זונע לנו דחויה מפרקת ווועטלם לשומר  
ולחוק ראש' האצבע' וגס כדי לחיך בהם  
הראש והגוף ואין בכם הריגש כי' שאין  
בשער לפ' שנבר עלייהס הער גבורה  
נוולז' זכל דבר שיגבר עלי'ו הער גב' רה  
נדולין אין בו אחר מן ההרגשים' .

וינגע' ווועד חמוץ' יאנר מהטמאן אל  
לשטי טבה האחת מפני ערום השם הכרב  
שהוא לציד ימ' יעורחו להתנווע' .

אבל ציד טמאן הוא קר' בשכנות הטהול  
ועוד מפני שהליך נוטה לציד טמאן כ  
כמו שכבתה' למעלה ולמן אין הטבע חפץ  
שיטיניע' היר השמאן כלך כדי שיינן  
על הלב' ולמן כשהאדים יתפחד מהכחאה  
מנין על הלב בזוע השמא' . לנפץ  
ולגב הנולדים באצבעות בירוק' תרחצט  
במים חמוץ' ותין עליהם תרידן' שלוקין  
וחמשים בשטן אפרסמן' ווואחומין לו'  
מהשנים' פעם' ישנה נזון הצפינים  
למאים הרבה ואט' יש' זנה לבן' יתמד  
לשימים עליה' שעווה זורע פשין' מעורבי' עם  
דבש או אנים' בעורב במים' או קמח' ובודז'  
טיעני' הוותים מעורבים בשומן' או תאנס'  
בחותים' עם קלפתי' רמנונים' או שן' פיל  
כחות' . ואמ' נשענה מריאות למראת  
מכרכמי' יתמד לשיט' עליהם זע' אורונגה  
שזוקה מעורב במרקמת בקר או במים' .

ואם נשען' מריאות לירוקת' שעב' טם' בhalb  
צאן' וושמן' בט' ושב' זע' מעורבים' ייחד'  
ואם נשענה מריאות לשחרות' ווועצה  
להפלים' וחייב אוטם' בשמרי' יין' שרוף'  
ולסידיקת האצפון' ייחבוש אוטם' ברע' פשין'  
וחולבה כהו' שיט' שנילוש' במ' ענבים'  
ולצמץ' האצפון' ייחכטם' במירט' השור  
זאלוי' היבש' הצומת בשער' האצפון' והנקרא  
דאיס' ייחבשו' כללויך האון' או בעפזים'  
שיזקיט' שנילוש' בדבש' . או בקצת  
תרומות' שנילוש' במים' . או בזול' ווינס'

מורכבים מגידים ועצבי'OMBASH אספוגו רב  
מהפה כי' זם הנדר'ת הלב כי' הפו' יחי' הפועל  
דומה לו בכל צדי' אם רמשח צדי' הנער  
בתלב חזר קורט שנדע זכר או בלבוניה  
ובצל הימני מערבי' בחומץ חזק לא' גידול  
להרמות הלב תשחה נבינה מבושל במים  
או לולבי' גפן ועלו מבודליס' כלב של  
עוזם או תשרוף פיחוד של פרה ותשקנו  
היטב ותשגנו ביין' ויתילו' בשדים נפה  
וצמחים מעניינים משתנים' או מקבוץ  
اللب וכבלו' או מחדם הנשחת והבלוי' או  
מלילה אחרית' וכשה' מקובץ הכלב' היה  
בצבע לבן או תכלת ואז' יאות לעזר' ב'  
ברפוא' שרא' יאסק' שם הכלוי' יציאו הכלב  
במציצת' דקה' ואט' היה זה ננאם יוקה  
אשיט'ת' זוכית' יוכנין' זו הדד' קרן' וכוננו  
האשיש'ה במיס' המין' בעוד הדד' נתקורה  
וכאשר' תקרר תמיין' בו בשיט' מחרה'ב  
הנקפה' יוחבש' אוטם' בקמה' עדשים  
וזרע' פישן' מעורבים' במים' ושםן' ודר' וכרכם  
וביצ' כהושים' יעד' עם קליפות' וכמן' מזג'  
ברבש' וקמח' פולין' ומלח' זבל' צאן' שחוק  
או כמן' ושורשי' כרוב' כתוש' ומעורבים' עט'  
קמח' פולין' זובש' שכ' אלה' יתרו' הנפה  
ויעצ'ו הכלב' ואם הא' מהדרה מד' ומ'ן  
האומת' ישים' עלי' גטלא' כתושה' עם' שמן'  
ורד' או פולין' כתושים' היט' ומעורבים' עט'  
לוכן' ביצה' ושמן' ורד' ואם הנפה' קשוח  
יהבשנו' בישמורי' החומץ או בהלו' כל' בROL  
האטחה' והבזים' הם אצורי' ונקשי' זה  
בזה' ותרם' שותפין' לבולו' וקשורין'  
עמהם' בגידי' רוקם' וגוועלטם' לבשל' שכט'  
המייליך' והאטמה' היא' אומת' מעעם' זקן'  
הזרחן' מגוף' עצבי' יצמ' מעצב' השורר  
ויש התהי' גידים' רבס' ועצבי' רחבים' יואר  
מן' הראי' לו' כפ' גדל' ורב' עצים' נוּתנין' מ'נו'  
חום' רב' ועצים' וכשה' אורך' בערכו' וליד'  
פחו' מהמצוע' לפ' של' אורך' גפו' יתקדר' הז'

ז א 71 ביציאתו

לומ' בטרפsha' מוויסא חמה על הרוב' תהי'  
מליהה נתה לירקות' ויתילד' ממנה שעיל  
מתמיד בא זה אחר זה וכואב נ משך' באורך  
וירוב' הדעת' וקדחת' הדוה' והרפק' יהיה  
כמו' נסורת' המסת' בשוביל' עצם המוסא  
ויראי' להקי' זה אל' אכהל' כפי' השני' והמוג'ז  
וזה זמן' והמדינה' וזרפה' מעוי' ותרחק' מ'  
מהזמנות' העבות' ובשביל' השמי' בריאה  
ביארת' מיין' המלה' הזאת' ורפה'את'  
פעימים' עתילו' בחזה' המורסת' וכל' מה  
שייחו' מהם' בקרים' שבצד' החזה' הפנימי'  
נקרא' שזואה' הו' פלאויש' ומרק'ילד'  
מלילה' אחות' מן' הליחות או' מיותר' מלילה'  
אחות' נ משך' הרבה' ורפו'או' שקי' באל'  
בחל' מהזוע' של' האה' שיש' בזוכבא'  
רצ'ו' לומר' שאם היהת' המורצע' באז' ימין'  
יק'ו' מעד' שמאל' הא' והפ' ויסוך' המקום'  
בתחלת' הדרכ' בשמן' ודר' ואחר' של' שישה' ימ'  
בשמן' ודר' עט' שמן' שב' הו' אנטו' מכל'  
אחד' בשוה' וימגע' מאכלת' לדם' החטה'  
ומכל' מינ' בשר' אלא' מונו' היה' שף'  
הסובין' וזה מעש'ו' ישלה' הובין' במש'  
יום' או' ומיים' עד' ישיתנו' מראים' ואז'  
יבשלנו' עד' שהי' שף' רוק' מאדר' וישראל'  
מכמו' שיעור' ביןנו' ואחריו' כן' עיתיק'ה' ל'  
לאכילת' שף' לבפת' וישראל' על' אכילת'  
זה חמוץ' לפירות' שמונה' ימי' ואחר' קר' יאכ'  
הלוד' החמצ' בתבשיל' מכגע' תרגנו' קטן'  
מכושל' תף' אה' וויריק' הפשטו'ה' כמו'  
תרגנו' אפי' קטן' עד' לאחר' ח' מ' מתחלה'  
הלו' .

השדים' של' חזר' נבראו' כד' לחם'  
מעט' ובס' כד' לשמר' הלב'  
מקרא' רע' כמו' הכא' או' כויה' ואמנס' השדי'  
של' הנקה' והועלט' ידועה' שמולוי' החולב'  
מדם' הנדו' איזון' הولد' כי' כמו' שהכב' מהפרק'  
המייז' לדם' מארטימוטו'. כנ' השדי' שהם

חישיבה והשכיבת על המצעים הקרים', ויתרחק מן המזונו החמייך וממשק החם' וכן פעמים יקרה שיצא הרוע בלא זקיפה ובילא חפץ התאה ווְתענוג ויהיה מאפייטת המכח החזוק העומד בבל' הרוע או מהלו' כל הרוע אשר בסכת' הדובר והווא' המכח הרוע' העורר לדוחות הרוע' להוציא' או יקרה מכמות הרוע' שח' הם ברבו' וגידלו' ולכנ' יתמלאו הכלים שבתוכם הרוע' יצא' או שח' מישראל' באיכותם ביחס' קרים ולהיכן ואורת להעמידו במאכלים' קרים ולהיכן ומהזקין הבטן' ופונח קור' הבעליה' ומשה' השורה והאמה בדברים' קרים כמו שמן ודר ושמן הנארין והוזמה להם ויהיה משכובם במקומם' קד' וודעתם האקרים' יושמו' בכיבו' וודע' כי החומות והלוזות הם הגורמי' המשגנ' . ולכן מניעת המשגנ' ר' מייעוט הרוע' בא' מאכילת' דברים' קרים כמו כבב' רטוב' וחוות' וכל' דבר' שהוא כוהה ועוואר' כמו רוכ' חומץ' ובסור' וריבונים' החומץ' וחלב' וכל' קו' בז' ומהזעה מרוחץ' ורפהגו' שיאכל דברים' החמים' והדברים המפרנסים בירור' כמו בשיד' כבש' שמן' ממושל' בלפטות' וראש' הצפרים' השהור' ואפרוח' תרגנלים' מבושלי' נבצאלים' ופולס' ומוא' הרראש' ומוח העצמות' ובתנים' ומיא' אפונים' השהור' יודגים' קתנים' וברשר' יוניס' ובציצים' צליות' והגעגע' ורכסים' וזרע' פשצ'ן' כפוי' בובש' עט' מעת' פלפל' וין' טוב' מבושם' וייתר' בשכוב' בו אש' מלון' והחרב' וענבים' וקרר' והגביל' וארוג' ואשפורי' ש' . וישן' פרקוץ' על ערפו' כ' בחתחמס' השורה' אשר בה' כל' חמקאות' וגיגיות' עצה' חטמו' נט' ונהר' הדור' יבא' אל האמנה' ויעור' איזה' ל' האור' המשגנ' וכוא' לה' הרוע' לא' כל' אלה' הרובי' מעור' קשי' האבר' ומרבים' הרוע' יכול' לשמש' ימשח' האמלה' בשמע' בנסיג' ושם' גרג'י' קר' יזהו' כשתא' תא' לתשמי' אלא' שא'נו' יכול'

ביציאתו' וכשהיה מזג הביצים' לא' הרבה' הרוע' כי' יטו' הנפ' אל' הלחות' יירכה בהם מה' שיטילד' מן' חזר' לרוב' החומר' זה' שירוב' בהם' גודול'ובים' יביאו' אליהם' הרוח' והדם' ושאר' המכחות' ייכשלו' הדם' ויהפכו' רוד' ויתקע' מוכ' המולד' ושאר' המכחות' ונתקלו' חכמי' המהקר' בתולחת' הרוע' . אפלاطון כתוב' כי' הרוע' יוצא' מ' המוח' דרכ' רוח' השורה' אל' הנגידים' הסביב' הביצים' שהם' כל' הרוע' ושם' תינילד' ותלמן' . והראיה על' זה' שרוי' כאב' השורה' יתרפה' פעמים' בתרוקת' הרוע' גם' מי' שנטפק' חות' השורה' אינו' מוליד' אמנם' אבוקרט' רואה' כי' האור' הוा' נירול' איברי' האדים' והחמאה' של'יהם' ולכן' לו' לבני' וכי' איש' יתאה' האדר' להטמי' איז' ישלה' אותו' דרכ' הנידין' חמוץ' מוניכ' לא' אורתו' דבר' ומוליכן' אותם' לבני' ותבשל' שס' ומרתחות' כמו' שנעשה' הקאנ' בפי' הטס'ים' הרצחים' ותאות' המשגנ' חבא' מהכלויות' . ויש' אומר' מהכבד' . וכאשר' תנדר' התאה' ההיא' איז' יתעורר' מן' הלב' רוח' כי' הזאה' השולח' וח' החייני' אל' הגוף' . ואיז' ייא' פתאום' אל' הגוף' ב'עורקי' המזובקים' בו' כ'ן' הלב' ויכנס' הרוח' הוא' בעקב' הניד' החול' וימתו' גידוי' שבו' וימתה' הו' ויתקsha' הניד' ויקום' ויעט' פועלתו' הטבע' בזה' המוגבל' בו' וו' לדוחות' הרוע' ולצק' אותו' ברהם' . ופעמים' יקרה' שיתקשר' האבר' ויתבעה' וזה' היה' משני' פנים' . אם' שתריה' עמידתו' מפנ' שאמלא' ההור' וו'תעצים' אשר' באמה' רוח' ואיז' היה' התיויר' וו'תעצים' אש' בת' מהר' או' יהיה' מפנ' להדר' ואיז' לא' עי' היה' השתנו' מהר' כמי' השנוי' האהזה' מן' הרוח' . וכבר' גאל'ו'ם' ב'חרפואות' אש' יערו' המשגנ' מזיקות' לה'ר' ז'ה' . ונאות' לו' לא' כל' אבק' זרע' רורא' או' זרע' הסא' או' זרע' לוגלוגות' וו'תשה' מיז' כבוד' וו'קשור' על' ג'בו' רקו' עופ' וו'תמיך

כל להורי', אמונה כשאינו תאב לאחטמש  
יקת שעיר אחר מזב החמור בשעה  
שם שמש ותילחו עליו'. ויאכל שומשין  
קלויים עם זרע כשבאס' ישירה פFER קרן  
צבי או אפר אבר צבי בין לבן בקר אליכ'ג  
דיננא וליליה כשירץ' לשמש ימשח האם'  
בשמנן ארנבת או במוות ערוב השור'. או  
ירחננה בשיתן הצלב או באפר מאבר שור  
ערוב עם יין ישן' או יבלול מרחת השור  
עם דבש שהוסר קצפו' ימשחנה' או יודק  
הטב ברוק יערבען בדבש שהוסר קצפו'  
ימשת בו האמה והירכיס והזאזה למשנעל'  
וחביצ'זה يولיד הקשי והתרזון  
ואס הוא מושוף העשן בעשן של מת'.

ואס לא נוועי מונע הרירין הזכר או  
הנקתה ישיתן כל אחד מהם בכלין טהרה  
מי סובין ונינח בון שלשת ימי' ואותו שירום  
תולעים לו היא הסבה'. או ישיתן כל אחד  
על עליה חטא' ואז שיבש מהם תחללה  
בקריה וחיטה שייה בה שעורס' יישארו  
כэт ימים ואוותו שלא יתלוע לו הסבה'.

לייד מטהיש אט יורי עט לאו תשים  
מוחער שלו בעקרה מלאה מים אט יעף  
לא זירע' יאמ' ישקיע זירע' אט תמשח  
הابر במרה של טלה ניק ערוב עם יין  
ותמשש מד' אט השרו שער האשה  
או מזקן הרחחות שלה ותזרח באבר שלך  
ותמשש עמה מיד לא חזק לולוח' ואט  
תרצה להתייר' שרוף שער וורה על האבר  
ותמשש עמה מיד לא יכול שביבאים' ישים  
עליהם עroleה שחרטמענו' ולנפח ולכאב  
שיטיילדו בהם יטוחם ממרות שוויה הבוש  
עליה העדש' הנמצאים על המים מעורבין  
עם שמן וקצח' או פולין קלופים מבושלים  
במים היטב' זולצח' וגנעים או אכעבושים  
המteilות בהם יהיו מליחות היידוט להם  
מהגנק' ואמס תהיננה מהודרו' וחמות איז'יה'

ובכלן רפואת קשה ותוחוקה'. אמרנו ראי לו להתרIOR לא כל דברים ממשנים כמו הרגנולית שמנה ובשר כבש בן שנתו והלמן בזאת ומ' אפונס ואחר ישתדר ברפואתך לנקות החומר התועל אוותם ולטהור הגוף מהם' . . . ואם נתילו מפני מותרות חזרות ווירוח עליהס חאות שומרנו אוין ראי לתרIOR החדר ורודות בהקוט גיד החזרון מהזרוע או הקתקת העורק אשר אצל העקב משני רגליו וזה אם עוזר חזון והכח' .

ואם לאו נזהרו לשים כל' המציגה בשתי שוקיו ואחרי כן ירפא מחוון בסמים אשר נגנוו אוותם כגון שידוק חלהו ברזל ועופרת שרופה בבר שחקה טבה ווירוח על הטהרים או אפר ערדים ווילעם במים מותקים פושקין' . ימשחם בודם עורב ויבש או' בחלמון ביצה מעורב עצם שמן ורד או במרחת שור מעורבת ברובש' . או יתבשש בכרתיה שלוק' או בעילין הנמצאים בקוץם שגדlein סכיב הכרמיים אחר שכחשתם במקצתה. של עופרת וילעם בחלב חזיל בלאלתו' . ויקבל בהם עישון זפרי' החזר' או עישון סדרום וזרע ברדי' וגרינר צמר ופן ונרגיר כלם שרופים יהוד ברבד' או עישון גלניאר שחוק שנילוש בשומן תרגנולית שחוורה' או יאסו בלביש עשב הנקרא פיגרא' . ואם הם מכחוזין עליה' דם ארנבתת חם תך' מיטתה' . או מרpta ארנבת או שמן באורוגאנ' . ואם כואבים לו ישם עליהם עצמות הזירים שחוקים או בצלים לבנים אחר שחוסריה קיפרטש שנבישלו בדים היטב ומעורבים בהמאת בקר עד שייררככו או יער' חלמון צליה עס שמן בנטנוו ומשחים בו ואם יובר רהם דם עב' בלא כאב זה ירפא מחלאי' רבי' ואיך ראי' שיפסקנו' . אמרנו אם כואב לו ישחק לבון' ופ' ברי' בבר וכבשו במי' ושתנו כה' גאלינו' היוש על עור ארי' ויעיל לו לטהורו ולנקרי' לרפין

הגעש מגבר ומר ולבעון' זכה וכבר' זומיה' ואם נדלה הבקיע' וגטו אליה קצת הקורבים היהיה זה כבד וקשה לבעלוי עד שלא יוכל להנפש ולהצנע שום הנעה כי אם מעט ורופאיה קשה אז' . ונאות לו להשקרו רפאו' ייככו הטבע ויתיכו הרודות מחהבטן כאשר חם מושכחות כמו גורגי' דילום או מרקחת' הזכרן זומיה' ויטוח אותן מטהו עזצ'ו' וזובצות' . ומנע מפazonות עבות מולירות' ולבקעה שתקר' לנערם תשה דלים בין' מכושל וכתחווה טחה אותו על הביבי' יופא' חמתנים' הם מסעד לציד' חזוף ומשען לאצלות' . והזיהעה הקרת והפלzie' והסערה הבאים מהקדוזה נגא שם ותילו' בהם זטהורים והוא פריזות פיות העורקים אשר בפי הטבעת עד שיינר מהם זם' . ויקרא ברוב מהריה השוריה' או מפנ' מותרות עבות ובקות שהיינהה במעי' . ותעבה ויתעלר וימאשוו האביר' ותשיליכם הנה חזוחה הטבעת מאבר לאב' עד שתוציאם להחתית החזוף לכבודם ועובי' חmers ותגינס אל פי הטבעת ימשכו' ווירחמו' וישיגוט' חום המקומות ולחות' ותילוז' התופעות החם ויהיה מזה טחורים ומורשות ונגעים' . ופעמים' יתילו' גם כן מותרות הדות חריפות' . או משתית' רפואות חזות אשר יפלינו' בשלשל' ויביאו להה נסdetת אל' פי' הטבעת ותילו' מזורה' המתומים' . נס' תילו' מהתמדת אליה הלחים הקל הייש' זומי' חביב' קדרא' ופולין' וודשים וכורוב ובשר מלוח ודוומץ' ותאניכ' ובשר בקר וועז' . ואם יויה התילום ממורות עבות דרכות איז' יעיש' נפח גודל וקרור ורעש ורב בכתן' ואם יהיה התייזם מותרות חזרות נשובות איז' ירגיש חוך' בפי הטבעת עם CAB' ואיז' עד' שיושב החריה כי הוא צריך לאצלת ואימן' כן' .

הרגל יעכו ר' בזקח נם מעלותו למקום  
משמעות הרבה יתחזק בראש א' אצבעותיו ולא  
יפול', והאפרנים שביהם כדי להזק ראש  
האצבעות ולשمرם כי שם בה' ברגלו  
בדבר קשה שרא' זיק לו כל נך'. וכפota  
הרגלים אינם שתוחים אלא חלויים מעת  
פנוי כדורית הארץ שרכנס בחיל החויא  
ולא ינק בו הרגל'. ורוכב הבשר בירכיס  
ירוחה על הלישות הכה והרפיין'. ויתילד  
פעמים דולי' בגד הנsha משפיקת הדילות  
בעצב הגט הנקרآل אל הגבי אשר יקרה גיד  
הנsha והוא ממורת הריך ורוב מה שיתילד  
מליה' לבנה דבקה כאשר הצלול בכת' הריך'  
ופעמים היה משפיקת להוות הדם מעובט  
במרה ברכומית הצלול והסתדר בכת' הירך  
ויקרא מזה ז'ocab בין' ופעמים משך אל  
הוך השוק וחעך וירד אל האצבע מן הרגל'.  
ופעמים היה בשני הצדין ורובו יקרה  
החוליא הזה ביריך המשמאלי', והוות ותק  
על החוליה הוא כשיקרה בצד המני' .

ואם היה תהיילות זה החוליא מלידה לבנה  
ימשך אחריךocab עם כדורות קר' הריך בלבד  
דפקה ורוב מה שיקירה זה בזקן ובישיש'.  
אמנם אם היה תהיילות החוליא הזה מלית'  
דמיית שתהמצע עמה מזוהה כרכומית ימשך  
אחר זהocab ודקפה מרים וטרפה .  
וחלה בזקח ורב מה שיקירה זה בכחורים .  
ואם התרבא לנו כי החוליא מלידה מה יקיין  
העורק אשר אצלי העקב מ'ן הצד האנוש'  
מן הרילדה הו'. ואם היה החוליא משני  
הצדין יזרק עירקם משני הצדין'.  
והנה זכר גאלינוס שהוא מגע מהווערת  
וירקי הרט ברול' הזה העורק האמצעי מ'ן  
הזרוע מצד החוליא ובר שמן בחרטה וזה

אם יעזוז הזמן והשנים והמנוג והכח .  
עוד ישנה אשר אחד מהרפוות אשר ישלשלו  
מרה כרכומית ויקח קלוחים ריכס וווזן ב  
במוחות הרים והחוור'. ויתמיד המרחץ  
ונבן נבראו בהם האצבעות כי' שיתרחב

רפין פ' הטבעת והוא שיצא פ' הטבעת  
מרפין החומרה חמנע התמעה הרצונית  
המכסה אותו ו יצא הולך מ' חולה בירא  
כינה ובלא רצון ובבלא צער'. ופעמים  
יהיה בעבר הטהורים שיקרו בפי טבעת  
יכא מכם פ' הטבעת וירושר החולה בעבר  
החוליא הזה אל המרווע מפה שמצא מ'ן  
הכאב'. וכשהיא מזוהה באה איז' ימצא  
החוליה עם העזרה באב' חזק' וראוי' שירפא  
הסכה המעורה החוליא'. וושיבו מהי' במי'  
בישול הסכים הקובצים כמו עפצים וסומק  
וקלי' רמנן והודס ומה שדומה לו'. ויבשל  
עפצים במים או ביין עד שיתרככו ויזק  
עליהם שמן ודרים ויטוח בו פ' הטבעת .  
או בישול עפצים וקל' רמנן במים ויער  
בחס' שמן ודרים וירחן חמס פ' הטבעת .  
ויקרא פעמים שאיא מעין מפי הטבעת או  
הרhom ואינו נפח וכשבאו מה יבא ורפהו  
שיקח קל' עין תווים בחומרה הייה .  
וישקהו ובשלבו בין' וישרה ממנו שלש'  
כפורה בים' . ויקח גלגר ואספידאנ' העוררת  
ואדר' וכוחל' שהור בבד וייחוק הכל עד  
שיהי' באב' ימיה'ו בשמן ורד' של א'  
נהבשל כל' ארכו וזרחה עליו ממנה ותיכנסו  
ותקשרו עליו ויהיה זה אדר' שיפנה ההוליה  
כדי' שלא יצטרך להסיר אותו מחרה .

ותקח עפץ וגלגר ואדר' אילונים וועל' הרם  
ותבשלים עד שיידמו הימים וירחו' בחם  
וישב בהם'. וכשלא בא המע' והוא נפח  
שב' חורה' בימים חמץ' פעמים ומראה  
בשעה ושם' באבונג' ושם' שב' עד שיבא  
או ערפואה כמו' שברנו' ויתמיד המשכב  
עם נשיאת הוייכים למעליה בכר או בכסת  
שיטנו וחרוי' .

**הרגלים** נבראו גורדים ווחבים כרי'  
שוויכל לעמוד' בארץ  
בחזקה' ולוחקו כפם בארץ ולסובל משא  
מרה כרכומית ויקח קלוחים ריכס וווזן ב  
ולבן נבראו בהם האצבעות כי' שיתרחב

## תורתם הרביעי

אל מלך ומירנה ועליה לבריך והומיהם מז' הסמים המתייכים יוכשל קמח תרומותים בחומץ מגן במים אם יהיה בתול חום ואם יהיה קר עס חומץ ורבש ויחבוש המקום החואן א' או יכתוש שורש אריאוש ויבלענו בחומץ היבש יטוח המקום בו' וימשחנו בשמן קשויאם מריס ושמץ קשת ושמץ בוד' ושאר שקויאם ודומיהם מהשמנית המתיכי' לנפוח חתלצ'י' ישתה ד' אוקיות ממץ שמועל עם שני שקלים קשייא פישטולא'.

וישם עליו שמן שקדמי מתקים' כתוב אריסטו אם תמשח ארכובנה שנכrica ברכש היטוב כגד האש ואחריו כן תפזר עליה מלחה שוקן ויחבוש אותה ירפא' או ביציאת הבקר מיר כשיוצא אם או יכרשנה בחומץ' ובעוד שהוא אם תיננו בארכובה' או יריתה צואת יונים וצואת בקר וזרע פשחת בחומץ' ישי' על הארכוב הנכרכת ולשחן הצומה אחריו הארכוב ימשחנו במרק' לשמש בעטר' ואחריו כן יפזר עליו צואת כלבי' ישחה שחוקה' לחיקוק הנעשה באכזבות הרגילים וגולם לנפרם צוק עליה' מים מלוחים חמימים' או יבא למיחוץ יימרחים בשמן ורד' או בהנה שנוילושה במ' כסובה' או יותצט' במ' בישול תרדין' או בישול חרדל' ואם יהיה החוך חזק תחן עליו תניכט' ברותשים שם שמן זית' או מבצלים עס זין' פעים קירה כאב מיוחד ברגלים חזק מזין יתחבר עמו בעצבי' משיכ' ודפיקה ונקרא רבשין ערבע נקרים' ויתילד מפען שנשפכה ליה רעה אל הרגלים ואם היה להליה הלהיה היהיא חכמה יתילד ממנה כאב חזק ודפיקה מתהמות ושריפה והיתלהבו ברגלים' ואם היה היה רעה והוא קרה עבה' יתילד ממנה בכורות חזק ומשיכ' ברגלים ונפהיה כלל כאב ובלא דפיקה' ואולם הוא מוכחות הנקרים והפרקדים בלתי' עשות מוגלא כי המוגלא מתחדשת באבירים אשר בהם דס

שםימי' ערבים ויית' גרג'י משתק ואלויא' ומשה בשמותים קרים טוב' המז' ואם היה היה התילדות החולי' הזה מפני ליהה לבן' דבקה או מושרות קרות נשקו הראפאות אשר ישללו הלייה החיה הקורה ברקוט' ורכות כמו גרגרי' ארמווקטיל או גרגרי' קנסיא או הגרגרים הסרוכים' או גרגרי' אסקומטיקון או גרגרי' אל אבעאי או גרגרי' תודוריtin' וומריהם מן הרפאו' המשלשלו' ליהיות קרות ועבדות וויזן במוני' אשר ויליו' להח' טובח ווירחוק המלאה מן המאכלים' והמשתה' גם ירחוב מזונות ומשקים' עבים מטהה' להתעלל ואל קרב למושג' וכל שבן אחר הפלוא' מן המאכל נכאשר עשינו רפואות משלשלות הרקונ' החוליה' בקהלות ובכניתת המהאנ' או' נשוב אל טיחות ומשיות מהוין' והכח זכר קשטא' בנ' לוקה בספריו בשמר' כי' כל מיר' או טיח' או תובושת שייעשה על אבר מאיר' הגוף' יכוין לו לחמו או להתריך חומר עב' ממנה הנה ראי תחליה' שיקודים הרקה כל הנוף' בששלול והקזה' וכאשר יתנקה הנוף' ויראה דראיה מבוארת כי' החול' והוא באבר לבחו מהomer הגע' בו אין לו מה שימשך לו משאר הנוף' או' יעשה לו אלו הטיוו'ות והתחבשות והشمנים' ואולם بعد שהוא השהא הנוף' מלא הננה ראיו' שיימוד ווישמר וויזה' מהם בתכילת השמייה וההזהה כי' הם ימשכו אז אל האבר החוליה' יותר' ממה שישיכו ממנה: ואמר דיאשקרויז' שאם יליק זבל בקר ויעשו' בעלה ווישם על האפר חם ויטיר העלה ממנה ווישמיה על גדר הנשה בחמיאתו' ויעיל הועל' מבודא' ונטקה' לחולה רפואות מתייכות כמו תרייאק פלונייה אשכנז' יהונגרי' דילוים ומרקות פלפלין' ודומיהם' ויטבול מקום החול' במים חמין' שנתבשלו' בהם באבונג' זפולוי' ואנטט' ומוניגט' ואכליל

הרבה

ליהה לבנה או נריקחו בפלואות מוריוט  
להות רעוות כמו גרגויל קכטיא או גרגויל  
ארמודקטילו או גרגויל צבאע או גרגויל  
אשומטיקון או גרגויל סכפי ורומיים.

וכאשר נדע כי חומר המותרות הנפוצות  
כבר טרו או חטרו איז נרפא הרגלים ב-  
תתחשות ושתנים ורח'יות וטבלות ונשי'  
מה שנרפא בו מהבתחלת הענן רפואות  
משכבות ומונעות מן הריגלים מה שייתפרק  
אליהם. ואם יהיה התילוחת חזרי בסכת  
חום נרפאו בשילום ושמן וודים עם לובן  
ביצה ומין מריליא ומין לוגלוות וכמה  
שעורים ועדשים תמים וכולpit דלעת וככבר  
לח ועלי חטא ושני מני הצנידש ועלי  
ודים וכאפר שליש בריר שלדים או בmix  
אשקליאו וודמי' א' שיכש עם הלב וזון  
במנזונות קרם וממיה' לחתעל' ואם יהיה  
מקב' קרה נרפאו בmix כרבו מבעל אלרינה  
וישקודה ומונטה' או בטעם זורדי עיס  
חומי' או רודא כתושה עם איזוקים מנקטם  
מעריעני'ם או שורש קשוואס מר' מבישל  
בחומץ או ערבע פלפל שוקע עם מין בצלים  
וימשך בו הרגלי' קרוב לאש' או ישירה סנט  
בי' לבן שנתקב' בוכמן וישמו על הכאב  
חם כאש' יסමוי' או יקח ארבעת שחק היטב  
ושומים קלופים ושמן זית שטוחה בטלחה  
ויבשלם יוד היט' עד שייחיו השומי' מאר  
שלא ישאר מהם מאמ' ואחר יכלול השועה  
בסיד ומושך הרגלים' זהה ויעיל גם לשחין  
ויתמי' לאכ' חריל יוז' במזונו' ממתר' לחתעל'  
ועישו' להאה טוב' ויתעמל תטעמל' ממעצע' .  
ל'פיה' שזקי' או יירך או ארוכב' יהבש' בכרוב  
מנשל' היטב או באפ' שורש כירוב או בכמן  
שחון' ויתילדו ביגלי' נזקי' כדיות מורה  
שחוור' עבה או מורה כרכומי' מחוור' שנעה רב'  
עם דם המזון מפנ' שנהגב' הובש עלי' או אבל  
הרפרש' ביןיהם הוא כי המורה השורה  
לבירות' עביה האצלול ותוליד הסדרין' בשפל  
הרגלים

הלא והפלקים מזומנים להות דבק קר וחם  
עם זה ערומים מן הבשר וא' אפשר שהיה  
בhem מונלא'. ורוב מה שיתעורר זה החול'  
הוא כשהתמיד החולה הצעורה והרפין  
ועינב'ת ההחעל'ם' עם דברי מאכל ומשתה'  
זה כי אל' והקרים ילו' מהם מותרו ובוט'  
בגו' יאמ' יהו הרגל' תוליש' ישפכו המתו'ר  
ההם אליהם כי האבר הוהא' החלוש לא  
יכול לדחות ממנה המותר הנוק' וחולשת  
כחו'. ובעבור מה שזכרנו' רוב מה שקרה  
הוא למלאים ולבעל' הפענחת' והונפה'ת  
הלהים' ומ' שבן מי שירבר' המשג'ל' וא' אף  
אחר המלו'א מן המאכל'. וזה כי הפרקם  
יתחטמו' עם הרגנו' במשג'ן' ומשכו' המתו'ר  
ברגע'ה אליהם' וורחלגר' במשג'ל' יוק'  
בעצבים ויפסרים והרגלי'ם' הא' אביר' עצב'י'  
ולאית' הסב' לא' יקרה' לסריס'ocab' הנקרים  
בעבור' שהם לא' יעשו' חמישג'ל'. אכ'ם אם  
יקר' לא' מהם היה מרמי' מוזדו' שתקבצ'ו  
בנופותם ברוב ערבות מאכלים' ומיעוט' ה  
השMRIה והמשכם אחר תאותם במאכלים'  
כמו' שעישו' הנער'ים'. וזה כי הנער'ים לא'  
יקר' להם' הנקרים בעבור' שאין' עישן  
משג'ל'. ואם יקרה' להם זאת' היה מפני  
עדוב' מאכלים' ותגשים לא' יקרה' להט'  
הנקרים כל' לפ' שאין' מתעמלות' במשג'ל  
כעמל האיש' וגס לפ' שהם מוריוק' המותרות  
מגופם מכל' חרוש' בום הגוז' . וכותב  
גאלינוס כי הנקרים בשיתחיל בפטו או בקץ'  
ירפא' באלרים' ים או מעט פהה אמן'  
ששיתחיל בחול' עד הכנס הסטו' איז' פוואטו'  
קשה'. וראי' לנו' ששתחיל בפטואט' מי'  
שקר' לו'ocab' הנקרים בה'יך' גנו' תהלה'  
בתקזה' אם היה הדם דרבה בנו' ותהייה  
החוקה מהעורך אשר ביד' הגנרא' מאכין'  
כדי' שצא' החומר אשר נירא ממן' שמא'  
שפנק אל' זה האבר' . מה' כשייה הוויל'  
ברם חם או מליח' א' אכ'ם אם היה ממו'ר'

שחמס עליו, כרוב במחברת כל מום וירבוע עליהם. לכאוב חפרקים ישם עליה פולח שנגבשוו בטמרי זית' או קמה רטטה שנילוט בחומץ ובעציית הכרוב. הנה נשלם השביב האשלישי וכשהלטנו נשלט הניבי הרבי עי.

והנה אבאר הסגולות  
אשר יעדתי לי.

אם תחש שפניך בחלב הדוב הפקם. אם תשל מאעם מביצת הדוכיפ' ימלשונו תאליה ברדריך' וט מופלא ישכחה. אם תבש עין, אבא בשמש ואתשיחו בעור או בגדר וצטלנו עליך לא תיא מאכשוף ולא גמוקין ולא מגעה רעד וככל אשר תפְּגַע תשביל ויפול אובייך תחתיה ותמצא חזבינו כל רואין' אם תשיכ לב ארנבת או לב הכלב באבנטן לא ייקך כשפְּך'. אם תלה רגלי ערב על גדר שיש לו שעול יבריא' אם תשים צרע ברותי בקוצץ יסיד אהמאז' אָם תשים אָפָר הנפנמי בין' שהוחמי' ישוב לקדמות' אם השים שלג או אתרוג בדבש לא ישזינה לעולם' אם תשים רגילה במיטה שתישן בה לא תקירה ולא חזהום' אם תשתין ת השכמוֹת בעקבך לא ישלוֹן בר' כקספְּם' ואם כרו כסר יסורי מיר' אָם תשים זוע זהורה בקרודה כשהיא מתבשלה יראה התבשיל מלוא חולעים' ואם תבש ריאה ותשחקנה לאבק ותשיס מעש ממנה בקערת רותחת יראה כאלו היא מלאה תולעים' אָם תאמיר בבל יום ז' פעמים נר לרגל, דבריך' ואור לויתכתי תהיה זכרין' אָם תשים אָפָר הפתילה בין' ותשונת הרים שכור או מהעפר אשר על אופן העגלה' או מעת הרمل שחוק או מעט כרכם' ואם תרצה לשיות הרבה יין ולא התשכני תשתה מעט מים קרים שתשתה יין' אָם

הרגלים' והמליה המכרכמת לקלוחה רוב מה שתוליך הסדיקות בידים' וראייה להתחיל תחל בזרקת הליהקה הנוברת לרפאות המיזוחות להוירדה לפי מטה שוכרנו פעמים רבות בנתיב הזה ואחר כן העשה טיהות על הסדיון מוחז' וכמה שיקח שעה לבנה ושםן בגעפְּגַע ויתך' ויטוח בו' או יתק שעה לבנה ומוח עצם שוק הקבר בר בבד יחד תיכ' בשמן שמש ויערב עמו מעט מיץ מירנה ויטוח בו הסדיקות' ואם הסדיקות מקוּר יתק שעה בשםן חולביה וטיח עליהם' או יערב התאנוס שרופים עם שעה מותכת בשםן זית וטוח עליהם' או יוחרו שעה מותכת בשםן שומשין' או יוחרו בלפת גודל הפירה ווילאנא בשמן וטערה וישמנה על אף חפער שיזרובי של שם ואז משח במו הסדיקות' לכאוב השוקים' בגיןם בעור כבש חם תקף שנפשת וישראל שם שעה' לנדים שנגצין ונגזהו ואינו יכול לילך כתוש יפה ארזיילא מן הלבשן ובשל עם דבר ותובוש על האכاب' או לחם לבן ורומי' יין חזק וצח על בנד אמר לבן וחווש עליו' פעמים יתודש ברגלים נע מדאות הנעל קשר הנקר' אויל אנאים אם יהיה עמו נפח הנה ראי שיקומו' החיקום בריאות כבש או של טלה או של שעול' ואם יהיה חמיריות בלתי נפה ומורם' קח מסול' של געל ושרפהו נשחקו' מטה המקסם בשמן ורד וורה עליו מזה האבק' או עפזים שרופים שחוקים' או קליפת רימון או סומאק' שחק היטב אי' זר שיזודמן מהם וירדה על הרג'ן' ואם נדרם הרג'ן' יטוח מה מקסם בשמן ורד עט' מעט ארסניין או לדבשנו במריה כבש או מרلت עז אדר שריק מה שבה' לכאוב כפות הרגלים הנקר'א פלנטש' כיוי' דס' באמצע הקף בשנטיאז' או בנטואה ווישוק כמן היטב ווירבענו עם שםן ווישם בו' אָם

מים ואם אין עליו טפות אין בו מים'. אם תרצה להרביה אדם במים או בחפירה קח קנה ארוך כב' החור ונקבו מראשו ועד סוף יישם האיש החורו ראש הקנה האחד בפיו וכינס תחת המ' או בתוכ' העפר וואש הקנה האדור היה מלמעלה כדי שתיתנש ויחיו'. אם תקטר ורד אודם בperfetta יתלבן' ואם אהוריין תשים במים חמין יהזר לקרמותו'. אם תשרה גנד פשנן בחומץ ותיבחו לפני האש ותעשה כן ג' פעם' ואודר' בין תקשורת בוכ' וצנlena בו לא 'ישך הנבר' . אם השם שנ' אודם על מפתן החפתה מלמעלה ישנו כל מה הבי' אס תחסם סיר תחת קדר' שעיל האש יתבשל הבשר מהרה' . ואם תשים בקדודך

את תיש' כל שחו מhalb זאב על תחון האשא כשהיא ישנה תורייך כל מה שבילה'

אם תshaע עליך לשון עטף או עין ימן של נחש או של זאב לא ישלטנו עליו שונאיך' . אם תערב רם ינשוף בשמן ותעשה פרייה ותבלינה בו ותדרילינה כל הרואות אותה ודרוקה ישוק בן כמו שיהי' . אם תיבש ביצ' נמלים ותשוקם ותערב' בין או בכ'ים ותשרה אותן תחתעטש מלמטה'

אם תרבת ממנה ינפה הבטן' . ואם תרצה להחריפות ממנה תשרה שמן זית' . אם תרצה להזוך עצם בלא ברול ובלא סם תקח חותם ממוק עכ' ותשרכו בימי של אפר ו' והמשוך על העצ' ותהייה פוליך ומבי' וזרזה תמיד עליו אפר בלא מים ויתרך העצם'

אם תשים בcuppa כמעי' ותקשו' שניראשו

או חוכשים או כרוב באמצע השתייה' . אם תשים ביצה בחומץ חזק נ' ימיס תרכיך ותהייה כעיפה חכינסה בעששית תמלאנה מיס' וא' תתקשה ותחוור כבתלה ואם תרצו להוציאה תשים בעששית חומץ ותרכיך כבתלה ותוציאנה' . אם 'שתה התופס שום משקה אף' ממי נגלי קו' שיושיבו בו בכתה הסוחר לא יתעצב שם' . אם תרצה ליכת' בזאת הטרווף לבן ביצה היטב ותrix' בו אמן ערבי ואבקת האב השחורה שמנסן בו תיבשנה ואחר תעביר עליה טבעת כסף א' זהב או אי' זהב צבע שירצחה' . ויאמר הרושים' . אם בקשת לדושב מרבים אמר דבקת לעפר נפש' עד כי תרחיב לבי' עשר פעמים' . אם יחרה לברע ע

הורני' . רוך תוקע עד בצדיק היני' . אם תמשח ירך בחלב כלבטא תחפוש בזיד בזול חם ולא תכו' . ואם המשח בשמן צננות ותפקיד נחש ישוב בעז' ולא יזק' . אם תקח שעווה בזרחה וגפיטת עפר של קורה הרקובה שהזרקינה תולעת' ותעשה מהכל נר ותדריקנו לא' 'כבת'

אם תחליק שרוש שקרים עם שמן אנזיס' כל מי שיביט לאו'ו הנר תבא עליו חרדם' . אם הרוחץ כל' זוכות מזוחם במ' חר דין 'הא זך ונקי' . אם תמשח בית השחי' ובית העrhoה של תונק קודם שישאר קרי' כבם עטיף לא' יגדרו בהן שעורות' . וכן אם תמשח דרי' הנערה בחלב חזיר קודם שדרוע זכר לא' גדרו יתר' . אם תטוח המטה במרחת שור מעורבת בחומץ יכחו ממנה הפשפין' . אם ינלח זין עז לא' יצמת' . אם תרצה להבין אם יש מים בין או בחומץ תמשח תפוח בשמן ואחר תפצען בו עז ותכינסו כי' או בחומץ' . יוציאו אס תמצא עליו טפות רע שיש בו

בקאה כנפי התרנגול יש שני עצמו טנראן'!  
כנוקבים אס תטללה הייפין על בעל קוזוז  
המידית רפא' ואס תטללה החטמאן על  
בעל קוזת רבייטה ורפא מדר רוזר נקבה  
לנקבה. בקומך ממתקח אברוט'  
פעמים מיכאל השרגDEL. בישיבתן  
לلمוד אמרו חלקי יי' אמרה נשוי ווומרה  
פעטן. בכואך לדין זכרו אודיאל וצאלית  
בכואך לאכל זכרו רפאלא'. בראוון אויבן  
אמורו אוראל ז' פעים בנשימה אהרת או  
נויראל'. היבלה בלשון ערבית תואלייל  
ובלעג' ברוגא' והוא באשר העודף עג' העויל  
יצאו כל הגוף וויתר בדים וכרגלים והם  
משני מגין או רכה בלא כאב ואו הימליה  
הלבנה. ומה שייה ממנה קשה נסדק ואו  
היא מרמה שthoraה. וראייה תיליה להרייך  
הוועג מהליה הגרומה אתה. ואחרי כן  
נטותו אתה מהווין ברכות יבשות תטללה  
ואם לא סרו ינוחם ברכות הדות כי דס  
עפטעים וויתכם ואולס הרפואו האמיבשות  
כונן שימושם בשמן הוות או בשמן ווור  
ואחריך יפער עלייהם אפר מצפנין פרסוט  
הבחמת שחק. או אפר שריג הופנים  
שהוקום היטב ונילוש בחומץ וייסם על  
היבלה. או עלי' זאת מ��ולים בחומץ  
וכתוישם היטב או אפר קצף הים שנמלוש  
בדבש או ישים סביבה או עליה חרב של  
תאהנה מעורב עם חלב כלויות בהמה.  
או ימשנת בכבב של הרכנות היטב ואחרי  
כן יטמן הכבב באשפה כבשלה הכבב  
תכללה היבלה. או ימשנתה במיל הנגן  
הבוער או במעט צבר או כרם הינו' חם מיר  
כשידתנה. או בקמת שעורים שנילוש  
בחומץ. הצלב היוצא מהתאננה  
כשאינה מבושלת ישייל לעקץ עקרב וויש  
וירפאו בעה' אס תעהש בלב דג' חינצל  
טמיין. אס תוליך בדיך זנב חולודא או  
מלקחים של נפה או שן כלב גהול או תשי'  
באבענן טרני אונבת לא' ינכת לך' לב'

הבית

על זרועך בגין שחוור או תחליה שנ' של  
שועל חי בזוארך לא תישן כל זמן שיהיא  
עליך'. אס תטללה עלייך שנ' כרב לא  
הדר בחריך שנ' אס חוץ מודם של  
אצבע קמייצה שרך של ימין לימי' שתרצה  
באכילה שהוא אוכל או ג' טפין אונרוניס  
מהשצניך או ג' ביצים שנלווה בו' חמיש'!  
או אף צפניך בלא' ידי'תו'. או אס תרחץ  
דריך בין' ותנתן לו לשחות יאהב את' אהבה  
רמבה' או תתקח מנותה שנ' תרגנילים בשעה  
שנווקין זה לזה ותגע בהם למי' שתרצה  
שיאהב אותך' או תשרוף כסוף הי' והאמר  
כשם שחכש' הי' הזה נשרף נ' ישרף לב  
פלוני בן פלוני עלי'. או תשים לשון אונרנבל  
תחת לשונך ונשך לו'. או תגע בו בעצם  
שרוף של תלוי או של הרוג' או כהוב שטך  
ושמו ומחקוו לתו' כוס ושתו' שנייה' ותאהבו  
זה את' זה. וכן אס המשח עריך' במרות  
אווז או של זאב מעורב' בשמן ותשמש עם  
האהשה תאהוב אותך' ואס תרצה שיישנאך  
אדם זה לו לשחות מים משבב מעינות'!  
או תקח השוערים שטפולים מפי הסוס קודם  
שלפלו לארץ ותשילך בנק לרבעו' או צואה  
של זאב' או אס תרצה אכול מצואתו ווון  
לו לאכל מצואיך ותשנאזו זה רזה'. או  
תשים מצואה של זה במנעל של זה. אס  
תקח משערות אודם ותשליך בצדאת אודם  
יהיה שמוא לכל'. אס תסרט העכבר  
ימיה העכברים שימצא'. אס תשים בחורי  
הנמלים עטרן או נפרית או חליטת יכוו'  
ואס תתנום סביבות לא' וצאו'. אס  
תקשרו אבן בזנבו של חמור לא' ינתק'  
אס תכתייש היטב תולעים שבupper ותחבש  
ג' מי' בגיד' שנבררו או בז' שנשב' ידרבקו  
וירפאו בעה' אס תעהש בלב דג' חינצל  
טמיין'. אס תוליך בדיך זנב חולודא או  
מלקחים של נפה או שן כלב גהול או תשי'  
באבענן טרני אונבת לא' ינכת לך' לב'

הנמצא בקירותו . והמן השלישי הווא הבוה' הלבן וחיוויאו אם היה עמו רוכך יהיה מליחת עבה מליחת . ואם היה לבן מאר וה& מליחת עבה דבקה . והגנו לו להתחייב הקיא בכל הדש והרמתץ בהירטו צס ויזהר מהזמנונות רעות הליהה מתאתי' להתבשל' ובכלל אמר כי לכל אלה המינים לא יועיל חוץ' ירא מזרנעל לבן . התפער נוף נחש שלם באבנטו לא יזקנו הרב אליא ברקיה . הרוצה שלא יתקלקל הין ישים על פ' הבח' כל' חרט חרש מל' מי' הבחרת והבוקח אחד וופאות שניהם נסכן אחד וזה כי הברה הרא הפסד הדם אשר יון מןנו עור הנפץ הנגלה מבളתי' שהיתה מעורב עם מה שחתוי' . וזה ההבול אשר בין הברהת והבוקח והוין בכלל מחלשת הכח המשנה אם מהפסד מג או רוש המזון או חומר רע זהה כי הכח המשנה כשיילה נ' ויחלש יפסד הדם וכאשר הניע אל דרשו לין אותו יתילו בו תליים בשער השורש אשר הפסד חומר המזון . ואם היה החומר שליטה בו ליהנה לבנה יתדרש מזה בהברה א' בוקח לבן . ואם שולט בו ליהנה שורה יתחדש ממען צרעות או ברוק שחור .

זהה בדין הצעות והבוקח השורר יהיה באבר אחד . ומני הבהיר ג' האחו מהם והוא היותר חlösה הוא אשר במראה תכלת ז' ואל נרב בערבי וחוויאו מחומר כרכומי או דם מררי . ואם יהיה המטור מתגעגע תחיה עמו חמקן זהה המין יתרפא במכירות ורוב מה שיקורה בקיין' . והנה ראיוי בהוציא מעת מארה כרכומית ויזון במעות נוטים אל קור ולהות ושילוחו דם טוב . והמן החשי הוא השורר וחיוויאו מדים שחור מעת הכרמת ווהפהך ופעמים שיתחיל מעצמו ובפעמים שיתקע מז חמץ הראשון . והחנות שישים עליהם הלב התאנא או זרע פשען כתוש מעורב בחומץ . או ישטנה שיטנות קטנות ימירה עליהם בפחד ישן

חבית מלאה הרבת או יפוך על האש לדם ומולים שחוקים . הזרה שתצייר על הביצה תראה על האפרוח היוצא ממנה . השתיה בכל' השפרת' או הבריל יועל לאמא' . או יקה ראש' וודים שחוקים שנילשו בשמן שקי' מרים ותסר הגמא' . הארי ירא מזרנעל לבן . התפער נוף נחש שלם באבנטו לא יזקנו הרב אליא ברקיה . הרוצה שלא יתקלקל הין ישים על פ' הבח' כל' חרט חרש מל' מי' הבחרת והבוקח אחד וופאות שניהם נסכן אחד וזה כי הברה הרא הפסד הדם אשר יון מןנו עור הנפץ הנגלה מבളתי' שהיתה מעורב עם מה שחתוי' . וזה ההבול אשר בין הברהת והבוקח והוין בכלל מחלשת הכח המשנה אם מהפסד מג או רוש המזון או חומר רע זהה כי הכח המשנה כשיילה נ' ויחלש יפסד הדם וכאשר הניע אל דרשו לין אותו יתילו בו תליים בשער השורש אשר הפסד חומר המזון . ואם היה החומר שליטה בו ליהנה לבנה יתדרש מזה בהברה א' בוקח לבן . ואם שולט בו ליהנה שורה יתחדש ממען צרעות או ברוק שחור .

זהה בדין הצעות והבוקח השורר יהיה באבר אחד . ומני הבהיר ג' האחו מהם והוא היותר חlösה הוא אשר במראה תכלת ז' ואל נרב בערבי וחוויאו מחומר כרכומי או דם מררי . ואם יהיה המטור מתגעגע תחיה עמו חמקן זהה המין יתרפא במכירות ורוב מה שיקורה בקיין' . והנה ראיוי בהוציא מעת מארה כרכומית ויזון במעות נוטים אל קור ולהות ושילוחו דם טוב . והמן החשי הוא השורר וחיוויאו מדים שחור מעת הכרמת ווהפהך ופעמים שיתחיל מעצמו ובפעמים שיתקע מז חמץ הראשון . והחנות שישים עליהם הלב התאנא או זרע פשען כתוש מעורב בחומץ . או ישטנה שיטנות קטנות ימירה עליהם בפחד ישן

וקמח חטיטים עם שמן ומים פושרין' וענבים' זצמוקים וחמאה וושומן עמל' המטהרים הם הלב האשה ' מרת חיריה' צואת כלב דבש ' יין מותק ' צבר סקוטרי' שקר מר' קמח שעורים ופולם בטני צנון' המודוקיס ומבשלים ומפרדים חליק הנז בדרכם הם בעליים ' והאחים אורהוגה' שברי יין חומץ זרע אתרוג גפרית משתקן ורדיא גנבררי זרע פשין' צטוקים צואה של עכבר ושל פרה' ' כתיארע ליגוד אחד מן תנידים נקב במחטה ויתאהר אירע לו הקבוץ ההקאה בזיהה' ישם עליינו גפרית שחוק עם שמן זית' וופעם' ' תיליך מליחת מותרת מקצתה הגיד' ורפואותו ביבשות ובנקוי הנז תחלה בהקזה ואחריו במשלשל שדרכו להוציא מאותה הרליה' נס אירע הקבוץ מיבש והוא כשייארע תקף ההקרה גרויה בסמים כיכשינבר הרבח המשקה המשלשל יארע ממון הקבוץ' ורופא זה שיסוך אחריו בראש עם חוליות השורדה ועם שאל הנז בשם שקדים החדריס' ווהיה מזונן הרגנולרט מבושלתת תבשיל פשטן וכן ישלם עם השקדים' ' וכן ביצי הדרנוגלים אכילתם מעילין מאד' ' גם ייחדש הקבוץ מארדים מתחדשים בעורקים ובעצם הנירים' ויארע זה מהשבורות ואכילת רוב עביס וטופחים שלא התבשלו כראוי' ורופאתו שיירחיק מכל מה' שודמי לחושך כאלה האדים' ' ויזון בגזרים וברוחים המכמושלים בישול והטב במים ושם אז לזריים' ' ואל יאלל מן הפירות זולתי לב בטנים ולזחים' וירחה הנז ביר' לרבד מריחה יבשה' ' ואחריו בן יוכך אותו בשמן אוזוים היישן' ' ויתמיד הירעה בפיצוע על האזט והחשתק אחר המזון' ' כשנדי נברתין בהכאה יבלג גפר' שחוק בשמן זית על אש נה' ויטבול בו נערול של פשתז'ויש' ' עליו פעמ' בי' חם או ישרוף הולעי' שבארץ יובלם עם דבש וישע' עלייה' זהה

' משח גנוו בדבר מוחשנים כי הם ימנעו ההזיכה ברבקותם ויסתכנו נקי הנז ואולם מעט משמן ודרים לא זוק' ' ואם יעורב בו'חסמים אשר יטוח בו יהיה טוב וזה כי הוא באלו מונע הרתכה' ואם יהילד החוך מפני ליה מלהקה נצחו להרייה' בousel אפתיהם וגאריכון ודומיהם מז' הרפואות המשלשלות לידה לבנה נשפט' ' יתמייד המרחץ ולהזיע בו ומשח גנוו במ'ץ קרפס ובמ'ץ פולינה' ' ואחר שיוציאו המורות מנווע בכח שזכרנו יעשה טהרה מבחן' ' וכבר זכר גאלינוס כי סיג כספ' מעורב עם שמן זית' יועל לגב תועלת גליה' ' גם יועליהו נפט שחורו וגפרית עם אפר' ' או גפרית מעורב בחומץ' ' או מרדך שחוק מעורב בחומץ' ושמן זית' ' או קמח שיפן מעורב עם אפר' ' או חלב כבש מעורב עם דבש' ' ויתרין במי גפרית או במים מליהים או במי זים או בהורץ' ומים שבשלו בתם עלי' זית' ' ולשין של תינוקות העטפם בעור גורי חם מ'כשנפשת ויונחו בו י'וליה' טכים בערישין כדי שייזעו בו ואחרין כן תמצא כל המאכלות בעור' ' והעור הנפשט מהשה כדי חם אם תשיכחו על גרב והחוך ונעים הרעים ירכא' ' הדברים המושכ' במרותם יתכן להיו' להם חמימות והכנתה לעbor מהם בדקה' נחלי' הנז כמו פרשל וגפרית ושורש קנים' ' וחזוצרים הם קרים ועצמס' גס ועב אשר ברוב נזותם יתעבו החקיס' וידבקו' וימצעו ברוב נזותם מעבור דרך מזאיהם' ' ואלה יעצרו חם' ' דם יוניס ודם פרה ואצתת חמייר זקרני פרה' ' ושער ארנבתן חרוך' ' והלבענה גס היא מדלה' בשר טוב' ' הרבים המכשולים הם זרע פשין' וזרע שמיר ושאו' עט מלחותמן' ' וɥית האדם הנלקתא אדור' ינעה' ' רוק האום' חכם מעורב בשאור וושומן הזיר

ואחד שיקום תוליה אותם בזוארו". א' תקה עוף הנקריא בלשון ערבית ובלען פלומיינו לבן כשלג כלו ולא היה בו אפיו נזחאacha ממרא' אודר וירעבבו יוס ולילת' שלא יאלל שם ודבר העוף החוא ולמתרתו התאכלנו פלפלם למד כל הים החוא עד ג' ימים ואותם הנ' ימים יאלל הנכפה יציאה של העוף החוא ווירר החולה שלא טעם כל דבר הבא מהלב ולא דגשים תוך שטחים או תלה עלי' התיכ' עור ממצח א' מצפראן של חמור. או רגלי צאב'. או משער כלב שמלו' שחור' לשופת מים חמין ואש סוד קודם שיישנה אבעבועות ימשחחו ברפואות מקרות במו שמן זית קר'. א' יברוח אפר עליה הדם וערבען עם שעורה' ושםן ודרים מוחכים ויטח המקום או בצ מגן ערבי' שחוק ומונפה ונילוש בלוכן ביצה או בלבן ביצה מעורב בשוערה או בשמן ודרים'. או בסיג בקס' מעורב בשמן ורדר או בעדשים קלופים כתמים ומעורבים בקמה וביצה בלתי' מושלה' . ואם עשתה הזכואה אבעבועות يولפה בין' או בhalb עז' או במרית ויהבשן בלבולנות כרישים או בפחד שבתנור שחוק וכמיירב בשוערה' ושםן ורדר או בשמן אונזים בולול בימי' או באפר צמר גפן יש' שנילוש בחמאה הימבי' או בתלבז חזר. או באפר של שעורים ושל מטלית של פשחן ומעורビון בשמן'. או בעלה הדם שחוק מעורב עם שעורה'. או במלח שחוק מעורב בלובן בעז' או בחלוז ביצה מעורב בשמן ורדר או יזרה עליה עלי' הרס שחוק'. או אפר צואץ הסום.

או אפר ana'ה שטורה שחוקה היטב'. או בגוליל' הצעאן שחוק ומונפה ונילוש בשמן זית'. או בעקי' חבלת שחוק ומעורב בשמן ורדר. לידע מהחוליה אם יזיה אם לאו'. ישים בשתן של הלב אשה אם ישקע הhalb ימות'. ואם יצוץ נתיה

זה יעשה לעצם הנשבר'. או יקח שומן חזיר מהוחר ושתן האיש ומלחה פלפל הרק ונפה וערב על אט יוחז בו הנדים יוס אחד ואחר ישיט בו קמח חטים ויערכנו יחר עד חמישה ימים'. וכשיזראה שהוגדים מתקנים ויבא הבשר הטוב שיש שם מעט מלח שחוק נAPER נוצץ אוות' שבכונפית ראשונה מבלם'. וירבשנו מובזה יחוו הנדים למוקום זה יעשה ה' ימים' ואחריו בן ימשחנה במשיחות הנאותים לכל נכה'. ותמיד יתפוס המוכה בידיו בזוארו'. ולשבירת עץ עגול זיתליה ידו בזוארו'. חלב תנאים עצם יחבשנו בזואת כבשים הם או בזפת וזכרם ושועה שנחבשנו בשמן'. ולעצם שנשפט בדור או ברגל שורף ננה לאפר וילושנו בשמן' איזחבשנו על ידייך כל מה שוביל'. הדברים והצהעה ארנס הוא חס חד זוברו זה יקירה ממנה CAB חוץ והתלהמת ונקדות קטנות שחוויות'. וראו לו להטרף על הדמוקט' חלב תנאים או ריר נחיריו'. או בעפר שנילוש בחומץ'. או ידבשנו בזואת בקר' לבודהה יתבשנו בדרמל כתוש שנילוש בחומץ'. או בסיסין כתוש'. או בעל' קנים רטו או במרות בקר' או מגורה כתושה מעורבת בין' או בחומץ או במוי' ודרים'. לנכפה ישחה ט' פעים אפר של שליליא מולד ראנשן מזכר לימר ומנקבה לנקבה בילול ביען' לבן' . ואיל' בכף זו. או אפר מכבד של זאב' . או יקח המוח הנמיצ' בזועו הימין מן החמור וישמו בתרוך בכיר לדב המוציא בשעה שתצא מן התנור ואילנה החוליה והוא לא דעת'. ולא ישטה על'יו ואס גבר עלי' הגמאן ישחה מעט יין טוב זך או יטף בזוך פוי בשעת נפל מחרת לבן זכר לזכר ננקבה'. או הראה לו או בכף שלש גרעיני' רודא וש' לפניו בצעין שיראמ

גע לו ' ביום השני העשה בו חתיכ' קטנות  
והפוך תחתיתו למעלה ושים עליה מעט  
מלח אס הדם יצעע מות בשנה ה'תא  
וחמלח יSKU ולא יצעע מות בשנה ה'תא  
ואם יצעע המלח ושSKU יתיה כל השנה .  
לטרנטן נקר' כן לפ' שהחיה הנקרה סרטן יש  
לו רגלי' הארב' וזה היציא' יש לה בלבנה ניר'  
מלאים מן התערובת המילודת אותה והם  
שרמי' החמרה השורה ואם יתפשט ביורו  
לא רוף' ולכך נאות למה ברופאותו בשתייהל  
כדי שיעמוד חתוי ולא יתפשט ' ואם  
תהיילד בו חברו' הוא רעד מאור ושם ייחיל  
כגודל אפוג' או כפול ויסוף' ויגדל עד שעש  
כגודל אבטה' ושם גודל מטנו' . ופעמים  
יתפשט ויצא על הגז� ובמוקם הנשימרה  
והבל'יה וחונק ברוב העטים ' ונאות לו  
להזיר מהדרבי' החם' והעבים שהם מולידי'  
הshoreה ' ויאכל מאכל' הזנים הרבה .

וחובייש היציאה בעשיבות הקרים כתושים  
או בנבנה לבנה לחיה מהלב של עז' אן  
בורע האדם כשהוא יעצה'ם . לב הארי  
יברי' החותה' . להבריה כל הרשי' תקטר  
המקום בקרן איל וכפרות העזים ובגפרית  
ובשער האדם . ולהבריה העברים יעשן  
הבית בעור של זאב' . הדורורים והפשנין  
וחצראין' והיתושין' עשן' המק' בראנאר  
וזפיע' בקר או זאג' . לאסף הפרועשים  
בנקום אחד' תכנים' בוגומ' חלב של עז' לבן '  
או עשב אגנט' הואה שבת מעורבenthal  
חמורה' והם יתקבצ'ו' ויכנסו' שם' אן ימשח  
עיז אל בלוטenthal כלב שועל' ושים'בו' באמצע  
הבית ויתקבצ'ו' שם' לא יכול בשר רעד מנגע'  
רעים' זורה עלייו ראה' ב世家 שהויה' קיטב  
ומנפה' או' ישוק פלפל' וגפרית טרו' ורינץ  
בר בבד' ינפה' וילושב' בזפת' לחיה' היטב  
וישם על הבשר' וצרך' לשים' סביבו' עיטה'  
מחטים או משוערים כדי' שלא יאכל הבש'  
הה' הטוב או' יציך' על האש' זונאר' ועשה'

יהיה' אן יורך כלב' שיש' בו מים אמין' אס  
יצוף' מות' או תמשח רגלי' בחלב' חזיריה  
ושאריתו השליך' כלב' אס יאלנו' היה' .  
או' יער' חלב' חז' בלחם' ימשח' מהם כפאי'  
רגלי' החוליה' והגונר' בידך השליך' כלב'  
אס יאלנו' מיד' היה' . או' תחשים שורש  
חוור' בשתן' שלו' נ' מים אם' יבש' השורש  
החוור' ימות' מאחו' החוליה' ואם לא' ירפא' .  
או' תחק' כנה' מראשו' והשיכ' על' אסקופת  
הבית אם' הכנס' הכנס' לפני' ירפא' ואם' הצעא  
לחוין' מות' . או' בכונס'יך' לבת' אמר' גלמי'  
ראן עניך' ועל' ספרך' כלם' יכתבו' מים' יוצרו  
ולא אחד' בהם' . ותשב' לפניו' מרד' כשצנכם  
אם' יחויר' פניו' וידבר' עמר' ירפא' . ואם לא'  
שלו' על' ישראל' . להביא' זעה' להלה  
יחבוש' בטנו' בשערו'ם מבישלים' היבט' .  
או' יבש' היבט' מאר' שום' ומלה' שחוקים'  
ומערבים' בשמן' זית' ויסוק' בו' כפות' רגלי'  
ופנו' וזרועתו' וכסנו' פה' ומד' יזע' . או'  
יבשל' גנו' של' הולה' וכסנו' היבט' וווע' ש  
בכם' כל' גנו' של' הולה' וכסנו' היבט' וווע'  
מהורה' . לראות' בדים' הקווה' עתידות' נקה  
כל' מל' טנף' ותעמידו' בשorth' ותקין' בו  
והניאחו' עד' שיישק' הדם' ואל' העינוי' עד'  
שייקוש' וחבט' בו' ואם' שפרט' הדם' סביב'  
גבוח' ובאמצע' נמוך' יdag' מהפדר' . ואם  
הוא סביב' גבוח' ויבש' דיווח' גדויל' ותים' היה'  
לו' . ואם' באמצע' גבוח' ומישוע' ירווח' .  
ואם' אבעבועות' סביב' לדופן' ירב' עט' בני'  
אדם' לאalter' מריה' גדולה' . ואם' היה'  
באמצע' אבעבועות' צפה' להונג' אבל' לא  
לאלתר' . ואם' סביב' הקירוש' מים' סיפין' חיים'  
לו' . ואם' היה' באמצע' שיטוט' מקצה' אל'  
קצת' עמוק' בלא' שבוש' דרכ' מזוננת' לו'  
ואם' משובש' לא' ייכל' לילך' . ואם' השרטוט'  
נספק' מאליו' ישב' מודרכו' . ואם' עפַר' ברם'  
ספיק' לתחתי' הדם' בקעריה' וanga' היה' לו'  
ואם' תחתית' הדם' בקער' נקי' בלא' עפר' חיים'

ווק' בר בבד בפתחינו ממשן ורד ויחבשנו  
בון. מסמך או לקוין שבכש' ואינו יכול לצא'  
יחבשנו בחלב ארנבת שמלות בפרה של  
לסרחן השדי ימשחנו במרקח שחוק מעוז  
במי' או במ' וורי' או ברורי' שחוקי מערבי'  
במים' או בשב מיריך במים' להפסיק דם  
ט' תשוקן גפרית שני חלקיים וגאנ' חלק  
ונפה ומלא הקום ממנו ותחבוש מלעליה  
ולובן ביצ' בשען אונברג ועל הכל' קשור בנד  
שרוי' בחומץ חזק ויקשודו היטב' אהוחוק  
אותו ביד שעה' או אפר של קרין או גוץ' של  
הרגנולת שמנת' או כתוש זבל של לבב  
היטב' יערכנו בדרכ' ובשל הכל' על האש  
ויחבוש בו המקו' יאמ' הדם ירד מורייד' פזר  
עליו אפר זאג' שחוק' למתה הבטן שיוצא  
האצטומכ' חזה' הסר אפנינ' ומשה' ייד'ין  
והאצטומכ' בטעמן תרגנולת ואה'ן חרlich  
המק' בתעד' מעט עד כדי שתיכן' האצטומל'  
בקל' ואחריו נן התקה תרגנולת חיה ובתרנה  
לשני' יושמנה על האצטומכ' עד שתתחמס  
ויפזרו זה נצע' בכם' ממושל בשטן' זות'  
ואס' תרצא' לרכבי ולפרט' ותחוש הנפה  
בקמה חטה מבושלה בשטן' או ברכוב' כחש  
מרווה באטן' זות'. או בזבל הבלב' שחוק  
שivilוש ברכב' ובחלמו' ביאז' או בקמא'  
שעיר' מערוב עם פרות' והנפוג' וכשיתפה  
תחבשנו ברבי' האמושכ' שביארתי' למעליה  
או בשטן' ושעה' ורשינ' בר בבד' חבל  
היטב' וודרב' ייד' וכשיתקה' רוחבשנו בו'  
וכחה עasz' לצמ' פתוח' ואס' תרצה' להס'יר  
אנפ' אוחבשנו בפריש' מלמוש' או בעדרש'  
שנחבשנו היטב' ביין' לבן' או בקמא' כחש  
ומוותח' עס' שעובה בתוליה' או אפר של מלח  
מעורב' ברכב' למכה שנטמה' ותרצה  
לפתחה יוחבשנה' באפר של קרין' צבי' או  
כובל' עזים' כתוש' עס' ורכב' או אפר' ומלה'  
שנילוש' בחומץ' או בחומץ' שחוק' או ארוגא  
עם טמן' ועס' חמוץ' זם'. ולסתום הכהה  
ולהצמ' באטר' יוחבשנו בעדר' ולבון' ביצה'  
ושער ארנבת' ולבעה בבד' ולכאמ' ספה'

ואס'

על הכלב ולשפעה תגנבר עליו ותתעפש  
ותכלול הפטורה כל גוף וויצויהו זה אל  
שיטות וחוב מה שיקר לו זה ברור ובאי' ט  
ויעז כי זאת המתלה מנהגה לתתפשט עד  
מלאת לו שנה לפעם ולכך ראוי לו לנכט  
ד' פעמים בשנה. לפה מנשיכה תחכשנו  
בצואת שור שנתבשלת בחלב-שור או בם'  
געור' של פשץ' שרי' במי' הרכוב עי' לכל  
מני' נרב' ושהין' הצומח מבית ומחוין' ולכל  
גופ' ולהיד' ולטוקין' שנטבקעו יעדיר ריח רע  
מכל שחוו' וכא' והיבלה והילפת והארעת  
וזהו' וכל רושם אם מתחנו עלי' יסירנו'

ואם עשרה הנשים מגלא יוחשן בעודישים  
מבושים'. או בהטה לעונה' או באפר  
שערות אדים ונילוש בחומץ' או באקוררי'  
ובצל מליח ורובי' שנילשו צור כר' בבר' .  
או בצל כתוש במלח וחומץ' או בחלב  
תאנפה' או במי' כרוב מעורב בין' .  
או בזוע הרכוב שחוק ומעורב בחומץ' .  
יחין' הנשיכה במ' רגליים או ישם עליה  
עלוקות או יכינה' . וזרילה ביום ד' יצין'  
וביום חשי' לתקוה' יעשה מחרץ' .  
וזאי' לוונו במזונ' רקotta ומישלשות המרה  
השוויה כי הטריה השוויה היא המושלת

## הנתק ח חמיש'

## הנתק ח חמיש'

לב' בא לדי' נגוף

لتזון הנפש' והם מחמש' הקromo' הנירועות  
אצל חמי' המתרך. שבתו שההקרמו' ט  
נתקל' לחמשה מינין' והם קוטט' בזמן' וקודם  
בטבע' וקודם במעלה' . 'קדום בסדר' . 'קדום  
בעל' . ואולם' קודם בזמן' הוא הדבר' שקדם  
מציאות' לו'ן' מציאות' דבר אחר' . 'כאלו'  
האמיר שרואבן הוא' קודם' בזמן' לשמעון  
אחינ' וזה מבואר' . קודם' בטבע' הוא' חרבן  
שטבחו' ארי' אל' חרבן' ואין' בטבע' חרבן' ארי' ט  
לו' אף על' פי' של'יא' יקרים לו' בזמנ' קרא' קוד'  
לו' בטבע' כאשר תאמר' טראה' קודם'  
בטבע' לשנים' שלא' שקידמו' השמי' לאחד  
מלתי' האחד' אפי' לא' שקידמו' השמי' לאחד  
בזמן' קודם' במעלה' הוא' כל' דבר' טמעתו  
גבירות' ממעלה' חרבן' באלו' אמר' ששם' עמו'  
קדם' במעלה' לרואבן' אחים' לפ' שהוא דב'  
ויתר' ואף על' פי' שרואבן' יקרים לו' בזמן' .  
קדום' בסדר' הוא' הדבר' שאינו' מכוון' למין'  
מכוון'

כהנגת בריאות הגוף

## מבואר

הוא בעין' כל' בעל' ט  
שכל' כ' הרתורה' ט  
הקיוש' והטורה' ט  
שניתנה לנו' מפי' הגובהה על' ידי' משה רב' .  
עה' . נינהה לנו' לשילימותינו' עם הירוח' ט  
שולקיה מישרגים' שישבה שפה' מצורת  
לא' תעשה' כל'ין' מות' החמה' ורמח' מצורת  
עשה' כננד' איברי' של' אדים' . 'שכל' כל'ם  
תריג' מצות' . אמנס' כל'ין' נכל'ין' בשתי'  
כוניות' והם הננתן' בריאות' הגוף' והנהננת'  
בריאות' הנפש' . רצוא' לומ' מיקון' הגוף' ומיקון'  
הנפש' . תקון' הגוף' היה' בתיקון' ענייני'  
מחיתו' ולהנחות' גופו' בהנהננת' הבריאות'  
וישתדר' בענין' שלא' יבא' לידי' מחלת' .  
ואולם' תיקון' הנפש' הוא' לעבד' כוראו' יתבר'  
ולחתעסן' בחוכמות' של'יות' שהיא' משכלי'  
בפועל' וליעזרך' אמונה' כי' לך' נתנה' בו'  
נשנותו' יתקון' הגוף' הוא' קודם' בזמן' ובטבע'

בריאו כי בה היה כל הגוף בריאותו ויכולו לעשות עסוקהו הדאיין כי כשתמצאים הנפש בראים וחיקם או תחול הנפש לעשית משינה ולעבד עבדותה ולקננות המdotות הטובות כמו שביאתך וכשיטבל המשביל בעניין זהה או ישיכל וידע כי מכך אריך האדם לשמור חקי בראיות הגוף ודריכי רפואיותיו כמו חקי בראיות הנפש שם המשם והLOCATION הולך בראיות תרנגולת הבוואר יתברך כי היא תורה והמצאות כי לא יתקיימו המצוות אלא בבריאות הגוף כמו שתבארא היטב' .  
וכן דרישו רזול והנה טוב מאריך ושינה וכי שינה מזכה היא מתקן שהוא ישן קפועה הוא עונד ועובד בתרורה יתיכין בכל צרכי הנה לפקרא יתגוף והוא כל הנפש ולכך צערך האדם לשוט כונת כל עניינו לאירך בראיות הגוף ולהגעמו לצורך הועלת הנפש ובהיאתך . ובכבוד זה מעלה חכמה הרפואה גודלה כי בה ישיג האדם המdotות המבבות . וכשיהיה גפע בראיה וחיק נפשו בראיה אז הוא נוהל העולם הזה והעולם הבא ' אמן אם לא ישים מגםתו להנחתת בראיות ומפני איז יביא עליון נוק גודליך הוא סבת החולין והונעים ? שבאו עליו ואו תחלש הנפש הרקמה כי כליה בטלים ונחלים ולא יכול לקnow שום מהה טובה וייהה נחשה בכרכות . ' וולא שוט אלא ישיהה לבמה מעלה וירון עליון כי הבמה יבזרו מהתקיפת והונעת רוקף אחראי נקו בשלאה ידע מנדרג בראיות הנה ידרת כי בראיות הגוף וישלימו מז החלאם והוא עכורה מעבודת הבורא רשתברך כי בשלוים וגונף תחזק הנפש לעישות משינה ולקננות המdotות הנכבדות ולא יתכן כל זה כי אם בבריאות הגוף .  
... הבריאון והלקתי לשני פרקים '

ימ א 19 הפרק

מכונן לו לפני אבמו כאלו תאמיר שמעון היושב שלישילו זעוף שעקב אביו קורם ובטבע ובמעלה : קורם בעליה הוא כל שהוא עלה חביבו וא' אפשר להמצאה גזהה בלח' העולול ולא העולול בלתי העלה כמו שתאמיר השמש קורם לאור לפ' שח' עלת האור וא' אפשר מכלי האור כמו שא' אפשר לאור מכל השמש ותמצאים בזמן אחד אלא שהחשש קורם בעלה ' אלה הם ממש מימי החקמות וננהבר נבי עם היום שתקון הנפש קורם במעלת אמנים תיקון הגוף הא קורם בטבע ובמוחן ' כי האדים וא' אפשר לו שצ'יר מושбелות ואפיקו למלוחו אלרוכל שכן שיטו עורה לו מעצemo בעודה שיש בו כאב או חוץ א' קורם חזק או רעב או צמא ' אבל אחר הנגע בשלומו והראשון א' אפשר לו להגע אל השלימות האחרון אש הוא נכביד ממנו בלבד ספק ' ולבן ראיין אני המתבר להבטח חביב החוץ והחוות בראיות הגוף והקמרוי בסדר להנחתת בראיה הנפש כי כן הוא ראוי כמו שביאתך ' ונס כב' לסמק ביאור הגוף לבריאותו ' עד אומך מבואר הוא בעניין כל בעל-צבל שאיז ראיין לאומס לשיט מנטשו וכוננו זולתי להשיג דעת הבורא יתברך כי יכול האדם ולעשות מה שחייב מן השכל והמדע : לבן צרך האדם לשיט פועלותיו וגענותיו וכל מחשבותיו כנגד הענן החוא לא יהיה לו חנעה ולא עסק ולא מהשbeta צלתו ' ויאמין כי כל מעשה אשר געשה לחולה הענן הזה היא אפס ותווך ' ואין ראוי לשיט עשריו ואץיך ליהוק מפטן ועל כן ציך להיות כעה האדם בכל מעשייו במכליו ובמשתו ותגונמו והקיאו כל חנעותיך וזכריך ' בראיאו הגוף לעבודת חטא י' בוראו ויתהשכ בכי קיוס הגוף לעבודת חטא י' תעליה והגוף אין לו קיום כי אם בהנחתת

כתב גאליגוט ערוכה אשה שלא חתנו עז  
הक שקבל הזרע כי זה יפסיד העבר לפ'  
שמבטל הזרע . ווועטס האלאפ' שבקות העבר וקשוו ברוחך דרכו להזכיר  
חרפי באילן כי כמו שהפרוי בראחל אלי' יצאותו  
שייה חברו באילן חלש ועל זה יכול נרוו  
סערה ב מהורה . וכשיהא נשלים גנולו היה  
חברו באילן יותר חזק קדו' שהיה מכוון  
היטב ואיא נקשר יותר וניצל מאימת  
נפילת וכשישירס בשולג היטב איז' ופל  
מאלי' מלתי' שעינעה' . כמוכן הוא  
העバー במתחלת' יציהו משיפול הזרע ועד  
אשרים ארבעה חדשין יהיה חברו חלש  
ולכן אם קורת איז לאשה שם תנעה חזקה  
תנעהו זוגו איז' פול אעובר ב מהורה .  
ולאחר אבעער חדיש' עד עבר שבעה  
חויש' שהוא הזמן הממושע יהיה חברו  
חזק ולבן באותו הזמן אם יהיו ליחות  
טערוויות בגופה ראיי להשקייה רפואה  
משלשת כי איז יכול העバー ליטבลง תנעה  
חזקה קצת ובילד שליא היה המשקה כי  
אם דבר נקל בכתה' . וכשיהא נשלים  
גנולו שהוא לאחר טבעה חדשין איז' הוא  
כמו הפרוי נשלים בשולו ופל מחרה  
תנעהו חזקה . וווע האדם בעולט הזה  
ומורה לפרי האילן אם לא יפסיד באחד  
הפוגעים כאשר ייכשל . ובאותו הזמן  
דצ'ו' לממר משכעה חדשים ואיליך אין ראיי  
ליין להדרי משלשל לפ' שחוויל עמוד  
או בחרדי חשליא מלהוב כובד גודל ורשות  
רתיכון חשליא ופל הולד או לפchorה  
יחלש . והמעברת יקורה לה במתחלת'  
יעיבורת חלישות האצטומכ' עד שתקיאא  
מאכליה ותואת התואח בלתי' טבעית .  
ווירר למ' שהיה מגוזה קר וזה היה לפ'  
שהדס שהיה יורר ממנין בשעת הנורו  
נעער ממנה בשעת ההרין ונעשה ליהה  
רעה מעופשת נשפכה ונרבكت באצטומכ'  
ולכן

הפרק הראשון	כביואר הננהת הבריאות '
הפרק השני	כביואר טבע קזאת ממיינ' דזפרורט והמאכליים דורך אלפא ביתא' . ואבארא סגולתס יען כי נס הווא צרך להנחתה הריאות' . ואשר אמצא לו לשון הקרש אכטבנו' . ואשר לא אמצא לו לשון הקדש אצטך להעביר לשון זר בתוכם .
הפרק השלישי	כחנהנט הבריאות '
הפרק הרביעי	הפרק חזה נחלה לעשרה שבילים .
השביל הראשון	כחנהנט המעבורו '
השביל השני	כחנהנט הילוד '
השביל השלישי	כחנהנט האכילה '
השביל הרביעי	כחנהנט התשיה '
השביל החמישי	כחנהנט ההינערת וההשקט '
השביל השישי	כחנהנט השינה '
השביל השביעי	כחנהנט הרותיצה '
השביל השמיני	כחנהנט המשnal '
השביל התשיעי	כחנהנט הנפשיות '
השביל העשורי	כחנהנט הזקנים '
השביל הראשון	כחנהנט המעבורו '

לט פון דרכ' מיל' כי הילו.  
ש' ג' ג' ג' ג' ג'

ד' קענשטיינ' זומרכ' חטבע כמרק הארגנאלים  
הקטנים והקרא זוגי סנגייר בריך טוב'.  
ולא תאכל מאכלי' זורעים המרכיבים עטבונ'ו  
ולא העצרים והקובזים כרי' שלא צטרך  
לשליש עלידי' משקה'. וכותב ארטס'ו'  
המעוברת המתמודת לאכל רפס היא סבה  
להליד בעובר נבר ואבעבועות'. ואין  
בלקוחה כליל פ' שודם הואה צרי' למון  
העובי' ולמן אקראי' לחת לה לאכל מאכל'  
חריפים ומורידים הנחות והשתן וזהר  
בתנות הנפשו' שאבארא בשביב התשייע'  
וז כבל ענייה צויס' לנונג בתהנעה'  
הבריאות כמו שאבארא בזזה הפרק'. גם  
העובר בחדשים הראשונים לא ימשך אליו  
מהדרם כי אם ישוער מועט מאר כי באותו  
ואמ' יתודיש בו בכבר הדרתית מצטבי' ורבש  
העת הויא קטן מאר וחוזא העת אשר לא  
אווח שיקרא אז עובר אלא הרין עד' ש  
שנתוקפ' וודל יצז' יקה מהמוון שיעור רב  
ולא ימושך הדרט הטוב לרבר מכח שבגיד',  
בלצצם אל רוכב המזון ימשוך ויביא אליו  
עם הדבר הטעה דבר הרע אשר בנדיש'  
ויתבש בהה כל מה שבגוף מהמל' ווועט  
מה שב محلת הרע'. ולכן כשיקרא  
לעובר' המחללה הזאת גנות לה להתميد  
שבית' מי בישול אינט דיבש כד' שיחיא  
נקל מוה לזרת הליה' רהמתקבצץ  
באצטומכא'. וואבל דג לח ולחס טם  
עם מרק עוף וקליפת האתוג'. ומאלל  
שזוגותשיה יונר חינה' ונווע אותה תנעעה  
נתר'. וכשאר תטאזה לאכל עפר יונע  
לה צערוניס או חטמים קליס' ותאכל בריס'  
המחוקיס האצטומכא' ומעורץ ההוא  
במוח האבל המהוון'. וישימו על חזיה  
חויש ביעון'. והרבת צריכה המעווערת  
שיטיעוט בלמה שיזטאזה כי העובר היה  
מתאחו' ואם לא תאכלנו' שמאל פטיל ולכנ  
עריך להזהר מלחציך לפניה ומלחרואת  
לה מאכלים שאינס נמצאים בעה ההייא  
כדי' שללא תטאום'. ומאליה זיין מאכלים

טַבְכָּךְ יְקֹהָה לְמַעֲבוֹתֶךָ הַחֲתָרָה וְזַהֲמָנוֹ  
הַעֲבָרָה בְּגַדְעָה יוֹתֵר חֲזָקה שְׁבַתְנוּוֹתָה בְּסַפְתָּא  
בְּיֻוטָּמְזָמָנוֹ שְׁבַיָּרָתִי לְמַעֲלָה מִתְּרוֹבָה  
שְׁקִין יְהָתָה תָּולָד וַיָּצַא מַחְשָׁלִיא' אָמַנָּה  
פְּעִמִּים יְקֹהָה לְנִנְשִׁים קֹשֶׁת הַלְּיָדָה וְיָדָה זוֹ  
סְמֻכָּה דְּבָרָתָו מִפְנֵי יְגָן וְאַבְלָקָ שְׁקָדָם  
לְמַעֲבוֹתָא אוֹ יְהָה כְּגַם קְטוּנָה אוֹ מִפְנֵי  
צְדוֹת מַעֲבָרִי הַרְחָם שְׁרָה' אוֹ מִנְשָׁמָת  
הַוְּלָד שְׁלָא יְעֹזֵר וְהַתְּנוּעָה בְּעֵיאָתוֹ  
אוֹ טָפֵן פְּרָהָסְטוּכִי הַאֲוֹרָא קָרְקָחוֹתָן  
יְעֹזֵר דְּבָרִי הַרְחָם' אָמַנָּה פְּרָקָהָן  
שְׁחוֹם הַאוֹיִתְקָה הַכָּבָה הַרְגָּלָל יְעֹזֵר לְעֵיאָ  
הַעוֹמָר' וּרְאוּיָה כְּשָׁקָרָה לְמַעֲבוֹתָה קֹשֶׁת  
הַלְּיוֹתָה שְׁתִיכָּנָה בְּמַיִּם שְׁנִיבָשָׁלָה בְּהַמְּלָבָה  
אוֹ מְלָבָה וְרָעָ פְּשִׂצְנָה וְשְׁעָרוֹיָה לְרוֹפֵי וְרִיחָה  
יְרִיחָה עַל שְׁמַיָּה אַדְדָה וְהַזָּהָה וְתִשְׁמַתְיָה  
וְשְׁלָל הַוּפָה בְּשָׁמְנִיְּרָכִים מְרָטְבִּים וְמִתְּכִיסִּים  
כְּמוֹלְשָׁמָן שְׁמָשָׁמָן אוֹ שְׁמָנִיָּה זָנְבָרִי וְרוֹמִים'  
וַיַּעֲשֵׂה לָהּ עֲטוֹשָׂה בְּלִבְנָה וּלְלָקָה בְּנָחָת בְּמִקְסָוָה  
מַוְרָד וּמַחְנָן' וְתִשְׁתַּחַתְהָרָה סְרָכָם שְׁחָקָה וּמַזְוָג  
בְּפִים' אָוֹ חַלְבָּכְבָּתָא' אוֹ שְׁמַן  
בְּטָנִים כְּמַיִּם הַמָּס' אָוֹ מִסְתָּמִים  
לְבָרָם' אָוֹ מִזְרָחִישָׁן וְשְׁאָרָתוֹ יְטָבָל  
בּוֹ צָמֵר לָא כּוּבְּסָכִינִיסְנוּ בְּרָחָמָה' .  
וְתִפְרֹשֵׁת בּוֹן שְׁנִיה קְרָן אַיל אָוֹ קְרָן צְבִי אָוֹ  
שְׁלָעָז' אָוֹ אַבְנָן הַמּוֹשְׁכָת הַבְּרִיל אָוֹ אַבְנָן  
שְׁוֹצָא מִמְּנָה דָּאָש' אָמַת מִלְּהָה תָּוֹן  
מַעְיָה תִּשְׁתַּחַת הַלְּבָב כְּלִבְתָּא עַם כְּמוֹן' .  
אָוֹ צִיְּתָא הַחֲמָר' אָוֹ עַזְּירָה בְּצָלִים' .  
אוֹ תַּהַעֲשֵׂן בְּצֹואָת הַמְּבוֹרָא אוֹ בְּגַפְרִיתָא' .  
וּמְתַבֵּ אַרְסָטוֹ אַמְּבָנָה הַאֲשָׁה בְּרָחָם  
תְּרוּמָוֹתָם מִרְיסָתָה שְׁחָוֹקִים מְעוֹרְנִים  
בְּבוֹשָׁתָה יְגָרָה דָּסָה הנְּדוֹתָה וְיְזָאָה הַעֲבָרָה  
וְכָאָמָת חַכְמָנָה פְּלָל בְּרָחָמָה וְתִחְשְׁעָן  
בְּט' . וְאָמָת הַוְּאָחָל שְׁלָשָׁה וְאַיְנוּ מַחְנָעָן  
תְּאַכְלָל חַמְרִים שְׁגָאָלָי נְרָעִין' וְ  
וּמְלָאִים מַצְבָּי' . אָמַת צְאָה דָּלוֹר  
וְנִשְׁאָרָה

זהו מוכן האפנינים דקים בראשם ועיניו יקנחו  
ויתרו רברר רך כמו מישי' זמתשים  
אצבעה הקטן כב' טבעתו כרי שפתה רט'  
ומזונו יהיה הלב בלבך עד שתיש נס לפי  
שהוא דומה למוגה השער והח' המזון שתקין  
לו הטע ואמ' איכילו זה איזו אדר' ביאו  
עליז להל' גודלים לפ' שחבה הטבע שמו  
אין חזק כל ק' לעכל שם מאכל ווית'  
וחילב לבך' וצריך שיבחרו לו מנקת  
שתאה נערת בינוינה מכבה שנה עד חמשה  
ושלשים ותאה בריה ואיבריה שלמים  
מכל מני תחולאים וטובת מראה לבנה  
או מדרמת וחבת החוץ חזקה הזואר ושמנה  
קצת ולא רזה ולא אש כסילולא בענינות  
ולא חאנט לפ' שייע הלב הי' מכבה להפוך  
החולב ולכך אריכה להוות בעלה מדורות  
טבות ולא תהיה רכה מז' החל' ולא רוחקה  
מי' לידתה אלא שייא באינה לבנו בשני  
הראשים והי' דידי קשי' ווזולם' אוננס  
אם היא יכולה להגיננו וזה הטוב והזועל  
יתיר לילד לפ' שהולב האם הוא דומה ממש  
למזגה הייל' כי הוא המזון שהריה ניזן בו  
ברחם רזה לוט' הנגדה שהה מזון ברחם  
שנchap' לחולב כמו שביארת בمناط הכרבי  
ולכן הוא בטבעו וכמוונו ממש' אוננס  
בתחלה הולדו לא תניק אוו' אמו עד  
שיעבורו מימים הילדה כשמוניה או עשרה  
ימים כי אז יתישר פזחה ויהה הלב מפצע  
וטוב' ומין המיקנית היה המזון המרבית  
החולב כנון' נבינה מכושלית בmiss' והגוריות  
והטהalias' האזרז' והרגן הרוטב והודםיס  
המיוקים והטמנים' ושקלים' ווזומן'  
לחם מהמאנלים' חרטומנים' שחם מראעלין  
מוחיה' וכתרב גאלינט כי לולבי הגבן  
ועלוי' מבושלים' בחולב של עזם' ירצה הולב  
וכן אם תשחו' אף מהוד של פרה ותשנת  
החולב אוננס אל תרבה ממנה כי היא כרכבת  
השניה

ונשarra שם השליל' תאטען בעין דג מלוח  
או בצערני סומים או בזב' כלבים או בחרדל  
או בשירה הולב אלה שילודה זכר אס הוא  
זכר או חולב של נקבה אס היא נקבה'

או הערעתש ברוגים מלוחים' זאמ' הויצ'  
הילד ראש ווינק רבעש צמר גפן כישמן  
זאת ותפרק מביב' גורנו של רהייל' ויזא  
מץ' זכוב' גאלינט כי עיבור ימי האש  
הוא תשעה הדרושים שלמי' מספר ימי' הירח  
שלשים יום והי' לוד' שעות' נמצא מס' ספר  
הימים' כאטס' ושבועים' ואחד' יום' ומספר  
חשעות ששת אלפיים וויל' וארכע' שעות'

ומצא שהולב יוצא פניו למטה והנקבה  
פנואה למעלת' כי זה דרך תשמייש נא  
זהה דרך תשמייש נא' זם כי הולב  
מקיט בעפר' שממן נברא' והנקבה  
מכתר בצלע' שממן נבראות שהוא  
למעלה' .

**השבייל השני** בהנחתת הילוד  
בתוליה בשיצ' הילוד  
מבחן אמו' יחתכו טבשו למלחה בר' אצבע'  
אם יתגנוו לתרנגול לאכל מה שיל' אחריו  
זיהה זכר ואם לתרנולות חיל' נקבה'

יקשרנו בצמר נקי' שהופטל התיויתו וישראל  
עד' התחיה טבולה בשיל' אחר' יסוכו' חיל'  
בשימים הקוכבאים' זמתב גאלינט  
נא' למלוחה בשרו במלח שולק אבמי' מלח  
לי' שא' הוא ערו' רך ואס' גע' בו דבר' זיך  
ול' ובה' יתקשה קצת ערו' ויחק' גיד'

אוננס תזרה שלא רמלחה אפו' ופו' . וווחתלו  
גע' בנה כרי' שלא ייעוותו איבריו' וויה גוזו'  
כל' יום' בmiss' פושרין' באורי' ממצע' כד'  
שלא ריעד וגפ' בצאו' מהטם' ח' הרוחה יצח  
צ'יכ' לה' אדר' השן' שאן און' באצטומיכטו  
הלב' לפי שבוחצה' יטפשט המזון באביבו  
ולכן אין ראי' לחצ'ביש' הולב' ב'  
באצטומיכטו' כרי' שלא' יתפש' המזון' באביבו  
בלתי' מלשל' ינקו' נחוי' חמיד' באעכבות

וכתב ארטטטו אט' תשלאפ בטעות לאט'  
וחולשנו בין מஸיל וחרבשטי בראש  
הנער יצמיח שער יפה נס וועל לו לנפלו  
שער גבות עינוי' ולהורי השעל' .  
ואט תטליה על הנער המהפהח סקנקו  
ירפא . ואט חתורן הנבק של  
התרנגולות סביב כמו טבעת לשם  
הטינוק ותטלנו בעצאו ישרם מעין הרע' .  
וכשיידל מעט יעטתו הדרבים המתיוקוט  
כוי ינקר המוח ויעזר לו לצמיחת שני  
ויעיל לכל חנשמה' . ובשיגמל  
יכול לאכל יעש לו עוגות מקמח סלה  
ומסוכר יעש לו כמיין ריק ויתנוו ביין  
בדי שליחכהו ואיכילו מאכלים הקלים  
ויעזיקוו מעת מעת במאכלים וכבלדי  
שיהא מאכלו תמיד דס ורטוב כי זה  
יגדל ונפו לפ' שהוא חומה למיון  
ולטבע' . ותמציא שהארם מתעכבל ליל  
משאר בעלי חיים לפ' שיחלש ביציאתו  
לאoir העולך לציוו הכל' והמקום שיצא  
מןו ובמה שנצטערה האם וויצו באקויל  
קורות' . עוד לנזרות ראשם על זולתם  
מהבעלי חיים לפ' כמותם ולכבדו מרובה  
להות המכמת לא ייכלו הקטנים להרים' .  
עוד להיות רוב צרכ' התג שלו מהיסודות  
הקלים שם האoir והاش כי בעבור  
זה הוא נצב הקמות ולרוב קלותם  
וחוכם אין חוקים באותם שהורכט  
מן הבדים ולן תעכבו ליל' .  
וממה שצורך להשנאי על הנער מתחלו  
בריאות גוף ותקן מדותי' . וככתוב  
נאلينס אין ראוי להשkont לנער יין עד  
עכו עלי' עשרים שנה' . ובתקן זה  
הזמן אין ראוי להקייז ולא לשלשלו ואל  
ירבה לאכל חפיות והבינה והחלב  
שהוקים וילושו במעט וומץ ומס פושרין'  
ואם עצר בטנו תאכל מנוקות דברים דשנין  
ומתוקים ויזהר מהחמצים ויעשו לילוד  
אבטהים הקלו' מעורב עם סוכר כי  
לקות

השינה ותנרו' לנער ליישן יומר מדי' . גם  
אווי תגרום לו חולי ההफאה ולן צריכה  
להזהר מהמאכלים המרבים שנייה כנון  
מאכלים עשנים' . גם תזהר מהדברים  
המלחוי' והחריפים וחומצ'ים והתבל' היבש'  
והברט' והבצלים והשום'ים והכרפס לפ'  
שבאל אלה המאכלים אנס ראיין לה כל' .  
גם תזהר מהחסנה כיiao יעוזר דס הנזdot  
וישנה טעם החבל' . וטעם החלב המתב  
הוא המתוק וזהו לו ריח טוב ומראהו לבן'  
ואם תרצה להבחינו תחשים מעת ממנו על  
הצפוץ אם יהיה ניזול במחירות הוא דק'  
ואם יעמוד הוא עבה והכוכוב הר' המוצע'  
ואין להניך לילד הרבי' לא יכול להתעכבל  
ויפסיד אצטומכחו נס אל ניקוחו פחות  
פכשיעור כדי שלא יכחש אלא ממוצע לפ'  
כח הילד ובכשיעור שיוכל להתעכבל .  
ואריכה המינקת לעשותו לילד תמיד דברים  
המשמעות' אותו ותסיד ממנה הדבר' המבכים  
אותו והאמר לו נונג' לשמוחו ולהביאו לידי  
שינה לפ' שהשינה הממעיצה מועלת לו  
באד ובילד שהוא ראש במתחו עלין יעור  
מנפו וייה במקומות השוק וירגילו'ו לדראות  
האור והכוכבים ומיני הגונונים כדי שיתחזקן  
הعينים לראות כי האב' כשירגילו'ו לעשות  
פעולתו יתחזק ולבן ירגילו'ו נס בן לשמו'ע  
ולרבר לפ' שהנעים דרכם מחייבים המדרב  
ליהם כמו שעישת הczpor' . וכשנגי' זמין  
גולדת שניי מירחו בשער השנים במחאה או  
בחלב חרונגולת או תטליה בצדאו שן סוס  
אי' שן בלב' . ומירחו ערפו וגונונו בשם'ן  
mirro'ha טוב' . ויצאו שניי בל' כאב' .  
ואם יש תלש הילוד תאכל המינקת ודברים  
הטהוקים הכתן וישימי על בטנו מכון וורד  
שהוקים וילושו במעט וומץ ומס פושרין'  
ואם עצר בטנו תאכל מנוקות דברים דשנין  
ומתוקים ויזהר מהחמצים ויעשו לילוד  
פתילח' מלחה' או מצואת עברים'

מי הצבה והגדרו הוא שמראהו נכי צי' ח' הכנפֶגֶן' הלה' ואמ' תראה שהגדרו והחצמה שמראייה קשים לצא' ו' ולחטבש וס' הקדחת והזעף לא סר' ולא קלו' והתגבר עמהם בסכו' הלב ונרו' רע' שחולחה יסת' מאותו הול' ואמ' ימחר לצא' ולחטבש וסורה הקורת והחמיות ירפא יונצ' ו' והחפרש אשר בין הנדי' ואל העבה שליחתך אשר היה מנה אל גורי היא עכה' ז' והלייה שזמנה אל הצבה דקה ויישת' וצוו הרופאים שלא להשkont למי שארע' אל גורי סס' מששלל שלא תשוב' הלייה הרעה' ולא' יאל' בשר ולא' מזון כי אם עדשים ממושלים בחומץ לרטם' או' חזות' ממושלים בחומץ ולב' קשוין' ומפלפנות' ומימיהם ומ' השורדים' או' קרי' שלוקה' היט' או' מוח עצמות' השורדים' והצאים' ו' ולפי' שהגדרי' פעמים יודה' ממנה לעין' ויהיה זה סנה' להפוך העין' וראי' להטף' בו כי' וודין' כמו שביארתי' :

**השליל השלישי** בהנוגה האכילה דע' כי אין לנפש' הצומחת בכל צמח ובכל חי מעדר כי אם במأكل' ואם יחצר להם מأكل' הפס' ותשمر' הנפש' מדם ואבר' ובחשמד' הגפס' ישנרו' ובאברה' יאברו' ובכדרה' יעמו'ו' כי לא' יוכלו' לעמוד' בלי' פאל' מפני' שימים' יטומ' ותנתק' יוס' יוס' נוירס' מי' עודם' ובנה' המס' הנוגה' אם' נזיעה' אם' בימי' דגרים' והנשאר' יצא' מז' חמיעים' ולפי' שהחס' והנוגה' דבר' יוס' ביום' יוס' עליה המאכל' להעמידו' להקומו' וכתב' גאנלינט' ציר' הארט' קורט' אכילתו' שלז' יגע' הרבה' כי זה יהליש' בחות' הנוג' והעצב' יונט' רטיבות האבירים' אלא' יגע' מעט' כדי' שיוחטמו' מעי' ואזכיר' ובזה יזק' האבירים'

לנקות כל' השין' והמלחים' ולא' יתלו' להם האבינים' ואם יקרח נפח באצטומכת' יישחנה ברך' ופזר עלי' כמן' ומצטבי' שחוקים' ויקשרנו' בCOND'. ולשלטונו' תחכש טבו' בזאת כל' ממושלת' בז' ויתילד' לילד'ם הנרב' והאיכל' מה' שהיה מז' חום' הנפס' חרע' רוצ'ה לומר' דס' הננות' שניין' ממנ' לבטן' אמו' וראוי' למשחו' בחתאה' שנילושה' בנהנה' וקרח' לנערם' הצבה' על' ה'וף' והם נקדות' כמין' נסיכה' הפרעושים' או' גדי' והוא' כמי' פלפלין' וכבותה' הלח' יקרה' להם קידת' הזכה' חמה' מפשטה' ויהה עמר' כאב' באחרוי' הנוף' וחוכך' בא' ופחד' בשינה' וכובר' בראש' אודמיות' בעינים' וקוין' הנוף' ואם' רישיג'ה' עד' שללא' נתגבורו' עלי'ו' המארועות' האלו' יקיוחו' או' יתנו' עלי' המושכות' וירבה' להזיא' הדם' ואחר' כי' ישקו'ו' המתבאיש' במיין' הרמוני' חה' החמוני' ותמיד' עלי' מישערום' קלופ'ים' שעווין' וכבר' והאכילה'ו' עדשים' קלופ'ים' שעווין' במעט' הומין' וחותת' הנעים' בסוכר' נשא' ושמן' שקיד'ם' והירקות' הקרות' אי' זה מה' שסתמצע' והשקו' עט'ם' המגירים' החמוני'ים' והאמוציאים' ובסול' החאנט' והצמוני'ם' והערדי'ם' הקלו'ים' וכיסחו' היטב' כי' שעתשה' בו תמיד' ללהו'ו' זיע'ה' ותטיף' בעינו' עט'ם' רמות' ביים' פ' ודר' שהושורה' בו' סומא'ק' או' סחימת' חלב' הרמוני'ם' החמוני'ם' וינגר' בפי' פ'ם' קרי'ס' מזונ'ים' בזומץ' כי' שלא' יצאו' מהם' ברוטמו' ובגרונו' ואחר' שייצאו' ויתבשל' החולוי' השביבה' על' עלי' הכלא'ף' ויזה' על' יצוע' ודר' שחוק' :

וישיטיכשו' כל' צרכ'ם' ועלה' עלי'יהם' קר'ל' מכווע' עב' כמן' ילפת' מortho' בשמן' וס' בזמר' גען' פעם'ס' רונת' נבל' יומ' וכשיפלו' יתמד' המהץ' ווועט' שנבל'

אםنم אם מגו' שווה יאכל דוח' הנאו' למזו'ן  
רואה' לומר אם מגו' חס' יאכל דרב' ה'חmins  
ואם הוא קד' יאכל דבר' הקרים' כי ראות  
יקראה לו מקרים מחולאים משוננים כה' של'א  
יקראה לו לוח' מובל' חיים' וחסבת' לחוותו  
מהומר קל' ויתפעל' וישתנה יותר במחזרה  
ויקבל שני' האoir ויפשו' וזה מקר' אוי קו'  
מקרי או מחלוף מגו'נות שמות' המים' או'  
קרים' כתוב' בן רשר' ציר' הארם להזוהר  
מהמאכלי'ים שרם גס'ים ועבים' בגון כל' מינו'  
קטני'ה ובר' השע' והבק' והגבנ'ה הישנה  
לפי' שפטותן שביל' העורקים' וכוה' תילו'ו  
בגוף' מורה'ים וחלוט'ים רעם' ויש מאכלי'ים  
שהם חרוד' ורעים' כגון' השומ'ים והצל'ים  
ותזרע'ל' שם' שרפים' גודם' ומולדים' המהה  
הירוקה' נאיך' האדר' לשנות' מאכל' לפי'  
הזמן' וצצה' לומד' שיאכל' בקי'ן הדר'ים  
הקרים' ורטוב'ים' והמאכלי' חמוץ' כדי' לנאה  
הום' האoir' ובמוק'ה קרו' טיג'ה' הפך' זה  
המנוג' וצצה' למור' שיאכל' בו' המאכלי'ים  
ה'חmins' ולצח' קרי'ות' האoir' ובן' ארבע'  
התפקיד'ות' שביארתי' בהרא'ת' הנטי'ה' רבע'י  
זה' שבתקופת' תניכ' יועל' בו' כל' דבר' יש'  
כמו' הירגול'ים' אקטט'ם' וובי'ים' המבש'לים'  
במים' וזהירות' והנדבא' והלב' העז'ם' וחזמן'  
ההוא' זמן' הרק'ה' ובתקופת' חמש' יאכל'  
ודבר' קר' כיכ'ו' שער' הענ'לים' ברוח'ן' ודור'ו'ע'ס'  
ומחפ'יות' התפקיד'ות' החמורים' ואזוט'ים'  
וחרמוני'ם' החמורים' ויזה' מהתבלין'  
ומהמלח'א' ומהק'ה' ומיחמ'ץ' ובתקופת'  
השי'יא' אכל' כל' דבר' חם' ולה' כמו' הענ'לים'  
החרוק'ים' והין' הרק'ה' היש' ותרחק' כל'  
מה' שי'ילד' המה' השו'ה' וככל' מאכלי'  
קר' יוכ'ש' ובתקופת' טבת' יאכל' המאכלי'ים'  
החים' כמו' כבש' בן' שנ'ה' והצל' וחרבל'ן'  
וחראנ'ים' והאנ'ה'ז'ין' ה'ז'ן' האום' וגחל'ן'  
ה'יונ'ם' ויזה' תמי' טה'ז'ון' שבעל'ה  
ען' לראש' כי' מל'א' המה' ממו'ר'ה'

האט'רים' וימכו' הילוח' אש' בהם' ויום'  
ויתחזק' הרום' ה'תולדי' ויעור' לטחון' המאכלי'  
זר'הו'יד' השMRI'ם' מז'ה'טן' אל' המע'ם'  
יתה'פ'טם' חנ'ף' ותחז'ק' ואם' כי' בתרותינו'  
ה'ק'ושה' נר'מו' לנו' זה' כאמ'רו' בז'ע'ת אפק'  
תאכל' להם' ל'ל' כ'יב'יעת' הגו' יט' בא'יל'ת'  
אל'ח'ט' כ'מו' שביארתי' וכדר' לבאר' עני'ין'  
דא'יל'ת' בבי'אור' א'ה'ל' הש'ב'יל' הז'ה'  
לארכ'עה' ח'ל'ק'ים':

**החלק' הר'אש'ון**  
ב'ע'ת הא'כ'ילה'.  
**החלק' ח'נ'ן'**  
ב'מ'ה'ת' המ'א'כ'ל'.  
**החלק' ה'ש'ל'יש'**  
ב'כ'מו'ת' המ'א'כ'ל'.  
**החלק' ה'ר'ב'יע'**

**החלק' ה'ר'אש'ון**  
כתב' א'ר'ס'טו' יש'  
אנ'ש'ים' ס'כ'ל'ים' ש'ש'מ'ים' ע'ת' א'כ'יל'ת' ש'ע'ת'  
יז'ועה' כ'ש'ע'ת' ה'ר'פ'ה' ו'א'פ' על' פ' ש'ר'א' י'צ'א'  
ה'מו'ז'ן' הר'אש'ון' מ'א'צ'ו'מו'כ'ת' ו'כ'מה' הס'כ'ל'ו'  
ע'ש'ה' ו'וכ'ת' ג'א'ל'ג'ו'ש' י'ז'ק' ל'כ'ב'ל' ה'נו'ו'ת'  
פ'ע'מ'ים' ו'ש'ל'ש' ב'ו'ם' ו'זה' י'ז'ק' ל'כ'ב'ל' א'פ' ע'פ'ע'  
ה'ר'ב'יא'ו'ת' ו'ו'ש' מ' ש'א'נו' א'כ'ל' ב' א'פ' ע'פ'ע'  
את'ת' ב'ו'ם' ו'זה' י'ז'ק' ל'ג'ו'ו'ת' ה'יב'ש'ו'ת' ו'ה'ט'ו'  
ו'ה'מ'ז'ע' ל'כ'ל' א'ד'ם' ה'א'כ'ל' ב' פ'ע'מ'ים'  
ב'ש'ג'י' י'ג'מ'ים' ו'ה'ט'ע'ם' ה'ו'א' ל'פ' ש'ו'ה'כ'ל' ש'ל'ש'  
נ'ש'ל'ם' ב'ש'ש' ע'ש'ר' ש'עו'ת' ו'ב'ש'א'כ'ל' ש'ל'ש'  
ע'פ'ע'מ'ים' ב'ש'נ'י' י'מ'י' ע'ב'רו' ב'ז'ן' א'כ'ילה' ל'א'כ'ילה'  
ש'ש'ה' ע'ש'ר' ש'עו'ת' ו'או' נ'ש'ל'ם' ב'כ'ר' המ'א'כ'ל'  
דר'אש'ון' ו'ז'א' מ'א'צ'ו'מו'כ'א' ו'ת'ה'ו' ג'ק'יר'ה'  
ו'זה'ה' ל'א'כ'ילה' . ו'כ'ת'ב' א'ב'ק'רא'ט' לא' נ'ז'א'  
ע'ש'ה' י'ז'ועה' ל'א'כ'ילה' אל'א' המ'ש'כ'ל' ל'א'  
יא'כ'ל' אל'א' כ'ש'יע'ב' ו'ה'ע'נ' כ'ש'יט' ל'ו'

**החלק' ח'נ'ן'**  
ב'מ'ה'ת' המ'א'כ'ל'.  
כת' א'פ'ל'א'ט'ן' הש'מו'  
ש'ח'ים' כ'ל'ל'י' ו'פ'ר'ט'י' . ו'א'ל'ם' ה'כ'ל'ל'י'ת'  
ש'ל'א' י'א'כ'ל' אל'א' ב'ת'ר'א'ו' . ו'פ'ר'ט' ש'ע'י'ן'  
ה'י'ס'ו'ד' ה'ג'ו'ר' ע'ל'א' ו'ע'מו'ד' ג'ג'נו' ב'ה'ע'כו'

בזמן החום לפ' שאז הוא העיקול בו חלש להלישותם הטעני שבנו לפ' שום האיר מושך אליו החום הטעני מהונף אבל בזמן הקור יכול לרבות קצת בכמותו אבל לפ' שום הטעני שבורה מושטה תועס מחתמת הקור כי כל דבר יקרה מהפכו ואז יהיה חום הטעני חזק בוגר וילכז יהוקם בו העיקול וכבר ארسطו יש אנשים סכל'

שעתין עטמן כבמה העולה גורה כי מילאים אנטומרים עד שישוב המאכל ליחסם וככה הלאים עטים מבאים לוופס כזה לפ' שהאטומכ' כשייש בה מאכל יותר מאי' תהי' געה רחבה לעצל המאכל ההור עד שרתיה מכובד המאכל כמו נבד בלו' והלש ולכז לא חבל לעבל כי אט' עצול רעד וכשתעצל האטומכ' עמל רעד ייחיב טרכחה שייה הצלול השני שהוא בכנד unicoll reu וכמו צעיכול השלישי שהוא העיקול באביסים יאה עיקול רעד וזה סבה לכל מינו התחולואים' ואחר שזרב בז' צרי' האדים לשער אכילתו כדי תיו זה יספיק לו לשמרם בריאותו' ולכז אין לו לאכל טני מאי מאכל זה אחר זה לפ' שהחצאו מתחא לכל מין ומין והוא סבה שרפה בשיעור המאכל אבל בשיאכל מין אחד לבר תשיקת התאורה דלא יבה בשעו האכילה' וכשיעשה זה אז לא יהיה רעד עיקול וזה גאלינס כי בראיות העיקול לבר וליד הרידה רטובה ואפיו מומנות רעים אבל רעד העיכרilo ליריה ליריה רעה ואפי' מומנות טבבים' אב' יוזר יוק אכילת דבר טוב ממה שיוק אכילת הטעט מדבר ע' וזה לפ' שביל דבר שיקשה עיכלו בעוד שהוא מתואר באטומכ' עליה מכנו קיטרו' הבישול למוח והרמלא ממנה המוח ויכבר ויהלש' וכגב גאלינס כי ממות מאכל הנערים צרען להווים יותר ממות מאכל שאב' בני אדם לרוב החמייז שטחים ועוז

וילו בטל אל הריה והוביל אליהם ויבא לידי שחתן במדור האכילה' החלק השלישי ב' נלקן ארسطו נאלנים ארسطו כתב שצrix האיר להקרים המאכל שהוא משלשל והמאכל הדק ורך' ואחר מה שהוא עציכם ב' אטר המאכל העמלה והכך לפ' שהמונן הדק והקל יתעלל מהרה והקל חקל' ויאחר הקל והדק יתעלל מהרה הקל' חקל' ולא יהיה לויד כי הביב והעב שהוא החתו הוא קשה להתעלל ולכז יצוף הדק והקל הוא על העבה והעפש ופסוד ה המאכל שתורתו זולגה הסכים חלמי' במו' איננס גאלינס כתוב שיקדיס האט' דכם' והעב' מן הקל והדק לפ' שחמי' מעת האטומכ' הוא בתהיתו ושם הוא וחוץ העיקול' ולכז אם יקרים לאכל המאכל הכבד והכבד ויודה בתרתית האטומכ' יתעלל בטוב' והקל היה ברא' האטומכ' שהוא קר מפני הגדים שבו ולכז לא ימודר כל כד הצלול' וכיוון שהוא טולוקד בין אה החכמים ראיו למי' שזזה לשמודר כראותו לאצ' די' שניהם ויעש' כמו שאבר בחלק הרבי' שלא יאכל כי אם מאכל אחד בלבד ושראה דק וממור לחצעל' כתוב גאלינס אכילת החכמי' צלי' או'ו' המזון מסיר העזלה' ומשמח' החלק הרביעי' בכמה המאכל כתוב אבקראט תרמגדת הבריאות היא השמייה מהשובע ב' השובע הוא סבל רוע העיקול' ואלו היה האדם מנהיג עצמו בכמו' המאכל' כמו' שמנגן במחתמו הרה ניצל' מחלאים רע'י' כי לא חמץ אדים שיתן טספוא' לרבעה עד שישער אותו כפי מה' שזו יכול לטבול' לבר' אבל כשרוא אוכל את עשותה כן' כתוב בן סי' צרען האט' ימעס מכות' מאכל'

מכנו מעט'. אבל המרבה בשתייתו יכנה רות הטבעי כאשלא' רבבה האש כשתשי' בה עצם רבבה ויפסיד המות והמהשכה לפ' שמרוב חמי מות בבעל עלה שענים וארים עבס ונאים בלקי' מבושלן' ב' המות ומהשכין או' השכל כמו שמחישך השמש או' העניים' ומפס' מגן הקבר ומחליש העצב' ומתרדים ממנו הרעות ומישוק העצב והיתר' והכחלה והדממה והמרה השורה' וכותב גאלנס באנטרכוטה גנויר מעשן' בס' כי בעולינו אל המוח יבלא' הגדים אשר בקרוב המוח עשן' מהש' העין' ואור השבל תשבץ עלי' עננה ויכסהו כפו' שהענן מכם' השמש בך' העשן' ההו' מכוס' המקח' ובאו' הדע' ולכן נחלשי' כל האיברים ומתרכים כי תחלש' הרים מות' היסתו' הכב' ויתעורר כל מני' הלו' והשונ' טקפי' לוג' והחרודה ורעדת היר' ובועש הנ' פתע פתקעו' וכס' אם ייגלו' מה' שטבען' רם' ואעראי' לשטו' הין' קוד' אכילה בעת הגזם לפ' שאו' יוק' לעצבים ויחילש האיבר' נוא' בשעת הרעון ולא' ביציאתו מהטמן' נוא' לאחר הרבעילה והיגעה לא' ישורת ברוך האכילה כי אם מעת לשורת המאכל אבל לא' הרב' כי' יצוף' המאכל על פי האצתומבא נוא' יונגרנו' לירוד לעמקה שהוא המן' הדם כמושכטמי' לעלה'. נאל' ישתחוו' על לאר' שיתחיל להרעבל'. ווש' שנ' מנ' יון' מאכל תפרק ולא' תפרק המאכל מאר' אלא' שחות' ולבן' בsharp' יונגו' בו האברים' יונר' ופשמין' הונ' אמנס' יור' דם' שחוור ובה סטמס' בשבלוי' '. ואם הוא ייש' אנות לבעל' המגו' הקר' נהיה' הריבן' בו' אנות למי' שמן' גנו' תסמנקה חועוקים' . וב' השן' אבר' יות' נבע' הין' . והמנוג' במג' מועל' למי' שיש' ג' באבר' אש' זה או' יונגבן' אטן' וו' נפח בכתן' החלק השני' בשתי' הימים' המים' פאות' המרא' כי' ימנעו' עפוש' הדם מהגדרם' שבחורשו' המון' רק' וסערין'

לפי' שאו' גدل'ים איברים' . ואחריהם הבחר'ים ולא' זקנים' . ומה שהן צ'יכין פה' מהמזון והזקנ'ים לפ' שהחטיפות בהם מועט ולבן' יהה העיכול בהם רע' . כב' אנקראט שהמגדנות מה' שי' בו מהם קב' במיינע' לא' בתנבורת' כמו' הרמוניים הנטיק'ים נס' החטיפות מציצתם אה' אכילה מעיל' למ' שמאל' נס' באטומכטו' . ומתעפש מלמעלה עיפוש' הדמייה' לריח ביצים מעופשי' . או' עפיש' עשני' רדיו' רדימה' לריח העשן' . אבל מ' שנפסר מאכל' באצטומכ' ומטעפש מלמעלה עיפוש' חמוץ' אין לו לטעם רטmons' חמוץ' לא' המתוק' . וכחצטוק'ים אהובי' הכב' כי' ישמעו' אותו ובריאו' הכב' ברי' אוננו' וראו' לאכלם בסוף האכילה לפ' שהם' עוצרים' ולבן' יטנו' פה האצתומבא על המאכל ויתעל' מהר'

**השליל הרביעי** בנהנוג' השתייה' .  
השליל הזה נתק' לשני' הלקים' .  
**החלק הראשון** בשתי' חין' .  
**החלק השני** בשתי' הימים' .  
**החלק השלישי**

**החלק הראשון** בשתי' חין' .  
הין' הו' מוג' החטם הטבעי' ומטיב העיכול' ומחקו' לפ' שהיא' עבר' מהירות אל הכב' ומעבר' הח'זון אל העורקים' . ומו'צא' המותר' בוי' הש' ובשין' יונגן' בו ראי'יכים' במרה' ישלמי' הנ'ו' יתיר' נפח' הכתן' ויגרש' הרוח' ודר'יו' ואמר' הח'זם הין' צ'ר' הונ' ומכטל' היגונת' ומשם' הלב' ומסעד'ו' ומטיב' מראה' הפנים' ושומר' הבריאו' עד' שאין' דבר' שיוכל' להשדי' כל' אלה הפעלו' בלתו' . ואמר' רופוש' החכם' כי' הין' רפואה' חקה' לנאנק'ס' ולנאנה'ים' ולמתפתח'ים' לוחשקי' . וכל' זה כשותה'

או היה מקור גבור על האצטומכ' ואדראו  
לחימה ברפואות חמות ומרקוות מכבשמי'  
ומזונות הימים' או היה מופיע ביטול הבית  
המניש אשר באצטומכ' והוא זה אוטרעו  
על המיטה'

**השبيل החמ"ש'** בתקנית הנינעה  
וההשך שנרגעה  
והתגעה מועלתו קוד' האכילה באש' ביאת'  
למעלה כן החשקט והמנוחה מועלות אהדר  
האכילה' אמר נס גאלינס כתוב כי מיד  
הקפ' האכילה אהרי לאדם להתגעה מעת  
कשישו' שיתישם המאבל בתקנת' האצטומכ'  
ואחרי כן' שיקוט ונינה כד' שלא' צ'המאבל  
מהאצטומכ' בלתי' מעוכל ואחר שנינה שעיה  
גרולה אה' לך' וגוע עצמו מעת כי המוגול  
עצמו תמיד בהשקט ובמנוחה וביעיר'ת  
הgingesh' זיך לו הרבה לפ' שטמיה החום  
חטב' ומכבה אחותו ומקבץ המורחות בוגף  
ומעכבר עיבול המאבל לפ' שההלויט' ב'  
בשישארו בנו' לא' יצאו לא התעוזרת תאות  
לא אבל' ויתקרר הגוף' אמר נס' מ' שוחא כהוש  
אי' צרך התג'גע לפ' שייסוף' בחרמת' גוף  
ומעכבר עיבול המאבל לפ' שההלויט' ב'  
וכ אל אדם אין לו להרגיע' בזמן החום כי אם  
מעט מזער לפ' שא' לרוב הפומות האיר  
ויהיך' באדם רוב ליהות בזעה מוגפו  
ומיבשת רטיבתו' אבל בזמן הסטי' צרך  
מעט מעיט בקדחה החשך' לוטשה' וחד'ם  
במג'ל כתב' ותהיות הרבה וא' יש' בהחס  
כעת מצטבי' וונחים להתקרר וא' יחו' המת'  
טובי' בתקלית' ויוזקו האבירים הפנים' מ'יס  
ויתקנ' האצטומכ' ואבל' שכן' לבעל' המוג'  
הקר' ובפרק השני אבאר טבע' חמים  
ביבאורי' ופעמים' יקרה בתאות' השתייה  
בישראל' היה מאחד משלשה פנים' והוא אס'  
מחפת' שש באצטומכ' לחות' רב' וא' פוב'  
להריך' הליה' ההי' בק' וא' בשלשל' ויקח  
מן המאכליים' הפשקי' והרפואות מה' שבנו'  
בת' רג'ב ואכם' הלייח' חריע' ולתקן' אמת''

משה' היגורט' השינה ומיה' הו' לעתיה'  
פרcum ארסטו' השינה תנא' בספק הקול  
והלהות ולכן' הרברט' הקリスト' ולהו'ט'  
ונרמיין השינה כמגוחאות' ווילטה'

והרברים' הגורמים' הקיעת' חם' חדרים

החס' והבש' גם' לה' נמצא' הלייל' שחוז'טן'

## הנהיב הרמיישן

להוציא מזון לאבירים להליף מה שיעזר  
 מהם אוי תתקן כן הוגע עצמו וכשיגבר  
 החום הטבעי להתקן מוגע עילאה לא הראש  
 עשן ודבר הנינץ ממה וירום השין ומזה  
 יזל גופס ורזה 'זו היא וסן כנ' סבתה השינה  
 בקצת הולאים כי הקדחת סבתה חום מカリ'  
 בכנס לוגוף ומעפש הלחות ומוציא החום  
 הטבעי ממנה וברבות והרים החו' תתקן בשרו'  
 וויאצ' להרותו ממנה ויעלה עשן הילוח' החוא'  
 אל הראש'. גם נמצא בילדותם שהם  
 'שנים מאדי יתור מז' הגדרי' מפניהם מאכלים  
 שהוא האבל הוא דך וממושל היטב וועליה  
 פתאום אל ראשם עט' עשן חום הטבעי  
 הנורב ברם' והרואה שמןון הינויקם עוליה  
 מהר אל ראשם מה שראתה לעין שכח  
 המגנול פועלן לודל ריאש בשיעור גודל  
 יתור משאר האבירים' 'ומפניהם הוה  
 עצמו יקרה שקצתם ישנים יותר מקצתם  
 לפ' שמקורתיהם צרים ורקם והען עולה  
 מעט מעט ומדי עליותו מביא להם השינה  
 ואשר מקורותיהם וחובם ידבר בהצהר'.

כתוב כי הדבר הנורם שינוי הוא העשן הוויא'  
 מהאטטמפא ב��ול ראנון שווא' הזבאה  
 אל הלב והם הלב מעלהו אל הראש ושם  
 גינע לתכלית עלייתו ויהענה וידה לאבירי  
 דחוישים ומבטל הרגשותם כי חווית טנור  
 מסלול' החים המתבע' בעורקים ובעצבים  
 ויטחן ורמי המקרו' שהם דרך ושביל לחאה  
 זהה וויה מהם החום הטבעי וויה היה  
 שהיה סבתה הרנטו' ובעהודו החוגשה איז'  
 העולה אל הראש הוא סבתה השינה כי כל  
 מזון נס בטבעו ומזון עשני מכב' את הראש  
 ומביא השינה כמו היין החוך ח' דטמן  
 ורומיים'. גם היעיה נורמת השינה  
 כי היא רבשל המזון קודם זמנן ועת' העשן  
 פתאום מהר' ואס בעט היעיה היה הנפץ  
 רעב וגמא ולא ימצא חום הטבעי ומר

לוי'

תחלה המרגשות שמבוזן אל ההרגש  
 השותף לאותה הכה הדמיונית 'אל בשינה  
 בהפק מזה תעשה רוץ' לומר כי התחלה  
 תへצא מהכת הדמיונית מכמה שעלה לזר  
 מצורע הענן שלקחו מבוזן. וא' מהמת  
 ה-הונכית וא' חזו' ותגען הרגש השונך  
 בתהו הפטרים וקרה לאיש להשג' ?  
 המרגשות ולבן יג'יש כאלו הוא רואת  
 ושמע' ומרא ומעס' וממש' וא' על פ'  
 שאין לה המרגשות נמצאות מבורן לפ'  
 שהענין יnis בבר געש בכל הרגשים ואין  
 הפרש בין שהוא אלה הענין יnis מבוזן בז'  
 מבפניהם'. ונמצא מקצת בני אדם בעט  
 החיטה שיקומו ממתרס' וילכו בבדית - וא'  
 בתין ויקרוי כל' יונס ממקומם המזוחה לאם  
 ויעשו פועליהם'. ולזה נמצאת שיטיבבא  
 אחת הוא מה שבארות' כי מפני הוק  
 מראות המנש נשימות ודוילות תוך  
 שענו לא' עשרה בן ותר כל זמן שהיא  
 החרשת מראותיהם אם שמתה אוון בלא  
 ידעתו'. וא' אם בכשר יונה רוח החיים  
 בשינה הנפש היא עמדת' בנה הlein  
 להרהור עניינים והן ההלומות והתהווק א'ז  
 הכה הדמיונית לשתי כתות'. האחת לפ'  
 שניתיה מקשר הכה המהשבית ויצאה  
 משלטונו והולשת זו הכה המהשבית  
 כחולת ובריה וחוק המכ' הדמיוני הוא  
 גבורות להם שיזהווק פעולה הרפניות  
 זהה'ו'תגען מה שהח' עבורה' מתגענת  
 זהה'ו'הרג השופך'. והסכה האחת לפ'  
 שחתבע בשימוש לכת אהומן הכרות  
 יהלשב' משש ראהרו' וכשישב' בפ' על  
 כח אחד יזחוק כח השיאר ויחמש הכה  
 חמבתה בעור' מהטנענות והית' חנפ'ש  
 לשברת בערך הטעינה ונטחה אלazar  
 דגפני' ולפיק' נחרחים שיזחוק. הכה  
 דרכיניות באתו עת ולכך מומה או' דמיון'  
 כמה' הלהלומת כי היא עשו'ה בשינה' בהפק  
 ולבן יצע'ה עטמא' או' יהוד' שפע'  
 אוון

## הנתיב חחת ישי'

ישן האדם במקומו שהוא חם ביוור כרי שלא  
 תרבה זית עגנו ולא במקומו הקרים ביוור  
 כדי שלא יפלג הנוף לא ישן באפקו ממו'ז  
 והוא מראהו נבוים כרי ישתמעת מלוי  
 הראש מעשנים וכתב בן סינה שיתחיל  
 לישן על ימין ואחדיו אין היא נעה אל  
 השמאלי אמנס ברוחש כתשישן תחלה  
 על צד שמאל כרי ישיה הכבדר שהוא באז'  
 ימין על האצטופט' וחום אותה בהמיומו  
 זימורה עטול המאל' ואם ישן על בטנו  
 יקח גשם בזבוקול מפני שכנים מן החום  
 החסום ויכלך אטו יחרבה ואננס הישן  
 על ערפל חזיא' שנייה רעה מוכנה לחוליות  
 לביטחן גוף און לו יוזף מצוא אל צדו כי  
 או יאתה פעועל וולד הנקה והרחות.  
 והשינה ביום מזקה כי היא סבה להוליד  
 חלימים טוביים בוגר ורפא העצבים וויש  
 התחול והבומות זוחלייש הראש האכילה  
 יובא והטבע לדי' עצלה ומ' שהגיל בפה  
 אין ראו' להווקם פתאות בלבד מרגנה'  
 אמנס השינה-חטבנית היה שינה הלילה  
 שבת' ינחו החושיס ורטב- דגונעיגול  
 חמניות ויהקו כהוריו לעישת פיעולותיהם  
 כראוי ומזה מארחיא מועילה לokens' כי  
 ישרו ברם הלוות' אמנס רבו גהשנה  
 מזקה לפי שטמל לאראש מהלטי זמחלשין  
 הנוף ורפאה אוטומתקורת אחוריו כי מכבה  
 חום הטבעי ומולחה הליחות ווירט לופורת  
 הבבניות' וכמו כן רביה הוהצה מיבשת  
 רטימות הנוף והמות עד שישתגע האדים  
 זמבה החטמיות וכפסדמת מבאה הפעים כי  
 היא מכערת התואר ומנברת חמר' אדורמה  
 ושפח לופורת היכשה' אנטם' דמקאה  
 זממו'זע כשי' עיר זראי מועלחה לוג' מאן  
 ומנקה אותו מהמורחות' זר' ומונזא כי  
 חרואה היא גורמת השיג' ליפוי' מהשכ'  
 שמחשב על מתחשב' בעמן שנפחד ממנה  
 והטבע ישר' השינה' מהשיטן' ממנה  
 לנוף כשהוא בטובם צבוק' גונא' מחה

מחשנה

dom לברול שהכיניסו לארו ולא הכניסו  
לטם. 'וכל זה אעט כי אם בוגר אבל הראש  
אס ייחוץ אתו במים פושרין קירר המות  
והעצבים בלם לפ' שהוא התחלתם וירפהו  
ויעזרו בו דְּמוּתָוֹת. ותיליש התנעורה  
וחחשושים בלם. ולכן ציריך האוט ליהר  
הרבה בנה ווירחוץ ראשו במים חמין שהם  
בתכלית החמיות עד שיה נכה בהם  
עו' הראש שער ואו עתקוק העור והחשושים כלם  
קווחזו ולא סורקן במרקך מכחיש מאור  
עינוי. ומ' שאינו מכם בגדיי יבא ברא'  
שעmons. איברינו כלם בנהת ואל תיעב במרחץ הרוב  
שחין שייליד בוגרנו וזה לפ' שהמלה  
את' הליירות ויעוז הנוגף וויטבו ויללה  
הארביס כי הוא מינקה הזעה שהוא מהר  
בעוכול השני, שהוא כהם מקאובן  
ויכך העורויסו הרוחו וחוליו כווץ הנעלם  
עו' על העוביל וпотוח מקורות השער  
ונגקל היזומת האנדבקה בהם. ולכך הוא  
דויה קצצת מהתולואס. ווואר הרתא  
במריל' גזטוא גן. תחילת 'גע בענ' בינה או'  
בשבה רב' שייחי נימביין הילוות אשר בו  
או' יקס' למיתץ. וכרבב ארנסטו כי הבת  
הראשון בקרוך זמלחה'. והשנ' מהמס  
ומרטיב. והשלישי מהמס ומיבש' וקורום  
שייחוץ נפו זיע' תלה וינגה הייעז' בנד  
פשתן ואחרי כן שנפוע כל וופ' בבלק' אחר  
ויה תני' חיקותוני. מהונע בשווה. ואו'  
יריח' געפ' במים חמיס' קצ' ואחרי כן יחס'  
מחמייהם מעט מעט עד שייחי המיס  
באחרונה פיטרין זכנו שהחכו לשמש'.

אַמִּים חַשְׁעָה בְּמַתָּא מַוקֵּת מַאֲדָר'. וזהר  
האדם בא' אתן מברמיטץ' מלשותם מים  
ק'irs'ם כי עבגנ' בא'יר'ס הדראשא' יקיורי  
אותם וויא' לילך' מהזה השפתת. וככתב ארסטו'  
אי' לאט לזרקער ננטת הדראשא' ב' בר  
תיעפשו תחליטם אלא בזמנ' הקין' כ' בדור  
למרחץ לאחר משה עשר' וכו'. ובזמן  
ת'תונ'ר' פ' לאט' ח'נש' :

השביל

מחשב' אך הוא שטמונ' הלב על מה ש' עז'  
קמה שירה עלי' להבב' והוא מבקש במא  
שימלט ממן ולכן תעד' שני' מעינוי'

השביל השביעי' בנהנת הרחץ'

ת' ערלבוב'א  
דרישא מתייא' לער' עיריא'. נמאן מתיין  
לך' שעומו' גאל'נו'זא מה'יא' לדי' שילנא  
פיר' המנוח שער ראשו להתערב' ונגן  
קווחזו ולא סורקן במרקך מכחיש מאור  
עינוי. ומ' שאינו מכם בגדיי יבא ברא'  
שעmons. איברינו כלם בנהת ואל תיעב במרחץ הרוב  
שחין שייליד בוגרנו וזה לפ' שהמלה  
את' הליירות ויעוז הנוגף וויטבו ויללה  
הארביס כי הוא מינקה הזעה שהוא מהר  
בעוכול השני, שהוא כהם מקאובן  
ויכך העורויסו הרוחו וחוליו כווץ הנעלם  
עו' על העוביל וпотוח מקורות השער  
ונגקל היזומת האנדבקה בהם. ולכך הוא  
דויה קצצת מהתולואס. ווואר הרתא  
במריל' גזטוא גן. תחילת 'גע בענ' בינה או'  
בשבה רב' שייחי נימביין הילוות אשר בו  
או' יקס' למיתץ. וכרבב ארנסטו כי הבת  
הראשון בקרוך זמלחה'. והשנ' מהמס  
ומרטיב. והשלישי מהמס ומיבש' וקורום  
שייחוץ נפו זיע' תלה וינגה הייעז' בנד  
פשתן ואחרי כן שנפוע כל וופ' בבלק' אחר  
ויה תני' חיקותוני. מהונע בשווה. ואו'  
יריח' געפ' במים חמיס' קצ' ואחרי כן יחס'  
מחמייהם מעט מעט עד שייחי המיס  
באחרונה פיטרין זכנו שהחכו לשמש'.

לאם ירחץ געפ' במים חמיס' הרומה' נקי' ישע  
וידלי' שנ' לפ' שכחוכ' רמלה' פ'תחו נקי'  
הנוג' וסת' מותוי ותצע מלטם. הייש' וחומ'  
הנוג' וلون' ראי' לשאנך על'ן לאחר הרהצה  
מים קרים קצ' כי' ישונ'ו ויסתמו' הנקב'  
הרכס ולא יא' מהם הנוג' יתרה' ויתה'。  
ולכן ארנ' לרוחץ' בחרין' ולא גשטע' בזונ'

## הנתק חומר יש'

מְאָר וְלֹא קָרְמָאָר וְלֹא זָמָאָר וְלֹא שָׁבָר  
חַשּׁוֹי בִּיכְשָׁתְּ לֹאָ לְלוֹהָו'. ואם טעה  
הַעֲשָׂה לְזַעַמְיוֹן כְּרֵךְ שִׁיהְיָה הַטְּנוּוֹן  
קָטָן וְשִׁיעָשָׂה הַמְשָׁנֵל וְכָבֵר הַוָּחָם הָאָ טָוב  
מִשְׁיעָשָׂהוֹ וְכָבֵר הַוּקָרֶן וכְּשִׁיעָשָׂהוֹ וְהַוָּא  
מְלָאָ טָוב מִשְׁיעָשָׂהוֹ וְהַוָּא רָקֶן וְשִׁיעָשָׂהוֹ  
וְהַוָּא לְחַטָּב מִשְׁיעָשָׂהוֹ וְהַוָּא נִכְשֶׁן

וְלֹכֶן מִי שְׁמַזְוֹן יְבָשָׁ אָוֶן הַנְּלָפֶט מְלָאָר בְּעָבוֹן  
חַלְשָׁ וְכָחָשָׁ יְזָהָר מְאָר מְהַתְּשִׁמְישָׁ כְּיָ וְלֹוְיָ  
יוֹהַקְוָהָתָה וְהַשְּׁפָתָה וְתִשְׁבָּחָה וְכָלָה גּוֹפָו  
וְכָבָה עָנוֹן וְפָלָו שְׁנִיָּה וְכָבָה חָום הַטְּבָעִי  
אֲשֶׁר נָוָי וְבָעָר הַחָסָם הַנְּכָרִי וְאוֹזְחָלָשׁ  
הַמְפָעֵלִים הַטְּבָעִים וְיַחַזְקָה הַמְפָעֵלִים  
הַמְקָרְרוֹרִים וזְכוּרָה וְכָבוֹר הַרְפָּאִים כִּי מָה שְׁמַחְלִישָׁ  
הַמְשָׁנֵל בְּמַנוֹלָוּ חָאָ בְּעִילָה הַבְּרָתָהָאָו  
קְטָנָה שְׁלָא בְּנָהָא אוֹ אֲשָׁה שְׁנָמְנָעָה שְׁכִים  
רְבָהָא מְהַבְּעִילָה אוֹ נְרוֹהָא אוֹ זְקָנָה  
וַיְהִיד מְכָל אֶלְהָה בְּעִילָה הַשְּׁנָנָהָת מְפָנִי  
לְפָתָעָקָה הָאָדָם בְּזָהָה עַסְקָ פָּלֶל שְׁהַטְּבָעִי  
יְרָנִיל וְנָהָגָו הַעֲלָה בְּתַנְעָה לְזַהַעַנִי  
וְתִמְצָא בְּחֵבָרְבָּוְרִים הַלְּרִידִים יוֹלָה בְּנָמָת  
אֲסָמָהָיָה וְרִים יְהָוָה תְּלִשִׁים כְּמוֹ כְּנָחִיָּה  
לְפִיְשָׁחָהָכָבְרָהָדָס אָנוֹ שָׁלָם (ט)  
הַזְּקָנָמָס כְּבָר נְתַמְעָט וְלֹכֶן יוֹקָק נְקָנִיט  
הַמְשָׁנֵל לְפִי שָׁהָם צְרִיכִי לְרַטְבָן זְופָס וּלְגָדָל  
הַחָסָם הַטְּבָעִי שְׁבָחָם וּבְמַשְּׁנֵל יְתִבָּשָׁ  
וְכָבָה חַמִּימָות וּבְגָלָל אָמָר כִּי אֲפִיּוֹ  
הַצִּירָה לְמַשְּׁנֵל אָל יְבָהָה בְּנָי בְּיַעַשׂ חִירָה  
שְׁהָוָה מְוֹרָה אָמְנָלָה כְּכָבֵד הַרְאָשָׁה נְכָבֵד  
הָאָ מְבָרָה הָדָס וְכָהָגָנָה וְלֹכֶן כְּהָרָה כְּהָרָה  
יְצִיאָעָמוֹ לְחוֹתָה שְׁשִׁי שְׁבָהָתָקָיָם הַחֲלָמָה  
הַטְּבָעִי שְׁבָאַבְלִים הַשְּׁרִשִׁים נְבָזָה יְתִבְשָׁי  
הַאֲיָבִים הַחֲלָם וּמְפָסֶד כִּי הָאָדָם זְפָרָה  
הַגְּנִיס וּמְוֹרִישָׁ זְכָלִין בְּמַהְרִית וּמְתַלִּישָׁ  
הַמְּחוֹז וּמְוֹרִישָׁ הַשְּׁבָחָה וּמְקַצְּרָה חַחִי וּהְרָאִיתָה  
עַל זֶה שְׁהָרִי מִינִי הַעֲשָׂבִים כְּשָׁנְרוֹנִים וְדָעַ  
מִתְּבִשִּׁים וְלֹכֶן הַסְּרִיטִים בְּגִימָגָם מְאַבְגָּם  
יְמִים יְזַרְזַר מַזְוְלָתָם וְדָעַ בְּחַפְעָל הָהָ

השׁבֵיל השׁמֵנִי בְּהַנְּתָגָת הַמְשָׁנֵל  
דַע כִּי מִין הָאָרֶס  
לְחַקְף הַחְוּס שָׁמוֹ אֵין לוֹ זָמָן מִוָּתָד אֶל  
הַחְבָּר כְּמוֹ שָׁחוֹ לְזֹולָתוֹ עַת מִוָּרְיָה תְּעוּור  
הַחְוָם בְּהָטָוִתְוִיוֹ וְאַוּלָם הַנְּגָרִים יְעָזִים  
כִּי מִקְרוֹתָם קָצִירָם וּמְלָאתָה לִיהְיוֹת וּחֲומָתָ  
אָנוֹ שָׁלָם בְּמַעַן אֵין לוֹ הַמִּזְרָע וְעַד  
וְכַשְׁגָדָל שְׁחוֹמָתָה תְּרֻבָּה וּנְשָׁלָם יְוָרָל  
וּמְקוֹרָתָהָם נְרָכָים אֶזְזָל לְהָסָטָבָע  
הַזְּרוּעָה וְהָוָא מְוֹתָר שְׁהָכִין הַטְּבָע לְדוֹחוֹתָן  
כַּשְׁאָר חִמּוֹתָה וְלֹכֶן גַּעַשְׁ הַזְּלוֹהָה  
לְגַרְשָׁוֹ לְחַזָּז וְאַתְּקָבֶץ בְּזַעַפְסָ יְקָח לְהָטָם  
וְלֹכֶן צְרִיכָים לְמַשְׁגָל וְכִן מִשְׁבָּרָה  
עַלְיוֹ הַמְּרָה הַשְׁוֹרָה אוֹשָׁגָעָן יוֹלִיל לְוָן  
הַמְשָׁנֵל בְּגַנְקָה הַשְׁוֹרָה הַשְׁוֹרָה וְמִסְרָד  
הַאֲפָאָר וְהַרְעִין הַרְעִין וּמִשְׁמָחָה הַגְּנָשָׁ  
וְלֹמְתָה וּכְלָאוֹדוֹתָה הַכְּבִיצָם נְמַשְׁכִין וְכִמוֹ  
אוֹזָ אָמָ לא יְזִיאָה הַזְּוּעָ בְּתַשְׁמִישָׁ תְּקָבָן  
בְּגַנְבָּה וּעְזָרָ בְּוּ וּלְיָדָ קִיטְוּרָה רַעַם עַלְיָ  
אַל הַלְּבָב וּמְמוֹתָה הַאֲצָטוֹבָק וּפְסָד הַבְּיָאָזָן  
וּלְיָדָ חַלְיִים רַעַם מְמִיחָס כִּמוֹ שְׁקָרָה וְלֹא  
לְאָנָשִׁי שְׁנָהָנוּ הַמְשָׁנֵל וּמְתוֹרוֹה זָמָן וְלֹא  
וּמְתוֹרָתָהָם וְלֹכֶן יְעָזָל לְוּמָרָה הַמְשָׁנֵל  
כִּי נִקְהָה גּוֹפָו מְהַמְלָאָה וּקְלָקָ כְּכָבֵד הַרְאָשָׁה  
וַיְאִירָה לְזַהַעַנִי וְאַמְנָס אָל פְּעַלְתָה תְּקָפָה  
יְצִיאָתָה הַמְרָחָה לְאָל תְּקָפָה הַגְּנָעָה וְלֹא תְּקָפָה דְּהַקְוָה  
כְּשַׁהְוָא רַעַב וּלְאָל תְּקָפָה הַאֲכִילָה מִלְּלָפִי וְלֹא  
שִׁיצָא הַמְאָכָל בְּלִתְיַ מְבָרָשָׁ וּלְוָדָק סְחָבָת בְּאַיְנָרִקְזָמָה הַיְלָד הַזְּפָעָנִי הַרְגָּלִים  
וְהַטְּבָבָה בְּגַעַתִּים לְהָאָה כְּשִׁיהְיָה קְרוּב  
מְהַשְּׁלָמָת הַעֲיכָל וְהָא כְּשִׁיאָזָה הַמְאָכָל מִן  
הַאֲצָמָקָא קְדָם שְׁרִיעָבָה וְגָאוֹת שְׁהָא  
הַגְּרָף מְמוֹצָעָבָה בֵּין הַעֲנִינִים הַמְּחַדְשִׁים מְהַדְשִׁים  
מְהַזְוִין עד שְׁלָא וְהָיָה מְלָא בָּאָד וְלֹא רָק

הוּמֵץ' וְכַן חֲדָרִים הַחֲמָס וְכַשִּׁים יַגְנוּ  
הַזְּרוּ וַיְהִי שָׂמֵחַ כָּל שָׁמֶן מִרְאֵת  
גַּרְשָׁנָת הַדָּרוֹת כְּמוֹ הַרוֹדָה וְהַכְּמָן וְהַפְּלָפְלָה  
וְהַכְּרוֹאִיה וְהַחֲרוֹל וְדוֹמִיהם . וְהַתְּבִלָּן  
הַמְּעָלִים הַם פָּלָל אַרְיךְ גַּנְבָּל וְקַנְלָאָה  
וְגַרְבָּלִי . וַיְשַׂתְּחַת מִי הַבָּרוֹל לְעַת הַצָּרָךְ  
וְאָמָר הִיא אָפָּשָׁר שִׁיחָה כְּלִמְאָכֵל שִׁיאָכֵל  
שִׁיחָה מְרָקֵל שְׁלֹו מִכְּבָשֵׁר תְּזַקְקָשֵׁי  
וְכַן אָמֵן שְׁלִין מַעַט מַלְשָׁן שָׁרְבִין  
וַיְמִיחָהוּ בְּעַד שִׁיצָּא כָּהוּ יוֹסֵף בְּשִׁמְתָּרָה  
מַאֲדָר עַל הַמְּשָׁנֵל וַיְזַקֵּן אָתוֹ . אָוּ בְּשָׁלָל  
בְּלִיטְרָא הַלְּבָב דָּרְרָה עַד שִׁיעָבָה וַיְשִׁיסָּה  
בְּוֹרְכִּעַ וְרוֹהָם נְרוֹפָלִי וַיְקַח מִמְּנוּ בְּכָל יָמָם  
שְׁלִישִׁי לִיטָּרָא . וַיְחַשֵּׁק מִן הַחֲלִילִים  
הַמִּתְּלִידִים בְּמוֹתָה וְהָא תְּגִבּוֹת הַשּׁוֹקָה עַם  
מִחְשָׁבָר וְתָאָה וְכַן יִמְשֹׁךְ אֲדָרִיו הַיּוֹרֵד  
בְּדוּל שְׁבָכָאֵי הַנֶּפֶש רְצָוִי לְוָמֵר הָ  
הַמִּחְשָׁבָה וְהַעֲרוֹה וְלֹכֶן הַהְשָׁק הָאָשָׁם  
לִמְהָ שִׁיאָה יָזַר מִן הַאֲחָבָה וּכְמוֹ שְׁהַנִּזְוֹת  
הַפְּלָגָה הַזְּרִיזָה כְּן הַחַשָּׁק הַפְּלָגָה  
וּמִלְתָּר הַשָּׁק תּוֹרָה עַל וְזֶה שָׁהָא מַלְשָׁן  
וְהַשְׁוֹקִיחָה כַּקְפָּה כְּלֹו שְׁנַקְשָׁלְבָה בְּלֶבֶה קָשָׁר  
אַמְּץ שָׁאַנוּ נְפָרֵד כָּלְלָה . וּכְתָב אַפְּלָאַתָּן  
אַרְיךְ הַאֲדָר לְהַתְּרֻקָּה מִהְחַשָּׁק כִּי הָאָהָבָה  
סְתִּיעָרָה בְּלֵב וַיְרַקְבָּצָו כְּבוֹהוּ מִן הַתְּאָהָה  
וְכָל אֲשֶׁר יוֹסֵף לְהַחַזְקָה יְסָרֶף בְּעָרְיוֹן  
וְלְהַעֲצָב וְלְהַגְּדוֹ שְׁנִירָוּ וַיְשָׁרֶף דָּמוֹ וַיְהַרְפָּךְ  
לִמְהָ שְׁחוֹר אֲזָבָר הַמְּרָה הַיּוֹרֶה וְתִשְׁתַּנְןָ  
אַל הַמְּרוֹה הַשְׁרוֹדָה וְמִתְּבוֹרָת הַמְּרוֹדָה  
הַשְׁוֹרָה תְּשַׁהַרְתָּה הַמִּחְשָׁבָה וּמִהְשַׁחַתָּה  
הַסְּחָבָה יְהָה הַסְּרִין הַשְּׁכָל וּבְלָבָל הַדְּעָת  
וּוּרִים לְעַצְמָוֹתָן וְהַשְׁגָּעָן וְהַיְוָן עַגְוָוקָם  
מִהִירִי הַתְּנִינָעָבָר סְעַד גַּפְשָׁה בְּמִחְשָׁבָה  
וְתְּשָׁוֹקָה לְהַשִּׁיג טָה שִׁישְׁוֹק אַלְיוֹ וְהַיְוָן  
עַפְעָפוֹ בְּדָרוֹת וּמְרָאוֹה כְּרָמָמִי לְתִגְבּוֹרָה  
הַמְּרָה הַשְׁוֹרָה וְיָהָה בָּקָע וּוּרְקִי הַזָּק לֹא  
יִמְצָּבָו דְּרַפְשָׁטוֹת וְדַבְקָה חַטְבָּעָו וְלֹא יִשְׁבָּל  
הַכְּאָתוֹ וְכַאָשׁ תְּעַמֵּק הַנְּפָשָׁת בְּמַדְשָׁבָבָו  
וְכַן הַחֲסָה וְהַמְּאָכְלִים הַחֲמֹצִים וּוֹצָא

בְּגַזְוּלָמֶר הַמְּשָׁנֵל אַנוּ פָּעוּל טְבָעִי לְמַד רֵל  
אַינוּ בְּדָרֶךְ פָּעוּל עַל הַהְגָּנָה אוֹ הַנְּדָול אֲשֶׁר  
אַינְזַל נְפָשַׁת הַחֲיָוֹן מִבָּא בָּהָ אַבְלָה אַפְּעוּל  
חַיְינָה נְבָן כֵּן הוּא כְּנֶשֶׁת הַחֲיָוֹנִית וְלֹכֶן יַיְקָה  
בְּעִנּוֹן זֶה חֲמָרִים הַנְּפָשָׁס וְיוּעִילָּרְלָה  
הַשְּׁמָתָה הַזְּוֹלָה פּוֹלְגָּת חַוְעֵל לְמַשְׁנֵל  
וְהַשְׁנָה הַזְּוֹלָה רַלְאַבְרָה וְהַגְּנָה  
וְהַפְּכִי אַלוּ יוֹקָה רַלְאַבְרָה וְהַעֲמָל הַחֲזָעָה  
כָּל אַלוּ מְבָטְלִים הַקּוֹשִׁי וְמְבָשִׁים הַזְּעָעָה .  
וְכֵן רַבְיָה הַמְּחַשְּׁבָה בָּה וְכָרוֹן עַנְיָן הַמְּשָׁנֵל  
וְהַסְּפָרָבוֹ בְּיעֹזֶר עַל רַבְיָה דְּרַמְּשָׁנֵל וְכֵן כָּל  
הַמְּזָוֹן הַמּוֹלִיד דָּמָם מִשְׁבָּת יוּעַל לְמַשְׁנֵל  
כְּנוֹן בְּשָׁר כְּבָשׂ וְכָבֵי הַזְּוֹנָה וּמְוֹתָה וְרָאשָ׀י  
הַזְּוֹרִים וּבְסָגָולָה מְוֹתָה הַחְנוֹנוֹל וְהַלְמָן  
בִּיצְתָּהָרְגָּלוֹת וְוַיְמָסָבָן וּבְצִימָסָבָן  
וְכַן מְהָעָצָמָה וְהַחְלָב בִּיצְעָמָתוֹ מִן הַשְּׁדָר  
וּמִן הַצְּמָחִים הַלְּפָתָה וְהַפְּשָׁטָנָגָשׁ וְהַבְּצִילִים  
וּבְסָגָולָה הַלְּבָנָן מִמְּנוֹ וּוֹתָר הַצְּלָוִי וְהַשְּׁמָסָבָן  
וְהַגְּנָעָן וְהַאֲפָנוֹנִים וְהַפְּולִיסָטִים וְהַשְּׁמָשָׁמִין  
וְהַלְלִין . וּמִפְּרוֹתָה הַאִילָוּתָה הַשְּׁקָדִים  
הַיְבָשִׁים קְלָופִים וְהַלְוִזִּים וְהַעֲנְבִּים הַפְּסָטָקָה  
וְהַרְעָה הַבְּטָנִים הַנְּרוֹלִים וְגַנְבָּר אַלְוָלָס  
פָּעוּלָי לְמַשְׁנֵל בַּיְוָזָה אַל הַקּוֹשִׁי וּוֹסְפָּה  
בְּזָרָע וְדָעַכְיָי כָּל מַאֲכָל שִׁיחָמָן זַרְעִיבָּה וְחַיָּה  
בְּנוֹנָה שְׁחִירָה כִּמְנָה עַד הַכְּבִישׁ הַשְּׁלִישִׁי  
וְיַעַל לְמַשְׁנֵל וְכֵן שְׁתַּיָּה מִן הַדְּבָשׁ וְהַיּוֹרֵד  
מְעוּלִי לְמַשְׁלָל מִמְּנוֹנָה כָּל הַמְּזָוֹן הַזְּהִין כִּי הַדָּם  
הַמִּתְּלִילָה מִמְּנוֹנָה תָּחַטְבָּה וּרְטוֹב וְרָחִיבָה דְּרַגְשָׁנָה  
וְזֹהָר אֲלָל הַמְּשָׁנֵל מָאַד בְּסָגָולָה וְמַלְאָא אַתָּה  
הַעֲרָקִים אַדְרָבָה וּלֹכֶן יִיְעַקְשָׁי וְכַבָּשָׁ  
כְּשִׁיקָּח מִמְּנוֹנָה בְּנוֹנָה וְאַתָּה הַמְּאָכֵל וְעַבְדָּה  
חַיְצָיאָה מִן הַמְּרָחָצִי פְּעַלְתָּה בָּה פְּעַולָּה  
יַעֲדר גַּדְוָלה מִכְּלָה מִרְאֵת שָׂהָוָה זַוְלָה וְאַוְלָס  
פָּה שִׁיאָק לְמַשְׁנֵל הוּא מִשְׁקָרָה אוֹ יַנְגָּב  
אוֹ יַכְהָה הַרוֹהָה כְּנוֹן הַעֲדָשִׁים וְגַלְבָּאָן  
וְהַיּוֹרָה וְהַקְּרָוָה כְּנוֹן הַאֲרָמוֹלָשׁ וְהַאֲסָפָן  
וְכָל שְׁכָן הַחֲסָה וְהַמְּאָכְלִים הַחֲמֹצִים וּוֹצָא

להב הנפש בבריה ממה שייעציבו יוזק  
בה' ולכן אין ראיו למסכל לדאג על מה  
שאבר פמן כי לא הוועיל לו ואנו כי לא  
ישוב לו בשבל זאת הדאנה המונן שאבר  
ממנו או נבל אם מתי לו מית לא יכול להחיהנו  
כאמור דור עיר בנו ועתה מת ליבת אני צם  
האוכל להשיבו ונוג' ונס אין לאט לדאגן  
על מה שיש לו עיטה כי כישען אורה  
חרעה בשעת מיתה יפצא שיזאה אותה  
הרעה טוביה כי תהייה שעת מיתה רעה  
מןנה' והזואג על מה שעדי להיות  
עשה סבלות כי מי ווועד אט למיט קודס  
шибא אותו הדבר כמו שאמר בן סירא אל  
הfragile' לזרת מחר כי לא תרו מה ילד' יס'  
אולי יום מחר ייכא ואינו ונבצאת דוגן על  
עולם שאיטו שלך'. ואבר החכם הדואג  
אשר לא יתם יוננו מי שבמקש יותר מכדי  
ספקו' וחכם ראה לאט דוגן אמר לו אם  
דאניך על העולם הזה יניח לך האיה' ממנה  
ואם דאניך על הבא החלום יספיק לך  
דואה' ומאר' גול' שלשה מביאין זאדר ליד'  
דאנה גדורל שער גדורל צפנין' גונר' פאעוני'  
עד אחר החכם ששה לא רוסר מרט דואה  
ואלו זה המקנא' וזה מחר' והעשירות'  
הפלחד מן הריש' וויושב עם בני מוסר  
ואינו מהם'ומי שיש לו זון מועט עדין  
שהעשיר לפי שהוא מפছד על ממוני' .  
ומבקש מעלה שהוא פחווי ממנה' . ואמר  
החכם הרוץ להאריך' מים יומין למקרים  
לב אמר' ז' וכחכ ארטסטו כאשר תראה הדאור'  
בעצ'יות המתמדת שאין לה סכח יודערן  
ונסicut הרוח ועצ'יות הנפש עס' יואשא  
מטוב העולם זה ייכא מוחב השחוורה ולט'  
ראוי לו לנקרות וציהה ההדר ותבקה שהם  
משמעותים לב הדואג' והשמחה המכמצעת  
תגרל החום הטבעי ויתחזקן כחות האבירים  
לפעול פעולותיהם בראיו ויתעכל המזון  
יעיכל טוב בקלות ויטיב מראה הפנוי' יוחזק

או'

פעולות הנפש ופעולות הנוף ייד' ב  
כי הנוף נמשך אחר הנפש בפעולותיו  
והנפש נמשך אחר הנוף וס' בין בחתודהשו'  
וירפואה כחמלת הכרוא ירב' כי לא מצאי  
לו רפואה אמנט האנות לו להוציא מלבו  
מחשבתו ולהרחיקו מהמשך במחשבה  
וישמחו בהשמעת השיר ובכל מני' טמות  
וימיד הבט' זבוי' זוהר��ו והפנ' הנעטם'  
השכיל התשייע' ציריך האט לידע  
או'ם ולהזור נבם ואלו אין הטעם והחדר  
והאגנה והשכחה שם פעלויות הנפש '  
הכעס הוא תנועת הרוח מתרוך לחוץ'  
לו עם הרכט מבקש להזכיר ולכנ' דפק לבו  
קטן וחלוש מאד והנה לא ימ' ממכנו האדר'  
אמנס' יעוזר חמניות הנוף ומחייב המאי'ו'  
גרול ומורייש קחת' זביה' וחרחת' עפושית'  
בי' תערו'ו ההליטים וכחוב אפלאטון כאשר  
השחין מותלי' הז'יך' בן הטעם הוא פהלי'  
הנפש' עוזר כחוב יצאי לאושה לדעת שעור  
הטעם ואל ייז' כעס' חזק ואורך ולז' הלש  
וקאר' כי האחת טמודין זאבי' הערים' .  
והשכנית מדודת הנערם' . ואולס הפהדר  
ייריש' לונף רעהה וקרירויות כי הלב מפהחו  
ימשוך אליו הרום הטבעי' . ולכך יהא דפק  
לב גדור מאיד' ייצטנו אצבעות' דידי' ורגלי'  
והאגנה חפעל בנפש פועלות החפר אליא'  
שפעלות החפר תהיה בכת' אתה' והדאנה  
תפעל בזטן ועל זה יתכן להמתת הפהדר  
בשיטחן ויהיה האט מוקן בכנינו ומבינו  
רפיה הלב ולוחת תפסר הנפש כשירפה רפיין  
רב אחר' זן תצא לחוץ' . והאגנה רפס  
הלב' . ואמר גאלינוס שתית' סס' המות' קעל  
מהדאנה כי הדאנה היא מות' טבעי' לפ'  
שמיבשת רטיבות הנוף ותפליל לאדר' בקדחת  
היווש ומחלשין כת האט ומפלת האו'ת  
המائل ומשמן בשרו ייזה כי היה תאבקע  
תנוועת הדם וזהם הטבעי' ונוחם נשיכב

לא יוכל להתיישר ואפייל' היה יושב ולפיו:  
 שהוּס הַטְבָעֵה הוא בחם חלש ולא יוכל  
 לעכל המזון כי אם בעכוֹ לבן אֲרִיכִין לוזן  
 במוֹזָן קָל וּזְנוּ הַרְבָה וַיַּהֲרֵךְ מַעַט בְּאַיְלָתוֹ  
 פִּלְוֹסֶוף לְתַלְמִידָיו וְאָמַר לוֹ רַק מִן הַעֲלִים  
 כַּהֲזָה מֵה שִׁיטְרִיךְ לְחַסְמָה עֲזָרָה וְמֵה שִׁירָה  
 צָמָאָן וְמֵה שִׁיטְרִיךְ עֲרוֹזָה וְלֹא בְּمָקוֹם  
 שִׁיאָה לְךָ בְּמַהְשָׁה מַזּוֹם אֶל מַחוֹר וְהַיָּה  
 מַשְׂרֵת נַשְׁמָרָה וְצָלִיחָה וְתַעֲשֵׂר וְיִשְׁתַחַווּ  
 הָאָרֶץ עֲרֵשׂ וְהַכּוֹבִי נַרְךָ וְהַתְּכִמָּן בְּקַשְׁיךָ  
 וְלִמְדוֹ וְעַשְׂתָה פְּרַחְתָּה עַסְקָן וְתַהֲיה מַבְּנָה  
 אֲנָשִׁי דָרְךָ וְתַשְׁגֵג לְמַעַלְתָה הַמִּשְׁׁבָּתִים  
 מַאֲחָזָה וְהַוְרָד מִדְרָשָׁת הַפְּרוֹשָׁה עַל הָאָרֶץ  
 מִאֲחָבָת הָאָנָשִׁים לְנִשְׁתָמָשׂ כִּי הִיא מִשְׁׁחָתָה  
 הַדְלִמָּה וְהַגְּפָשׂ וְהַמִּסְרָה הַאֲיָתָה וְמוֹעֲרָתָה  
 הַשְׁנָאָה. אַמְנָס רַבְּי הַשְׁמָה יְזִקְרָבָה  
 אַרְאֵל פְּנֵי יְיָ לְקָנָתָם כְּלָבָה לְהַעֲינָק. אַבְלָן  
 הַיּוֹם הַחֲדָשׁ יְמָלָא מִזְמָנָים וְלֹכֶן  
 אֲרִיכָן לְזֹרֶר מִנּוֹ וּמְהֻדְגִים וּמִהְמָאָכָלִים  
 הַקְּרִיסִים שְׁמִילְוּרָם הַלְּיָזָה וּמִמְּאָכָלִי הַחַמִּים  
 וּבְשִׁיטָם שְׁמִילְדָם הַמְּרָחָצָות  
 יְעִילוּ לְהַזְּכִיר הַלְּיהָלָבָן מִאֲצָטוֹמָכָל  
 מַדְרָךְ הַמְּעֵי וְהַשְּׁפִיחָה וְאַדְרִי בֶן מִרְחָחוֹ  
 בְּשִׁמְןָה וְהַעֲורָה הַכְּתָחִינָה. גָּנוֹת  
 קְמוּתוֹ וְכָל מַה שִׁוּסֶף לְהַחְסָר חָמוֹן יְדָרָה  
 יְשָׁוֹת בְּחַכְמָה הַחָום הַטְּבָעֵי בְּגַפְלִית קְמוּתוֹ  
 לְאָרֶן. אָס אָמַר לִמְהַחְחָת עֲוֹת קְומָה חֹזֶק מִפְנֵי תַּולְשִׁת גָּנוֹעַ לְעַמּוֹד  
 בְּקָמָה זַקְפָּה וְלֹא לְעַבְּדָה הַחָום הַטְּבָעֵי  
 וּבְאַצְלָה וְחַשְׁכָתוֹ. נִשְׁכַּבְוּ אֶל הַחָיה כִּנְזָבָן  
 הַדְּבָר אֲזֵן הַקְּמִים מִזְלָי יְתָר רַאוּיָס לְשָׂחוֹ  
 מִזְחָקִים בְּעַבוּר שְׁגָופָה יְעַד הַלְוִיָּה וְאַזְנָבָן  
 אֲנוֹ מִזְאָן בֶּן אַבְלָן אֲנָהָן מִזְאָן הַכְּרָפָא  
 שְׁחַחְלִי שְׁלָא יְכַלְוּ לְעַמּוֹ עַל רְגִלָּיהם נִרְבָּה  
 חֹלְשִׁים וְכִשְׁיעָן אַחֲרָה מַחְבָּבָל שְׁכָלְכָתָה חֹלוֹשׁ יְוָרָה  
 גַּתְּיָרָה קְמָתָן אַעֲפָן שְׁכָלְכָתָה חֹלוֹשׁ יְוָרָה  
 מְחוֹלִשָּׁן גָּנוֹי הַזְּקִינִים אַיִם  
 בְּרַכְתָּן נִמְצָא מִחְסָה מִי שְׁלָא יִצְטָרֵן  
 לְהַשְׁעָן עַל וְדַר לְחֹזֶק גְּנוּזָה וְגְנוּזָה וְשְׁפָלָה

מהדורות:  
**פרק השני**  
 בכיאור טבע לרצת  
 ממיini דריפורי  
**פא ב 22 11** וּמִמְּאָכָל

## הנתיב החמייש'

**אורוגא** חם וЛОח ואם יאכלו לברתוליו  
כאב הרأس ורוח ונוף וחום  
משהיית כה הבשול ומיבשת לחות הוציא  
ומחוליש כה המשגניל ואם נאכלת מבישלה  
תנדיל הוציא ותרבה החזמת ווירא אל הקרים  
בטבעם כי תעו' להם לכח הבשול ולהלחה  
בטנם וטויר החשין 'ואלו געעל האודוט'

וזדמ צויכין להשמר מכנה מאד :  
**ازוב** טבעו חם ויבש וחוטב לאצטומכ'  
ומוציא הרוורות ומעורר תאוות  
המאכל וועזר לעיכול ומועל בין לבעל  
הקריות בין לבעלוי החמייכות :

**אפונגס** יש בחן שני מינין לבן ושהור  
וטבע הלבן חם ויבש ויש בו נפה  
ומזונו טוב וחזק ממזון הפלוני ומארדיין  
מראה הפנים וינקה ודרושים וויסף בכח  
הקשוי ומרבה הוציא לאנשיט וחלבל לגש'  
ויזל השתן וראוי לאכלים באמצע' המאל  
אם יאכל אוושט בשחט רטנבים וויאו  
באצטומכ' ובמעים מחרות לחות .

והקלוייס פחתה היין והשורו חזק מהלבן :  
**אפרסקיט** טבעס קר ולח וכשאיט  
טבושל קובץ וכשוחוא  
האוות המאל נאות לאכל קווים המאל  
אבל לא אה המאל כי הוא ממהר להתרעס  
ויפסר וופסיד מה שתחתו :

**אטרוג** קליפתו החצנו' חפה ויישה  
ומהזהת הנפש וטלב אמןט  
עיכולו קשה ואם יתנווה בין החשית סט  
המוות בתקה' . ובשורת קר ולח אבל קרות  
ודול מו יתר מן הדרות ולכין יקרה ה  
האצטומכ' אנות לאכלו לפני האכילה  
ברבש או בסוכר אבל לא באמצע האכילה  
ראי' בפופה' הנטבישל בדבש טוב '

וחגורען חם ולח משבר דודו רוע רארטס  
אם ישוווה בין ואינו טוב לאכל :  
אך כפ' דרפואת הוא מרחיב ומתריר כל  
נפה .

והפאכלים דרך אלפה ביתא :  
**אכטיחים** טבעס קר ולח וגונטה

ונאות לאכל ואחריהם מאכל אחר זורעט  
יעור השתן ומתר הצלירות והמוקה  
מחול האבנום :

**אגס'ם** טבעס קר ולח וכשאינו מבישל  
הוא קובץ קולם המאל '  
ומבוישל ירפה האצטומכ' וילשל הכר'  
הירוקה וחמסקה העשו ממה משליש  
ומשבר כת הדם והאדומה :

**אנז'ום** טבעס חם ויבש ותളוס מלהט  
טובי'את' המאל ואם יבשלו וו  
ברבש ירפה הדעת ויפחה הלב ווועיל  
לאצטומכ' האבל לא לחמה ווועיל  
לזקנים וחרבה לאכל ממן יכבר הלשין'  
והיבשים קשיים לאצטומכ' וועושים הכרו'  
בפה ומכאייבס הראש ומולידיים האמארה  
וישמנן חטו חם ולוח וויעיל לבל ולכלוירט  
ולשין ולטהוריס וויעיר נאכ' הולצ'יס'  
ויפצץ חאנן ירפה הוציא וווער היבש  
וישטמין הרזים . ואם ירכ' שנין' הירש וויהיד  
האנגו פעם בלחטשה כי' ניקה הירש וויהיד  
הscal' ויצלצ'ל ההרטשא :

**אורן** טבעו אמציע' בין רקוור ובין החום  
ויש אומ' חם ויבש ווירר מין החטה  
ווית אם יבשלו בשומן או במלח או בשמן  
שקרים ואיז' זיין טוב וויסף ברום ירפה  
הזר' אם יאכלו וויאכ' וויאצ' או אבל  
אם יבשלו ווילו יעצז' ווילוי חול' הקולנו  
וזההדרזקן :

**אווז** טבעו לח וויש מ' מוקיז' רבות וויאו  
גס וקטה להתעלט והדם המתיליד  
מן רע ממתר אל העיפוש ומה שהו' ווירר  
כל מבשרו והם הכנבים והקרבן וויגלטס  
ושאריתו רע וככלל כל עף המתמי' לשבעו  
בקים מילד תערובות עבים ואינו זן בחזקת  
זין וו לחימות חזקה :

הצליה הדארעה וכשׁו להתעלם אב' הפטוניה באפרה היא יותר טובת לפ' שטה תפטלת בכל חלקיה' והטורה בימי' ובשׁמן בשל פונני היא יותר טובת מכם שהם קלי' לבשל באצטומכ' ואם נטבחו עד שתיקשו להם קשים לבשל באצטומכ' ושם רביעי תח'ו תם ויבש יעזודם השותה מן העשים אם ישחרו' ווועל דמשת השחין שבראשי הילויים ובורד הנשים או בכל מקום יטיר כל שחין רע והטהורם ויצמיה השער:

**בצל** חם ללח' זא חום ייבש' יישם כו שני מניין לבן ואחד האודם יורדריך מן הלבן והויבש מן הרוטם והנא מס' האצלו'ו' והוא מדיח ומתק פוחח הסטומים בחוזק ויוחק האצטומכ החלשה ומושך הדם החוץ לנוף ולכן הוא מאדם העור ידיחה סמי' חמות יעזור הקשי' והתואר' וופחת פיעת וחתורים ייחוד הראות' ווועל לבכורת האוזן והכוגנה ולצלילות המתרחש באונס' ותרמה לאבל ממנה יפסיד המוח ויבלבל הדעת כי עלה ממנה עשן מזוק ומכאיב הראש וויליד בחדרותיו ולחותו ליחות רעות באצטומכ' ונוחן צמא' ונפח ורות' :

**בקר** בשדו קר ייבש ומזונו עברה והרבה ווילד דם עב והתלית החזרו ולכן יזק להרגליים מלאי השורה וכן למונגנים אבל לבעל' הגעה ייעיל' והמובדר מהחטן הס העיגלים הינוקים ורקבוב מנ' היינקה הוא פחת לחמן היינק וויתר קשה לבשל באצטומכ' ואולם חרס התניל' ממן הוא טוב בחזקת הוכמו הטבעו וכרייתו קרוב מן החלבומרכות בשדו ועל כן אסם המברק שלו יזק בחומץ יזק ה האצטומכ' והמעים ווועל ליטובי' נרישת האדומה' ובהתרוקן יותר מן הילוד' הרסר במלחתה שהיא בו מקרבת הרום והחלב

גפו' והמות הוא דק ומימי קר זיבש שובר ומדדק ומקרר ולכז' ייכב חום האדרומר והכבד והצמאן ומזהק האצטומכ' ומיורר חף האכילה גם מפי' הינן וגאה' גתולך' מן החלבי הנקי' קראקון וועזר הגריש' והקיא הבא מן האדרומה ומסדר כל חפתמי' כתרנער הבשר בו זהה שעיד כי היבנו' אשר נכתמו אס' יתגוזדו בו ישיבם בצעם הראשון והעיס הנעשה מטנו מהז' הבטן ונסיר האצמא' ומשבר כח הדם והאדרומה ביויר' :

**אות הכת' בוסר** הויא קר ושובר כה המורה היירוקה' ומכבה חום הדם ומוחק האצטומכ' דעוז'ן חבטן ומיעורר התאו' בתנים' חם ורטוב ומהם שנוי ענייני' זקרים והם זקטנים והנקבות ים הנזול'ו' והנקבות כדם רב מן הזכרים וויעיל' לקל' סמי' המות' ושמן מועלמן חנניות' וכאב הכליות והחותר' וחריאת' ולנטישת ערך' :

**ביצה** היא ממוצעת והחלבן נוטה לא הקירות והולמן עה ההמי'ו' והוא טבו מחרלבון' . וכל' הביצים ככלל מונ' פון בזוער חוספ' נדולה ומיעורין התאו' ואולם הטוב שבביב' היא בעיטה התרגנולת ובלבד שלא ישחה עליה מס' אבל בעיטה החאו' ורבת הם רעה ביירר' וביצ' שאר העוזות אינן ראיים לסעודה אלא לזרפואה' ודע כי כל' מזון שנולד מהביצה הוא הרבה חזק לתק' שרפכו' יתפרק לדם טוב מזקירת האיברים והם הטעבי' בבשר ומיעורת להזהה לכל' הנשימה ולריאות' ולרקיירות' חדים ולעכירות' הקל' . ובביצה העינגרלת' במחבת היא קשה וועה וכבררת להרפה' בעשן ובליות ארכומבוילו' וועל כן היא סבה לאסתנישות' כי בהחטבכם לרוב בלוי' 'כל' דגנמא באצטומכ' וכן הביצ'

## תנ"יב החמ"ש

בחו חזק יותר סבירות הקוברים לו .

והרגלים טובים ומוועילים כפי הרפואה  
כ ייליקו נהר החזרה והיראה טוונם  
לשעול ניש ווועדים לנגעים ולתרבויות  
הגולדים במקה גס ופא געמי המיעס .

ורגילים הראשונים טובים מז האחרונים  
בקורת החום הטבי מהם . הולב טבע  
הס מתאר העיכול וקשרו וחשל ההעכל :  
וכל בני המעימים בכלל קשים להעתכל :

**אות הגיטל גבינה**

הרטוב

הוא קר לח ווון הרבה ישמן אם יאלל  
אחריו הדבש והוא טוב לאצטומכא .  
אבל אם ריבת לאכלו וילד אין בכעא  
ובכליות . והישן הוא חם ויבש הוא קשה  
להעתכל וויליך חרט מרורי והתריך הוא רע  
הமון אנס אם יאלרו אדר המון יוזק  
פי האצטומכא לפאי אמצזון :

**גד' רטוב ומפוץ במנון בין**  
העובי והזוכות והחמיות  
וחקריות ומולד דס טוב ונקי וטהור  
להעתכל וכו פיעוט מותרות ווינו חוק  
מןין שאין לו עבי ולן הוא נארט  
ומבורר בעלי התענג והמנורה ולא  
לבעל הינעה :

**גולאכ' הוא הנעשה ממי הרוד**  
וסוכר וטבעו הוא שוה בין  
הקור ובין החום והוא מסיר האצטומכא  
החזקקה . ולן יעיל לאצטומכא החמה  
ולגרון :

**גואר חס ורטוב וקשה להעתכל**  
וועדר למשיג ואס-יבשלו  
עט דנט תעצל יותר מחרה יוסי'  
לנפה הבטן ולקשוי האבר ייחמס הכליה  
ווזול השן :

**אות הדلت דבש**

חס ויבש

מנקה ומתחך ומונע העיפוש ומחדר הראות  
ואם .

וחולב אך היין הוא רע מאר ברוב יכשות  
אפיקת חומו על בן בשרו קשה מאר לבשל  
עליך דס גס וערבה ומרוק שלו עס דומץ  
וכבבו ישילש המרי וופיקנו . והעת  
שהוא מובדר יותר הוא זמן הוות בתחלתו  
הקיין . והמתמיד לאכל אותו ויליד הצרעת  
וחויל השגעון :

**כשר** הוא מתקן הנוף והוא מז' קרוב  
אליו משאר המזונות ותרכז

שהיטטו טוב מאר ובוועל אבל כטהוא ישן  
הוא מחומריה ההלאים . אמנים בשר בעלי  
חיים והקשה כמו התורוים והגדוא אכליות  
תהייה אחר יב' שעוט מזמן שהיטתם בחורף  
אבל בקיין לאחר שבע שבועות . וכבר  
הבהירות והחירות המזקיניות בשום ייש  
וקושה כי חומס הטבעי אף ונחלש מאר  
וקרובל לכבות זכם אף וקשים באצטומכא  
ונבריס ומתארדים ומולדים לחות  
רעות נס הלבנה והדבקה . ובאשר החליל  
ריעס ואנן ראיויס למאכל וכל מה  
שהבחמות והחיות יותר קטנים בשום  
יהיה יתר רטוב ועבה וכבד . והזוכר  
מלל בעלי חים הווא חם ייבש ודק  
להעתכל ומשובח יותר מהנקבה זולתי  
בשר העז שהנקבה טובה פין הזכר בטבע  
והטיסים אלו פיאשר בלזרותם הם קרובים  
אל הגקבות יש להם חום פגער כי חום  
זוג בטבע וממושע בין שניים . והבשר  
העב הקשה איננו ראיי אלא לבעל הינעה  
וורך וזרטוב בהפסם . וטבש מיין הבהירות  
ורוב איברים אבארא ביה הפרק בעיה .

ואולם הלשון מזונו קל אם יאלרו בו חומץ  
וחודל והשומן מן האברים אינו מתבלש  
היטב באצטומכא ויודר מחרם-ישט וברדו  
יללה הבטן זפה ר' שוב למשתחה, מולייד  
לייה לבנה ורבקה . ואיברי הצד הימני  
הס יייר טובים מן הצד השמאלי בשכונת  
הכבד שהוא יייר מן החום הטבעי כי

## חודש

אות החהא קרי ויבש  
יעצער השלשל המרוי וישחרר השער  
ומתוקן וויעיל לכאב דרייאה . ובישויל  
טוב לכאב הביבאים :

**חלין** ברגע אשפראוש . הווא  
ממצצע בין הווס וקור .  
יפחה טומי הכבד והבלויות וויל השתן  
ודם הנדרות וווקף בקשי האבר ובזוע מסך  
הירקון ומפסיד האצטומכא אבל הווא כורך  
האבל ממן :

## וור

אות הווא קרי ויבש  
ויעיל לצטחים החמים והקשוי אם יჩשוב  
בו וינגע תאות המשגלו ליטשן עליו .  
ומבושל בדבר חזק האצטומכא ומוי  
הורד קרי מרطب וויעיל לכסי הלב ולכאב  
הראש חדם ולשרון , ולעיניכ שחלו  
בסכת הקיא . וויה מובטחים מלגניה .  
אמננכ יכדי האצטומכא . ומרכה  
לנגע ממן ליבין שערו . ושמן וור  
יעיל לכאב דריש וויכהה התהילתה  
האצטומכא .

## זטימ

אות חזין הפנים הם  
קרים . וממושלים הם חמים .  
יעשו כאב הראש ויעורו תאות האכליה  
ומנעין הרשינה ומחזקן האצטומכא  
ועוצין יבראו הדם וויציאו החולעים  
מן גוף . ושפנו ישמי רחבה  
ומשלשל והוא נאות לכל ארכ' וויתר  
למי שהוא כחו שמוין קרי . ואינו  
טפסיד האצטומכא כשיואר השמננס .  
אמננס הלחט דנילוש בו מקלקל  
האצטומכא לפי שבשת בעשולו ישרף  
מן השמן :

**אנגיל** חם ורטוב מלחם ריבכט  
ופרב' הבטן ומעל המזוזתן  
האצטומכא וטפסיד העכול :

אם יאלול'ו הי' וילד רוח ונכח ונחרה החמה  
ויעורר הקיא בחרדווייך לבעל' היזוקי  
והשר הנעשה ממנו הוא חזק החום וויעיל  
לבעל' הגויה הקרים . ומ' הרבע מהזק  
האצטומכא ואם היה מכוישיל' אייל השtan .  
הומברד שבדבש הואא חמתקו שיט לו  
ריח טוב וונטה אל החזריפות והאדמימות  
והקשה שאיט מתרבק והמלקט בקיין .  
אבל הנלקט בסתו הוא קר ווע ' .  
וזדבש המבושל בתבלין הוא חזק החום  
ומהם העצב והאצטומכא ומינקה אתה  
ומזוק האזומה :

## דע

הלה ממן הוא קר ולח ואבה  
וילדר דם דרייך וויעיל ל  
לאצטומכא החמה ולבעל' האזומה ואל  
הרים בעט הקין ולהעומדים באראץ השמה .  
וירוד להילת הלבנה וורכה הזרע . אמן  
הוא קשה להתעלל ומרפה העצבים ומזוק  
לקולג'ן ולדרוקן ולבעל' החלאים הקרים .  
והמלוחם ייכש מאבר העשן העלהר מין  
האצטומכא ומתארוד להתעלל . והתוב  
שרבניכ הא ממוצע מה שאינו גדור מאר  
ולא קטן מאר ולא קשה ולא יכש ולא כוש  
ולא שמן . וכן חניין המבורחין הוא הדג  
שנקרא אלטמי . והחיקון הטוב לו הוא  
בחום למ' שצגנו חם ולמי שצגנו קר במני  
תבלין יואבל אחוריתך דבר ואל ישירה  
שים . ומירק הרג מעשלל . והאלזוי  
זון ביוטר וטוב מהקלוי שהוא מתאר  
לhortעלל :

**דלוין** קר ולח וויעיל לצמאן  
ולבעל' השחרה ומרפה  
מוח הראש והוא עבה ואם יבשלווה  
בחומץ יותר מעובי גרכו . ואם  
יבשלווה עס בשער שמן יון מון טוב  
אס יאלנו בכוסר אלא שטרכט ליזוחות  
באצטומכא ולכנ' הווא מבטל התאה  
טפסיד העכול :

האצטומכ א והעיגיט שנחשכו מחתם רטיבות  
אמ' כחלום בו שחוק ומנפה יתרפא :

**אות חחית**      קר ויבש מהזק  
האצטומכ ואוכז ומונח' ואם יאלכם  
אחר חמוץ שלשלו' . והממושל חוא  
מובחר' . והאוכלים צליוי' אחר חמוץ ייסרו  
העצלה וישמחו . והמשקה העשו ממנה  
הנקרא מיבה יסיר הצעמא וועיל להזרעלו  
הלב ויהזק האצטומכ האבטן וחרטא מאדר  
והשמן העשו מהחובשים כך מעשרו  
יחרבחו תהיינט קטנה יבשלן במח' עם  
שמן ווועל ליזב התהידים ווק ודען ושתן  
ויהזק כל איברי הנוף ויפטמו וויספן בלחותו  
וمنגע הדאבן ויעזר חזיעו וישמח הנפש  
ועיל ממיסת ווצה לומר מן גאל חולת  
אם ייעו :

**חומר**      קר ורטוב ממעיט האהומה  
הדר והווע ומחשל הבשר  
וכח הנוף ופרק הרטבשיל הנעשה מננו'

אמנים בשילו יחסר מקרירתו וחוא מיבש  
בכח והוא חפרק הליהה ויעור התא' ויעוד  
על העיכול לפ' שהו' מחזק את האצטומכ'  
אמנים אם יתמוד לאבלו יביא לדין נפתה  
הנקרא אלא סקסקא :

**חרופ**      חם ויבש חזק השער' הנופל  
וועיל לנרב ולושין וליגז  
הנעשה אם יחבושים עס חומר זקם שעורים  
ויספ' בראות המשגנ' וויציא התולעים  
ויפיל העומר :

**חטה**      חם זלה והלאם הנעשה ממנה  
הוא נאות זו זייר מהלחם  
הנעשה משאר מני דרונים . והמובהר  
בולדום החטה הוא אויזו שיש בו מעטס'סובין  
ולא הומרה קליפוחו מכל וכל ושיה'בו מעט  
שאוור וילושו אויזו במיטס הרבה וכיסתו  
בבודדים עד שיחמיין ונאהה בתנור היבט  
טרד הבק' להמוני בעין שיה' קל ורפיו יוראן

ובלבד שלא יאכלו אלא אחר זמן .  
ולחט החטה חדשה ישמען הנוף במחורה .  
ומיini הביין קידודא העשוין עס הקטח  
ועילץ למיני היכרות אמןש הולחט  
הס עבים וויעס מזוכקים סותמיין  
הנקביס' . וכן כל דבר שלשין עס הקטח  
זולתי המיים זיך :

חלב

הוא

קר ויבש

והוא בתכליות  
הזכות ויתעל מורה

ומוכחד שבמי הhalb הוא חלב האשה  
כ' היא נאות למוג האדים' ואורי חלב  
הathan' ואחריו חלב העז' ומוכחד  
שבhalb הוא הלבן ושיעמוד באזפרן ולא ייר  
ושיקחנו תרכף שחולבינו גוועו כשהוא חס'  
קדום שיתפקיד ובCKER ואל יאל אחריו שום  
מאכל עד שירד מהאצטומכא והזמן שהוא  
מכח הוא זמן החום משני בלאים האחד  
בעבור כי זמן החום הוא יותר מזון מאשר  
העתים והוא אמצע בין ארבעת האכיות'  
עוור בתולות החלב אשר בזמנ החום הוא  
קרוב לעת לילדת הבתונות ואו يولיד דם  
מכוצע וחוזק הנזק וויחוץ המותרות ווילעיל  
לקשי האבר' ומיצ' החלב מישלשל  
הארומה ווילעיל למי שהזקין זין והירקן  
והגב ובוקח ולחברות ולחתחטט היבש':  
חמאה חם ורטוב מבשל ומרפה  
הגע ומשמעינו ומפיל תאות  
המאכל' ומוכחד שבחמאה היא חמא  
הבקך:

חסא קר ווינז' זהוד הנולד מננו  
משאר הידוקות' והמבושל יון יותר והוא  
מהיה לחטאצל ומכיא לדרי שענה ומסיר  
ההקהצה נא או שלוק' ומופסיף בחלב האשה  
ומיבש הזרע ומשקית האות המשג'ל ומסיר  
הירקן וכאב בראש הבא מאורומה ומדס'  
ומקורות רתירות דם והמיות האצטומכא  
ואם אבלגה עס חמוץ' שעור התאזה ורדו  
כשהוא בלא הלב וכשהיא בלב מכיאר  
מחשר העינים' :

חרדל חם מאד דרף' מנקה הליה  
ומחמס הכרב ואצטומכח  
ואינו ראי להאטמו מפנ' חזק חומולא  
לאכלו לבדו אליא בדברים רטוביים  
עכ'ים' ושמגנ'ו הוא חם מאד מיבש ומועל

לנטק ולכל קור' וצנה שבראש ולכל חולי'  
שKirke בז' ולאבן הכליה ולכ' האברכים  
והשוקים :

את חתית טחול רע הזין

משבע מחרה' וקשר' להטאצל ומרפה  
האצטומכא ומטאוד להגערש ממנה'  
והדם המתילד ממנה הוא נשחרת עט'  
ועבדו ושות' ובחווק קלו' באש יצחק  
השנים :

טלחה רטוב מאד וקר ומתרדק ומזין  
לבעל' הלהיה יש בו הרובה  
מוחות' . וכל הרופאים הסכימו שהוא  
מזון רע אליא שאמרו שהצלוי' מבש'  
הטלחה הוא יורה טוב מהבישל למייעוט  
רט'בו:

אות היוד יין כבר ביארתי

למעלה בשבייל הרבעי' טבמות היין  
נסגולותיו ותוועלתו איןנו לגוף לב אליא  
לגווף ולנפש כי משחת לב החכם ומזהק  
הנפש החכמה בהחכמה ובתבונה אשר נהש  
הנפש שמהה ומטהעדנת ער' פיר' במרה  
שנאצל מאור השבל הפועל' . ואמרו חכמי  
MRI' ופרם כי ברצונות להעימק בדברים  
עמוקים הרגלו לשחות היין והכיבו כי הא  
זהק דעתם ומזהוד שבבים בהיות מקובל  
כראו' . והיין השטור יון יותר מהלבן כי  
הלבן יון מעט אמן הוא טוב לטרופה לאפ'  
שאיינו כל כך כבד כדורים אבל בתיווע עסיט  
ומתוק יקרר הבנן' ומטפחו' וויליד הלאייט'  
רעיס' אמר' גשיסו מיטיקות' מליא הנדרט'  
ומכבצת דום בסבבה שהוא נתה אל קריוט'  
ולחוות על כן יוניל בייר' ובשפעת להחוות  
ומייעט חמו' וברתייר' ובלבול' וויל' זיין' זי'  
לייהו רפוח ותולמות רעות וויליד נפח זי'  
ואסתנויות וויה באצטומכא ובמעיכ' זום'  
ויליד סטיטם לזרמי השתן זי' שיריהם נזוף  
ז' עליה

ישתחו בחומין מזו גמיכ. יוועל לעזען  
הנשימה :  
**כמהין** יהוה בובל רוד וווא מנוק  
ווארוי ; והאדומים מהם  
רעיס . וחוטב ממן הוא הלבן הירול בהול  
שאיין בו ריה רעה ואין בו חרט עבה . ומזו  
קר ורטוב ווקש להתעלל ועוצר השთן אמן  
המרמה ממנו וליד הרורוק נאות לשלוק  
אוותה בתבלין ואיליא זוק כל כד :  
**כסבור** הרך ממנו הו' קרי יבש ביא  
לורי שפ' ווועל לבאכ דעין  
ולהתעלפת הלב והישב גונטה קערת אל  
החטימות ישבר כה הקשי ומיישב הורע .  
והרבב לאכלו הэн רך חזן יב' ישבש הדעת :  
**כרוב** חם ויבש . והוא רעל לאצטומכא  
וקשה להתעלל והדרט הנולד  
ממן עבה ושידר ומשחת ראות העינים .  
והמר' שלו ילהלה הבטן ויעור השתן עצמי  
יבש ועוצר . ווועל לעכירות הקרו ואמ  
יבשלוחו במים שניים בכבר שמן לאנ' זוק  
כל כד ובזמן חסרי הוא יות' טוב לפ' שיורד  
הכפור עליו ויסיר חריפותו וירטבו אז לא  
ויליד תלט שתוכמו שיולי' בקץ שהחרף :  
**ברת'** חם ויבש' יעור תאות המשגנַל  
וירבית הזרע ווועל לבעלוי  
הארם . אמן יש בו נפח והרעד לאצטומכ'  
לפי שהוא קשה להתעלל ומכאיב הראש  
ומראת הלומות קשים . ואם ישלקו זו  
פעמים במים יטוף נזקו :  
**ברכם** חם ויבש קובץ ומברש ומחזק  
ויסיר ריח הפה ויטיב מראה  
הפנים ויחדר הראות ומשחת הלב ומזהקן  
ושוב לטחול ולקשיש הרחם ויזיל התשנתן  
ויעור התאות המשגנַל . אמן מכבד הראש  
ויזק לאצטומכא וכמכבידה כי פיל הוארה  
המאנבל יזראי להבן ממן המניקו' והגשוך  
מן העקרב ובעל' השגען :

עליה קיטורו אל הריא' וככאיבו' . והיין היישן  
שברו עליו שבע שנים או יותר מכחיש  
הנוף ונדרלו מזער ומחר לעלות אל הראש  
וינדריל החוווץ מן המזוג ומזק למוח ואזיך  
לייזר ממנה מי שאיבריו ועצבי רלושים .  
ההיין חמבושל הגקר אל רב' ש' ממן שן  
מניין מתוק וחמיין והתרוק חם ולח וטוב  
מן החמיין מהתעלב באצטומכא ומרבה  
השחורה ומteilע הדם . זה חבזון קרי ויבש  
יעכיר הצמאן והחמיין ושני המינין יעילו  
למיין הביבות וכל חולי' הגורן :

**אות חכפ** כבש  
טבעו חם ולח  
והוא יותר נאות לכל בני ארץ משאר  
הבהמות והוא מובהר מכולם והתבע בוחר  
כ' לפ' שהוא מהזקן ומולד דם בר' ממשמן  
את האדם יותר אם הוא סריס כי איז חומו  
ולחוותו מזוג וטבעו הטוב הוא בהיותו קטן  
עד שלשה שנים אמן בסבחיות זוקן והוא רע  
וכל שכן אם אינו סריס . אמן המתheid  
לאבלו מילד לו החטלי' בנידים וצריך הקפה  
וכל שכן אם יתميد עמו הין :

הם חק החיון כי יעשנה גROL  
טוב והוא קשה העיכול ונס  
מכל האבירים וכבר היונקים הוא טוב  
מיהרדים . והמובחר הוא כבר התרנגול  
והבתם . ותיקו מאכלו שיצלחו במורים ומיני  
הבלין וזה תילד ממן דם טוב :

כתל קרי יבש בסבב העצבים שבנו  
ומזונם עבה אותו שיש בו חלב ותיקונו  
וחמוצחר שבו הוי אוטו שיש בו חלב ותיקונו  
שיתיקנו ברבלין חמין :

בליות' הם ממעצעים נוטם אל היבט  
והם קשי' להיעכל מומזון סעת  
וילירודם עברו גם ההלט רע מאן :

במוון חם ויבש עוזר על העיכול  
ויטריד זריזה ומיבש ה  
הרטיבורת ומועיל לכל מני הנפה ואם

ואחריו כן ישלים בכם אחריו, אם בשער שמי ותבלין ומטע רבעש או אלרוב. ושיטה עלייה יז איז יוטן מזון הרוב, ובעה יושמעו וירדרו ויהקו הראו יירטבו הגורו והנחן וויש בהם נפח ומעוורין במאצ'ו, אמן ייוק לבני הנוּף והכלויות במאצ'ו, ומוספין בז' ומוחמץ' המגוז הרק אס ייבן מהס כי לילו להם ליהה נאה. והשרוין בחומץ טבעך קך ומשבר כה האודינה ואינו מנפח:

**אות חמץ מאכלים**

המפתחים

הם הדשנין, זהוגין זוין רב כמו החות' והאורו ורפלול והחלב והגבינה הלהחה. ושורדים וערמוניים ובטנים והענבים המתוקים הלחשים וכבר השכשים והרגנגול' והហזים השלויקין והכשיין שאין בחרן ריק:

**מאכל המתווך** חם ק'צ' והממדתו מורבה הדודנה והודם והליהה ומעירד החלאים התווים מוספין ומולידים סתימה ומורסת בכבר ובדחול ומתריר ומתרה האצטומקה אמן גנאota להזה ולדריאו יושמען הגוּף וירבה הזוע:

**ההמוץ** קר ויבש משקיע האודינה והדם מקרר הנפ' ומיבשו ועוצר התבנן אם יהיו האצטומקה והפעיט נקיים ויתרים אם יהיו בהם ליחות רבודות לבנות' ומקדר ומחלייש כה העיכול מהכבר ומוקע העצבי אמן ח'מוּר ומקיין התא'ו: הדשן חם ולה ממלא מקורי הרים ומתרה ומרפ' התבנן ומישבע מהר' ומתחם מלילת הנפ' מרככו ומוסיף בליהה הלגן ומעצל וירבה השינה:

**הררייפ** חם ייבש מהמס חמום רב מאור ולק' הוּא בעורו הדום ומלהיב הנפ' מחרה ושורף אותו ומגנו ומטחו אל האודינה תחליה ואחריו כן אל השחוורה ימעט חליה והזרע וכל אריך לפחות אמן ולחו ויכלום קשה ותיקון

כרפס 'שקייט הנפה והרוורות וריה הפה יירין הלהיה ויפס' החל המיניקת ואמ' אכלנו עס חסא אה' המאל יעיל לאצטומקה:

**אות הלמד לויזם**

בלען אבליאנס' חם ויבש מוסף במות וקוץ' ומוליד ווחות בבטן החרטן ומוננו יותר מז' האגנו, ושמננו יעיל לשתיי סס חמורת' ולשיכרת' נחש ועקלב ולכל גנע שבקרים ובכבד ובמע' וארכיכון וויז' לנמשח במשנל וייטיב השיע' וארכיכון וויז' לנמשח בו עד יום מותו:

**לוט** קר ויבש קובץ וויל השין ז' ומחזק האיברים יוכנע עריפת הרום:

**לילן** זיהוק העין שיש ברוטביה והכבד ויסיר כאבו והרא�:

כבר כתבת' למלעה כי לחם חרט' ה'आ' המובחר ולעם הסולרת' יון הריבה אבל הוא מtheadר להעתעל', וכותב גאלינום כל מה שייעש מסתלה מליד לייח' גסה' וישראל בירידה וסותם שביל' המזון מהכבב' ויתעכ' בו חטחול החלש ייגדל וולדיר אבנין בבלויות' וולדיר שיש' בו רהב' סובין הוא מtheadר להעתעל ולעכורי אבל הווא פזונין בועט כי האיברים מקבל' ממנה מכוחו מועט לרוב הסובין שיש בו וווחן אותו מהרה' אבל אם אין כרך סובין יהא מזונו יורד ויסופ' כה לאגדן הגזולן יהא קשה להעתעל כי לפ' שהאברים שואין כמוות רב מנט מטעבין' ומאתוחים לבשלו באצטומבק' ועוזר למעוט הסובין' שב' מכבי' יקשה עיכלו' ולחם השוערים הוא נתה לרבעי' החמיימות והקלות' :

**ליטון** קר קובץ יוחזק האצטומקה יוציא' בכל ענן' ישאלוואו:

**לפתות** אמן ולחו ויכלום קשה ותיקון

בחורך אבל בקיין הם טובים 'וחמי' העכווי'  
מחדרין הטעמים נבררו והבן בכליות '  
והמליחים שלשלו הבטן תלהה אחריו נן  
מהזקין אותו אם יתמד האם לשחותם  
וביבשין הנוף ויליריו בו הנגב והסרוקות '

והימים שכבו כה' החול שערין ומחזקין  
האבירים ומועלין לתקית הום ' והם  
העומדים בנקום אדר שאין גניין ולא  
נעבעין פפסידן המזוג ומילידים הקדרות '

יעובי הטחול אם לא יישלים בין '

והמובחר שבמים הם מ' הנרות הגנוילים  
לפי שהן מוגליק המשם :

**מוסך**

חם ויבש מכאי' הרاش לבעל  
ההימיות ומועל להלא' הקרי '

ולחלישות הלב וכח :

**מלח**

הס יבש מסור זהמת ההבשיל  
ומרכבו ' ומה שהוא מר הוא  
יותר חם וקובץ וuibש ויטריד הרוח ' וubo'  
החליטים ומרך הבשר מנוגב הרטיבות  
ועחר אל הקיא וויעיל לבאב האצטומכא  
הקרה וימחר להוזיא ולשלשל הפסולת מן  
הבטן ולהזריך המאלך והמריה היוקה  
והליה הטעפתה :

**מלופפנות** בערבי כיא' קROLAH

'SKUITYO ישברו הצמא ' זרע' זיל השתן  
אבל גרמו קש לחתען יעכו בערקי' בשואה  
נא ווילד קדוחה אורכות וזה לעבוי :  
הקר אבל למ' שהוא המזוג לא יזק :

**געגע**

**הוא** מנטה

הס יבש ובו רטיבות מורי והוא יותר רקין  
משאר הריקות ואם שרה עציירו בחומץ  
יפסק נזלת הדם מן הבטן והרkonת ונעט  
לב ויעזרו המשגיל ימיא התולעים ויעיל  
לנשיכת הלב שוטה ' ואם ילושו עמו כמה  
שוערים יחווק האצטומכא וחומרה ישקיט  
הփיקו וינגע הקיא שהוא מלחה :

**אות**

הרבטים הוא כשיודה מאכלו מהם :

מוח קר ורוטוב כי הוא חם טבע '

ונר קריות מקרי ולכך הוא אלה '

וגודבק ומעור האצטומכ' זמתה להעתכל '

ומולדיד דם קר וטחחף כי נחף מהר לבליו '

וירור אס נאכל אחר אכילה וראוי לאש' הם

לחים בטבעם ואשר אצטומכטס לוושה '

להשתמר ממנו מادر אך בעלי האצטומכא '

הזהקה לא יזק ' והמובחר הוא מות העnel '

ואחריו מות השור ואחריו של העז ' ושל '

הכש ולא יתרון לאכלו קוד' שאר המאכלו '

אלא מי שצרך לקיא' ' והזרנה לאכלו '

יאכלינו עם חרוד וומץ ' ועם מני התבליין '

ואז יהיה מזונו הרבה בשיתעכל והוא ראי '

לבעל' המזוג הרם ואינו ראי לווגי' בהלא'

הקריים ' זלוח השזרה הוא כמו מות הראש '

ואולם יותר קשה ופזרות לה כי אם יתבשל '

היטב באצטומכא ' היה כה גוזלו גם עבה '

וירור מפהה הראש ' . ואולם מות העצמות '

מרפה האצטומכא וממהר להעתכל יותר :

ומכזע במזוג וישמן יותר :

**מים** כבר ביארתי בשbill הרבייע '

הועלתתמים וכ' ח' זנוק '

והקל במשקל מן המים הוא טוב ' והם '

הקריים מادر מועליים לבעל' המזוג' הדמים '

וזניפות הבריאות וייזקו אצטומכטס ויעזוו '

לهم בעיכול ' אבל ציקו לגוי החהה בכל '

המקומות يولדו בקעים ובורות ומריגל '

לשחותם יפול בחולי אשפשם ויפול הרדמת '

האיבים ' וכן יזקן לזקנים ולבעלי המזוג '

הקר ' והם חממי' מסרי' הנגעה ושברכין '

הגען מז' הנגעה ומלחיצין העצמו' ומרטבין '

האכו' ומפטמין' הנוף ומחילישן הכה ומוסיפין '

הם מרפין' הנוף ומחילישן הכה ומוסיפין '

בתגמורת רדם 'omi המטר קלים וירודים '

בטהירות מן האצטומכא וממהר להעתכל '

והזרע והשתין' . ואם יבשלים בקליפות  
עם שמן ומלה ישלשלו ובלא קליפה יעצ'ו  
כי בקליפה יש כח חזרה ריחיב הבטן  
רhamah 'עוצר' . ואם יבשלים בחומץ יכנו  
תטלחות הדרם ויעילו לבעל הגורי .

ואם יבשלים עם שעורים היה מזונם יותר  
טוב והקלים פחת הנפח יותר היוכש .

ובכל הכם מרים מוזקן יותר מאשר  
מיין התרומות והענקים עם שמן וחומץ  
כחם מועד לנגרל . Zusם בשך חדש כחם רב  
לגרל . ועם בשך ביש מליח הוא מאכל

רע מאדר :

ען . בשיו יבש וקשה להתעלל יותר  
בבנין מבשר הכבשים והכבדים רוסט  
מהנקבות כי הנקבות יש להם פחתה חרוד  
ויבשות מהזכרם והוא מזון רע כי יש לו  
הפסד בתולוי ומפני חשגעון והכופ' והגבב  
וכאב בבני מעיט וירבה השתווה . והсерם  
הוא יותר טוב בעבור שיש פחתה חרוד  
ויבשות מזון . ואם יבשלהו עס לפותות  
יעיל לקשי האבר :

**ענבים**  
הם חמימים ולחמים  
במייצ'ו וחתוקים

טוכניות מהאמציים ולהלבנים טובים  
מהחשוריים ישמעו הנוף וישלשלו ומרבים  
הזרע אמן ותילד מהם רוחות במקומות  
העיסוק וזה בעקבות הליקוטים באות' שעא  
אבל הליקוטים מקרים ימיים או שלוש חם  
טוב ולא יווילרו רוחות אבל אוטם שנקלטו  
מרקם זמן שנכחש קליפות הם מזון טוב  
ויאתו אל האוכליס מאכלים דקים אבל  
יכחישו הנוף . והעסים שנעשה מהבוכר  
שיין משבר כחה האורומה והדרם בגבורם על  
האטומקה ועל הנוף ומסיר הצמא ועוצר  
ומגע הקאה :

**ערמוניים** בלע' קשטייא . עברבי  
שםם בלט . קר ויבש  
במייצ'ו אמן טנים מעט אל החומימות  
לפתוקות

אות הסמן כוונת המזון סוסאן

שהוא לבן . והוא אם אבש גועל לכל  
מי הכאב והעיפוש ונתקה תנטק ווישמי  
הנוף . ואם ידוקנו ירפא האזחים מלילה  
וחומרה . וסדרו יועיל לשדרופת החםיס  
חחמיין ובשלול שרשו יועיל ל��וץ הנשימה  
ולטהול ולכאב האן אם יגע בו . פצחין  
ומרכז קשי הרם וגס יועיל לכל חולין  
שקריה בו וויזיא העובר :

**סוכבאג'** הוא תבשיל נעשה מבשר  
וחומץ ורכבים יינו ראיי למי

שהוא חושש בירנו ולא להלוש העצם  
ולבעל הגוירות החלומות שצרכין חזק  
ופטום כי הוא מייבש ומקרר אמנם הוא  
גאות לבעלי הקיימות והכבדים וחמייס  
ולירקון ולזקוחות ולמקראיין ולבעל  
ולבעל המוג החם ולמי שהוא חולה  
מתגברות הרם והארום כי הוא שבר כרס:

**סנגבין** הוא הנעשה מדבש וחומץ  
או מסכר וחומץ וטבעו  
הוא קר מסיר הצמא והחומרם וכח הארום  
והרים אם יהיה חמוץ כל צרכו גם הוא  
מחתק הליה ומויריה ומנקה ומפתח  
הטמיוטם ומוריד השתן אמן עוש בירנו  
ובגוזן עובי כפני וחומצתו ומזיק לבעל  
העצב החלש ולבעל השלשול הנעשה  
בכאב ולבעל האזטומקה הקירה והכבדים  
הקרים :

אות העין כודשים

הם ממזעים בחמיות וובש אלא שהם קצת קריים  
ובושים הם מאכל וסוקשים להתעלל  
זרעים לאצטומקה ולליאה ולקרב  
העלין ולודיעות המוח וגוני חעינס ולכנ  
יילד חשבית העינים כי מיבשים ר  
רטיבותם ונגעים רבים ומגנחים ומיבשים  
הנוף ומולדים חلط שחור וימעתו הקשי

ונפח מהבטן ועירור השתו יוחקך רמאכט  
ורבן יאות לבעלן הרגז הקהוזאם ילעטונו  
בצמוקיס גנקה דעריאזישלשלעהלהוחה  
גנטשנברקט;

**פרשיל** אחים מאכש שובר כל הליתות  
ועורר השתו א' צבי

**אות הצדי'** בשרו  
טוב מכלبشر הצדי' והדרם המתילד  
מיינו אין בו תרעות עביס' אמרם והוא

**צמוקים** היך חיטים וממציעים בין  
הרטיות והיעשת מתחזקים  
האצטומכאנ זאנ זיין טוב ישמעו הכביד'  
והיין הנעשה מהם ויש לו חמוץ היה כחו  
מער לגדול וחוויתך פרוח לח מהמתוק:  
**צנובר** מחמץין הגוף ומועלימ' למ' שיט לודען ונפ' באצטומכ'

זמרביס הזרע: צנון חסולות מועליל חולו' היינון  
ומרביה והשתנה ומעורר

התאות האכילה ומרבה הזרע ומסיר ניחוח  
הkul ומחתק הליחה' אמרם הוא רע  
לאצטומכ' יעורד הקיא ויזוך המאלל בפה  
האצטומכ' כשאוכלי קודם האכילה כי הוא  
מתהדר העיכול ובקלקל השינים ועשנותו  
מפסיד ראיית העינים' ואם יאלכלנו אחר  
האכילה יעכל' ושמנוישטני וירבת המכוה  
והזרע ויזוק הכלבר וחומם הכלויות ויפוצץ  
האבן מהם ויסר העצלו' ויזוק קצת הדמי'  
ויעול לשביך' כלבים ושרצ'י' ולכaab הרגלים  
הנעדרות וישב ההקנים' לנכח הנערות  
והכרתו:

**אות הקוף** קומוס  
בערבי:

זאג' חט' ויכש' יועיל לרגרוב הרוטוב וממען  
aicול הפה והשנים ווחזקם ימנע רנדזות  
הראיא' הטעט ממןנו ווועיל לקשי' גוב' העיני'

קורא

לטמייקום והם עוזרים וקשיס להתעצל  
וילידי נפח וכשהם צלי'יס'ם יותר טוביים  
ומזונם יותר טוב מטלוט'

**אות הפה** פולץ

הלהים

מהם צחולותם הם קריבס ולחים ומולדים  
לייחות נסות ועכבה מאיד נפח ורוח נגבוה  
הכטן ולכן ייקו מאיד לאצטומכא' ואשר  
הם יבשים ונגמי' בעתם הם קריבס ויבשים  
וקשייס' להתעצל ייקו מאיד לאצטומכא'  
ונופחין הבשר ומארליך אוטו' ופועלין בו  
כפעולת החמצ' בקמה ומולדים נפח ורעם  
הרביה בבטן וועלה עשנו ל' הרראש ומכבייו  
ויזוק למוח וויליד חלומו מבוהלים ויטטטס  
מהלכי הגוף ומולדים ליחות גותס ועבות'  
ומbosל'ים טובים מן הצלויים' ובלא  
קליפה יחסר ממןנו רוב הרוח' ואם ישרו  
אותם ויבשלום האיטב' יאלכם עט פלפל  
לא' זיק' כל כך' ואם יחובש מקמכם על  
העדשי הנולדים בפניהם או על הנפח הנולד  
ברדים או בכיצים ירפא בעה' :

**פורקן** בערבי גלבאן' קרי' ויבש  
זהلط השרוח שמזיק לעצבים ולחולושים  
ואם יבשלום עט בשער שמן ותבלין לא  
זיק' כל כך' :

**פלפסין** בלען' באדרנאנז חם יבש חזק  
החלט השהו' והסתומים' בכבד והירוק  
ויפסקו הגזoon והוירר מזיק שבתבם חם  
הצלויים והגעשס במרחשי' והשמן  
העשה' מהט' כך' חכוונו יחווך הפלפסין  
היירוקת לחתיכות קטנות יטגןם בשמן עד  
שיקרב לשיפר' ויסנgeo' זהה ויעיל לטחורים  
וליבلت' ואם עערבנו בשעה וטמשנו בו  
הסורקים הנעשיס' בריגלים ירפא' :

**פלפל** חם יבש מעכל המאלל כי מהם  
האצטומכא' והדרם יטוויד הרוחאות

הלשון והשפטים והאונים יותר קלום  
ומתדרים להתעלל :

**דיאה** קשה להתעלל זמוניה מעת  
ומיילדת רם רטב קרוב לליה  
הלהנה יותר כשהיא מבושלת . ו\_ticks  
הו שטרשרה בוחז' וצולנה וריאת הנדי<sup>ו</sup>  
הטליה יותר טוביה מזולתה :

**רמנוגים** עכולם קשה והוא עילו לכלכפאנז  
ויש מהם שני מינין מתוקס  
והמזיצים ' המזוקים חמים ולחות מושלים  
להזהה וליליא הולבל ולגרון ולבעל' היורקה  
ואם יש' מעצרים במי' מטר ויעיל לרקיות  
הדים . והחמציזים קרים ויבשים ישבי' בה  
הדים והמרה היורקה יוירידה ויתפרק הליה  
וזיל השתן יותר מהמתוק והעסיס העשי  
מהם והוא אל רוב עצර ומסיד השכוות  
וכאכ הראש שהוא מהמיירות נס מסיד  
מכר האצטומכ' ומזהקה :

## אות השן שומין

את חמץ

יבשי' מלחמים הנגף חמוס חזק ולבן אין  
טובים בארצות החמים ובימי החום ולבעל'  
המוג החום כי יוליוו חלט מריר' באצטומכ'  
כמו הכרת' . ומעוילם בעלי' המוג הקד  
ומרוב חמימות מריר' ראות העני' ויטריה  
חרוחות יויריה השתן וס הנגות ייסירו  
הצמא ואצללו הקול והם צרי' מן האروسין  
הקטני' אמן רבותינו אז חמשה דברי' נאמרו  
בשות משבי' ומזהיל הפנים והורג' כנה  
שבבני מעים ומרובה ארת' הזרע ומכוון  
אהבה ומוציא קנאה :

**שומן** הוא בשני עניינים האחד הוא  
השמן הבירב בכש ובעצמיו  
וטבעו דם ולה' וזהדר הוא השמן הנperf  
מן הבשר כמו שומן הכליה וטבעו קר ולה'  
והוא גס ועבה וקשה להתעלל ויליד ליה  
לבנה וסוטם יותר מהשומן המערוב בבשר  
ו יותר מריחיב ושניה מרכzin ומלהלתי חפץ  
האוכל

**קורא** הגראטנג לא העוף המשוכת  
מאוד שחשא מזוק האצטומכ' :

**קמח** כבר כירני' למעלת' כי קמח  
הדרטה ר' מוכחה וטוב מוליחו' .  
שנוי הקמח כבי העת הוא בשלש ענינים .  
האחד הוא אתקרוב מזוק הדרטה' . זהה  
עםם חנק' צעוזר את הבטן בחיות בו עדין  
חום הטעו' ולבן פחים האצטומכ' מבש  
להות העריש' יוחתני' הוא הדריך מהטהין'  
יהם מעת וממהך לברש מזוק האצטומכ' .  
וישלישי הוא הבמווץ והו' מזוגין שנייה'  
ווקמה הח' הרא רע מאר מגרל חלייעס  
ומרבאה אוטם . והקמה הקלוי' הוא חם ויבש  
מנפה האצטומכ' מפסיה והעשוי במתבת  
עם שמן הווא מאכל עבה וגס מזוק לכבד  
וילטהול וכליות בסבירות הדבקת השמן  
ווקמח וויליד ליתר לבנה נסח' וביבקה  
וינטס דרכ' המקורות והכביר ואם יאלחו  
עם דבש' קיל מעט מנזק :

**קנה בשם** בערבי קצב אל דיריה' .  
חם ויבש ייעיל לצמיחים  
ויחדר הראות :

**קרפה** היא גליפת האצטומכ' . חם  
ויבש יוחזק האצטומכ' יעלל  
המאכל ויחזק האיכרים הראשונים :

**קרנפל** חם ויבש יוחזק האצטומכ'  
והכביר ויחדר הראות ויסיר  
ריה הפה :

**ראש** של כל  
בחמות בכל מזונו הרבה וום ויב ורטוב  
ומחזק הנזק החלש ומוסך בתאות חמנסל  
וירבה הזווע וודם ואינו' נאותם לבעל  
האצטומכ' חחולושא ואינו' ראי אלא בימי  
הקר וויא מילד הקדרות והדרוק' .  
והעינים הם יוצר שמנים וטובים ופמחרי'  
ולזרה מן האצטומכ' וhalbאים טבעם קר  
גנס זיין חזק ועב ווים קשים להתעלל אבל

ומכבים ומגאל גדול רב במרקיה במלחמות  
לבשל זבקלתו להרחב האבירים והוא  
ביבש יתר מהפלים' כתוב נאילנס כי  
השעור מפרק עס דונג ושםן ופלפל מאר  
מושיע במשיחות ומפני הרכשות' והמשקה  
הנעשה ממנו מכבה האצמא ומרוד השתן  
ומסדר כח הין מהשכחו יזקדר האצטומם  
והכבד בימי הקץ ומלתחת הנוף' אמן  
פזוק לעצמים ומכך בראש מנגה' .  
ונגעשה מן דהארוי קרוב מבניו אלא  
שאינו מנפח :

### ת�נִים

#### הרוטובים

טבעם חום ולה' והוכשים חומי' ויחס' . זהה  
ויתר טיבים מיהלחות ווגים זין טוב כי  
מטדורות הנך והראה והכליה והמקורה  
והזהה מליחות רועות ומולדות דס טוב  
ומעוורות השתן נס חז' ומרכבי העצם לא  
שמולדידים המכנים אם יתמד לאכלים לפי  
שיילידי' דס רע ונזוק בכבר ובתחול ואס  
יאכלם עט אגוזים היה מזונם יזרוטוב  
וחמשווכ' שבתוכם הם הלבנים ואחריהם  
הأدמים ואחריהם השחרורים והגבושים  
היטב חם יזר טובי' ורוחקים מהענק  
מהפיגים :

תבשיל הלבן' נקרא כן בשאנן מו  
ירקור טבעו חם ונאות  
בימות הנשימים חז' זין טוב מהזוק הנוף  
ומרטבו ומפטמו ומזהיל הפנים ומרבה  
חדם וחרוע וישנה כריבוי נתין התבליין  
החסים וכמי' עטם אגנס בימי' הימה פזוק  
כי יחמס מאר ומילר הרקחות' .

תותים' המטוקים חסמים שאותם מקלקלין  
האצטומם כאשר מעצאו שס  
מזון אבל במנזאמ אורה' בלא מזון או  
ירבתלו שס' היטב וימזרו' לצאה  
מהאצטומא וירחיבו הכתן וויררו השתן  
אך חם מזער לנעל' . ואם יאלט קודם  
אכילה

האובל נוב' דפני האצטומם אום צפין על  
פיו ומשיבין המאכל גם ובק באין יכולת  
לבשל שם' ומולדים בגוף שובע מכחשי'  
ואולס הכח לוגד' הופיס נזון בשומו  
המערב בבשר כי הוא טוב מהנרד לפ'  
שהנרד דבק גס וקשה לכשל באצטומם  
ומזהר לבלות ולכין נסר לנו תורה :

**שומשטיין** חם ולח מרפה האצטומם  
ומילד ריח הפחה ומרכז כי  
יש בו שמניות הרבה ושמנו מרכך המעט  
וחועל להחמי הנשים ולהעביר מזוק' גני'  
יעועל לצמח העין ולכабב הראש אם ישפי'  
בנחריים :

**טמן** דרעד פשתן' יעועל לכל הנשרפי'  
בכשורים ולנכשלי' בכם ולכאב  
הבלויות והכבד ולכל שתו' חנמשת בו ויזוק  
הבהיר וידשן העצים' וינגד השער ויבקה  
הפיגים' והאוכלו לא במחאה יהלה :

**שקדים** המתוקם' הם חמ'י' רוטובי'  
במיוצע קשי' להתעלל  
ומפרחים הטמטים מהכבד והטהול ומפיר'  
שריפת השתן' ומוסילים לגרנו' מזונם מזון  
טוב מעט והתעלת המתайл מלה הוא טוב  
וירטבו הנוף' ומוסיפין במוה וambilן ליר'  
שינה ממוץעה' . ואם יאלט לחם עם  
קליפים ניקו רטיבות האצטומם בא' ייזוק  
אותה' והשמן העשו' מהם מזוקין היא  
שוה הטוב לנוזן ולכאב האנים ולריארה  
ולחלוחת ולכליות ולחלטין ולילפת' .

אמ' ה' קשיה להתעלל ומפסיד האצטומם'  
ושבז' שחקדים המרים חם' ויבש וען מאר  
יעועל לכל מי' חלאיך ולכאב הראש  
ולשועל ולנשימה ולריאה ולכליות ויפוצץ  
האנן ויחמס הקרה וויסף בראות המשגנול  
וירפא כל געני' ורחם' וכל חלאוי' וויתר  
שיזן ונודות :

**שעורים** טבעם קר' ויכש' מטרור

يولדי ליה וקורות ורותות בערקרים וכאב בעצלים'. והרזה לאכלו יבשלנו במים כדי ללחלו או יתלנו על עשן מיט רוחחן או צלונבנעל', וזרוב העשוי מהחומרם יועל לתהנו על הלב וכארתו והם האצטומכ' והכבד שנה :

**תרומות** חס ייבש ממי הרטולית וקמחו פחת הרטורי ויעיל למני השחין ומגנו הוא עבה ורע וקשה להעתכל :

**תרוגולת** בשורה ממוצע בין הרטיבות ורהיוש ומוינו יירח טב' ומורדו מזמן שאור העונות והברק שלחה מועל מאור ומרטב האיכרים ומוחם ויסוף בעזם הפוח' ובשרה יליד רם טוב דרכה ושיכון מאור ויטיב מראה הפנים וויסוף בזרע' ושמנה ירך הצמח' זהה שבתם היא המשנה במיצוע ושלא ילהה ביצה' והברבורים ריבס גליז'ו מופסידיהם והמשובча שביעופ' הם התרוגול' וחותרנעל' מינר הטויסים שמולדדים רם כוב' . וכן הקוריא וההרים ושיחיו בשונן ממוזיעים לא טמנים הרמה ואו יהו פהות ליהה . ואלה עוזרים למשג'ל וביראים :

אלילה לאח' שתתקרו במי קלים או בשלג או יכפו שלחכת החום ויסרו הצמא' .

והחמורים שלא נטבחו חיטב חם קרים ובשע' עזרים ומוחקים האצטומכ' והמי' מהליהם :

**תרמים** חס לוח בישולות קשה וילדו יס גם עקה ועכו ופסד בשינם' בכבד ועובי בכסלים ותפסיד ובכאים הראש' . אמנים נון זין הרבה ולבטים הזע' והוד' . והישם והשבר הנעשה מנק' מחרטבים' ורבים טמוטס בנסלים' זוס' עב' מילדים טמוטס לשוחרה . וכל שכן אם יהיה קרוב לשוחרה . אמצע מפתטם הגוף ומורה חרוש ומתק' . אמצע מפתטם הגוף ומורה הזרע :

**תפוחים** ריחם מחוק החמוות והלב' . וכל מה שם המכיצ' ר' שנין ממושין הם קרם ומחקיק' פה האצטומכ' אלא' שמן לאין' אורה רטיבות ומולד' בה כאב ובצאתם ממך' לא יעבשו במקורות בראו יהמתמי' לא כלים' יולדו בו קרות תמידות הקשה להרפאות וזה הכלל לכל הפרוטות שנין ממושין' . וכתבן וזה אכילת התפוח מזוק מאר כי

## השתבי

## הנתיב

וחשכל אשר הוא צורתה .

מעוזות' אשר עשה לו את הנפש הזאת ולכן כל חכם לב ציריך' לתקור על הנפש אשר בביוארה אפריך' . ואשר הנטש הנפש הנכשרא' אשר היא באדם נקשרת' . אשר סודה חוקרת' . בכל לשון אשר באה מרבות' אשר קיא לבדה לשם נמרה' .

בג א 23 ז והוא

לברא הנפש ופעולתה

**ראוי'**

לכל אדם נברא' לשבח לברואו שנין לו חכמיה יתרה' . בתרו בו הנפש הטהורה' ומחייב הוא להווות במקהלים כל ימי צבא' . את כל אשר גדלו המלך זאת אשר נשאו' ולהקרר ולהזוז' לאלה'

**שאלה השלישית** אם יש באלות נפש  
אותה או יותר :  
**השאלה הרביעית** מיהו נולץ להשיג  
מההוות ומקום ?  
**השאלה החמישית** אם היא קדומה  
או נבראה :  
**השאלה הששית** אם נבראה מאר  
הברוא ית על ידי :  
אמצעי לאו :  
**השאלה השביעית** אם כל יונבראו  
נפשות חפצחות  
מצוקות בוגורות המהווות או אם נבראו  
כבר בבריאת הולום :  
**השאלה השמינית** אם נפשות איש  
העולם כולן  
נפש אחות בסוג או אם הם רובם כמי הנפוח  
שם מצוקות בהנה :  
**השאלה התשיעית** בא זו העין היא  
תנוועה :  
**השאלה העשירית** לבאר נחוותה :  
**ואולם** מענה השאלה הראשונה  
זה הוא מבואר לעין בכל  
כאשר יקרה כשנארה עשן עליה נוער  
שנאמין שהוא מתעשן מאש בעורה .  
וכשנשפט קול צוחן נעש שחו' מוקול החזעוק  
בן נרע ונאמין שיש בבעל' חיים נפש ואנו  
מודים באממתה מעשיה ואך פ' שלא  
נראה אותה זה הוא לרוב זכותה וקוטה '  
ועוד נאמין שיש בבעל' חיים נפש משאץ אשר  
נראם ומי מתיונע ברצון ומגינש וזה היה  
לهم מצד שהם גוף לאו . ואם יהיה  
לهم מצד שהם נוף יהיו כל הגופות שיש  
בזה ואנחנו רואים נופים רבים שאין להם  
תנוועה והרגשת כמו חזותים והצמתים אט  
מן יראה שאין חתינוער והחריגש אשר  
לבבעל' חיים מצד שם גוף לא מצד הנפש  
אשר בס' :

ואולם

זהיא הנפש הנשארת . ולעד נשמרות יונז  
היויתה מכרת . כי לוי הנזלה והגבורה  
והתפארת ותריה לו לשפה נמרת .  
כ' בן הדין נהן לכל אשר בשם נקרא .  
כאשר תמצא בטעמי המקרא . ובסתורי  
הרורה . אשר מורים הדרך הישרה לכל  
על מדה קירה . דורש את השם הנכבד  
והנראה . למען ימצאו יודענו . ובכל לבנו  
ובכל نفسه יעבדנו . ויקבל הענו ממן .  
אשר רעה יחווש את דמו לפניו ידרוש  
אשר אבא בר נתיב התשע' . במנול בעז  
מושיע' . ولكن כל ערום יעשה ברעת .  
ויהיה לו עין רואה ואין שומע . ונפש  
הכמה לדעת . ויחקור המיד ליזענה .  
ומהכח אל הפועל ייצאנה . ואו לא היה  
לה מהיצ' מנענת . ועד כסא הכבור מגעת'  
ואם לא טהרה מזובה . בדר היה ועצובה  
וליהט אותה הימים הבה . כי מחוץ למנה  
מושבה . כל ימי אשר הנגע בה . וכאשר  
הנוף הולך למות . נס הנפש החוטאת היא  
הموت . ואם טהרה מזובה . הכת השוכב .  
לא יאמר לה עד עזובה . ותחזרו למקום  
אשר ממננו נחצבה . על כן הערני לבבי .  
לכבוד אלהי אב' אשר שם רוחו בקרבי .  
ורוח י' רבר ב' . לדבר זה הנתיב בביאור  
הנפש וכל כחוותה . וככליה הנפרטה .  
והשלב אשר בה היא משכלה . אשר עליו  
התקו' והתויה' וכacaktır לב' גם' אהיל ואומי'  
כאש' נחפוץ להשיג ולידע הנפש אשר בנן  
וכל עניינה על חכונתה כב' שיש לשלב  
שהוא בחומר אייראי להקו' עליה על  
דרך אלה שעש' שאלות .

**השאלה הראשונה** אם יש נפש  
בבעל' חיים :  
**השאלה השנייה** אם פשו' כל בעל'  
ח'ם שות' :

וְאֶלְמָן מִנְעֵה הַשְׁאֲלָה הַשְׁנִית וְהַזָּה  
 יְוֹדֵד' דַעַי נְפֵשׁ הָאָדָם חַיָּא נְפֵשׁ אָדָם  
 לְבָד וְלִשְׁה פְּעוּולֹת רַבָּת הַלְלוֹת .

וְהַכְּמִי הַמְהֻקָּם קָרְאוּם הַלְּקִי הַנְּפֵשׁ וְאַרְנָל  
 שְׁהִיא אַמְתָּחָלָתָה בְּחַלְקָה הַגָּךְ אַכְלָה  
 מְנוּיִ פְּעוּולֹתָה הַדְּלָלוֹן שָׂהָם בְּכָל הַמְשָׁע  
 וְכַן יְקָרָא הַפְּעוּולֹת הַחֲסָם נְפֵשׁ וְאֶל יְחַשּׁ  
 אָדָם עֲבָרָה זֶה שִׁישָׁ לְאָדָם נְפֵשׁ רַבָּת כְּמוֹ  
 שְׁחַבְשָׁ רָאשָׁ הַרְפָּאִי עַד שְׁשָׁסָ פְּתִיחָה כְּפָרוֹן  
 שְׁחַנְפָּשֹׁתָן גַּן וְהַס טְבָעִת וְחוֹנִית וְנְפִשְׁתִּי :

וְאֶלְמָן מִנְעֵה הַשְׁאֲלָה הַרְבִּיעִית  
 מִמְּנָכָל לְהַשְׁגֵּן מְמֹהוֹת  
 וְמִקְמָה ' כְּהֵב אַרְסְטוֹ בְּתַולְהָ סְפִירַת הַנְּפֵשׁ  
 כָּל בְּנֵי אָדָם חַס שְׁוִים בְּנְפֵשׁ וּבְנוֹנָךְ אַכְל אַיִן  
 כָּלִים יְזָעִים אַמְתָּחָתָה הַנְּפֵשׁ כְּאֶשֶּׁר יְזָעִין  
 אַמְתָּחָת הַגָּךְ חַדְרָא אַיִן פְּלָא בְּיַחַנְךְ מִשְׁגָּב  
 בְּחַיִים וְהַנְּפֵשׁ אַיִן מִשְׁגָּב כִּי אַם בְּשַׁכְל  
 לְבָר וּלְזָל הַחֲמָן כִּי אָדָם שָׁאַיִן מִשְׁגָּב  
 כִּי אַם דָּבָר מִוחָש אַיִן אַיִן פְּאַמְּנִים בְּהַיוֹת  
 הַנְּפֵשׁ אוֹ אַיִן שְׁהִיא מִתְפִּשְׁתָּר בְּכָל  
 מִקְומָתָה הַגָּךְ פְּנֵי שְׁהָוָה מִתְהַנְּעָה אַבָּל  
 מִתְהַרְתָּה אוֹ עֲנִינִי יִשְׁוֹתָר הַס מִאֲמְנִים  
 בְּדַרְךְ קְבָלה וּמִעֲתָיו הַס שִׁוְעָנוּ זָה בְּשַׁכְל  
 וְאַזְקָדָא וְנִכְנָן שָׁלָא דַעַד הָאָדָם הַלְּקִי אַשְׁר  
 בּוֹ יַשְׁכַּל אֶלְלוֹ הַאֲלִיל וְהַחֲלָקָה חַזְמָה  
 לְאַלְוָה כְּמוֹ שִׁתְבָּאָר וְלֹכֶן רָאוּ לְנוּ לְחַקָּר  
 וּלְבַקֵּשׁ בְּדַרְךְ הַמּוֹפְתָה לִידָע יְשֹׁוֹת נְפֵשָׁנוּ  
 נִנְחָקָר תְּחִלָּה אָס הַיא גָּנוֹף אוֹ בְּגָנוֹף אוֹ חֹזֶק  
 לְבָסָפָן . וְנִאמֶר תְּחִלָּה צְרִי לְהַאֲמִן בְּהַכְרָה  
 שְׁאַגְּבָנְגָזָב שְׁאַוְה הַתְּהִת נְזָב לְאֵת הַיְהָה מִגְעָב  
 פְּעוּולָתָה גָּלָא לְקָרְבוֹ מִמְּנָה בְּזַיְהָגָר לְאָה  
 גִּיעַ פְּעוּולָתָה לְרָחָק מִמְּנוּ . וְעַד כָּל גַּשְׁמָ  
 מִתְּבָעָע וְאַפְשָׁר לְזֹלְתִּי אַחֲרָמָשְׁנִי  
 אַו שְׁנִיעַ לְגַשָּׁם . אָו מָה שָׁאַיִן גַּשָּׁם  
 וְאַמְּנָס אָס יְהִי הַמְנָע לְוַשְׁטָנִת יְתַחְיָב  
 שְׁיהִיא הַגָּשָׁם הַחֲסָם הַמְנָע וַיְתַחְיָב לְזַיְהָגָר  
 הַמְנָע וְהַנָּהָא לְאַיְלָת הַעֲנִין אָס שְׁילָךְ אַל  
 לְאָחֶלְתָּה זֶה שְׁקָר . אָו שְׁגַעַט אַל מְנִיעַ  
 שְׁאַיְנוּ גַּשָּׁם הַנָּה אָס בְּנֵי הַתְּחִיב הַמְנָע

זֶאוֹלָם מִנְעֵה הַשְׁאֲלָה הַשְׁלִישִׁית  
 וְהַזָּה אָס יְשַׁבְּדָנְפֵשׁ אַתָּה

כָּג בְּ 23 11 שָׁאַיט

לאשר חשב שהנפש היא נוף . הנת' חותנו ביר היטב: שהנפש איננה נוף .

ואם כן צירק להאמין שאיננה ביחס הנוף לפי' שאיין זכר שירה ביחס זכר איזה' למלה את חלונאלו נוף כמו המים ביחס הנוף והשמן ביחס הכלוחה . ועוד שאם תאמר טווחה הנוף מקום לנפש ותירח חליפש בתוכו לא ימלט מאהר משני פנים אז טווחה הנפש ביחס מקום אחד מן הנוף .

או ביחס כלב בשותה ואם היה ביחס אחד מן הנוף היה טווח היה שאר הנוף מט' ואם היה ביחס כלב בשותה או ביחס הנוף כמי מה שיחזר מז' הנוף ' אֵיךְ אַיִנָה בְּרוֹךְ הַנּוֹפֶ' גם אין בוגר ביחס .' גם אינה חוץ לנוף שאם היה חוץ לנוף לא ימלט או טווחה קרוביה לנוף או רחוקה ממנה אם היה רחוקה מן הנוף אוי' היה הנוף אפס הרווחה מהנפש וישחת האור ואס היא קרוביה לנוף מעבר אחד העבר הרואה בלבו ישג' החזעה ושורר הנוף לא ישג' .' ואם היא קרוביה לנוף מכל עבר או רחוקה מקופלה על הון מקופלה אותו והיה כטש לקו' ונוף וחוזר הדבר לקושיא והארונה שהיא איננה נוף מליא ביחס תחרה הנוף ביחס פנים .' הנה נתבאר מה שאמורן שאיננה גוף וליא ביחס הנוף לא האוצר לו אם כן צירק לומר שהיא מודרנה אחד משפעקה מאוד זהקה מאוד והקפתה לנוף ואיתריך מהקפתה הנוף עצמו ויתר קרוביה ובקרה דבק בזוקי' לנוף מדבק קרבנית איבר' הנוף ותליך לונפ' נאנצ' לה שום יוס' ועוד עם אבר מיוחד מטנו ואם יראה בחה וורה במקומות אחר איזר פטולו' . וזה כי באשר רחותך עט הנוף יצא ממנה שלש הרים שטם נקראס רוח חיים וחטאיה .

והכינה . והכרכוב קראט פה' ונפש נשפה .' רשות הוא תהי' אבו הינוען ולפי

SKUIM

שאינו גשם . ואמנם איך הוא שיש בדים כי בכמו זה המכני כי היה גם המתנועים גיגיו בהכרח לא מתנווע ראשן ומתנווע דראשון היא שלא תנווע פפראת דבר חזץ ממם ולא יכולת אַס טיש לה' מני עט אן לא' זעם לא הנגה יהיה מתנווע מבלי' מגיע ואם יהיל' פגיע ויה' נשים יששליש העגן אל לא תכלי' . ואך א' אפש מבלדי' שהה' במתנווע הראשו' מני' לתי' גשם הוא אשר גינערו' יהיה מתנווע והוא אשר נורה עלי' בשם נפש' ווער כי כל נוף יש לו איכו' מיחס מן המוחשי' איכו' הנפש לא ישינו החשי' אם כן איז' הנפש נוף .' ווער כי הדרב שאינו הי לא תהי' דבר אחר זאנו רואיס שהנפש תוויה את הנוף כי בסורה מממ' הווא מט' אם כן הנפש איננה נוף .

ואין לומר שהיא נוף נפש' שאם כן היה נפש' מנטה אחריה וכן יאמר על האורתזה וזה ילק אל לא תכליה אם כן איננה נוף נפש' .' ווער כי החשובים שהנפש היא נוף עט היה שאיין זאת הנטה שבפל כך רבת החוק מצד עצמה .' אומנם היא אכן הצד החזק מצד מה שאפשר להמשך אונזרה שאר אמונה נפדות מאוביוז' בעבור כי תחק צירינו בצויר' השבל שהנפש היא נוף היה מה שחייה או דק מאר או קאיא או מזיד כשם שלאלר יבאננו החברת לצייר שיש למעלה בעולם העליון ונופט ומקומות מוגבלים עם מה שיתקבל אצל כל אדם שהנפש נינה מלמעלה ובציאתו שיש נפים בעולם העליון לאלהר זביזטו וזה האיזור שהמלאכ' נופים . וככה הצעמת אצל החמון שהמלאים הם איזולים מהויה הכרה יתברך שם ויתעלוה זכר' . מירע' הוא שאהמאנציג לא איזיל ראשונה אליא בודמה לו .' אם כן מז' גינזער שהברוא את' שמו שהוא נופו והחומרה החומרה הנטה כפר בעקר' ראה נס ראתה קרלה

ובלהי מישרונו והוא אצולה באצלו מעצול  
ונמצאת במציאות ממציא כי היא אצולה  
ונמצאת מכבוד המברא יתברך אמרנו נר"י  
נשחת ארם' והמציאה מאין כהות מודת  
פעולתו ותורתו על מציאותו ה' הרמאות  
אליו כרי' ישלא וכפור בה שם כופ' לוא' יוזחה  
אותה שום מודה כמאמר הכלוב וממשי  
אותה אלה' : וכן לדמותה של בראותה רב'  
באמרת מה הנשמה מלאות כל הגוף אך  
הבהיר מלא כל הגוף סבון' מה הבירא  
ואינו נראה אף היא רוחה ואינה נראית מה  
הבלת תחזר אך נשמה מזרחה' מה הבהיר  
ישב בחזרה' הדרים אף הנשם' ישב' בהדר  
חרדים' מה הבהיר נשא נשמה נושאת כל  
הגוף ואינה נשאת' : ואס' הדרים עיט  
בעיני הנפש קל וחומר בעין הכרוא ייב'  
ויתעל' : והנה מצאנו אמרת הנפש ואי'  
מי' שיוכל לכפר מציאותה בו ולא ידע  
חויה בעצמו ובונפו הוואיל ואינה בו כיו'  
שבארה' שאן מקמה הוו' אבל הנפש  
מקום לו' ונא' נשיג ממנה לא צורה ולא  
דמות ולא מראה ולא ריח אף על פ'  
שפערותה ניכרין בו' וכן השבר שבארונו  
לפניהם שפעריו וטמני ניכרין לא נשין לו'  
לאדרמותה לא צורה ולא מראה נמשלו  
בריעינו' אמר הפילוקוף במליצת משלו  
בשםו רשם הנפש שהיא העצם מתמים  
לנוף טبع' כל' בעל חיות בכת' : וענין  
הריש הזה הוא מעלה כי מה שאמר על  
נפש שהיא עצם לחביריה מתקרא' ומה  
שאמר מתמים רצה לומר שהעצם הזה הוא  
עליה מתימית לאדם הוא וה' סבה לעילם  
הבא הוואיל ובכלל התוב הזה נבראיין  
ובכבודו בגין לעילם והגענו להרכבת הנפש  
ולביאת החומר' : ואמרו נשם טبع' כל'  
שהוא כל' שמשתרם בה הגוף לפי' רפואה  
וכונתה הוואיל ואין לגוף שוטחן וולחו  
ומפנ' :

שקומו הראבואר כי בהעיר האי' הו' נאבד  
וגם כי הוא עצמו דומה לאויר למן נקרא

רוח' : וכל' זו משיחך בו' ועicker כהו' הוא

בלב' ועיבר בנו' בעורקם הוהפל'ס כמו'

шибארה' בנתיב הרטע'ם' : וקרא' יכלת

ההאה בשם נפש להזרע' שיש לאוד' תשך

ונענו' וראיה לדבר כי היא נפש' : וכן

אמור ונפש מאבל האיה' : וזה דרכו עקרו

בכבר' וכל' זו משתקף בו' : וממן התאות

המאבל ודבר המשג'ל ונקרא' נפש בהיותה

נופשת המשubits' בוגר בהיותה מתנעעה

בתרשי' הדוף או הא לא לשון דבר' ודבר'

עווק' מגור' וצאים' ופשתם' ועוברת בוגר בעורק'

קראו'ו' רוחה הטבע' ועוברת בוגר בעורק'

בלתי' דפק' : עם הדם כמו' שבארה' בכריב'

הרבי' : וקרא' הבנה בשם הנשמה על

דרך הכה' שאם' ננטמת שדי' היבנים' ועicker

כהה' הא במתה וראש ולן נברא הארכ'

זוק' כל' האבראים בקומות לפ' יש' ג' נורה

מן הרשימים ולן נקרא' נשמה' : או' שקרא'

בן להיראה מתנשטה באיר' : וחתכו' הוסיך'

לה' ש' שמות' והם חיו' : ויהה' יירה'

לפי' באין לה דמיין הביראים לא בעילונים

ולא בתחרה'נים' : והיה' לפי' שיא' מהה

זה היא עצם לפ' שכד לרבר שמכל הפל'ס'

וזעמר בעין אחד במנין הו' עצם' ווחנש'

היא עומדת אחת במנין מקבלת ההפכים

זה היא האמת והשקר' שמה' ווון' רכמה

וככלות' אם' בן הנפש היא עצם' וודר כי'

גר' העצם' הוא כל' דבר אשר במאיז'ו'

יקי'זר או'ר וככשו ממן פסר' ואנו רואים

בנטב' זר העצם' שהיא כאשר תא' תקים

או'ו' ובקמ' זר כל' ימי' הי'ו' : בו' ובונדר'

מן' יפסר' אם' בן' היא עצם' הנה החרתי'

שהנפש' היא בלהי' נוף' לא נבלת' בוגר'

ובלי' מקרת' ובלהי' סוליה ולא ישיגנה אה'

מהבראים חיליה אלא' היא עצם' צורי' כי'

דו' או' רזק' זיך' ביותר' ייה' אבל' טטהלק'

## חנוך השת'

אחד בזען אוד שוא' ואלו הם מושכלות  
ראשונות שלא, עצרך האדם לאמת' במופת  
כי בטבע כל אדם לרעתו אום' ומזהו  
המי הוא אמונה הרדעה שאין הנפ' קדומה  
שהמראה צורה לעין:

**אלא נבראת :**

**ואולם** מענה הדשלה הששית אם  
נבראת מأت הבורא יתברך  
על יד אמציע אם לאו' כבר הסכימו חכמי  
המקהך שהנפש נבראה וניצלה מבוראה  
יתברך על ידי שכל הפועל הנוגע צורה לכל  
בעל צורה ונותן השכל לבני שכל כי  
הנפש היא עתילה בכח חומר הגוף או בכח  
המוח המתודיש שמנינו היה נז'ך'ו ואחר  
כך יצא הנפש מן הכל הפועל וכל מי  
שיצץ ממנה אל הפועל מוציא זולתו והוא  
חוץ ממנו בהכרח כמו שהוא מבוא' במופת'  
וזור אם הנפש נבראת מأت הבורא יתברך  
בל' אמציע אינו נמצא שם דבר נכבר ממן'  
איינו כן כי רודוע הוא שהשכלים הנבדלים  
הם נבדות יותר ממנה:

**ואולם** מענה השתי' שאלות והם  
השביעית והשמינית אבאמ'ם  
יד' יען שבשנית' יארת תליך הכלמי המשתק'  
הוא אם כל הנפש שכאשנ' העולם' מו'  
כלנה נשא' אח' בסוג כמו אוර השמש שהוא  
כללי מאור אחד רצום לו' מן המשם ועם  
היות שתינוצ'יו ממענו על שוכני הארץ' היל'  
מאורים לאיזס'וף או כמו החום שוויל'ע  
חמיימות' ורבות כפי' נושא'ו נגעלו' ועם כל  
זה איננו ארא' הו' אחד לבד' כמו קח'ם  
הנפשות או אם הם נפשות העולם' ריבת  
במספר כפי' היפות שהם מזקוקות' בנהנה'  
וכמיון נחלקו החכמים הו' אם כל יומ'  
נבראות נפש'ו' ידשו מזקוק' בגפו' המתו'ו'  
או אם נבראו כל הנפש'ו' בבריא' העולם'  
ועל זה העין יש הילוקה בין הכתות' 'כיבן'  
רשיד כתוב בפירושו על כפר הנפש' בבריאות  
שהנפש היא אחת במקף בכל אנשי העולם  
מאלע' אמת' וחתקן' שנ' דה' כי' בונשא'

גט.

ומפני היותו חסר הופך עליו להנחיינו עצם  
שלם שיראה בו שלימת העצם הזה כי  
הגע' הוא גולס והנפש' היא צורה כמו  
שהמראה צורה לעין:

**ואולם** מענה השאלה החמשית אם  
הנפש' קדרמה או נבראית' דע כי כל נמצוא או יש לו תחילת או אין  
לו תחילת ואם הנפש' היא עצם שאין לו  
תחילת היא נצחית אם כן היא עצם נצח'ו'  
ואם כן היא זומה בנצחותה לברוא' ית' ואם  
יהיה זה היה הבורא יתברך' ווילו נצח'ו' ית'  
בשו' זה הוא שקר במושכל ראיון שהיא  
היד' עשרה' האחרת' שביאורות מארבע מני  
הדי' עשרה' שביאורות חכמי המתקר' ואלה  
הם ארבע מני הדיעות' המין הריאון  
המורשות והם הנודעות לאדם באחד  
מחמש' חושי' זה המין מבואר אין לאחריך  
ביביאו' המין השני המפורטמות והם  
העצו' תלויות שנטפשתו בכל העולם' כמו  
שנודע לכל אדם שכבוד אב ואם והשכמת  
אברה' וכיוצא בהם טוב' והגוויה והגנבה  
וכיוצא בהם רע' ולא יummer המופתר על זה  
כי הכרית המופתר יתיכ' לעתה האמין' האמת'  
ולוהכי' השקר לא' לעשות הטוב ולהרחק  
הרע' כמו שאבאר לפנים ריק ידע' אוח' בעבור  
שנטפשת זה ברוכ' האמות' ונפה' הסכמת  
העלם' עליה' ונאה' הרם הנקי'ו' מפומאות'  
המן השלי'י המקובלות הם הוריות  
שיצטרך אצל המעיינים לאמת' במופת'  
או להכחיש במופת ולא יהיו נדועות אצל  
זה המקובל מזר' המופת כי לא' יצא' שכלו  
לפועל' רק' טמך' בירושת' בקבלו' ואו'ם  
מנמי' אמת' או חכם אחר' שהיא מוחזק'  
אצלו' שנתבראו לו בכפות' המין

תבנ'.

גם אם נראים ממנה רכובים במקורה', אמר אלו הנפשות של כל בני העולם אם הנני רבי במספר בעצם מצאים אילימיו יוצאו' מאחר שאין פנים או שרנה מצוא' בפניהם או מהמת מהדורות וברוחם מזכירות בחרחות הנפנות וכל' אחות מזכירות בנו' המיות אליה' ושני הפניהם הלאה הם בגמנים ובטלים היוצרים כלנה ממצאות יהודו בפועל תמיד הוא דבר בטל בעבור שאחורי שהנפש היא צורה כמו שביארתי א' ב' יוצאו' צורות בפועל בזמן א' לאין תכלית וזה שוא בעבור שהיא צורה מובא' לאחדר נא' ואיש' להו' אליו צורה משלמת ובה יוצאו' צורות אל חדר לאין תכלית א' רק בהכר' שימצא עמהם הוורדים בפועל ללא תכלית כי א' המצא צורה כי חומר ווּרְבָּל' ש' בפועל מן הצורו' המתארו' אל החדר', עמודות כד מקדים תמי' בupper שם הי' צורות נמצאות בל' חומר היהת מציאות לבטליה כי לאין תועלית ולאין זה צורך יוצאו' כך הואיל ואין אז נמצאים החומר אליהם והצורה והחומר הם במאמר האזירוף ובה יוצאו' הוורדים בפועל ללא תכלית' וזה גם כן שוא' כראשו' יותר שהרי לפ' זה יתחייב שהוא מוקדם מעלה גופים נמצאים כמספר הנפשות עומרות ברווא'ך תheid ולא נתנו' עוד הנפוה מאין עד היום' אם כן הפנס הראשוני בטלים ומגולטים' וזה פנס השמיים ר' שהמה מזדחות תמיד מד' ים ים ונבראות כפי הדתות הנוגעות אישר יוצקן' בהמה גם זו' בטל בעבור שכל מזמן אפשרות חרושו' קורים וחושים בימן והוא נמצוא' בכך' וכבר הוכח בהקדמות אמרינו' שהמה צורות היא בלתה' הווה נסורה בעצמה מן הצד שה' ב' צורה' וזה היא הקומה אמתית ריכן כל' זה הגנתה' הם שוא' ונשאר שכל הנפשות הם ארתה' בעצם ובמספר גודלה במרקחה הנושא' והיא מהרגה מזקפת על הנושא'ם הנאותים אל' קבלתי'

כלתו כבנו מישל השמש וחילויו שחזמיטי מעליה או כמו הנקודה שהיא אהת ויציאו ממנה ראש קיים חרבת אלה והרשות הריאיות של ריבא בן ריש' על היות כל הנפשות אחת בני ובספר' ו'יש כת' אחרית שאומרת שהנפשות המשקן' בנופות אנשי העולם הצעה נבראות ותחדשות בכל יום בחרילויות הנופות והמה רבות בעצם מוחה לכל אחת כב' מספר הנופות שזו ע' בחנה שאלו היו כל הנפשות אחת בעצם היה ראי שייחו אנשי העולם כלם המכימים או כלים וווע האחד מהם מה שיד' האחד ולא נערים ממן ויהו כלם שיש בנפש כמו פישל היל' המשמש של ריבא בן ריש' שלדים שעון כן היה להם לחי' נפשות כל בני האדים שונ' וא' אנו ראיין הרכ'ן' ואם תחיה הנפ' את ברכ' וכטבל תחיה אם כן הנפש הסכלת והחכם' מיה' זהה שקר א' הנפש והכם' א' אינה הנפש הסכלת ואין הנפש אחרית בכל הנופים אבל חס' רבות במספר הנופות :

**נאם חתנבר** בקשתי' בספרים למציא לאחד מהחמי' ישראל אם הבריע בין' שית' הכתוב נפשו' ישראל שחן עתידין לבא מײ' עמר' דר סיני עד היום האחרון הו במתין תורה ואנו נכננו ערבים בעבור אבותינו ובנינו בעבורנו ובנינו בעבור' עד הדור האחרון שנאמר מפי' עוללים ווינקים יסידת עז' עכ' הנה מזה המאמר נבין מענה שתי השאלות שאין מתחדשות בכל יומ' אלא שנבראו בבריא' העולם כתו שביארי' בגין' החשני' ושחמה רבות בעצם מוחה לכל אחד כב' מספר הנופות שיזכרו בחנה' אמן טתק' תורה שבברב לא תוכל להחtmpת זה רוצה לומר אם הם אחת במין או רבות' כי נמצוא קצת כתובים יווע' שהשתה' ובירת

נאמו הינה כל הנפשות לי' חנה' : ו' וכן שומר נפשות היסדרו' . וכן לרבר על נפשותיכם' . קצת כתובים יווע' שלמה אח' נאמו נזונ' נשמה לעם עליה משמע ארית לכל בני העולם' עוד אמר זקוקה חי' י' אשר עשה לנו הנפש חזאת' אמר לנו ואמר זאת' . ולא אמר נפשות אלו משמע שכולם הם אחד' . אמן מזאנ' כתוב אחר שוויה יוור על מספר הרבי' בעצם הכריה מכל שאר הכתובים וזהו אמרו' ברוח מלפני' עטוף' ונשמה א' עשי' שורה נורה על היות רבודת במספר ומעצם ושתרמה' בראות' נולנה מוקט' הויאל ואמר עשי' :

ואולם מענה השאלה התשיע' יהוא בא' זה ענן היה תנועת הנפש' . וע' כי התנועה היא סוג לאראבעה מאמרות' האחת תנועה בעצם כמו ההויה והחפס' . והשנייה תנועה בכמות והיא האmittה והחסרון' . והשלישית התנועה בכל איבות וצנעה' לטר' השני' כאיבות לאיכות' . ורביעית התנועה באינה מוצאה לומר העתק מקום אל מקום' . ומה' המאמר הרבי' היא הנושת הנפש' ותנועת' את הנפ' הוא כמו האיזור שיען' המציג ואנמנ' הוא לא הנע' והוא התחלה' לדבר המשנווע' . בז' היא הנפש מנעה' הנע' להאה' ולרצין ולפעול ולשוני' והיא לא התנועה באחת מעניין' תנועות הנע' ואף על פי' שאזין לה בעצמה התנועה עצמאית יש לה תנועה מקרית' ב' בתנועה הנע' מן' החבית לעילו' נעה' הנפש' בס' בז' א' לתנועת הנע' היא בעצם והנושת הנפש' במרקחה והנפש הוא המגניע הראשון בעצם אלא שכבר התנועה במרקחה וכשturno' הנע' הנפש' ינות' המהנווע' בעבורו והוא תונ' ובונה הוו' תסור התנועה המקרית' ההויה' לנפש' כי' בז' שיתנווע' במרקחה נוע'

יוציא' האבי' כמו שביאורו בטהלה הנתני  
הרבי' ' וכח מכך בדור מה שיכר לו מז'  
המזהן' ובעתם הזמן המוגבל להיו העומד  
כפי' אמו איז' ויז' איז' הכה רוחה' מהדרם' .  
וכל לא' הכוון' אינס בכון' ורצין לא' בתבע' :  
ואולם פועלת הנפש המרגשת אשר  
מןנו הכח המדרמה' הי' בavanaugh  
ורצין לא' נבחרה' וטבע' . וממנה נפערים  
חמשה וחושים שהם חוש וזרות' וזה מעש'  
והריה' והטעם' והמיושש' והשלשה מהם  
שם הראי' והשמע' והריה' צרכ' לבניינו  
האorio או המים או האש כמו שאנא' בספר  
הנפש' אבל שם רגשים הטעם והמיושש'  
הביבוניות היא נמצאה' בהם צור' לבניינו  
מכבוץ' והוש הראות' חדוד והדק' והגב'  
שבគול' ולכן הוא מישיג בשיעור יות' משאר'  
החויסים זה מאיר' ונגלה' שהרי' בראוק'  
אדם מרדו' בערך' לא חוש הריה' וחוש הריא'  
נס' כן הוא מישיג מרוחק בערך' לא חוש הטעם  
וחמיושש שהם חושים גסים ולן לא' ישינו  
מוחשייהם עד הדבקם בהם ופנעם אוחם' .  
וחוש המיושש אין לו' ואבר מיזה' אץ' הוא'  
נמצ' בכל שטח הגו' כי לפ' שהרגש המיושש'  
מazio' בכל ח' לבן' הוא ראוי' לחז' לכל מינו'  
אבר שורך שיריגיש בו ולא יהיה מיה' לאבר  
מאברי המורכבים אלא ימצא' בכל איברי'  
ואו' הו' הוא הבשר לפיק' בבש' הו' החרגש  
של מיושש השופך והוא הרהלה בו' .  
אמנם גאר' יונס רואה כי העצב הוא נשא  
כה חמישוש' ולכך כת' כי היוי' וכלי המשנה:  
הס מיאודי' למישוש' וטוב זה ההרגש הוא  
סימן ליקב' זונות הנפש והולשו' הר' סמץ'  
סכלות' ולכך מי' שבסרו' רך הבשר הוא נבן  
והקשה איננו נבן' ימל' אלה החמשה והויסיט  
שבארם הם בו חזק' כלם ייחוד יותר מבוזלו  
משאר בעל' חיים' אמנם נמצ' בקע' מבועל'  
חיים' שיש להם וחוש אחר חזק' יות' מבוזלו  
כמו הנשר בראות' והעור' והובו' והרזבו' .  
בד א 24 ב' ברית

ווח' בהכל' כשבינע' נוע' המתנווע בעבורו:  
ואולם מענה השאלה העשי' והוא  
לבר' בחות' הנפש' דע' כי  
פעולות הנפש' נחלקים לחמשה כחות' .  
והם נפש' האזמה' ונפש' הריגשת' .  
ונפש' המזאה והיא הצמחת  
או המתיערת' . ונפש' השכלתי': נפש'  
הצמחת נחלקת ג' ב' לשולש כחות' . וهم כח  
הן' . ויח' המגדר וכח המולד בדורות' . כיצד  
הן' הו' בא' עצומכה והוא הכח המעמיד  
הנוק' במצו' שוה ומושך אלוי' מה' שיאות לו'  
וזוחה מעלי' מה' שייקחו' לפ' שיש בו כח  
המושך' והמושך' והמעכל' והוזחה' .  
המושך' הם ויבש על' טבע המרה היוקה'  
והוא בכל האבירים השואבי' לחות המאלך  
ומושבח' אליהם' . והמושך' קד' ויבש על'  
טבע המרה השורה והוא עוזר המאלך  
וישמרנו עד' ימים' הטבע פועלותיו אשר  
יפעל' בו' . והמעכל' הם ולח' על' טבעם הדם  
טוחן' ומשנה המאלך עד' שימתה אל' עצם  
הנוק' יידבק' בו' . והוזחה הלבנה וזרחה מזור המאלך ויטהר  
הנוק' ויזיא' הפסולה' ממנה' . וכל' לא' החותה  
נכליים' בבח' הון' ואינו נעד' מבעל' ח'יס'  
עד' יום מותם' . וכח המגדר הוא' בכל הנוק'  
ומגדל' בכת' הרם' הנמשן' בו' וזה הכח נמצ'

בח' עד' הנגע' להשלמת' שייערו' כי כל' גוף  
יש' לו' גובל' ותכל' יוציא' לפ' מג' הפני' ולפי'  
מוג' האצטמאנ' וכאשר גודל כל' צרכו' לא'  
יה' ארין' לו' ולכך יעדר ממען' . וכח המולד'  
ברום' הוא' כמו' בן' בכל' הנוק' וזה כח הארי'  
להרנד' החמי' שהוא' הכח אשר בטפה  
הזרע' ונמצא' בארכ' עד' הגינוי' לששים' שנה  
אם' טבעו' בניוני' ואם' הו' חזק' יעמ' בו' יותר  
וכתב' הר' מבם' כי' שבע' בחות' הון' ימצא'  
כח' האמולוי' כי' יש' לו' כח מושך' הטפה' וכח'  
מוחזק' שבו' שומר' העור' . וכח' משנה' .  
ואז' הכח חמצי' הנטון' בטפה' יצא' לאפועל

ובן רשר שר' שבל' והם שכל האפשר המכוטה לבן רשר שר' שבל' החמרי והוא הכה המדובר' . ושבל' הקן' והוא העוני' . ושבל' הפועל שאבארם לפע' בסמור' . ושבל' החומר שהו' השבל' המפעל יהיה דמיין החומר והגנשא לשבל' הקני' והוא השבל' הנקנה' . ושבל' הנקנה' רומה כחומר וכגנשא לישבל' הפועל . ושבל' הפועל פועלתו ההשגה בכח המדובר והגע' השגתו כבלית' גדרות' השילוחות' אשר לאוט' הוא שייגוז'ו והוא הכליה' הצלה' . ונפש המתאות היא' אותו כבמה ולמן נקראה נפש הבחמת' וממנה נמשכו'ן כל התאות' הרשות' בחרגורה על' צווף ונבר' ישתקוק האדם לדרב' אחד או ימאמחו' . ובסתה' נMSCות' המחשבות' הרעות' והכעס' והרצין' החפץ' והגבורה' והאכזרין' והרחמנין' והאהבה' והשנאה' והרבבה' מכל' המקרים' הנפשיים' הם סכירה' . והוא החותטת כי היא' עז' הרע' ועליה' נאמר' והנפש' הדעתא' היא' תמות' . ואיז' קרי' את' דבר' השם' להלום' עם הנפש' הבחמת' האזאה' נבור' הנלום' עם איז'ו' . ובעת' עלוה' ישפינעה' ובעת' התבגרה' הילוליה' עד' אשר יש' בכתה' ובשלוחה' ומaza' שלום' לנפש' השבל' עניין' שאבד' שלמה' ע"ה תאה' נהיה' תעיב' לנפש' והובעת' בסיל'ס' סור' מרע' . נהי' משור' נהית' ונהלית' והוא על' משקל' נפש' ענעה' תשבע' . רצונו' לופר' האזה' הנשברת' אהדריה' תערב' לנפש' היא' נפש' השכליה' . ובעט' בסיל'ב' סור' מרע' רצונו' לומר' כי הכסילים' התעיבו' הטוב' שהוא' סור' מרע' ובחרו' ברעל'א סור' מאחרי' ואtors' ומאהורי' שרירות' לבם' הרע' ומאתר' שלא' נתרהקו' מן' המדו'ת המגנות' ומהבל' היזענוג'ס' הגופי' הנה' דם' בחמה' על' צורת' אוד' הויא'יל' והנפש' השכליה' אשר' להם' לא' תשלים' פעולתה' . וזה' מאמר' הבהיר' יודע' צדיק' נפש' בהמותו וגומר' . רצונ' לומר' כי' הצדיק' שומר' נפש' הפט' ות

בריח' והאריה' כשם' . ושורש אלה' החמה' חזושים' שבאר' הואר' במות' ואך' לדברי' ארסנו' שם' יהם' אותם אל' הלב' שכ' ששורש' כל' הא' הלב' וממנו מוחפשטי' הסכירות' אל' שא' שהמניעים' והמרגש' ביצון' הי' בא' מאצע' המוח' והטבע' במאצע' הכבדר' והמלוי' באצע'ות' הזרע' . אבנ' מורה' הא' שהמות' הוא' האמצע' ומכל' אויר' מון' רלב' שהויא' השוויש' האישון' . והמוות' הא' השר' השני' תחתי' שמנ' יתפשלו' כל' אחד' ואחד' ל' למוקמו' ושם' ישוב' כל' כמו' הנקוד' שבאמצע' העגולה' שהויא' שורש' כל' הקוי' הי' גיא'ס' ממנה' לכו' היוצא' בעגנו' כל' שרש' כל' החרגשות' הויא' במוח' זמש' יצאו' ושם' יבא' אם' בן' חצונ'ו ושם' בן' פנימי' . הח'צונ'ו' נקריא' בכל' החרגשו' הפה' נמי'ות דמיון' והוא' הרכה' המדר' וביאר' הא' הרגש' הח'צון' כמו' הראות' והשמע' וזה' דב' ר' הנראי' ושם' ע' קול' הנשמע' והרגש' הפה' נמי' והוא' הדר' מין' מש' העני' זמ' צי' או'ו' ווופס' רכבות' וכמו' בדמיונו' עד' שנטש' או'ו' תוקע' שם' ולוז' לא' היה' מכיר' הדבר' שרא' א' הקולי' של'ש'ם' ב'שחור' ורואה' או' שומע' או'ו' בעם' אחר' . אך' חדמין' אשר' ציר' העני'ים' או'תס' בדמיונו' על' בן' הכיר' או' ב'פ'ע' האחר' . והנפש' המורכבה מבואר' הויא' שכחה' בלשון' והוא' היפש' אשר' נפה' בוראה' יתבר' באדם' כאמרו' יופח' באפי' נשמה' חיים' והיא' היה' בו' לנפש' המדובר' כמו' שצרג'ס' אנקל'ס' וויה' האדם' לנפש' חי' . וזה' אדם' לרוח' מללא' . וכן' יראה' מדבר' ר'ל' שאמרו' רבא' ב'א' גברא' שדריה' لكمיה' ורב' זירא' הוה' מש'ת'ע' ליה' ולא' א' ש'ת'ע' אמר' ליה' דמן' חבירא' את' תוכ' לעפ'ריך' . הנה' ראנ'ו' כי' מה' המדובר' אי' אפשר' לה'יו' באדם' כי' יש' בשבל' שלשה' והוא' חילק' מון' השבל' כי' יש' בשבל' מושבל' . מניין' און' תקראמ' שלשה' מדרגות' מושבל' .

קרחה ולמה הוזיר הבורא יתברך על ר' המלאך לאשת מנוח שלא תאכל מגפן היין וזכה על הבן להיו נור אלהים מז' הבטן וכן שמויאל הביבא עלה למדת היה נור אלהם'. אלא דחדת הוא כמו שביארתי כי בעבור שיש בני אדם שבסבורין' לקלב וכעכשו אין יכולין לקלב לפיכך מפני אורות העץין הכהוב משפט אחד לכל וחטא להביא קרבן על שצער עצמו ולא עשרה מהבהה' ועל בן גרשון מפני שצער עצמו מן הין ולא גרשון שמנע אלא בעבור שמצער או לאפשר לו שלא תינחם בעצמו ולכך היה כרבנן כפירה על אותה הנחמה כדי שלא יפסיד שכרו'. אבל מי שראה שיצרו מתגבר עליו מנור לחוות נזיר ועשה מהבהה ואינו מנהנס כמה שכרו הרחבה מאור כי הבהיר נפש בהמיות'.

על' מה שארוא' וכבר עלי' מאשר חטא על הנפש וכי בא זו נפש חטא זה אלא מפני שצער עצמו אלא מן הין נקרא וזה שלא צער עצמו מכל דבר על אותה חטא המצער עצמו מכל פירושו כמה וכמה'. זה אל קשה עלינו כי פירושו הוא כמו שאומר' ר' כי הנור הקרייש את עצמו לברוא יתברך ומגע עצמו מן הין ומזה התגלות וסבור כי יכול לקלב ואלו בזמן נזירותו בשעה רואה חבירו שותים יין' ומתהלך היה מתהנש בעפשו ונמצא כמו מתרת וכאן ציריך כפירה על הנפש רצני' לומר בעבור שנחרות בעפשו לפיכך היה נזיר וזה הקרבן כפירה על אותה רotta' כדי שלא יפסיד כלום משכו שעשה עצמו הנפש הבתנית הזה בסיל את הנבנה מסתכל בתאות הפוריות ובמאכ' ומשתה ומשג' והלוד' ורומה לטבע האמחים'.

הנפש השכלית עיקר فعلיה הוא במוח וממענו נמשכן הרכינה והרכינה אל הלב להשוכן מוחשנות ומשם אל הכליזות היועזרות לגמור המחשבה ולהמשיכה

כד ב 24 II אל

הבהמת שבו כמו וידעו בהם את אנשי סוכות' וכון וידעו חלי' ויש מפרשין יודע צדק נפש בחמותו שהצדיק הוא יודע אכיות שיתופה בחומר חמימותו וטהונת בהנאותיה כפי הכתוב רואי לה מהם' ווחמי רשותים אכזרי רוצה לומר כי מות שמרחם הרשע והגרען על נפש הבתנית שלו והוא מעננה וمعدנה ומשביע אותה יותר מצברת אותה הרהמנות שידרכו שהיא רחמןות שידרכו נפו במאלך ובמשקה' ובתאות היא האכזריות עצם כי הצלחות ההם הנופיירות אין' כי אם רמיונת ומרקחה הנוף והם כלין במלות הוף ולכנ' מצאו שהנור לפי שמנע עצמו ממקצתו מדני העולם נאמר בו כי נור אלהי על ראש ורומה לרchan נдол' ואם יקשה על' מה שארוא' וכבר עלי' מאשר חטא על הנפש וכי בא זו נפש חטא זה אלא מפני שצער עצמו אלא מן הין נקרא וזה שלא צער עצמו מכל דבר על אותה חטא המצער עצמו מכל פירושו כמה וכמה'. זה אל קשה עלינו כי פירושו הוא כמו שאומר' ר' כי הנור הקרייש את עצמו לברוא יתברך ומגע עצמו מן הין ומזה התגלות וסבור כי יכול לקלב ואלו בזמן נזירותו בשעה רואה חבירו שותים יין' ומתהלך היה מתהנש בעפשו ונמצא כמו מתרת וכאן ציריך כפירה על הנפש רצני' לומר בעבור שנחרות בעפשו לפיכך היה נזיר וזה הקרבן כפירה על אותה רotta' כדי שלא יפסיד כלום משכו שעשה עצמו נזיר'. שאם תרצה לומר שעשה חטא לפני שנדר היה איזו איזו הבורא יתברך לעשות כך ושלא לעשות כך ומגע אותו מלאכל ענבים לחם יובשס'. וארכבה היה לו להחר מתחלה עלי' שלא יזר במאוצר מכוראו יתברך ותהיota זאת אחת ממצות לא העשרה כמו לתנתנו ולא תשימנו

השלב והורבים הגופיים ואם כן הנפש  
החייה שהיא שוכנת בנים היא טסורה בין  
השלב לנוף ולפי שלא יתכן להיוות הנפש  
האנושית. רועי הנפש היה שאותה שם נפש צומחת  
לבן נקיות בו נפש האזמחת תחולת. אֲךָ  
נמצאת הנפש האזמה שלישית לשכל והנפש  
החייה היא שנייה לשכל. רועי החרשות  
האנושו שלש והם הרוגש ורמיון ושכל.

וחברו המורגן הוא חבר איש ואשרו  
וחברו המהומ' הוא חבר הצורה והודומר.  
וחברו המושכל הוא חבר השכל והנפש  
וחברו הזה הוא חבר רוחנו. והנפש פועלת  
כל פעולותיה בשכל שהוא אוצרת כאשר היא  
הנפש אוצרת הנור. אֲךָ הנה נתבאה שהשכל  
הוא ה'צורך שבת' הטעול הנפש כי השכל  
ונתן כל הזכרות ואפי' החינוי והازום והמרג'ן  
והיה השכל צורה הגוף הטבעי באמצעות  
הנפש ומיצאו הנה לפיזה שטי' צورو הנפש  
צורה לנוף והשכל צור לנטש ושורי האורות  
המה כמו דב' ו' והרא' שהשכל חילק מנפש  
בשניר' כי השכל הדין נטדר ולא לדר מטרד  
אל' אפי' נש' כשים קרו לנט' התרבותו נפשו  
כמו עם ואגה והרמי' זאמ' היה עדים נפרד  
מנפש לנמי' לא ישג' במרקחה הנפש בלבד  
אֲךָ ילא' שטניות אחת והשכל אין לו טבע  
מחומר מוגבל בפערל ואינו בח בנו' בעבור  
שה' בלהי מועלב לנוף כמו שביארי' מפני  
שבכת המשכל והמשיג הוצאות הפשוטות  
מן החומר ולבן אֲךָ זו שיחה מעור' בחומר'  
תדע שהוא בן שהרי תמצ'י כחות הגופיים  
הם נחלש' לטף עת הבהיר' אשר הוא סמוך  
למ' שנה' ותקות המשכל' אש הם הלקי'  
הגע' המשכלת יזקעו בעיה ה'יע' כי כחות  
הגוף' כמו החושים בתමרת מעשיהם או  
בחשיג' רבי' עצום' חזקים כמו או רוח המשמש  
העצ' והקלח ה'חו' יחלשו חזק הראות וווש  
השם' ולא יוכל להשיג יהוש רודרי' הקלים  
וחולשי' אשר היו משיגין קודם לבן ואן

בודות

אל האבירים ולהוציא המוחשכה לא הפעול.  
ומי' שנבראה עלי' זו הנפש שב רוחני אלה'  
מתאה מאד בודכי המלכים כי יכולת  
האנושית רועי הנפש היה להה  
מצד הבורא תב' חנינה ומוחמי' סדר טבע  
המעיצאות התהברת בחומר נור אנטיש לחתה  
לו שלימו' והוא השכל והוא זה נאות וראו'  
מן כי באשר השכל אמצע' בין הבורא  
יתברך ובין זולתו מעוליו' וככלל שהוא  
המניג' הראשון החת מעלה הבורא יתביב  
כי השכל ראשון העולאים והוא מניע לכל  
שאר העולאים מפני שא' שוייה הראשען  
יתברך ויתע' מניע לכל דבר מהדר' מאין  
אמצע' לא מפני חסרין' יולח בראשון' תב'  
לילה וחס כי הנה ואפי' בשינוי האמצע'י  
זהם אינם פועלין' מכח עצמים אריא' מן הכת  
שהניע' להם מיכולת הרראשון י' ואנמנם  
היה צורך באמצע'ים מפני עוזם' וככלת  
הראשון ירבך ועוזם' עלו על כל עלי' עד  
שמפני זה לא היה אפשר לכל דבר מן ה  
הדורים שהיה מתקבל מכל כוחו המורא יתברך  
ושפעו בעלי' אמצע'ו'. אמם' השכל היה  
אפשר לו זה מפני שהוא תחולת העולאים  
ומפני זה נראה לנו כח המורא ית' והו יותר  
נאשור הוא נראה בשאר הדברים' ומפני  
שהרבBAR מענינו' שאינו דבק בנש' ולא  
בחום' תח' בחרחה דבר אמצע' בין השכל  
והדורים החומריים יהסו' בינו' כוח השכל  
בין הראשון י' ושר האדרים' ונתח' כמו  
כנ' כmo שהשכל הוא מצד דבק בראשון  
יתבר' ומצד דבק בשאר הדברים' אשר מפני  
דבקותו בראשון היה מקבל מן הרראשון י'  
ומצד דבקותו בשאר הדברים' פועל בהם כן  
אץ' שוייה האמצע' בין החומר והשכל  
מצד אחד דבק בחומר ומצד אחד דבק בשכל  
ואין דבר בכל הנמצא' שווייה בין רק הנפש  
היה כי אמן רואם שהיא תולח בשכל כמו  
שאבואר ואם כן היה באברה' האמצעת' בין

והוא פרי הנפש החכמה כי בעת שנולד  
האדם ויאא לאירוע העולם נמצאת נפש  
החכמה בתוך גוף כמו הזרע הזרען בארכן  
שלא נודע כחו ואם יشكחו בעליו ישמרתו  
כפי כחו עד שיתחיל לצמוחו ישלח ענפים  
וונוקות אני יוציא פרח וניצן אץ וכטוף  
יגבול פרוי' ואולם כל עז לא יעשה פרי'  
טוב אך כפי האידמה וטוב השורש טוב  
הشمירה וזה טוב הפרי' וכן הנפש  
החכם בתקופה הוויה בגוף לא נודע בחתה  
ולא יראו פועלותיה וכחותיה והיא כמו  
הזרע הנפטר תחת הארץ וכל אשר יגדל  
האדם תלך היא הלוך ונגדל ויראו כחותיה  
ויסופו בכל יום מעט מעט עד שנגע האד'  
לזמן הבחרה ואו תרפה הנפש לאילן אשר  
הוזיא פרח וניצן צץ' ובעת יוסף ימים  
עד ארבעים שנה שהוראי לבנה נישתול  
להקורי בחוכמות איז' שלם שכלו ותודה  
נפשו לרפה ולצץ אשר זמל פרוי'

ואולם לא כל נפש יש לה שכל טוב אלא  
כפי יסוד הנוף אשר הוא באידמה וכפי טוב  
יסוד הנפש אשר היא כזרע וכפי טוב  
המוסר והרבות החקירה בחכמה אשר היא  
כשמה לאילן' כן יהיה טוב השכל ואשי  
הוא פרי' חוטוב של הנפש' ווע' זהה  
האנושי יחלק לשכל מעשי ולשכל עוני'  
והשכל המעשי הוא אשר בחר בו האדרס  
הטוב מן ורוע וראיי לקריות דעתן או  
חכמה' והשכל העוני הוא אשר בנו  
יבחר האדרס האמן מן השקך והא' השכל  
האמתי' ונדרת התרבות על שכל המעשי'  
ונאמר כי הוא על שני פנים האחד נקרא  
מחשי' או שמי' והשני מלאכותי'  
המחשבה הוא אותו שבוי יה' וההשתכלות  
ברב אם ראי שווייה אם לאו וטבריל בין  
הנאות והבלמי נאות בעולות ובמורות  
אנושיו והוא מבוא נודול אל הצלחת הנפש  
כ' הוא הוא המנגיג והמנnal את הכח  
המוחוק בו שהוא עצם אלהים ובדמותו

המתעורר

כח' הנפש המשבלת כי כל עוד אש פלינ  
להציג בדבר עמק יסיפו אומץ להשכילד  
ברב עמק יותר ממנה יאמם פעם' ההלש הכח  
השבלי הוא מפני שהוא נער מכח הצעיר  
ובוחלש האבר הנושא הכח המציג ההור  
או' יחולש השבל אבל השבל אינו מעורב  
בגוף ואף על פי שהוא בגוף והנפש היא  
פועלת בנך' וודע אס' החומר מן הטבעי' החמיים  
יהיה לו מאות חום רג' מיל' מערוב בגוף  
ויהיה לו כלי' כמו החוש' ודע כי השבל  
הוא שפע ממעליה על יונינה על האדם ובזה  
נבר' משאר כל המורכבי החווים הנפשדים  
ומישבלו ומעליה נובה מכל חי' של וועל  
המעלה היא את נקרה האדם האמתי' ארך  
בחיות צורת השבל מגעת לנשמה ומלה'  
זאת הצורה אין לנשמה צורה וועליה נאם'  
נעשות אדרס בצלמו כדמותינו' וצלם  
איינו רוצה לום על חוכמו האבירי' ומונת  
האדם ותאשו שהוא צורת העין והוחוטם  
והפה אמנים אלה הוא נפל בכל מקום על  
הצורה הטכנית רצונם לופר על העין  
אשר בו נלה הדבר כי מה שהוא וועל  
אמיתתו משאר הוא הנמצא החוצה אשר  
הענן הואה אשר בעכורו היה  
החשגה האנושית' וופני ההשגה האת  
השכלית נאם' בו בצלם אליהם' ואמנם  
דמות הואה שם בז דמה ל' דמיון בעניין לא  
בתמונה ותא'er בענן אמרו דמיון קראת  
מדבר לא' שנות' לככיפה וניצחה אבל דמה  
אבלו לאבלה' וכאי' יתדר האדרס בעניין  
שבו זו מרא מה שיין' גרב' מז' הממאי'ו  
שתחת גלגול היהוה' והחשגה השכלית  
אשר לא' ישתחמש בה חיש ולא מעשה גוף  
ולא יד דמה אותה להשגת המORIA' יתברך  
אשר אינה כל' ואס' אינה דמיון אמרת  
אבל לעראה מן חזות תחלה ונאמר באדרס  
מפני זה הענן רצוי לו' מפני השבל הלאה'  
המוחוק בו שהוא עצם אלהים ובדמותו

המיטעור על העניים הרצוניים ומישרתו מדרגות המדרגה הראשתית : הוא הכת אשר בו ישיג הארים המושכחים והראשונות והם הדרגים שליא יציגך להם מופת על אמירותיהם והם מطبع האנושות כמי שנדרע לכל אדם שהכל גודל מז ההלק וקוטר המרובה נזול מצלעו ושללה יתקבצי שני הפקים בניsha אדר בזום אחד וכיוצ'הם והמדרגה השנית היא החכמה שיצטרך עליה מופת שמ' ירע האדר אמרת המזיאו בתחום הנגלים ומספרים וכיוצ'הם . והמדרגה השלישית . הוא הכת אשר בו ישיג תחלה כל הדורי ואורות העמיות ויפשיט בשכלו הצורות מן החומרים הנושא א'ותם וא' יתאדר שכלו עם העוז' המופשט ויושב הוא והוא דבר אחר .

והביא הרכם בכת' הדעת המשל בזה כמו היהות והנתנות והחותם שאם יחרום ברונם ויצל לו ויסבוב כל תלקיו על האורך והרוחב ורוחעט בכל כליל תלקיו של העמק והרוחב וא' יתאדר אותו הדרוג עם הצורה ומהותו כמהוין .

ומרנגה הרכבעית . היא הניתן הגוריות הנפדר' בעקר מציאותם איז'י להפריד אותם כי הם בה עצמים נפרדות מהוחר וهم השלבים הנפרדים ולא וככל האנשי להציג מהם ר' ל' המצוות הנפרדרות רק השבל הפעול שהזוא אדרון שבשלבים הנפרדרים והם המוציא שבל האדם בין הכת אל הפעול ' והוא התחלה שכלו המ תפעל כמו שנציגו המשמש או שאר הדבירים המARIOים מוציאין חזש העין בין הכת אל הפע' שאם עמודר אדרס במקו חזוק שנעדר ממענו הואר יה' ניצץ העין רוא' בכח והדרי הנרייה נר' בכח וכתשי' אורה שמש או יתר הדורי' זכהדרי איז'י יצא ניצץ העין מן בפיול וסבנה צאתו מן הכת אל הפעול והוא בזומן . וזה השבל העוני הוא אשר בו ידע האדר האמת מן השקר והוא נדריך לאربעה ובשיגא

שישיכל כל המושכלות וכשיישיכלים אפשר  
שישיכל השכל הפעול וכשיישיכל השכל  
הפעול איזהו טבל בפועל במאמה וזה חן  
תכליתו של מושכת השכל האנושי'. ואולם  
שכל האנושי בז' קרים שיישיכיל בין לאחר  
שיטבי' וחששות מחרכ' לא קדר' שיישיכיל  
הוא פשוט ממציאו' שאינה שלימה' ואחר  
שיישיכל י' הדמי' פשוט ממציאו' שלים'  
ושיער כל מהותיו כי לא יכול שם ארך  
להשינו כאשר הוא בעוטו רך בחומר  
אם נמצאותו יכל לשיגר השגוי' החופשי  
השנורזה העירונית שהשאלה השכל הפעול לא  
שודע על פיקודו צודקות והוא מזמן מדור גורה  
השנייה שהכרנו' וכבר אונצץ כי הכה  
המדבר אשר בו הארכ' אדם אין בעצמו  
שכל בפועל ולא יותן בטבע שהיית' שכל  
בפועל יש' שאר הדברים מושכלות בפועל  
לכח המדבר וכakash הגע הכה המבור' שכל  
שב גם כן זה השכל אשר בו עתה בפועל  
דומה לדברים הנפרדים ושביל עצמותו  
אשר הוא בפועל שכל ומושכלו' עצמו  
השכל שאר הדברים שעצמו עליהם כי  
הוא צייר עניין הנמצאו' שבמושכל ממענו  
הוא אש' ישיכל וזהו אז עצם מה שיישיכל  
זהו מושכל מזר מה שיישיכל וזהו אז  
המושכל והמושכל והשכל בו דבר אדר'  
בעינו ובזה ישוב כמדרגת השכל הפעול  
וזאת המדרגה כאשר עינעה הא' גשלמה  
הצלחתו וזה א' בפועל ובשלימו מושכליו  
בעלתו יאמנם כל-זמנ' שלא ישיכל בעליתו  
אינו שכל בפועל אשר הוא הפעול השכל  
ומפני זה א' שבלנו שלם ע"ר שנשכ' השכל  
הפעול' וזה ההקש הוא בכל שכל אלא  
שהשכל' הנפרדים לא היה עת שם יהיה  
בו בלתי מושכל' בעווותיהם בפועל מפני  
חליית הכרלים מן הצור' מפני זה לא הא'  
עת שלא הוא שכל בפועל מה שא' כן בשכל  
האנושי כי מפני שהוא לו תליה עט החום'  
היה נמציא מופשט מן הצור' בפועל בשם  
עת והשכilo' השכל הפעול לא יה' רק אה'

ונפסר כמו שביארתי במתיב הרב עיי' **ואולם**

חוניתב הששי

עצמ מישלים נוף טבעי הי' כלוי' בעל' חירות  
בכח' והמות אינו כן נמצא כי הנפש היא  
משלמת והמות מעדרת'. וודר שאנו  
mozachin שפעולות הנפש וצאה לדברים  
ורחוקים ממנה מבלי שתאבד הפעולה כי  
תחשוכ כל הדברים העליונים והתחווים  
עד הניגל המקיף העליון וצער אוthon  
בשביל ורזעמו על אמרתך מבלי  
שתקbezts עצלה ואב פועל הנפש עבור  
חוץ לנופה יוצא ממנה אל רוחק גודל מבלי  
הפסר כ' הנפש בעצמזה כשלא צטרך  
לגור שם לאכן הנה תזהיה פעולות הנפש  
נכברת עצמה וזה בטל לפי שהפעולה  
היא מקרה לנפש כי הפעולה בא מהמת הפעולה  
הפועל ואין הפועל בא מהמת הפעולה  
מן שהפעול עצם והפעולה מקרה ידווע  
הוא כי אין העצם ברוע מן המקרה אבל  
הוא נכביד ממנה יעוד ידווע הוא שהענינים  
אשר הם כה בוגר יבטלו בהבטל הנוף  
ואשר אין בכח בנוף לא יבטלו בהבטל  
הנוף אף כי יהיה סכת קומו' והנה הכחתי  
למעלה שפיש השבלתי אינה כה בנוף אם  
כן לא תכלת בבלות הנוף' הנה נהנה  
מליל הראיות שהנפש האנושית רוא'  
לומר השכליות אשר ברה נבול האנוש

משאר בעל' חיים תשר ארוי אבדן  
הנוף כ' היא איננה אריכ' לנוף  
כ' אם עברו שיזיה  
תנאי לחדרו כאלו  
הנוף הו ארש  
שבו צוין מן  
הסבה אם  
הנפש :

ואולם הנפש חשבלית לכל' היא הנשארת  
לקבל רגמול ורחעונש שאבואר בנטיב  
התשיע' בעה'. וראיה להשאורתה הוא  
מה שאומר' יוציא הו אצל היהודים מה  
שבעצם ומוח שבמקורה שהמקורה יהול על  
העצם יופסיד המקורה והוא עמוד' .  
ואם נפש השכליות הייתה אוברת היתה  
מקורה ואם היה מקרה לא היה שלימות  
אל הנוף כי אין שם שלימות נמשך מצד  
המקרה' ואין הקשות מן החכמה בנפש  
שהיא ממאמיר האיכות' שהרי הنفس  
מתעצמת בחכמה ואין חכמה מקרה כלל  
זולתי מפני שעיר פרא אוד' יולד' . ועם  
כל זה אין חgneש ריקנית ממנה לזרמי'  
שורדי חמושכלו' וראשונות שוז הרחלות  
אל החכמות העיוניות ימצאו בס מתיולות  
בריהיה'. וודר אם הנפש היהת מקרה  
היתה עוברת לנוף אחר ר' היהת נמצאת  
בנופים זולת בעל' ח'יס' כפ' מה שמנציא  
שרירות הכווי והעורב' שהוא נמצא בו'פ'  
אחרים מן אהר' כב' בזופ' . וודר אלו  
היתה מקרה היהת אם מקרה נפרד או  
פרק כדובק ואיז' זה משיחף שתהייה  
יעיהיב בהסתה האחד מהם שיימוד האחד  
תתהי כיון שהו נבלין תחת מאמר אחד'  
ואין הדבר בן נפש האנושית כי הנפה  
בהפיריה אין שם מ' שעמדו במקומות' זולתי'  
המורט מתינגורות אל הנפש והמורט איןו  
מרקחה הפק הנפש אין הויא הפק מציאו'ת  
הנפש לא הפק לנפש ויאו' הויא הפק לנפש  
יצטרך שי'ו' שניים שווים בדור כמו שני'  
מרקם הפק' אחרים שנדר אהר להם ואין  
הרבן בן ממות ובנפש כי גודל הנפש הויא

# הנתיב השביעי

כדי למצוֹא בסופה חופש  
חריכני' בנתיב מצוחץ כי בו  
חפצת':

יעורה נרדם	למה תישן
ושמע רבר'	כל המורה
לשוב אל אל	אל ישראל
זובק בשמו	זוכור עצמו
ודעה כי לו	אלך תחיה
זכור את יום	אין בו פרדים
זכור בשתק	לפניהם הרים
לחת השבון	העולםים
וירקב גוףך	יינה סופך
עת נשטך	תשוכ אבן
תתעכ נאלח	מארח תובל
מכל עמל	אין לך מנוס
ישמייך לך	או לך לך
הבן כי ה	כפרוסור אל
אם את עצמן	דור יננסוך
חשב תדר	תשיעע
שלום שלום	סורה הוואל
	ועברך את אל
	אותך דרכ'
	סורה הוואל
	אל תשכח יום
	סופך לבא
	אין בו פרדים
	לפניהם הרים
	העולםים
	יינה סופך
	תשוכ אבן
	מארח תובל
	אין לך מנוס
	או לך לך
	כפרוסור אל
	דור יננסוך
	תשיעע
	סורה הוואל

ראשית חכמה ראת 'שבל טוב לכל  
uosiyos ת הלווע עומדת לעד :

שלשון שביל הוא מיחוד יותר על ההשנות  
האמתיות שלשון חכמה כמו שאם 'הנביא  
השביל יוציא אותו' . וכן בכפל דבריו ביאר  
שיראת 'חיה המשיש' והוא אמרו שביל  
טוב לכל עשייתם ר' שביל טוב 'ימצא  
לכל עשי' מזות בוראו יתב' כי מן המשיש  
'עליה אל העוני' . וכינוי עושיהם שב אל  
פקורי החשם הנזקי' למעלה באמרו נאמנו'  
כל פקווי' . אחר כך בא להזכיר הגמול  
כה א 25 א אוד

חוינו דו"ר ע"ה הכתוב שתחלה  
חכמה האמתית ר' כל העוניות היא יראת  
הברוא יתברך' . והוא הרהket המעשיות  
המנוגן' ובחרית המעשים הנאותים כאשר  
אמר אהוזן הנביאים על המזות המעשיות  
ויראת נאלחיך אני"י' . שעיל המעשיות  
חויזך לראמס מהענש' . חזר המשורר  
ובכפל דבריו במלות' שונות זהה ולחיק' מילת  
חכמה במלות' שביל בהופרת ביאור לפ'

## הנתיב השביעי

ומה גורל מנשא עני אם בגללך עניונו  
MOVבך לשומן וא מחלתי הרפאנ  
ומaphaelה לאור תוציאני ולחותה בנוועם  
חצנני כי איך עלה אל אבי עת יפקע על  
חוב תלהה אמשול לך משלוכחה תמיד לא  
תבשל ולב תשית לודעיגו ותקווץ בתוכה  
ואף אם אאריך כי הכל צדיק ומרבי גא  
וחש כי אנקידית את מירזא ערפה הקש  
ולא רוחת גאנטשטי לעצמך לאח מהערבר  
אשר למאוזן ארגנים שוקדים וישראלנו  
יום ולילה עס היה שלא הטיב לו הארון  
תחליה ולעבותה פרך יצחו וילעשות כל  
מלאה קשה ירכיחו ולחתוב עצים  
ולשאוב מים אמר לו עשה ולא יתן לו  
לו מאומה אם ירצה ואם ימעמיהו  
פרוסה חוא כדי ישיחיה וישראלו במזרע  
ובכל יום בכל אשיר יטפוץ יעבור ומאומ  
לא ישא בעמלו שיוליך בידו זכל אשר  
יש לו יקח האחונן כתאלו לבו כי מה שקנה  
עד כהה רבו ואם ירצה האדון רהטבלו  
ויניח לו אה כל עמלו או יודה לו העמד  
כל ימי חיותו כי הוגדי עמו הסדו וטובה  
ותנה אהוה אשר בריך בריך והכח נין  
איבריך כאשר בכתיב הרבעי נתרבא  
ולתרך עליון נתגנני בר להוות מפואר  
ואהרי בן בכל שעשה ועשה עס  
תשועה ומצליך מל פגעים וכבל שועות  
ורגעים דאלפי אלפים ורובי רבבות  
בעמ' הטובות וינהנה קנאך לו לעבר עולם  
ולעבדו באיבריך כלם ואך כי אם תעברדו  
להציחך כי ייך אדך לפניך אם רכמת  
חכמתך לך וילצת לריך תשא קלנדך כי  
אתה הקבל הגמולך אם טוב ואם רע כי  
מעשיך אם תסוף וא הנגע כי תקצור אש  
תזרע ואל הוא מלמדך להועיל ומריכך  
ברך נורנה להטיך באורונה וכן  
צוך בתריג מצוות קלות וחמורו כרי שאם  
תקים האחת ואם לאו תקים האחרות  
במעשה

אחדי השכל האמת' וויאת השארות אחד  
כלות הנוף כמו שאבר בנתיב התשיעי  
ובחדבקו בשכל הפעול וחיוו קים לעד  
והוא שאמר תהלה עומרת לעד כי  
הדבר שהוא תכלית הנוף ושבתו ומצע  
אם רוא כל שיירת הטאו קומת לחכמת  
חכמתו מזק' ימת ונכן רוד עה שנה המאט  
זהה במקומו אורות באמרו איש ראי  
את במצותיו חפץ מאד עוד אמר כי זה  
האיש ריא יירנו בדרך יברך נפשו בטב  
תלין וגונבי באמת הריא היא העיק' כי היא  
מלחת כל האוצר שנעשיס בפה ובבל  
ובמעשרה שביהם יעליה האודם למדנט  
העליונה שבעה נברא כי לא נברא לנו  
הן שייעזרו לאחרים ולא לבמתו בניים  
ויעזבם לורדים והוא דור תחת הארץ  
וגם לא להתענג במני מאכלים ומשקדים  
שאש ירבה בשר ירב רמה גם זיקון ברובם  
ובן דברי השחוק והשברוט כלות והוללות  
ואולס נברא לעבודת בורואוכמו שהוכחות  
בנהיב השלישי והמשכיל לעב כי מי חייו  
מוחטם כי לא ארעד האודט ארת עתו וביד  
בוראו הם רוחו ונשתחו לתקת אורהם כאש  
יחספוץ ולכך ראי לאדם לירא כבוראו  
יעברך ויתעכ' בכל לבבו ובכל נפשו ובכל  
מאותו כי מלא כל הארץ בכבודו והירא  
את דבר ישפיל קומתו זיזבור כי מי  
בחורות מי זקנותו ובימי גוחחותו זימי  
שפלוות ובימי שמחתו זימי אנהחו  
ובימי חותמו זימי חרפותו ובימי טבו זימי  
מי מכאובו ובימי חנו זימי אוננו  
ובימי הדודו זימי אידו זיכנע על עונתי  
ויתחרט על כל פשעי וחונתי זאני  
המחב סעפי היקאוני ומתגופתי העירוני  
ומים הראות ארד היבשה העלוני זשלבי  
הшибני זכה אמר לי עד כי נזהני הלא  
אליה מי זקיון האכני זונגוף המגויאל  
קשרני זאתה במשמעות הרעים טמאני

אם טרחה בעיר שכת בשבת אללה' וכאשר שמעתי אני המחבר' אה כל אשר  
שכל' אל' דבר' ענוי' לו ואמרתי' גם אני  
ידעתי' כי הרבה הרשע' וומסתא'  
אשחת' ובשרותות לבי הلكתי' ומנתנו  
לא חdotsת' בישתי' גם נבלמי' ובחשבי'  
אשר מעלתי' זכרת' ונבהלי' ופחד  
ואימה על' הופפה בכל' אשר ספרא' אשר  
כל' שמעו האצילה' שר' אזני' ובמה  
יתרצה זה לא אדרנו' ומעיה איך תועל לי  
תשובה' ולמהול לי על כל' הדטא' כי  
כמה עברות רבות עשי' ומצות אלהי'  
גשטי' וודרכו הטבות הטט' וכל' משאותי'  
מלאי' לעשותtau' חטא' והרע  
העוית' ובונש הרואי' ליהרני' כי' לא  
הית' כל' מי' הוית' אף כי' אהרי' מות'  
אויל' כי' נדמתי' אנה אויל' את' חרפתי'  
כיבר נחמלאת סאט' ומנעה סליחתי'  
וישב לאמר לי' כזה' אל' חטעה בעצמך  
מיד' היה זהתך לך' וזה אס' שטית מזרך  
הישרה' ואנטה אנק' משמעו הוורה' .  
ובחרת בקבורתה הראוה' ובמשא' ובברוד'  
שהר' און' זה עין' כי' מקור מיט' עוזבה'  
שבך גאנ' זה עין' כי' מיט' עוזבה'  
ובשליותך לרפק הלכת' וזהה בן אדם מה  
נדמה' כי' כל' שנתקיך ישנת' ומתנמניך  
לא הקצת' כי' תмир לבורא' הטעסט' .  
ווארת לא' זברת' . וחוורו לא' שמרת'  
ומאתי' שבת' . ווקקי' מאסת' . ואט  
ליצים ליצ' . ועל' מה נשענת' . כי' התאט  
ולא שבת' . הלא טוב לך' מעתה' . לשבר  
ץרך הרע ולהכניערו' . ויציך הטע  
הביבrho' . ותmir עליך המשילrho' . וגם אני  
לה איזורה' וזה העש' בעודך עלי' נסמרק'  
שה שלא' אלקח מעיך' . כי' את' הים באן  
ויחרבבקבר' . וזו לא' היהה שבר' . כי' אם  
שבר על' שבר' . ולא טוב לא' לשבר טבו'  
כי' תוויה חפשי' מן' המצוות' . ולא' תמצא כי'  
אם' המצוות' אשר הנה בהם טרות' . כאש'

את האספּרּוֹס לאות ששתה המשקָה  
שכְּתַבְתִּי כִּי לְקֹתוֹן מִן הַלְּיוֹת אֲשֶׁר  
נִפְשָׂו בּוּ מִמְּחַמְתַּת הַעֲיָוֹשׁ וְהַמְּכַיאֹת  
בְּלִholi בֵּין צוֹתָה הַתּוֹרָעָלׁ יְכַל עֲנוֹת אָזָם  
נִפְשָׂו כִּי שְׁתְּפָלוֹת כָּל תְּלִירֹות שְׁנִתְקָבְצָו  
בָּה מִתּוֹךְ הַתְּעִינָת הַחֹזֶעֶם שְׁנִוּבָה שְׁלִימָה  
וְאָמָרָו עַל אֶדֶת אַזְדֵּשׁ שְׁהַלְּקָא אַזְלָרָוְא  
שְׁחַיָּה אַחֲם בְּבָעֵל מָסָר וְמִתְעַסְּקָבְעֵקְיָה בְּנֵי  
אָדָם לְשָׁבָשָׁמִים . זַוְאָמָר לוֹ אֲדָנִי הַרְפָּאָה  
הַחֲסִיד הַנִּידָה נָא לִרְפָּאָת הַעֲנוֹת וְאָסָם  
מִזְאָתָה חַן בְּעִינָךְ עָשָׂה לִי מִשְׁקָה לְרִפָּאָת  
הַנְּפָשָׁה וְלַטְהָרָה מִמָּה כִּי חֹלוֹת נְפָשָׁתָא  
וְיָהִי אַוְתָה הַרְפָּאָה הַחֲכָם כִּשְׁמָעוֹ הַדָּרְבִּי הַאַתָּה  
וְשַׁקְשַׁרְתִּי לְמַזְאוֹת וּרְפָאָת לְאֲרֻכּוֹת  
נְפָשָׁה וּמְאָכְלֹתָה הַעֲינָם וְחַאיָשׁ מִשְׁתָּאהָ לוּ  
מְהֻרְישָׁשׁ לְרוּתָה רִפָּאָת הַלְּוִי . וְעַזְרָה רִפָּאָה  
וְאָמָר חֹלוֹת הַלְּוִי , הַצְּעָקָה מִתְּלִי הַעֲנוֹת  
הַמְּשִׁבְרָה הַרְפָּאָת הַמְּעֻנוֹת קָחָ שְׁרַשְׁיַה הַעֲנוֹת  
אָסָם עַל הַתּוֹתְלָה וְהַתְּקָוָה וְהַסּוֹק עַל הַרְמָה  
וְדָרְבִּי הַוֹּרָה . וְכָשֵׁם שְׁצִירָקְלָקְזָתָה הַנְּאָוֹת  
וְתַעֲנוֹגִי פָּעָם אֲחָת בְּשַׁבָּת כֵּן צוֹתָה עַל יְמֵי  
בְּכָל יְמֵי פָּעָם כֵּן אֲזָתָה הַתּוֹרָה לְקָרְאָה  
קָשׁ פָּעָם בְּיָמֵינוּ וְהַמְּנַשֵּׁךְ אֶלְיוֹן מִתְפָּלָדָה  
קָרְשׁ . וְכָשֵׁם שְׁצִירָקְלָקְזָתָה הַקּוֹתָה פָּעָם יוֹשָׁלֵשׁ  
בְּשַׁנָּה כֵּן צוֹתָה עַל הַרְגִּילִים . וְכָשֵׁם  
שְׁצִירִיכָן קָצָת בְּנֵי אָדָם דָּקָה וּמְשִׁיקָן קָלִין  
בְּכָל חֶדְשָׁן כֵּן צוֹתָה עַל יְבִיטָעָת דְּרָכוֹ מִהְזָּקָן  
בְּהַזָּקָת זְכוֹרָן בְּקָרְבָּן וּבְתִפְלָדָה שָׁחָן זְמָן  
כְּפָהָה לְכָל תּוֹלְדוֹת הַחֲדָשִׁים הַבָּאָוֹת בְּגַלְלָה  
הַיְזִיד שָׁחוֹא הַאֲיָבָה הַשְׁוֹנוֹת וְהַזָּהָרָה  
בְּתִפְלָתָה רָאשׁ חָדֵשׁ זְכוֹרָן לְכָל יְהִינָה  
וְתַשְׁוֹעַת נְפָשָׁה מִיד שְׁוֹנוֹת . וְכָשֵׁם שָׁהָאָדָם  
אָצִיר מִשְׁקָה לְרִפָּאָת מַעֲיוֹ יִמְסֵּד קָודָם  
שִׁקְבָּל אַסְפְּרוֹס כִּי לְסָכל דָּרָךְ הַרְפָּאָה  
כֵּן גַּתְן רֹפָא יִשְׂרָאֵל יְמִי הַחֲשָׁבוֹה מִרְאֵשׁ  
הַשְׁנִיה וְעַד יָמֵן הַכְּפָרִים שָׁהָם עֲשָׂרָה יָמִים  
וְהַא הַמְּסִפְרָה הַסּוֹכָב בְּתּוֹרָה נְגַד עֲשָׂרָה  
רַקְיעִים . וְכָשֵׁם שְׁצִירָקְלָקְזָתָה אָדָם בְּכָל שָׁנָה  
וַיְשַׁהָא

טוֹבָה . לֹא רָעוֹתָה סָוָרָעָ וְעוֹשָׂה טָבָה .  
וְלֹכֶן הַמְּרָתִי הַנְּתִיבָה הַזָּהָר ; מַעֲבוֹרָת אֱלֹהִי  
יַתְבִּרְקָה וּמַיְרָאָתוּ וְלֹכֶן פְּתַחְתִּי בִּירָאָת ; וְכֵן  
אֲחָתָהָם בִּירָאָה בְּעֵיהָ וְאֲתַחְלֵלָהָם לְכָבוֹד מַלְלִיל  
רָאשָׁוֹן עַזְנֵי כִּי בְּזִוְתָה הַתְּהִלָּת הַבְּרִיאָה  
כְּמוֹ שְׁבִיאָתִי בְּנִתְבִּיבָה השְׁנִי . וְגַם כֵּן הוּא  
רָאשָׁה הַשְׁבָּעוֹ וְאַמְּתָבָה בְּסָדָר וּבְקוֹצֶר .  
וְקָרְאָתִי הַנְּתִיבָה הַזָּהָר הַנְּהָגָת בְּרִיאָות הַנְּפָשָׁה  
כִּי כְּשֵׁמוֹ כֵּן הוּא שָׁאן חֹלִי גְּדוֹלָה כְּשֵׁל  
הַגְּפֹשׁ וְלֹכֶן אָמָר דָוד עַהֲרָה נְפָשִׁי כִּי  
חַטָּאתִי לְךָ . וְאָמָר אֲדוֹן הַנְּבָאִים וְהַסִּיר  
יְמִיד כָּל חֹלִי וְדָרְשָׁוֹלָדָה יְצֵר הַרְעָ  
שָׁהָר בְּאֶמֶת הַמְּבָאָה חֹלִי הַגְּנוֹגָה וְחֹלִי הַנְּפָשָׁה  
וְכָשֵׁם שְׁנִיתִין סְרוֹר הַהְנָהָה לְבִרְיאָת הַגְּנוֹגָה  
כֵּן גַּתְן לוּ הַבְּרוֹאָה תְּעַלְתָה הַוֹּרָה לְבִרְאָות  
הַנְּפָשָׁה וְלַרְפָּאָת הַלְּוִי כְּמוֹ שְׁבָא כִּי אַגְּנִי  
רַופָּאָךְ . כִּי כְּמוֹ שְׁצִירָקְלָקְזָתָה אָדָם לְקָבֵל מִזְוָן  
בְּכָל יְמֵי פָּעָם כֵּן אֲזָתָה הַתּוֹרָה לְקָרְאָה  
קָשׁ פָּעָם בְּיָמֵינוּ וְהַמְּנַשֵּׁךְ אֶלְיוֹן מִתְפָּלָדָה  
וְדָרְבִּי הַוֹּרָה . וְכָשֵׁם שְׁצִירָקְלָקְזָתָה הַנְּאָוֹת  
וְתַעֲנוֹגִי פָּעָם אֲחָת בְּשַׁבָּת כֵּן צוֹתָה עַל יְמֵי  
שְׁבָתָה לְהַתְעִגְנֵג בְּוּלָל . יְבִיטָעָת דְּרָכוֹ מִהְזָּקָן  
הַשְׁבִּירָה וְהַפְּנִיאָה וְלֹיזָה קָרָא אֲוֹתוֹ שְׁבָתָה  
קָרְשׁ . וְכָשֵׁם שְׁצִירָקְלָקְזָתָה הַקּוֹתָה פָּעָם יוֹשָׁלֵשׁ  
בְּשַׁנָּה כֵּן צוֹתָה עַל הַרְגִּילִים . וְכָשֵׁם  
שְׁצִירִיכָן קָצָת בְּנֵי אָדָם דָּקָה וּמְשִׁיקָן קָלִין  
בְּכָל חֶדְשָׁן כֵּן צוֹתָה עַל יְבִיטָעָת לְקָרְאָה  
בְּהַזָּקָת זְכוֹרָן בְּקָרְבָּן וּבְתִפְלָדָה שָׁחָן זְמָן  
כְּפָהָה לְכָל תּוֹלְדוֹת הַחֲדָשִׁים הַבָּאָוֹת בְּגַלְלָה  
הַיְזִיד שָׁחוֹא הַאֲיָבָה הַשְׁוֹנוֹת וְהַזָּהָרָה  
בְּתִפְלָתָה רָאשׁ חָדֵשׁ זְכוֹרָן לְכָל יְהִינָה  
וְתַשְׁוֹעַת נְפָשָׁה מִיד שְׁוֹנוֹת . וְכָשֵׁם שָׁהָאָדָם  
אָצִיר מִשְׁקָה לְרִפָּאָת מַעֲיוֹ יִמְסֵּד קָודָם  
שִׁקְבָּל אַסְפְּרוֹס כִּי לְסָכל דָּרָךְ הַרְפָּאָה  
כֵּן גַּתְן רֹפָא יִשְׂרָאֵל יְמִי הַחֲשָׁבוֹה מִרְאֵשׁ  
הַשְׁנִיה וְעַד יָמֵן הַכְּפָרִים שָׁהָם עֲשָׂרָה יָמִים  
וְהַא הַמְּסִפְרָה הַסּוֹכָב בְּתּוֹרָה נְגַד עֲשָׂרָה  
רַקְיעִים . וְכָשֵׁם שְׁצִירָקְלָקְזָתָה אָדָם בְּכָל שָׁנָה

או מפרק מנוח יוז על פיו עד שיסים .  
 ובשים שסומנה עשר יוזו לאחריו שלוש  
 פסיעות ויעשה שלש המרעות ויאמר שלום  
 הראשון ל'ישראל - שחוא לימיין השכינה  
 שהיא כנnoch והאהר לימיינו שחוא לשIMAL  
 השכינה וסימן כל ההפלה בבור עם האבר  
 ואחריו כן יאמר על גלגול שבוח וישחא מעט  
 בין יושע לושא משיחים ויזאננה שלה  
 יואה כמפרק משוי מעלו . וילך לבתו  
 ויעשה מידי הברלה קורם שיעש זבר אחר  
 יוזה רבת חרבנה שזחא מצוחה גולחה ואט  
 אין לוין לא טיעס דבר תחילה החזואה גם  
 לא יום חמוץ עד שבידריל אם הוא סכור  
 שזחא לוין להברלה ואם יבריל במזאי  
 שבת אוריון כן יזר שלחון כדיל להוות השב'  
 ואפלו איננו צדיק אלא לכזיות . ואחרי כן  
 ל'מורבי כל בית שרבריה תורה ונשמעין בו  
 כל לילה שב אינו חרוב וכשילד לישן ישב  
 על מיטתו ויאמר שמע ווישכנו וויה נועם  
 ובאותה המפייל חבלני שינה וכוכב מנחת בקראי  
 ענניינו וכו' . ויכנס במטה בתולק ואחריו כן  
 יפשטונו כדוי שילא יראת בשרו ויהא אנווע  
 מאדר ואפלו הו הא בחרוי חרוטם .  
 ואל יהודר בעכירה כי מה שיזהר יראת חותם  
 שנאמר רעינו על משכבר סליקו . ואוכו  
 השיתנה והחולומות ביראותו בנטיב החומיש  
 בשבל השמי . בזב דרוםם גול אל יי' ישן  
 אדם על בטנו וללא על ערכו ווישן עד חזיא  
 היליה מותה עד צד שמאל ומשמץ ואילך  
 על צד ימין . וטעם זה הו לא לפ' שהכבד  
 מונח לצד ימין כאשר טה על צד שמאל  
 או ייא הבדב על האצטומכא וחומרה  
 בחומו ובזה יתעלם המזון מהריה ואחריו  
 שתתעלם המזון ראיו לו שיטה על צד ימין  
 בה' שרגנה האצטום יורד פסולת המאכל .  
 וט' ירבה אדר שיתה בטליה עם אשזו ותנק  
 בעל המורה שיתה עם האשנה גורבת רעה  
 לעצמו ובטל מדבריתו וספוי ירוש גיהנום  
 אבל לא לפגוז ולא לימיינו ואם הוא מגהק

באשותו

וישחא מעט ואחריו כן יתפלל עם העצבו  
 בכונה . וכשיאמר שמע ישאל יכון  
 את תלוב לאבוי שבשטים . ואם אמתה קמליה  
 ראיו לנלהו כי אם פה אל פה כיון מתקפל  
 עד משחררב' עז' כספני שקבלו מפי הנבורה  
 וחתוף באלו ויאיריך מעט בחתית אבל בדעת  
 יאריך הרמה כדי שימיליכו עלייו ובשםיכם  
 ובארץ ובכל אשר בהם . וכדי לעורר אז  
 הכהנה טוב הו לא להשים ידי על עיניו כדי  
 שלא יטרור והו הטעמלוות בשמות רבי .  
 ואיריך ליתזריח בין הדריקס בונן על לבך  
 והזומה להם . ויתו בזע של תזריך שללא  
 ייאח לשון אטימה כמו ויסכו בעינוי הוהם  
 או לשון שבר ונראה שעוש' על בנט לקלבל  
 פרם . ואם סיים שמע ואמר אמת קודם  
 שישימו שליח צבור אין צריך לחזור פעם  
 אחרה לאמור עס שליח צבור . וכושים לקום  
 להחפהל שמנה עשרה ימין ארת גורי  
 ושים שת' יוציא על לבו הימין על השמאלי  
 בעבר כפוא לתמי אדונו ויכוף ראש וצפן  
 עניינו למטה ולובו לאבוי שבשטים ועטמור  
 באימה בוראה ברעדיה כיבין וזה עמד בפמי  
 מלך בשר ודремה ותולעה כל שכן וכל  
 שכן בנמי מלך מלכי המלכים הקב'ה אשר  
 שביניהם עומדת לפני המתפלל בכונה .  
 זיהא ברוע באמצעות חלה וסוף בשיאם ברוך  
 ברע מהרה במקל וזוקה בשיט בנטח בנטח  
 דאסרו לעלה מנבו . ומשפאו לאתח' זומן  
 אמר אהזה חוננתנו וככ' . ואם לא אמר אינו  
 ציר להזורה . וירבע בחוזיא רתולה וסוף  
 במו שבתבי אבות . ואיריך להשתיע  
 לאנו מה שיוציא בשפטיו וולוכן בכל מלה  
 ומלה כי היא עומד לפג' בזון לבת וכלויות  
 אשר הוא ידרע תעולמות לב' . מי שנזודין  
 לזרוק בעוזה בתפלה מכליעו בגדנו . ואם  
 אהוא אסמן'ים זורקו לאחווריו או לשמאל  
 לאבוי לאפיגז ולא לימיינו ואם הוא מגהק

וירק עלי מילתו לרבי כי אין מuplicות ואם  
איזל נא תפלין של ראש לרבר גינחן ויבר  
עליז שתחברכות של ראש ושל דה' וצרא'  
האותם בחרות כהן רבה שהרי אלל פושע  
ישראל בגזע שירידן ליגוניהם ואין עולין  
קרפקתא דלא מנאה חפל'. ועוד אמרו כל  
הקורא קש' בלא תפלין כלו מעד עוזר  
שקר בעצמו ואל ספה דעתו מהם ושיסים ידו  
בכם תדרך כדי שלא יסוו ממקומן כי אם  
יסווע צרי' לב', עליהם פעם אחר בשיזויה  
וילך לבית הכנסת ותפלל עס' האזכיר בגין  
ומشيخה לילמר ברוך שאמר אל דברך עד  
שיענה לך ריש' של אורה תפלה שמונע עשר  
וינחג בה כמו שתבתה למעלה. ועננה  
אךן על כל ברכה וכרכיה ואריך בו כי כל  
האריך באמן מארכין לו ימי ושנותיו.  
ואל יענה אמן הטעפה והו' מי שהחונך לומר  
אמן קוד' שיטים הש' הש' המרכה'. ורא אמן  
اكتופה והוא מ' שאומר אמן מהרה' ואית  
מארכין' ולא אמן יותמה והוא מי שעננה  
אמן ואני שומע המרכה' זהה דוק' כ antis  
זרוע איזו ברכה אומר ש' אבל אלס זודע אי'  
וז ברכ' אומר ש' אבל אעט' שאינו שומע' מטנו  
יכל לעונת אמן ואין זאת אמן יותמה כיון  
שיזרע על אי' זו ברכה עונה אמן' וכן הוו  
עוישן באלבנטדריא של מזרים שלא היה  
ידי' ויתעטף בתלית ויעין תחולת בhort' אמן  
לא נפק אוד מרים מעיקרו כי או נפסל  
ואם נפסקו שנים ארך ישאר בכל אחר  
מהם בבר' שיכרין החגadol וצרא' ליזהר בו  
הרבה כי עונש המבטלו הוא גודל מאד  
והזהיר בו זוכה לבנדים נאים. יינה תפלין  
של ד' בזורשו למלחה על הבהיר הבולט  
ויהא גותה מעת כגד לבוי. ויביך להניא  
לאחר שיניחנו קודם שיקשרנו ואחכ' ישים  
תפלין של ראש על חמוץ ויביך על מצות  
תפלין ואל דבר בין ברכה לברכה ואם דבר  
מברך על תפלין של ראש נם' נבית תפלין  
של ד' ואם אין לו לא תפלין של יד ניחנו

בכונן

פראשו אמרו ואל יובה תשמשו עמה  
כתרנגולים מפני שמצויק מאר כמו שביארת'  
בנתייב החמייש', ושם ביארת' איך יתנהג  
האדם בתרשייש בחנחות הריאות'.  
ובנתייב השלישי ביארתי זמן העונה הראו'  
וכונתה' ואל ישמש לפני' בן ארץ אבל  
בפנ' תינוק שאינו יועץ לדבר מורת'. וכן  
אל ישמש בחר' שיש בו ספר תורה או  
תפלין אם לא יפסק בינו לבנים במחיצתה  
זבורה עשרה או יכניס בתקון כל טענינו  
טיווחר להם'. ואם יכול לקום בסוף כל  
אשמורה לומר ודויים ובكسرות וחנןיות  
ולחצפלל על ירושלים איז' מה טוב החלוק.  
ואילם בשתייהיל להאי' הום' קום מ' בוריין  
להתפלל ואל יאמר כמי שאומר העצל מעת  
שנות טעת הנוטות מעת חבק' דיס' לשכב'  
וחשת' או שאם היה קוראו מל' או שר שר במטה  
היה פחדך לקום על אחת מכמה וכמה לפני  
מלך מלכי המלכים יתברך וכשיםך לו' ישב  
ערום אלא יוציא זרועתו וילבש החלוק  
ואחר' כן ישב בר' שלא' יראה בשרו' ופנה  
ויקח היטב בשmeal בר' שיחיא' גנו' נקי'  
להפלחה'. ומשיקץ עד שיטול ידי' אל' געט'  
בעני' שמסמא ולא לחוטמו או לפוי' לפ'  
שמעילו ריח רעה ולא אונז שמחורתו ויטול  
ידי' ויתעטף בתלית ויעין תחולת בhort' אמן  
לא נפק אוד מרים מעיקרו כי או נפסל  
ואם נפסקו שנים ארך ישאר בכל אחר  
מהם בבר' שיכרין החגadol וצרא' ליזהר בו  
הרבה כי עונש המבטלו הוא גודל מאד  
והזהיר בו זוכה לבנדים נאים. יינה תפלין  
של ד' בזורשו למלחה על הבהיר הבולט  
ויהא גותה מעת כגד לבוי. ויביך להניא  
לאחר שיניחנו קודם שיקשרנו ואחכ' ישים  
תפלין של ראש על חמוץ ויביך על מצות  
תפלין ואל דבר בין ברכה לברכה ואם דבר  
מברך על תפלין של ראש נם' נבית תפלין  
של ד' ואם אין לו לא תפלין של יד ניחנו

נטילה יוסט היה ברכת אשר יציר הפס' ב' נטילה לברכה' ולפי שארול המוזל' בנטילת יוד' נערך מן העולם הארץ להארץ וברא דען הנטלה לאכילה ונאמר צרכיה להיות מכך שוכירם עיתות ותשיעוד בלא סמיכה והמים זריכין להיות קרים ושל娅 געשה בהן מלאה ושותיו וראין לשתיירם בהרבה ושלא נשתקן מוארון זרין' שיטפוך על כל עד לבשו או שישפוך רבי ע' על שמי' ידיו בידור כי אם יטול ידו ואחר וישפחה שכינון לבו לשיטים' וראויל כל אדים לטעם דבר בברך שכן שנינו בכם שמון' אשר דבר אמרו בפת' של שורת מצה מזחם ומן הצנה ומזחיקן ומזהיקן ומזכרם פת' וחורה למזרד ולמלך ודבורי נשמעה' ותלמודו מתקי' ביד�' וא' בשרו הベルגונזק עם אשתו או אלא שנגבן ואדרין' שניז'ים על שניהם בידר פעם אררת' וצריך שיתן הרבה מים על ידי כי כך אמר החכם אנא משי מלא חפמי מיא ויחבו ל' מלא חפמי טיברוא' וצריך שיבאו הדברים מכך אדרם אבל אם בא מזעכמים או שנתנים קו' לא יצע' וצריך שירפה ידו בענין' שיבנים הימים בין האצעות כי כל דבר שתוציא בלבילה החוץ נטלה' ואס הטביל ריל' בים שיש בהן מס' מה מכונין יצא' ואז צר' לברך על טבילה ידים אבל אם הם פרחות ס' סאה לא ע' והטבילה או הנטלה צר' לברך להיות עד מקום חבר האצעות עם פסרת היד וכשליך לנגבן צריך לחוליך אצעותינו זוקפו' למעלה בענין' שלא' בא להם מהמים שנפלו על פשת היד ובו' על גטילת ידים כבשתחיל לנגב קדור' שיטים הנגב ואדרין' בן גנבים היט' ואדר' אבוחו כל האוכל בלא' גנוב ידו' כי' אוכל להם טמא שנ' בכחה יאללו' גנבי ישרא'ת לחם טמא' להם' במטברא' גנוב ידו' אן' גנוי טמא' להטילה אכילה' חז' גנוב' יאלל' מ' כי' הרכ' לנטילה אכילה' חז' גנוב' פרוס' ושליט' בגצע על השלים' זבקנו' שהוא

אפני

בכונה יאמר עליו לשבח כמו שבכתב' למללה' ואס רגיל לקורות קורא לשנותו שונגה לעסוק במלאכתו יעתוק יישא' ווית עס בני אום באמונה זו הוא תהלת רינו של האדם פשאת ונתת באמונה' ואחנן אומר לקובעת עתים להוורה ולבן' צריך כל אדם לקבוע שעיה יהועה בכל יומם שיימדר בו חוק וויתר' כ' אחריו המרובה זאהר הפמעיט ובלבד שכינון לבו לשיטים' וראויל כל אדים לטעם דבר בברך שכן שנינו בכם שמון' אשר דבר אמרו בפת' של שורת מצה מזחם ומן הצנה ומזחיקן ומזהיקן ומזכרם פת' שבמעיים' ויש אמריס' אף מכנסת' אהבת' ומוציאת' קנא' ה' תר' שעלה בראשונה מאכל לויד' שנייה מאכל ליסטים שליש' מאכל וויש' רבעית' מאכל פעולים חמיש' מאכל כל אדים' ששית מאכל תלמידי המכאים' בגין' ואידך כווק אבן' דחתמת' פ' כי התנא רינה האוכל לאודר שיש שעוטה לחמת' מלא ין' אלא שחסר פמנ' מעט ואס' עינ' חינ' כד' זמץ' ואס' יצן' בו אבן' אה' יעללה היין' מחמת' האבן' ולא יפנד כל כד' אבל לא' יהא היין' כל כד' טוב' כמו אם פילאנון' ב'ין' כד' הויא האוכל לאח' שיש שעוטה שם היה שיעיל לו כי' יומת בעב' אבל לא' וועל לו' כל כד' ממשועל לו אם אוכ' קוד' ש' שעוט' והטעם הויא כי האצטומק' קוד' שיש שעוט' מבקשת מזונה' ואס לא' תמצ' אותו תמשך הליחות הרועה וויק' לו' וכישרץ' לאכל יברוק עצמי' קוד' אס צריך לנקי' וכשיצא יטול ידו' ויברך אשר יציר ואחרי כן יטול פעם אחריה וויברך על גטילת ידים' וכן היה נהוג זקנין' ר' אט' אול' וכתר' שאם לא' אטל' רק' פעם' אחר' וויברך אשר יציר ועל

## הנתיב החשבי

סעודתנו כבונן קלו המוציא אן הביא לו פון<sup>+</sup>  
ואם איננו הפת יפה אין לו לבצ'ער שיביאו  
לו לפון<sup>+</sup> והנהנתו באכילה על פ' הברה<sup>+</sup>  
באיירתי' בנתיב הכלמי' שביל השלייש'  
ויש בס' איירתי' החקטת שהיא מצ' להרנהג  
בהנחתת חביבאות ולא לאכל כל רמר  
להנאות<sup>+</sup> וכן אמר חפייט היה מחשבנן  
עד באך' לחועלן ברדרכי' והפוא<sup>+</sup>

ולא תחא איכילוח' לטעם ולא מצד' מצוא  
בפני האכל ולא במנ羞 שלא לביישו<sup>+</sup>

ונטנן במקצת דורך ארץ' שנין שאוכליין זה  
עט זה בקערורה' ויעז' האחד צור' חבו  
להמתינו<sup>+</sup> אבל אם הם ג'ייז' האחד אין  
אריבין' השנים להמתינו<sup>+</sup> לא יהא אודט  
קפוץ' בסעודתך<sup>+</sup> ולא ישחה אודט פוטו<sup>+</sup>  
בפעם אתה קולו ואם שראו נקרוא נגרן<sup>+</sup>  
אם שראו בשלשת פעם' הריה מגן<sup>+</sup>  
הרוח אליא' שוויז'וב' פעמי' אחר שראו  
אל יתנו לרבו לשאות ממן לפי' שיש בו  
סכת' הנפש<sup>+</sup> זוג אל' יחויז'ו לשלחן ז' אל'  
יתנו לשמש<sup>+</sup> זדריך האדם להניח פאה  
בקעה לשמש<sup>+</sup> ואיל' יושט' ב' ידו ליקח  
מהשלחן ומעשה היה רב' עקיבא שיזמן  
لتלמידיו לסייע אצל' כד' לנשות אם היו  
נורגנס' בדרכ' ארץ' החכם שבחים' פשטו' ידו  
אתה ליקח בשור ולא עלה בידו כי אל' מאכ'  
חתייה' קטנה משך' ידו ואכל הפת לרבו<sup>+</sup>

התפש' שבחס'acho הבשר בב' יוי' והתחיל  
לאכל כעס רב' עקיבא אמר לו לא כי אל'  
תקום ותניח עקם על הבשר ואז המשוק  
בשתי ידיו ותהי מעוף הדרום ואוכל<sup>+</sup>

ואין לאודט לדבר כשהוא אוכל כד' שלא  
יעאה המאכל בפי' זוג כד' שלא יקר' קנה  
לושט כשהוא מדרב' ייכנס המאכל בקנטז  
ויתנק ולכון ארז' מ' שמתעתש בשלהן אין  
אומדר לו אוכותא<sup>+</sup> ר' אין עושין בפרט  
שה' נמאס בו אין זליקין אותו' אין טומכי'

אפו' יותר ולא באך' הרך' שנאמ' ובוצע ברך  
נייאץ<sup>++</sup> אל חיקירך' אלא ברך' וקורט  
шибצע' יחרוך מ' הפת' מעת' ווינחנו דבוק  
בפתח בענין שאם יאהוז בחריכ' שיעל'ה כל  
הפת' עמו' וכן כתוב זקנ' הר' אל'<sup>++</sup> כי אם  
וינה הפת' שלם וליא' יזרענו עד אחר המבכה  
או' היה הפק' בז' מירכה לאכילה ולמן  
צריך' שיחריך' מעת' קוד' שבוטה' כמו  
שבתביה<sup>+</sup> וצריך' שלא יהא בחזרך' פוחרת  
משני' זים כד' שלא יראה איז עין ולא יתר  
מכביצה' שנאה כרעבז' והו דוק' באחול  
אבל בשפט' טוב והוא לבצע' בהמוציא'ה  
הרבה<sup>+</sup> ונתו לבצע' בשפת' רשות' רשות'  
כמאנ' ימי' השבע' וכנד' שבעה' שקורין  
ב תורה<sup>+</sup> וכנד' אלין' אותיות שבפסק'  
שלישי' שבברכת' כהנים' שהוא ישא' יוו'  
ובים טוב לבצע' המשה' רשות' סנדי' ה'  
שקורין' איז בתורה' וכנד' פטוק' שני' שהוא  
יאר' יי' גנו<sup>+</sup> ובכל' ימי' התורה ג' רשות'  
כנד' שלשה' שקורין' בתורה' וכנד' פטוק'  
ראשון' שבברכת' כהנים' וכשבצע' יין  
שתי' יורי' על הפת' לפי' שיש' בהם עשר  
אזכעות' כנד' עשר מצות' ה תלויות' בפתח  
ואו' רן' אל' החזריש' בשור והפור' ב'  
לא תחמס' שוו' בדישו<sup>+</sup> ג' שדק' לא' חזרע  
כלאים' ד' לקט' ה' שקהה<sup>+</sup> ו' פיאה<sup>+</sup>  
ז' בכו'רים' ח' גו'ומה' ט' מעשר' ח' הלה<sup>+</sup>  
ויש אומרי' כנד' עשר תיבות' שבפסק' ארץ'  
חטה<sup>+</sup> או' בפסק' מצמיח' החיז' להמה  
גנו<sup>+</sup> ולכזת קנו רוז' עשר תיבות' שבברכת  
המושג'<sup>+</sup> וכן עשרה' דברים' נאמרו' בברכת  
המושג' כמו' שאבד' לפנים' בעה<sup>+</sup> והוירע  
סוד העשויות' ידע' למזה' התקנו' אל' עשר  
בתחלת האכילה ועשר' בסתופה<sup>+</sup> ויבץ  
המושג' לאח' מן הארץ<sup>+</sup> ויתן' רוח' בין  
ליהם' למן הארץ' שלא' יבליע' המם<sup>+</sup> ויסיים  
הברכה' כשיר'ו החזר' מן' הלחם<sup>+</sup> ואחר  
шибצע' אל' ידר' עד' שייכל' ב' אם' באצבי'

אל מקרדש השם' 'האר פניך אל עברך' קעריה או בום מליא שמא ישתפוך עליו נאמם' 'לְרֹת פָּתָר טַבָּת כָּל מִינִי מְאֵל אֶת בָּאֵס שְׁמַת הַסְּעִוָּה אֶבֶל אֲסָכְיוֹ לְפָנָיו מִנִּי מְאֵל וְאַין לְלִפְתָּח בַּיְתָח טָעֵן בְּרָכָה' וַיָּזַר כָּל מִינִי מְשָׁקָן' 'ואם אין לו יוזמא למים הוהא מהלוקה בין הפטוקים אם היין פטוח אם לווילמי שרוצה לאכל אין לוין ורוצה לצאת ידי שניהם 'שְׁתָה מַעַט מִים קָוִים אֲבִילוֹ זַיְבָּך לְפָנָיו וְאַל אֶלְעָדוֹ וְאַס לְאַעֲשָׂה' נְכֻבָּת זְקִמָּה רְאַשׁ אֶל שְׁבָרָן עַל חָמִים אָס אַין לוין זאמ אַס צָמָא לא שבאמצע האכילה עמד המאכל במרונו ואינו כולם בלעדי ישחה מיב ולא יברך ואם בירך היא ברכה לבטה' 'הָרְכָה יַאֲלֵל הָאָדָם מִבָּן וַאֲחִיב לְבָרֵך בְּרָכָת הַמִּזְוֹן דָבָר מְאֵל אָמֵר כִּוֹתְר יְהֹוָה אָמֵן כִּכְיָא' 'וְאַנְמַחְמִין' בשניהם כי אם הוא חיביל לאכל בעז בישבת שהוא מחויב לאכל שליש טעהות איזאנט אכל בזאת לא איזאנט אידי חיבורה עתה ישאכל בכיצה' 'וְאַמְבָּדֵל הַיְמִינָה אֶל אַפִּי' כזית לבר צויך לברך עלי ברכת מזון' 'וגרטין בברכות פרק מי שמעו' 'דרש בר עירא זמנין אמר לה משמיה דרבامي זומני אמר לה משמיה דרב אט אמרו מלאי' השרת ליפני חכחה כתוב פלאהך אשר לא ישא פני ולא יקח שוחד' זה לא ארחה גושא פנים פועלו כי כל דרכיו משפט ומפני שני ה' הכהובים האלה לר לא ישא פנים ישא' פניך אליך יראה מנגלחים בסותרים כאלו העניין מדה אחית והוא מודה טבוי של הבהה שמשלים מודה ותוטב כנור מדה המתנהגהה כמו שביאר הוא הז' באפרות גושא עון ועובר על פשע רמי גושא עון למ' שהוזע עופר עד כזית ועד כביצה' והנה ראיית לברא הנה הדרשה הזאת עין כי הוא קשה מאד לאשר אינו מבן אותה דעת כי פנים היא שם לפני האדם ושאר בעל' ווים פני אדרס פני לפנים מן השזהה ועל כן אמרו כאן שהזע היה פני נשר ומפני שהבעם וחוץ חס שנכנין לפסים 'מן השורה למי שנכנם לפנים מן השזהה ועל כן אמרו כאן שהזע היה פני יתברך' 'שיכרדרת טובנו' שיאר פנים ועתק עמהה פני הבעם ימרholו ניכרים בפניהם הוישאל לבעם כפו ונכח לא ליישאל וכוכב עמהם לפנסמן קפננו' 'האר פניך' 'הויה עוז' פני' 'בעוישיה עוז' 'האר פניך' בז א 26 ז' שנות

עבור חסומה והווקא ששבচה אבל אם חזק  
ולא התרפל מנהה אין לו תקנה' . וואנו  
לאוט להשתドル למזר מלאכ' זון החורוב  
ה'ל בарамים מל' תורה שאין ענדה מלאכיה  
סופה בטלה גורחת עז' . עוד אמר פשות  
ברלהא בשוקא ולא הימא נברא . רבה  
אנא' . וועל העשוה צ' נאמר גיע' כפְרָ  
כיתאכל איש' ז' וכטביך' . תנוי רבנן  
כשקרויאין ספר תורה כל העם שתקין  
שנאמר ובפתחו עמודבל העם ועמדו וצזה  
ולומרתאקו שנאמר עמדו ויאנו עוד'

ואל יצא מבית חבקסת אס לא בגין נברא  
לנברא' . וכשיהםו יכל לנינן ולישב  
כאשחטפוץ' . וכPsiיקום לקרורה באורה  
יפיחנת ביד וידע מוחין יש לו לחתיל  
הויא לבחק עליין כירול אסרו לאדרת לאכלי  
עד שיאו לוין לברכת חמוץ אס הויא מעז'  
באורתה העיר' . ונחרול שבכלי' מברך ואס  
יש שם אורה אוורה מברך כי' שטעה לבעל  
הבית' . ואזין ישישיעי קויל' לאובליס ואס  
אצמיכין לכזין לבל מרכחה זברעה זלענערת  
אחריה אמן' . ואחר שישוט הרים של  
ברכה יברכו ברכה מעין שלוש שחייא על  
הגן' . ואחריו בן יוחנן לילימונ או אלטאלאכטו  
עד שיбурו חזי' חיזום זומשעבר חזי' הייס  
ישתדר להתרפל מנחת גוזולה זה' מקולת  
זיות' מישאר החרפהה שחר' אלייו לא עננה  
אלא בתפלת חמנחה שנאמר וחזי' בעלות  
חמנחה וגש אל' הוה נבניה ואמר גוער' .  
ושכירה הו גדור' מהוד לפי' ישבשailleה בניה  
אודס מלאכטו מה שאין בן בשאר הפלות' כי'  
שחרית יתפלל קודס שייכנס במלאכטו ז'  
וערבית לאחר שיצא מלאכטו' . מי'  
ששכח ולא התרפל בוניה יתפלל ערבית  
שם הראשונה לשט ערבית והשניתה  
לשם מצוחה ولكن מי' ששכח בערב שבת ולא  
התפלל מנהה יתפלל לול' שט ערב עם הקרא  
חפרת שבת ואחריו בן יתפלל גבלעת' התול

שחם מתגנחים עמו באוחה מורה ומדורך  
לביך אפילו עד בזית ועד בכיצה' . עז'  
כאן פיזיש החנורה החזאת' . והנה חזרו  
לעניפינו וגנאמבר אם אמר בעל חביה הבלן  
ונבריך נאסר להמדאלל ולשטוועה' שיברכנו  
על' . דזוקא כישאמר בעל הבית אמל  
אם אמר אחר איז' השש' . אמר רבינו זעירא  
עתודה דברים נאמרו בוכס של ביכה ואלו  
הן א' שורייח הנט' מברוץ' . ב' טישטפנו  
מבענין' . ג' שהיא חין' חין' ד' שראה  
הנס' מלא' ה' שיכסה ראשית' ז' טיקלטנו  
בשתי' ידיו' ז' נותנו ליטני' ח' מגבini  
מח' הירקע טפח' ט' נזחט' עניין' ז' ז'  
משנעו לאנטשי' ביהו לאדר שיברכ' קודס  
שישחה' . ואזיך האדם להזר מאור על  
היין לבחק עליין כירול אסרו לאדרת לאכלי  
עד שיאו לוין לברכת חמוץ אס הויא מעז'  
באורתה העיר' . ונחרול שבכלי' מברך ואס  
יש שם אורה אוורה מברך כי' שטעה לבעל  
הבית' . ואזין ישישיעי קויל' לאובליס ואס  
אצמיכין לכזין לבל מרכחה זברעה זלענערת  
אחריה אמן' . ואחר שישוט הרים של  
ברכה יברכו ברכה מעין שלוש שחייא על  
הגן' . ואחריו בן יוחנן לילימונ או אלטאלאכטו  
עד שיбурו חזי' חיזום זומשעבר חזי' הייס  
ישתדר להתרפל מנחת גוזולה זה' מקולת  
זיות' מישאר החרפהה שחר' אלייו לא עננה  
אלא בתפלת חמנחה שנאמר וחזי' בעלות  
חמנחה וגש אל' הוה נבניה ואמר גוער' .  
ושכירה הו גדור' מהוד לפי' ישבשailleה בניה  
אודס מלאכטו מה שאין בן בשאר הפלות' כי'  
שחרית יתפלל קודס שייכנס במלאכטו ז'  
וערבית לאחר שיצא מלאכטו' . מי'  
ששכח ולא התרפל בוניה יתפלל ערבית  
שם הראשונה לשט ערבית והשניתה  
לשם מצוחה ولكن מי' ששכח בערב שבת ולא  
התפלל מנהה יתפלל לול' שט ערבית עם הקרא  
חפרת שבת ואחריו בן יתפלל גבלעת' התול

מן הקצתה הראשית ברכליה לפ' תנא מר  
חווכת י' כל נבה לב' ולן אמר  
חתניא מאה באד זוז של רוח כי אין  
יטב' חזאת שuber וחזק מעבר החשין  
פעמים שלש ומחלו טפה סחורה וחוש  
כאן ומחר בקר לרמה ולתולעה ז' וכל  
הנעלין ואין עולוי שמעין הרכפים ואינט  
משיבין עליה חכמתו אמר וabhängig  
כ澤ת אשמש בגמורו ז' כלומר מכמו  
ששתק אשמש שכטרוגה הלכחה ואמרה  
אי אפשר לשני מrics שיטשו בכתיר  
אחר ז' ואל יונה האוד לחבירו ואפיו  
בדמיים שעבור על לא תונו איש און  
עבירותיו וזרת מאלהיך זהה חכמתו נאמר  
באננות דברים כי באננות ממון במקום  
אריך נאמר וכי היכיו מפבר לעמץך או  
קינה מיר עמץך אל תונו איש און  
אהיו ז' ואל ילבין פני חבירו ברובם כי  
המלביין פני חבירו ברבים אין לו הלק לעולום  
הכא ז' ואל יציא דכה על חבירו כי  
מושיא דבנה היא בסיל ז' ואל ישנא  
מי אם אשר שונאה הבורוא תיבזק ז'  
ואל גנוב דעת חבריות ואפיו דעתו של  
גאל ז' ואל שאמיר לשון הרוח  
מהבר זם אל יבלמי מאחר כי ענשו  
נורל כנור עבורה זורה וגלו עיריות ושפיכות  
המשם ז' ואל ישרק שנאמיר לא תבחשו  
ולא תשקרו מומבל ז' ואמר ר' כל  
המשנה בהבורי כאליו עובד עתשנא והיית  
בעיניו כמתעתע ונאמר בעז' חבל המה  
מעשה תעוזעט ולמרוחו גבש ז' ואל  
ירים יו על חבירו כיברימת יד נקר רשות  
ויזון את חבירו לך נצוט כי המוקב' יידננו  
לזכות ז' ואל יחשוה להבורי במרוב עבירה  
כיהחשה כשרים לך בגופו ז' ואל  
זהי ב' לדבר חבירו ואל י לעג עלי אלא  
יהו צויאו אהיו כי כל שרות רביות נזהה  
הימנו ווחתוק המוקם נזהה חימנו ז' ואמר  
אריך כל אורך להתרחק ממנה אפיו  
כו ב' 26 ז' החכם

שהוא נרדת והתלה הכה עלייה יטבר על ואל  
אשה מיתה טומאה לא תקרב זאת וועוד  
אחתת כי אולוי יאנגעמה שנין אוישרתה  
ויתענבר מאחד מהם ולא תרע ממי ותלדבן  
שלא יכיר לאבי ואולוי אונז אקלטנו.

וזו כי אולוי ישא עט אורה לא תקרב  
אחת מהערות כוון שאיטם מכיר את אבח  
ואת משפטה הנה צבירה גוררת עכירות  
וכלים וודם הבא על העוניה הנה זדור עונו  
מנושא' . ולפי שיש באת העוניה עונשין  
גוזלים כדר ליזה ממכשולס ולסוח מינש  
מוות . ציריך כל ארם לישא בקרוב  
שיוביל ואיפלו עט פתוחה מפניהם עט שביבר  
אמירוחז'יז'יז' דרבנא ונסיב איזתא וווקא  
שאייפנס במשחת אבל יש פום במשחת  
כבר למדנו באבות אוילו לומדי שפומל ארא  
זרעו ופונם את משפטו ונושא אשתה  
שאייה הונגה לו : ואם אינו מוציא יקוף  
את ציריך בשחאה מתגנבה לעז ואמר ר' אל  
אבר קטן יש באדים משביעו רעם מריעינו  
שבע . ומ' שעבר העבירה הגולה  
היאת יתחרט ממנה וישמר מכאן ואילך  
שלא ימוש להונטא בה ערוי וישכח דשעתה  
וימכפל לו שאזגדיב' שעבור בפמ' התהוותה  
כמו שבוארת קאקדז'ה ז' חזואל ייגול  
אדם עצמוני לישבע ואיפלו באמת .  
ויתן  
כל שביע דרב רדו לעצקה כי המזון הוא  
פקחן אצלו ומה שלוקה ממנו להנטינו הו'  
כמו מופדר אבל מה שנוטץ צדקה פממו  
היא מחייב הפקדון למי שנטרנו לוזלא עוד  
אלל שוואת רבנן מושב לו כארו מקובל  
מןנו בחולואה ושילמנו לו שנאמר כלוה יי'  
חונזול גומולו ישלים לו .  
ואמרו  
על חכם אחר שהרי עשר מאור ניזן כל  
אשר לו לזכורה אמור לו דבריו איןך  
מניח שום דבר לריבנן אמר להם אני אשימט  
כולומטמן לעצמי אל הכרוא יתרבד  
(אשים הכרוא יתרבד מטומקלבנוי)

ולבן

חחמס לא אחים . אדים שלא חותה לו  
אחות זונה ולא שנני איה שלא חתפלתי  
בעוד שי' שררו הכרוא לא הבהירן עזה  
אמר אל ימעט בעיניך שונא אהד . ואל ימעט  
בעיניך אליך אוחבם . עוז אמר אראן  
הכנין קיין הונפה אלא קניין הלבוכו  
עד אמר אין אהוב להפכף ולא אומץ  
לעbor ולא מגוחה לחומר ולא סלטול לבילע  
ולא חברה לבען . מל' היה הימנאה  
משובח ולא הבען שמח ולא הנרב' מקנא  
ולא החומר עשר ולא העzel מקי' האה' .  
עד אמר אין חבר טוב בטעום המהות ואין  
דרישה נובה מן חמוץ ולא משען חזק  
מלבקש עזה . ולא רוח טוב מזוחצלה  
ולא עשר כבריאו ולא אהון עתק כמו השטול  
וain חנוך בטעו הפלורות ולא געימות כלב  
טובאין רכיל . ז' מה אשישת מיה  
שហובא אין מכאי כפרירת החושך ואין  
שםחה כבשורה טובא אחר הדאגה . אין  
גאה מזמן הבהירות ואין נכען כשמאל אל  
ימין . עוז אמר אל חרוי' החמיליס  
מכבי אמונה ולא העולם הבא מבלי מעשה  
ולא אהבת הנשוי מבלי מושר ולא מועלק  
בហקי' וולך ולא עזה עם הקלוות ולא  
הסכמה עס' המחריקת ולא מנוחה עס'  
החוותה . עוז אמר ארבעה חס שאפיין  
טיעונס' אויא ררכה וחוב האובי והאש  
והחויל' והונשים . ולכן אמרו רברותינו  
זטורנו לברכתה כל המסתכל אפיילו בשער  
האשה נאלו מסתכל בעורוז' וסמכ' אהוינו  
אל חרבזב שאומר והחויקו' נישט' באש  
אזר . שבע שער באשה ערוה .  
וננייה אמרה שהרי רדו ובית דינ' גוזו על  
"יהו של פניה מאותו מעשה של אמן  
ואילך . אמר רב' אלעזר הבא על  
העניה לשם זנות מל' קין ואותכי' עשרה  
זונת . ווזו כי הנשים הפניות שרט  
מיועדות לזונות אין שומרת מיניות זהקה

שהוא ואמרו כי ביכון בבבורי אבוי' ... ואריך  
היא בעצמו לעשות כל מה שצרכיכם ואפוי'  
אם יש לו כמה עברים וsharpות יעשה הוה  
עצמי מזווגם לבטוב צונגאש פגזה וירא'  
לחם פנים ערבות וישמו פשיותם הרבה  
ואם טמע ליטאות אדרס שאמור עליהם רעה  
יקחה את שני ליבור אבוי ואמו ואם חם  
מהרין על בגדיהם הוה מוח' ... אפייעל  
לאחר מיתרין צר' לכבין כשי' כורם שי' אט'  
הרמ' בפרת משכנתו ועקבעל שנים עשר  
חדרש אפל' אב' החש למייתם אמר' זלהה'  
וכן יאמ' עט' ומכו בכחאה היב' בכבודו שכביה  
ההיל' מובא רמק' גמ' או'יא טפ'ו' 'עאן צריך'  
לומר כל מעשה י' טוב כי כנ' הו' בא מאר  
לאשר ישם לב לרעת חסדי הברא יתפרק  
אשר עשו עמו כי אם היה לאדם חסין  
מן ה' הוא כפרה בבגנו אם יש לו אס אין  
לובנים הוא כפירה לנוף ... זאם ישלו  
'יסוין בגפו או בכניו שמתי' והוא כפורה  
לנשטו ואס' היה צר בנשטו והוא כרי'  
שחוצה להצלחה הנחית אחר שתקمل  
ענשו' הנה הונחתי' כל דעביד רחמנא  
לטב זהו' מלמר אט' יש רוך אידרכיס  
אחרים מדורכי הבר' יתפרק אשר לא נרעם  
כיא בדורינו דרכיו ולא מחשובי'נו  
מחשובתו' ...ומי' שיש לו אב ואם  
אץ' להז' הרות' בכנודום שהוקש  
בנחד' לבבו המקופ' יתפרק וכמו'ם  
הוא שיאכילים וישקם משלחים אם יש להם  
אט' אקז'דים איננו משלו' ... ויעשה רזונם  
בגיל דורי' ואל סתו' דבריהם ואל מה'ה  
בידם כל מה שוזים לעישות ואטילו' אט'  
זרוקים לים כיס מלא' ליעכ' אוטם'

ואם רואה שעושין איסוי' אל יאדר להט'  
אל העשו' כן אלא יאמר להם בלשון רכה  
קד' חותבתורה או קד' אמרו'ז' ... ואם  
אבי' מצור' או'רו' דבר' אצמו מזויה' אוטו'  
הפכו נינה' מצור' אמו' ויעשרן מזויה' אבוי  
ולכן אפי' העני המחויר על הפתח' ארכ'  
שיתן בכל שבוע אזכר' אשכבר' גודול משכח  
הקרבנור' שנאמר עשו'ת' זתקה ומישפט  
נכחד לוי' מזבח' ... ועם ציד' ליען' מעשר  
מכל מה שמרוחה' בטה' אט' חנוך' בכל  
דבר ואט' רחל' עשר' בשבי' חיש' חזע' שער' ואם  
לא עשר' תירוש' עד' של' לא ישאה לו מפל'  
מגנו' כי אם חמוץ' על' מעד' ... וכן אה' ג' ע' ב'  
שנש' הם פקידים אצ'ך' מאלו' והוא שטב'  
כמו רשינר' או תאורה עשר' וו' עשר' נונ'  
או תעוז' עשר' וקה' עשר' נונ'  
; ואיך' ;  
; ואדם להרחה' לברא' יתפרק על' כל מטה'  
שיתן לו אפי' על' הרעה' ירנ' לטענו  
לומר כל מעשה י' טוב כי כנ' הו' בא מאר  
לאשר ישם לב לרעת חסדי הברא יתפרק  
אשר עשו עמו כי אם היה לאדם חסין  
מן ה' הוא כפרה בבגנו אם יש לו אס אין  
לובנים הוא כפירה לנוף ... זאם ישלו  
'יסוין בגפו או בכניו שמתי' והוא כפורה  
לנשטו ואס' היה צר בנשטו והוא כרי'  
שחוצה להצלחה הנחית אחר שתקمل  
ענשו' הנה הונחתי' כל דעביד רחמנא  
לטב זהו' מלמר אט' יש רוך אידרכיס  
אחרים מדורכי הבר' יתפרק אשר לא נרעם  
כיא בדורינו דרכיו ולא מחשובי'נו  
מחשובתו' ...ומי' שיש לו אב ואם  
אץ' להז' הרות' בכנודום שהוקש  
בנחד' לבבו המקופ' יתפרק וכמו'ם  
הוא שיאכילים וישקם משלחים אם יש להם  
אט' אקז'דים איננו משלו' ... ויעשה רזונם  
בגיל דורי' ואל סתו' דבריהם ואל מה'ה  
בידם כל מה שוזים לעישות ואטילו' אט'  
זרוקים לים כיס מלא' ליעכ' אוטם'

אמן' עוד אמרו גול כשהוא מארם ויכל  
השימים וכור' שטמאלאכי השרת חמלון  
אותו אמרום לו וסר עונן וחטאתך תכופר'  
וותעם הוא לא לפי שאמר הכהוב והוא עד אן  
ראה או רעד אס לא גינ'ר ונושא עונ'ו' וכל  
אחר מיישראל יודע שהברוא תברך' ברא  
העולם יש מאין בשחה יטמא לא היינו  
מעזזה או הריחת כהענן ההוא סר ממן  
המלחאים והם כהענן ההוא סר ממן  
אתרי שהודיעו האמת' ווישים מפה על  
חפת שלר החלוזן יש אוטר' שהו הטעם  
וילדמן שתקה הטל מלטט טול מלמעלה  
וחבן באמציע כד אריך לברך תחלה על הקודש בפסוק  
טעם אחר והוא פלי' פלי' שראה זהה לבך' על  
היז' תחלה והחת' הוא מוחר תחלה בפסוק  
ארין חתה וגומ' וכשהאדם ואוכל שנ' מיני  
פירות אריך לברך תחלה על הקודש בפסוק  
ארץ חמיה וגוי' ולכן ציריך לכסות הפת' כמי'  
שיטלקו שראייה כאלו אינו בכזאתו' ובל  
לבך' ועל היז' תחלה' הריגל' בקשות ייכה  
לרוב' יין' יש נוחנים לדרוש תחילת ואחר  
כד גנותלי' דידם וטברים שאם היו נטליין  
ויהית תחלה ואיך' כד מחקשין היה הקודש  
הפסק בין' נתילה לאכילה וכבר ביראי'  
למעלה כי תק' לנטילה אכילה' וויש  
אמרים שאין' הקטש הפסק בגין' שהיא  
מעין האכילה' ואין' קרטש אלא במקוסט  
סעודת' ואיז' לבצוע על' שתי' כרכות משום  
לקטו להם משנה' ויעשה שלש טעורות  
וינהגו באכילת חמ' כמו' שביארתי למעלה  
ולא יקרא לאור הנר' ואפי' גבוח הרבה אבל  
שנית' קוריין בענין אחד אבל לא בשני  
ענינים' ולא' פילה את כליו לאור הנר'  
ואפי' להבחין לאור הנר' בין' חילוק של איש  
להילוק של איש אסורה' ואסור לטלטל כל  
כל' שטמאלתו לאיסורה אם לא לצורך גוף  
אנ' צורך מקומו' ונדר של מתכת מוצר  
טלטלתו

ונצא לקראת כליה והוא קרואי' לשבח כליה  
בלומר שהי' יוצאים לקראתו מקושטים  
ובשבחה כמו שיוציא החוץ לקראת הכליה  
ומازוה ליטול צפוני בערב שבת ותחל  
מן הימאל ובקפי' זה ומיטים בוגרל ובימי' זין  
יתחייב מן הנודל וכט'ם' בקמיצה ולא  
ישנה מזורה הסדר גומ' לא יטול שתים  
סבוכות זו אחר זו מפני שקשה לשבחה  
ויזהר בהם שלא יתפזרו מפע' ושקי' והמ' לשוברת אם ורלטסנו' ושורפן' חסיב' קומין  
צדיק' זורקן רישע' צדיק' כל אדם לבכבר  
השבה במאכלים טובי' חזשגב' כי כל  
מוונזויי של אדם קצופין' לופת אש' והשנה  
חווץ מהווצאת שבתות וימים טובים ומזה  
שנויות למד' את' בנו תורה שבאו' אם  
חחת' פותחין לו' ואם הסוף מספיק לו' .  
עוד ארzel אמר הקב'ה לו' על' ואני פורע  
ואם אין לאל' ידו אפי'ו' אם עשה נאכל  
קטן ובכבר שיא' לצורך השבת ר' ר' .  
ובן אריך לבכבר השבת בגדדים נאים' ואם  
אין לו' יש לשליש בגדדים כדי לשנת מעת' .  
ובכבר שבת ייחוץ פניו' ידי' ורגלו' במים'  
חמין' ויתקש' וויהן' עצמו' לשברת' כפי'  
יבלו' וימשש בבדוו' לראותם יש' בהם  
翦'ות אדרון' שבתירם וקבל השבת' מבער  
עם' כי מוקפין' מחול על' הקדר' ז' ארך' אמר  
החכם' יהא חלקי' עס' מגניט' שבת בטבריא  
לפי' שαι' בבקעה' וזה מחשך להם מבער  
יום' ויתקן נר' אה' לבבוח' שבת' כי' הריגל  
בנר' נהא' יזכה לבנים' זבים' . וויזן' שלחן  
ערוך' ומוצה' מוצעת' שאמרו' לדמיינו' אל' שנ'י  
טראכ' השרת' המלון' לו' לאדם אם' מצאו  
בליל' שבת' נר' דלוק' ושלוחן' ערוך' ומטה'  
מוצעת' מלאך טוב אמר' יה' ר' ר' ז' ש'הא  
לשברת' אחרית' בן' מלאך רע' עון' בעל' כrho'ו  
אמן' ואם לא' מצאו' נר' דלוק' ושלוחן' ערוך'  
ומטה' מוצעת' מלאך רע' או' יה' ר' ר' ז' ש'  
לשברת' אה'ך' ומלאך טוב עונה' בעל' כrho'ו

השכונות שי' העתודק או אףilo אם עמו  
אפשר לחשב אם יש לו עדין ליחס המעוות  
אבל תשכונת של אהבות ואפיilo עתידיין  
ואלה תשכונת של אם עבר ואנו חיב ליהן  
חמיירות מותר להסביר פ' שאינו מדקוק  
ביחס כל כז' ואם באת' לאבד הרכות שבת  
לא אומל ואולם נבר דתבתי' שאינו זה כי  
אם צדון והדרוזי' לראי' אין דבר י' והוא  
יבקש איזצ'א' וביציאת השכית יוסוף מרדול  
על הקשת שלאג' עטנו חול עד שיחשייך  
ונן אמר הרכט יהא החל עס פיזיא' שבת  
באפורי לפ' ישיא' ברה ורא' יחשך שבת  
מורזה' וליליה' עשרה כמ' שבאיורה'  
בתחולת הנזיב ותוהה תמיד תקועה בלבו  
לייאת הבור' ת' כי לך נזיר ובן חום ט'ל'  
ספרו באמרו סוף דבר הכל נשם את הלאה'  
ירא' ואת מצוות שמור כי היה כל האדים :

## הנתיב

להאמין בדברי נאמני' .  
שליטה פרנסים עמו לישראל בשלשה  
דורות שמל' איז' מהסח' הח' הכלול בתורה  
ובגורה' שלעלום לא נמצא בכל ישראל  
גזרו מהם 'האה' למקרה והוא משה רבי'  
עה' והאחר למשן' והוא ר' יהודה הנשיא'  
והאחר לתלמידו והוא ר' אש'י' משה רבי'  
עה' שהוח' נשי' לא לפרק בפסנ' מפי  
הגבורה תורה שבתב' בדקדוקה במלוא  
ודסר וקי' ולא קרי' ופתחות וסתומות  
ואותיות וזרות וקטנות בקוצ' האותיות  
וכתריהם' . וכן תורה שבעל פח נמסרה לו  
בפסנ' כדרסינ' בפ' וברכו' אה' לוי בר  
לחמא אל' שמען' בן לוי' מס' זכרתיב  
וatan' לך את לעדות האבן וזהו העם  
כמשמע' ותוהה זו תורה' זומפה זו  
משנה' אשר כתבתי' אל גבאים וכתו'י'

והיא תורה שבעל פח שנינתה בסני' .  
ההור' הזה תלמיד מלמד שנולם ניתנו למשה  
בסני' ווהבל מסר' הו' ליהוש' ויהויש' לזקנים  
ווקן' לבנ'אים ורב' מטרוה לאנש' כנסת  
הגרולדה' נאנש' כנסת הנדולדה' לשמעון  
הצrik' ושבעון הצדרק לאנטיגנט' ואנט'ינט'  
ליוסף בן יז'עורה וויס' בן עז'וח' לוי'ק' בן  
זיהק' איש' ירושלים' מהם מס'ה'ולר' יחויש' בן  
פרחה' ותא'ה הארבלי' והם מס'רוה' לי'זורה  
בן בטאי' ולבשעון בן טטה' והם מס'רוה'  
לשטע'ה ואבטליך' ומהך לשמא' הילל'  
ומחמת לה'זורה בן זכא' ורכ' יוחנן' ובאי'  
לה'אלע'ז'ו'ה'אש'ו' ור' עז'ור בן ערך' ור'  
ויס'ה הכהן' ושמעון' נהנ'ה' ומהם לה'עקב'  
ולר'א'ער' בן עזריה' ור' טרפון' ור' שבג' ור' מהם  
לר'מ' ור' הודה' ר' יוס' ור' ר' יוח'ה הנשיא'  
והארב' הקה' שב'ארה' שה' הפרנס הבה'  
ובכל

וכל אלה הווירות שהיו ממשיח רביינו ועד ר' לא ניתן רשות להברר ספר תורה שבעל פה ולולמו ברבים כו' לא ניתן ליכוח כדורסין במתוך פרק הנזקון כתיב כרוכב אך את הדרורים האלה וכתיב על פ' הדרכו הלאה הא כיitzדרדים שבכבר בא אורה רשא לאמר על פה ודברים שבעל פה אי אתה רשאי לאמר בכתוב דב' רומי שמעאל תנא כתוב אך את הדברים האלה אלה אתה כותב ואי אתה כותב הלוות' עתוי הרכמים שונים אותן על פה הותאנין היו קובען המשניות ושינוי' ישיבות וכל ישיבת ישיבה על פ' שמוחם וקבלהם היו שונן לתלמידיהם והוא דרשין את הוראה בישיבות בדרך מדרפי ג' מזרות וזהי המשניות נקראות על שם בראשי הishiות בדורותין בתריטט' משלמת רבי אליעזר בן יעקב ובנקי והוא כל חכם לב כובב ספר זכירנו לעצמו מה ששמע ושלם מרבותן היו נהני עד שאבאל שח' סוף משן אל' סוף הרודו' שהיו עסוק' במשן על פה בכל המורשות' והוא היה גדור מאדר בחכמה ובמעלה באקרים ג' למיניות משה עוד לא מצינו תורה ובולה במקומות אחד' עוד אמרו במציא פרק החומר לאחריריה רבי עיר' משבוז מלכא' אלמלא שהיה גדור בטור' ונודלה לא היה אבל לעשין בז' טורי נאסר בימי משה כמו שביאורי' זה הוא ספק על הכתוב שאם עת לעשה לי הפרו תורתך זהה לפרי שראה שקצרה ידי חכמי ישראל מלעטוק במשן על פה מרוב ודחק האוצרות מטלטי הגלויות והשמדות והיירוי התורה הולכת ומשכחת מישרא' עד שכמעט לא נשאר בידיהם מזורה שבעל פה כלום' אוי עופר רוא ובית דין וקבן כל ישיבות חכמי ישראל בכת תורה ומעלות גדורות' ואף כל המשניות הסדרות בכל הישיכ' ובירוד

חותמו

במקרא ורב ורב' חייא מכל התנאים נחטין אעפ' שלא נזכר בשנה' ודור תלמידיו של רבי הם נקראים אמראים'. משחתה ילו רה להתעך ממשנה ולפרש טעמייה אז התילה מהלוקת שנייה בין האמוראים הרים בפיו רמשנה ובוקרוקה ובמעמיה וכל אחד מהישיבות חמי מפרשין אותה כפי שמעותם וקבותם והי נתנון כך עד ארבע מאות שנה לאחר הרמן החביה שבא רב אשghi שחיה כלול בתורה ודורות ראה שבמננו כבירה יד האומות על ישרען והגלויה חילך ומתחזק ולבחי היישיבות הולכות וולות מתרממות והלבבות הולכי ונחשבם ולא היו תלמידים יכוין ללהתקבץ בישיבות להבן פירושי המשנה וקדוקיות ועמוקיות מרוב האזרות שבאו עליהם והמחלקות הולכות ורבות עד שכמעט נשיכדו ביאורי המשנה על נגן איז עמד הוי ובינא עם שאר ראשישיבות שבירוי שהביבים על ייוו וקובאי כל ה השמעות והחלות וזקדוקין זוגבורות והפירושים שנאמרו על המשניות מזמן כל הראשונים ובירוי מכלם כל הזרוך ורשע ודרו' ומה שמיין ל渴ב וככזו מסמורות של רב' אי התחולו כל ישראל להתעסק בה בין בישיבות הארץ ישראלי לבין בישיבות כל. שהרי רב ושמואל שהי תלמידיו של רב' ירו לבבל והרבינו שם תורה ברונוי בפק דסנחרדי רומיינו שבבבל ובמושאי ונשאו באיז ישראלי ר' ור' ג' בנו של רב' רבי אפס ור' חנינא ורב' יוחנן וכמיה אהדים והם הרבהו תורה באיז ישראל' ומשחתה ילו רבי איז היה סורה בפי כלם והוא שזקן רב' איז היה סורה בפי כלם והוא מפרשין אותה וטעה זקדוקיה כי היא עותקה עד מאי שאף על פי שנשנית בקצרה אורכה מארצ' מלחה ורוחבה מני ים' ובולה נאמרה בסימנין כרגסינן פ' כייד מעברין אין התורה נקנית אליה בסימנין שנאמר שינה ביחס אל תקראי' שינה לא אסנה' . ורב' חייא חבר היטסתא לאבר עניינו המשן' ורב' חבר טפרא טפרא לאבר ולהודיע עיקרי המשנה כיצד הם תלויין

גוויל'ם ועומוקים כמו שאבאר'.  
וורטינן בפרק קמא דחנינה בעלי אספוחה  
אלו תלמידי רכמים שיושבין אספוחה  
הלו מטהרין והלו מטהרין אספוחה  
אספוחה והלו מטהרין הלו פוטין והלו  
מכשין שמא יאמר ארכט האיל והלו  
מטטהין והלו מטהרין והלו אספוחה  
הלו מטהרין למתה אמי לומר רתורה  
מעחה תלמודו לומר נתנו מרעה אחד אל  
אחד נתנו פרנס אחד אמר נפי'  
אוון כל המשעים ברוך הוא שנאמר  
ויבר אלהים את כל ההברים האלה'.

ותמצאה פעמים במדרש כמה תנאים  
ואמראים שנראין כחולקין בחולכה וככל  
אחד מהם אומר טעמו ויעיה על הדעת  
שהם חולקין ואני כן אללא כל אחד מהם  
מנгла טעם הולכה שצרכין לה נכמה  
טעמים שיש בה כדורסינן בפרק קמא  
דמנгла ותאמר אסתור אם על המלך טוב  
יבנא המלך והמן חומות אל רמשתיה  
ונומר' תנו רבנן מה ראתה אסתור  
שזונה את המן רבי אלעזר אמר פחיט  
טפנה לילנה שנאמר יהי שלחן לפניהם  
רפח' רבי יהושע אומר מבית אביה  
לבדה שנאמר אם רube שנואר האיכילחו  
לחם' רבי מאיר אמר כדי שלא יטול  
עזה ומרוד' רבי יהוחה אומר כדי שלא  
יכירו בה שהיא יהודית' רבי נחמי  
אומר כדי שלא יאמרו ישראל אחרית לנו  
בבית המלך ויסחו דעתם מן הרחמים'.

רבי יוסי אמר כדי שיהא מזוי לה בכל  
עת' רבי שמואן בן מנשי אומר אלו  
ירגיש המקום ועשה נס' רבי יהושע

אמני אמרת ואמוניה כי כל הנכבר במשנה  
ובתלמודו הכל אמת ברורה ודברי אליהם  
חיים אך עיל פ' שරאה החכמים חולקין  
בחולכות או במדרשות זה אומר בכנה וזה  
אם בכנה אל החשוב שיש כהס דבר נאמר  
ליק הלילה וחס אריא כלם מראים טעמים  
וזמוראים עמוקים ביפורש המשנה  
שהתלמוד הוא כדריון פירוש לגלה עמק  
המשנה ומzapנין שאף על פי שהמשנה  
קיזרה והتلמודו אורך אין בاريותו של  
תלמודו אלא מה שנאמר בקד' המשנה'.

וכמו שקבץ רבי הילכות המשנה הצריכין  
וחנינה מה שאינו צריך לשעה אך קבוץ רב  
אשר ורבגנא וסיעתב כל עיקרי הלימוד  
ודקוקי המשנה הצריכין לדורות והברושים  
והנינות השאנר וזה לפי שרואו רודעות  
מתקדשו ההלבבות נשבעין כמו שבארת'.

בתבו מה שיוכלו להבין ההינוי השער עד  
בואי הזמן שתכתב מוכי מלאה האר' דעה'  
וכדומה לוזה נוטין בפרק קמא ר מגלה  
תניא הרהור נבאים נבא להן לישאל  
כיצאי מצרים ואמרי לה כפל'ס כיעזאי  
מצרים אלא נבואה שהוצרכה להוות  
נכתרה שלא הוצרכה להוות לא נכתבה'  
ומשנהות התלמוד נפקח ישילת  
הקבלה וחמסורת כדרוסין במציעיא רבי  
אשר ורבגנא סוף הוראה' וכבר קובלחו  
כל ישראל ומרתעפין בו לפרש טעמי  
ודקוקיו והוא סחר בפי כל חכמים רעסוק  
בתלמוד תורה על פי יצאנו ועל פי יבואו'  
ולא נמציא באומתו חולק על דעתם  
וביאורים ותיקונים גזרותיהם מלבד מתי'  
ספר שהו מקובלים מההרשעים הקודמים  
החולקים על הקבלה והם הנקראים מיניהם  
.aspיקווסים' ואחר כך נתודה כת  
אדרת נקרה צדוקים ובתומס על שם  
המעין הנפש והמקור המושחת אשר  
מן שאבו מים הרעם' ודע והאמן  
אמני אמרת ואמוניה כי כל הנכבר במשנה  
ובתלמודו הכל אמת ברורה ודברי אליהם  
חיים אך עיל פ' שראאה החכמים חולקין  
בחולכות או במדרשות זה אומר בכנה וזה  
אם בכנה אל החשוב שיש כהס דבר נאמר  
ליק הלילה וחס אריא כלם מראים טעמים

בחומס אשית את משתיהם והשכורתם'

אשכחיה

והאמן כי בתקלה ביריתו של עולם הא  
צפויין לפני חברוא ירברך כל ודורות  
הנכאים ונום התנאים והאמוראים שהם  
הכמי המשנה והתלמוד ועטדו נשמותיהם  
כלם שרותו שורות לפ' בהואם ית' ונחלקו  
לهم הלכות המשנה והתלמוד ומודשות  
והגוזה לכל אחד ואחד להלכה זו של  
חכם פלוני ומארל זה של חכם פלוני כמו  
שנחלתך ארץ ישראל לשבטים'

ועמדו נסודותים מכמה הלכות וכמה מדיניות  
וכמה ודקוק סופרים עד שבא כל  
אחד מהם וורש תלוקו ונאמורה הה  
ההלהקה על שמן וכל זה נאם למשה בסיני  
בדגוט' במגילה פ' הקuria כא' דכת' עלייהם  
בכל הדברים מלמד שהראתו הבה' למשה  
בסיני ודקוק תורתם ודקוק סופרים ומה  
סופרים עתירין לחושך' הגה נtabא  
סדר כתיבת המשנה והתלמוד בטיעתא  
רשמייא' וראו להוציא קצת ממעלת  
רועל כדי שלא יתפוחו ברודעט העוסקים  
בחכמת פילוסופי האמור ואמור און  
תלמידי חכמי בקיאן במעש' ידינו לדידיו  
בשם ובר נאמר לריך חיליה ועם  
תורה שאלת השני טעמיים שאמרו אלה  
הזהמים צורך נдол הי' גלוות סודו של  
מקרא ואון טעם האחד מסתפיק בלתי חבירו  
כנ' יש לך להתבונן בכל דברי חכמי המשן  
וחתלמוד לבקש להכ טעם כי הס דברי  
אליהב הים ואם רעדך לא ישיגנו תלה  
החרון מהשנת ידייתך לבר' ואם  
בעל גפש אתה תורה מאמרך זכרנו  
לבוכה בפרי שאבל ממנוא אדם הראשון  
יש מי שאומר רטה היה ויש מי שאומר  
ענבים היו ייש מי שאומר תאנה היה יש  
מי שאמר אתרוג תהיה' ואם זכית לקבלה  
האטנית תודע וחשוב שאלת הרכמים אין'  
חולקים כלל אך כי כל אחד העמי בענין  
ובענין יותר מהבר לו פי המכמי' וду'

אשכחיה רבא בר אמרו לאליה אמר  
לי' כמו זו היא אסרך וברא אמר ליה  
ככלוחו תנאי וככלהו אמרואי'

הנה ידענו שככל מה' שנלו אלו התנאים  
והאמוראים הכל חשבה. אטר ולכל אלו  
הטעמים נזכינה כשבנה את המן' וכל  
אחד מהחכמים לא זכה לגלוות אלא  
טעם אחד מכמה טעמי' ובריש  
גוטן גוטין ותגען עלי' פיגושו רב'

אביידר אומר זובב מצא לה' רב'  
וונצ' אמר נימה מצא לה' אשכחיה  
רב' אבידר לאליה אמר ליה מא' קא  
עביד הקודש ברוך הוא אמר ליה עסיק  
בפיגוש נבעעה אמר ליה מא' קאמר  
אמר ליה אהbidר בני אמרך יונצ' בני  
אומרך נך אמר ליה ומי אייכא חם' ושלום  
ספיקה כמי' שונה אמר ליה אלו ואלו רבי  
אליהם חיים זובב מצא לה ולא הקפיד  
ニמא מצא לה והקפיד' זאמ עמי'

שלך מאירות תשمر כל זה לבן מקום  
שתמצא חכמים נחקרים זה עכ' זה  
ותובונן שטעמי המקרא הם מפרשים ואין  
בשם ובר נאמר לריך חיליה ועם  
תורה שאלת השני טעמיים שאמרו אלה  
הזהמים צורך נдол הי' גלוות סודו של  
מקרא ואון טעם האחד מסתפיק בלתי חבירו  
כנ' יש לך להתבונן בכל דברי חכמי המשן  
וחתלמוד לבקש להכ טעם כי הס דברי  
אליהב הים ואם רעדך לא ישיגנו תלה  
החרון מהשנת ידייתך לבר' ואם  
בעל גפש אתה תורה מאמרך זכרנו  
לבוכה בפרי שאבל ממנוא אדם הראשון  
יש מי שאומר רטה היה ויש מי שאומר  
ענבים היו ייש מי שאומר תאנה היה יש  
מי שאמר אתרוג תהיה' ואם זכית לקבלה  
האטנית תודע וחשוב שאלת הרכמים אין'  
חולקים כלל אך כי כל אחד העמי בענין  
ובענין יותר מהבר לו פי המכמי' וду'

תברך וועלוי דהזהירין לשקרך בו יומט  
ויליה כאמון ליהושע ר' יוסט ספר  
התורה הוה מפיק והגנית בו יומס וליה  
למען תשמתו לעשרות בכלי חכמתו בו כי  
או צלחה את דברך ואז תשביל ומור  
צלחה בעשה וממנו השביל המושכלות  
רומיות בהשווות עניין זרבען זקאי  
שהשתכל בטעמי המצוות וורד להבתונן  
בhem וזה עניין המוכנה שחויריס  
הרומיים במצוות התורה בסם מעשרה  
מרוכנה ולא אמרה היהוה דאבי ורבא ר' בר  
קטון אלא על הרוקין שדרוקין הס  
ולכן תלואס באבי ורבא לפי שהם  
דרוקין ופלפלו בתלמוד יותר מזווגתם כמו  
שאמר בעז' היהוה דאבי ורבא קא חזון האא'  
שאלו על לימוד התלמוד אמרה רב' קטון מפני  
מה תלואו באבי ורבא וחומר היה ראי  
लתלוועו בריבנא ורב' איש שידריבורו' ונזה  
שאמרו יראה י' צדקה ובci מאיא איכפת ליה  
להקבכה בין שחתט מן הזוואר לשוחט מן  
העורף לא' תנן הקבה אלא לצרף בהם  
בריתוiroז' בו שא' להקב'ח חפץ בהם מצד  
עצמיו וכענין שאמר הנתקוב מזכרת מה  
תחן לו גומר' אלא שרצה לצרף בהם  
את חברוות ולצורך כולל שלש ענני לחזון  
ולהתרמיין מלשון הגניע לצרף' והשנוי  
מלשון מצטרפין לומר שננן לנו המוראה  
תברך את המצוות לצרף אורתנו ל' האמתות  
המצוות בתרווה שביהם נזכה לה' 'העולם  
הכא' והשלישי מלשון כרך צורף לומר  
כ' כמו צורף הכתף שמכין להזיא ממנה  
כל סיג'נקן זינלנו הבורי יעברך המצוות  
כדי למגענו ולוחזיא ממטו כל נזק או אכונה  
רעעה או מדה מגונה או לזכרו נס' ונפלאות  
של המוראה יתברך לדעת את י' ' ואחר  
אשר הרסת יסור המתפלסים עלינו נפל  
בנינו אשר בנו על תחו כי כבישוף הדיסORDER  
נתערור הבניין' ועתה מרוב עוננו נמצא

קצת

וראיתו תועיר רוח שחשבו עשיית המצוות  
שאבי' ורבא נושאין וגונזין בחוץ הס' דמר  
קטון שלזא עליה ביד המתעסק בחוץ רק  
שבר עשי'ין לפ' שאן בעשיטין אלא  
שקיים מזות האכזריא יברך שגדנן להעת  
ולבחון בהם את ישראל אם עשו כמצוות  
אם לאויכملך שרצה לנשות את עמו אם  
ישלמו את רצונו בן שיש פאהה צארה  
חוולה בגין שאין בה תעלת זולתי החדרא  
שמורה העושה שהוזיא עושה רצון ארינו  
כאשר ציהו זהו שאמר חכטן אמרת י'  
צופה' ובא בפיויש ברבר רבודזינו ל'  
מא' איכפת לייה להקדוש ברוך הוא בגין  
שוחט בגין העורף לשוחט מן הזוואר לא  
נתנו המצוות אלא לצרף בגין את חברוות  
והחומיים ההם הוושבים בפיויש לצרף בגין  
את חברוות לדעת אם ילכו בתורתו ו'  
ובצואזו לבור בגין שיש בגין תעלת מעד  
עמץ' אם לאוועל זה קראו דרוקין אבי  
ורבא בפעולות המצוות דבר קטון' זמה  
יאצא להם באמרת בטל העשייה בכל  
המצוות בתפלה ותפלין ובחייר ואיסור ואין  
נותניין דעין רק בחומרות טרי' חכם  
האומו' בפלוטופיא והבטבע והושבין שזו  
מעשה מרכבה שלא הניח רבנן בגין  
זקאי' יהה באמתה אברון ומות וכל המאמני  
בэн בבדלים מקהל ישראל שאן להם עסוק  
במצוות ועליהם אמר דוד ואירה י' אליחס  
תורדים לבאר שחתת וגו' ולכן ראי'יל' באר  
להם אלה המאמרים להוציאים מן הכפירה  
ההיא' דע אתה חמיעין אורחים יתק  
ויצילך בגין החוטאים כי מה שאמנו ל' ורב  
קטון הוייה דאבי' ורבא לא אמרו על  
התלמוד המסור בידינו בפיויש המצוות כי  
אינו דבר קטון חיליל' וחם אמרנס היא  
עמור התרוך שכלי' ישראל נבנין עליו כי  
היא העיקר לאמונה וסורה שעיל המצוות  
המתכוורות בו כORTH אתנו ברית נוראות

ווריס חם מן האמת ואין להם על מה - ש  
 שיטטמו ולן שלימה ע"ה במליצתו הנעה  
 קראוה זהה וככירה באמרו ולמה תשנה בני  
 בזהות ותתקבך חיק נכירה ? עוד אמר  
 כי נפת המטפנה שפטו רוח וחלק משמעו  
 חחה ? עוד אמר לשמרך מאשה זהה  
 אשאה זהה בגנטרא'oth מגנות ? ולבן אר"ל  
 שני מעת דושבאתה מ"ה שא משכנת הלהב  
 אחר הדרמן לא אחר היסטר שחריא אין להם  
 יסוד כמו שנתברא ? עוד נרטין בפרק  
 החלק וא"ש שא'יהם תלך לעולם הבא האומר  
 אין חייה המתים מזיהורה ? ואין חזרה  
 מן חיים ? והاضוקום ? רב עקיבא  
 אומר אף הקראו בספרים החיצונים ? ולו  
 כיון שלמה ע"ה באמנו זרכי שאל ביתה  
 יערות אל חרימות ? ואלה אמת אשר  
 תזרען אמר יברילינו מן התועט ויינרנו  
 ממיעדי קרסולוי הכתלים ותפללה על כל  
 הנכאים בכלל עלייהם והשלום ? ואם  
 ישאל חמיין ברבי אלה שבזהו הניב  
 יאמ ? בערדים כנתרת הטה למור' בספר  
 חכמי המקדשו ראה שלמות בהם אחריו  
 אשר כרבתי מדרביהם בקצת מנייני החסיד  
 ההג אשר הוא שביל ? אמונה ואולי יאמ  
 על הי' השואל התיקושו ונכו'ו' קשע עצמד  
 ואחר כך קשע אחרים עד אין שאלת  
 השואל ? ... וחנה תשובהו בצדיו ולא  
 אכך מה ששאל ואיה נקי מי ? ומישראל  
 בהיותו הווה בתורתינו התמימה ראה  
 ראיית קצץ מה חברה החתולפחים שהתיו  
 צבירותם בלגי' רוז' ואמרם דברים אשר לא  
 כן היה רבי בini ובינס והוכתית אורות כל ב  
 מה שכחתי' גנדס בסמור ? ותשוכתס  
 לי' היה מיל' ? אל בשחו יקראי ואשר לא  
 בגין הדבר ולא אהבו כאשר עשה עצמן  
 בשנאהו ולא אהבו כאשר עשה החתול  
 בראות' הבשר נבורה מאר עדי' יכל  
 להגיע ? אמר מסריה הוא בן הסתלמי' ?  
 שטונאי

שריו רבו של אלכטנזור מתקון שלמה  
על כל העולם וכארו כבש אלכטנזור  
ירושלם השליט לארטס'ו רבו על אוצר  
שלמה ע"ה ואחרך ודרש על ספרי שלמה  
ולקחם והעתיקם על שמנו והוסף לו טענות  
משלו ואנו ננו בספרים החם של שלמה ב"י  
להטעות העולם שיכרנו שארטס'ו עצמו  
חברים משקלוד דער'ו. ובאותו אמי  
המחבר את שמי הדברים האלה שמצאי  
על זלי ב"י ואמרה אכן נודע הדבר כי  
יסורי הרכמות אשר ביד אדרום ישמעאלן  
הנה היו לבני ישראל' ודברים האמתיים  
ההם. כי לחמנו הם אבל דבריהם אשר  
בזו מלbum הצל שקר וכחשות זוב'  
ואולס אמרת' אני בלב אדר אשר יגעת  
ומצאתי הדברים החם הנכונים המפורטים  
בספריהם אלקטני נא ליה הרוד מפז' החות  
והויל לי לזרון עין שליא יצא בידיהם  
דינניות ורמן מצאי תוכו אכלתי קליפתו  
זרקיי' זה העירין להתרז' זה הספר  
ולכן כתבת' בו מה שלקטני מפז' חכמי  
המחקר וקדושא בריך הויא ליבא בעי  
וחואה ברוחמי יצילנו מן השגיאות וועל  
ונילה עיננו לראות מתרוחה התהממה  
'נפלאות' ולפי שנמצא בדברי רכחותינו  
זוכרוں לברכה אשר דבריהם נעלמים וככל  
יקרים ונעים' רמו'ים במדושים ו'  
ובאניות האומות' ואם גניהם  
לעיג' הסכלים דברים בטלים לידע' חז  
ולמביינש שכלים לנו כי להסיר הפתאים  
מבוכחים אהית מחותה החטאיכ' האלה  
בנפשיהם וראתי ללקט מפיזיש' הרב רבי'  
שלמה בן אורת זכרונו לברכה שפירות  
הנדות תלמודו ועם היהות שכל דבריו  
חומרים מזוהב ומפו' רב אמן כוני  
לקצ' ולן אביא' מהם מעט מוער שניט'  
שלשה גרגירים והם ופתחו עני העווים'  
עוירנו לבות הקסילים ליעז' ולהודיע  
כ' כל

ששונאיין ומקנתר' להכמי רמחקר ולולמי'  
בספריהם על אשר לא ידע מה טיכם'.  
זאת הייתה תשובה אשר השיבוני'  
וכבשע' הרבים וארלה בלהות בעזתני  
אורות קנה האזיקני' ונתרורתי' למדור  
בספרים החיצונים ההם מים מועטים עט  
הוית שידער' בעצמי' שעישית' זה עז' אש  
הטא את עוני' אונימבר' ואת החטא' אמי'  
מצור אמנגד דריש' המקרא הזה עט  
לעשות לי' הפה תורה' לידע מה  
להשיב את אפיקורות וכאש' אקרתי' ודרשת'  
בספרים החם הכני' נט' מעת מוער  
ומצאתי' בהם קצת דברים נכו'ים למבחן  
ורוכם חולקין על האמת' ומההטי'  
מאך על הדברים האמתיים אשר מצאי'  
בהם עז' כי בתוכה השבוי' כי אין בפיהם  
נכונה אחר' אשר הרה' קנו מהם' זמותין  
זכרונם לברכה ואשותם בזורה' מים' ו'  
ואמרה על זה מינין בכאן בבית הקביה'  
עד שראי' כתוב בספר כי כאשר גלהה  
יכניה מלך יהודה וגלו עמו סנהדרין אחכמי'  
ישראל שנאמר בתה' החולש והמנגר אלף'  
ודרש רזל החדרש בשעה שהוא פותח הדם  
כלם תורשים ובשעתה' שהוא סגור אין'  
פותח'. ואז למדון מתחכם חכמי' יין'  
והם הורבים האמתיים הנגפוחרים בספר'  
חכמי' המחקר אמן כלו' חם עמהם וברבים  
רב'ם ועצומ'ם משקרים' שהם סותרין  
דבוי' רבתינו זכרונו לברכה כי מה' שלא  
למה' מהם לא יכולו לעמדו בו על האמת'.  
ולול' שארז'ל כי כל דבר שהוא חשוב אינו  
בטל אפילו' באף' היה' אומר כי הדברים  
האמת'ים החם הי' בטלים' בTOT'ם השקרים  
שמעו'רבים' ביןיהם ואולס' נבר' פסקו  
רובותינו זכרונם לברכה ואלולן ביר' רוכבא  
ולן מגעוט' מהם'. עוד מצאי'  
כתוב כי ארטס'ו היומי אשר כל חכמי'  
המחקר גנורים אחריו' ושאבים' מספרי'

ונורי' שהשובם מהם ומזה יצא לישמו' גורל  
מפניו ותולים השמש בכל מה שאמורים  
בפירוש ההורג'מץ' וואח' חס פכל' באמת  
ונגד' פגעה עמו' וכיו' לסלק שע' השמש  
תאלא אני צר' להעיר ולפרש מונחים אל בבל  
שכו'ז' בזה' דע' כי עיקר הכתון הזה לו'ן  
שייר' ראש' חמלה שב' בנו'יא' הו'ל'ם ה'ש'ל  
מפני' חס' מ'קבי' ה'תורה שב' ובמצוחה  
ועמיהו על יד'ו'תו ית' וועל מה שירצ'נו' מ'ן  
הא'ב'ן' ז'ת' א'מ'נו' ב'נו'י' 'ש'ר' ווע' א'מ'ר  
קדש' יש'ר'אל ל'י' ר'א'ש'ת' הב'את' וא'ר'ל  
שמ'ח'צ'ם של יש'ר'אל קד'מה' לכל' והוא  
שר'ה' העיג'ן' כ'ן לא'שה'עם' עול'ה'שה'ו'  
פר'י' בט'נה' ... א'מ'ר' עוד שא'ב'תו' יתר'ך  
אל'ה'ו'ת' חז'ק' מא'ח'ת' הא'ם' ל'ז' נ'ל'מ' ש'ל'א  
יש'כ'ד'ם' לע'ל'ם' על' שם' החט'או' בא'מו' ל'א  
יר'פ' ו'לא' י'ע'ב' ו'לא' י'ש'ח' את' ב'ת' א'ב'ת'יך  
ו'ג'ו'ר' ... ו'ה'ו' א'מ'רו' ג'ן' ג'ם' אלה' הש'כ'נה  
ו'אנ'י לא' אש'ב'ך' ... ו'ה'רו'ע' שי' א'פ'ש'  
לא'שה' לה'מ'ר' את' ב'נה' ו'לה'מ'פ'ק' בו' א'ס'  
הוא' ב'נ'ה' א'ס' ל'או' א'חר' הש'ה'ו' פר'י' בט'נה' מ'ה  
ש'א'ז'ן' ב'א'ב' ש'י'פ'ול' בו' ה'ס'פ'ק' ... ו'ל'כ'ן' ז'י'מ'ה  
ה'כ'ר'בו' ע'נ'ן' י'ש'ר'אל' ע'ם' א'ב'יח'ם' ש'ב'ש'מ'ס  
לא'שה' ע'ם' ה'ב'ן' ל'מ'ר' ש'א'ז'נו' מס'יר' מה'ס'  
א'ח'ב'תו' ו'חו'מ'יו' ו'לא' י'מ'ר' ג'ז'מו' א'חר'ת' ...  
ומ'פ'נ'י ש'ק'ו'צ'ן' של' י'ש'ר'אל' ו'ע'ש'ית' מ'ז'ח'יו'  
ו'ב'ש'ב'ה' ב'ע'ת' נ'ו'ת' מה'ס' ו'ה'ש'ב'ו' ה'ש'ל'ם'  
ל'ה'ס' ע'ם' ע'ש'ית' ק'ר'ב'נו'ת' כ'מו' ש'ב'א' ב'ת'ו'ה' ...  
ול'ה'מ'ה' מ'פ'נו' י'ת'ב'ך' ק'ב'ע' לה'ס' ע'לו'ז'  
ב'ב'ך' ו'ב'ר'ב' ו'ה'ז' ת'מ'יד'ן' ש'מ'כ'ר'ין' ע'ל'  
ה'כ'ר'ל' א'ך' ע'ל' ה'רו'ח'יו' ה'ל'ב' כ'מו' ש'ב'א', ב'  
ב'פ'ר'ו'ש'ם' הא'מ'ת' ... ע'וד' ק'ב'ע' לה'ס' ק'ר'ב'ן'  
א'חר' מ'ה'ו'יב' ו'ה'ו' פ'ט'ר' ה'ו'ה'ס' מ'צ'ו'ר' ל'ז'ז'  
ה'ז'כ'ר'ה' ב'ג'נ'ב'א'ו'ת'יו' ו'ה'ס'דו' י'ה'ב'ך' ש'פ'ד'א'נו'  
מ'כ'ל' נ'ז'ק' ב'י'ום' ה'כ'ו'�' כ'ב'רו' ב'א'ז' מ'צ'ים'  
ל'פ'יכ' א'מ'רו' ב'א'ז' כ'לו'ם' א'ש'ב' ע'לו'ה' ו'פ'ט'ר'  
ה'ה'מ'ס' כ'א'ל' ע'לו'ח' מ'ל'ש'ו' ע'לו'ה' ... ו'ב' בט'נה'  
פ'נ'ר' ר'ה'ס' ו'א'ז' ה'כ'ו'�' ב'ה'ס' ר'ק' ... ל'ה'ב'ג'ים'

כ'יא'ור

מ'כ'ל' ד'ב'ר'י ר'ל' י'ש' ב'ח'ס' ט'ו' נ'ש'ב' ז'ט'  
ה'ג'ל'ה' ה'א' נ'א'ב' ח'מ'ר' כ'ז'ב' ח'ג'ז'  
ח'ל'ב' ... כ'י' הא'מ'ן' בא'מ'ת' ו'ב'ו'ר'ה'  
כ'י' כ'ל' פ'ש'ט' ה'חו'ר'ה' ה'א' ל'מ'א'ל' ו'כו'ן'  
כ'פ'ש'ט'ז' ו'מו'ש'כ'ל'ו'ת' מ'ת'ו'ן' ה'פ'ש'ט'ס' ל'ה'ר'ו'  
ח'ז'ר'ה' הש'מ'ל'י' ... כ'י' בא'מ' א' א'פ'ש'  
לו'מ'ר' כ'י' ח'כ'ל'ה' ה'כ'ו'נו' ה'ח'י'ה' ב'פ'ש'ט'ס'  
ל'כ'ד'י' ז'ה' א'פ'ת'ו'ת' ו'ס'כ'ל'ו' ... ו'או'ל'  
ה'פ'ש'ט'ס' מ'ו'כ'ה'ים' ... ל'ה'ש'נ'ה' ... ה'ג'ו'ש'י'ת'  
ו'ה'מו'ש'כ'ל'ו'ת' מ'ו'כ'ה'ו'ת' ל'ה'ש'ג' ... ש'כ'ל'ה' ו'ה'כ'ל'  
ד'ב'י' א'ל'ה'ס' ח'י'ס' כ'מו' ש'כ'ב'ת'י' ב'ת'ה'ל'ת'  
ה'נ'כ'ב' ... ו'ב'ש'ת' א'ל'ו' ה'כ'ו'נו'ג' ... ו'ו' ה'י'א'  
אל' ה'ר'כ'ו'נו' ה'ח'י'ה' ב'ע'לו'י' ה'כ'ו'דו' ... ו'ו' ה'י'א'  
ת'ו'ת' ... 'ח'מ'ה' א'ש'א' לא' י'ח'ס' ר'ל' ב'כ'ב'  
ג'ס'י'ן' ... ב'ס'כ'ת' ... ב'ר'כ'ו'ת' פ'ר'ק' א'ז' ע'יכ'ד'ז'  
ה'ת'ש'ב' א'ש'א' ע'לו'ה' מ'רו'ה' ב'ז' ב'ט'נ'ה' ג'ו'ם'  
א'מ'ר' ק'ק'ב' ... ב'לו'ם' א'ש'כ' ע'לו'ה' ו'פ'ט'ר'  
רו'ה'ס' ... ש'ה'ק'ר'ב'ו' ... י'ש'ר'אל' ... ר'ב'נו'ש' ... ש'ל' ע'לו'ם'  
א'מ'ר'ה' ל'פ'נו' ... כ'ס'א' ... י'ש'ר'אל' ... ר'ב'נו'ש' ... ש'ל' ע'לו'ם'  
חו'אל' ... א'ז' ... ש'כ'ה' ... ל'פ'נ'י ... כ'ס'א' ... כ'ב'ו'ר'ק' ... ש'מ'א'  
ל'א'ה'ש'ב' ... ל'י' ... מ'ע'ש'ה' ה'ע'ג' ... א'מ'ר' לה' ... ו'מ'א'  
ת'ש'ב'ה' ... א'מ'ר'ה' ... ל'פ'נ'יו' ... ר'ב'נו'ש' ... ש'ל' ע'לו'ם'  
ה'א'ו'ל' ... ו'ש'כ'ה' ... ל'פ'נ'י ... כ'ס'א' ... כ'ב'ו'ר'ק' ... ש'מ'א'  
ה'ש'כ'ה' ... ל'י' ... מ'ע'ש'ה' ... ס'י' ... א'מ'ר' לה' ... ו'א'נ'כ' ... ל'א'  
א'ש'כ'ד' ... ע'ל': כת'ב' הר'ש'ב'א' ... ל' ... י'ש'  
מ'ש'כ'ב'ש' ... ו'חו'ש'ב'ש' ... ש'ז'ו'ל' ... מ'פ'ר'ש' ... ה'כ'ב'ו'  
ה'כ'א'ס' ... ב'חו'ו'ת' ... כ'ז' ... כ'ז' ... א'מ'ת'  
כ'מו' ... ש'פ'יר'ו'ש' ... ב'ג'ד'ו'ת' ... ו'כ'א'לו' ... ע'ש'ו' ... כ'א'ן'  
ע'לו'ה' ... ש'רו'ק' ... כ'מ' ... ע'לו'ה' ... ב'ת'ו'ל' ... ו'כ'ן' ... פ'יר'ש'  
ב'ז' ... ב'ט'נ'ה' ... פ'ט'ר' ... ד'ס' ... ח'ב'א' ... מ'ן' ... ה'כ'ב'ן' ... ו'כ'ן'  
אל'ה' ... אל'ה' ... א'ל'ה' ... י'ש'ר'אל' ... ו'א'נ'כ' ... א'נ'כ'  
'א'ל'ה' ... ו'ב'ז' ... י'ש'ב'ש' ... ר'כ'ם' ... ו'נ'ה'ל'קו'  
ב'ו'ל'ש' ... ת'כ'ה' ... ח'כ'ת' ... הא'ת' ... מה' ... מ'א'ז'  
ג'ט' ... ל'ד'ע' ... ו'ס'מ'כ' ... ע'ל': כ'ל' מה' ... ש'א'מ'רו'ה'  
ה'רו'ש'ב'ים' ... כ'ז' ... פ'יר'ש' ... ד'מ'ק'רא'ות' ... בא'מ'ר'  
א'חו'י' ... ש'ב'א' ... כ'כ'ה' ... ב'כ'ר'י' ... ז' ... ו'ה'כ'ת' ... הא'ת'  
מ'ש'כ'ב' ... יו'ת' ... ג' ... צ' ... א'ז' ... ה'כ'ב' ... ש'ה'ו'ש'ב' ...  
כ' ... ק' ... ה'י'ת' ... ד'ע' ... א'ל': ב'פ' ... ה'מ'ק'או'ה' ... ו'ה'ו'ז'ו'

## הנתקב השמיוני

יכול לעמוד אמר רבוי יהונתן מנין שח' הבה  
והו והה לו למשה שנאמר ואמר יי' פלותי  
דבריך' תנא רבי רבי ישמעאל דבריך  
עריזין אומות העולם לומר אשר תלמוד  
שרבו מודה לו עבָל' צע' דיאULAה עלייה על  
דעת רב' אלעזר שיש פריש בלוש' הדוקן  
בין יכול ליכולה שזה לזכר זה לנקמה  
שמלה יכולה שם נפל בין לזכר בין לנקמה  
דק שודוק דקדוק עמק בין פעול לשם'

והוא כי אוזן הבכאים משיח רבי יי' אמרת  
היה לפטעה עמו שש סכה עלייה שזוא  
סכה לאלו ושיט בכל וזה שהכורי העם  
זהה להלוך אמרו כת אמר יי' בני בכורי  
ישראל' אמר ברבות המופתים על  
דו למץ רעד' לי' רארץ וכבר ידעשת  
מאפר פרעה שאמר לא ידעתי את' היה  
פרעה ועמו וחובבים שעשויק ישריא' עניין  
שאר האומות שנותנו חחת ממשלה מלאות  
הרימות ושיקיות המקדים כמו שחוויות  
מערכת המכובדים פעמים תגבורו מצד כה  
המול ואחמניג אוותם ושבילו פעמי' מצד  
שלמות המזל החוא שיפגענו כה מזל אחר  
המגוז וענין שיז' ושר פס' וכשגבורה  
ד' משיח בדבר 'והוציא את העם ממצרים  
חוור להו והו אמרו 'דצרי' העתרו  
אל יי' ועל יס עוף באמרים כי 'נלחם להם  
במצרים' ועשה היה דבר משה בתפלתו  
שם גיע ענש לך היה פתח לאומות  
החולקים שאין העם החלק סכת הסבota תב'  
ולומר שמנחנים אין כלתו יcollה' ולכך  
אמר מבלי' יcollה' ולא אמר יcollה'  
שאלו אמר מבלי' יכול' היה במשמעות  
שם מורים ישראלי חם החלק 'ונתלהו  
רק שמחחשים ביכלו' זה אי אפשר  
שעם הדראה שהחשים לא הבא ההפירה  
ביבלו' שאלו הוא סכח לכל הטבות עם  
ההוא האות לא מלטו מהוית מודיעם  
שaan מגעה לו יתברך' אבל באמרי'

בואר הענין בלשון הכתוב לרמז זלזרל לא  
חולת זה' וכן עשו במלת גם אלה ובמלת  
אנכי לא אשברך' והכוונה להם לרמז  
כאן לדבר שנברך להם על מעשה העגל  
שהה גול שבחטאיהם עד שהגע ענש  
לשכחת בן העולם כאמור הרף ממי  
ואשמידם ועם כל זה אמר שישכח הוה תא  
ויכפנו ולא ישכח את העם ואמרו טלה'  
דבריך' ושאינו ממיר באמה אהורה  
אף על פי שהיתה מהירה מתויה ננדט  
בקך ואמרו ואמתה את שם ואעשה אורך  
לגיינדול ועצום מננו ועס כל זה גרצין  
לهم יתברך עם התשבר מהם ואחר שקבל  
אי' התרזה בספי' זו כוניה גול וטמו מילוט  
אליה ומלאת אנבי לרמז ולזכר' וזה ציד  
אחד להם בחוגדות שהם מגירים מה שמיינו  
להגדר ובמביאים עלייו את המקראות כאלו  
דעים בפיווש אותן המקרה שהוא כאמור  
על הצד ההוא שאמרוהו הם גול ואינו רק  
לרמז ולזכר העניין שכינויו אליו ונאמרת  
גול ביבא בתראן זנירם אבל רשות איק' רם  
אבר חשבון אבד חשבונו של עולם'.  
ובאמת אין כוונה להם גול בכוון הזה  
שמוביל במקרי מלחות טיזון שאינו אמר  
על דבר הרשעים ומעשייהם ומהשבותיהם  
ויק הכוונה להם מובכל ביזוא' בו לזכור  
בענין עם זכירת כחוב ובטמנין גול להם  
גול וזה מינכם לקבוע' הדרכיהם הארכין  
ונכדי העניין גוזלי' החועלת בלשנות לא  
תשכח זכרם' עד גרטין שם בפרק אין  
עומרי' מבלה' יcollה' יcoll' יי' מבעי'  
ליה אמר רבי אלעזר אמר משה לפני הבה  
רבונו של עולם עכשו אמרו אומות העולם  
תשכח בזו בנקמה ואינו יכול להחצין אמר  
לו הבה בז' עמרם ולהלא כבראו נטיסט  
עשיתי להם על חיים' אמר לפניו ובונז  
של עולם עכשו אמרו לפני מלך אחד יכול  
לעמדו לפני שלשים ואחד מלכים אינו

המteilים דברי' השםוש בדור' הרכמים  
בתחולת מהשנה בזאת פשטוני הדברים  
מנדר השנים ושלכם המועט בעגן שכחו  
בישרים רבי י' זרקיים ייבו גם ופושעים  
יכללו גם' וכבר ביאר רב' משה  
אל שתי' הכוונה האלה בהגנות הנעלמות  
בפתחית פי' המשינה שלו' ועד י' לדם  
סבה אחור' נלו' אורה הם אל' בקצת' המודרישים  
והוא כי לעתים היו הרים דוחין ברבים  
ומאריבין בדברי' הולעת והוא העם ינני'  
וכרי' לעורו' היו אמרים להם דברי' זדים  
לברים ושיתערו' משות' וזה הס' פרושת  
לهم גל' במדרש שיר השירים בפסקה הנך  
יפה ריעית' אמרו שם רב' היה דושן  
ונחנמנם האבור בקש לעורן ואמר יוזה'  
אשה אתה במצאים רכוא בקרים אחד  
והיה שם הלמד אחד רובי' ישמעאל ברבי'  
ויט' שמו אמר מאן הותך אמר לו זו יוכבד  
שילדיה משה ששה סוקול כנג' ששים רכוא שנ'  
או' ישיר מש' ובני יש' על בן' בשפט מצאי'  
מפרש דברי' הגנה ותחשוב כי ממנה צא'  
עגין רך ליקוט לשון ההגדה ודוקות דבריה  
ואני מפרש אותה שבאה לעניים פשותם  
מאד אל תגוזר שא' אפש' שהערלים הדען  
הפשות הרוא כלשון אחרות כי בכ' הראית'  
בענין רוכם בחרדות על האז' הזה לא' צורך'  
ומעתה שמע' בוגר'ם גל' בחחות' זו רצונם  
לומר בעקיית החזרה שרצה עוג לזרוק  
עליהם' דע כי בא להם גל' הנזה' זו  
מפורשת בהגנה אחרות והיא שאמרו  
ויאמר' אל' משא' בנוחה פרק'

ב ח א 28 ז אמר

מלתי' יכולת' י' הבא הכהרת בו ערך' מצד'  
חולש הכרה ליליה רצוני' לומ' אה' שהוציאים  
ממצאים בכחו וعصשו ארץ' להם מכח זה  
פורה שאין יכולתו' יכולת' י' רק' יכולת' אחד  
השרים המנהיגים ארצאות לא מלכי' ואמרו  
תשש כחו ננקה' דע' שהזומר הויא פועל  
והנקה' פעיל הוחר' ונראה' בה פועלותיו  
ולכונה זו אמרו שאמר משה עבשו' ימزا'ו  
פתח שאין כחו יתריך' כנחת' הזכר' שהויא  
הפועל ואינו מקבל כחו מאחר' רק' מכח  
הנקה' שהיא מקבלת מאחר' הזצה' זומר  
שיאמרו שאין הסבה עליינה לכל' הסבות'  
רק' בשאר כל' הכתות' שמקב' מ' מכב' אורה  
ויבנו' פעם ווישפלו' פעם זהה' תששות' כה'  
נקה' ועל זה הורה לו יתפרק' ואמר לו  
סלחת' בדרכיך' עוג' אבן' שבקש עוג'  
שם בפרק הרואה' לזרוק' בישראל' נמרא נמי' לה' אמר  
עוג' מהנה' ישראל' כמה' הוי' תלתא' פרט'  
אעקר טורא' בת' תלתא' פרט' ואשר' עליחן  
אול עקר טורא' בת' תלתא' פרט' נאי' ת' על  
רישיה' א' ת' הקב'ה' קומץ' ונקה' ונחת'  
בצאריה' בעא' למישפאי' אמשבוח' שני'ו  
לה' אי' ניס' וא' וללה' גיס' וא' רכתי' שני'  
רשעים' שברות' אל' תקי' שברות' אלא'  
שרבת' משה' כמה' הוי' עשר אמין' שקל'  
טענא' בת' עשר' ושור' עשר' מוחיה' בקרטוליה'  
וקטילה' עבל'. תחלת' עיריך' על עין'  
ההנות' שבאו' בתלמוד' ובמדרשים' דע'  
כ' בא' מהם בלשון עכוק' לסבירות' רשות' כי'  
לעתים חמצעים' וקורנס' לברכה' וומזע' ענן'  
פשות' מאר או' שאין בו צורך' כל' ועם  
כל' זה' יוציאו' אותו' בלשון' זר' ועמוק' מאר  
עד' שישחוב' המתקבל' שיש' בענין' ההוא'  
סוד' או' עניין' צר' להסתיר'ו' ואינו' רוק' כי' לעת'  
ויציאו' אומות' בלשונן' ג' מאר' כר' לזרד' לבוט'  
התלמידים' ונס' כר' לעז' עמי' הכסילים'

נקראו אבן שנאמר שם רועה אבן ישראלי  
ומפני שהוא שם עמו המשיים ר' ר' המשויש  
בידיו שהו שמו פועם בו' ושור עשר רונציה  
בו זכות האבות עז' . ועל כן המשיל  
הענין למדרגן שנדלן למעלה שרוז'ילדרג  
אצל זכות שכבר קרמו והיה בזמן למעלה  
מכנו' . ואחר ביראולמה החצר לכל זה  
להבות אותו בקרטולו רזה לבטל ממנו  
שלשה פסיעות שפצע בקרטולו בשביל  
אברהם' . ואמרו משה כמה היה עשר  
כיבן מדרשו של משה רבינו עז' כמו שנזכר  
שבתבז ועדי קניין קוץ כל השיעורון בעשר  
ולא שיאחצ צדקה כאן לכל השיעורון האלו  
אלא מפני' סודו המשיל שהוא ממש עוג  
בגבור קופה מאד על שעיקרה של שלוש  
פרוסאות ושםו על ראשו על כן המשיל  
שיעור גובה קרטולו לשולשים אמרה כי  
כן דרכן אפשיטים לרופאים פרטיכם נאותיכם  
למשל החוא שפצעה בוכתוב או האחכמים  
וכן עקר' ואיתא יברישה- ובעה למפרירה  
כל אויר זרים נאותים לפזר הרמשך לא  
זאת זה' . ואמרו בבריתא חרואה אבן  
שהיא עוג להשליך על ישראל וכו' .  
שנלאה מגנלהו בביואר שהיתה אבן ממש  
שפצעה וזרק עייחם' . דע כי מפני'  
שהיא עוג נזרק כה מאור עט היו באעם  
זכות אברהם לדעתו לא מנע מהיוחו' . פ'  
מariuscum לבא עלייה בבחור הוויה מבין  
אבן או אבן' לזרק עלייתם מרה שללא  
היה אלישר וזרקן בכח אחד משאר  
אנשי הארץ האנוש' . ואמנם עקר  
גזרתו בכארונו היה בזכות אברהם לפ'  
שנזכר ראה שנצחו לעמיהם שלא בתבע  
ואישר געשה ויהה נס' רבס פקירה עשרה  
ט' ט' ושתאר ראותה ורומפה' .  
אלא נעריו אהריה הוה נלאס מהו להיו  
מלפת עממת' בכת חזרוע והרואה אולם  
האגניות' הנטולות' בדור ה' שאיש חזק  
ונמי' .

אמר לו החקש ברוך הוא אל תירא אותו  
כיביך נotti אותו עד כאן ודברי ההגדה  
שם' . וכבר ידעת שנסמלו האבות  
בדרכם הנביאים להרים כאמרו ר' אח' אמת  
זהרים ומבראך מזח הקב"ה אל צור הווצתם  
וביאר אחריו היפטו אל אברם אביכם  
וכשכוא ישראל להורי' נוים נויל' ועטמי'  
מהם לא בצדוקים רק מצד זכות האבות  
ומישמו יתברך את השבעה אשר בצדוק  
לחם כמו שהיעד הכתוב לא בצדוק  
ובישר לבך וגורם' . וכתיב בתריה ווילען  
הקים את השבעה אשר נשבע לאבותיך  
לאברהם ליצחק וליעקב' . עד שהויה  
מרת הדין מקרתנה כמו שבא במדרש לאב  
לקחת לו נוי על כן נתירא משה שמא  
העמדו זכות אברם לעוג והוא המהשבר  
שהשבר עוג ואמר אדר שאין כה האומרת  
זהות ברובו עם שהרי מהףחים איננו כי אם  
כשלש פרוסאות רק מצד זכות אמתך  
ואני כבר קדמתי להם בזכות אברם גם כן  
הרי אני עוקר הדוד הזרע מהם ואעוז' מ'  
להפכו עליהם' . זה הקומץ' שכוא זונקם  
זר של ישראל שחתם בחוביס שחתם  
בלשונם וכמו שבא במדרש כלוחז' השו  
מהר השור כהזה לבשונו אף ישראל נחצ'ת  
בלשונם רושה לומד' שבתפלותיה ותולגת  
עידה להם זכות אברם אביהם זילא  
סיעיה את עוג רק נחפכה עליו והוא שיודה  
על זואר והקהתה את עגנו' . ט' ט' ט'  
שהיה עוג מיריך חיק ומצד הטבע וכח הזרע  
לא היה להם מעט' בפכוי ונור שבכו' אברם  
היה מז' הראי' שי' א' הירח פגעה מ' על כן  
הווצתם בתרפה לאוכחות זכות האבות כלם  
רזה לומר אברהם יצחק ויעקב' . והוא  
אמרו משה כבנה הי' עשר שקי' נגא ושוו  
עשר' . רזה לומר משה עשר' שעטודה  
דו' וכו' . והנוגא שלקה דמי' לזכות  
העם בכללו שהוא שם עמו שישראל בכללו'

וזמוץ מהעת בצדוק לאלין בז' לא היה מין  
הראוי להנץ העם במלכתו ממן לויל  
שנעשה להם נס וועלך חטיעת בראייה  
ברכת הנס' ואש אלהך זוההו שקייפא  
לهم בבריתא אבן שראץ ליזוק ובכפור  
הענץ עתקאות ליבעט טבקון של ישראל  
דבר אוד היה לך למד כאן וכן אבן או  
כאן וכן הר אליא שהם שני עניינים  
האמן השנויות היא הירח אבן גבולה  
מש' וזה רמז לאברהם אבינו  
עה כמו שביארתי' עד גרשנין  
שם פרק כיצד מברכי אמר רבי הגיא בר  
פפא כל הברגנה מן העולם הזה בלא ברכות  
כלו גוזל ורחקה' וכempt ישאל שנאמר  
גוזל ابو ואמו ואכר אין פשע אלא תבה שנאמר  
לאש מחתה ואין אבוי אלא תבה שנאמר  
הר לא אביך קנד' ואין אבוי אלא כנסת  
יש אל שנאמר שמע בני מוסך אביך ואל  
הנשות הרות אמר' צי הבר רוא לאריש  
משיחין אמר רבי הגיא בר פפא הבר הוא  
לירבעם בן נבט שחשחית את ישך לאביהם  
שבטם' ישובו נסתר ופנא צדור הכרוב'  
ונגליו שהפדר על הפולק או על אחר  
מהנאות העולם כבור הסבי' בדעתו שהברוא  
יתברך אשר הוא מברך אותו על ההנותו  
הוא המשגיח והוא המתגיג את הכל וסביר  
הבל שאף על פי שהרגלים בסבות' והארצ  
בתבעה מצילים ומוגלים אין כח כדי רק  
מצד השפע' עליהם מן הסבה העליונה  
המשגיח בכל בז' הפעם מאמר האמורין  
אליה אדרוי מאחוי נוגני לחמי ומימי וכו'  
שהיו נתננים כל הכהות לגלגולים הפעילים  
בארץ בטבעם ומרוחניים שהם נשפ' לחם  
ושולדים כל ממנה יתריך ועל כן נקרא  
מי שאטע מברך גוזל אבוי שהאב רמו לסבה  
הראשונה כמו שהאב סבה לבן וכן גוזל אותו  
שלול כלו הנשנאה וההונאה מעשה  
החותונים וקי' שאוג גן גורם למניין

שם רצונו יתברך מוציאה רוב הכוואופירות  
מרובין גוזם' מאר שלא כדרך שאר הארץ  
כמו שירעת שבא באמורם וכורנו לברכה  
בכתובות כי שכ אזה י' את הברכה  
ושאר הארץ צוותם חותם משטרו  
השים נאלו הם שותים נזון משל  
מן התמצית של הגשמיים והם .

נס ארין ישראלי שותה תחולת על צד  
הכונן האזרט כי היא מקבלת מין  
הברכה העלוייה וכל העולם מן השפע  
הנשוף על המקבלים מן הברכה  
היא שם שילוחים להנהיון העולמי  
ולחשקו . עוז גרשין

בריש חילין היה איתה דוחות מהרדא  
למשקל עפרא מתויה כרעה רבי  
חנינה אמר לה שקוין אין עוד פרלו  
כרב' איני ואמר רבינו יוחנן ומה  
נקרא שבים נשפים שמקחיש פמליה  
של מעלה . שאני רבבי חנינה  
דניש וחותה . פריש פמליא בכל  
מקום הוא חיל וצבא ובולשן יונקרא  
מחנה פמליה . ומפליא בכאן רמז  
לטבעים שבראה הבורא תברך ונתנו  
בתיקות השמים והארץ זכאמם כאמרים  
זכינו לריכח אין לך כל עשב ועשב  
מלמטה שאין לו מזל מלמעלה שאומר  
ולוגן שנאמר הדעת הקות שמים אם  
תשים משטרו בארץ . והטבעים

זהם הם מהנות הבורא יתברך  
וחנה אבאר לך המאמר הזה . וזהו כי

רבי חנינה שאמר אין עוד מלבדו כתיב .  
נראה לו שאין יכולת בדבר לשנור רבי  
לפי שאין עוד אלא מה שסידר הוא יתברך  
לכחו והניח על הטבע . ועל זה הקשו לו  
והאמר רבינו יוחנן ומה נקרא שם כSHIPIM  
שמקחיש פמליה של מעלה לומר  
שמקחיש ומשן מה שלא היה נזון  
הנחי על הטבע לבר והטבע לחך מה

של�

השנה ועד אחרית שנה ושם נמז כי אין  
משקה אותה יתברך על ידי חשליח ורק  
בעצמו רוצה לומר מהשנהה מאתו יתברך  
באמלו לא הארץ מערם היא אשר חזע  
את דודך וגבור . ואמר על ארצנו למד  
השמיים תשחה מים . וממה שאותה הארץ  
לדעת כי לא בא המאמר הזה בגין הארץ  
רק בשבחה ואם היה הדברים ממשמען היה  
באמת גנות הארץ שאינה הארץ מצרים  
שהיא כולה משקה והוא המעלגה גדרה . ש  
שכאיזוותה שהיא משקה כל שכן הארץ  
מארם יורה עולחה ומכחה אוווח אלא  
שההוראה הנגיד ותרמו שהশמים נאמרו ואחר  
שם רמז לשם העלויים נאמרו ואחר  
תשעה השמים . רגנץ רמזו למבות  
מלשון ויבך י' אתך לרגליך . וכך אלו אמר  
והישkit בסבוכון ולשבה הארץ בתכלית  
השבה הזבר הארץ מצרים שבסת השקהתה  
הנברחת מן הסבה שעילם עולחה ומשקה .  
ואם כי עוד ארצנו נברחת שאינה מטהה  
לשלה רק להשנהה מאתו יתברך מיר עיניו  
בה לא תסור השנההו ממנה לעולם ועלין  
איין שותה רק למתוך השמים והוא שאמר  
כאן שכל הארץ שותות על ידי השליה  
וארץ ישראל לבודה הוא בעצמו משך אותה .  
וכל המאמרים האמורים שתרמגazz כאן ארץ  
ישראל שותה כי גשמי נבל העולם מי  
המציאות הארץ יתברך ולטבוף  
כל העולם הכל רמז למה שאמרנו .

ואם תחכמוני כמה שאמרת' תבין זה כי כל  
השכלים ומלאות השמים שם הבודא ירב  
למשמעותם בארץ אין פועליהם רק השפע  
שנשפש עלייהם מסבה על יונה ברוך הוא .  
ואחר היות ארין ישראל שורה בהשנהה  
מאתו יברך ביל' אמצעות שליח ממולאות  
אם כן באמת גשמי שיורדים שם הם עיקר  
הגשמי גשמי רוץ וברכה להרבות פירוי  
ועל כן הייתה אל' יש בזמנם שהי' יש עשיין

אבינו יעקב וכל ביתו אותו לדור אחר-מנני  
הרוב ובעדנו שסחטו המלך לעכו  
עבודתו ולמנע התולות מטעו בסבירות  
גזרתו שצורה כל הבן הילוד היורה  
תשליכו וועל בן נמנעו מלישא נשים.  
ואף להבריה הנושא כמו שזכרנו בזיל  
איש מבית לוי. ואחריך הכהן מלך  
במכאוב והוציאו לומר קבנו צאו מתי עמי  
ולחת להם משלו אמרו נב' אתה תחן  
בדין זבחים ועוליota ואומר ישאל את  
משכנתה. וכן הלאנו בזאתינו למסעינו  
ונסעים וחונים. יש אשר ידע י' או יומיים  
או חרש או ימ' ובאים כאמור ויש אשר  
ירץ העקנו. עד שבאו אל המקום  
הראוי למותה ולקראו שם בשם י' אמרו  
מי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל  
הנהלה. וצחק גלה מקום ישבתו אבל  
לא מארצו כמו שנאמר לו נור בארץ החזאות  
וועי הארץ הזה ונתרשם ההרוי עליו  
המלך שלא עיג בו אודס ולא באשו ולא  
שלחו מאיו כפרעה רק רק שעמדו או ימע  
כפרצונו. וכן קירה לנו בגנות שנייה גלו  
בכל כי לא הילדה נבניד נזר לנולס מן  
הארך הניח שם שר' למש' על' הנשאי  
אשר השאיר נבוד און ולא יצאו משם כי  
אם מרצונים וממן מועט ובנו בתים וגטטו  
קרקמים וזרעו גנות ואכלו פריס וכור' המלך  
לא שלחם מבבל ורק מסר דורות בירום  
כאמרו מי בכם כל עמו יה' ארהי עמו  
ויעל. וזו לא שמרת שלא יע אדר ברכות  
וכורש עצמו קדם לה. ויעקב גילה חז'ן  
למקום מגורי מפני עשי אחיו ובמקלו לא  
בחיל ולא בכח ועבד במקום גלוות את אחיו  
אמו דר גולה והוא עמו שם והעש' לובס'  
יצא שלא לרע' עט כל אשר לו גנד וגאנט  
ברות עמו ברית משרוף ונשבע עד עיבור  
עד אט הנלחה לרעה. בשינוי יצא  
לקראותו אחוי אשר רופו ושלחה גע דרונו'

רבי

שלא היה כן על דרך המקורה הפשט.  
והיתה חתERICA כי כן הוא באמרת ולא  
היתה חכמה לרבי חנינא בה אלה לדעתו  
שנהעלית נשׁו ורבקה תмир זכורות מגן  
שהדרק איתנו נזוק שאין תחרתו שליט  
בעלין וזל זה נאמר חמץ תהיה עט י'  
אללה. ולכך אמרו אל אין מזל לישראל  
חכונה שוח' למעליה מטה עט הרבקות  
שלחם שהוא למעליה מן המזל באמת וזה  
שרמו גול' באמרם באברהם שהעליזו הבן  
יברך למעליה מן השמים שנאתם הבן נא  
השימים ואין הבטה אלא ממעליה למתה.  
עוד גרטנין שם פרק ניד הנשה. ויאבק  
איש עמו עד עלות השדר אמר ר' יהושע  
בן לוי מלמד שהעליז אבק ברכיות עד  
במא הבבוך. צרך אני להקדים לך  
הקדמה והיא דעת שכבר גלו לנו רבתות גול'  
במדרשות שהאבות ומקרים רצוני לומר  
שלשת האבות אברהם צח'ק ועקב סימן  
לבני ולמה שקרה להם מז' הנגלי' וגואלים  
בשלשה מני הגלות והצלות מהם ואני  
בא עכשו לפטר פטר' המקרים ודמייניות  
כדי שלא יארך הספור ורק מה שישפיך  
לי'שב הענין בחידה הזאת ומה שערמו לנו  
בה. כבר ידעת שלשת האבות נומה בגלות  
מקומות ואין אח' שלשים נומה בגלות  
לחבירו כי אבירם גלה ממקומו עט ביתו  
וברכוש גROL והליך למצרים מפני הרעב  
ונגזהה שם אישתו ביד המלך למכעה ממנו  
וליקח אותה לעצמו והוכחה במקואב עליה  
והוציא על כרכזו להשיכנה ונtiny לה רוכש  
וכסף והחוב ושלחו מארצו. ואברהם וחלק  
למפטיעו לו' נסע והונה לא כתוליך ממקום  
למקומות בל' שישתקע במאצע באחד מן  
המקומות רק נסיעתו על יד זמקרי עט  
שגתיגול לבית אל עד מקום המכבה וקר'  
שם בשם י' והוא אחוי וילך למסעיו.  
ונגעינו אלה הי' רטנו למל' הרاشן שנסע

לו יונגע בקב' ירכו' ויהלך לו מפנו יעקב  
הוא הרמי למה שARIOע עצמו עם  
עשיו אחיו ב צמו כי באמ' השב שעולכת  
לקראתו בעט רבי כהן לנצח ולעקר אמת  
הכל וככאמר יעקב והבini אם על נבים.  
וכאשר ראה כי לא יכול לו פנה מפניו ולא  
הרע לו והרעד לאחר זמן על הולדות  
הרמותה בקב' ריך יעקב' ואמרנו וזה לו  
המשמעות של ריך יעקב' הרמו שירכו<sup>ו</sup>  
הארmono לтолודותיו צולעים תחת שבעבורו  
של עשו והוא אמרו בעד' הגאולה ואית  
הצילהה אבקין' ואמרו יבנא יעקב שלם  
עיר שכם הא ירושלים מוחלים מכיו שכם  
אתור ודורגו וחולק דר' ועתשו טעם  
סוכית למקומו הרמו לחיות שב סוכות  
השפט תברך על עדתינו שם רפויים  
כמקנה כאמרו ואנה צאנ' צאנ' צאנ' צאנ'  
זה אמור ותי שלם סוכה ומוענתו בעזין  
מצורף לה עד מ' המקום הראשון שנזכר  
שבאו ושרנו שם באתרם ממצאים הירח  
בסוכותה כאמרו ויסעו בנו י"ריאו מרעיכם  
סוכותה' ואיש אמר על כן לא יאכלו  
בנ' ישראל את ווד הנשה איננה הועש  
כמו על כן לא מכווןอาท' ארכומש שא' היה  
כן היה מהחיב' שאם גוף יעקב' בוגר שלא  
יאכלו בנורנגן לרעלת' וכן אמר שריגניש  
בו יעקב' שלא אכלוונו בנוי אך איןנה  
הודעה רוק מצוח נצטו עליה מפי יתרך  
על רבר זה' וכמו מה על כן אמרת' לבני  
ישראל גם כלבשר לא חאכלו' וכן  
המצחה נצטו עליה בני נח ר' יעקב ובנו  
קווים מין יהוה ולא נשנית בסיני שאינה  
נכricht במצוות התורה הכהבות מותמי ש  
השני ואילך והוא שפוץ להם יתברך וקיימו  
הם. ומעתה דע והבן דברי כי החישע  
בן לוי שאמר מלמד שהעלו אבק' ברגליהם  
עד כסא הכהב' ר' הכהונה לו בנה למלה  
שאקראי' ורגע כבר ידעת שהוא מושאל על  
סקבה

רבים על ידי עכזריו והוציאר לטעוף לכלכת  
אל ארץ אחרת מפני יעקב אחיו' ומועלם  
יעקב לא נידך אלא על ידי עשו אחיו' ועל  
ידי למן את מאן' גם אנցו מארצנו שבוייס  
החל חזה השלישי גלוינו מארצנו שבוייס  
בזויים על ידי רומי שעיר' אדרומים ובעוזו  
אותנו לא בעבר הנمبر רק בעבר המשרת  
את אחיו' ואדניינו וגוטנן מסים ואגוניות  
פעמים רמות יש לט לעממו תחת רשותו  
עד שירא' הרש בשינויו יונגע זמן הגאולה  
העתודה יערפונו בזאתנו קזית האומות  
ברכוו בטפרי הנבאים מן החלומות עישו  
קצתם עט משיחנו הרاشן ואיש' יכרתו  
לנו כלם ברית עד שכיאנו מנהה לשיט  
כאמרי והבאו את כל אחיכם מכל הרים  
מנח' יונגע יעקב עט המלאך והאבקו  
ידעת שחואו שיזו של שען כל הלילה'.  
ועמי האביהה דיא השידלתו עמו לנדיזו  
כל חזון הרים דאבק ביה מביך' ולכנ  
תרום המזירות באהפק' באשר לדולותה  
והליח' רמזו לגולות' שה' כמו חזן ואפיקלה  
ומחשיך' וצדאב' להלבנות בגדות ובגנולין  
שטמנליגין על הדורות מז' ועד עתך  
וזרוב מארת' אהינו בני עשו וקצת מארת'  
הקרוב' יטמעאל'. וגהאבק' עמו עד עלות  
השרד והשרד הוא תולחתי' ומפני חולך  
ואר' עד נגנון הים'. הרמו ביה' שאנו  
נזהליג עם אחינו בני עשו עד עליות' שיר  
הגאולה כי מירן אנו עתידין' לקבל המלכו  
והוא רחמו בענין לידתם שכחוב בס' ודו  
אוחות בעקב' עשו'. וכמו שאמר' ורבויט'  
אל בבראשית רכח' שאל הנמן חד אדר'  
עמי' ואמ' לו מי הופס אחרינו הביבא לו ניני  
הלק' וכתו' בו ויו' אוחות בעקב' עשו אמרו  
ראה דברים יטנס מפ' זקן'. ויש לך  
לדעת עורי מ' שנטאבק' המלאך עט  
יעקב עצמו ואמר' הכתוב וויא' כי לא ימול

שענינו עם אחינו עשו לחלק על עיקר העקר' שהסמכה יוציא מחלוקתינו בהד ובאמנה', וועו שמיינז זה העניין והאבק עד הזמן הרמה בדניאל עד די מסוכן רמי עתיק יומין יתיב', ואיז היה המס' שלם באמרו עלי מושיע', בר ציון לשפט את הר עשו והיה ל' חילוכה' וכיריב' וזה ' למלא על כל הארץ בום והוא עתה ' אחד ושמעו אוד:

לסבה כמו זיבך י'אריך לדגלה' ואבק דבר המתילד מן העפר הבניעו אותו' ועד בסא המכבר רמז להגעה עננים אל העיר וראמת הגנון', וזה אמר רבינו יהישע שרמו לו המלאך לע יעקב שיאבקו בנויות הולדות היוצאות מיריכו עם בני עשו אחיו עד שישבבו לקעקע וירש להם אך לא יוכלו לו ושיעלו אבקם זה עניין סבותה' עד בסא המכבר וזה גולן שני עניין האחד

## הנתיב התשיעי

הטוב לעושי רצון קונו'

וההפק לעוברי דצנו'

לחامي בגמול

**כבר**

באותה' בקהלת הכהן בתיב' הראשה שאכונת ההשנה החפרטית היא פנה מפנות התורה וראוי לכל מי שהוא מכת משה ואברהם להאמעת הח' שאם בחוב כ' עניין על דרכ' איש וגום' ועוד נאמר כי נזכה עניין 'דרכי איש וגום' והברא יתברך ויתע' דן לכל ממען לו טובה כ' מעשי הטובים כאח'ו ונד נאמר 'יטב להם ולבנים לשלם' ונד נאמר 'צדקה תהיה לנו כי נשמר לעשיותום' וקרא נמול הדמצות זדרה כי העבר הקני' לרכו שהוא חיבר לעבד אותו אם יתן שבר עוד בעבודתו זדרה ודרך יעשה עמו וחוו שאמר חתוב וליך 'הסדר כי אתה תשלם לאיש כמעשה' הנה ראיות על הנמול הטוב לעושהו וכמו כן יתברך ישיב לו והוא אמר לטוריו כבר עמליו ישיב לו וזה אמר ש滥מה עליו השולות כי את כל מעשה

שיהית

## הנוטיב והתשיעי

היא תורת בעונת ושר הנפשות אשר לא חטא והינה קיימות לפני בזע הulin ולכן הוא מפרש הנפש היה עונה בה כי העון אשר בה הוא יכינתני

וטעם זה העון כי נר "גשטי אדר" אשר נפה באפינו והוא נשפט שמי שבתוכה בה ויפח באפיו נשמה חיה. והנה היא בענינה לא תמות ואין מוכבת שתפריד הרקנתרה ותהייה לה סבי הירח והפסד במירוביכם אבל קיומה ראיו הוא וחוא עמד לעד בקיום השכלים הנמרדים ולכן לא יצטרך הכתוב לאמר כי בוכות המזוחה תהיה קיומה. אבל יאמר כי בעונש העבירות תגאל ותטמא ותכרת מן הקאים והוא הלשן שפכה בהם הזרה ברוח בעף הנקרתך מן האילן שממנו יצחית שרשו עבל. ואני אומר טעם אחר.

כי מה שלא נכתב בתורה נמול אחר כי אם של זה העולם לפי שגלו וירעו פניו יתב'ישראל הרים שיענשו על עונותיהם כזה העולם כדי שיוציאו לחיה העולם הבא כי אין היה בירם מימי יעקב ועשה כאשר בא מדרשם זו ולכן היה מאיס אמת תמיד בוגרנו זה העולם ואומר להם ראו כי עם הי' שאתם חפצי'בו לברר על חטאיכם ואולם דעו כי הם ענישים גוזלים ועוניין עצומים ולבן מوطב לבם שתשמרו המזוחות והזוכו לשני עולמות. אבל מגמול אחר מית לא הוצרך להודיעם כי כבר היה גלו ויפורטם בעיניה, כי זה היה אשר היו כלם מתחים ומצעפי' כי כל ישראל יש להם חלק

ולעולם הבא שנועמק כלם צדיקים. והוא העולם התדרי אבל בזה העולם אשר הוא עבריו כי רוצחים העונש. וכבר שאל מין אחד לאחר מהכם עמנו באמורו אם כן הוא שהברוא יברך בחר בכם והיא מקרב עמה. וכן נברחת הנפש ההיא מלפני. יוהה כי הנפש החוטאת

שיהיה הבוד' תברך משים תבלית תולעת הנפש הזואר העניינים האלה הנחכמים אבל ראוי שישיה מזמן לה מדור שיש בו תחוי הנמורים והצדקה המוחרת שבו מציאו תאותם ועל זה הוו כבר הוכנס כראיות מופתית לרוב מאר' ואם ישאל שואל ויאמר אם כן הוא מודע לא נמציא שנבר בחרורה מן הנמל כאם בעלם הזה בלבד. והוא מה שכתב בפרש אס בחקתי ובפרש זהה אם שכוע ישמעו' ואם כן הוא שיש גובל אחר מלחי זה העולם היה מזכרו הכתוב בשם ננים' תשמש. דע כי הבורא יברך לא עבטים מבית גמול העולם הבא כמו שבאר ולא היה המפורש בה בצלחת העולם הזה ודעתו כי אם לשתי סככות האחת מהנה שנגמל העולם הבא מפני שאין עמדין עליו כי אם בשכל לא זכרתו תורה כי אם בקצרה כאשר עשתה בויצו' אלילים על האום לאמר. ולא אמרה לו אכני כי אלהיך לא תרצח לא הנאף כי השכל מושעיו וכן לא הזכירה גמול האמת והוא העולם הבא מעבור שסמכה על השכל שיראה עלי'. והסכה השנית כי הנבואה ממנהנה להרחב בדברים שהאוזך מביא אליהם בקרוב והזכיר בדברים הרחוקים וכאשר היה צריך העם בעת שניתם להם הזרה לידעות עניין ארץ נגען אשר הם באים אליה הרחבה להם כפירושו ומה שיש מפרי עכוזות וחרומות ועל כן אמרה כי הארץ אש אתה בא שם להשת לא בארץ מצרים היא ו/or סופה.

וכתיב ה"מן זל כי הכרחות הנזירים בתרה בנפש הוא בטחן נדול בקיים הנפשו אחר המיתה ובמ奏 השכר בעולם הנשימות כי אמרו יברך ונברחת הנפש ההיא מקרב עמה. וכן נברחת הנפש

מהפкар ואומר כי עליה מעלו ליהו'ת  
שמש בביה יהוד' שנקרא בנו של הבוא  
תיבך' ושאר כיוצא בה' . ואפל' בימי  
עו'חים הנה אמר דוד מלככם ואדרורה  
בעזותיך' גנד מלכים ולא אבודש' . וכי  
תפארת היא למלך בעבור שאנו בוש לדב'  
לפנ' מלכים אחרים אלא נשכח לפני שחו'ו  
מעולמים ממן' . ומועלום לא הגיע מעילו  
שליטונכם להיו'ת שבעים מלכים מלכותם  
תחת שלחנות אשר היה לאוני בזק שהוו  
מכל' האמנות' . ושלמה לא מלך כי אם  
מתפסח ועד עזה' . ועוד שנאסר לכם הרובה  
ממענות העולם ממأكلתו ובעליו' ושאר  
ארבי הגוף' . כללו של דבר שארם כמו  
טורים בזיקס' שאינכם עשים דבר כי  
אור ער' ונתגלו הדב' ויוזו' למצעדים  
והוושם יוסף לארון על בית פרעה ונשתחב  
אמיר וישראל לאב לפיעעה בלומר כי זה  
זר נזרו' ונפרלא' . ולא הנגע להיו' אדורו'  
אלא על עבדים כי מצרים עבדים היו' ואחר  
ההוו' והחפץ כמי' היו' דבריך טוב'ם  
ונחותם' . אמן הלא ידעת אם לא שמעת  
כ' משלו' המזיאור' למלך בשער רום שיש  
לו חז'ר המלוכה וזה החצ'ר נחלק לשילשה  
חולקים וهم הבית הפנימי' . והיבנוי' .

והחצ'ני' . הבית ה' בימי' הא מיו'חך  
למשכבר ולא יגנס בו אדם כי אם הוא  
ושגנתו והוא המבוכר שהצ'ר' . הבית  
החצ'ני' הוא מיו'חך למאכלו' עם השירם  
שלו' וбо' יגנסו' בני' אדרס לדון לפניו' .  
הבית החצ'ני' הוא בית' שע' שא' יזרוב' בבי'  
אדם נמנען מליכנס שם ועם כל בית' מאן  
השלשה יש עבדים ממונינים וככל אחד הוא  
שר' במקומו' . כיצד כמו' שאיתו' המונינה  
על החדר שר' במקומו' כך הוא' אותו  
המונינה על בית' שער' שר' במקומו' . ויש  
לו רשות להכotta אפי' לו' נכבדר מהנכדרים  
שלא יכנס לאותו בית' שער' כי אין צוה' לו  
המלך' . ואותו' הנכבד לא' יכול להשתמש  
באותו' בית' שער' אל' ארץ' אותו' השוער  
על העולם ויראה מכל' המעשים שנעשה  
לכם מאברחים ועד עלה כי במרק'ה אתם  
באין' ושאר האומות עיקר וארם חפל' .

כיצ' כי מהתולה היה אברם עקר ושרי  
עקרה איז' לה ולוד' וודישו חכמים שאפי'ו  
ב' בית' ולדר לא היה לה' . והטריה הכה'ר'ה י'ת'  
את התבּע' ועשה לה' בית' ולדר ולה' ב' ת'ת  
תשיע' שנה ואכרהם בן' מאת' שנה' ו'צח'ק  
בן' ששים' שנה' . ויעקב לא' קבל הרכה  
פאט' אבוי' כי אם' במירמה כי הכה'ה היה'ת  
לעיש' אבוי' וברח' מאוחיו' ושרה' בב'ת' לבן  
עשרים' שנה' ב'ois' אכלו' חורב' וקרח' ב'יליה  
והוליד' ב' בנים' לאחר' כמה' עבודה' וגניעת  
כפ'ו' וכל' ימי' לא' היה' לו' מנוחה אל' א' צרה  
או'ר ער' ונתגלו' הדב' ויוזו' למצעדים  
והוושם יוסף לארון על בית פרעה ונשתחב  
אמיר וישראל לאב לפיעעה בלומר כי זה  
זר נזרו' ונפרלא' . ולא הנגע להיו' אדורו'  
אלא על עבדים כי מצרים עבדים היו' ואחר  
כך נשתגע'ו' הבני' ב'גלו'ת' חזק' עד' שלחה  
הכ'רו' ית'ב' את' משה' ואת' אהרן' ורכז'ו'  
בכל' האחות' והמופת' ש'וצר'ם' לבם' כמ'ה  
פעמי' ב'כמה' מקומות' ב'זרה' וב'שר' ספרי'  
הקדש' בלומר' ראו' מה' עשי' עכבר' .

ועוד עת' אתם עשי' חנים' וציצ'ת' ומזוזות  
וחפלין' וכל' האוכל חמוץ' ונברחה זכר' לויש'  
העם' אה' ב'צ'ר' בעבור' שעשאן' ב'ן' חווין  
ב'אומה' ואחת' משאר האומות' ואפי'ו' המים  
לשיטות' לא' בא' לחם' כי אם' בצע'ר גודול  
ונוחש' להס' כי נמו' לבורא' י'צברך' . לפי'  
שאלון' מים' לשיטות' ולמה' כל' זה עד' ש'ר'  
ב' כל' כ' ארם' מטירחים' בעולם' כי אין  
ל'עלום' בכ'ם צורך' ואפל' ב'מרק'ה' .

ואלו' הדבר' אמרת' כי ארם' בני' וגוי' קדו'ש  
ושאר מה' שאתרם אומדים' בעצמכם אוד'ב'  
היה ראי' להיו' ומן' הדרין' הוא' לה'יו'תכם  
בעולם' עיקר' והעולם' שלכם' ואלו' הגע'  
אחד' מן' האומות' לשמש' לאחד' מכם' היה

## הנתייב והתשיעי

ומה שאנו מזפלים לחיות לנו מלמות  
וארצאות הוא לשמי טעמי' האחת לפ'  
שאן אנו יוכלים לעבד בוראו יתברך  
בלב' שלט' בעודנו תורת' על האומורה  
לפי שיאזדעתינו פניה' . עוד לפ'  
שרוב המצות תיאוות בארכן ולפיכך נתנו  
לה האידיקס ליכתבה' . וכמו שהחדרב  
ויתר מין היישום בעולם כן ארונות הגיט  
ויתר יותר הארץ ישראל' . וכמו  
שהחותות והבהמות יתרה מבני אדם נך  
האומות ייְהוָה מישראל וכן כתיב כי ארים  
המעט מכל העמים' . ובמו שיש לערלים

די' בשמש אחד נך די' בני אחד קוש'

עד גאנז לשין החכם שהסביר על שאילת  
המן' ?' וזה ערכשו נזהר לעניינו וגאמער  
אחר אשר הרכחנו כי יש גמל אחר צונלי'  
של זה העלם מעלה הנמר דבר חזקיאם  
הרבות ומאיב החשבות אשא ממנה  
נישבו רביים בכל הדרות לכפריה צונלה  
וזה הראותם בעולם כאלו משבט משקל  
בצידן וען לו והשאצוטב לו כי אמרו  
מגעך וריך פולני זול רשות אצלה' . ורעה  
פצע האידיק אביחזקם ואיש טירמתה הבבנ'  
על ידי חשל סואיב ותקוקין צונלא' .  
וימתה אמר מרודע וריך רשלע' צונלה' .  
אמר מרודע רשות עזק' יוקבקון אם קהיליט  
בפלע רעשה אידיק פמנ' . כי זה נתיב  
במה שבאהר' . דעכ' ספקה' . ייטוינו  
האריקים בעולם זה והז' ואצלת' חוויטעס  
ויהא על אחד מחמשה פנום' . האחד  
תקבשה פנס של ייפורוי האידיקס רוא כי  
ארכן אין אידיק בארכן אישר יעשה שב זלא  
ויטיא וקוויש בריך הוא חפץ להקל מין  
הזהיק החוא העוש' מהעונות' החם  
הכוועטים שעשה' . ושייה' . בדור נרע  
ויהא הגות' . ומזכן חפחים' והוא העולם  
זה' . והנ' אם שבאי הכרוא יתברך  
טגונו בעולם זהה כל התבונה אשר נהיה

בעולם

אעפ' שכשיכנסו 'החצ' הפנימית הווא נכו'  
בעיני המליך' כז' ח' כל זה חמוץ נטלן לג'  
חוליק'ו והו' והתדר' . ותיכן הו' הגלגלי'  
ובית שער הו' שנחן לאומו' העולים ועל  
כז' נקראו אומות העולים כלו' כי זה העולם  
הוא שליהם בעייר' . אבל ישראל שהם  
נכדים אצל הבורא יתברך ונgeo נוי קדוש  
גאנז להם העליין ולפיכך היהת אוט'  
למיר של ישראל לפי שזוארה ארוך  
למעלה והען לה תושכת' כשאר אוטיות  
רמז כי אין לישראל תושבת בזו העולם כי  
אס' במקורה וכן כתיב כי גרים ותושבים  
אחים עמי' . לפי' שאותו העולם חרוצת  
זה באחקם כמו שהוא בחלק האומות  
וכמו שהוא נמצאה בית שער' . וכן  
ההצ' ותדר' כן לא נמצאה זה העולם אלא  
בעור שנטקן עצמן בו כד' שנכח לאו'ו  
העלין שנקרוא טרקלין' כאמרים רבותינו  
איל העולם הזה דום' לפריזוד לפנ' העולם  
הבא הרתקן עצמן בפריזוד כד' שזכרנו  
בטריקן' . וכל' ישראל יש' להם  
חיל' לעולם הבא' . ומה שאין בהם גם  
זה העולם לרפי' שהם זה כנוג' זה שאם  
יתעדן בזו העולם יזכיר כאוט' וויכן מנע  
לנו קאצ' ממעדי' זה העולם מאכליות  
ובעינוי' ושאר צרכי הוגף כמו שאמרות  
כדי' להתרחק מקצץ רוב הרשות רוחק  
גודול ולהדר' הרשות והנהנה מעט עד  
שצתי' יש' ותרחוך' גונפושוינו' הבונע' .  
זה ההורות' . אמונם פעמים ימצא בטו'  
גוחל שני עילומין והוא כשייה' השבח  
הרבה שיידיך על שניהם וזה לא יכול  
להיות כי אם במעט' . ולן לא זה  
בישראל נבורה בזו העולם כי אם מעט' .  
אבל לעתיד לבוא יעדיך עליינו בשני' ע  
עולם' במו' שהברחנו על ידי נקיין'

בעלים ויהה נידון ליטוריו של איביכל  
ומיו טוב לו משיענש בנפשו להויה ניזון  
בעולם הנשמות ב'יסורי נינהן או שייער  
חטאנו ונפשו מעט ממעלהה כשולות  
השמרות ורבקה בז' העליון ועולם הבה  
לפתיחת הנורו גורענרת הטובה שצבאותו  
בעולם חנופות ולמעלת הנפש ועלויו ה  
הטובה אשר באור פני מלך חייכס זולן  
מעניש לאזריך בזה הדעלם והוא שאמר  
הכרוב הן אדריך בארץ ישולם '

כמו שצצין במשה ואחרין כי כאשר סדרו  
מרחון אחד קל נטלו העונש בעולם הזה  
כדי שינכו לנעימת הטוב אחר המירתה  
כל יום חטא וכן אמר רביינו זכרונם  
לברכה נמיכך קוזשין כל שוכני מרובין  
מעוניותיו מריעין לו בעולם הזה ודומה  
כמי שישרף את התרה ולא שיר' ממנה  
אפיו אורת אורת ואולס' קבל הגמול  
הובחר בדבר הנכבר נהיא הנשאה ובית  
הנשמה שאבא באחת מיתת והנתיב בערך  
יעזרוש למוטעם אחר ל'יסורי הצדיקים  
שהוא לנוקות הנשמה ההיא כי לך ננה  
בגוף ההוא וזהה לו יסוכין ואם היה  
צדיק' ואשר ראה מטובות הרשעים  
בעולם הזה יהיה כמו כן מאחד מהמשה  
פנס' האחד כי רוחו הוא שיתה הרשע  
זה נמנע כל ימי מעשו' טובה וראוי  
הו לקלב עלי' שבר וזו ישע זו ההור'ת  
בתגמולו בעולם הזה תענו גודלה ומילוי  
כמלכותו שלמה אישר שהוא לגמול קיטן  
מרתענו הנפש באו החיטים בעולם  
הרואים לה והוא מאמרם זכרונו לברכה  
יפה שעאתה של קורת רוח בעולם הבא  
מכל חי' העולם הזה כמו שבארתי יולוב  
עניטיו נלקח ממנו אותו גמול ומשלים לו  
שכרי בדור הקטן וזרוע בעשר באר  
אנקלו בכתו' שם ומשלם לשנאיו לא פנו  
להאמירו' באש מצעיטו בנדב בן ירכע שננטל  
שברו בעולם היה על אי זה זכו' עשת' וזה'

טו הצור מפוארה רל' השכל ותלכו  
והחאחו יחוו בנט ובגנו חנן ברצונו אט  
הבדוק האז אפורה הגעה אל הצלחה  
הגנזהו והא שבל ערד' הוו זוז הצבוק  
קיט' יעשנו מ' הוכנות רגון' לכמוה ובעודם  
עליה החלק חרוי מזרע הובוק לעולות'  
וואת' חים ולחנינה והוא הדרקה בעולות'  
וזו נטעמה ושבר' וזה הצלב הטוב והיה  
במעלה העזמי' הרוחניים העליונים טב'  
ונתני לך מהלכים בין העמדים האלה' .

שושוא הו לא הוות מהלכים לגוף לא לנפש  
בלבד והוא בהפרדה מזה העולם שעהלה  
לאור באור הח' יושם העמדו קיט' בעצמא  
שבעה מזוי הזוזו הנצעו כמאייר הנביא  
עה' באמרו אני בערךacha פנק אשבעה  
נהץ' המניך ואמרו בהקיין רצח נורה  
שאותו העולם הוא ערם היקיצה הטהור  
עס חיות הנפש בו בפועל סלה' אבל זה  
העולם הוא עולם התרדמה והחישך אף אם  
ישיגנו בו' גם לה בזון' שלמה באמרו  
וארוח צדיקים כאור נגה גומ' רצונו לובר  
כי כוכב מוגה אינו מרהתק מן המשמש  
הרמה עד שמנת וארכעם מעילות ובעתים  
הוא מזוחה והוא כשראה בשחר' .

ועיתם הוא מערכיו והוא כשראה לפניהם  
ערב' . והמשיל החכם השנת הצדיקים  
בעולם הזה הדומה ללילה ואחר הדרלה  
הצורה מהגולם שיינעו להגעה השילומת  
דימה לאור זה המכוב כשותוא מזורה :  
כ' כמו חזזה המכוב כשותוא מזורה או זו  
רצונו באור המשמש רצונו לומר בא אחריו  
מיד ואינו רחץ ממנה הרכבת נך או זה  
צדיקים בהשנותם זו ועוד שהצורה עט  
הגולם הוא ודמה לאור זה המכוב שיבנא  
אחריו או רשות המשמש תקף לו' . וכמו כן  
תשלים וגמר השנת הצדיקים אחר ברילית  
אוותם מגולם המשולח ללילה ותהייה  
כאו'

שם עליו כי זה לבו יבא לריבעם אל קבר  
ען נמצא בו דבר טוב' או תמייה הטובה  
לבשע ההוא לפי שעיד לצתת ממנה בן  
בשר נאשר הויה לאוז לפי' שהויה לו  
לצתת ממנה חזקיו' ולשמעי שיצא ממנה  
מןנו אישו' . מרדכי ותיריה הטובה ההיא שנרת' לו  
הברא יתברך פרקון אזל' עד שיתן לו בן  
לפי שעיד לעשות תשובה כמו שהוא  
למנשה עד שב בתשובה או כה' להנתק  
על יוז' מדושים' כמאמר הכתוב ונחתי'  
הרב' ביד מלך בבל וכן אמר דוד מלטני  
נא מריש רחך' . או שיאיריך הברא  
יתברך לרשע ההוא כדי להכפיל לו לעודו  
בזה העולט על יכוויו ועל ענשו כאשר  
האריך לפרט ולפרשיו והצילט מכל  
המכות וילא השחיתם כדי להנתק מהם על  
הים' . ורבונינו גול נתנו גם טעם אחר  
לצידיך ורע לו וריש' וטוב לו שאמרו צדיק  
ורע לו צדיק בן רשע או צדיק שאינו גמור'  
רשע וטוב לו רישע בן צדיק או רשע שאינו  
גמר' . הנה בכל רפנס האלה אשר  
בישראל בטלה ספרות הפילוסופים אשר  
חשמו כי מה שבאה בזה העולט מטונה  
ומרעה שהוא מקרה שכבר באחרית שאינו  
בן אלא הוא גמול מאת הברא יתברך תלוי'  
ברצונם יתרך ואם אין אלו יכולין להשיג  
ולידעו רצוננו וחכמתנו באיז זה רין ומפט  
גורו על זה טובה ועל זה רעה כי לא  
cdrוכנו ורכוי ולא כמחשבותינו מחשבותיו  
אבל חיבין' אינו לקבוע בדעינו' שמעשי  
יתברך ויתע' בצדוק ובמשפט' וכבר ביארתי  
הזהה הספר בנטיב הראושן כי אין שני  
רצון אצל הברא יתברך בגמול הצדיק  
וירושע אבל הכל כפי מעשיהם שינמלם  
בי' אהרי' שהברא יתברך הוגיל הפסו עט  
המן האנושי עד אשר שמו היה נושא

את היא ל הכהיות וכBOR המברית או' הזרו' יושב דרך 'שרה ל מקמו שהוא הארן ב רגניתה היזנית הזכה התחורה שהיא ברכה בנו' ב טבעה הוא לעולות מעלה כאש ואם לא תטמא בעודה בנו' ב כחות העפרויות שם התאות הבמיות רצינו לו ב עונתו אוי בהדר הנע תעלה רוך גומלה בישר כי אין לה מעיק ומונע ושש הנוח והיה צורחה בצרור הח'יס ועליה אמר שלמה ומיוד רוח בני האדם העולה היא מעלה' אמן אם נתקלכ' ונחרבה ב כחות הנוף ר' ג' גורייה וטמא תרד למטה לארץ אעפ' שתשתROL היא לעליות כת העפר גובר על' ובירחה לירד והיא רוח הבהמה היורדת היא למטה' .

ל מעלה ל יסודה שהוא ניגל יסוד האש אך מפיו שהוא קשור ב עץ הנשרף לא חוכל לעלו' לגמרא ז Ка אשר פרד תעללה למקומה' כמו ב נפש השכלית אשר באדם יע' כי מקום קדוש נחצב ונגדה ב נזיר דוגמת השלבתה הקשורה ב עץ ר' היא ב נזיר ולא תוכל להפרד ממנו עד כלותה תהיה וא' תוכל לשוב מהזיקים תנשמה תהיה וא' תוכל לשוב יסודה ולמקומה אשר מלמנה נחצבה וועלה למטה אם היא רואיה לך' ואם לאו היא נחתפת לגנטם כי משמש' אבן ב קלע ועליה אמר הכרוב ואח נפש איביך יקלענה ב תוך כף הקלע' עוז' יש ממשילים ואמר מכיר הוא בעני כל בעל שכל שסדר האבע' יסודות מעלה הויא אש או' פס עפר' וכל סוד שהוא ל מעלה מהapiro הוא קל ממענו' אמן פעם' אפשר שבחרוכי ישנו סדרם וונועת' כי לפעם' אפשר שתרד האש למטה' ואפשר שייליה העדר ל מעלה אך תמעעה זאת תהיה להם הכרחית לא טבעית' .

המשל ב זה אפשר לו לארכ שירוק צור השטימה ועלה האזרוח הוא אך עליתו

באור חוק ערבי מזו ההשורה שללה לה באנ' בזה העולם בערך א/or השם מאור גונה' . וזו יעור לר' האור הנצעי ותכל בעלהה מדרוגה למדרגה אוי' היא בארץ נאל' נשלמו הילקוטיה איז' היא בארץ וכאשר נשלמו הילקוטיה פנים לראו' את פני הארץ י' צבאות והוא הנعمות הטוב והשלימות האמתי אשר לו קוקה כל חכם' ואולם קודם שיעלה צריכה להכטם בנן עץ של מטה כמו שאבאר לפנים בעלה' וא' תעללה לטבעה היסודות ואומרים כך יוזע הוא א' טבע כל דבר הוא לשב ליסוזו ולטבשו כאשר תראה האש שעולה ממנה שלחתת ואן וואין שהשלכתה הח'יא הפרד ליעלה ל מעלה ל יסודה שהוא ניגל יסוד האש אך מפיו שהוא קשור ב עץ הנשרף לא חוכל לעלו' לגמרא ז Ка אשר פרד תעללה למקומה' כמו ב נפש השכלית אשר באדם יע' כי השלהת הקשורה ב עץ ר' היא ב נזיר ולא תוכל להפרד ממנו עד כלותה תהיה וא' תוכל לשוב מהזיקים תנשמה תהיה וא' תוכל לשוב יסודה ולמקומה אשר מלמנה נחצבה וועלה למטה אם היא רואיה לך' ואם לאו היא נחתפת לגנטם כי משמש' אבן ב קלע ועליה אמר הכרוב ואח נפש איביך יקלענה ב תוך כף הקלע' עוז' יש ממשילים ואמר מכיר הוא בעני כל בעל שכל שסדר האבע' יסודות מעלה הויא אש או' פס עפר' וכל סוד שהוא ל מעלה מהapiro הוא קל ממענו' אמן פעם' אפשר שבחרוכי ישנו סדרם וונועת' כי לפעם' אפשר שתרד האש למטה' ואפשר שייליה העדר ל מעלה אך תמעעה זאת תהיה להם הכרחית לא טבעית' .

## הניב התשיעי

מבשניה' ו'כראושמה יודה' מבשיזהן לפו'  
שבראשון לא השינו נזק ולא צער ולא רע  
ד' רע ומזה הטע' א'וטוב משגיה את אישר  
ען לא'ה' וכאנן הבן שוי' בון שדר אשון  
ויר' טובה למה נרכבה וכבר נאמר ויר'א  
אליהם את כל אישר עשה והנה טוב מאר  
יש להסביר שב'עפ' שהראשונה יות' מעלה  
מחשנה אמנים יש' לשילישית שב' מעד  
אחד וזה שעם היור' שהרראשונה מעלה  
ומשבוחת תורתה מכל טיט ואולם גזע  
נדע שעירוה ופייה וחישובתה אלא לא אחר  
חסתה ממנה אחרך בן החירות לה ולפיק  
האו נפשות הצדיקים לחזור למקוםם הא'  
ולכן אמר בשילישית לשון שב' רל' כי איז  
ישבתהן החוזר אליה וווע' חישובתה כי  
לא יודע הנרד כי אם בנגע שאן טו' כי אם  
בחעריכו אל הרע' ואומ' בראשונה לשון  
טבר'ל כי היה מפנ' עצמה טובה ולא  
השינה טיט ולכן היא מעלה מכלם :

**נאם** מהחרב זו הסכירה מצאתי ולא  
שרה בעני' שנשנפ' החסיד  
לא הרשוב לא'צ'יות מא' שנטרכ' בחוז'ה'  
וחתק עצמן לא' הסבר האמורה שהוקש לנו  
איך פשט שהנפ' שא' שהרכ' בה החום  
שחתעה ותני' לעלה שהי' בה קורם  
לכן אשר היה טהור ונקי מל' טג ואפי'  
היה' עתה ספר הנה שלשת דרכ' הנפש  
השלית שביארת' והם הזרה שנרכבה  
ונבדלה שם המרים' והזורה שנרכ'ב  
זעורה בנולים והם הזרים' והזר שעדיין  
לא נרכבה אשר היא טהורה מכל בקרוי'  
חומר ומכל טומאת גוף' ושכח הארץן'  
 יותר מהשנית' ו' והשלישת יתר מכלם '  
כ' י' רוחה הנפש השכלית קודם הרכבתה  
בגוף למלך' ישב בחיכלו' ווכחה הרכבתה  
בגוף למירץ' אסור ברחותם' ו' הו' נבדלה  
מן'ו לתובוש שיזא מabit האסורים ותוחר  
למלכו' ו' ובל' ספק כי או'ו' המלך אשר  
הוא בזו המעלה השלישית יותר משובת  
התומר

על מעלה מן' הרגלן איז גופים ולא שום רבר  
פוגבל במקומות ולא מקום' ו' ואם אין שם  
מקום' אם כן לא יזרה ממקום' ולא תעלר  
אל מוקם' ו' גם בונאה אל' ו' לא אמר כי  
באה בז'ן מקום' אבל היא עם התוך כמו' כmo  
הזרה אל התומר ולא כמו' דבר במקומות או  
דבר בכלי' שהם מין התשעה הדברים שאות'  
ארטטו' בספר החסמים והעלים שאמר בהם  
דבר נזכר' אמר' היא ובקה בז'ן דבוק  
צורי' נזק' שלימוט לוחמר כמו' שכיארטי'  
בנ'יב' היטשי' ובפרטה תחיה העלי' ' דבר  
שיכת אצול אל מדורות האצ'יות אשר  
מננו נאל' ' וממצאי כתוב כי בשובה לא  
היה מעלה כאשר היה' בעוד שחיתות  
זרותה במקם' קודם שנרכבה בה' הנולם'  
ולכן שנינו שוו' שנים ומזהה נחלה' בז'י  
שםאי' ו/orת הילל הילל' אומרים' מונט לו'  
לאדם שנברא משלו' נברא והילל' אומרים'  
מונט לו' שלא נברא בז'ה שנברא' נמנ'ו  
וגמור' מונט לו' לאדם שנברא' מונט  
שנברא' ובעשו' שנברא' ופשפש' במעשו'  
ואמרי' לה' ימשמש' במעשו' ורזה' בז'ן  
שלמה' ע'ה באמרו' ושבה אני את המתים'  
שכבר' מתו' מן' החים' אשר הנה' ח'יס'  
עדנה' ' וטוב' משנ'ו' את אשר עד' לא'  
היה' עתה ספר הנה שלשת דרכ' הנפש  
השלית שביארת' והם הזרה שנרכבה  
ונבדלה שם המרים' והזורה שנרכ'ב  
זעורה בנולים והם הזרים' והזר שעדיין  
לא נרכבה אשר היא טהורה מכל בקרוי'  
חומר ומכל טומאת גוף' ושכח הארץן'  
יותר מהשנית' ו' והשלישת יתר מכלם '  
כ' י' רוחה הנפש השכלית קודם הרכבתה  
בגוף למלך' ישב בחיכלו' ווכחה הרכבתה  
בגוף למירץ' אסור ברחותם' ו' הו' נבדלה  
מן'ו לתובוש שיזא מabit האסורים ותוחר  
למלכו' ו' ובל' ספק כי או'ו' המלך אשר  
הוא בזו המעלה השלישית יותר משובת

שיצר הרע מזוויביהם נאמר ברכך שת' קדשוות שנאמר והקדושה זיהית קדושי וומלאכם שאין צער הרע פצעי בינוים נא' בהם קדוש אבר שנאמר ובמאמר קדשין שלם לא' ויזה בוגרנו ראל מוקרא רבתה בפסוק זה קדשוות והוים קדושים במשל שלם שלם במרוף של יין שהושב בו שנורי ונירום וככל שבר השקוות שembrו הין ולא שיין ממם בעבור שהברתו טבעם חרע' וכן אמר אל' נכזוב שאומר גבורי מה עשי דבורי אלו צוקים שבונשין יצרים הרע שם גוזלים ממלאכי השרת' נאם המחבר הנה ביארתי בזה והנתן תולה אבוג' החשזה כי הכרוא יתברך ומיל את האדם פפי מישיו אם טוב ואם רע' אהוהיכן ביארתי כי הנגול ההוא אין בונך לדב' אליאך בנשמה' וט ביארתי גמולה' ורצונו לבאר עריה הולה גמוליה ואבאר תחללה אם יש זוין וגינוי באחין' אחריהם אבאר איריא באחט צפלו לנפש שאיננה גוח כל זה אבאר באה היטיב בעזרת חזור יתברך ואשר הורוי מפי מופרים וספרים' כרב ברמבי' גול מגן עוזן בארכז וווען רהיטים וווען הדעת וווען פיאן הנחר וווער לארכערעה ערחות העשאים לון כי פישון הווען גוילס מעיצים כרב' הראשוני' וודקל הווען הנדר השמי העבר על בבל' וווערטה הווען הסוכב ארץ ישאל' וווען החיטים וווען הדעת אשא' נטיע בו הכרוא יתברך זונל מה שבא בכוכב' מפשען סדר באשיות זונל אלמי זונל אונ מקרא יונא מייד פשטו הוא שאמר המתו יונט' 'אליהם גון בעדן' מקדים' וווען טעס ווועט שהמיא האיגנות' ממקום אחר ומתעם שם כיון דמקום הדוא הגזז'ז' כמו שאומר יצמה' 'אליהם גונט' אבל עניין ווועט שהי מטעו מעשה דיין וקימים לעולם בעניין שנאמר לא' יוביל עליה וויאם

הזרMER ומאל'ו ומשקהו דומר' זה מרוויב ממדוזת הטכסי' הטעבי' האנשי' הדר שיתה זה חרבק ראל דמק הנפש בונז'ז' ראל רק לפועל ריע נוטה אל התכוונת והרועת שמתהייבות מהטבון והשבתו עד שהיירה כמעט מרהיב מזה העין שאפי' היא עצמה הפוך בזה הדרבק מכל מעלה עתה שהו' לא' מלודים והיא חמואשרה לא נך עטה האבל הביריה מזוצת אווזה הטכסי' הרע' וחתאמזה לקרהת המニアם והמווניס' ועתה חיל בכח השכל והתחזקה בעבותה ביראה יתברך והסיבה פניה אל מול פני מלחתה התראות ולא ד' לה שנשמרה היא מחרסן بعد הפסד אותו הטכסי' הרעים חמתקייבים מן הדבוק ועמדו בטבע' אמכם עור חסיפה און' והשינה אותו הטכסיים הרעים והתכונות הרעות' נלט אל' הפוועל הטוב והנכבר ועמדו חזקה בעז' בורהה יתרך ומשלה על הנוף עד שחביבה אותו בעול מלכיד' וחנינה כל כרוויה בכת' החמשה דושים לעבותה בורהה והנחיה' שאילכה פועל' וכוין שעשתה בז' אמן' מן הראיין שאחרי הפרדה מזוז הגוך ועלתה בית בורהה יאנק' שתשאדר זורי' במדרזה הראונה שהייתה בה טרם עשותה כל אלה הטובות והוואלות שהייתה מעלה' זומת' לשלם שהוא נשאדר על פעמדו לדב' בלתי' נbatch' בפועל הנסזון ולא ישוק לה הדר' יותר מאדר דוליל להאל מזה כי זו היה' עול וויל בזוק הטוב והטביב' חשלים' יתבר' ווועלה' אכטן ראויש' שימופיע לה אלפי' פעמים יודר עד הרבליה שאפש' לה לקבל' מן השלמיות שהוא הצליה כל השלמיות זו הכלילית האדרון' והכתוב שבארה' מעלה' מעיד על יhabmo' ואור עד נכוון הווען כלומר באור נגה והולך ואור עד נכוון הווען עד חמעלת שאין אחריה מעלה' ולכז' יש בזה הנטפע לישראל ממלאכם כי ישראל

## הניב התשייע

שלא יוסוף הימים ורא' יחוּט היליה' . ואמרו  
על הכלמי יון הקדמוני ששחו ארבעים איש  
בן החרטומים מלומדי הscrifim שהו עס  
אסקלפינוס מקונו והוא הכלמי אל דרכ  
האמת ומצד חכמת דודו במשל כל נבולות  
הארץ במלחוקות ונגלה להם באיד הזכמה  
ענין המקום הזהו ולקרו עצם ליכת  
למקומות ההוא ברוך נדר רוח המתים למעלה  
ותמי בכל יום הי שוקלן המקום והגובלין  
כדי שלא יטעו עד אשר קרבו אל המkos  
ההוא ויואו אותו מזורק ובטרם יקרטו  
איו ווחר' שליח חז בעברתו וברק ממריותו  
וליעז ארכום כליהוק השור את ריק השוד  
ונשרפו וארכום מן העולם כיח החרב ההו  
כל הקרב אליו כשבועו מיל מיד נשף כי  
בשהחנה זהה רואים להלהב היוצא מתוך  
החרוב שהוא במוקם אחור ומיד מתהכתר  
והולכת וכל זה לשמור' . ומאתי ברמי<sup>ר</sup>  
רל כי חנק כאשר הרנייל עצמו את האיה'  
נכנים לשם וראהו ועמד על עניינו וכח' שיש  
בו מכין שליחחיזה בכבל מהיצה ומהיצ'  
במה היכלותו וענו' ואצל כל מהיצ' זומחיזה  
ישבים כתות כתות כל אחת כפי מעשיהם  
בצד סמן למחיז' הרשותה מבחו' ישבין  
שתי כתות אהדים' . הכת הראשונה  
מאוזן שיושבין מבהוץ סמן לה יושבים  
וראשונה הנסחסוי אמות העולם ששמרו  
שבע מאות בני נח שם אבר מן החי' .  
ברכת השם גזל דעינו' . והסימן בראש  
אב' ו' והשלשה היהודים שם ע' . גלי'  
עריות' שפיקות דמים' . ואך אם לא שמרו  
כל אלה השבע מצות אלא שהטיבו לישר'  
הכיד חז' יושבין שם וופע ביום בא' מלאכי  
חלכה ליטול אוחים להוליכם ליזהם והם  
צוקים לישראל ומצלין אותם מרים' .  
הכת השניה מאות' שיושבין סמן למחיצה  
היא מבהוץ הם אותם ריעובדים הבורי' יט'  
לפי'

יתום פרוי כי מימי' מן המקדש המכיה יצאי  
ומקדם רוצח לומר כי טרם שנזר על הארץ  
חוצא הארץ דשא גזר במקום החוצה שיהיה  
שם נז ואמר בכגן יהוה אילן פלוני וגזר  
בhem לעשות ענף ולשאה פרי לדע לעולם  
לא יקין בארץ שרשם ובעbor שלא ימות  
גוזם אין ציך עובר חותם' שאלו הי צרכין  
עבדה אם כן אדרי שנוטש אדם משפט מי  
עבד אהרם' . ואם כן מה טעם ויינחו בין  
עדן לעבריה ולשומרה שהנחו שם להיוות  
זרע לו הטען ומני תבאות וכל עשב זרע  
זרע וערוגות הבשימים וקוצר ווילש ואוכל  
כרצינו אבל האילנות לא יעבורו' . והדמיין  
המקבל לשכל שיש נז עדן בארץ הוא שאנו  
רוזאן נגל השמש שהוא כלו חומר אוד  
וברא בו הברוא יתברך גוזף אח' ז' שנתיירד  
בזה האור המαιיר הנגיד לעולם כלו והוא גוף  
השמש ותקע אותו בתליך מוחלקי ולא נמצ'  
בגלגול ולא בשאר הנגלגים ולא בשאר  
הכוכבים כמוו אם כן אין מע מהירות  
מקום מיוחד בכדור הארץ נבריל וועלה  
בטבעו ובטולחותו וככירותיו ובכטבע איריו  
משאר המקומות עבור המזעך אשר על  
ראשו כי כאשר אנחנו מאמינים שאר' יש'  
וירושלים מקומות נברים מיהדים לבואה  
בעצם מפני מוצקים וכל שכזבי הנקודש  
כסא השם וככען' שנאמר מה נורא' המקום  
זהה תלה נבאותו הבא אליו מבלתי הקדמת  
כונה במלעת הנקום' . כן הוא נז עדן  
מבהיר המקומות בסבת המזעך אשר על  
ראשו כי הוא מכון לנדר נז עדן של מיללה  
וממכנו נשפע וنمתק והוא שער השמי' רואור  
באור החיים לאפשרתו קרובה מאד ונוטה  
לצד חריאו והנכו נלווה אל היות ממציאו  
חפץ אלהי הנעה על כל טבע ועליו' .  
גושאי' המשל הנכבד באמורו כן עדן הארץ  
לפנינו וידוע הוא המקום החוצה בעולם בנו'  
ידיוע במלחוקות הארץ תורת הקן החשיה

הכת הרביעית הם אותם הלומדים תורה  
כל ימיהם לשמה ולא נעהם בפריה  
ורביה . ואלו הם סוד רוזת הרים מבוגר  
ונחנין מזיו השכינה ונזהין ממוקמן עט  
ביום לפ' שלא קיימו פריה ורביה וחוזין  
מיד בשבייל כבוד התורה . המחזאה  
השלישית והוא הדומה הפנימית שט  
היעדרו שלמים בעלי שום רוגזו כל ושם  
ההסדים הנמורים משרת עליון כלם  
מלובשים מלובש מלוכת איש על כסאו  
וסלקי ונחת למתיבתא דרואה והעלוי ה' וא  
השנה הנפש וברקודה בערווינס והיריד  
היא לא לשנת מה שיגשו סגולת התחרוניס  
בחיותם בגון האנביאים . וזה שכבה  
הנק בזען זה . ואלו מוקם אבורז  
נפשות הרשעים כנוו' בשם גיהנם . והוא  
גוטרייקן נ' היישן ר' שב ר' חזן . מגורת  
ויגא בני איש נ' מגורת ינוס ומלהו לשיניה  
קרוב מצד אחד . ועוד שהעצל דומה ביה  
העולם לעצל המשתקע בשתו . גם נכל  
לפרש למילוי ניחנס גוטרייקן אחר והוא  
ג' הינט ר' לעק הבב' שטוביים בו כמו  
נמי לו ויהיה זה השם על דמיון הולכי  
בעמק הבקא מעין ישיהו : והכתוב קרא  
לו ה מקומ תפיה והוא אמר לו התפת בגי בז  
הנס . ונאמר לו בספר יהושע גיא הנם .  
עד כנו לו שם שאול בעין שאמ' המשורר  
אך אלהים יפה נפשי מיד שאול כי יקחני  
קלח ' ומלה יקחני מעלה גזרה כמו ואוננו  
כ' לקח אותו אליהם וככה ואחר כב' תקחני  
ור' אמר בשבועה שמotta קרא יצר ח' יע  
והם רע' טמא . טנן . טנא . אבן .  
מכשול . עאל . צענוי . וכגדון נקרוא  
זיהנום בשבעה שמות והם ' בר ' שוד ' .  
חומה ' טיט היזן ' צלמות ' ארץ חתית ' .  
שאול ' זתקום זהה זהא מוכן בעולם הזה  
בארץ ' וכזוב צמלהש אמר רב' יהושע בז  
לו ר' משחנא באלא קדרמא ' דמודר גיהנם  
ל' א 30 I אשכחית

לפי מראות העין כדי שישבחו בני אוט  
ואלה הם נעשיקים פעם בכל יום ודופה  
שר של נזהר וטבל אוחים באשו של גיהם  
ומהווים למקומים וועליהם אמר שלמה שבתי  
ואראה את כל העשויים אשר נעשים תהה  
המשמע . והכת האחת מאותם השתי  
כחות שם סוקן למוחזה היה מאכפנאים  
הם אותם העובדים המבויא אטבר כי ליטול  
שכר מיר ומונען עצמן מן הרע בהשכם  
שיטנו להם שבר וכוננותם על העולם הזה  
ואין מהшибץ העולים הבא לכוו אול  
רוואים בכל יום מרוחק מעלת הציד' שטם  
לפפיהם בגין עזן ומ abolish שם ונכלמן  
ואחד שיכבלו ענשן נכסין שם . והפט  
השנייה הם אוטם שטם פטלי ספעחה בלא  
תרזה ואין הזכינה ובקה בהם לשטם שמיים  
בכל שעיה אל אל פלעומים בתשעם דברי תורה  
שמחים ועושים ולוחהך בך בשעוישת אין  
כונתם לשם שם ' ואלו זם נהני במחיצ'  
היא מירן שראן עדב וכבר ואחרים זו  
בעל' תרזה ונחנין מזים הנדרת .  
המחזאה השנתה היא החומרה התיונגה  
כمرאה איש בית לה סביב והוא כמי אש  
ירקה מרוקמת בכל גוונים ' וסכך למחיצ'  
האותם ישבין ארבע כתות ' הכת האחת  
הם בעל' הויה בלי מעשה ונחנן שם מזוי  
אור הגנו אבל בעשן האו' המערוב טאיינו  
כל כך זה מצטערם קצט לפ' שלא עשו  
מעשה ' וקס רואין שם חזות הכתבים  
בעל' מעשה ישבין בכבו איש על כסאו  
והם מתבושים על אשר לא עשות עשה '  
הכת השניתה הם אוטם שלטמו תוויז' קאצט  
שליא לשמה ועשיו מעשתם גהען מרוחק  
פ' אוור הנונה ולא כל' קך רוחק כמו אהארוי '  
הכת השלישית הם אוטם הלומדים  
תורה ולמדין אותה כי ליעשו שטם זיין  
בונם לשם שמיים והם מהנין זט' נ' מזוי  
אור זוהר שהה צדיקים והחסידיים .

באורייא והוא מבני ישראל ראמרו בכינוי  
נעשה ונשמע' . ובכיתה חמיישאות  
סדין ואחאב עמהון והוא רומייהתון חטרויל  
שםיה ואחאב אשין זיב מכל אלין בגוזוthon  
מגבני ישראל דאמרי בסני געשה ונשמע'  
הנץ' ובכיתה שתיתאר נדין ומיכת עשותו  
וואר דמיחי תחנן פוטיאל שמייה וכיכר  
אשיזוב בכל אילין על דאמרי בסני געשה  
ונשמע' . . . ובכל שבעה דאיין בכל  
בדרו ומדור דינין כל רשייעא נחאר דיןיא  
ולא חיני דזין דין ביז'חשב' תבר הרשכא  
דרות קודם דאבירי עילמא תמן הוא' . לעלוי  
נאמר כל השם טמן ואפנינו האכלו אש  
לא געה וגופר' . נאם המכבר עד  
הנה קבלתם מפי כופרים וספרים בעניין נן  
עדן וניהם על פירול' . החזק אה רדר  
"יאמין כל דבריהם ואם לא יסכלם  
דעך ולא בנים יתלה'ת'obar בידך רע'ת  
ולא יהודיה אחר דבריהם מהם כהני' אש  
ויהר מגדלים' . שלא' יבוח כמו שביאריה  
בכטיב המשמי' . יבוח והנה הראי' לבר  
איך יקבל האדם הנכולו בען או בגינהם  
כפי ישועו וואוי להאריך בה' כמי' לה'כבר  
הרבטים כי זה הוא עמידה'ה'ה'ר' אשר כל  
העלום גשען עליו' . . . ועה האוי' לנו  
לשאול ולאמר הנה נtabar לمعدה שיש'  
גמול אהר ולכון' שבוה העולםammen איך  
נאמיר שהצחצח' והרשע' קבלו' ומוי' באם  
טוב ואם רע בען ען' א'בנ'חנס' . כי אין  
לומר שנוגף הארי' בן ען' אשר שם כל  
ען' נחמר לשראה טוב למאכל וען' הדעת  
טוב ורעם כל מני' בשמי' ויתגען שם  
ויתען' ער איזקו' . ואמנם וזה הרשע  
וישם באהנהם אשר הוא בוגר בתנור וככשנ  
אש-לחברת-ולפידם בערם' ושם יבר  
בצפרדע' עראעד לאיזקו' . גה  
אי' אשר להאמע' שורי' אמן רואם בענינו  
שנור האדי' וזרע' קבור לבנ' בער' גם  
אשכחית בה מאה מייל' באורך' וחמשין  
מלין בפטיא ותמן נובין ואידין דנור  
קימי' חמן' יוכד נפל' תמן כי איש לא בילין  
ויהון אריה' וברד האבלין אשייא' קימי'  
MRIיא' ורמי' יתחן בנורא בכל ביתא' וברדור  
קמא' ומישיות ביה' הנינה' ודמדור הנינה'  
ואשכח' בה' ברד'אה' ותשלות בין' בכיא  
קמא' ואמרי' ביתא' קמא' אית' ביה' עט' אומין  
ועמאנ' אבשווים ואמרין אומא' לאומא' אס'  
אנא סרנה' דלא קבילנא' אוורייא' ארכן מה  
חפטן' ואען' ברען' אנא כותבן' חבן' אמר'  
לאבשווים אס את לא' קבילת קביו' אבחן'  
למה' לקיט' כדין אמר להון משוש דלולויליט'  
לאבא' . וקאים מלכא' חד' ומיחי' וכל חד'  
וחדר מנהון בשוט' דנורא' הווא רמחא' ויהון  
קושיא'ל' שמייה' ואמר רמו' יתחון' ומי' יתחון'  
ומתי'ךין בנורא' ומיעליין' חוטר' יומחו' ויהון  
ורמץ' יתחו' לנור' וכון' כל חד' והוד' עד' דמס'יימין  
כל ח'יבא' ובחד' בן' בעילין' לאבשווים' ל'  
לממה' נפקת בת' קלא' ואמרה' לא' תפומינה  
ולא תוקוניה בנין' הדוא' מכ' רחים' זאמרא'  
בשני' געשה' ונשמע' . בחר' דמס'יימין  
ריש'יא' למתה' נפקע' מן' נורא' כאלו' לא'  
אי'זוקו' ווד' הרין' ומוקזין' יתחון' וכן  
עברין להון שב' זימנן' ביום' ואלה' בלוי'  
ואבשווים אשטייר' מכל אלין' בנין' דזה'ב'ריה  
דווד' . ובכיתה' הנינה' דמדור הנינה' אעת'  
ביה' עשר אומין' וכידין דען' יתחון' וודוא'  
עמיה'ון והוא דמיחי' יתחון' להטיא' שמייה'  
דוואג אשטייב' מכל אלין' דהוא' מבני' בניהון  
דאמרי' בסני' געשה' ונשמע' . . . ובכיתה'  
תלייאה' אית' ביה' עשר אומין' וכידין' דען'  
ויהון' והוא דמיה' יתחון' שפטיא' שמתה' נקרחה  
וכנישתיה' מישזב'ין' מכל אלין' בנין' דאמרו'  
געשה' ונשמע' . . . ובכיתה' רבי'עאה'  
בדין' ובין' יתחון' וואית' ביה' עט' אומין' וירבעם  
עמיה'ון והוא דמיחי' יתחון' שפטיא' שמתה' נקרחה  
וירבעם משתוויב' מכל אליזעל' דעסיק' . ב'

כליה וופסושב להיווע ער נט רקיון עצמותיהם ואנו רואים אויתם לפניו בכל יום . וס ראיינו שנוף הצידיק וזרישע נשף לאבקא אפר והאפר ארנו בבי ואייך פאמין כי זוף הצידיק נכסב בן עד זיאכל וישראל זה ווירעדן שם . ובו גוף הרשות הוכנס בגיהנום יישר שט האיר אם כן זה שט בלא הגופות והנפשות לבב יקבלו הגמול והענש אתן כי יתרחש לנו קושיא גודלה וחזקה . יותר מז הראשנות והוא שנאמר לא כבר נתבאר בנתק השביעי שהנפש איננה גוף ונינה תופסת מקום והוא ערומה מכל גשותה ואיך תתרכז וזרובך אל המקדש אשר הקבל שט עונש גשמי כבו המאל המשירה בעז עז ואעונש ושם בגיןם כמו שדריפ' אש ולהבת ולא מן הנמנע המזא פעהלה גשמי במרת שאינו נשט כמו שהוא מן הנמנע המזא פעהלה אשית בה שאותו אש אלא הפק אש או פעהלה אבןתי בה מה שאותו אבן אלא הפק אבן הווא זה מכח הנמנע זוו הרכב שאצזן הווא זוו הפקת האמן רבביס מבני עמנו להאמין שענין נז עז גוזל' הם משל לגמול שבינו גז עז לשבור וגיחנמ לעונש . ואולם הרמב' זול השיב להרץ זו הקושיא כי אמר באמת עני נז עז וגיחנמ שבתלמוד לרמול ורונש הם כפשתם ממש ואינס דרכ משל והאריך בראותיו זהה בשער המול וכרב שאז העונש והsharp כמי אס לפש .

עד כתב שם ואם יקשה עלינו הפלוסוף ואמר הלא הנפש איננה נט זוניה והיא עזומה מכל גשותה ואינה נגバラ במקום כי היא צורה מכלו ולים ואיך נכל לומד שה' בין עז זילקל עונגעמשי כמושח האכל והמשחה או שהיא בנווהם לקל שrif' ז אש . נשבחו ונאמר לו הלא עס כל הכמה הפלוסופים שאינה גוף ואינה

וחם שנים עשר חרש שאה' המות ב' רשות'אה'  
מן החוף אל החק נמנע וכמו שבר שהויצ'  
מן החיש' פרא'ו לאור החמש החוק שהואר  
ההוא יכה' מהאר ענו אם לא יריגל עצנו  
תחליה במקומן א/or נז' אום יא' לאור השמש  
החוק לא ייק לו כמו נז' הנשמה היזאה  
בז' העולם הזה שהוא מקום השך וצלאות  
ויבן צייבה' לנעם מלהקה בן עוז והוא רה  
לכדרו אמצעי ושם הצניר בציורה הראי  
לה ומתרעבת' שם שניים עשר חדש כמו  
שאבר לפנס בעה'. ואברין כן הולכת  
לאור באור הרים למקום הרציו לה השווא  
מכוב' לנפשו הזרקיקים מום שנבר' העולם  
לא crudut' תפייטופים שאמרום שהزادיק  
הזכות תחיק שへזא נפשו מגנו' הי' ערוםה  
מכל גשכון תלה' מא' מכת המלאכים.  
זהו תערוגנן רבנות', א' בדוריהם הנעים מט  
ובכללות האמת' בעין הנמר' בין עוז  
ובניינם. ש'וין מדרוריהם שהנפש' חזאת  
כשהיא יוא'ה מן הגוף לא תצא עורה מן  
הגשות' נכל' ובכ' אבל יצא עמה המלווה  
הפני' שוויה שהיה לה כבשיהה בנוף והוא  
רוות' חמי' טהרה אמצעי' בינה ובין חום  
והבל'ר כבשיהה בנו' והרוח הנטפת' בנו'  
מכש' וחותם מקום כמו הרוח הנטפת' בנו'  
בעור אלא שהרוח החוא' קבל רוח הינו' מיט  
מכח הנשמה והוא שוכן בחומר לב האדם  
ובכל אבריו על ליח' המוח ולשל העצמות'  
ואולי' בעבור ההחברה הנשנה עם הנות  
זהה' הקרא' נפש' הו' לשון' רבי'  
מנזר' ופש' פרשו' ומרק' מס' עני' ופה באפוי  
נשנת' חים' ואבר' בן' וחי' האדק לנפש' חי' ו  
וירג' אנקלוק' ותות' באודם' לרוח ממללא'  
כ' תחיה' השפעה הנשנה על' הרוח והיא'  
מושרת' בו' בקהל'ם בעבור' שהו' קל' להתנעע  
ועל' ירו' היא' מדרbert' על' יד' גלי' דבוב' על' יתו'  
תגען' הנשנה' כל' איבר' הגוף' וככל  
הגוף' ועל' יתו' היא' כועסת' כמו' אל  
תכל'ה'

תיבור' אוחם האמצעים בגין עוז או בגין'  
עד שאפשר לנפשו של אדם להיחבר' שם  
אך שאנו חנו אין אנו מבינים האמצעים  
ההם'. אם כן מה הוועיל לנו בזה הרבה' כל  
ברבורי' כבר יודע כל' בא Miz' שב' העג'ינס'  
מיישבים ואך אם לא נכנים אנחנו אבל  
הען' שאנו חנו משלידים בו עעה הול'יש'  
הברושים' ללב העוקם כמאמר ר' הל'יש' שקד'  
ללמוד' אורה' ודע מה שתшиб' לאפיקורוס'  
והנה אשיב' על אלה' השאלות ואברא'  
הדבר בעור' ברוא' יתברך' דע' אערל'  
המעין אלה' יונך כי כאשר פרדר' הגפש'  
מדורי' העליין להתחבר' עם הגוף' היא עז'  
אחד לעצמה והיא בריה' זכה' ודרקה' ומברת'  
את מראה' יתברך' והיא' מכת' המלאכי' טרא'  
התה'ריה' עם גוף' ואחר' כן תרד' מעלהה  
ותתחבר' עם הגוף' בבטן' בעל' ברחה' כבמאמר'  
רוז' בעל' ברוח' אתה נוצר' זהה' ליכן' גסותה'  
התה'ריה' דרכ' ברוא' יתברך' אם לאו'  
וכל' זמן שהעדר' נמי' אנו' עדין' הנשנה'  
משגת' גדולות' באור השופע' עיריה' מארת'  
ברואה' יתברך' עפ' שהושפה' ממעליה'  
הרבה' בחיהה' בבטן' מכח' השיהה' קודם'  
בנשנה' בו'. אמר' עזין' הא' משטה' לפי'  
שעדין' לא השינה' גשומות' ולא דבקה' בהם'  
עד' שיצא' חולד' לאור' העולם' או' יהי' לר' חמשה' הרגשות' הנשימות' שריא'ה' וישמע'  
ויריח' ויטע' ימש' ואו' הדבק' נפש' ברגשי'  
ותכפל' ממנה' כל' השגה' אליה' וויה' נס'  
ונסתלק' ממנה' השנטה' והועת' שהו' לה'  
קדום' שבאה' לאור' זה' העולם' ומי' עמוד'  
העובר' בבטן' אמו' הם נקראים' יהי' קודם'  
והכין' אוחם' הכרוא' יתברך' לנפש' לדוד'  
אמצע' בין' יציאה' והסתלק' מעולם' הנפר'  
מן' הנשנות' ובין' מניטה' לעילם' הזוח'  
הנשמי' וכמו' בן' חכין' לה' ברוא' יתברך' מדור'  
אמצע' בין' יציאה' והסתלק' מעולם' הזה'  
הגשמי' ובין' הזוחה' וביאת' עולם' חנפורי'

ויהר הוא כה מלך על המשנה ממה שתקה כה המשנה על מי שהוא למטה ממנו' ואחריו שכן הוא אל תמה אם ידליך רוח חיים עם הנשמה זב חרש לאחר האמות שהגשם בון עדן או בינהם קיבל גמול או עונש נשמי בפי מעמידם' והוא כינן רבינו זל באמיר שקהושת ברוך הוא עדן הנשמה והונע יתר רל הרוח החיסים שהוא ויצא עם הנשמה מן הנוף ועדין הם מוחבים יחד עד לאחריך הרש ועל יוזה קבל הנשמה עונש נשמי כי בלעדיו לא תקבל אש של גיהנם כמו שחמים לברים אינם משרפין ובהרעבתם והם חטיפות ניקב הנשט או החלב או קרום של מות וכן קרם' כי ישאה הרוח חיים ההוא במונו של עוז שניקב שלא ישאר בו ובשיא רוח ההוא תצא נסן הנפש עמו כי מעדרה על הרוח ובחזאת הנפש מן הנוף במו עתה יצא גם בזעה רוחות חרא כי הם קשותים זה בזה וניא פירדו זה מה' לפא זה זומה למרגלית תפורה במעט בדור מס' נ בגין בתקה היבש שאוב ירעע היבס וממנו הבוגד של משיח תפול עמו המרגלית כי היא תפורה בו וכן אם באתי להזיאת המרגלית מפני היבס תקחנו עמו המשי כי היא קשורה בבר' כן הנפש והרוח קשותים ביהר והרוח הוא מלובש הפנימי מן הנפש שם הגזא הנפש מן חנק יצא עמה הרוח החיסים ועל יוז תקל הנפש גמול טוב נשמי בון עדן או עונש נשמי בינהנס כי לא פרוד רוחות החיסים מן הנפש עד לאחר שנים עשר חרש לאחר המות' וזה היא סבר גזולה כי אחרי שנורע בזופת אל צירור הרים' וכן יש רישעים שרוחם מחויר עם גופם לעלה כדי לשלם להם העשם בינהנס והם המיגן והמקור ויאר המגין לרבותינו זל ועליהם נאמר ויאו ויאו בפער האנשיס הפשיעים כי כי תעלת

## הנ"ב חתשייע'

הרבי' וזה שכרב ביאר ז' בנה'יב הרבי' ע  
שהעין הוּא דק ובחר מרכיב מליחות  
או רוח בעין הבולחה'. ווע שאן דאי  
לחכם לומר שחוּמָר העין יותר דק ווע אין  
הבדול עד שיה' דק כמו אין כמו חומ' הרוח  
שאיינו נאה כל שלא היא רואת העין  
או לא הרה משין הצורית אונן אין אבל  
הה משיג יותר דברם זקנים' והרואה  
על זה שהמראה מזוכחת הצען אם לא היה  
מכוסה מעד אחר מן העופרת ומון הופת  
לא הי נראם בו האורות מלפנוי אבל הי  
ויצאים מעד אחד כי בשחמי'ה מוכסח  
מצד אחד מעופרת אז' מונע הצור' לאצאת  
מצד אחר עד שישוף המראת כל דין  
הצורה שקבל ולא יונחן לאצאת כמו כי  
שלם שאין בו נקב חמאנך כל המים עד  
שיהיה מלא מהמים נזחמראה ויליכן  
נראית מלפנוי' וכשאין המראת מכוסה  
מצד אחר אחריו זה שאינו מוכסח יראה  
בו האורה כי הזכותה הדרק שאינו מכוסה  
מצד אחר איננו מונע הצורות לאצאת  
מאחריו' וכל שכן שהודרkt הרוח יקבל  
הצורות ולא ימנעה גם אין מילץ ודונטז  
אחר שעבורו ממנו' והומופת על זה  
שהעולם מלא אויר ורוח ואך על פ' שיש  
ווחק גדול בין העין או המראת ובין הדmr  
הנראת בהם הרו'ים האזה' מרוחק כי  
חומר הרוח לא מונע הצורה לאצאת ממנם  
מצד אחר מהזכות' וועוד שהדבר  
מופת כי בשתשים מהיצה על העין או על  
הנראת נגד או מצד אחר מפסק בין הדmr  
הנראת ובין המראות או העין לא ישיגו  
הצורות' וכשתסיר המראה מן העין  
או מן המראת לא ישיגו הדבר הנראת אין  
הוא המופת של הרוח שחו' בין הענא  
ובין העין או המראת הוא מלא מן הדmr  
הנרא' אפילו היה חוק מהם ערחה מליען  
הכל מלא מצורות הדבר הנרא' במראות

חולעת לא תמות ואשם לא תרב' וועלת  
ר"ל עיקרים כמו ג' תירא הולעת יעקב והוא  
הרוח החיה הדרק עם נשימים לא ימוכר'  
שיכלו לקבל העונש והוא שאומר ואשם לא  
תביב' וכשיצא הנפש עם הרוח החיים מן  
הגוף אינו חסר מן הח'יכ' אללא שלא ביא  
לו הרגש החיצן על ידי הכל' החצוניים  
ואף על פי שהפסיד ההרטש החיצן לא  
הפסיד והרגש הנימי' רצ'ל'ם' הזיכריה  
'זכור אחר חמוץ הטוב והרע שעשה כי'  
מה שפעל כבר הם ובוק'ט' נגפשו אחר'  
שיצא עמה הרוח החיים ואפי'ו מהרנסי'  
העלם הזה הדרק' כמי רודאות והמשמע  
משיג הרוח הח'יכ' שצ'א בלי' כל' החיצן  
שהם העין ואוזן כאשר אמר עטרת  
שישכיל השכל באפשרות דבר זה'  
ואני ציר' לבאר לר'ת הילה עני' חזושים'  
ומהוים ועתה היט אונך ושמע' דברי' ולנק'  
תשתי לדעת'י' כבר ביארתי' בנתיב  
חרבי'י' כי חונר מוח' הרוש מרכיב מליח'ו  
והוארך' וחונר' רצונו' לומר יש' בו כח'תו'י'  
ובעמדו בין' יש'ל'ש'לו מזגנו' שלשת החוש'  
שם' הראות והשמע' והריה כי עין מזחותו  
עם הכח' חונו' ימצא כח' הדרא' על דע' העין  
שהוא בתכילת הוכות' והרואה על זה  
של' בר' זך' ובחר' מקבל כל המראות כמו  
הימים והי'ז' והשין' וכל משקה' יראה בו  
אדם כל' צורה' ובן' המראת מזוכחת או  
מברוז' מלוטש הוא' מקבל כל' הצורות  
ונראין' ובאמת' יבין' כל' אדם שאם היה  
כח' הח'ינו'ית' במדאה או במשכ' האלו  
שקב'ו' הצורות' היו' מרג'יש' כל' הצורות  
שקב'ו' אף לאחד' הערימה' מהם כי באמת'  
אין כח' הראות אלא התהבות' רוח הח'ינו'  
עם דבר' זך' ובחר' שה' עין' ולכך' יש' חוש'  
זהו לכל' חי' יש' לו' העין' כי הח'יכ' בלא  
אין' אינו מועיל' לזראות' וטם' העין' בלא  
ח'יכ''. ועתה שים' לך' לדוקות אלה

לכלולו ודקוריו באש ובואר' וهم נקלאים  
שודם בעבור שנמצאים במקומות שרווד כוון  
המודבר וכאשר החריכה בגל רבר נברח  
החויה והחפכד במרוכבים פארבע יכוות  
כך היא במרוכבים האגו בשני היכוזות כי  
בהתחריותם היה בעל גוף ח' ומperfumes  
יהיה כמה' ולפנ' אמרו זל' שהרדרומים  
נאמרו בשדים שלשה במלאכי השרת יש  
לهم כנפים במלאכי השרת וענ'ם נמלאכי  
השרת' יודע' כי שעדר לדרכ' נמלאכי  
השר' יודע' סלק' עת' לא' שום' מה שער' ד'  
להילג' כבני אודן אונלז' ושורין בבני אודם  
פרין ורבץ' כבנ' אודם' ומתייס' כבנ' אודם  
וכבת המיהה היא פירוד החיבור היא הסבה  
בכל המוכובים' וסבת הטיכה בקאות  
יכוחוי כאשר נראה וס בעוף כי מפני  
שגברו עליו האש והאויר הוא טס פורת  
אף על פי שהশבות האחרים בו וכל שbez'  
הוכחנו שאין בהם מן היקוזות דכבדים כלום  
חוינו' עס' דבר ז' ונס' בן הוכחנו מה' לא  
תשינוי הדבר' הנראים מבלי' העז' כי הנה  
חוינו' עס' היז' החזירות כי אם התחריות כה  
מקובל היז'ות כי אפי' היז'ות מקבלים'  
ואם יה' רוח החז'ים לאורו רוח או לאורה  
מראה שקבל היז'ות היה משה' ואם כן  
בצאת הרוח עס' הנטש' ייש' היז'ות ביל'  
ספוק' והנפש היא רוחה' ב' חדש' ואינה  
נראית' וכן דעת רבתינו' ל' בשדי' שאמרו  
שם רואים' ואין נראים' ואחרי' שהגענו  
ודבר בשדי' לאית' לבאר בריאתם וטבעם'  
וז' כי כאשר הבריאת מתחלה במעשה  
בראיית' בנז' האודם' וככל בעלי' הנפש  
והצמחי' והמחכות' פארבע יסוח' בנהרכין  
ארבעם בכת' אלה' להיות מהם גוף' וס'  
מורגן לצל' חמיש' החזרות' לעבוי'  
ולגסותו בן היז'ה יצירה מטה' יסודות'  
ה' מן האש והאויר והיה מירך' וזה אינו  
מורגן ואין מושג לאחתמן' החזרות'  
כאש' נפש' הבהמה אינה מושתת להרנשו'  
לדוקנה' ותגורף' זהה הוא' ורומן' יטוט'

או בעין אשר שתגעו' אין' הזר' אם' מיט  
ואס' חרבה' אמרס' הדר' הקורוב יירד  
נראה' בביור' כי השפע מדריו' הדז'יה  
הנכאית' כליה והויל' בוויל' הרוחק כי אם  
לא כן'יו' הדברים נראים' באלו' מיל' או  
בנוף' העולם' ודין' ממע' זה' הנה  
הוכחנו' שהדר' הנרא' לעין' או' למראה'  
כמייא' כל' מקום' הרוחק' שבק' היז'ה  
הנרא' טובין' המרא' או' העין' ומעתק  
תבין' שאט' כת' חינוי' בזה' הרוח' והאויר  
המיל' מZN' היז'ה גרא'ת' היה' הרוח' החז'ה  
מרג'יש' נב' היז'ה' כי' כבר' הונחנו' שא'  
הראות אלא' התחריות' כת' חינוי' עס' זבר'  
חוך' עד שא' הימרא' היה' מרגיש' היז'ה  
אם' היה' ברוח' חינוי' כל' שכן' הרוח' שההוא'  
יותר' ז' ואס'ן אחר' שהא' איפשר'  
יש' צאה' הרוח' החז'ים' עס' הנפש' למ' לא  
תשינוי' הדבר' הנראים' מבלי' העז' כי הנה  
חוינו' עס' דבר' ז' ונס' בן הוכחנו' מה' לא  
הוכחנו' שאין' היז'ות היה' משה' ואם כן  
בצאת הרוח' עס' הנטש' ייש' היז'ות ביל'  
ספוק' והנפש' היא רוחה' ב' חדש' ואינה  
נראית' וכן דעת רבתינו' ל' בשדי' שאמרו  
שם רואים' ואין' נראים' ואחרי' שהגענו  
ודבר בשדי' לאית' לבאר בריאתם וטבעם'  
וז' כי כאשר הבריאת מתחלה במעשה  
בראיית' בנז' האודם' וככל בעלי' הנפש  
והצמחי' והמחכות' פארבע יסוח' בנהרכין  
ארבעם בכת' אלה' להיות מהם גוף' וס'  
מורגן לצל' חמיש' החזרות' לעבוי'  
ולגסותו בן היז'ה יצירה מטה' יסודות'  
ה' מן האש והאויר והיה מירך' וזה אינו  
מורגן ואין מושג לאחתמן' החזרות'  
כאש' נפש' הבהמה אינה מושתת להרנשו'  
לדוקנה' ותגורף' זהה הוא' ורומן' יטוט'

## הנתק החתנייע

הטעם והריח הכל באין כאחד כי יון  
מודוקה חריטה מהבושב והוא המאל ווין  
ומן מרכות הרוח הלה הבא מאפרטנום  
והוא השתייה בגן עדן ואין הנאה מעולה  
מיוז כי אפיו בהיות האורם בח'יס לא הינה  
בן חירות כי אם רוחות הח'יס שלו וכבר  
אמינו רמותינו גל כי נשמה של אמת נגינה  
מן הריחות מן החקול ומן המראות וכל שכן  
בחזרה מן הגן שהוא עוזמה מן החומר  
העוכר ולא נשאכ'ים שם רוחות הח'יס שהן  
ברוח בשמי גן עדן לאין קין' ומעתה  
נזכר בחוש המשועש ונאמר שמחמת  
התהבותות רוח הח'יס עכ' הדם והבשר  
וילד החוש לדם ולברור עד שיריגש בחוט  
האיש והנה ממנה וירוניש בדור ובדורות  
וברך ואם יתרקם הגן אל האש יותר מרדי'  
יכוח וישראל' ודע כי לאחר ריש'א רוח  
החיים עס' הנפש לא היה לו להכוורת  
ולחרף הרוח הח'יס באש של זה העולם  
בעבר כי הרוח והנפש הם שנ' גוף' קורבים  
זה לזה ולא ישופע ארת הרוח להפסידו  
מצורתו. מכל וכל אבל יתרעמו זה בז'ת  
והיו לנו אוף אחד כיון שהיינו לאחדים רק'ן  
אני אומר שללא תקבל הנפש צער באש  
שלנו כי אם באש של גני'הן שהיא דקה  
bijouter וכל כך חפלי'נו רבודתינו' כל בדרכו  
עד שאנו בפה אין דורשין נביבה רידנו  
מהיכא שקל מזיען של חווית ולהיכא  
שפיך על ראש רשותם בוגיהם' זרי'  
שהעלודקה בתכלית' גם אמרו בפסחוי'  
אור דעין איברי' במוציא' שב' אור דוניגטס  
אייברי' בשני' ואם יש לך בכל בין הבין  
כמה רמז לalueות האש ההיא ולעשות  
דקה מן הרקה עד שאנו שהראות  
מגלגול השכל ועם שיחסו' אורה להבראות  
באים שני' והוא היום שמייחדים בבראשית  
רמות ובמדרשים לבריאת המלאכים' זר'...  
יריעו הוא בכל מעש' בראשית כי הנקבים  
בראשין

שחליל המות הוא זך ורק וחוין' והוכחנו  
שמחתת התהברות הח'יס עם הח'וט יבא  
דראות' ועה דע אלה המעיין' שמחמת  
לקרתו עס' כת החווין' יבא השם' והוא  
שעיקר הקולות אין באין אלא מתנוועה  
כמו הדבר או שאר גני'ות נשים בנים  
בכח ובכבודו שהאייר דק'ן' גיע' הרונעה  
בازן אל חומר המות שהוא מאדרך' וככל  
לחתנוועה עד שיריגש הקול כמו שיצא כי  
הבדור הייז' עם הקול'ילך' באיר עד האז'  
ויעז' למות ורגיש' ואם כן' נט' באין' נאמר  
שבאה תנוועת הקול באיר' ונגענה הקול  
באיר' ונגענה' קול האיר' שבין הדר'  
המתנוועה ובין האז' מקל' וזהomer כי אפיו  
תחמר האז' שהאדוק' נט'גע' כל שכן  
האויר שהוא בניהם והוא גם כן' יויר' זך  
ואם כן' אם היה כה חי' בז'ון הרוח והאויר  
שבני' היה מרגיש' הקולות ואת' שחוכתנ  
זה וביאנו שהרווח ריגיש' בל' ספק'.

מעתה נבאר מהו ש הריח' דע אתה  
המעין' אלהים' ינק' כי מחתת התהברות  
הה' בתוכר המות המויכב מלחות ירגיש'  
כח הרוח כי הנט'ים וככל דבר שיש לו ריח'  
ישפיע' כחו באיר' קרוב או מערט רוחק ממנה  
כפי' כה הבוש' יגע' כת' הריח' לא חום המות  
זרך האף' וירניש' ואם כן' נט' באין' נאמר  
שהוא מופת' שכ' הריח' מז' והאויר' ורוח  
שבין חומר המות ובין הנט' מלא' מז'  
הריח' ואם כן' אם היה ברוח היה שבני'ה'  
כת' הראות' היה' מרגיש' כי' אמרנו אין'  
הריגש אל' מחתת' התהברות כת' הח'יס'  
עם החומר' ובין' יש' הריגש' לכל' ח'

ומעתה נאמר' וס' כן' בכאן' שלאית' שיצא  
הרוח הח'יס' עם הנפש' ירגיש' ריח' הנט'ים'  
ודע כי לפ' שפ'א רוחות הח'יס מז' הגוף' נקי'  
מכל ליח' לכאן' לא ירגיש' או' מריח' הבשמי'  
שבזה העולם' כי' חם' גרים' אלא' בכם'ים  
שבגן עדן' שביהם' יעדנו' זב' תריס' ויהי'ה

למחר להשלים נתנו אפילו רגע ז' שרטה  
שבחוך משרה היה חדים בנות האמונה  
ולא האמינו זה שחר' בשנה הארבעי אמר  
להם משה ולא נון "לכם לב לודע ועין"  
לראות ואונס לשמעו עד היום הזה.

והיו סבירים שהרקייעים הם אלהים  
וראוים להעדר בכמי אחרים שחר' אנחנו  
וחאים שלב הווה ונפשה בארכ' הם היכירם  
ומסתירם אוטם והם המורדים המתיר  
שהוא ח' כל חי כי אם יער המתיר יספוי  
כל האזחים וכל בעל חיים' והנה המשמש  
בצאתו יאיר העולם וכחשתו יעדר האור  
ויהיה חשך ואפלת' וזה אומר א' אין נתה  
לעובר מה שאחננו רואים בעינינו מושל  
על כל הארץ ומאמר שאינו אלהים אבל  
חו עבר ורבנן ברמא ממי שאין אנחנו רואין  
לו לא תאר ולא הדר ואפילו אם הוא נמצא  
אין לנו משיגים אותו' מלאה הטגעות  
היו טענים ועובדים המשמש אורקיעים  
לאלהים מפני שהוא נראה להם שהוויא  
האמת' וועוד שהו יראים מדם פן יקצפו  
עליהם אם יאמרו שיש להם אדון והם  
עבדים' ועתה נראה מה יועילו  
בשורות נזען וגינהם להшиб התועין  
מלעבור הרקייעים شهر' עינו לנביאם  
ויאמתה שהאמת כדבריכם כן הוא שלל מי'  
שעופר למ' שאינו אחיהם שהאליה' נינטו  
בנהנכם והעודי יוכנס לגן ומפני זו'  
אנחנו עובדים את השמש ואת הרקייעים  
שאנו לנו ארת' בעינינו ארת' יקר תפארתו  
גדוליהם ונזהרים ושרם האלהים ואנחנו  
עוובים' לעבו מה שאחט אמור' שהוויא  
האלהים מפני שאין לנו רואין אפילו אם  
יש לנו מציאות' הנה שבשותה גן  
עד גורונם לא יוציאו כל להפקיד את  
התועין מטעום להננים תחרת כנפי'  
השכינה' לא אורה יוקם להם יוגבrios  
בטעות' כי הנה עומדי המשמש גם את בניה'  
ויצרים להפקדים' כי אין המשמש ברשותו

ברישון וקווקס לסבה הראוננה  
וליקוד המוקדים יותר מן הנבראי' בשני וכן  
השני מן החליש' יבגאש' תורה אפיק' בפטש  
הבתוב' אם בן דראה נס ראה כמה הפטש  
של העולם הזה רצוי לום האש שלן אינה  
שורפת נפש ואפילו האיר השLEM הנטפס  
אין הדור מלחה' אותו ולא שורפת לא נוף ובה  
כמו שבארתוי כי אינה שורפת לא נוף ובה  
לפי' שהיא נסה מעה האש החיה של  
גיהנם שהיא שורפת דברים ורקים שאין  
נוף כגון נפשות הרשעים שהם צבים ודקים'  
עד תרע' כי בפ' זכותם ודוקותם בן יהוד  
רוב צדוקים כי כמו שהרגש האדם בוניעת  
המוחטב מהרנט החמי' פנוי נכו' ברייתו  
ואף בבני אדם עצמן זכי' הגוף והגוף'  
בדעתו וביצירות מרגנישים בייסוריין וצעיר  
יומר מהגיט עמי הגוף מושובי' הדעות  
וההריגש המרגליים המלאכות הכבאות  
והנבות שנעשה בטרם כבש החמו' '  
בן הרגש הנפש בימי' קורי' גודל מיאד  
פי' יסורי' הנוף להוב ההרגש' ווקת בריתה  
וחבוקה' ואין ערך ודמיון בשום פנים בין  
אורתו הצעיר החזק והגדיל וכוין צער בעלי'  
חיים בפוזום' הנה בירתיו הגמל באר  
היטב' וועדי' זאת האמונה הייתה  
קבועה בלב ישראל מיל' עולם וشنים  
קדמוניות אפ' כשהיא כלב שאר אמונה  
רעות כמו שאבא לאז היה ציריך משה  
לבאר כמו שתורתו הקרה השם עם היהת  
שהיא עלייך וסמד האמנתך לפי' טעיך  
כנית משה רבינו' עלה היה להוותם לעבר  
את אלהי האמת ולחראות להם שהוויא  
אליה האלים ואין עוז מלבבו'

ושכל הנמצאים הקיימים המורשים  
והנראים אף כי הארכיים כלם עבדים הם  
לו ולא יעשה דבר מעצמתך מה שירצית  
ויצרים להפקדים' כי אין המשמש ברשותו

שָׁרָאָמָה הָוּ שַׁגְבָּרִים 'נוֹרָאִיט הָס' כְּמוֹ  
 שָׁאָנוּ רְוָאֵן וְשָׁהָם מוֹרִידִ'זְזָמָטָר וְמִתְהָזָה  
 בְּאַרְצָן כָּל הַוָּהָה וְנַפְסָד אֲבָל אֲנֵי אָוָרֶר לְכָם  
 שָׁהָם עֲבָרִ' וְמַשְׂרָתָם לְאָרוֹן אַתְּה שְׁמָפָאָם  
 שָׁאַן קְזָעַ לְגַוְלוּוּ עַד שְׁאַפְּלַ'ל עַכְדוֹזָהָטָ  
 כָּל כָּךְ נְוֹרָאִיט כְּמוֹ שְׁאָתָם רְוָאִיט 'וְרוֹאִיאָה  
 שָׁהָם עֲבוֹדִים הָיא שָׁאָנוּ אָוָרֶר וּמְבָשָׂר לְכָם  
 שָׁאָם תְּשִׁבְעַוְוָאָל מְסֻזָּה אֲשֶׁר אֲנֵי מְזוֹהָ  
 אֲתָכָם לְאַחֲרָה אָתָה "אַלְהִיכָּם וּלְעַבְדָּוּכָל  
 לְבָכָם וּלְהָאָמָן שְׁוֹרְקִיעִים הָם כְּבָדִים  
 בְּרוֹאִים מְאָתוֹ יְתַבְּרַךְ שְׁכָל הַמָּאָמָן שִׁישָׁ  
 בְּרוֹא יְתַבְּרַךְ מִזְדְּוֹרְבָּקִיעִים וּוּשְׁחָדָ  
 אֲוֹתָם עֲבוֹדִים לוּ וְלָכָן אָמֶר לְהָם אַתְּה כְּפָרוּ  
 בְּאַלְהָוָת הַדְּקִיעִים 'אֲזָאָרוּדְיָה לְכָם מְטָרָ  
 בְּעַתּוֹ יְרָחָה מְלָקוּשָׁ 'וְאָם פְּרָתָה לְבָכָם  
 וְהַעֲבָרָה אֲתָה אַעֲזָר אַתְּה הַשְּׁמָם וּבְנָ  
 מְאַבְּרָהָשָׁמִים עֲבוֹדִים חָם שְׁהָרִ' אֲזָטָ  
 רְוָאִים שְׁהָשִׁמִּים עֲצָמִים מְעִידִים שְׁהָטָ  
 עֲכָרִ' שְׁדִי בְּשַׁתְּכָפָה בְּאַלְהָוָת עֲזָמָנוּ  
 שִׁישָׁ לְהָם אֱלֹהָה הָם מְרוֹדִים לְכָבָס מְטָרָ  
 בְּגַזְוָר וּבְשַׁטְּבָחוּ לְאַלְהָהִים אַחֲרִים עֲזָרִים  
 אֲתָה מְטָרָזָם הַשְּׁמִים זָם הַאֱלָהִים הָיוּ  
 מְרוֹדִים אֲתָה תְּמָהָה לְעַכְרִים וּעֲזָרִים  
 אֲוֹתָם יְרָחִים תְּמָהָה אֲתָה הַיָּה דָמָת אֲרָה  
 הַחֲתָרָאָוּ רְלָה וְהָאָם שְׁמַעְתָּה טְמָעוֹ וְנִתְהָ  
 מְטָר אֲרָצָבָכָ' בְּעַתּוֹ וְאָם יְפָהָה לְבָכָבָעָזָר  
 אֲתָה שְׁמַיְוָלָא יְהִיה מְטָר לְאָם כְּמוֹ שְׁבִינָוּ  
 קְרוֹאִים טְמָטוֹה דָבָר 'עֲגָה לְגַמְלָה וּלְעַנְשָׁ  
 גּוֹתֵן יְרִידָה תְּמָהָה וְעַזְרָה אֲלָא כְּמוֹ שָׁ  
 שְׁבָאָרִתָּה שְׁהָאָזְהָוָתָה שְׁהָשִׁמִּים וְעַבְדָּאָזָ  
 גְּעַרְיוֹן שְׁחָן עַבְדָּת יְפָרִיסָלְמִי 'שְׁאַיְן  
 וְמְגָזָעִים שְׁוֹלְטִים כְּבוֹ' 'אֲזָהָר שְׁמַה דָבָרָ  
 עֲהָה הַחֲלָה חַכְמָת הַתּוֹרָה וְהַאֲכָוָה לְכָרוֹזָ  
 בְּיִשְׂרָאֵל וְהַזְּקָה וְנִשְׁרָה בְּלָבָם וּנְשָׁלָלָ  
 בְּהָם הַאֲמָנוֹת הַרְעָתָה וּמְאוֹז וְהַלָּא הַחָלָל  
 וּבְרוֹאִים מְמָנוֹ' אָמֶר לְהָם אֲתָם רְוָאִים  
 אֲוֹתָם נְוֹרָאִים וְגַנְחָאִים שְׁבָכָל דָרָ וְרוֹר הַלְּקָן וּבָאָ  
 מְטָר שְׁמָוֹת מְתָהָה כָל מְתָהָה בָאָרֶץ וְאֲתָם  
 עֲרָאִים מְחָם וּוּבְדָן אַוְתָן וְאִי אָוָרֶר לְכָם  
 שְׁשָׁעָעָ'

ולא מכך איז בראה לא תוכל לעלות  
מאיר עולם השפל ומפני עמדתך בו זמן  
ארוך היא שבת לודבק בפייך פים  
שנית או שלישית עד קנות חכם באחרית  
ותעלת מעלים השפל ויהיא אז סדר מעלה  
ומקום מעלה לפיקדונתכם שקינה  
ואם הוא שופט רשות השואול ותה לא  
תגצל נשבות ממלון חנוף אשר היה בנו  
תחיה במו וווניג היא בוגר הנבמות  
וחתייה כמות זה ומקורה אדר

לهم!

**נאם המהןר** ב' אשר אמרו  
בשיטותם וברשותם ג' ברכות  
בשוטרת והסיד ה' הוא ענק גלגול ה'  
ונשבותה אשר נום המבינוי ע' קבלן  
שכתרבו בפל羞 בראשת בפסוק ותקרא ארת  
שפוש-פלמד שנשתחת הבעל בתרנגולת  
ונשבותה בשית' יולן נקרא שמנו שית' יז Achri  
ק' גזגוללה גם כמשר רב' ע' זה שאין  
שם נשמה נמלטה מגלגול פעמי או שלש  
כאמור הכהב חז' כל אלה פועל לא בעמיס  
שלש עם נבר כ' אין צדיק באר אש'!  
יעשה טוב' לא חטא' וכאמור חטא הא'!  
אשר פיה תולבאת הנשם בנווי יכר' האשי  
ההוא והנסבחר היא מגנולגה ולא תשוע  
למקומה עד הייתה מכפרת ומונקה מכ'!  
חטא ואשם על בן בכחו ית' היא חז' פעם  
שנני בנוף אחר למען אנקה העונ' ביהיו  
סבלת יסוריין בנוף החשני ועל הרך הוז  
היא מחלגת עד ארבעה פעמי' מה מאמי  
הכהום פוקר עין אבות על בני' על שלש'  
ועל בעביס ותפיד כי מתמענת מכל חטא  
ואשנה' . וועל זה הזרק הו סוד הבום כי  
בלכת הארכט לבירת עולם ואין לו זרע  
להזכיר שמו הכרת תברית הנפש עופה בה  
ולמען ליא הابر אנטש הריא' בתמלה'  
הברוא ית' על בריתו צוה על אחיו הגדי  
שהוא גואל אקר ליב' כרי' לקי' שפויין צ'

ל' ב' ז' ה' הכל

שישע' הנביא עז' גולה בפלים מן הסודות  
מן משה רב' ע' והוא נבואר פסוק קטע  
מורת על גן עז' אנטש ועטך כלם צדוקים  
לעלם רישו ארץ נאבר מטעי מעשרה ידי'  
וטע הלאים נ' בערז מקום נס זוד המלך  
ושלחת בנו עה' בבראו הרבה בנה שמורה  
בפירוש גלן עז' עז' ונחנ' והגמל אשר  
חסם ית' חצובותם המהקר כי נשמת  
האדם יש לה טראור תחולו וחיטים ומיטם  
בראנחה לא חכמעה' . וההוו' והיא  
מחלהת תא' האלות ; וההוו' היא יראת  
בראה ית' בתק' ואהבתו נקרת בתרותינו  
חסידות נקונת' . ומימותה הו א' בהקל  
ביב' ברוא בריש' מטעיה ולויולה בעמישים  
הטובים ונקראים רוש' ודורן' אמרו מעתה  
חנימה נמצאת בהיא ומזה יקיא גאה'  
הפטכחה בת חכם רשות ותולה והיה והוא  
אדם שוטה והסיד' . וחויה מהה והוא  
אדם שוטה ורש' . וכאשר היהה ברייה  
ותיה והוא אדם חכם וחסיד א' בהיות  
האר' במילוי הצעה צוירתו מתקיימת  
בעצמה ובהפרדה תעלה מעלה ע' עובה  
כל הזרות הנכזות והווע' עד תזרזה  
העליזה הפושטה ונקייה אשר ממנה  
נছצ'ה להיות כבומה ואת' נחלת  
החכם החסיד עבד' י' ועליה נאמר היה  
לפע' אדני' צזרזה בצד' החיים את'  
אלחיך' . ובאם האדם חכם ורש'  
שנker פריא' וית' היה נושא פאץ' אנטש  
עומרת בעצמך ומוץ רשותה לא' הנצל  
הצלת גמורה א'ך תר' אל שאל החקות  
היא געה וטפלת' שם' ומתרנחת במו  
האנ' אנט' בתק' בקהלע' . ואם הוא שוטה  
וחסיד' שחות' הולת' וזה תריה נשמתו מצד  
חסידותו' . טבאים' בקהלע' העולם' נצולת  
טහפס' ומצח אגולת' שריא' אנט' ברכוי  
בחכמה ונטשנ' גא' ידע' את' ער' עצמה

ט' ע' 2

המוציא אל העין אינו על זה והוא יתברך  
לא צוה על העין הזה אבל הסור הוא כמו  
שבשאראתי כי בהיוון אמריך זרבך זרברך  
לעתשו הסור עם החיט ועם המתים כמו  
שבשאראתי. וכן אמרו השכנות שלד בן  
לנעמי למן הזה זואל משורת דוד והזוא  
אמרו וזה לה למשיב נפש ולי למבחן

ויאין לשואל ולומר אם כן הוא שהנשיה  
מתגלחת מגוף לאין אין תהייה בתרחיה  
ההמתרת העשיה שבאה בשניים או שלשה  
ונוגדים. כי נשב לשואל ונאמר שהנשיה  
מתעללה ומרבה לכמה חלוקים כמו שהנ-  
עושה כמה נזירות ובכן היא משמשת  
בכל הגופים. נאם המחבר הנה נמשכת  
להאריך באמנות הנגולו יען כי הוא בכלל  
הגמול. ואלה אמת אשר אמרנו אמרת  
זהו הוא החכמת יודענו בסודות הכהנה  
ונפלאות מתרותינו יראנו ולחזרות בענורו  
; זכרנו :

וְיִתְהַלֵּךְ כָּל־עֲדֹת־עֲמָקָם

# העתירין

**שח' פרקים:** זכמיה ובעולס המכא

הוות לוי ניר וויל נאמן בורי הקיש וועל זה נאם ולחתת ארכס אחד מעיר ושניהם ממפשחה וכאשר איי' שבר שם החסיניכם הרם ירנו להחפצל בהר הקיש בוישוט וישם הboro'ית טווערים ויקרב קץ הגאולה ואבעע שניס קוזט זמן גונאלה נא מישיך בן יוקש ושמי גומיהה בן הוישיאל זונען

הכל, אשר הניה והנה כי בהתחבר אחוי  
וזד容ן והשומם על אחיהם ובא אל מעונתו  
אשר היא זם היא תדאוג ותשומם בראותה  
אך בעלה בא אליה האלה והוא זם הוא  
בריבתו יוכר לאחיו יודאג עליו וכוכין  
רווחו אליו ושניהם כאחד אליו יתירחו ואז  
האבדה תמצא כי משיכו נפש המת לוגוף  
הבן ושם התרקה והסתה ושוב אל הלה;  
אשר נתנס ולויה כוונה תמר והיתה רוצחה  
וכזהה שארח גואל קרוב ונעטבה לרמען  
ידועה עד ואזן אשר חטא לבוראים  
יתברך ולובן ילהה תאמים. זג נעמי  
היתה מכונרת רזה שללא יקרה שם המת  
מעב אחיו ולומען גאנלט משחת כי הוּא  
הגוי ובא היהת בונתס להוליך בן ולקריאו  
בשם המת כי לא מצינו שקרואו אותו בשם  
המרן ועוד שאט צזיה טוב לקרוינו של  
מנ או אהובו להחابر עם אשתו או עם  
אחותה נביה ולהוליך בן ולקרואו בשם

הנתיב

להאמין בוגאנלה

## וְהַלְקָתִים לְשׁ

## פרק ראשון

משפחות ותוהיה צורה גורלה לישראלי וינוסו  
דרך המדבר בערבים ובכרי' בצתית' ובמעדן'  
ויאכלו עשבי המדבר ויתאו שם בתרעב ובצמא  
ובעיזום ובורוסר כל ולוא ואוכל לחרדר נפשו  
גוי' הארץ' ובצראה ההיא יצפר ויתלben'

ובל מ' שארה וזרע על בראו ית' או אמותה  
העולם הוגרים אותו והאוד' חזקו במעוזין  
המי' ויעמדו במדבר מ' ותשמה ימים ועליו  
נאמר והולכתה במדבר ודורותה על לרבה  
וחכמי' יש' יתקבזו בגליל העליון ואהазא  
חפצי' בה אם מנקם ומטה' אשר נזן לה  
הכורה יברך ופלל לפניה האומות פניו' כי  
ירגנו איש את אחיו ואת רעהו' וכברום יש'  
זרים מאבן שיש ואיז' מטנו ארמים מן  
השטן ויביא עמו עשרה מלך' וגדלה ישראלי  
עם שנית למדרבות ותחפץ בה העמו בשער  
המורחה ויתר העם לא יכיר מין העיר והיה  
שם מלחהה חדש אב' ובנין' יבא משיח  
בן רוד ושם מנחן בן עמי' ועליו אמר משה  
שלוח נא ביד תשלח' נא ביד תשלוח בוגט  
זה מנקם בן עמי' מלך המשיח' יבוא עמו  
שבעה רועים ושמונ' נסיכ' אודם שביעוועים  
הס אברחים יצחק יעקב ומשה ודור ומשיח  
וליהו הנבי ושמונ' נסיכ' אדים הס אד' שת'  
מושלח יש' טומאל' צפניה' עכט'.

ומייה' זאה החמס' עשותה' הוקוישים  
יהיו קודם חמתים ובאו לא הימדק' אשר ברוח  
שם בני ישראל ומשה רבינו' עה' בראשם של'  
ויתאראשי' עם' יודכו לעם שנ' חשביב  
לב אבות על בני' לולב בנים על אבותם' וסתם  
הרמם' גל' שהמש' לא' יטוקש ממן' שיעש'  
موظ פדי' להאמין בו אדרי' שהודיע' ברכ' ה'  
הנביים שביב נחמתה נבאותם' ובוחדש  
סיוון יהיו מאי' מדרת כתות כתות בזקתו של  
משה כי לך נקר בעבור' וום חרבוועים  
עם קרת' יעלו' כי אי' יתקע בשופ�' שארכו  
אלף אמה ולקלק' תקיעתו' חייזתים ויאבו  
דרך מוחילות אל הר הזמים ווא' יבקע הדר

התאם

מזהע אפרת' בן יות' וכפי מה שייחסו מעשינו  
בן היהה ביאתו כמו שעשינו ב' חלק כתיב  
ענין' ורוכב על חמור וכתיב וארו' עם ענני'  
שמעיא'כב' איש ארי' הוה' זוכ' וואר' עט ענני'  
שם' לא זכו עט' ורוכב על חמור' ויתקbezו  
אליו בירושלם מגורי' ישראלי' מארבע רוחות  
העלוק' ויעש' חיל' ויכה' בנטזיב' אודם וישראל'  
שבריש' ויגרש ממנה הערלים' ייצא' שמנו'  
בכל המדינות וכאשר ישמעו כל' ישראל בן  
הבאיש המליך' המשיח' בערלים' תחזקו' ים  
ויתקbezו צי' כל' איש אש' ירבנו לבו' ויקבץ  
מלך אודם כל' חילו להלה' את מלך המשיח  
וגם הוא יקbez כל' הנמצאים אצ'ו' ורביע' ס'  
אלף' מגנובי' אפרים' יבוא אליו' דרך המדבר  
לערחה ופול' מלך' אודם בידו' ולא' יוסוף' קום  
לערום' גומ' לשחו' של' עשו' יפל' היבורא' יט'  
לפניהם' שנ' יפרק' י' על' עצ'ם הרים' במור' וועל'  
מלכי' האדמה' וו' ויכמש כל' ארץ' ישראל'  
מן אומות' העולם' ויכבוש' שכנייה' אודם  
ומואב' ועמנון' שנ' אוד' ומוואב' משל' ים' ובני  
עמון' משמעות' י' ויביא להלחם על רומי'  
ויחריביהם' שנ' האבד' שיר' מער' ואחד' כד'  
ירכית' כל' צרע' עשו' שנ' גולא' היה' שיר' לב'  
עש'ו' וישמעו' כל' האומו' ויראו' מכם' ויביאו  
לו' היהוי' במנחה' שנ' זהוביאו' את' כל' אחיך'  
מכל' הגו' מנחה' לוי' עד' של'יא' ישאר' אה' עול'  
אוריה' שע' נאמ' זהוביאו' בניך' בחוץ' וכאשר  
ילחת מלך' המשיח' עט' רומי' ירונו' בעש' מכ'  
כאשר' פונגה' מאצ'י' במאדרים' שנ' כאנש' שמע'  
למצע' מzech' כל' כהטע' צול' זא' יתיישבו' כל'  
יש' בא' ישר' ויהו' שט' חמש' שנ' כבשנה  
חשיש' להחמי' עלה' שוו' מלך' פרט' על  
נחמה' בן' חושיאל' כי' לופט' היהה המלוכה  
וירקו' את' נחמה' בשער' ירושלט' ותוהיר  
בליתו' מושליך' שם' ים' ואדם' ובהמה' והיה  
לא' געובה' ולהאר' מ' יום' יסתיר� החורא  
ית' בקבורת' בית' יהודה' ויפסדו' לו' כל' ישראל  
בָּא' יום' ועלו' נאמר' וספדה' הארץ' משפחות

בַת קְול שָׁנִיה אֹמֶר לְבּוֹ לְאוֹם לְעַשְׂוָה תְּמָתֵן  
 מִשְׁפָּט תְּחֻזֵּן גְּנַמְתֵּן בָּאָהָם ' בַת קְול  
 שְׁלִישִׁית אֹמְרָת קְול קָרוֹא בָּמְדִבֵּר פָּנוּ דָּרָךְ  
 ' ' . בַת קְול רְבִיעִית אֹמְרָת לֹא הִיא שָׁם  
 אֲרִיּוֹפְּרִין חִיאָת בְּלִבְלָעַ' בַת קְול חִמְשִׁית  
 אֹמְרָת אַתְּ בָּמְדִבֵּר אָרוֹ שְׁתָה וְהָדָס וְעַזְןָ  
 שְׁמָן . בַת קְרִיל שְׁשִׁית אֹמְרָת נְהָמוּ נְחָמוּ  
 עַמְּיָם אָמַר לְחַיְיכָם ' בַת קְרִיל שְׁבִיעִית אֹמְרָת  
 דָּבְרֵי לְבּוֹ יְרָשָׁלָם וּקְרָאוּ לְהָנוּ גְּרָחָבִי  
 מִיקְומָא אֲוֹהָלָךְ ' בַת קְול שְׁמִינִית אֹמְרָת פָּתָחוּ  
 שְׁעָרִים וַיָּאָנוּ נִזְדְּקָם שְׁוֹמֵר אָמְנוֹת גָּלוּ  
 מַאֲד בְּצַיְן תְּרִיעִי בְתְ רֹוְשָׁלָם . בַת קְול  
 תְּשִׁיעִית אֹמְרָת שָׁאוּ שְׁעָרִים רְאַשְׁיכָם גָּנוּ  
 בַת קְול עֲשִׂירִית אֹמְרָת עָשָׂו כָּמוּ לְרוֹחָיוּ  
 וְפִיד סְגָבִין אֶת הָעִיר וּוּקְעִין בְשִׁפְרוֹת  
 וּבְפַעַם שְׁבִיעִי מִרְעִין תְּרוּעוֹה גּוֹלוֹה וְאָמְרָי  
 שְׁמָעַ יְשָׁרָר ' לְהָיָנוּ ' אֶחָד ' וְחַוָּמָה נְפָלָת  
 וְאֶזְכָּנוּ בְעִיר וּמוֹצָאָן בְּחוֹרִיכָם מִתְּמִיסָם  
 בְּרִיחָמִתִּי וְהַרְגָּנוּ כְלִילָנוּ גּוֹן חִילָיָלָם  
 וְיָהִוּ דָרְבָּב אִישְׁבָרָחוּ וּפְלָפְנִים מִתְּמִיסָם  
 וּוּרְהַבָּה עַל כָּל אָגְפִי גָּנוּ בְרָדָ וְאָגְבָנָי אֲגְבָנָי  
 חַמְכָנָתָן מִבְּדָד מִצְרָים וְתַחְקִיכָם אָז כָּל  
 הַגְּנָבָתָן שְׁנִירָבָא עַלְיוֹ וּתְהָרוּ אֶת דָאַרְיָן  
 יְצָאוּ יְשָׁרָאֵל וְשָׁלֹו אֶת שְׁוֹלְהִים וּבְזָאָת  
 בְּזָהִים וּבְנָשָׁק שְׁלָה ' בְּעַרוֹ אֶשׁ שְׁבָעָ שָׁנִים  
 וְאֶזְהִיוּ לְבָשָׁת אַיִן שְׁתָן אַיִן פְּנָעָרָעָ וְרַבָּי  
 יְגַנְּהָמָנוּ שְׁבָחוֹב בְּחוֹגָןָא וְתַחְיִשְׁבָּבָרָסָמָן  
 וּעֲמָרוֹתָן שְׁנָאָחָיוֹתָם סְתָהָוָם ' עַמְּרוֹתָהָבָן  
 וַיְתַקְבִּצְוּ וַיָּבָאּוּ לְגַעַשְׁתָה תְּשִׁבְטָה ' בְּמַהְרָה  
 וּבָאָבָן שְׁמָחוּ שְׁמָהָה גּוֹלוֹה וּקְדוּבָן קְדוּבָן  
 וּרְוָהָה לְאַמְּגָנָתָהָבָן יְוֹשָׁלָם וְתַשְׁחָהוּ  
 לְיִיְהָה ' אֲקָרֶשׁ בְּיוֹתָלָם ' וְהָאָבָעָנִיתָהָחָות  
 הַכְּבָדָה וְתַפְאָרָה הַעֲדָה ' וּמִלְכָוֹת לְיְשָׁוֹוֹת  
 וּבְנָנוּ עָרָם ' כִּבְנָה ' אַיְזָן נְרָא בְּכְבָדוֹ  
 וּשְׁכָלָל כְּרָכָד וּסְפִירָה וְאָבָנָי חָפֵץ וְאֶזְזָבָן  
 הַשְּׁכִינָן ' יָבָאּוּ גָּוִים לְאָרוֹן וְאֶזְפָּךְ רָחוּ עַל  
 כֶּל בָּשָׂר ' וְיָהִי כֶל יְשָׁרָאֵל ' נְכָאִים שְׁנָאָם  
 אֲשָׁרָה

אֲזָהָתִים מִתְּהָתוֹ וְהָרָוְתָה מִבְּצָבָצָין וְעַלְיוֹ  
 דָּרָךְ אֹוְתָה בְּקָעָה שְׁנָאָם ' וְיַצְאָו מִעִיר כְּעַשְׁבָּה  
 הָאֲרָצָן ' וְזָבוֹגָן הָאָוֹבָדִים מִאָרָכָעָ רְוּהָוֹת  
 וַיְבָאָחֵל גָּדוֹל לְמַלְךָ הַמִּשְׁיחָה גָּמָס מִשְׁיחָבָן  
 יְוֹסֵף וְיִהְיָה וְלִבְכָו שְׁנִי הַמִּשְׁוחָהָם יְחִירָה וְעַיְצָת  
 שְׁלָוָם תְּהִיא בְּנִיהָם וְלֹא יְהִיא בִּינְיהָ קְנָהָה  
 וְתַחְרָוָת שְׁבָרָה קְנָתָא אֲפִירָה וְצָרָרִי הַוּהָ  
 יְכָרְתָה אֲפָרָם ' לֹא קְנָא אֶת יְהָוָה וְיִהְרָדָ ' לֹא  
 יְצָרָא אֲפִירָי ' וּזְכוּאוֹ הַשְּׁבָטָה שְׁחוֹי מִהְמָם  
 הַמִּשְׁחִיחָם ' לְפִי שְׁהָמְרָגִילִים שְׁהָלָלָו מִהְמָה הַוּי  
 נְאָמָנים ' אָמָן מִשְׁיחָה בְּן דָּרָה הַרְאָשָׁה לְכָל  
 כִּי מִזְרָעָ מִלְכָוֹת בֵּית דָרָה הוּא וְהַבָּתָה ' נָמָן לוּ  
 כִּרְתִּית מִלְחָה דְּכָרְתָבָה וְעַוְשָׂה חָסָד לְמִשְׁיחָוּנוּ'  
 וְתַחְיֵב וְתַזְנִין עַזְלָמָלְכָה וְלִמְלָךְ וְסָפָוּשָׁא ' כָּל גָּוִים  
 יְמָלָךְ בְּכָפָעָה הָעָלוֹם וְעַד סָפָוּשָׁא ' כָּל גָּוִים  
 יְעַבְרוּוּ וְיַלְדָה וְכָל שְׁרָאֵל ' עַבְרוּוּ יְשָׁבָנוּ  
 בְּיְרוּשָׁלָם וּבְאָרְיָה לְבָטָח מִשְׁנָה וְאָכוֹלָי  
 וְשִׁתְּמִיסָם וְשִׁמְחִיסָם וּבְנִירְיָהוּ רְוָעִים צָאָנס  
 וְאַיכְרִים כְּכָוָמִיהָ וְהָאָהָן וְנִוְתָהָמִישָׁחָה  
 הַזָּהָם הָהָוָא אָמָר שְׁמוֹאֵל אַיִן בֵּין הָעוֹלָם הַזָּהָם  
 לִימְוֹד הַמִּשְׁחִיחָת ' אָשָׁעָמָלְכָה ' כִּי הָאָנָשִׁים  
 הַדָּס אֲשָׁר יְשֻׁבוּ נְפָשָׁות לְגַפּוֹתָם הַחַסָּה  
 יְאָכְלָוּ יְשִׁיטָוּ וְיַשְּׁנָלוּ וְיַלְלָיוּ וְיַמְוֹזָעוּ אַחֲ הַיָּם  
 אֲרוֹכִי ' מָאָד ' וְכָאָשָׁר יְשַׁמְעָ גָּזָה מִלְכָבָד  
 כִּי נְתַקְבָּצָו שְׁרָלְשָׁנִית בְּיְרוּשָׁלָם וּבְאָרְיָה  
 יְהָרָה אָפָוּ מָאָד וְיַקְבִּצָּא אֶת כָּל אָגְפִי כָּל  
 פְּמַלְכָה ' צְפָנָן וְיַחַדְיָבָם מִלְכָי וְיַלְלָי ' וְאַמְּרָה וְרָהָאָת  
 עַם בְּזָוִי וְשָׁמִינִי אַשְׁעָתָה נְתַקְבָּצָו שְׁנִינָדִי  
 וְיִשְׁתְּמִים פְּנִי ' אֲזָמָה יְשָׁרָר ' וְכָבָו מִבְּצָרָי ' יְהָודָה  
 וַיָּבָאּוּ עַל יְרוּשָׁלָם בְּמַאֲדָר וַיָּבָאּוּ בְּנִי יְשָׁרָאֵל  
 שְׁבָנָג ' יְהָודָה הַלְּחָם בְּיְרוּשָׁלָם וּבְלַבְכָה  
 וְהַפְּשָׁע ' תְּשִׁבְבָנָג ' יְצָא ' חָצִי הָעִיר בְּנָרוֹה וְחָרָג  
 בְּרָחוֹבָוָת ' יְרוּשָׁלָם ' וְאֶזְרָאֵל ' יְקָרָא הַבָּה ' לְכָל הָרָיו  
 חָרָב וְיָהָר ' רְעָשָׁת ' גָּדוֹל וְיָרָעָשָׁו ' מְפָנוּ דְגִי הַמִּים  
 וְעַופְה הַשְּׁמָי ' וְהַמְּדִינָה ' וְכָל חָמָה לְאֶרֶר ' תְּפָלָן  
 וְתִּהְתָּהָה עַת צְרָעָה לְיִשְׁרָאֵל ' וּבְתִמְהָה ' יָאָז ' עַשְׂרָה  
 קְלוֹת מִן הַשְּׁמָן ' בַת קְול אַחַת אֹמְרָת ' וְאֶת  
 עד בְּבָל וְסָמָקְנָזָל ' שָׁם יָגָאל ' מִסְפָּךְ אֲוֹבִי '

בפתחי ארץ קברנויותיכם ' ובהעלויות' אתכם  
מקברנותיכם עמי ' ועוד נאמר ונתיר יהוי  
בכם ותיתם וכאליה פסוקים רביים ' זה נ"כ  
מה שחייב לבני אדים כלם המבנה הגדולה  
קצתם הסתפק בזאת בנטת מהיות המתים  
ספיק גורל ' וקצת המתמים לוזאת הפנה  
הונצץ לפ"ל פסקון מ"ן הפסוקים המכוארי'  
פרישושים רוחקים מאד י'קבלים ' והשאלה  
חישגה היהת התורה למליה' זומרת זאת  
הפנה מליל לא ברמיה ואך כי בביואר ואם  
אי אפשר מבלט טנא' שיש בתורה רמיות  
לו זאת הפנה ויאמרו הרובים ההם אשר  
זכרים באמרים מניין להחיה המתים מן  
התורה שנאמר אני אמייך ואתיה' תכליות  
האומר שייאמר שהם רמיים נסתרים וכ"ש  
בחיות החכמים חולקים בהם' ותהייא זאת  
השלאה השנית למה לא כרך זה בתורה בגלו  
ובכיאור של אל יכבול פירוש אחר' אבל  
מצור לפ"י דברי הדוחש בכמי' שיטחן ולמר  
Ճבר וזרזה לטרכו' ואופר במענה הדשאה  
הראשונה שדברי הגבאים ודשות הקפירים  
אמנים בא מספריםطبع חמץיות הנגוג  
המנוע וידוע הוא שבעה זה חמץיות הוא  
התהבר נקובה בעלי' חיות זבחיהם והולדת  
הזרמה וצמחי הנולד מעת עד שימות  
האיש ההור ואין מ"ן הטבע שישוב האיש  
זה הוא ותוהה שנייה אחר מותו' אבל אשר  
בטבע הוא כי כשמיוחו איש' בעלי' ה"י  
לא ישומו לעולם האנשים ההם אבל יכולו  
ויתכו מעת עד שישומו אל הסוכוות  
ואל החומר הרائع בפי' מן החזרה  
לא ישאר עמיה חילק מגבל נטע אליו  
שיאמר בו זה היה לך לך וזה אהודם לבנו  
נדבק בו השפע האלקי' והיא חייב שיהא  
כו דמי עמוד לא איבר ולא פסך אמרם  
ונף האדים יאמר כשר איש' בעלי' דיים  
כלן הוו על זה' . וס' כזרואין עוניית  
אצל מי שנחילץ להקרע על אלו הדמים

העוקם

אשפיך רוחה על כל בשר יוין לנו לב בשער  
ונשב לבטה ואין מחדר' י"ע הו' בעני'י  
פרק שני' בఈחה' כל בעל' שכלי' כי  
תהיית המתים היא פנה מפנות הזרור והיא  
מפורסמת' בגודעתו באכונתו המכוסם עלייה  
מכלול' אל עניינה' שב הנפש לנוף אחר  
הפרזה מכונחו מה שלא נשמע באומה  
מחלוק' עלי' ואין מות' לה'אמ' באשי מאנשי  
הרות שהוא מאמן' חלך זה שהרי' דנאן  
זכרה בענין שא' לא פרש בעני'י אחר והוא  
אמר זו ריבים בישני' אדרמת עפר' יקיצו ונ'ו'  
ואמר לו' המלאך ואת לך' לקץ' ותעמדו  
לגולוך' לказ'ה ימין' והמקיש' בזאת והתייה  
יבא להכחיש בפלאות כלם וחכש' חומפת  
היא כפיר' בעיקר' ויצאה מז'חרה ולז' נח'שוב  
תהיית המתים מפנות התורה' וכח' הרמ'ג'ם  
אל כי תהיית המתים יתבאר בשתי' שאלות  
ראויות בזה הענין' הזה' מהם לבאר עני'י  
הפסוקים הרבה מאור הנמצאים במקרא  
המודים ראייה בירורה שלא הסביר פיהוש  
בஹוקם תהיית המתים בס' אמרו אם' מות  
גבר היה'ה' ואמרו אלה ענן וילך בן יוד  
טאלול' לא' יעלה' בטודם אלך ולא אשוב זהה  
באובי' הרבנה' וזה קי' אמר' ח' הי' ה'ו' ז'ך  
כמוני' ה'י'ום' ולא ישחרו יודרי' בור אל אמץ'ך  
זאת ראייה' שיודרי' בור המתים' . ונאמר  
וב' מ' מות' גמות' וכמי' הנגרים ארץ' אשר  
לא יאספו' ונאמר הלאט'ים העש' פלא' אס  
רפאים' יקומו' יודך' סלה' . ונאמר רוח הילך  
ולא ישובי' וכשהחפש' בחרוב' המקרא כלם  
המצאים מריחקין' תהיית המתים' בכל' רק  
פשטו' שעיהו' ועם החרבונו' יתבאר שהו'  
מספק אם הא' מש' או אמת' . ומה שבא' מ'ן  
הפסוק הנגילה' ברכני' באמרי' ורבם בישיגו'  
אדרמת עפר' יקיצו' . ועור אמר' ותונח ותעמדו  
לגולוך' לказ'ה ימין' ובישיגו' אמ' יחי' מתק  
גבלה' יקומו' . ועור אמר' יודעת' כי אמי' '

## הנתיב העשוי

שתפרש שוב המטה נחט ווותת חמן ומעם  
חר סיני ועמדו אש וענן כל זה ייחייב לך  
שתפרשו עדר שיכרמו לעניינים הטבעי  
וכבר בא ראיו במורה הנbowים בדרכו בחדש  
העולם עם אמונה חדש העולם ייחייב  
בכחיו שיחיו חמופטי' כלם אפשרים ולא  
יהיה תחיתת המתים זום פשורי' וכל אפשר  
בשיבורו והזרת נביא נאמין בו ולא נצטך  
לפירוש ולא נזיאחו מפשוט' ואמן נצטך  
לפרש הדבר שפשותו נגע כהgesch' הברה  
ית אבל האפשר יעמוד כאשר הוא ואשר  
ישתדר וחזר לפרש תחיתת המת' עד שלא  
יהיה שם שב הנפש לרוג' אמן ישעה זה  
בהאמינו שה' נגע מצד השכל לא ממצаг  
הטבע וכן ייחיב משאר הנפלאות בהכרח  
וכל זה אמן היה נגע לנבריו לפ' אמונה  
קדימות העולם ומאמן הקדימות אנו מעדת  
משה ואברהם כל כמו שביארנו בפירוש  
הנbowים ולאלו הרשים האמינו תחיתת  
המתים על פשוטו ושמגנו, מפנות התורה  
ואמרנו שאירוא' לפרש הפסוקים הנגילים  
המוניים עליה ראה ברורה אשר לא יסבירו  
פירוש אחר ולהוציא מפשטם' ואמן מענה  
השאלה השנית והיא האמרת למה לא זכ'  
תחית המתים בתורה' המענה עליה מה  
שאומר לך רע שכבר נודע שזאת הרורה  
בכללה לא נאמין שהיא מפני משה רב' לדמי  
ואמן זיא' כליה מפי הנבורה' הנה רבאה  
השאלה אונתו ליקו על אופני העיר הברוא  
ית אונתו על ח' העולם הבא ולא באර לנו  
תחית המתים כלל' וחסכ' זהה שזאת תחיתת  
המת' אמן נהג מנהג המוף כמו שביארנו  
והאמן' במה שזה דרכו לא תחיה רק בסיפור  
והו בני אדם כלם זומץ צאב' אומר' בקדימות  
העולם שהם היו מאמנים שהברוא ית הוא  
רוח הנגלג' כמו שביארנו במור' זוכז' הנגע  
הנbowה מאת הבור ית לבני ארם וכן תחית'  
לهم לפ' אמונותם הכוורת להכח' חמופטים  
ויתחיט'

הוואוקים ר' לשאר דבר הנשאר ממה  
שהניעו לאדם וזה הדבר אשר בטבע והוא  
אשר קראוונו ספר' הנבואה נפש או רוח  
בשחף השם' ואבדת הנוף ושובו למאה  
שהורכב ממן ההוא מן הזרה כמו  
שבא בפסק' יושב העפר לא הארץ כשהיה  
והרוח תשוב לא הלא' אשר נתנה זו וזה אשל  
בטבע וכפי העין ההוא בא הפסוקים החם  
כלם ואין הפרש בין אמרנו היוד' דפה' כושי'  
עורו ובין אמרנו הלמאות תעשה פלא' וכבר  
נתקן מראה היד הטהורת לבלאן ואין הפרש  
בין אמרו אם ימות נבר היהה או אמרו המן  
הסלע הזה גוצי' לכם מים' שאין זה בטבע  
אבל נגע בו לא שכ' יצא המכ' מן הצלע  
ההוא במופת' בין תחיתת המתים אולם הוא  
מן המופטים' ואו' אמר ארם שא' שיתניע ע  
הדורם היה אום' אמת לפ' מה שבטיב' ולא  
יכב' זה המאמר שוב המתה' לחש אחר  
שהוא מופט' בין הו אל מה שבטיב' מה  
מරחיקת שוב המתים הוא על מה שבטיב'  
ואין סותר שוב המתים' שרצה הברוא' ית' ב  
בשונם' הנה כבר נזכרא לך עניין הפסוק'  
ההם כלם על מה שאפשר מן האמת ואין  
צריך לפרש פסק' מיהם בפירושם החם  
המניגים הרחוק ל渴לים אשר יוזקן, ענרת  
מכחיש תחיתת המתים ואמצו אמרו' רוע'  
שהכחשת שוב הנפש לנוף לא תמלט מאה'  
משתי סבות אם שיכר' ישנו המכ' להיוו  
ענין בלתי טבעי' ויתחיב לפ' זאת הסבר  
שיכחיש הנפלאו כלם להיו' בלתי טבעי'  
או שיכר' ישנו פנוי שליא נזכר בפסק' ולא  
באחבירו והגדה האמת' כמו שב' במופט'  
וأنחנו כבר ביארנו שבאו פסוקים ואם הם  
מעטים ירו על שוב המתים ואם יאמר אום'  
אנחנו נפרש הפסוקים החם כמו שפירשנו  
זולחים' נאמר לו המביא לך לפרש לחיות  
שוב המתים בלתי טבעי' ותרש' או הפסוק'  
עד שיאוינו לעניינים הטבעיים כן צריך

משעבוד מלבד הרישעה אשר הם מעכבר  
אוינו מעשות המוצת כלן ואנו מה פנוים  
לעבדו בזמנו ית' וילן חרב' החכם והדעת  
כמו שאם כי מלאה הארץ דעה את 'במ'  
לט' מכם י' רשתוקות האר' וישבתו המלחמו  
כמו שאם לא' ישא ג' גויררכ' ואנו ישיג  
האדם של לוי' רשות נוראה אטר' גי' ניע בה לחיה  
העלום הבא ונין ערן שבישראל' בתריב' ה'ת'  
שה' באירן ישמש אז בנמל גטמי' וכן כר'  
חדרם במלול כינ' עוזין דוד' מקו'זין ועמן מז'  
האר' רחוב די' רב' מקורי האמ' זה האלינו ומני  
הצמ' יouterה הבה' לנורוח' לבני' א' ויד'  
דרכו יונעמו בו ואפשר שימצא שם צמח'  
מופלא' מאר' אדר' סס' חועל' גדור' והענג'  
רב' זולה אלה חזרעה לאשר הס' אליזטו  
וכל זה איינו נמנע ולא רחוך אבל אפשר  
שהילה אפי' לא' נזבר רזול וכ' ש' כי ח'  
מכואר שם והוא מה שם' ג' על תריד הבה'  
לעתש מחלול לדזריקס' בגין עד' וזה ישב  
בגיהס' מפל' אחד מאחד בער' כללו  
באצ' ש' ג' נזהה ט' איינו זה קיטו לו וושועט  
וראות השם' כ' א' באצבע מזוק המיחול  
הוא השנת הבעל' גדור' חתירותה מתק'  
שם' נפיטה לומ' כי' גינע או למעלת משה  
רב' ע'ה שנצעל' פפשו על וופ' עד שבטלו  
חתו' הו' פ' ו' הו' מלובש בכל שע' ברוח  
הקדש כאלו ראי'תו טמי' יענו בגין הנפש  
בלבד לא במצווע' הנפי' כאשר עשו שאר  
הנביאים כההכתל הוג' וחתפסת הנפש  
סכהותה ישיאצ' עלי' רוח הקדר' ויראה  
במרוא' עצמה כאשר י' א' מכ' וגרבי' והיא  
הראה האמתית והشمיע'ה הנכונה כי אין  
טענה לטאילס', מבטלי' התו' כ' רצונם  
שיכר'יש בטערם אמותינו האמית' זאת  
אחנון מאמי' שא' אפש' שלא רחיה' לגברא' ט'  
שמע' א' אוראה ותק' אורה' לודעם השנה  
שהיא מנעה לאי' מ' מ' מ' עלי' וירך משל'  
וכן מה שאמ' רזול' שהגשמו מספו' זו לא'

## הנתיב הצעיר

ק"י מ"פ בו בוגר ובגוף זהותו חנמצא לאדם בראשונה והוא עולם הרוחני שימצא לאדם תקופה יצעיתו בזיה העולם אם יזכה שתשביל שם נפשו בצד חברוא ריאביך כמו ששבילו מסורות היבטים והగיגרים או יותר זה העמג ההורא לא גזרהך להלכים ולא ימצא לו שם שיעור ולא אחר להמשיכו אלא כמו שאמר הנביא ע"ת בפיו היהו תמה על יקר הערים הבא ואמר מה רב טובך אשר צפנת ליריאן בון ארץ' הערים ההורא אין בו לא אכילה ולא שתיה ארלא אדריקט ישובין ועתוריהם בראישים ופעוטותיהם הכהות והגשויות המפוארות שליהם וול' כי קיום הנפש והירעת בקיום הדבר הדעת לעלה ותוייה היא וחוא וברב אחד כמו שזכרו בקאיו האילומיניס בונין שאיריך ספורו' ומה שאמור ונחנין מזיו השכינה רל' כי הגשותם ההם יונכו במה שיישכניו וידעו מפה דמותם בוראות י' ז' זה הוא כברת דרכם ל' - והוא גזרהך לזרבו שכלב שהפסה זה הערלים והשתאותו ממח שהוא עליו או שהנהנו דרב מטבחו והושמינו על החניון וההורא הוא רברב שריא באנו בזורה דברי הגבא ואלו דברי התקבאים' עד כי אמרם שיתיא אלפי היי עלי' וזה רהור אינו העדר המציגות לגמרי' ואמרו חד דורות ההורע השאר הזמן' ואנחנו נאות לארטטו מדעתו ונאמן שההמציאות של העולם נזהז על זה הטבח אשר רצחוה השם יתברך לא ישתנה ממנה דבר בשום פנים אל' בפרטנו על אד המורה עפ' שיש היכולה לו לתברך לשנותו כלו או להעדתו או להעדתי א' זה בטבע שירצה מתבchio' זה רעה' וזה שצרך שנאמן' ולכן ארול השורת שן' אין כל חדש תורת השם' ואלו תאמר הלא כבר הבהיר שבכל חווה נסוד ואם האט נתהוו הנה יפסד' רע' כי זה לא יתחייב לנו שאנחנו לא אמרנו ממשפט התרבות הדרביס הטבע'ם מהו' ניכט משל

טבי'

מנס' וזה תועלת גROL' מאוד כי לא לדבר החכמים כל דבריהם בדברים פשוטים אך פעמים ביום האזורה' לדבר בהידות ובمزים בשפדיםם בענינים שאין נזרך' ושיבונים החמון אך הנבון לך' וכשריצן לבוזם הדברים כדי' שיבנוו הבא' אחריהם יצטרכו לכתובם על הדרכם הרצון ולכך אמר שיבונים הנבון ולא יבנין הרחוץ' ובנינו החכם דבוי הבודא זיב עמקים ונחננו לעמץ' אדם למען פועלו ונעלמו ונבסו לעמץ' יברדו ונפרהו למען היו הינו' ומעמדינו' גם לזה כיוון שלם באמריו בפתחה ספרו ונבון תחבורו' יקנאה' ל' כשראה הנבון התחליו' שעשית' במקצת משלי אלו רגניות ויבין באח מסתרי תורה שאנאר על דרך משל ודע שה' משל ולא זה דבר הוא משל ידע גם הוא לעשות כ' וכן הם ענייני הסודות שביארנו שבבם גנלה ונסתה ושניהם אמת' ואולם צrisk' להבין הzilla הדברים על דרך המליצה' כתבה ואחר נך ספיקו להם משל או קחיה' וזה הוא אמן להבין משל ומיליצה' :

**פרק שלישי' בעולם** הבה מבוא' ה' בעני' כל בעל'

של כל י' הזכה בבריר רל' הו' הא מזומן לה'י העולם הבא' והמברך אומר עלי' זכו לה'י העולם הבא' והאוכדים אצל שנ' אורחים במשנתינו וא' שא' להם חלק לעולם הבא' וזה כי עיקר השכר אצלם בכל המזונות הוא העולם הבא' כמו שאמרו ותשחק לו' א' ה'ר'ז' ב' של שכון של מצות אנו' לא לעולם הבא' ונהלון בו ה'ר'מ'ן ז' לה'ר'מ' ז' וככל א' מבני ראה לדבורי לפ' הנראה לו' כי ה'ר'מ'ב' ז' כתוב כי זה מה שקרה רל' העולם הבא' לא מפני שאנו מצוי' עתה זה העולם אובר ואחר' כן' י'א אין' הבהיר בן לא הר'ז' מצוי' עתה ועומד שם' אשר צפנת ליראיך' ולא קראו'ו העולם הבא' ז' מפני שאוון הח'י כאן לו לאדם אלה' ח'י העולם הזה' שאט

זע יותר קרוב לקבלים יותר מועל' ואיתך  
תעלת גורל ר' ל' היה השם עטתקע עניין  
עולם והMRI מפסידם . וכבר צבר בתרה  
שהומת מתמד בדורות ר' ל' תיקון העניין  
הס עברורה והפסדים עם MRI אמר והיקך  
לאות ולמופת וכו' . ומפני זה אמרו אין מול  
ליישר ר' ל' שיקונים והפסדים איינו לסכ' טבעית  
ולא על מנת הגםיאת לא נטהה בעבורה  
ובMRI . וזה אוטו גודול יותר גורל מכל אורה  
וכבר ביארנו שההבדן בין צברן ובדין ייחד כמו  
שיראה מן החמעשה ההו . והוא נאות לאמרו  
ובזרעך עד עולם ' וכו' דהיינו המפרוסט  
באומה ראה אום ' סוריין באין עליו' פשפש  
בכמיה ראה העני בעצמו והוא מכובן באמרו  
ביחד האומה אשר חלק ' יאהיך אוטם לכל  
העמים ' ואתכם לך ' ר' ל' שענין נכם איןם  
ונוהג ענין מנגני' שאר האומות אבל יחדר  
בזה החופת הנורול שייה פועלותיהם תמיד  
קשרוות בתקנון ענייניהם או בהפסדים ' כתוב  
גאון כי מתי ארץ ישראלי' היו תקופה שנ' ארץ  
החיים ודריש בירוש' ר' שר' שמתה לח' תקופה  
לעתיד' . ורבות' שבנהה הבה מהלה להם  
הארון והן מתגלגולין ננדוז' ואין נפש' חורת  
עליהם עד שיחיו בארץ' ישראלי' שנא' והבא'!  
אתכם על ארמת ישראל והדר ונתי רוח'  
בכם וחיטים יונרים נן' בכרואשית רכה ב' א' .  
כשם שיצרתו בעול' הזה כך יצירתו לעולם  
הכא מה יצירתו בעול' הזה מתחילה בעור  
ובשר וג' בעצמותך לעזיר לב' . ועמדו  
בלבונשים קל וחומר מחתה' ובמוסמ' של א'  
אמורו אחר' הם ואח' יתרפאו שנ' אב' אמיט  
ואהיה והדר מנצח' ואני אירפא אותו שאמר  
או יידל' כליל פסק' ואיזה י' הרין הנורול  
עלוי' שיגני בפרק' חלק' אנס' דור המבלתי אין  
לهم חלק' לעולם הבא' ואני עומדי' בדין'  
אנשי' סודם אין להם חלק' לעולם הבא' אבל  
עומדי' בדין' גם על העת ההיא אמרו לו'  
לעתיד' לבא הבה' נונן המשמה בגוף ודין  
לב א 32 ז

בכחיהם הולם אלא ישארו בדוראן שליהם א' כפלו על יהודים שענש ממלכת קשת לרעה הימנה כפי מה שיתחייב'. כתוב הרים בן ג' לא אאנחנו לא נדע מאו' אשר יזמו ביהודה אם יתבטל מהם היזר הרוד כדרך שאחרא רוא' להחיות טלית החטא ויהיא החכם טבל בטבעו כאשר בתומו יצעת מה מקובלם א' אם יללו' בנים ומפט' ז' אמרנס הרם במל' כתוב שזמן מוות המשיח הוא זמן שרשות המלכות לישראל וישבו לארdem ומלך הוא היה מושב מלכותו בגיאן ומולך עד אפס' ארין יזר מלכנו' שלמה ותעמור מלכותו שנ' בנות ימות ומלך בנו חתתו ובן בנו וכבר זכר הכהוב את מרות נאמרו לא יכח ולא ירעז בחור עד ישיב' בארכ' משפט' יועברחו אמות העולים ויבאו בבריתו אנשי הארץ לרוב שרו וצקו והפלאות אשר גלו בזמננו' וככל מי' שיקום עליו' ישבר והאבד מלכותו' ז' כל פסוק' הנביא' עשו' בהצלחתו' ובהצלחתנו' עמו כי א' אריכס ח' יבני אדם בסור הראגורה והאנחות נעמו החיים ויארכו' א' אבל דבר אחר לא ישטען מפה שהרא עתרה גלטה שהריכות החורו לישראל וזה שאמר טמואין אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שעבור מלכויות בלבד' וימצא בימי עשיר וריש נבור ולהל' כשנעריך ארו' לו לוי' ואולם בזמן הווה ובימים ההם יקל על האדים מחיתו ולא יגע בה כי אם מעט ישוב ל佗על גהולה ולובמעט עמל יוציא הэн עתק זהה' שאמר עתודה ארץ ישראל שתוציא גולסקאות וכלי' מילת כי מנוג בנין אוות למכר כשים מצא אדם דבון מזומן ומרוקן מצא פלוני להם אפי' וכעוד' מתקנת' ודראה ע' זה מה שאמן' הכתוב והוא בני נבר אכרים וכורמים איה' כי יש שם דריש וקצר' והתועלת הנולטה אשר רהיה בזמנ' הווה בימצא מנותה

משענד

באחדardi שירוניש מודבקים יהוו בהרגש היסירין מכין הרגש' שהרגש' בעונג העונג בעת החבור הראשון' ואס ישנא טו' והגרה כבר נידון האדם על מעשיו בר' ובשעת פטרתו א' בדין זה ראוינו לדעת מה זה ועל מה זה' נשיב ר' שיש במצות ובעברות שלשה מינק' יש' מוצאות ובערונות שברן וענשן בזה העולם לב' ויש מזאת ובערונות שברן' שברן וענשן לאחד מיתה שהוא עולם הנשמות' ויש מוצאות ובערונות שברן וענשן לאחר התהיה' ובראש השנה נידון כל אדם על ענין זו' העולם על אותן מוצאות ובערונות שברן הוא בה הצללים ודין על האדם לפי המעשים ההם שעשה אם יהיה השנה ה' אם לא' ואך אם יהיה אם יהיו חי' צער אם לא' ואל תקשה עלי' ממה שנראה כמו צרי' קים מרים או חין ח' צער ודרך רשותים אללה' כי זה הוא בכלל צדיק ורע לו רשות וטוב לו ובשביל אשר לפני זה כתבתני טעמי' לדרכ' אמרנס ברה' איז דני' על האדם משכרא או עונש של אחר מיתה זולת' באוזן החמש מצות שננו הנקמים ג' לשלאר אוכב פירוי' היזן בעולם זהה והקרן קיימת לו לעולם הבא' ומזה המאמר ראה לדרכי' שאם יש מזאות אחרות שיהא מתן שברן קורים המית ואחריה היו הנקמים שננו אותן כמו שמננו החמשה החם' ותקף מיתתו דני' עלי' על אותו מזות ובערונות שעשה שברן ה' בועלן הנשפות שה' שבר גן עד' ועונש גיאן' כמו שביארתי בנתיב התשיעי' בוגמל': ובזה היה שהוא יום הדין הנדול וזה נידון על אותן המזאות והעborות שעשה שברן' שברן וענשן לאחר תהיה אם ירא ראי' לטובך' ורניעמות שאבאך' לנינים שהוא אז אם לא' ז' וכן כתוב על אותן זועת' ורבים מישני ארמת עפר' יקיצו אלה לה' עולם ואלה לזרופות לדראון עולם' כי' הרשותים הרם לא' יגענו

## חנוך העשוי'

קכח

טוענים בנטול כל זה לסתירה מהם בדברי  
משה ובודרי הנביאים אלו אין דבריהם עט  
הנופרים בכל ומטיין השבושים נס בדורי  
הנביאים'. ובאמת כי לא יכזב שם אדם  
שהוא מקבל ביד עצמן רק מה שנותה ייב'  
אלא בבטול כל מה שהוזג בוגר הטבע  
ורצמנגע במאורות אמרם שיש לכל  
המנגעות טבע קיים ואלו היינו שאן  
מרזה באמצעותה מדורות הקיימות  
ובאמת אין להאשים לפילוסופים בנטלים  
הענין הזה לפ' שלא כברחץ דבר נושא  
ולא קבלת חכם מהחכמים נאשר היה  
בירניו ולכך אין אנו משגרין בהן אבל אט  
נאミニ שהקבלה היא תבטל התקרירה  
הפילוסופית שרי רבו' גל קובל אוורה דורי  
אחר דור עד משה רבבי' עלה או עד הנביאים  
ולמ' נסמן על החיקור' ובבטל הקבלה ואולי  
תקירותינו כח' מצד מיעוט רווייתנו בענין  
הזה' שהרי' הקבלה' יוציאת' ובבטלה הדת' היור  
הזה' ואם תשאני' וצאת' ל' אנה הקבלה  
הזה' שנסמן עליה הדריך' התקירותינו' .  
הristol' שבזה' השם' רודעת רול' ובקבלה  
בדם על כמה נאמרם אמר' רב קומנא' שירא  
אלפי' הוי' עלמא' וח' הרוב' ועל פ' יוזח' לא'  
נסמן' לבטל זה' המאמר' שאין' אנו' ראיין'  
בתלמי' חולק עלייו' ולא' הוי' זה' הדבר' בטל'  
למה כתנים' רבנן' רוכ' אש' בחברים' המקוד'  
והנכבר' בלי' מחלוקת' ואנ' שם' דברי' ייחיד  
שהרי' הביא ראה' לר' המאמ' באמרו' בניא  
כו'ו' דבר' קומנא' כשם' שה' משפט' שנ' ז' .  
אל' זו' שגנ'ס' קר' העו'ם' משפט' לא' שנה' ז'  
לעפ' שגנ'שגב' י' לבדו' בו' הח' אום' מזמור  
שיר' ליום' חשב' ליום' שכלו' שב' והו' השף'  
זה' אמס' תשיא' עוד' ותאם' בנה' ישוע' אותו'  
האל' שיה' חרוב' שהרי' אין' שייעור' זמן' בל'א  
סמכ' הניגל' נשב' לול' דברו' באAMIL' המשם  
הענ'י' נוכנ'ת' לומ' שיא'ו' הניגל' מסכין' ות'  
הו'ן' נמצא' היה' הביב' להזה' באף' שנה'

חו'ו

יפגזה פיהו שהרי' מצינו' באדם הא' שנא'כו  
ויציר' י' אלהים את האום', ויברא' להם את  
האום' . זכר' העולם מוחים' שיצרו' הבורא  
יה' ובראו' ואנו' ראיין' שמת' וכלה' . גם אמרו  
רול' אין' קדוש' כי' כי' אין' בלחת אל' תקר'  
ברית' אל' וא' בלחותך' של' לא' כמותה הבה' מorth  
בשר' ודם' מרת' בשער' ודם' מעשי' מבי' או'ו'  
אבל' הבה' ח' מלחה' מעשי' פ' מעשי' לביט'  
וככל'ם' והוא' י' וקיים' לעדר' וונצח' נצח'  
וארובה' זה' שבוח' של' אומן' שמקל' מונגה  
ומכבר' עשרה' כל' נאה' וipher' תבל' שמו' אם  
יפסוד' זה' יעשה' יפה' ממנה' מה' ידורות' וכן'  
אמר' הנקב' וא' והיה' או'ר הלחמה' כאו'ר' החמה'  
וא'ר' החמה' היה' שב' עתים' וגו' . ומה' שוח'  
לא' או'ר' או'ר' אמנים' נכל' לו' נמר' כמו' שאדם' הא'  
נתחוו' ונפנד' כי' על' כrho' ה' ח' מ' ה' ה' או'  
ועתיד' לעמוד' בתה'ית' המתים' נך' העולם'  
נתה'ה' מאר' ית' י' יפסוד' ויתר' והמבחן' בין'  
וכח' הרישב'א' גל' און' לה' הקשות' על' ה' כה'ה'  
שכח' ה' ר' מ' ג' או' שע' העולם' בNEL'ה' ל' לא'  
ישנה' לפ' שע'ה' הדרבים' וכוצע' בהם' און'  
ה' יונ' בא' לוז' לעיל'ה' מצד' החקר' האנושית'  
ולפוק' או'ות' מחסב'ר' באמת' התקורת'  
תנצ'ה' שאון' קצב' לעולם' לפ' שאין' החקרה'  
לקוו'ה' אל' לא' מ' המרוגש' ומ' מה' הטבע'  
הו'ו'ן' הניגל' ב' ל' מ' מ' ה' בר' א'ם'  
וכן' הארץ' בבל'ה' ח' וול'ב'ת' על' מ' מה' אחד'  
תמי' . אבל' באמת' כל' מי' שטוען' לא' ישרא'  
לא' מצד' הקבלה' המסתה' בדים' של' ישרא'  
מי' חכמי'ם' עט' הוראת' המקראות' וככל'  
שהקבלה' או' הנבואה' הנחת' ליא' הנצח'ו'  
התקורת' כי' הרקירה' היא' למ' מ' הקבלה'  
ואף' כי' מ' הנבואה' וזה' הרבר' ברור' ה' ולא'  
יסטרפק' בו' אחר' מכב'ר' רתי'נו' האמת' כמו'  
של' לא' יסתפק' בקי'ois' הנג'ים' שנעשה' לא' באות'  
שהם' בגדר' הטבע' כקריעת' י' סוף' ווירין'  
ועמיד' המשם' והיה' ליו'ש' ושר' הנג' .  
שהן' נמצא' הטע' ואף' על' פ' שהמתפלס'

הנתקיב העשוי'

הנפש קיים ונופם בבריות דקים והזכים מהם בוקים בין הדריכים כי אנשי רחמן נתקיכיו במן הנבר באבירים שהוא מתחולות האור העליון המתגשם בדצין והוא יתברך וחכו בדבר משעה שנטלית נפשם במנה שהשווו בונפלאותם הים כמו שאמר רחל ואחר שפה על חיים יותר כמה שרואה יחזקאל הנביא'. ומשתנהעלית נפשו ונתיודה וזה מהם בידיעת ברואו ת' לא החוץ לזרב והוא שוננסם אמנים פרקים נופבו השכינה ובחשונה העליונית' הנה הוכחה כי האל הआה העולם הבא'. עוד ראייה לזה מהם שאמרו בבריתא בסוף פרק חילוך חניא רבי עקיבא אומר אין לך מצוח זמזה שחכורה בהזרה שמהן שכחה בצד זה אין החרית המת' תלויה בה שנלמען יטב לך לעולם שכחו טוב ולמען יאריכון מיק לעולם שכלו ארכן' הנה כי העולם שכלו טוב וארכן שהוא העולם הבא'. אמר שתהיית המתים תלויה בה' ובמספר הזכיריו כל הכהנים במורשת הזה בשכך השמור עלי' בשעת מיתה' והקיצת היא תשחרר לעולם הבא'. הנה כי הח齊ו באן העולם הזהות זומן המיתה והוא עולם הנשומות ימות המשיח ואחר כך העולם הבא' עוד אמרו בפסי' במשה רבי' גנו לחוי העולם הבא לא שהוא עכשו בעולם הבא' וכן בכל תלמוד לא תמצא שאמרו עלי' שם חסיד שווא בעולם הבא' עכשו אלא אומרין עלי' מזמן לח' העולם הבא' הנה נתבאר באלה יטב שעולם הבא' אין עולם הנשומות כאשר חשב הר' מכן גל לא עולם נטרא' קיים שמצוואו בו אשר יוכן בתחייה אחר האף הששי ויהיז בוגף ונפש'. ולמה יקשה זה בעני' מי והתקיים קיום אנושי' הנה נברא מז'

האפס

וזה כמאמרם האחד שאמרו שההוויה קדמה לעולם אלף שנה ואף כי לא לא היו נמצאים נגלגים אמם לפ' שאין אמר רעה אצלנו רק בהאטרכ' הזמן אמרו כן והוא ירץ' קוראים לה' שכמה האון אמרם בכמה מקומו כדי לשכך את האון מה שהיא יכולת לישמעו שהרי לא יכול בין שניים וחוץ בברא יתברך' שאינו בזמן כי הוא עברך ארון החומרים ולמעלה מהם עלי' רב יתברך' שמו יתברך' וכמו לא שהזכיר אול אלה הלשונות כדי לשכך את האון מה שהיא יכולה לישמעו' ועל האף השבעי' דהוא שנינו בברכות' מגלא כפומי' ודוב העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה ולא קנאה ולא תחרות אלא צדיקים ישבין ועתותיהם בראשיהם ונחנין מזוי השכינה'. וכן יאמרו תמיד בתלמוד הקב"ה משביען מזוי שכינו לעולם הבא שא אשבעה בהקיין' המוניך רצונו לומר שקיים האנשים הוחים ההם ביו הכאב בקיום' הנפש בוגף בעולם היה באכילה ושתייה בעני' שכחוב באור פני מלך חיים וכך אמרו במשה רבינו מה מאין היהائق מזוי השכינה היה נזון כי קיים הנפש בהתודה בדעת העליון בקיים המראים והעלות הנפש על הגוף מכתלה הבהיר הוגפיים כמו שבארתי' למעלת עד שיתקיים הגוף בקיום' הנפש עלי' שלא אכילה ושתייה כקיים משה בהר ארבעים יום פעמים ואם ניחם זה אל מעשה הנם הנה אליריו יוכיה של א נפרד נפו מנשוי מאז ועד העולם והנה עדעת ח' בגוף ובנפש באשר ידועה בקבלה מהור' דור' – והנביא אמר הנה אני' שול' לכמ' ארת' אליריו הנביא לפני בא יום י'גנול והנרא' זה צרך להיות קודם הרצחה הנה וראייה שלא נפרדה נפשו מגופו הקדוש והתרור והתקיים קיום אנושי' הנה ראה כי זכי

השביעי הוא הבא כמו שמצוין במדרשי  
ויברך אלהים את ים השביעי ברך ה'ב'ה  
את העולם הבא שמתהיל באלף השביעי  
ויקרא אortho זמינו לישראל'. והוא האור  
שאמרו עולי ה'ול רוש רבי ברכמה מא' הא'  
דאמרי' העולים הבא ולא ידע' מא' אמרו'  
העלם הבא מחרומו עלה מדרשו מלהדר  
שקד' שנכרא העולם עליה במחשב' לבורא  
אור ונברא אור גודל שאין כל ברייה יכול  
לשנות בו' צפה ה'ב'ה שאין יכולן לטבלו  
לקח שביעית ושם להם במקומו והשאר  
גנו לעתיד לבא ואם זכו בזוז השבעית  
אתן להם זה לעולם האחרון וה'ינו דאמר'  
הulos הבא שכבר בא קודם בששת' מי'  
בראשית וה'ינו רצת' מה רב טנק אשר  
צפנת ליריאיך ועל כן נאמן אנדרנו מה  
שאמר ר' מל מתים שעתו ר' הקב'ה להחיות  
שוב אעין חזרין לערפן וא' אorts אלף  
שנים שעמיד' ה'לה לחיש בהם את עולמו  
ארקיות מה חז' עוזני' הקב'ה לעשה להט'  
כנפים וזה שטן על פנ' המים שנאמר על  
כן לא נרא כהמיר ארץ ובmitt הרים בלב  
ים' ו'ה'מאמר הוא בז' רצת' לומר כי  
רוב' שייח' צורפין ומזוקקין לא' יהא יסוד  
העפר מונע בשמי פנים ונוחש באלו איננו  
בhem כלול ולכך אמר אען' חז' רוזין לערפן  
ולא אמר אען' מתים'.' וכוכנתו באמור  
עשה לך עלי' וכוכב כי לפ' ישארת הדאר'  
וח'םתו היא הבינה מאר לפנ' המורה' א'ב'  
מורב אהבתה תהיה תוחית' המתים בז'ו'  
ובגנט' ממש' כאשר היה מתחילה וآخر  
תהיית המתים ועשה ה'ב'ר' יטבר' כל מה  
שעתיד לעשות' במו' שנתבאר למליה ויקבל  
כל אה' לפ' מעשי' יעדמו' בז' עד סוף' ש'ת  
אלפים ב'ר'יא' ו'ב'ס'וף' האלף' הששי' יחרב  
העולם ויהפ' להח' ו'ב'זו' ז'ל ז'ה נאמר  
וח'רין' בכנה' כליה' ו'ש'מי' כעש' נמלחו  
וישארו בז' א'פ' שנה' וא'ו'ת האלף'

טבי' ב' המרת'ה' ה'הוא על המנהג  
הטבעי' יתחייב הפסד' נחכרה על מנתג  
הטבע' כי כמו' שטבגעו' היב' שלא' ה'ני' מצא  
בן ואחר' קר' ה'יה' כן' כמו' כן' ליעולם שכבר ה'תאמ'ת  
של'יא' ה'יה' נמצ'ן ליעולם שכבר ה'תאמ'ת  
שז' ה'חו' ב'תלי' מהת'ר' ה'חו' לו' לפ' טבעו'  
אמנס' לפ' טבעתנו ה'תורה' אש'ר' ה'יא'  
מציאות' הדבר' ה'ה'פסד' לפ' רצונו לא' על  
צד' הח'יך לא' תח'יב לנו' לפ' זה הדעת'  
שהוא' ז'ק'ל' כ'אשר' המ'זיא' ה'ר' לא' ה'יה'  
מציא' שפ'ס'יד' הג'ב'א' ה'ר'וא' בה'ברת' אל'  
הען' נטל'ה' ב'ר'צונו' אם' יר'ץ' יפס'יזו' ואם'  
יר'ץ' יש'ארו' או' ב'ג'ירות' ח'כמ'תו הנ'ה'  
אפשר' ש'ש'ארו'ו' לנ'צ' נ'ח'יכ' ו'ת'מ'דו'  
ב'ח'מ'דו' י'ר'ב'.' ו'הנה' כ'בר' י'ע'ת' שכ'א  
ה'כ'בו' א'שר' כ'ר'בו' ה'ח'כ'מ'ים' ב'ח'יו'ז'ו' נ'ב'ר'א  
ש'ל'א' א'מ'רו' כל'ל' ש'ע'דו' ו'לא' נ'ש'מע' כל'  
בר'ב' נ'יא' ו'ח'כם' שכ'ס'א' ה'כ'בו' י'פ'ס'ד' או'  
יעדר' א'בל' ה'כ'ט'ב'ים' ב'ג'ח'או'ו' ו'כ' נ'פ'ש'ו'  
ה'ח'ש'ב'ים' ה'ם' ע'ל' ד'ע'ט'נו' נ'ב'ר'א' ו'לא' ע'דר'ו'  
א'כ' הע'ין' י'ז'יב' ש'ל'א' י'ז'יב' ה'פ'ס'ד' ה'עו'ל'ם  
ב'ה'כ'ח'.' אם' י'מ'אן' זה א'ד'ס' וא'מ'ר' שא'  
א'פ' ל' מ'ב'ל'ת' ש'יא'מ'ן' ה'פ'ס'ד' לא' י'ק'פ'יו'  
על'ו' שא'ן' ה'פ'ס'ד' ב'ז'ה' ב'ת'ו'ה' ב'ש'מו' פ'נ'יס'  
אל'א' ש'צ'ר' ש'י'וד'עו'ו' ש'א'ן' ה'פ'ס'ד' ה'כ'רו'ו'  
ל'ה'י'תו' מ'ה'ד'ו' כ'מו' ש'ב'א'ר'נו' ע'כ' לש'ן' ה'ר'ס'  
פ'מ'ל' ש'כ'ב'ב' ב'מו'ה' ח'נ'כו'ם' א'מ'נ'ס' ה'ר'ס'  
ב'ז' ל'א' ח'ל'ק' ע'ל' ו'כ'ט'ב' כ'י' לפ' יש'ארת' הד'אר'  
ו'ד'מו'תו' היא' הב'נה' מ'א'ד' לפ' נ'ב'נ' ה'מ'רו'א' א'ב'  
מ'ר'ב' אה'ב'ת' תה'יה' תוח'ית' המתים' ב'ז'ו'  
ו'ג'נ'ט' מ'מ'ש' כאשר היה מ'ת'ח'ילה' ו'א'חר'  
ת'הי'ת' המתים' ו'עשה' ה'ב'ר' י'ט'ב' כל' מה  
ש'ע'ת'יד' לע'ש' ב'מו' ש'נ'ת'ב'א'ר' ל'מ'על'ה' ו'ק'ב'  
כ'ל אה' לפ' מע'שי' י'ע'ד'מו' ב'ז' עד' ס'ופ' ש'ת'  
אל'פים ב'ר'יא' ו'ב'ס'וף' האלף' הששי' י'חר'ב  
ה'עו'ל'ם ו'יה'פ' לה'ח' ו'ב'זו' ז'ל ז'ה נ'אמר  
וח'ר'ין' בכ'נה' כל'יה' ו'ש'מי' כ'ע'ש' נ'מ'לו'ו  
ו'יש'ארו' ב'ז' א'פ' שנה' וא'ו'ת האלף'

## הנתיב העשוי'

וחכליות חחיא לעולם הכא שאון בו לא  
אכילה ולא שתי' למת היה הגוף פועל ריק  
והנה אין בעזה המוראה ית פועל במל '

הנה התשובה בכל זה כי היה הבהיר  
זהות לזמן תחיה המת' לזרק השמשים  
הנורמים ואין הבה חפץ בבטולה אחריו כן  
ואך כי יש בזרחה זאת סודות עמוקים שלא  
היתה היוצרה על זה הדמות הפרק וללא  
טעם כאשר ידוע למבחן סוד זורתה הארט  
וללא אם הראה אל רבוֹא בני אדרס חניצא  
כל אחד משונה מהברוב של הדב' בקהל  
ונמראה וברעת מחר שאיזן בשאר כל  
בעל חיים שרמץ' והכם דוכין זה לזה ועל  
כל פנים לא היה זה לרייך וללא דבר אמן  
לצורך גדי ולטעם נכבד בצוות הארט  
והעושו ית רצחה בקיומי אמן תקשה עליינו  
קיים נוף מן השפלים לעולם כבר השיבינו  
פ'יך כי קיים הנוף ייחיה בקיום הנפש וקיים  
הנפש בהזיהודה במדעת העליון והתקיים ס'  
יה היה כמק' בחתיחדו בו כאשר נאמן  
אפילו בפשט הכרובים על אום הראשון  
שהיה ת'ימתקים לעד שלא חטא בחתיא  
ההוא ואע' שנאמין בחובן חעלם בשגש  
השמטה ייכן נאמין ונחזק אצל הכל באכפת  
הראות כח הנפש על הנוף האפל ברבקה  
ברעת עליון בעניין קרוין משה כפני חמה  
ופני יהושע כפני לבנה' . וכן אמרו בספר  
פניהם של צדיקין לעתיד לא לחם וללבנה  
ולכוכבים ולמракים ולשוננים ולמנרנו בית  
הבקירש ואם דעתינו לא ישיג בתקירה מא'  
זה צר היה הפה הוה אוبل נאמן שהוא  
בן כי הבהיר יתב' טמו יודע מסודות הנפש  
ומהותה יייר מוחתחכਮותינו' . ועוד אנחנו  
ויאן שחפצי הנפש האמדת' בראצון' נתנו  
לגור ומוסיפין כו' זוהר והדר ושומן וככלה  
אפילו בכם פ' כי בעמל ויגעה וכ' המכחה  
לחכמים בעניין שכחוב חנכת אדרס התair  
פ'gio . וכ'ש שאזאת הקושיא שהחכרנו בקיום

## הנ"ב העש'י

קכט

העולם נוהג כנור ששת ימי הבריאת והאך  
השביעי כנור ים השבת' זאת הקבלה  
היא ביד מקצת תחמי ישראלי מפני הנביאים  
ויש להס בזה סור עזוק מאר שאין ראי  
לגולות ולתרבושר' ואין לשאל מה  
ירא אחריו בן כי ברוך ה' ולו חזרוינו  
רל' להרדר מה לאחר כאמור זל אין  
להרדר מה לבעלמה ומה למתה מה לפנים  
ומה לאחר ולבן לא ניצן לנו רשות לחיקוד  
על זה : ואלהי אמת אשר הוא אלהי אמת  
ירנו דרך אמת אשר הם דברי הכלמי ובונני  
אשר הדרכינו בשבייל אמרוי' ונדרעת  
נדיפה לדעת את ז'

ראפס חגנו' כמו שביארתי בתחלת חנוכה  
השני' יותר רוחק והוא לפי הטבע לרבע  
דבר מן האפס הנזכר מה יותר סטור לבני  
אל אבינו' וחוזר ונזהנו' מדם' וככמאר  
החכם שאמר בפ' חלק למי שכתב בתהית  
המתים דלא ה' הו' דהה' לא ה'ו' ודע כי  
יש עוד בהז סוד ענין מקובל ביד מקצת  
מחמי תורהינו' יש להס רמז בענייני  
התורה כי באמת לא נפל העניין בן דרכ  
מקורה רק לרצון מכוון מאיו' תברך ולמן  
בתחור בתרוח השבעיריות בימים ובשנים  
ובשבועות השפע' וכן בימות העולם  
ששיט אלפיים הם פי' עבודת העולם ומנתג

וראית' לכתחנה גם אלה השיעirs ולחותם בהם הספר הזה עין  
כי הוא רמן בהם :

- חקר למצוא יציאות הקромה
- והוא קדמן וקדמותה על כלבה
- והמציא יש ולא ממש ממנה
- ולרא רמיון ולא אמות וככיה
- ולא שלחה ולא רגע והמה
- ולא נכס בחשbon מין ולא מטה
- ומושך הבלתיה על בליה
- וזה לא נסירה ולא תעלומה
- ועדות בכבל נמצא והזהמה
- וסדר בנין וסדר שייריך וקומה
- ולא נדע עליה זה ולמה
- שהוא מקיים לכל בעיל נשמה
- בסוד דעתה וסדר בינה וחכמה
- למען תהיה מלאכות של לימתה
- בנם גמור וטבע בחזימה
- במנוגם ולא שניי חרומה
- לזכר מעשה נסים רשותה
- ושבת يوم שביעי הוא ריחומה
- ולבן נפש בזוכה נעלמה
- חזקים עמודים עד בחומיה
- להבן בעיל נפש חכמה

לג א 33 יספור

בראייה כל יסוד הבן יקודם  
אמת נמצאה ייחוד עילום לבודו  
והוא הדרש מזואים מהמתו  
ואין לו נוף ולא התבנית וצורה  
ומדרית לא ישנהו לרעלום  
והוא אחד ולא ממיין וממין  
וחסם כל המזואים בותלוים  
והוא מבית וממשגה בכלם  
ואין לו שם לבר שם המזיאות  
ובנויו אמתה הם סוד פועליו  
ואותיות יסוד עולם שקלץ  
וזהש הוא יסוד כל התנויות  
והנקודות יסוד כל התנויות  
וסדר הטבעים הוא תמיין  
וחתויה ודרכיה תליין  
וסוד שבת יסוד קיום טבעים  
וסוד המזועדים שנוי טבעם  
לפיכך מועדים נטיין במולא  
וסוד חורה פשיטה גלוות  
ומקצת מעלות הרה פשיטה  
ומקצתם במושכל יתנו לב

## הנ"ב העשוי

לצורך הוא וריך אין בו מאומה  
ומלביהם לצורך עם ואומה  
לטובי ולרע לתגמול או נקמה  
לצרכם לא לצורך אל מרותה  
וחוא נבל בשכלו מבהמה  
וזורת האמת נורת נשמה  
ויש יוציא וייש עמוד שטעה  
לבורי תעמור נפש עוגמה  
להזרות לנשמה כוד מקומה  
בסוד הסתר והשנאה המימה  
תקכל דין ומישכורת שלימה  
ונפשו מלוכת חומר ערוכה  
ביד משה והוא האחרחותה  
בשיני נהנה על פה תמייה  
אשר הוא ער והמה בתגונמה  
ורוח מעלה קדר שטעה  
ומכל האוצר היא שלימה  
לפניהם מעלה קדר פנימה  
מבואר הוא בתורה הימימה  
ימין ושמאל ואל קדמה ימינה  
ומתים לחווית ים התקופה  
לנעד מעלה ושבך נשמה

ונשלם הספר הנ"ז אמר' טבר' אשכול הכהן'

והנוף האלוהי מהכמי המתוך' נס  
מהחכונה ומרפאות זולותם 'דברי חכמת  
כמיות' . וככל מה שהבאתי בעדרו' 'כשם  
הספר בן הוא' . וככל אשר יהי נכו' בבאמנותו ' או יהוה העה בהשדי רובנו' .  
יעכו' על אס השбел ורא' ' ישלא' בנטיבו  
ולאה' לאה' . וימצא נתי' לא ידע עיט  
ולא שופטו עין איה' . ומהנתי' יליך' בשбел  
אשר בסחו' לא נזה' . ויעבור משער  
לשער במתנה' . עד יבא לאמתה הדבר  
ולא יפנה' . ובכן יכה לעליה למדרגה  
העלינה' . אל הקום אשר היה שם  
בראשינו' . ובין' אשר לא עזב חצר  
ואמן'

אספר או את בני קדם ימות  
וספר משפחתו נח ושער  
רשوت כל איש מסורת היא בירוי  
המכחן אשר נודע באבות  
וחומר האנוש חומר בהמות  
וזורת גוף לאין נחשה  
ושכל האנוש נתון בכח  
וחורתה מסייחת להוציא  
המצאות לתולעת מסותה  
ויש ענש לסוף אדם וגמול  
ונשתת האנוש גם היא כמי בן  
ומשה הוא סגולת הנביים  
ותורה היכERICA חינוכה  
וחורתה אשר על פה כדורה  
ומעלות הנביים לא כמשה  
ומדרגת חברובים היא למטה  
ועיר שלם יסוד מבחר מקומות  
וסדרי העבותות הם לזרק  
וחרבן בית מעוננו ושומו  
ועיקר הגאלה לפווארים  
ויש תקו'ה לעורר היישנים  
ואין להושט לטורוח הנויות

בשנת מאה ועשרים למןין' . אחר חמישת  
אלפים לבניין' . ולמזרע ערד שנה תשיעית  
נקראת . ולמזור חמה לכר שניים נמנית' .  
בירושלים שבך לאל שכון מעונה' . בכל  
רגע עונה' . אשר נזה' לעבוז הנגינה' .  
ושכל ומדע ובינה' לעשו' העזה הנכונה' .  
ולוחבר זה שביל אמונה' . אשר מחרדים  
כולו מלא' . בכם אופר לא יסולה' . כי'  
ממסלת החכונות אוור לקטני' . ובנתיב  
הראשון והשני בקהלת דרכתי' . ואולם  
פועט בה לא נגעתי' כי' דאית כי' אמרת'  
אולי מי' שלא זכה כה ייאנו' . ולא וועל  
לו וויזקנו' . וימצא בו מהתלמוד היקר' .

מדברי רבו' זכרון לברכה' אשר נאמר'  
חרכה' יכאל להם הנגמול כפי מעשיהם'  
במשנה 'אשר היא עליהם' גם ביארת  
הנגמול האחרון כASH מקרים תחמי קמים'  
ואת אשר יקרה ארבעים באחרית הימים'  
ועשרה בני שים נא בדור ל' אלה ישראל  
וזלו פרחה' מעולה וחכונה' אשר הייתה  
עם פך והויריך דבר' וכל אלה הנתבים  
לחבר' עד אשר נגמרה מחשברך'  
והשלמת כל כונך' עשייתיכל מצורך'  
אשר צויהני' והבראה יעברך עזוני' לא  
עשרה' ממזעריך ולא שבחתי' וכל רצונך  
גמורת' כי עורי ומגנניך בטח רבינו'  
ונעוזרת' וכה אעה זהאריך לשzon'。  
הנתק' חסוך האחרון מן הראשון ישגמולת  
עמי תמי' חסוך' הנה נא מצא חן  
בעניך עבורך' ואם על כל אלה האודות'  
אבא לשבחות ולהודות' או אקריב כל  
התודות' בטפה מז'ה לא אוכל להלנו'  
מן הראי לגדלו' לאשר גמלני נחרמו  
וכרוב חסדיomi ומי מכיר מעבריו' ביכרנו  
מעשה רDOI' ואלו פ' שרה כיס מלא'  
ולשוני כהנין ולוי העלה' ושפוחות שבת  
כמרחבי הרקיע' אין' מספיק אשר בראוי השבעני'  
ולחבי' וכובות אשר בראוי השבעני'  
בעל כל אשר גמלני ואם אספר מחל  
ריבן' ווא' כילם חשבון' ואיך לכ'  
מלאי' ספר שבח עליה לכל עלה'  
ואין לו הדרה' והבראה' ועל כן לו  
דומיה תלהה' ואולם חיבן אנו  
להודות לו כבוי השגניתו  
וילא כבוי עזם טבוניו  
עמנו:

ואמתו עם עבוזו' שזכה לחבר ספר זהה  
ושמרי בדרכו' טמפל אל אמרה לא'  
נטיה' ולא מרוב דיעיה' אמנים ארחי'  
אבי היה בעזרתי' וכאשר תמיד עוז אות'  
כן יוסען לעבדו' ווabhängig' ולחמוץ בכתיבנו'  
וכל ימי עודרני' וציו ויחי' ישבכלני'  
ונצדרנו יועזוני' להוות המיד בתוכה'  
כאשר שם לנו התקומשפט במטה' ותמיד  
אומר מזמור להודה' אודה' י' נבל לבב  
בכו' שרי' ועדה' ועד אמי מדבר בתפלת'  
ונוטן לרבראי הזראתה ותלהה' נאשמע קול  
הטוליה' ואראה כמרא' אדם על מלמעלה'  
ואמבר אל' אני הווא שבאת' ל' מתחלה'  
ועורחרך' לחתת העזה המעליה' והתיי'  
לק' לבירן' אני ראשון ואני אחרון' וכל  
אשר עשית לא נחדר ממי' כי אני הווא  
המודבר הנני' ובראותי' שעשית כל אשר  
צויתך' באתי' לביך אוף' וברוך טעך'  
ובברך אתה' כי אמתה ואמונה כתבת'  
והכל בסדר אכבה' כי תחלה דבריך'  
וראי'ת אמריך' ביארת יהוד הקדמון  
לבך קידוץ' יתברך' שזו' ואחרי' כן חדש  
עלומנו' ויצא אדם ברמותו' ולהתגנ'ת  
באמונה צוח אותו' עין יהיז' בנו' במו'ו'  
ואהדר' כן' צער לך' והבל בכתן אפס'  
וחכין איבריהם לטעם' ביר' עשם  
וינ Gang' ותשמרו בראיות נופם' צום עוד'  
שנ' השמר לך' ותשמר נפשך' מאך' כי'  
כאשר היה בראים ולא יתלו' לעבדו  
בוראך תמי' יכו' ואחרי' כן' ביארת  
הנפש אשר בס' נזווה' והשאורה באש'  
תהייה נורה' ותהייה רעלם' בריא' וננהה'  
אם בעבודת בורא' יתגי'ו' גם אם אמען'

שדי' המכיאנו שגב כמחהיל גומ' לכליות החיבור הזה' יודיל עה'  
ל讚ום כאשר עם לבבינו' והחיה' השלמתו' יוס' ר'כה' החון' שיט'  
לפ' פחריויא דטריגט:

260

Ch - a

o H